สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๔๒๒ ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๒๑๙ ๒๙๘๐-๑

โทรสาร : ๐ ๒๒๑๙ ๓๕๗๒-๓

โทรเพื่อการร้องเรียน : ๑๓๗๗

Website : www.nhrc.or.th

E-mail : report@nhrc.or.th

E-mail เพื่อการร้องเรียน : help@nhrc.or.th

๓

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๔๙

๑ สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
National Human Rights Commission of Thailand

รายงานผลการตรวจสอบ การละเมิดสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๔๙

๑ สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
National Human Rights Commission of Thailand

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๔๙
: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ISBN 978-974-04-6864-6
พิมพ์ครั้งที่ ๑
ปีที่พิมพ์ ๒๕๕๑
จำนวนพิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม

ที่ปรึกษา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
คณะกรรมการพิจารณาการจัดพิมพ์เอกสารและวัสดุประชาสัมพันธ์เพื่อการเผยแพร่
ผู้อำนวยการสำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

บรรณาธิการ สุนี ไชยรส เกศริน เตียวสกุล

ประสานงานต้นฉบับ อัญญะรัฐ เอ่งฉ้วน สิทธิชน เกียรติสุขเกษม
ภัทรานิษฐ์ เหมวนิช มานพ กระจ่างภักตร์

ปกและรูปเล่ม ธีราวรรณ โรจนเพ็ญกุล
E-mail : rojana_nt@yahoo.com

พิมพ์ที่ บริษัท ยูเนี่ยนอุลตร้าไวโอเร็ต จำกัด
๖๖/๑๘๐ ซอยลาดพร้าว ๘๐ แยก ๑๑ แขวงวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐
โทรศัพท์ : ๐ ๒๙๓๕ ๕๓๓๑
โทรสาร : ๐ ๒๙๓๒ ๗๘๗๗
Website : www.union4print.5u.com
E-mail : union4print@hotmail.com

เจ้าของ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๔๒๒ ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐
โทรศัพท์ : ๐ ๒๒๑๙ ๒๙๘๐-๑
โทรสาร : ๐ ๒๒๑๙ ๓๕๗๒-๓
โทรเพื่อการร้องเรียน : ๑๓๗๗
Website : www.nhrc.or.th
E-mail : report@nhrc.or.th
E-mail เพื่อการร้องเรียน : help@nhrc.or.th

คำนำ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) เป็นองค์กรอิสระที่เกิดขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ประชาชนผลักดันอย่างเข้มแข็งให้ กสม.เกิดขึ้น ด้วยเจตนารมณ์เพื่อให้องค์กรนี้เป็นหลักประกันในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนให้ปรากฏเป็นจริง ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่แสดงถึงการปฏิรูปการเมืองไว้ชัดเจนว่า

...เป็นการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน
ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพิ่มขึ้น
ตลอดทั้งปรับปรุงโครงสร้างทางการเมืองให้มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความคิดเห็นของประชาชนเป็นสำคัญ...

ภารกิจสำคัญของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คือ การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในสามประการหลัก คือ

๑) การรับเรื่องร้องเรียนและจัดทำรายงานการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน เสนอมาตรการแก้ไขและข้อเสนอเชิงนโยบายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จนถึงการเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการ ถ้าหน่วยงานไม่แก้ไขและเสนอต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป ถ้านายกรัฐมนตรีไม่แก้ไขใน ๖๐ วัน

๒) การเสนอแนะการปรับปรุงกฎหมาย และนโยบายของรัฐ จนถึงการเสนอแนะต่อการปฏิบัติตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ไทยเป็นภาคี และการเป็นภาคีเพิ่มเติม

๓) การรณรงค์ร่วมกับเครือข่ายภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างเสริมวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน

ภารกิจสำคัญในการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือมีการกระทำที่ไม่เป็นธรรม ซึ่ง กสม.อาจมีมติหยิบยกบางกรณีขึ้นมาตรวจสอบแม้ไม่มีผู้ร้องเรียน และจัดทำรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยกสม. โดยที่มิติสิทธิมนุษยชนมีความกว้างขวางมาก เกี่ยวข้องกับทุกกลุ่มคน ทั้งมีสัญชาติไทยและไม่มีสัญชาติไทย เกี่ยวข้องทั้งการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ที่ผิดกฎหมาย และตรวจสอบว่าแม้จะปฏิบัติชอบตามกฎหมาย กฎระเบียบต่างๆที่มีอยู่ แต่ กสม.พิจารณาว่ามีการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และพันธกรณีระหว่างประเทศที่ไทยเป็นภาคีหรือไม่

กสม. สามารถรับเรื่องร้องเรียนจากการละเมิดของเอกชนได้ จึงมีกรณีร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิแรงงาน โดยเฉพาะสิทธิสหภาพแรงงานจำนวนมาก และมีเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สิน สิทธิในการมี

คุณภาพชีวิตและสภาพแวดล้อมที่ดี สิทธิทางเพศ สิทธิในครอบครัว สิทธิในเกียรติยศชื่อเสียง สิทธิผู้บริโภค เป็นต้น ซึ่ง กสม.พบว่า จากการตรวจสอบและจัดทำรายงานผลการตรวจสอบ มีหลายกรณีที่เริ่มจากการละเมิดโดยเอกชน แต่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีปัญหาจากกฎ ระเบียบ กฎหมาย และนโยบายของรัฐ ที่เป็นสาเหตุให้เกิดการละเมิด หรือการกระทำที่ไม่เป็นธรรม

กสม.เองยอมรับว่า ยังมีข้อจำกัดที่ไม่สามารถจัดทำรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ได้รวดเร็วและมีสัดส่วนใกล้เคียงกับปริมาณเรื่องร้องเรียนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากปัญหาบุคลากรที่จำกัด และอื่นๆแล้ว ยังมีเหตุผลจากประสบการณ์ของ กสม.ที่พบว่าการไม่มีอำนาจสั่งการในการแก้ไขปัญหาตามรายงาน ผลการตรวจสอบฯ ทำให้ไม่ค่อยประสบผลในการแก้ปัญหาที่เป็นจริง จึงมีความพยายามในการไกล่เกลี่ยหาทาง แก้ไขปัญหาในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ทั้งนี้การไกล่เกลี่ยโดย กสม.ต้องคำนึงถึงมิติสิทธิ มนุษยชน มิใช่เพียงเพื่อให้เรื่องจบลงไปโดยผู้เสียหายจำยอมเพราะไม่มีอำนาจต่อรอง จึงเป็นความยากลำบาก อีกประการหนึ่ง และต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก อีกประการหนึ่ง คือ การตรวจสอบทำความจริงให้ปรากฏโดย การรับฟังทุกฝ่ายอย่างเที่ยงธรรม ก็ยังมีความล่าช้าในการได้รับข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วนในหลายกรณี

อย่างไรก็ตาม กสม.พยายามจัดพิมพ์เผยแพร่ *รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดย กสม.* ให้ครบถ้วนทั้งหมดนับแต่เริ่มต้นการทำงานเมื่อ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๔ โดยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการ เรียนรู้ร่วมกันในสังคม เป็นสิทธิมนุษยชนศึกษาที่มีชีวิตจริงเป็นรูปธรรม เห็นทั้งปัญหาการละเมิดสิทธิและแนวทาง แก้ไขปัญหาร่วมกัน เพราะการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนจะปรากฏเป็นจริง ก็ต่อเมื่อภาคประชาสังคม เข้มแข็ง และทุกภาคส่วนต้องตระหนักในวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน

นอกจากนี้ กสม.หวังอย่างยิ่งว่า ***รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน*** โดย ***กสม.*** ปี ๒๕๔๙ ทั้งสามเล่มนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา วิเคราะห์ และสรุปบทเรียนร่วมกันของสังคมไทย ต่อบทบาทและภารกิจ ของ *คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ* อันเป็นองค์กรอิสระที่เกิดขึ้นจากเจตนารมณ์และความคาดหวังของ ประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๔๐ และ กสม.ขอน้อมรับคำวิจารณ์ด้วยความจริงใจ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๖ ตุลาคม ๒๕๕๐

คำแถลง

การจัดพิมพ์ **"รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ(กสม.) ปี ๒๕๔๙"** เป็นการประมวลรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนทั้งหมด ในช่วงระยะเวลาระหว่างเดือนมกราคม-ธันวาคม ๒๕๔๙ จากกรณีร้องเรียน กสม. รวมทั้งกรณีที่กสม.มีมติหยิบยกขึ้นมาตรวจสอบ โดยรวบรวมจากรายงานผลการตรวจสอบฯที่ดำเนินการตรวจสอบและจัดทำรายงานโดยคณะอนุกรรมการชุดต่างๆที่ กสม.มอบหมาย ซึ่ง กสม.มีมติเห็นชอบและลงนามทั้งคณะโดยสมบูรณ์แล้ว ทั้งนี้เป็นไปตามตามภารกิจและอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

ทั้งนี้ เป็นการจัดพิมพ์ต่อเนื่องจากการจัดพิมพ์ 'รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ' สองฉบับที่ผ่านมา กล่าวคือ ฉบับปี ๒๕๔๕-๒๕๔๗ จำนวน ๑๕๓ เรื่อง และฉบับปี ๒๕๔๘ จำนวน ๒๐๔ เรื่อง

โดยที่มีการจัดทำดัชนีค้นเรื่องจากรายงานผลการตรวจสอบฯทั้งสองฉบับที่ผ่านมาอยู่ในภาคผนวกของการพิมพ์รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ปี ๒๕๔๙ ด้วย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านที่ประสงค์จะศึกษาภาพรวมทั้งหมดจากการตรวจสอบกรณีร้องเรียนโดย กสม. ซึ่งจำแนกเป็นสิทธิสามกลุ่มใหญ่ ประกอบด้วย *สิทธิในกระบวนการยุติธรรม สิทธิชุมชนและการจัดการฐานทรัพยากร* และ*สิทธิทางด้านสังคม*

ในการจัดพิมพ์รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ปี ๒๕๔๙ ครั้งนี้ เนื่องจากมีจำนวนรายงานและปริมาณเนื้อหาค่อนข้างมาก รวมทั้งเพื่อความสะดวกในการค้นคว้าเฉพาะกลุ่มเรื่อง จึงได้จัดแยกการประมวลจัดพิมพ์เป็น ๓ เล่ม ตามเนื้อหาของกลุ่มประเภทสิทธิหลัก และตามการแบ่งโครงสร้างของคณะอนุกรรมการสามกลุ่มหลักเช่นเดียวกัน ซึ่งจะสอดคล้องกับการจัดหมวดดัชนีค้นเรื่องที่ผ่านมาทั้งสองเล่มด้วย กล่าวคือ

เล่มที่ ๑ สิทธิในกระบวนการยุติธรรม จำนวน ๘๒ เรื่อง
เล่มที่ ๒ สิทธิชุมชนและการจัดการฐานทรัพยากร จำนวน ๕๐ เรื่อง
เล่มที่ ๓ สิทธิด้านสังคม จำนวน ๙๓ เรื่อง

นอกจากนี้ พยายามจัดกลุ่มสิทธิด้านเพื่อประกอบการอ่านให้ง่ายขึ้น แม้ว่าบางกรณีร้องเรียนจะคาบเกี่ยวกับประเด็นสิทธิมนุษยชนมากกว่าหนึ่งประเด็น โดยมีมิติด้านสิทธิมนุษยชนที่หลากหลาย ดังนี้

- สิทธิแรงงาน จำนวน ๑๗ เรื่อง

- สิทธิของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน ๕ เรื่อง
- สิทธิครอบครัว จำนวน ๖ เรื่อง
- สิทธิทางการศึกษา จำนวน ๕ เรื่อง
- สิทธิในที่อยู่อาศัย จำนวน ๑๘ เรื่อง
- สิทธิผู้ป่วย จำนวน ๓ เรื่อง
- สิทธิคนพิการ จำนวน ๑ เรื่อง
- สิทธิผู้บริโภค จำนวน ๔ เรื่อง
- สิทธิกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวน ๒ เรื่อง
- สิทธิในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์/เกียรติยศชื่อเสียง จำนวน ๙ เรื่อง
- สิทธิทางการเมือง จำนวน ๔ เรื่อง
- สิทธิในการร้องทุกข์ จำนวน ๔ เรื่อง
- สิทธิในการประกอบอาชีพ จำนวน ๓ เรื่อง
- สิทธิอื่นๆ จำนวน ๑๒ เรื่อง

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ปี ๒๕๔๙ นี้ มีความแตกต่างจากรายงานฯทั้งสองเล่มที่ผ่านมา จากเดิมมีการจัดแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือ

ก) **รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน** ในกรณีพบการละเมิดสิทธิมนุษยชน และการกระทำที่ไม่เป็นธรรม หรือไม่พบประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่มีการกระทำไม่เป็นธรรม โดยมีการกำหนดมาตรการแก้ไขปัญหา พร้อมกำหนดระยะเวลาในการแก้ไขปัญหา ซึ่งอาจมีข้อเสนอเชิงนโยบายและกฎหมายด้วย ถ้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่แก้ไขตามกำหนดเวลา กสม.มีอำนาจเสนอเรื่องถึงนายกรัฐมนตรีเพื่อสั่งการให้แก้ไข และถ้านายกรัฐมนตรีไม่แก้ไข กสม.ก็เสนอไปถึงรัฐสภา เพื่อดำเนินการต่อไป

ข) **รายงานผลการพิจารณา** ในกรณียุติเรื่องหรือยุติการตรวจสอบตามข้อจำกัดมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ในกรณีคำร้องเรียนเป็นประเด็นเดียวกับการพิจารณาของศาล หรือมีการบันทึกการไกล่เกลี่ยเป็นที่พอใจของผู้ร้องเรียน

ต่อมาในปี ๒๕๔๙ นี้ กสม.กำหนดให้เป็นกลุ่มเดียวทั้งหมด คือ รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดย กสม. เนื่องจากทุกกรณีร้องเรียนล้วนแต่ต้องเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบ เพื่อทำความจริงให้ปรากฏอย่างเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย และต้องมีมติโดย กสม.เห็นชอบทั้งสิ้น

ดังนั้น ในการจัดพิมพ์รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดย กสม.ปี ๒๕๔๙ ครั้งนี้ จึงยังปรากฏ ***รายงานผลการพิจารณา*** ที่ตกค้างอยู่บางส่วนช่วงต้นปีดังกล่าว และเมื่ออ่านหมวดรายงานผลการตรวจสอบฯแล้ว ผู้อ่านจะพบว่า รายงานผลการตรวจสอบฯจำนวนไม่น้อยที่มีการยุติการตรวจสอบหรือมีการไกล่เกลี่ย

ในภาคผนวกของการจัดพิมพ์แต่ละเล่ม มีเนื้อหาเกี่ยวกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และโครงสร้างคณะอนุกรรมการทั้งหมด แต่การจัดพิมพ์รายชื่อคณะอนุกรรมการที่รวบรวมไว้แต่ละเล่ม จะจำกัดเฉพาะรายชื่อคณะอนุกรรมการฯที่ได้รับมอบหมายจาก กสม.ให้ตรวจสอบ และมีการจัดทำรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ที่ กสม.พิจารณาเห็นชอบและลงนามสมบูรณ์แล้ว โดยมีรายงานผลการตรวจสอบดังกล่าวจัดพิมพ์อยู่ในแต่ละเล่มเท่านั้น เนื่องจากมีคณะอนุกรรมการจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม งานของกสม.มิได้จำกัดแต่เพียงการรับเรื่องร้องเรียนและจัดทำรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนรายกรณีตามคำร้องเรียนเท่านั้น แต่ยังมีภาระหน้าที่สำคัญต้องทำควบคู่อีก ๒ ประการ กล่าวคือ การเสนอแนะกฎหมาย และนโยบายต่างๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนรายกรณีจำนวนมาก รวมทั้งการดำเนินการของคณะอนุกรรมการต่างๆที่มิได้นำมาเสนอในหนังสือสามเล่มนี้ และยังมีการดำเนินงานรณรงค์เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนร่วมกับองค์กรเครือข่ายทั้ง ภาครัฐ เอกชน และประชาสังคมอย่างต่อเนื่องทั่วประเทศ ซึ่งคณะอนุกรรมการฯทุกคณะและสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติต่างมีภารกิจร่วมกันทั้งหมด ท่านผู้อ่านจะศึกษาเพิ่มเติมได้ในเอกสารสิ่งพิมพ์ สื่อประเภทต่างๆซึ่งมีจำนวนมากที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมทั้งในรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี ของ กสม. ซึ่งมีการจัดพิมพ์เผยแพร่และรายงานต่อรัฐสภาทุกปีงบประมาณ

หวังอย่างยิ่งว่า **รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน** โดย **คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ** จะเป็นประโยชน์ต่อการเป็นกรณีศึกษาสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนในมิติต่างๆ และช่วยการเรียนรู้สิทธิมนุษยชนศึกษาที่เป็นรูปธรรม เพื่อประกอบการต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิของตนเอง ของชุมชน และประโยชน์โดยรวมของสังคม ในขณะเดียวกันก็ช่วยเตือนเป็นอุทาหรณ์ทั้งประชาชน เจ้าหน้าที่ของรัฐ และหน่วยงานของรัฐในการไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น ชุมชนอื่น รวมทั้งมีหน้าที่ร่วมกันทุกฝ่ายในการรณรงค์สร้างเสริมวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนที่เป็นไปด้วยความตระหนักอย่างมีจิตสำนึกร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่หน่วยงานภาครัฐจนถึงรัฐบาลและรัฐสภาจะเร่งรัดการดำเนินการตามมาตรการแก้ไขปัญหารายกรณี และข้อเสนอเชิงนโยบาย เพื่อการปรับปรุงกฎหมายและนโยบายของรัฐให้คำนึงถึงสิทธิมนุษยชนอย่างเข้มงวดจริงจัง เช่นนี้จึงจะสามารถส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนได้อย่างแท้จริงและยั่งยืน

บรรณาธิการ

๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๐

หน้า ๘ ขาวว่าง
ทำเพลทให้ลบข้อความนี้ทิ้ง

บทนำ

ต้องพัฒนาความร่วมมือในการแก้ปัญหา ตามรายงานผลการตรวจสอบ โดย กสม.
: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการร้องเรียน ด้วยการจัดทำรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน เสนอต่อบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในกรณีมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือมีการกระทำที่ไม่เป็นธรรม ให้กำหนดมาตรการแก้ไขปัญหา พร้อมกำหนดระยะเวลาในการแก้ไข ถ้าไม่ดำเนินการ ให้กสม.เสนอต่อนายกรัฐมนตรี เพื่อสั่งการภายใน ๖๐ วัน ถ้าไม่มีการดำเนินการ ให้กสม.เสนอต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป

การจัดทำรายงานผลการตรวจสอบบนพื้นฐานทำความจริงให้ปรากฏ และยึดหลักสิทธิมนุษยชนตามรัฐธรรมนูญและพันธกรณีระหว่างประเทศที่ไทยเป็นภาคี จึงเป็นภารกิจที่สำคัญของกสม. แต่ที่ผ่านมา ๕ ปี การแก้ไขปัญหาทั้งเฉพาะหน้า และข้อเสนอเชิงนโยบายและกฎหมายตามรายงานผลการตรวจสอบโดยกสม. ยังไม่มีพลังเท่าที่ควร หน่วยงานของรัฐจำนวนมากไม่ดำเนินการใดๆ บางส่วนเพียงแต่แจ้งรับทราบ โดยเฉพาะสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ส่วนหนึ่งดำเนินการไปบ้าง หรือพยายามจะดำเนินการ แม้ว่าจะไม่เป็นไปตามมาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะโดยตรงทั้งหมด แต่มีจำนวนหนึ่งที่ปฏิเสธอย่างแจ้งชัด

อย่างไรก็ตาม ในรอบปี ๒๕๔๙ คาบเกี่ยวถึงต้นปี ๒๕๕๐ มีความร่วมมือในการตอบรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากขึ้น ในการจัดพิมพ์รายงานผลการตรวจสอบปี ๒๕๔๙ ครั้งนี้ จึงขอเสนอกรณีตัวอย่างของคำตอบรับจากหน่วยงานต่างๆในกลุ่ม **สิทธิในกระบวนการยุติธรรม** เพื่อเป็นทางเลือกให้หน่วยงานของรัฐทบทวนเพื่อพัฒนาความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในอนาคต และเป็นภาพสะท้อนที่สังคมโดยรวม หน่วยงานต่างๆทั้งเอกชนและภาครัฐ รวมถึงองค์กรเครือข่ายของกสม. จะได้ช่วยกันผลักดันหรือนำไปสู่การดำเนินมาตรการอื่นๆต่อไปในอนาคต เพื่อให้การแก้ไขปัญหาทั้งเฉพาะหน้า กฎหมาย และนโยบายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้เพิ่มภารกิจและอำนาจให้กสม.ตามที่ประชาชนเรียกร้องมาโดยตลอด กล่าวคือ ให้กสม.เสนอเรื่องได้เองต่อศาล โดยเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญให้วินิจฉัยเรื่องกฎหมาย เสนอต่อศาลปกครองในการวินิจฉัยปัญหากฎ ระเบียบ และการกระทำของรัฐ และการฟ้องศาลยุติธรรมแทนผู้เสียหาย

กรณีตัวอย่างของมาตรการแก้ไขปัญหา และคำตอบรับจากหน่วยงาน

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
รายงานตรวจสอบ ที่ ๒๕/๒๕๔๗ **(๒๙ ธันวาคมค ๒๕๔๗)** ผู้ร้อง **ปกปิดชื่อ** ขอความเป็นธรรมกรณีญาติถูกยิงเสียชีวิตและถูกยึดทรัพย์ ๑. ให้รัฐบาลมีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่น นอกเหนือไปจากสตช.ให้ตรวจสอบภายใน ๖๐ วัน ในประเด็นเจ้าหน้าที่ตำรวจรายใด เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของนายพงษ์เทพและนางอำไพพรรณ รู้คงประเสริฐ และเจ้าหน้าที่ปปส.รายใดเกี่ยวข้องในการยึดหรืออายัดทรัพย์สิน และในการใช้ดุลพินิจมิให้ผ่อนผันเพื่อขอรับทรัพย์สินไปเพื่อใช้ประโยชน์โดยที่มีหลักประกัน อีกทั้งการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ในราคาที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่บรรดาทายาท ๒. ให้รัฐบาลมีคำสั่งให้สตช.ชดใช้ค่าเสียหายหรือค่าเสียหายให้แก่ทายาท ภายใน ๖๐ วัน ๓. ให้รัฐบาลมีคำสั่งให้ปปส.วางระเบียบหลักเกณฑ์การยึดหรืออายัดทรัพย์ที่มีเด็กมาเกี่ยวข้องด้วย กรอบระยะเวลาในการตรวจสอบทรัพย์สิน หลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการผ่อนผันฯ และการวางมาตรการในการตรวจสอบราคาทรัพย์สิน	**สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี** วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๘ ชี้แจงว่า ได้นำเรียนรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก ชิดชัย วรรณสถิตย์) ในฐานะได้รับมอบหมายและมอบอำนาจจากนายกรัฐมนตรีพิจารณาและมีบัญชาให้ส่งเรื่องนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ **ปปส.** วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ชี้แจงว่า ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรในการรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สิน อาชีพ รายได้ รวมทั้งให้โอกาสทายาทอย่างเต็มที่ในการชี้แจงหรือส่งเอกสารพิสูจน์สิทธิตามที่มีการคัดค้าน **สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.)** วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ชี้แจงว่า ๑. ประเด็นการชดใช้ค่าเสียหายให้ทายาท ต้องมีการสอบสวนข้อเท็จจริงเสียก่อนว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของบุคคลทั้งสองหรือไม่ ๒. ตามหลักฐานที่ปรากฏ ต้องสันนิษฐานว่ายาเสพติดอยู่ในความครอบครองของบุคคลทั้งสอง และยังไม่มีหลักฐานมาหักล้าง จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าบุคคลทั้งสองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด **สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี** วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ชี้แจงว่า ยังอยู่ระหว่างการดำเนินการ และได้มีหนังสือเร่งรัดแล้ว **กรมสอบสวนคดีพิเศษ** วันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๐ ชี้แจงว่า ขอสำเนารายงานผลการตรวจสอบเพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด
รายงานตรวจสอบ ที่ ๑๘/๒๕๔๗ **(๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗)** ผู้ร้อง **นางกิตติยา แก้วเขียว**	**กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น** วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๘ แจ้งว่า เกี่ยวข้องกับการบริหารงานของกทม. ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงมหาดไทย จึงได้ส่งเรื่องให้

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
กรณีเจ้าหน้าที่เขตบางบอนปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม กรณีที่ผู้ร้องต่อเติมบ้านแล้วถูกดำเนินคดีหลายๆคดีพร้อมกัน และเป็นการเลือกปฏิบัติเพราะผู้อื่นที่ต่อเติมบ้านในบริเวณใกล้เคียงเหมือนกันแต่ไม่ถูกดำเนินคดี **มาตรการแก้ไขปัญหา** ๑. ให้กทม.สั่งการให้สำนักงานเขตจัดทำรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ในการตรวจสอบการกระทำความผิด พ.ร.บ.ควบคุมอาคารฯในลักษณะพร้อมที่จะเปิดเผยได้ และรายงานต่อสภากรุงเทพฯทราบทุกระยะ ๓ เดือน และสรุปผลในรอบปี รายงานต่อกสม. ๒. จัดประชุมเจ้าพนักงานท้องถิ่นสำนักงานเขตต่างๆ โดยเฉพาะส่วนที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีตามพ.ร.บ.ควบคุมอาคารฯ เพื่อป้องกันมิให้มีการกลั่นแกล้งดำเนินคดีกับประชาชน หรืออาศัยการกระทำผิดกฎหมายของประชาชนเป็นทางนำมาซึ่งประโยชน์โดยมิชอบโดยดำเนินการทุกระยะ ๓ เดือน พร้อมทั้งรายงานผลการฝึกอบรมทุกครั้งเป็นระยะเวลา ๑ ปี ๓. ประสานงานกับกรมที่ดินเพื่อเชื่อมโยงข้อมูลกรณีมีการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ในบ้านพร้อมที่ดิน เพื่อรับรองความถูกต้องว่าบ้านหรืออาคารที่จะมีการโอนกรรมสิทธิ์กันนั้นไม่มีการกระทำผิดตามพ.ร.บ.ควบคุมอาคารฯ โดยให้ดำเนินการให้สามารถปฏิบัติงานได้ภายใน ๖ เดือน และประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบ **สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน** - จัดประชุมฝึกอบรมเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้องกับงานสืบสวนและสอบสวน โดยอาศัยคำร้องนี้เป็นกรณีศึกษา เพื่อปรับปรุงการ	กระทรวงมหาดไทยพิจารณาดำเนินการต่อไป **กรมโยธาธิการและผังเมือง** วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๘ แจ้งว่า ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่ให้แก้ไขพ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ กรมโยธาธิการฯได้ดำเนินการแล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของกระทรวงมหาดไทย โดยจะเพิ่มเรื่องการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในองค์ประกอบของคณะกรรมการควบคุมอาคารและคณะกรรมการอุทธรณ์ด้วย **สำนักงานตำรวจแห่งชาติ** วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๘ แจ้งว่า ปัจจุบันพ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒ พ.ศ.๒๕๔๗) มีผลใช้บังคับแล้ว ซึ่งมีการแก้ไขหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาในหลายเรื่อง เพื่อให้สอดรับกับรัฐธรรมนูญ ในส่วนของสตช.มีการเตรียมการปฏิรูประบบการสอบสวนและการดำเนินคดีอาญา โดยจะดำเนินการแก้ไขปรับปรุง กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานสอบสวน เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว **สถานีตำรวจนครบาลบางขุนเทียน** วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๘ ดำเนินการแล้ว ๑. จัดประชุมฝึกอบรมเจ้าพนักงานตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวน และสอบสวน โดยชี้แจงทุกระยะ ๓ เดือนและรายงานผลการฝึกอบรมทุกครั้งเป็นระยะเวลา ๑ ปี ๒. กรณีการเรียกหลักประกันตัวชั่วคราว ตามคำสั่งกองบัญชาการตำรวจนครบาลที่ ๒๗๖/๒๕๓๘ ลว ๒๒ พค. ๒๕๓๘ และคำสั่งอื่นๆได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแก้ไขแล้ว โดยกรณีที่ผู้ต้องหามาพบหรือมอบตัวกับพนักงานสอบสวนในคดีอาญาต่างๆ เมื่อพนักงานสอบสวนรับตัวหรือแจ้งข้อกล่าวหาแล้วให้ปล่อยตัวไปชั่วคราว โดยไม่ต้องเรียกหลักทรัพย์ประกันตัว เว้นแต่ผู้ต้องหามีพฤติการณ์จะหลบหนีหรือพนักงานสอบสวนได้ออกหมายจับไว้ก่อนแล้ว จะต้องเรียกหลักทรัพย์ประกันตัวตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าว **สำนักงานเขตบางบอน** วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ชี้แจงว่ากรณีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย เป็นมาตรการในภาพ

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจในเรื่องการออกหมายเรียก การจับกุม การเรียกหลักประกัน และการหามาตรการเพื่อให้คดีอาญาเป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม โดยให้ดำเนินการทุกระยะเวลา ๓ เดือน พร้อมทั้งรายงานผลการฝึกอบรมให้ทราบทุกครั้ง เป็นระยะเวลา ๑ ปี **ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย** ๑. กทม.ควรเป็นแกนหลักร่วมกับกรมโยธาธิการและผังเมืองเพื่อปรับปรุงแก้ไขพ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองในเขตกทม.และเมืองใหญ่ ให้ถือว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน เพื่อนำเสนอต่อรัฐสภาได้ใน ๑ ปี ๒. ให้กทม. กรมโยธาธิการฯ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น สตช.ร่วมกันศึกษาเพื่อปฏิรูประบบการสอบสวน การดำเนินคดีทั้งทางปกครอง ทางแพ่ง และทางอาญา ตาม พ.ร.บ.ฯให้เสร็จสิ้นใน ๖ เดือน ๓. สตช.ควรปรับปรุงแก้ไขคำสั่งกองบัญชาการตำรวจนครบาลที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาและการเรียกหลักประกันในการพิจารณาปล่อยชั่วคราว เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๓๙ ภายใน ๖ เดือน	รวมที่จะต้องดำเนินการในระดับกรุงเทพมหานครและระดับรัฐบาล และพร้อมจะปฏิบัติทันทีที่มีการสั่งการจากกทม. นอกจากนี้ได้มีการปรับกระบวนการทำงานในสำนักงานเขต เพื่อป้องกันการร้องเรียนทำนองนี้ ดังนี้ ๑. เพื่อป้องกันการเลือกปฏิบัติ หากมีการร้องเรียนว่ามีการก่อสร้าง หรือดัดแปลงอาคารโดยผิดกฎหมาย ต้องให้มีการแก้ไขหรือรื้อถอนทั้งหมดที่มีการกระทำผิดเหมือนกัน ๒. กรณีมีการโอน ถ้าผู้รับผิดมิได้มีส่วนร่วมในการกระทำผิด ต้องไม่แจ้งความร้องทุกข์กับผู้รับโอน ๓. การให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่จะซื้ออาคาร ให้ถือปฏิบัติว่า เรื่องที่มีการออกคำสั่งให้รื้อถอนอาคารแล้ว เมื่อมีการส่งเรื่องให้เทศกิจทุกครั้งจะต้องมีหนังสือแจ้งให้สำนักงานที่ดินกทม.ทราบ เพื่อให้ประชาชนตรวจสอบก่อนตัดสินใจซื้ออาคารด้วย ๔. กระบวนการออกคำสั่ง ถ้าแจ้งว่าผิดให้บอกสาเหตุด้วยว่าผิดเพราะอะไร ผิดอย่างไร ส่วนที่ก่อสร้างหรือดัดแปลงผิดกฎหมายจะต้องแก้ไขอย่างไร ๕. ให้สำนักงานเทศกิจยื่นคำร้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้มีคำสั่งจับกุมกักขังเจ้าของอาคาร ซึ่งมีอำนาจทำได้อยู่แล้ว เพื่อให้เจ้าของอาคารต้องรับผิดชอบอาคารของตนเองและสังคมในการดำเนินการรื้อถอน ๖. เรื่องที่มีการแจ้งความดำเนินคดีให้เจ้าหน้าที่ทุกคนให้ความร่วมมือ หากพนักงานอัยการเรียกให้ไปให้ถ้อยคำให้ไปตามนัด หากขัดข้องขอให้แจ้งข้อขัดข้อง ๗. ขอให้มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในข้อกฎหมายและตระหนักถึงหน้าที่ในการปฏิบัติตามกฎหมายด้วย
รายงานตรวจสอบ ที่ ๑๑๗/๒๕๔๘ **(๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘)** ผู้ร้อง **นางอนงค์กมล แซ่อึ้ง** ผู้ต้องขังทัณฑสถานหญิงกลางมีรอยบอบช้ำตามร่างกายก่อนถูกส่งตัวมาคุมขัง	**สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดย กองบัญชาการตำรวจนครบาล** **กองบังคับการตำรวจนครบาล** วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ชี้แจงว่า สั่งการให้สถานีตำรวจนครบาลสามเสน ซึ่งเป็นท้องที่ที่เกิดเหตุดำเนินการต่อไป **สถานีตำรวจนครบาลสามเสน** วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๐

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
ผลการพิจารณา มีมติให้แจ้งมาตรการการแก้ไขดังนี้ ๑. ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่กระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนดังกล่าว ชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ร้องจนเป็นที่พอใจแก่ผู้ร้อง ๒. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดำเนินการทางอาญาและวินัยต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กระทำผิดต่อไป	ชี้แจงว่า ได้รับคำสั่งให้ดำเนินการตรวจสอบ และกำลังดำเนินการ **สตช.** วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ ชี้แจงว่า สน.สามเสนได้สั่งการให้พันตำรวจโทไพบูลย์ น้อมกลางตรวจสอบข้อเท็จจริงและสรุปเรื่องดังกล่าว มีความเห็นว่า ๑. ให้กล่าวหาความผิดตำรวจทั้งสองนาย คือ ด.ต.สามารถ พูลผล ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นฯ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบฯ และกล่าวหาความผิดร้อยตำรวจเอกนครินทร์ วิทยเจษฎา ฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ฯ ส่งสำนวนการสอบสวนให้ป.ป.ช.พิจารณาดำเนินการต่อไป ส่วนความผิดทางวินัยจะดำเนินการได้เมื่อผลการสอบสวนคณะกรรมการ ป.ป.ช.ชี้มูลความผิด ๒. ได้จัดให้ผู้ร้องเจรจาตกลงเรื่องการชดใช้ค่าเสียหายกับ ด.ต.สามารถฯซึ่งเป็นคู่กรณีแล้ว จึงแจ้งความคืบหน้า
รายงานตรวจสอบที่ ๑๒/๒๕๔๘ **(๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๘)** ผู้ร้อง **นายอดิศร โพธิ์อ่าน** ๑. ให้รัฐบาลสั่งการให้กระทรวงกลาโหมและสตช. เปิดเผยรายงานผลการตรวจสอบหรือรายงานผลการสอบสวนเรื่องนี้ต่อสาธารณชนภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานนี้ ๒. ให้รัฐบาลแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่เพื่อสืบสวนสอบสวนกรณีนี้อย่างจริงจัง เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงให้ปรากฏชัดเจน ภายใน ๖๐ วัน ๓. หากปรากฏว่านายทนงฯเสียชีวิตแล้ว ขอให้รัฐบาลเยียวยาหรือบรรเทาความเสียหายหรือจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหายให้กับทายาทต่อไป	**สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (สนร.)** วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ชี้แจงว่า ได้แจ้งให้ ก.ยุติธรรม ก.กลาโหม และสตช.ดำเนินการ ผลการตรวจสอบ มีดังนี้ ๑. กระทรวงกลาโหมแจ้งว่า มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ๒. กระทรวงยุติธรรม ยังไม่มีข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่านายทนงฯเสียชีวิตแล้วหรือไม่ จึงยังมิอาจดำเนินการจ่ายค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาฯได้ หากเห็นสมควรให้เยียวยา คณะรัฐมนตรีอาจมอบหมายให้กระทรวงการคลังพิจารณาหาช่องทางที่จะช่วยเหลือ ทำนองเดียวกันกับที่ได้มีมติค.ร.ม. เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เห็นชอบให้จ่ายค่าทดแทนหรือเสียหายแก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ เดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ ๓. สตช.ได้เปิดเผยข้อมูลกรณีนายทนงฯหายตัวไปต่อสาธารณชน ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกองบัญชาการตำรวจนครบาลแล้ว โดยผลของแต่ละหน่วยงานยังไม่ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน แต่จากข้อคิดเห็น สนร.ได้มีหนังสือขอทราบความเห็นและแนวทางการดำเนินการจากก.การคลังในประเด็นการเยียวยาตามความเห็นของก.ยุติธรรมอีกทางหนึ่งแล้ว

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
รายงานตรวจสอบ ที่ ๑๔/๒๕๔๙ **(๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙)** ผู้ร้อง **นายสมชาย หอมลออ ร้องแทน นางนงนุช วงศธร** กรณีพี่ชายถูกตำรวจสภอ.เวียงแหง จ.เชียงใหม่ วิสามัญฆาตกรรม โดยกล่าวหาว่าเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทั้งๆที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง **มาตรการการแก้ไขต่อ รัฐบาล และสตช.** ๑. ให้ชดใช้และเยียวยาค่าเสียหายในชีวิตของนายจรินฯให้แก่ทายาท ภายใน ๖๐ วัน ๒. ให้ตั้งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากสตช.สอบสวนการตาย พร้อมทั้งลงโทษผู้เกี่ยวข้องที่กระทำความผิด ดำเนินการใน ๖๐ วัน ๓. ออกหนังสือรับรอง และประกาศว่าการตายของนายจรินฯ ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด ภายใน ๖๐ วัน	**สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี** ๑) วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙ ชี้แจงว่า ได้เรียนรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจชิดชัย วรรณสถิตย์) แล้ว และได้ส่งเรื่องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการต่อไปแล้ว ๒) วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ชี้แจงว่า ได้รับรายงานผลการพิจารณาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้วและได้กราบเรียนนายกรัฐมนตรี เพื่อทราบแล้ว โดยมีผลการพิจารณา คือ เนื่องจากเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ จึงได้ส่งเรื่องให้พิจารณาดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหาต่อไป นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากรายงานผลการตรวจสอบแล้วเห็นว่า กรณีการเสียชีวิตของนายจริณ วงศธร เป็นกรณีสมควรให้กรมสอบสวนคดีพิเศษพิจารณาเบื้องต้น และหากเป็นการสมควรจะร้องขอเพื่อให้คณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ.) พิจารณามีมติเป็นคดีพิเศษ เพื่อจักได้มีการสืบสวนสอบสวนและดำเนินการทางกฎหมายกับผู้เกี่ยวข้องที่กระทำความผิดต่อไป จึงส่งเรื่องให้กรมสอบสวนคดีพิเศษพิจารณาดำเนินการต่อไปแล้ว
รายงานตรวจสอบ ที่ ๑๖/๒๕๔๘ **(๘ สิงหาคม ๔๘)** ผู้ร้อง **นายรุ่ง ศรีม่วง** ผู้ต้องขังเรือนจำกลางกำแพงเพชร มีร่องรอยถูกทำร้ายร่างกาย **สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองขลุง** ๑. ควรตั้งคณะกรรมการสอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนของ พ.ต.ท.ธนภน เอี่ยมเจริญ เพราะนายรุ่งฯได้รับบาดเจ็บสาหัส ขณะที่อยู่ในความควบคุมของชุดดังกล่าว ๒. ควรจัดอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนคดีอาญาของสภ.อ.คลองขลุง โดยเน้นการปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ	**สำนักงานตำรวจแห่งชาติ** โดยตำรวจภูธร ภาค ๖ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ แจ้งว่าได้สั่งการให้ตำรวจภูธรจังหวัดกำแพงเพชร ดำเนินการตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง ทั้งนี้ให้ปฏิบัติตามกฎก.ตร. ว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ.๒๕๔๗ โดยเคร่งครัดและให้รายงานให้ ภ.๖ ทราบภายใน ๓๐ วัน และจะแจ้งผลให้กสม. ทราบอีกครั้ง **สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองขลุง** วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ รายงานว่า ได้ดำเนินการอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนคดีอาญาแล้ว ให้มีการปฏิบัติงานตามรัฐธรรมนูญฯ และได้มีการตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว และจะแจ้งผลให้ทราบต่อไป **สตช.โดยตำรวจภูธรภาค ๖**

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
พ.ศ.๒๕๔๐ อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะแนวทางการปฏิบัติงานในเรื่องของการสืบสวนขยายผล ทั้งนี้ภายใน ๖๐ วัน **สำนักงานตำรวจแห่งชาติ** ควรมีมาตรการที่กำหนดเป็นระเบียบเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายของผู้ต้องหาเกิดขึ้นอีก เช่น ในขณะดำเนินการสืบสวนเพื่อขยายผล จะต้องมีพยานซึ่งเป็นบุคคลที่สามอยู่ด้วยเสมอ เป็นต้น	๑) วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๙ รายงานว่า ภาค ๖ ได้สั่งการให้ตำรวจภูธรจังหวัดกำแพงเพชร ดำเนินการตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ๒) วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แจ้งว่า ตำรวจภูธรจังหวัดกำแพงเพชร รายงานผลการตรวจสอบว่า บาดแผลที่ได้รับเกิดจากการที่นายรุ่งฯวิ่งหลบหนี และขณะถูกไล่จับกุมได้เสียหลักกระแทกกับประตูซึ่งเป็นกระจก และเมื่อพ้นโทษ (ถูกจำคุก ๒ ปี ๓ เดือน) นายรุ่งฯได้สำนึกผิดและให้การยืนยันว่าไม่มีจนท.ตำรวจทำร้ายร่างกาย การกล่าวโทษดังกล่าวเกิดจากความโกรธแค้น และนายรุ่งฯได้ทำหนังสือขอระงับการดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ตำรวจฯแล้ว กรณีนี้จึงไม่มีมูล จึงได้มีคำสั่งที่ ๓๖๒/๒๕๔๙ ลว ๖ กค. ๔๙ ให้ยุติเรื่องทางวินัยซึ่งตำรวจภูธรภาค ๖ เห็นชอบแล้ว ***หมายเหตุ*** *ผู้ร้องได้มีหนังสือวันที่ ๑๔ กพ. ๔๙ ขอให้ระงับการตรวจสอบข้าราชการตำรวจ โดยยืนยันว่า ผู้ร้องทำผิดจริง ถูกตัดสินจำคุก และพ้นโทษแล้ว สำหรับเรื่องการทำร้ายร่างกาย ชี้แจงว่า เป็นความเข้าใจผิดกัน และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องกระทำการตามอำนาจหน้าที่ และไม่ต้องการให้รายละเอียดอีก*
รายงานตรวจสอบ ที่ ๓/๒๕๔๘ **(๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘)** ผู้ร้อง **นายนิสสัย ศตะกรูมะ** กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการตำรวจปราบปรามเข้าตรวจค้น บ้านเลขที่ ๒๕/๒ หมู่ ๔ ต.เชียงรากน้อย อ.บางไทร จ.พระนครศรีอยุธยา มีการระดมยิงปืนเข้าไปในบ้าน จนเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ ทรัพย์สินเสียหายและผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมายใดๆนั้น ๑. ให้สตช.กำหนดมาตรการ การเข้มงวดกวดขัน การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบอย่างเคร่งครัด ๑.๑ ก่อนตรวจค้นต้องมีข้อมูลชัดเจนและต้องแสดงความบริสุทธิ์ใจ	**สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี** แจ้งว่า ได้นำเรื่องนี้เรียนรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอกชิดชัย วรรณสถิตย์) ทราบและมีบัญชาให้ส่งเรื่องให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้ว **สำนักงานตำรวจแห่งชาติ** ๑) วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ขออนุญาตขยายเวลาการดำเนินการตรวจสอบออกไปเป็นเวลา ๖๐ วัน ๒) วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๘ ชี้แจงผลการดำเนินการ ดังนี้ ๑. มาตรการการกวดขัน ได้มีคำสั่งแผนก ๕ กองปราบปราม ลว ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๘ ให้ข้าราชการตำรวจเข้ารับการฝึกอบรมทบทวนความรู้ ๒. มอบเงินชดใช้ค่าเสียหายให้นายนิสสัย ศตะกูรมะ และนางอุดม ศตะกูรมะ ผู้เสียหาย ๒.๕ ล้านบาท ๓. การหาผู้รับผิดชอบ ๓.๑ พันตำรวจตรีอาสาฬห์ ถมยา สารวัตรแผนก ๕

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
๑.๒ ให้เยียวยาความเสียหายที่เกิดจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ภายใน ๖๐ วัน ๑.๓ สอบสวนหาผู้รับผิดชอบ ดำเนินการทางวินัยและคดีอาญากับผู้กระทำผิด ภายใน ๖๐ วัน ๑.๔ แจ้งผลข้อ ๑.๑-๑.๓ ให้ประชาชนทราบ ดำเนินการภายใน ๓๐ วัน ๒. ให้รัฐบาลทบทวนบทบัญญัติกฎหมาย	กองกำกับการ ๒ กองปราบปราม ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องมีความผิดทางวินัย พิจารณาลงโทษภาคทัณฑ์ ๓.๒ พันตำรวจเอกมนู เศรษฐาจินดา รองสารวัตรแผนก ๕ กองกำกับการ ๒ กองปราบปราม ปฏิบัติหน้าที่บกพร่องมีความผิดทางวินัย พิจารณาลงโทษภาคทัณฑ์ ๓.๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวน จำนวน ๒๔ นาย ไม่มีเหตุหรือหลักฐานว่ากระทำความผิด ๓.๔ พันตำรวจเอกสมศักดิ์ จันทะพิงค์ หัวหน้าฝ่ายอำนวยการ กองปราบปราม และพันตำรวจเอกรณศิลป์ ภู่สาระ ผู้กำกับการกองบังคับการคดีทางเศรษฐกิจ รักษาราชการแทนผู้กำกับการ ๕ กองปราบปราม ไม่มีเหตุหรือพยานว่า กระทำความผิดทางวินัย ๔. ดำเนินการแจ้งผลการดำเนินการให้ประชาชนและสังคมได้รับทราบผ่านสื่อโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ไปแล้ว **สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี** วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ รายงานผลว่า ๑. กรณีการเข้มงวด กวดขันฯลฯ ได้มีการประกาศใช้บังคับ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ.๒๕๔๗ กำหนดวิธีการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในการค้น การจับกุม และเวียนแจ้งให้ส่วนราชการในบังคับบัญชาทราบแล้ว ๒. การเยียวยาความเสียหาย ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายจำนวน ๒.๕ ล้านบาทจากจนท.ตำรวจกองปราบปรามแล้ว ๓. การสอบสวนหาตัวผู้รับผิดชอบในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ได้มีคำสั่งที่ ๔๔๗/๒๕๔๗ ลว ๙ กค. ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงฯ ผลการสืบสวนฟังได้ว่า พฤติการณ์การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องในการเข้าตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ เป็นความบกพร่องทางวินัยและเป็นความผิดวินัย - ร้อยตำรวจเอกมนู เศรษฐจินดา ในฐานะหัวหน้าชุดตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ มีความบกพร่องในการสืบสวนหาข่าวก่อนเข้าทำการตรวจค้น ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาดำเนินการ

มาตรการแก้ไขและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	หน่วยงานที่ตอบ
	ทางวินัยของกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง - พันตำรวจตรีอาสาฬห์ ถมยา ในฐานะผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาให้ทำการสืบสวนตรวจสอบและควบคุมการดำเนินการตรวจค้นบ้านที่เกิดเหตุ แต่ไม่นำกำลังเข้าตรวจค้นบ้านด้วยตนเอง ดังนั้น จึงมีความบกพร่องและความผิดทางวินัย ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาดำเนินการทางวินัย ๔. การแจ้งผลให้ประชาชนและสังคมทราบ ยังไม่ได้ดำเนินการ เพราะบางส่วนยังอยู่ระหว่างการดำเนินการ ๕. การทบทวนบทบัญญัติตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มอบหมายให้กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สตช.ดำเนินการ

การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิพื้นฐานของบุคคลในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งเป็นเรื่องร้องเรียนสูงสุดต่อกสม. จึงขึ้นอยู่กับการพัฒนาความร่วมมือโดยกลไกของรัฐทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ในการยอมรับปัญหา มีความจริงใจ และมีนโยบายที่จริงจังในการแก้ไขปัญหา ประสานกับความตระหนักในสิทธิของประชาชน

สุนี ไชยรส

ประธานกรรมการพิจารณาเอกสารและวัสดุประชาสัมพันธ์เพื่อการเผยแพร่

๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๐

คำอธิบายความหมายของเครื่องหมาย

รูปทรงดอกบัว

คือ ความมีคุณธรรม ความเอื้ออาทรระหว่างเพื่อนมนุษย์อันเป็นจริยวัตรอันดีงามของคนไทย

รูปคนล้อมเป็นวงกลม

คือ การสร้างพลังความร่วมมือกับทุกภาคส่วนสังคม เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชน ให้เป็นส่วนสำคัญในกระบวนการพัฒนาประเทศ

รูปมือ

คือ การร่วมมือกับทุกภาคส่วนของสังคมทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ในการโอบอุ้มคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ด้วยหลักแห่งความเสมอภาค และภราดรภาพ

สีน้ำเงิน

คือ สีของความเชื่อมั่นของประชาชนและทุกภาคส่วนของสังคม

คือ ความมุ่งมั่น อดทนในการทำงานเพื่อประชาชน

คือ ความสามัคคี และการประสานพลังอย่างหนักแน่นจากทุกภาคส่วนของสังคมเพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมสิทธิมนุษยชนในสังคมไทย

สารบัญ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๔๙
: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

รายงานผลการตรวจสอบ

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๓/๒๕๔๙	ตำรวจภูธรภาค ๘ ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ต้องหา	นายกรีฑา ยกย่อง	๒๕
๘/๒๕๔๙	ความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ	นางหามีด๊ะ ดอมอลอ	๔๘
๑๔/๒๕๔๙	กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล	ปกปิดชื่อ	๕๒
๒๓/๒๕๔๙	ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	นายเหว เหรียญมุง	๕๗
๒๔/๒๕๔๙	สิทธิของผู้ต้องหา	ดาบตำรวจพลประสิทธ์ ยอดนพภา	๖๕
๒๖/๒๕๔๙	เจ้าหน้าที่ตำรวจยิงผู้ต้องสงสัยบาดเจ็บสาหัส	นายเกษม จิตนวิบูลย์ กับพวก	๗๒
๓๓/๒๕๔๙	ถูกจับกุมดำเนินคดีทั้งที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง	นายสมเกียรติ เกกินะ	๘๒
๓๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นายอิ๊ด รักรบ	๘๔
๓๕/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นายหมิ่ด อ่าวน้ำ	๘๖
๓๗/๒๕๔๙	เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ	นายอำนวย สุวรรณวงศ์	๘๘
๓๘/๒๕๔๙	เจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด	นายโชคดี ศรีมัง	๙๒
๓๙/๒๕๔๙	ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	ปกปิดชื่อ	๙๕
๔๐/๒๕๔๙	กรณีจับผู้ต้องหาผิดตัว	เด็กหญิงปานนรี ขวัญจุล	๑๑๓
๔๑/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นางพิกุล พรหมจันทร์	๑๒๐
๖๙/๒๕๔๙	กรณีการลงโทษทางอาญา	นายประสงค์ อ่อนละมูล	๑๗๘
๗๐/๒๕๔๙	กรณีขอให้ติดตามคนร้าย	นายสุธรรม ภักดีบูรณ์	๑๘๐
๗๒/๒๕๔๙	กรณีขอรื้อฟื้นคดีใหม่	นายฮาโรน ตาแห	๑๘๒
๗๔/๒๕๔๙	กรณีขอให้แยกฟ้องคดียาเสพติด	นายนิยม รัตติโชติ	๑๘๔
๗๖/๒๕๔๙	กรณีขอให้สอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ	นายจรัล คำสด	๑๘๖
๗๗/๒๕๔๙	กรณีสามีถูกจับกุมข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น	นางสาววรรณา นาฬิกา ร้องแทน	๑๘๘
๗๘/๒๕๔๙	ญาติถูกดำเนินคดีอาญาไม่เป็นธรรม	นายอนุวัฒน์ อัศวเอื้อบุญญา	๑๙๐
๗๙/๒๕๔๙	สิทธิในร่างกาย	นางอรนุช เปาวัลย์	๑๙๒
๘๐/๒๕๔๙	ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล	ปกปิดชื่อ	๑๙๔

รายงานผลการตรวจสอบ

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๘๖/๒๕๔๙	กรณีตำรวจตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้น	นายวิทยะ พรรณพัฒน์	๒๐๔
๘๙/๒๕๔๙	กรณีขอให้ตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	นายสมพงษ์ อินบางยาง	๒๐๘
๙๓/๒๕๔๙	กรณีพนักงานสอบสวนดำเนินการล่าช้า	นางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์	๒๑๐
๙๘/๒๕๔๙	กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรม จากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล	นางคำเผือ จันทร์พิลา	๒๑๗
๙๙/๒๕๔๙	วิสามัญฆาตกรรม นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ	นางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล	๒๒๕
๑๑๑/๒๕๔๙	สิทธิของผู้ต้องหา	นายธงไชย สายัณห์	๒๖๑
๑๒๐/๒๕๔๙	สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคล	นายเจริญศักดิ์ ชาติเวช	๒๖๘
๑๒๒/๒๕๔๙	สิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญา	นางลมัย หงส์วีรกุล	๒๗๔
๑๒๙/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา กรณีการจับกุมคดียาเสพติด	นางสุนีย์ ต่างใจ	๒๘๐
๑๓๐/๒๕๔๙	กรณีการจับกุมในคดียาเสพติด	นายอุทัย บุญน้อม กับพวก	๒๘๙
๑๓๑/๒๕๔๙	กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด	นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ	๓๐๒
๑๓๕/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกกล่าวหาว่าละเมิดลิขสิทธิ์	นายตรีรัตน์ ทิพย์กมล	๓๐๖
๑๓๖/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอความเป็นธรรมในการดำเนินคดี	นช.ทองนาค ผิวผา	๓๐๘
๑๓๗/๒๕๔๙	กรณีบุตรชายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม และทำร้ายร่างกาย	นายการียา ดือราแม	๓๐๙
๑๔๑/๒๕๔๙	กรณีถูกดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์	นางระเมียด เอี่ยมสำอาง	๓๑๑
๑๔๒/๒๕๔๙	กรณีขอภาพถ่ายลักษณะศพจากสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก แต่ได้รับการปฏิเสธ	นายวินัย ศรีวิเศษ	๓๑๓
๑๔๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกาย	นายธรรมจักร วงศ์พรัด	๓๑๕
๑๔๕/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรมกรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารจับกุมโดยไม่เป็นธรรม	นายทะมะ อาบ๊ะ	๓๑๗
๑๔๖/๒๕๔๙	กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดี โดยสร้างหลักฐานเท็จ	สิบเอกธนชาติ ยอดธรรม และ นายเอกศักดิ์ ศักดาคาร	๓๑๙
๑๔๗/๒๕๔๙	สิทธิในชีวิตและร่างกาย กรณีผู้ต้องขังมีร่องรอยบาดแผลจากการถูกทำร้ายร่างกาย	เรือนจำกลางกำแพงเพชร	๓๒๑
๑๔๘/๒๕๔๙	กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ใช้อำนาจหน้าที่และอิทธิพลเข้าแทรกแซงการดำเนินคดี	พลตำรวจตรีสานิตย์ โพธิ์พูนศักดิ์	๓๒๓
๑๔๙/๒๕๔๙	กรณีถูกหลอกให้กระทำความผิด	นักโทษชายประเสริฐ วงษ์สมัน	๓๒๕
๑๕๑/๒๕๔๙	กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดี โดยไม่เป็นธรรม	นายธรรมสถิตย์ ผลแก้ว ร้องเรียนแทน นายสมหมาย โสภี	๓๒๗

รายงานผลการตรวจสอบ

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๑๕๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีบริษัทอเมริกันเอ็กเพรส จำกัด ฟ้องคดีไม่เป็นธรรม	นายวัฒนกรณ์ เมธาวิชิต	๓๒๙
๑๕๖/๒๕๔๙	ความเสมอภาค กรณีการกำหนดสัดส่วนหญิงชายที่จะเป็นกรรมการกองทุนหมู่บ้าน	นางพรรณงาม สมณา	๓๓๐
๑๕๗/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี	นักโทษชายอุดม ไกรนรา	๓๓๒
๑๕๘/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในข้อหาลักทรัพย์	นางสาวแสงเพชร ผลบุญ	๓๓๓
๑๖๑/๒๕๔๙	สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล กรณีถูกผู้บังคับบัญชากลั่นแกล้ง	ปกปิดชื่อ	๓๓๕
๑๖๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีมิได้แก้อุทธรณ์เนื่องจากไม่เข้าใจในกระบวนการทางกฎหมาย	นางอรุณี นามบุตร	๓๓๗
๑๖๕/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีสามีที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสพาบุตรสาวออกนอกประเทศ	นางสาวธนัชพร อรัญยกานนท์	๓๓๙
๑๖๖/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีน้องชายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีโดยมิชอบในข้อหาชิงทรัพย์	นางศรีนวล เงินมี ร้องแทน นายสมชาย มาอินทร์	๓๔๑

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
พ. ๒/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นางนงเยาว์ ชื่นพิศาล และพวก	๓๔๓
พ. ๔/๒๕๔๙	สังหารแรงงานพม่า ๖ ศพใน อ.แม่สอด	Mazer	๓๔๗
พ. ๖/๒๕๔๙	ชาวอิรักถูกจับกุมข้อหาไม่มีหนังสือเดินทาง	Mr.Madgied Madced	๓๕๑
พ. ๑๐/๒๕๔๙	ตำรวจออกหมายจับกรณีก่อสร้างบ้านรุกล้ำลำรางสาธารณะ	นางนัธที ดีรัศมี และพวก	๓๕๓
พ. ๑๑/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับเด็ก	นายอนุชาติ อ่อนละมุล	๓๕๖
พ. ๑๒/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นายสุรเดช กิจเพียรธรรม	๓๕๘
พ. ๑๓/๒๕๔๙	การตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอ	นายวินัย นวลจันทร์	๓๖๐
พ. ๑๔/๒๕๔๙	การกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	นายสถาพร คชพันธ์ และพวก	๓๖๒
พ. ๑๕/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	ปกปิดชื่อ	๓๖๔
พ. ๑๗/๒๕๔๙	แจ้งเบาะแสผู้ค้ายาเสพติดและผู้มีอิทธิพล	ปกปิดชื่อ	๓๖๖
พ. ๑๙/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นายวิโรจน์ รุ่งเรือง	๓๖๘

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
พ. ๒๐/๒๕๔๙	เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ	ปกปิดชื่อ	๓๗๐
พ. ๒๒/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวก	๓๗๑
พ. ๒๓/๒๕๔๙	กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจาก นโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล	ปกปิดชื่อ	๓๗๓
พ. ๒๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีสิทธิในการรักษาพยาบาล	นายสุรินทร์ อัศวเจริญกุล	๓๗๔
พ. ๒๕/๒๕๔๙	เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ	ปกปิดชื่อ	๓๗๕
พ. ๒๗/๒๕๔๙	กรณีการดำเนินคดีข้อหาบุกรุกและลักทรัพย์	นายจรูญ เดิมทำรัมย์	๓๗๖
พ. ๒๘/๒๕๔๙	กรณีการดำเนินการของตำรวจ	นายอรุณชัย เลาหมู่	๓๗๘
พ. ๓๖/๒๕๔๙	การจับกุมและดำเนินคดีข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์	นายฉัตรชัย จันทบุรี	๓๘๐
พ. ๓๗/๒๕๔๙	ลูกจ้างซึ่งเป็นคนต่างด้าวถูกทำร้ายร่างกาย	นางสาวเกษมศรี ปัญญาบุญ	๓๘๓
พ. ๓๘/๒๕๔๙	ถูกคุกคามความปลอดภัย	น.ส.พรสรัญ ลิมปิโกมลชัย และพวก	๓๘๕
พ. ๔๐/๒๕๔๙	ได้รับความเดือดร้อนจาก นโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพล	นายสังวาล อันทะเกตุ และพวก	๓๘๘
พ. ๔๒/๒๕๔๙	เจ้าของตลาดกลั่นแกล้ง	นางจำลอง กำเหนิดอุย	๓๙๐
พ. ๔๓/๒๕๔๙	แรงงานต่างด้าวถูกนายจ้างข่มขืนแต่คดีช้า	ปกปิดชื่อ	๓๙๓
พ. ๕๒/๒๕๔๙	เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดียาบ้าไม่เป็นธรรม	นายสมบูรณ์ ปัดชา	๓๙๕
พ. ๕๔/๒๕๔๙	สิทธิในกระบวนการยุติธรรม	ปกปิดชื่อ	๓๙๙
พ. ๕๖/๒๕๔๙	ถูกขับไล่ออกจากสถานที่ปฏิบัติธรรม	ภิกษุณี ดร.ลี	๔๐๑
พ. ๖๐/๒๕๔๙	ถูกจับบนเรือขนน้ำมันเถื่อนโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง	นายสัญญา จันทร์มี	๔๐๓

ภาคผนวก ๔๐๖

รายนามคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และอำนาจหน้าที่ ๔๐๗

ผังโครงสร้างคณะอนุกรรมการ ๔๐๘

รายนามคณะอนุกรรมการ จัดทำรายงานผลการตรวจสอบ ๔๐๙

ดัชนี สิทธิทางสังคม และอื่นๆ ปี ๒๕๔๕-๒๕๔๗ ๔๑๑

ดัชนี สิทธิทางสังคม และอื่นๆ ปี ๒๕๔๘ ๔๑๓

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
National Human Rights Commission of Thailand

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ประจำปี ๒๕๔๙

: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

หน้า ๒๔ ขาวว่าง
ทำเพลทให้ลบข้อความนี้ทิ้ง

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ต้องหา

ผู้ร้อง นายกรีฑา ยกย่อง กับพวก

ผู้ถูกร้อง พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กับพวก

คำร้องเรียน นายกรีฑา ยกย่อง กับพวก ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามเลขรับคำร้องที่ ๓๖๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มหนึ่งสังกัดกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ที่มี พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว เป็นหัวหน้า ได้ร่วมกันกระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยการกล่าวหาว่าผู้ร้องกับพวกร่วมกันฆ่านายเกษม คงตุก ทั้งที่ไม่เป็นความจริง และเพื่อให้เป็นไปตามที่กล่าวหา จึงจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว นำตัวไปซ้อมทำร้ายร่างกายและข่มขู่ให้รับสารภาพ ด้วยการทุบตี ชอร์ตด้วยไฟฟ้า รวมทั้งทรมานด้วยวิธีการต่างๆ และให้บุคคลทั้งสองให้การซัดทอดว่า นายกรีฑา ยกย่อง เป็นผู้จ้างวานฆ่า

นอกจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องถูกลอบยิงที่บริเวณตลาดระนองธานี ทำให้ ด.ญ.มัลลิกา ยกย่อง บุตรสาวของผู้ร้องถึงแก่ความตาย ด.ช.ธนันธร ยกย่อง บุตรชายของผู้ร้อง กับนายโชคชาย พลัดรักษา เพื่อนของผู้ร้อง บาดเจ็บสาหัส คดีไม่มีความคืบหน้า และน่าเชื่อว่าการที่ผู้ร้องถูกยิงมาจากความเข้าใจผิดของญาติฝ่ายนายเกษม คงตุก

ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำดังกล่าวของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ชอบด้วยกฎหมาย และขอให้เร่งดำเนินการสอบสวนคดีที่ผู้ร้องถูกลอบยิงด้วย

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว ร่วมกันฆ่านายเกษม คงตุก หรือไม่ เป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล จึงไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะพิจารณาตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ตามนัยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ การจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย หรือกระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนแก่ผู้ร้องกับพวกหรือไม่

จากการสอบปากคำผู้ร้อง การชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้ถูกร้อง การให้การของพยาน การตรวจสอบสถานที่และการตรวจสอบหลักฐาน ปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้

การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

๑. นายกรีฑา ยกย่อง ผู้ร้องที่ ๑ ให้การได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๙.๓๐ น. ได้มีคนร้ายขับรถกระบะยี่ห้อโตโยต้า ไทเกอร์ สีบรอนซ์ทอง ไม่ติดป้ายทะเบียน บุกไล่ยิงรถกระบะยี่ห้ออีซูซุ ที่มีผู้ร้องที่ ๑ พร้อมด้วย ด.ช.ธนันธร ยกย่อง และ ด.ญ.มัลลิกา ยกย่อง เป็นผู้โดยสาร ซึ่งนายโชคชาย พลัดรักษา เป็นผู้ขับขี่ เป็นเหตุให้ ด.ญ.มัลลิกา ยกย่อง เสียชีวิตทันที ส่วน ด.ช.ธนันธร ยกย่อง กับนายโชคชาย พลัดรักษา บาดเจ็บสาหัส จากเหตุการณ์ดังกล่าว ผู้ร้องที่ ๑ คาดว่าน่าจะสืบเนื่องมาจากเหตุที่นายเกษม คงตุก สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลบางริ้น อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ถูกยิงเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ หลังจากเกิดเหตุนายเกษม คงตุก ถูกยิงถึงแก่ความตาย พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ผู้กำกับการกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ได้สืบสวนแล้วนำกำลังชุดเฉพาะกิจจับกุมผู้ต้องสงสัยประกอบด้วย นายวินัย ขุนแผ้ว กับ นายวิโรจน์ สุวรรณี โดยการจับกุมบุคคลทั้งสองเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้กระทำตามกระบวนการของกฎหมาย กล่าวคือ ได้มีชายฉกรรจ์หลายคนร่วมกันจับกุมนายวินัย ขุนแผ้ว กับ นายวิโรจน์ สุวรรณี แล้วนำบุคคลทั้งสองไปซ้อมทำร้ายร่างกายด้วยการชอร์ตไฟฟ้าตามร่างกาย ลิ้น และอวัยวะเพศ เพื่อบีบคั้นให้บุคคลทั้งสองรับสารภาพว่าเป็นผู้กระทำความผิด การจับกุมและซ้อมทำร้ายร่างกายนายวิโรจน์ สุวรรณี เพื่อให้รับสารภาพว่าเป็นผู้ยิงและซัดทอดไปยังนายวินัย ขุนแผ้ว ว่าเป็นผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์พานายวิโรจน์ สุวรรณี ไปยิงผู้ตาย โดยมีผู้ร้องที่ ๑ เป็นผู้จ้างวาน ผู้ร้องที่ ๑ เห็นว่า การสืบสวนสอบสวนคดีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำไปโดยมิชอบ อาศัยอำนาจหน้าที่มาใช้ในเรื่องขัดแย้งส่วนตัว และไม่ได้กระทำการตามกฎหมายเพื่อให้ความจริงปรากฏแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังเป็นมูลเหตุสำคัญให้ผู้ร้องที่ ๑ ถูกลอบทำร้ายจนบุตรสาวของผู้ร้องที่ ๑ ถึงแก่ความตาย และบุตรชายกับเพื่อนของผู้ร้องที่ ๑ บาดเจ็บสาหัส

๒. นายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ร้องที่ ๒ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ตนพร้อมกับภรรยาและลูกชายได้เดินทางไปงานแต่งงานของ ร.ต.อ.เริงเดช (จำนามสกุลไม่ได้) ซึ่งเป็นนายเวรของผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดระนอง (พล.ต.ต.วีระ ปานจันทร์) ที่แต่งงานกับลูกสาวของนายสุวรรณ แสงทอง (โกหนุ่ย) ในงานแต่งงานได้พบกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดระนอง (นายระบิล จำนามสกุลไม่ได้) ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดระนอง นายสุวรรณ แสงทอง และ จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี กระทั่งเวลาประมาณ ๒๐.๓๐ น. จึงเดินทางกลับถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. จากนั้นได้บอกภรรยาว่าจะออกไปรับบุตรสาว แล้วออกจากบ้านไปแวะที่ป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ ได้พบกับ ด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์ เมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๑๕ น. ของวันดังกล่าว และได้นัดหมายกับ ด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์ ว่าหลังจากไปรับบุตรสาวที่งานลอยกระทง บริเวณห้องอาหารเคียงเล บ้านสามแหลมแล้วจะแวะมาหาอีกครั้งเพื่อพูดคุยกันเรื่องรักษาความสงบในงานจัดชกมวย และจะนำเหล้ามาฝากด้วย จากนั้นขณะที่ไปรับบุตรสาว ได้พบกับผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านจึงบอกคนทั้งสองว่าจะไปหารือเรื่องการรักษาความสงบเรียบร้อยในงานจัดชกมวยกับ ด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์

หลังจากรับบุตรสาวกลับถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๑.๔๕ น. ได้บอกภรรยาให้หยิบเหล้า ๑ ขวด พร้อมกับบอกบุตรสาวว่าจะไปหาด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์ ที่ป้อมยามเขานางหงส์ และได้เดินทางออกจากบ้านเมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๕๐ น. ขณะเดินทางออกจากบ้านด้วยรถจักรยานยนต์ระหว่างทางบ้านนาในกับที่ทำการ อบต.ปากน้ำ ได้มีรถกระบะยีห้อมิตซูบิช แอล ๒๐๐ สีดำ สี่ประตู จำเลขทะเบียนไม่ได้ ขับเฉี่ยวชนผู้ร้องที่ ๒ ล้มลง และมีคนลงมาจากรถคันดังกล่าวประมาณ ๙ คน ใส่หมวกคลุมหน้า (แบบหมวกไอ้โม่ง) ผู้ร้องที่ ๒ ตกใจกลัวร้องตะโกนให้คนช่วย บุคคลกลุ่มดังกล่าวจึงกรูเข้าจับตัวผู้ร้องที่ ๒ ใส่กุญแจมือไพล่หลังและต่อยหน้าท้องทำให้ผู้ร้องที่ ๒ มีอาการจุก จากนั้นได้นำผ้ามาคาดปาก และนำถุงพลาสติกคลุมศีรษะ จับผู้ร้องโยนขึ้นรถแล้วนำตัวออกไป โดยผู้ร้องที่ ๒ ไม่อาจทราบได้ว่าถูกนำตัวไปที่ใด คาดคะเนระยะเวลาการเดินทางประมาณ ๒ ชั่วโมง ในระหว่างการเดินทางไม่มีการสอบสวนปากคำแต่อย่างใด แต่รู้ว่าเส้นทางที่นำตัวไปน่าจะเป็นถนนลาดยางมีลักษณะคดเคี้ยวและเป็นเส้นทางขึ้นภูเขา สันนิษฐานว่า เส้นทางดังกล่าวน่าจะเป็นเส้นทางไปอำเภอละอุ่น จังหวัดระนอง และน่าจะไปยังหมู่บ้านในวง ซึ่งเป็นรอยต่อจังหวัดระนองกับจังหวัดชุมพร

เมื่อเดินทางถึงบ้านหลังหนึ่ง พื้นเป็นซีเมนต์ที่ชั้นล่างมีห้องน้ำ ลักษณะเป็นบ้านสองชั้น เนื่องจากได้ยินเสียงคนเดินอยู่ชั้นบน กลุ่มคนดังกล่าวได้ไขกุญแจมือและถอดเสื้อผ้าของผู้ร้องที่ ๒ ออกทั้งหมดไม่เหลือติดตัวแม้กระทั่งกางเกงใน ซึ่งขณะนั้นยังมีการคลุมศีรษะด้วยถุงพลาสติกและมัดปากผู้ร้องที่ ๒ พร้อมกับนำปลอกใส่มือและเท้าโดยมีเชือกต่อออกจากปลอกดังกล่าว บังคับให้นอนหงายราบลงกับพื้นแล้วใช้มือปิดตาและดึงถุงพลาสติกที่คลุมศีรษะออก ใช้ผ้าเทปปิดตาอีกครั้งแล้วเอาผ้าที่ปิดปากออก คนกลุ่มดังกล่าวจึงเริ่มถามผู้ร้องที่ ๒ ว่า “ยิงนายเกษม คงตุก หรือไม่” เมื่อตอบว่า “ไม่ทราบ” ก็ถามต่อไปว่า “มึงรู้ไหมว่าใครยิง” เมื่อตอบว่า “ไม่ทราบ เพราะวันเกิดเหตุไม่ได้อยู่ที่จังหวัดระนอง” คนกลุ่มดังกล่าวพูดว่า “มึงรู้ไหมว่ากูเป็นเพชฌฆาตภาค ๘”

จากนั้นได้ใช้ไฟฟ้าชอร์ตตามร่างกายของผู้ร้องที่ ๒ เช่น บริเวณข้อเท้า ขาพับ ข้อมือ และอวัยวะเพศ พร้อมกับดึงเชือกที่มัดกับปลอกมือปลอกเท้า ร่างกายของผู้ร้องที่ ๒ มีอาการกระตุกอย่างแรง พร้อมกับเจ็บปวดทรมานเป็นอย่างมากและมีอาการเหมือนใจจะขาด ขณะที่ถูกชอร์ตด้วยไฟฟ้ารู้สึกได้ถึงกระแสไฟฟ้าที่ผ่านลำตัวเพราะกล้ามเนื้อเกิดการกระตุก การชอร์ตด้วยไฟฟ้าดำเนินไปเป็นช่วงๆ สลับกับการซักถาม เช่น ถามว่ารู้จักนายกรีฑา นายวินัย และ จ.ส.ต.ธันวา หรือไม่ เมื่อตอบคำถามไม่เป็นที่พอใจ ก็ว่าโกหกและชอร์ตต่อไป กระทั่งถามว่า จ.ส.ต.ธันวา ยกย่อง เป็นคนดูต้นทางให้ยิงนายเกษม คงตุก ใช่หรือไม่ เมื่อปฏิเสธว่า ไม่ใช่” คนกลุ่มดังกล่าวไม่พอใจและทำการชอร์ตจนผู้ร้องสลบคาที่

ผู้ร้องที่ ๒ รู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อมีคนนำน้ำมาราดบนลำตัวและใช้มือตบหูทั้งสองข้างอย่างแรงพร้อมกันและได้ยินคนกลุ่มดังกล่าวพูดว่า “มึงไม่รับก็ไม่เป็นไรกูจะทำให้มึงรับจนได้” จากนั้นจึงจับผู้ร้องที่ ๒ โยงในลักษณะมือข้างหนึ่งยกขึ้นส่วนมืออีกข้างดึงราบไปกับพื้น กระทั่งได้ยินเสียงไก่ขันจึงรู้ว่าใกล้สว่าง เวลาผ่านไปสักพักได้ยินเสียงเพลงชาติอย่างชัดเจน มีคนหลายคนเข้ามาในบ้านหลังดังกล่าวและเริ่มการซักถามอีกครั้ง แต่เนื่องจากผู้ร้องที่ ๒ รู้สึกมึนงงไม่อาจตอบคำถามใดๆได้ คนกลุ่มดังกล่าวจึงพูดกันว่า รอให้เสธฯ มา และปล่อยให้นอนอยู่ในสภาพเช่นนั้น เมื่อผู้ร้องที่ ๒ ขอน้ำดื่มมีการนำน้ำที่มีกลิ่นและรสคล้ายน้ำกลั่นแบตเตอรี่มาให้ดื่ม ประมาณ ๒ ชั่วโมงต่อจากนั้น หัวหน้าคนกลุ่มดังกล่าวมาสอบถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง คนกลุ่มดังกล่าวบอกไปว่า “มันไม่รับสารภาพ” จึงสั่งว่า “แต่งตัวให้มันแล้วนำไปสอบบันทึกปากคำ” เมื่อแต่งตัวเสร็จ ผู้ร้องที่ ๒ ถูกอุ้มขึ้นรถยนต์ เนื่องจากไม่สามารถเดินเองได้ ซึ่งขณะนั้นยังมีการปิดตา ปิดปาก และใส่

กุญแจมือ ลักษณะรถยนต์คันดังกล่าวเป็นรถที่สูงกว่าปกติมีท่อไอเสียดังจากด้านหน้ารถเสียงคล้ายกับเสียงท่อไอเสียรถ ยี เอ็ม ซี หลังจากนั่งรถยนต์นานประมาณ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ได้นำตัวลงจากรถยนต์คันแรกไปขึ้นรถกระบะอีกคัน และขณะที่นั่งอยู่ในรถกระบะคนกลุ่มดังกล่าวได้กดหัวผู้ร้องที่ ๒ ลงกับพื้นรถ เดินทางต่อไปอีก ๓๐ นาที ถึงสถานที่แห่งหนึ่ง จึงถูกนำตัวเข้าไปที่ชั้นล่างของอาคาร เมื่อหัวหน้าของคนกลุ่มดังกล่าวเดินทางมาถึงได้สั่งให้เปิดตา จึงรู้ว่าหัวหน้าของคนกลุ่มดังกล่าว คือ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ผู้ร้องที่ ๒ จำได้เพราะ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว เคยรับราชการที่จังหวัดระนองในตำแหน่ง สวป.สภ.อ. เมืองระนอง และทราบในเวลาต่อมาว่าสถานที่ดังกล่าว คือ สภ.อ.หลังสวน จังหวัดชุมพร

ผู้ร้องที่ ๒ ถูกคนกลุ่มที่นำตัวมาซึ่งแต่งกายนอกเครื่องแบบ พยุงตัวเข้าไปในห้องสอบสวนและแนะนำให้รู้จักกับร้อยเวรเจ้าของคดี คือ พ.ต.ต.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ผู้ร้องที่ ๒ จึงได้ร้องขอต่อ พ.ต.ต.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ให้นำตัวกลับไปดำเนินคดีที่จังหวัดระนองโดยด่วน เพราะเกิดความหวาดกลัวและได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของคนกลุ่มที่นำตัวมาส่งร้อยเวรในขณะนั้น แต่ได้รับแจ้งว่ายังไม่สามารถส่งตัวไปดำเนินคดีที่จังหวัดระนองได้เนื่องจากเป็นเวลามืดค่ำแล้ว ขณะที่ร้องขอ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กับพวกยืนอยู่ในห้องสอบสวนและจ้องมองร้อยเวรตลอดเวลา ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจสภ.อ.หลังสวน ได้จัดพิมพ์เอกสารมาให้ผู้ร้องที่ ๒ ลงนาม แต่ไม่สามารถลงนามในเอกสารได้เนื่องจากมือสั่นจับปากกาไม่ได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงจับมือให้ผู้ร้องที่ ๒ จับปากกาลงนามในเอกสารดังกล่าว โดยผู้ร้องที่ ๒ ไม่ได้อ่านข้อความในเอกสารแต่อย่างใด เพราะสภาพร่างกายไม่อาจรับรู้เรื่องราวต่างๆได้อย่างสมบูรณ์ มีอาการอ่อนเพลียอย่างมากและต้องการพักผ่อนเมื่อลงนามในเอกสารเรียบร้อย คนกลุ่มที่นำผู้ร้องที่ ๒ มายัง สภ.อ.หลังสวน ได้พยุงตัวผู้ร้องที่ ๒ เข้าห้องควบคุมผู้ต้องหา และควบคุมตัวไว้ในห้องขังเป็นเวลา ๒ วัน ตั้งแต่วันที่ ๑๘-๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. ได้มีการเบิกตัวผู้ร้องที่ ๒ ออกจากห้องควบคุมตัวผู้ต้องหาของ สภ.อ.หลังสวน ส่งมอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบ ๔ นาย ทราบต่อมาว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ นำตัวกลับไปดำเนินคดีที่จังหวัดระนอง เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวมี พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ ซึ่งผู้ร้องที่ ๒ จำเสียงได้ว่าเป็นผู้หนึ่งที่ซักถามและใช้ไฟฟ้าชอร์ตผู้ร้องที่ ๒ ในวันแรกที่มีการจับตัวไปด้วย ก่อนถึงตัวเมืองระนอง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปิดตาอีกครั้ง และนำไปพบกับ นายวินัย ขุนแผ้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวได้บอก นายวินัย ขุนแผ้ว ว่า “มึงรับสารภาพเสียเถอะกูได้มือปืนมาแล้ว” นายวินัย ขุนแผ้ว บอกว่า “ผมรับไม่ได้เพราะผมไม่ได้เป็นคนทำ” เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวจึงบอกว่า “มึงดิ้นไม่หลุดทั้งสองคนแหละ” จากนั้นได้พยุงตัวผู้ร้องที่ ๒ ขึ้นรถยนต์และเปิดตาอีกครั้งเมื่อถึงหน้าสนามกอล์ฟเขตอุดมศักดิ์ ขณะนั้นผู้ร้องที่ ๒ เกิดปวดท้องกะทันหันจึงขอเข้าห้องน้ำ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกว่าไม่มีกุญแจไขให้อดทนไว้ก่อน เมื่อถึงป้อมตำรวจปากจั่นมีตำรวจสองนายอยู่ประจำป้อม คือ ส.ต.ท.จักรพันธ์ ทองใสพร ซึ่งรู้จักกันมาตั้งแต่เรียนชั้นประถมปีที่สี่ และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกคนชื่อ ไพลิน จำยศและนามสกุลไม่ได้ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) ได้นำตัวผู้ร้องที่ ๒ เข้าห้องน้ำ เมื่อสบโอกาส ผู้ร้องที่ ๒ จึงสอบถามว่า คนกลุ่มดังกล่าวเป็นตำรวจใช่หรือไม่ ส.ต.ท.จักรพันธ์ ทองใสพร ตอบว่า เป็นตำรวจและเป็นรองผู้กำกับภาค ๘ ชื่อ รองอนุชน ต่อมาเวลาประมาณ ๑๔.๓๐ น.ของวันเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวได้นำตัวผู้ร้องที่ ๒ ไปถึง สภ.อ.เมืองระนอง และส่งมอบให้ร้อยเวรสอบสวน ในการสอบสวนผู้ร้องที่ ๒ ได้ให้การปฏิเสธ ร้อยเวรจึงจับมือให้ลงนามในเอกสาร เนื่องจากมือยังมีอาการสั่น ผู้ร้องที่ ๒ ได้ร้องขอให้ร้อยเวรนำตัวไปพบแพทย์ แต่ได้รับการปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่าไม่มี

เวลา เนื่องจากใกล้หมดเวลาส่งตัวฝากขังแล้ว ก่อนนำตัวไปฝากขังที่ศาล พ.ต.อ.วัชรินทร์ จันทรโภ รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดระนอง ได้สั่งให้ร้อยเวรนำตัวผู้ร้องที่ ๒ ไปพบในห้องทำงาน รองผู้บังคับการถามร้อยเวรว่า ใครออกหมายจับ ร้อยเวรตอบว่า ผู้กำกับเป็นผู้ออกหมายจับ รองผู้บังคับการถามต่อว่าทำไมไม่ออกหมายเรียกมาสอบถามก่อน เพราะนายวิโรจน์ สุวรรณี ทำงานช่วยเหลือเจ้าหน้าที่มาโดยตลอด ร้อยเวรตอบว่า ผมไม่ทราบ เป็นเรื่องของผู้กำกับการสืบสวนสอบสวนภาค ๘ รองผู้บังคับการปรารภว่า ไปซ้อมและทำกับเขาแบบนี้ได้อย่างไร ผมเองได้สืบสวนเรื่องนี้แล้ว ไม่ใช่นายวิโรจน์ สุวรรณี เป็นผู้กระทำผิด และหากเจ้าหน้าที่ตำรวจติดใจก็สามารถเชิญตัวมาสอบถามได้ เพราะนายวิโรจน์ สุวรรณี มีอาชีพและถิ่นที่อยู่เป็นหลักแหล่งรวมทั้งเป็นสมาชิกอบต.ด้วย ร้อยเวรบอกว่า ท่านครับจะหมดเวลาฝากขังแล้ว

จากนั้น เมื่อเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ร้อยเวรจึงนำตัวไปฝากขังที่ศาลจังหวัดระนอง ได้ดำเนินการฝากขังผ่านระบบวีดีโอคอนเฟอร์เรนท์ ผู้ร้องที่ ๒ ได้ร้องขอต่อศาลขอพบแพทย์ แต่เนื่องจากยืนห่างจากไมโครโฟน ทำให้ผู้พิพากษาไม่ได้ยินคำร้องขอของผู้ร้อง

ต่อมาทนายความได้ยื่นคำขอต่อศาลเพื่อให้มีการตรวจร่างกาย ศาลอนุญาต ผลการตรวจร่างกายปรากฏตามใบรับรองความเจ็บป่วย เล่มที่ ๐๒๐ เลขที่ ๐๙๕๔ ออกให้โดยโรงพยาบาลจังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ รวมทั้งได้ส่งหนังสือร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดระนอง ต่อมารองผู้ว่าราชการจังหวัดระนองที่เคยรับราชการอยู่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราชจำชื่อไม่ได้ ได้เข้าเยี่ยมที่เรือนจำจังหวัดระนอง จึงส่งตัวผู้ร้องที่ ๒ ไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลจังหวัดระนองเป็นเวลา ๓ วัน แต่เนื่องจากเครื่องมือทางการแพทย์มีไม่เพียงพอจึงได้ส่งตัวไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี และก่อนนำตัวเข้าเรือนจำ ได้มีการตรวจร่างกายและบันทึกการตรวจร่างกาย มีนายจักรพงศ์ ไหมเกื้อ พยาบาลเทคนิค ๓ เป็นผู้ตรวจร่างกาย ทั้งนี้ขณะถ่ายรูปทำประวัติผู้ต้องขังไม่สามารถยืนถ่ายรูปเช่นเดียวกับผู้อื่นได้ ต้องนั่งถ่ายรูป

หลังจากเข้าอยู่ในเรือนจำประมาณ ๓ เดือนแรก ผู้ร้องที่ ๒ ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ต้องอาศัยเพื่อนผู้ต้องขังพยุงตัวเข้าห้องน้ำ เมื่อมีการเบิกตัวไปศาล ทางเรือนจำได้ยกเว้นไม่ใส่เครื่องจองจำทั้งๆที่ถูกกล่าวหาเป็นคดีอุกฉกรรจ์ สำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมเท่าที่จำได้ปรากฏตามภาพถ่ายที่นำมาให้ชี้ คือ พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ ส.ต.อ.ทรงวุฒิ ครุฑชนะพงษ์ และ ส.ต.ต.สุรชัย ขวัญแก้ว

๓. นายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ร้องที่ ๓ ให้การว่า ถูกจับกุมเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. ขณะขับรถจากสะพานปลาระนองเพื่อนำเงินไปจ่ายค่าปลา เมื่อขับรถออกไปประมาณ ๑ กิโลเมตร ถึงบริเวณหน้าพันธุ์ทิพย์เก่าทางเข้าแพใหม่ มีรถกระบะบิ๊กเอ็มสีเขียวอ่อนสองประตู ขับปาดหน้ารถกระบะของผู้ร้องที่ ๓ แล้วเบรคหยุดรถกะทันหัน มีคนลงมาจากรถคันหน้าประมาณ ๔-๕ คนแต่งกายพลเรือนกรูเข้ามาเปิดประตูรถผู้ร้องที่ ๓ ทางด้านคนขับ ขณะเดียวกันมีคนส่วนหนึ่งเข้าใจว่ามาจากรถคันหลัง เข้ามาเปิดประตูรถอีกด้านหนึ่ง จำได้ว่า พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ ยืนด้านข้างรถกระบะคันหน้า เมื่อเปิดประตูรถด้านคนขับออก คนกลุ่มดังกล่าวได้ผลักผู้ร้องที่ ๓ ออกจากที่นั่งคนขับไปที่นั่งอีกด้านหนึ่งและให้นั่งบนพื้นรถพร้อมกดหัวลง คนกลุ่มดังกล่าวจำนวน ๒ คน ขึ้นไปบนรถคนแรกทำหน้าที่ขับรถ อีกคนทำหน้าที่กดหัวและถลกเสื้อขึ้นปิดหน้าคลุมหัวผู้ร้องที่ ๓ พร้อมกับจับมือไพล่หลังใส่กุญแจนำตัวออกไปจากบริเวณดังกล่าวทันทีทราบภายหลังว่าชื่อนายสมชาย ขจรวิทยากุล คู่เขยของผู้ร้องที่ ๓ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุประมาณ ๕๐๐ เมตร ได้เห็นรถของผู้ร้องที่ ๓ ขับไปด้วยความเร็วผิดปกติและขับในลักษณะลากเกียร์ผิดสังเกต พร้อมกัน

นั้นเห็นคนยืนหลังรถคันดังกล่าวด้วย หลังจากนั้นประมาณ ๒๐-๓๐ นาที มีการเปลี่ยนรถด้วยการให้ผู้ร้องที่ ๓ ไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง ตอนนั้นผู้ร้องที่ ๓ ยังถูกปิดตา จึงไม่ทราบว่าอยู่ที่ไหนและคนกลุ่มดังกล่าวเป็นใคร เพียงแต่มีการบอกให้ทราบว่า "ไม่ต้องตกใจกูเป็นตำรวจภูธรภาค ๘ กูจะพามึงไปพบนายหัว เพราะนายหัวมีธุระกับมึง"

ขณะที่อยู่ในรถ คนกลุ่มดังกล่าวได้ตลบเสื้อผู้ร้องที่ ๓ ลงมาแล้วสั่งให้ก้มและใช้ผ้าเทปปิดตาผู้ร้องที่ ๓ ได้เดินทางต่อไปอีกประมาณ ๒ ชั่วโมง ขับรถไปบนถนนลูกรังและถนนลาดยาง รู้สึกได้ว่าถนนบางช่วงเป็นหลุมเป็นบ่อ จนถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านชั้นเดียวพื้นไม้มีบันไดขึ้นบ้านสามขั้น เมื่อขึ้นไปบนบ้านได้ให้ผู้ร้องที่ ๓ นั่งบนพื้นแล้วเริ่มซักถาม เช่นถามว่า รู้จักนายเกษม คงตุก หรือไม่ เมื่อตอบว่าเคยเห็นหน้าแต่ไม่เคยพูดคุยกัน ก็ถามต่อว่า ขับรถไปยิงนายเกษม คงตุก หรือไม่ ผู้ร้องที่ ๓ ตอบปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ หัวหน้าของคนกลุ่มดังกล่าวไม่พอใจ จึงสั่งให้ลูกน้องถอดเสื้อผ้าผู้ร้องที่ ๓ ออกหมดไม่เหลือแม้กระทั่งกางเกงใน แล้วให้นั่งบนเก้าอี้ชอร์ตด้วยไฟฟ้าพร้อมกับซักถามเป็นช่วงๆ เหตุการณ์ดังกล่าวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องนานประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง บางช่วงเมื่อเห็นว่าปฏิเสธไม่ยอมรับ ได้สั่งให้แลบลิ้นแล้วใช้ไฟฟ้าชอร์ตลิ้นจนกระทั่งลิ้นเป็นแผล สลับกับการชอร์ตอวัยวะเพศจนปรากฏบาดแผลหลายแห่ง

ต่อมาศาลจังหวัดระนองได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศาลตรวจบาดแผลตามร่างกายผู้ร้องในวันฝากขัง ผลการตรวจบาดแผลปรากฏตามคำสั่งศาลจังหวัดระนองที่แนบเป็นหลักฐานพร้อมเรื่องร้องเรียนด้วยแล้ว

จากนั้น เมื่อเวลาใกล้พลบค่ำได้นำตัวไปยังบ้านอีกหลังหนึ่ง ซึ่งเดินทางด้วยรถยนต์ต่อไปอีกประมาณ ๑๕ นาที เมื่อเดินทางไปถึง ได้เริ่มการซักถามบีบคั้นให้รับสารภาพอีก แต่ผู้ร้องที่ ๓ ยังคงปฏิเสธ หัวหน้าของคนกลุ่มดังกล่าวได้สั่งให้ลูกน้องถอดเสื้อผ้าผู้ร้องที่ ๓ และทำการช๊อตด้วยไฟฟ้าอีกครั้ง แต่คราวนี้ทำการชอร์ตด้วยแรงดันไฟสูงกว่าเดิมจนเกิดการกระตุกอย่างแรง สติเริ่มเลอะเลือน คนกลุ่มดังกล่าวจึงนำน้ำมาราดตัว ทำให้รู้สึกตัวดีขึ้นแล้วทำการซักถามต่อ เมื่อไม่ยอมรับสารภาพตามต้องการก็ชอร์ตต่อไปอย่างต่อเนื่องนานประมาณ ๓-๔ ชั่วโมง พร้อมกับข่มขู่ว่าหากไม่รับสารภาพจะฆ่าทิ้ง ทำให้รู้สึกทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก รวมระยะเวลาที่คนกลุ่มดังกล่าวทำการชอร์ตผู้ร้องที่ ๓ ด้วยไฟฟ้าทั้งสองช่วง เป็นเวลานานประมาณ ๙-๑๐ ชั่วโมง ในที่สุดเมื่อเห็นว่า ไม่ยอมรับสารภาพตามต้องการ จึงได้ลากตัวไปยังมุมห้องอีกด้านหนึ่งและปล่อยให้นอนอยู่กระทั่งได้ยินเสียงไก่ขันทำให้ทราบว่าเป็นเวลาเช้าแล้ว และในช่วงเวลาไล่เลี่ยกันได้ยินเสียงรถไฟและล้อรถไฟกระทบกับรางรถไฟอย่างชัดเจน สันนิษฐานได้ว่าบ้านหลังดังกล่าวอยู่ใกล้กับทางรถไฟ บ้านหลังนี้เป็นบ้านปูนและน่าจะเป็นบ้านชั้นเดียว

วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาเช้า ผู้ร้องที่ ๓ ถูกนำตัวขึ้นรถกระบะเดินทางไปประมาณ ๑๐ นาที และให้เดินลุยทุ่งหญ้าสูงประมาณเอว ขณะเดินไปยังคงมีน้ำค้างบนยอดหญ้า แต่ถูกปิดตาจึงไม่ทราบว่าเป็นที่ใด หลังจากเดินไปประมาณ ๑๐ นาที ได้บีบคั้นให้รับสารภาพอีกครั้ง และเมื่อผู้ร้องที่ ๓ ยังคงปฏิเสธก็ได้ยินเสียงจอบขุดดิน สันนิษฐานว่ามีการขุดหลุม คนกลุ่มดังกล่าวบอกว่า ถ้าไม่รับจะฝังผู้ร้องที่ ๓ ไว้ที่นั่น แต่ผู้ร้องที่ ๓ ยังคงปฏิเสธเช่นเดิม หัวหน้าของคนกลุ่มดังกล่าวจึงสั่งให้ลูกน้องไปเด็ดดอกไม้ และสั่งให้ผู้ร้องที่ ๓ พนมมือโดยนำดอกไม้มาเสียบไว้ที่มือ แล้วบอกว่าให้ภาวนาถึงลูกถึงเมีย พร้อมกับนำปืนมาจ่อหัวและสับนกปืนประมาณ ๑๐ ครั้ง ในที่สุดเมื่อยังไม่รับสารภาพก็บอกว่า เอาไว้อีกประมาณ ๒-๓ เดือนค่อยว่ากันใหม่ พร้อมกับขอหมายเลขโทรศัพท์แล้วนำกลับไปที่เดิม แต่ยังคงปิดตาผู้ร้องที่ ๓

หลังจากปล่อยให้ผู้ร้องที่ ๓ นอนอยู่ในบ้านประมาณ ๒ ชั่วโมง ได้นำนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ร้อง

ที่ ๒ มาพบ โดยผู้ร้องที่ ๒ บอกกับผู้ร้องที่ ๓ ว่า ผมไม่ไหวแล้ว ให้รับสารภาพแล้วค่อยไปสู้คดีในชั้นศาล ผู้ร้องที่ ๓ คิดว่ายอมตายดีกว่าพูดเรื่องไม่จริง เมื่อไม่ได้กระทำความผิดตามที่มีการกล่าวหาจึงไม่ยอมรับสารภาพ ผู้ร้องที่ ๓ ได้พบกับผู้ร้องที่ ๒ ประมาณ ๓๐ นาที จึงนำตัวแยกจากกัน ต่อมาประมาณ ๓ ชั่วโมง ได้นำตัวไปล้างหน้าล้างตาและออกจากบ้านหลังดังกล่าว เดินทางด้วยรถยนต์ไปตามถนนลาดยางประมาณ ๒ ชั่วโมง เปลี่ยนรถไปขึ้นรถกระบะอีกคันหนึ่ง เดินทางต่อไปประมาณ ๓๐ นาที จึงเปิดตาผู้ร้องที่ ๓ คนกลุ่มดังกล่าวบอกว่า ให้ปิดตาไว้ประมาณ ๒-๓ นาที แล้วค่อยลืมตา และเมื่อลืมตาพบว่าตนเองอยู่ที่หน้าศาลจังหวัดระนอง จากนั้นได้นำตัวไปส่งให้ร้อยเวร สภ.อ.เมืองระนอง (พ.ต.ต.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร) และก่อนพนักงานสอบสวนทำการสอบปากคำ ได้นำตัวไปขังไว้ในห้องควบคุมผู้ต้องหาของ สภ.อ.เมืองระนอง เป็นการแยกขังเดี่ยว จนถึงเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. ร้อยเวรได้นำตัวออกไปทำการสอบปากคำ ผู้ร้องที่ ๓ ได้บอกกับร้อยเวรว่าถูกทำร้ายร่างกายได้รับบาดเจ็บโดยกลุ่มคนที่จับกุม แต่ร้อยเวรไม่ได้บันทึกบาดแผลและไม่ได้แนะนำให้ร้องขอไปตรวจร่างกายแต่อย่างใด และการที่ผู้ร้องที่ ๓ ไม่ได้ร้องขอต่อพนักงานสอบสวนให้ส่งตัวไปให้แพทย์ตรวจร่างกายเนื่องจากไม่ทราบถึงสิทธิดังกล่าว รวมทั้งไม่ได้รับคำแนะนำจึงไม่ทราบขั้นตอนการดำเนินการ แต่ต่อมาได้ยื่นคำร้องต่อศาลจนได้รับการตรวจร่างกาย รายละเอียดผลการตรวจร่างกายปรากฏตามหลักฐานที่แนบกับเรื่องร้องเรียน รวมทั้งก่อนส่งตัวเข้าเรือนจำ ทางเรือนจำจังหวัดระนองได้ตรวจร่างกายไว้เช่นกัน

ขณะที่ส่งตัวผู้ร้องที่ ๓ ไปยัง สภ.อ.เมืองระนอง เห็นได้ชัดว่า สภาพร่างกายของผู้ร้องที่ ๓ มีอาการบาดเจ็บผิดปกติ กล่าวคือ ไม่อาจพยุงตัวเดินด้วยตนเอง ต้องมีคนช่วยในลักษณะหิ้วปีกตลอด ไม่ว่าจะเป็นการเข้าออกห้องควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือการไปพบกับพนักงานสอบสวน มีผู้รู้เห็นเป็นประจักษ์พยานหลายคน ที่จำได้มี นายวีระ สุนทรศรี นายวิรัตน์ สุวรรณี โดยเฉพาะ นายวิรัตน์ สุวรรณี ได้เห็นตอนที่มีการนำตัวผู้ร้องที่ ๓ ลงจากรถที่หน้า สภ.อ.เมืองระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

๑. พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ผู้กำกับการ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริง ตามหนังสือที่ ตช ๐๐๑๙.๐๑/๓๑๘ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๙.๑๕ น. ได้เกิดเหตุคนร้ายใช้อาวุธปืนยิง นายเกษม คงตุก สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ถึงแก่ความตายที่บริเวณบ้านเลขที่ ๒๕๘/๒๒๗ หมู่ที่ ๖ ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง สืบเนื่องจากคดีดังกล่าวเป็นคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ และเป็นคดีที่ประชาชนและสื่อมวลชนให้ความสนใจ เนื่องจากนายเกษมฯ ผู้ตายเป็นข้าราชการการเมืองท้องถิ่น ผู้ต้องหาผู้บงการใช้จ้างวานเป็นข้าราชการการเมืองท้องถิ่น และเจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ จึงสั่งการให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ใต้บังคับบัญชาสืบสวนแสวงหาพยานหลักฐาน เพื่อนำไปสู่การจับกุมคนร้ายในคดีนี้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ที่เกิดเหตุ

เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ศาลจังหวัดระนองได้ออกหมายจับนายวิโรจน์ หรือ เมี๊ยะ สุวรรณี ในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนองที่ จ.๑๕/๒๕๔๕ และเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้ประสานให้ จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี ซึ่งเป็นผู้รู้จักกับนายวิโรจน์ฯ เป็นอย่างดี ให้ชักชวนนายวิโรจน์ฯ ไปพบผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวก ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร

ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกรออยู่ที่ป้อมยามตำรวจพะเนียด ซึ่งอยู่ห่างจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวนประมาณ ๑ กิโลเมตร เมื่อนายวิโรจน์ฯ มาพบได้แสดงหมายจับและจับกุมตัวนายวิโรจน์ฯ ส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน ในชั้นจับกุมและสอบสวนนายวิโรจน์ฯ รับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาด้วยความสมัครใจของนายวิโรจน์ฯ เองว่า ได้ร่วมกับนายวินัย ขุนแผ้ว ใช้อาวุธปืนยิงนายเกษมฯ ถึงแก่ความตาย โดยนายวิโรจน์ฯทำหน้าที่เป็นผู้ใช้อาวุธปืนขนาด .๓๘ ที่รับมอบจากนายวินัยฯ ยิงนายเกษมฯ จำนวน ๔ นัด ต่อหน้าประจักษ์พยานในที่เกิดเหตุ ส่วน นายวินัยฯ ทำหน้าที่ขับขี่รถจักรยานยนต์นำ นายวิโรจน์ฯ ไปยิง นายเกษมฯ และขับขี่หลบหนี คำรับสารภาพของนายวิโรจน์ฯ สอดคล้องกับพฤติการณ์การกระทำและคำให้การของพยานที่เป็นพยานในคดีและไม่ยอมเป็นพยานในคดี

ผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงได้สั่งการให้ พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ และ พ.ต.ท.พิศิษฐ์ วิเศษวงศ์ รองผู้กำกับการกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ กับพวก ติดตามตัวนายวินัยฯ และเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ศาลจังหวัดระนองได้ออกหมายจับ นายวินัย ขุนแผ้ว ในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนอง ที่ จ.๑๘/๒๕๔๕ พ.ต.ท.อนุชนฯ กับพวก พบตัวนายวินัยฯบนถนนสะพานปลา ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงได้เชิญตัวไปพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวก ได้ร่วมกันซักถามนายวินัยฯ แต่นายวินัยฯให้การวกวนสับสนและปกปิดความจริงแห่งคดีเกี่ยวกับการร่วมกระทำความผิด หลบซ่อนยานพาหนะและอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๑.๐๐ น. ผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาจัดทำบันทึกจับกุมตัวนายวินัยฯ ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนองข้างต้น และนำตัวนายวินัยฯส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนองดำเนินคดีตามกฎหมาย ขณะที่ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกจับกุมและควบคุมตัวนายวิโรจน์ฯ และนายวินัยฯไปสอบสวนซักถามและนำส่งพนักงานสอบสวนนั้น ไม่มีผู้ใดบังคับและหรือทำร้ายบุคคลทั้งสองเพื่อให้รับสารภาพ และไม่พบว่าบุคคลทั้งสองมีอาการบาดเจ็บหรือรอยฟกช้ำหรือมีบาดแผลแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๑ เห็นว่าตนกับพวกได้กระทำไปตามอำนาจหน้าที่ภายใต้กรอบของกฎหมาย

๒. พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ รองผู้กำกับการ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า ผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้รับคำสั่งจากผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้ร่วมสืบสวนคดีที่มีคนร้ายยิงนายเกษม คงตุก ถึงแก่ความตาย ต่อมาวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ทราบว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวก ได้จับกุมตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ที่อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร แต่ตนไม่ได้ร่วมจับกุมด้วย ซึ่งนายวิโรจน์ฯให้การรับสารภาพและซัดทอดว่านายวินัย ขุนแผ้ว เป็นผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์นำนายวิโรจน์ฯ ไปยิงนายเกษม คงตุก ผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงสั่งให้ผู้ถูกร้องที่ ๒ กับพวกติดตามจับกุมนายวินัยฯ ครั้นวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ได้พบตัวนายวินัยฯบนถนนสะพานปลา ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงเชิญตัวไปพบผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ จนกระทั่งวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. จึงจัดทำบันทึกการจับกุมตัวนายวินัยฯ นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง ทั้งนี้ขณะนำตัวนายวินัยฯไปที่ทำการส่วนหน้าฯ และขณะซักถามนายวินัยฯ และนำตัวนายวินัยฯส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง ไม่มี

ผู้ใดบังคับและหรือทำร้ายร่างกายนายวินัยฯ ให้รับสารภาพ ไม่พบว่านายวินัยฯมีอาการบาดเจ็บหรือมีรอยฟกช้ำหรือมีบาดแผลตามร่างกายแต่อย่างใด ผู้ถูกร้องที่ ๒ เห็นว่าตนกับพวกได้กระทำการไปตามอำนาจหน้าที่ภายใต้กรอบของกฎหมาย

๓. พ.ต.ท.พิศิษฐ์ วิเศษวงศ์ รองผู้กำกับการกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๓ ได้มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้สั่งการให้ตนพร้อมกับพวกติดตามตัวนายวินัย ขุนแผ้ว จนวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ได้พบตัวนายวินัยฯบนถนนสะพานปลา ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงได้เชิญตัวไปพบผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๑ ผู้ถูกร้องที่ ๓ กับพวก ได้ร่วมกันซักถามนายวินัยฯ แต่นายวินัยฯให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา ให้การวกวนสับสนและปกปิดความจริงแห่งคดีเกี่ยวกับการร่วมกระทำความผิดที่หลบซ่อนยานพาหนะและอาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๐๙.๐๐ น. ผู้ถูกร้องที่ ๓ กับพวก ได้เดินทางไปรับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ต้องหาจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง เมื่อเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น. ของวันเดียวกัน และในวันเดียวกันนั้น ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้จับกุมตัวนายวินัยฯ ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนองที่ จ.๑๘/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง ดำเนินคดีตามกฎหมายเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ขณะที่ผู้ถูกร้องที่ ๓ กับพวกซักถามนายวินัยฯ และควบคุมตัวนายวิโรจน์ฯ ไม่มีผู้ใดบังคับและหรือทำร้ายร่างกายบุคคลทั้งสองให้รับสารภาพ และไม่พบว่าบุคคลทั้งสองมีอาการบาดเจ็บหรือรอยฟกช้ำหรือมีบาดแผลตามร่างกาย บุคคลทั้งสองมีอาการปกติดี ตนกับพวกได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ภายใต้กรอบของกฎหมาย

๔. ร.ต.อ. ธานี นาคหกวิค สารวัตรงาน ๓ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๔ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๙.๐๑๓/๓๓๕ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า ผู้ถูกร้องที่ ๔ พร้อมพวกได้รับคำสั่งจากผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้สืบสวนหาตัวคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงนายเกษม คงตุก ประธานองค์การบริหารส่วนตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ผู้ถูกร้องที่ ๔ ได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง สืบสวนจนทราบว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี เป็นคนร้ายในคดีนี้ จากนั้นได้รวบรวมพยานหลักฐานให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง ออกหมายจับนายวิโรจน์ สุวรรณี ส่วนการจับกุมตัว นายวิโรจน์ สุวรรณี และ นายวินัย ขุนแผ้ว ตนไม่ได้ร่วมทำการจับกุมแต่อย่างใด

๕. - ๖. จ.ส.ต.อนุชาติ สุวรรณเติมเต็ม และ ส.ต.อ.ทรงวุฒิ ครุฑชนะพงษ์ ผู้บังคับหมู่งาน ๕ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๕. และ ๖. ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือที่ ตช ๐๐๑๙.๐๑/- ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า ผู้ถูกร้องที่ ๕ ไม่ได้ร่วมจับกุมตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี แต่ได้ลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมในฐานะผู้ร่วมสืบสวน และผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้สั่งการให้ตนพร้อมกับพวกติดตามตัวนายวินัย ขุนแผ้ว กระทั่งวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ได้พบตัวนายวินัยฯบนถนนสะพานปลา ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงได้เชิญตัวไปพบผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการ

สืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวก ได้ร่วมกันซักถามนายวินัยฯ และในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๐๙.๐๐ น. ผู้ถูกร้องที่ ๕ กับพวกได้เดินทางไปรับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ต้องหาจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนอง เมื่อเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น.ของวันเดียวกัน และในวันเดียวกันนั้น ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้จับกุมตัวนายวินัยฯ ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนองที่ จ.๑๘/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ นำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนองดำเนินคดีตามกฎหมายเช่นเดียวกัน ขณะที่ผู้ถูกร้องที่ ๕ ควบคุมตัวนายวิโรจน์ฯ และเชิญตัวนายวินัยฯ ไม่มีผู้ใดบังคับและหรือทำร้ายร่างกายบุคคลทั้งสองให้รับสารภาพ และไม่พบว่าบุคคลทั้งสองมีอาการบาดเจ็บหรือรอยฟกช้ำหรือมีบาดแผลตามร่างกาย บุคคลทั้งสองมีอาการปกติดี ซึ่งตนกับพวกได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ภายใต้กรอบของกฎหมาย

๗. จ.ส.ต.มนตรี ทองสุบรรณ ผู้บังคับหมู่งาน ๕ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๗ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องที่ ๗ กับพวก ได้รับคำสั่งจากผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้เดินทางไปรับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ต้องหา ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนอง ที่ป้อมพะเนียด อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ซึ่งจ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี ได้นำนายวิโรจน์ฯ มาพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ ตนจึงแจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบแล้วจับกุมตัวและควบคุมตัวผู้ต้องหาไปส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่ได้ทำร้ายร่างกายนายวิโรจน์ฯ ให้รับสารภาพ และได้ปฏิบัติกับผู้ต้องหาตามระเบียบกฎหมายทุกประการ ซึ่งนายวิโรจน์ฯ ไม่มีอาการบาดเจ็บ รอยฟกช้ำ หรือรอยบาดแผล ทั้งก่อนและหลังการจับกุม ส่วนนายวินัย ขุนแผ้ว นั้น ตนไม่ได้เป็นผู้ร่วมจับกุมแต่อย่างใด

๘. - ๑๔. ส.ต.อ.ธนวัฒน์ มะยงค์ ส.ต.อ.สุรพงศ์ สุขสำเภา ส.ต.อ.สุรพงษ์ ยินดี ส.ต.อ.สุวัฒน์ อินทรสุวรรณ ส.ต.อ.สุชาติ พิมพ์ทอง ส.ต.อ.อดุลย์ สุทธิงาม ส.ต.ต.สุรชัย ขวัญแก้ว ตำแหน่งผู้บังคับหมู่งาน ๕ กองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ถูกร้องที่ ๘-๑๔ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามหนังสือที่ ตช ๐๐๑๙.๐๑/- ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๗ และลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ความว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ถูกร้องที่ ๘-๑๔ กับพวก ได้รับคำสั่งจากผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้เดินทางไปรับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ต้องหาตามหมายจับของศาลจังหวัดระนอง ที่ป้อมพะเนียด อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร ซึ่ง จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี นำตัวมาพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบแล้วจับกุมตัวและควบคุมตัวผู้ต้องหาไปส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอหลังสวน ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่ได้ทำร้ายร่างกายนายวิโรจน์ สุวรรณี ให้รับสารภาพ และได้ปฏิบัติกับผู้ต้องหาตามระเบียบกฎหมายทุกประการ ซึ่งนายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่มีอาการบาดเจ็บหรือรอยฟกช้ำ รอยบาดแผล ทั้งก่อนและหลังการจับกุม ส่วนนายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ถูกร้องที่ ๘-๑๔ ไม่ได้เป็นผู้ร่วมจับกุมแต่อย่างใด

การรับฟังพยานที่เกี่ยวข้อง

๑. พ.ต.อ.วัชรินทร์ จันทรโภ รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดระนอง พยานให้การว่า ได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ภายหลังจากถูกชุดจับกุมทำการจับกุมก่อนนำตัวไปฝากขัง เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ในวันนั้นเท่าที่เห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี เดินไม่เป็นปกติ และได้กำชับให้ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ให้ความเป็นธรรมกับผู้ต้องหาและแนะนำให้ผู้ต้องหาพูดความจริงกับพนักงานสอบสวน รวมทั้งได้แนะนำ

พนักงานสอบสวนว่าหากพบว่าผู้ต้องหามีบาดแผลหรือมีอาการบาดเจ็บ ให้นำไปหาหมอเพื่อรักษาพยาบาลให้เรียบร้อย ทั้งนี้ ตามระเบียบแล้วผู้ลงนามในบันทึกจับกุมจะต้องเป็นผู้ทำการจับกุม แต่ในทางปฏิบัติผู้ที่ไม่ได้จับกุมลงนามร่วมจับกุมด้วยก็มี

๒. พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร พนักงานสอบสวน (สบ.๒) สภ.อ.เมืองระนอง พยานให้การว่า ตนเป็นพนักงานสอบสวนในคดีที่นายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว ร้องเรียนว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ซ้อมทำร้ายร่างกาย เนื่องจากถูกเข้าใจว่าเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมสมาชิก อบต.บางริ้น ตนจึงได้รวบรวมหลักฐาน และขอหมายจับนายวิโรจน์ สุวรรณี เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ต่อมาในคดีเดียวกันได้ขอหมายจับนายวินัย ขุนแผ้ว เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งได้ยื่นขอหมายจับต่อศาลจังหวัดระนองระหว่างเวลา ๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น. ภายหลังการจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ช่วงบ่าย พยานได้ไปพบกับผู้ต้องหาที่ สภ.อ.หลังสวน เพื่อนำสำนวนคดีไปส่งเมื่อส่งมอบสำนวนคดีเสร็จก็เดินทางกลับทันที ในการจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี นั้น จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี เป็นผู้ไปเชิญตัวมา พยานยืนยันว่าบันทึกจับกุมนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้จัดทำและลงนามมาเรียบร้อยแล้ว ภายหลังการจัดส่งบันทึกจับกุมมาที่พยานในฐานะที่พยานเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดี พยานไม่ได้ให้ผู้ใดลงนามในบันทึกจับกุมเพิ่มเติมอีก ส่วนการจับกุมตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ไปส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.หลังสวน ไม่นำตัวไปส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองระนองในทันที พยานคิดว่าเป็นวิธีการสืบสวนจับกุม และไม่ทราบว่านำตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ไปส่ง สภ.อ.หลังสวน เพื่ออะไร ต่อมาวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้ส่งตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว มายัง สภ.อ.เมืองระนอง สภาพร่างกายของคนทั้งสองปกติดี แต่ไม่แน่ใจว่ามีการร้องขอใช้สิทธิในการส่งตัวให้หมอตรวจร่างกายหรือไม่ และก่อนนำตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ไปฝากขัง ทางรองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดระนองได้เรียกไปพบพร้อมกำชับให้ดำเนินการให้ความเป็นธรรมกับผู้ต้องหาด้วย สำหรับเรื่องการทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาหากเป็นจริงพยานคิดว่าไม่ได้เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจสภ.อ.เมืองระนองอย่างแน่นอน และไม่ได้เกิดจากการกระทำของพนักงานสอบสวนรวมถึงขั้นตอนการส่งผู้ต้องหาไปฝากขังที่ศาล เนื่องจากมีระยะเวลาน้อยมาก

๓. จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี พยานให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานได้รับคำสั่งจาก พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ผู้ถูกร้องที่ ๑ ให้เชิญตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ร้องที่ ๒ ไปพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่ป้อมพะเนียด อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร พยานจึงไปพบผู้ร้องที่ ๒ ที่บ้านพักในวันเดียวกันช่วงเวลา ๑๕.๐๐ น. จากนั้นจึงเดินทางไปอำเภอหลังสวนด้วยกัน และเดินทางถึงป้อมพะเนียดเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. เมื่อส่งตัวผู้ร้องที่ ๒ ให้กับผู้ถูกร้องที่ ๑ แล้ว พยานก็เดินทางกลับจังหวัดระนองทันที ตอนจับกุมนายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ร้องที่ ๓ พยานทำหน้าที่ชี้เป้าที่สะพานปลาระนอง พยานไม่ได้เห็นรายละเอียดการจับกุมเนื่องจากทำหน้าที่ชี้เป้าเพียงอย่างเดียว เมื่อชี้เป้าเสร็จแล้วก็ขึ้นรถจักรยานยนต์รับจ้างที่บริเวณหน้าธนาคารไทยพาณิชย์เดินทางกลับโรงพักทันที ส่วนการลงนามในบันทึกการจับกุม พยานจำไม่ได้ว่าได้ลงนามในบันทึกจับกุมหรือไม่ ตอนทำการชี้เป้าก่อนการจับกุม พยานเห็นผู้ร้องที่ ๓ ยังมีสภาพปกติดี

๔. จ.ส.ต.สมพงษ์ เทพรักษา พยานให้การต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ความว่า พยานทำหน้าที่สืบสวนหาข่าว ขณะมีการจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี พยานไม่ได้ร่วมทำการจับกุมแต่อย่างใด เพราะวันดังกล่าวมีการจับกุมในท้องที่ สภ.อ.หลังสวน ขณะนั้นพยานอยู่ที่จังหวัดระนอง ส่วนการจับกุม

นายวินัย ขุนแผ้ว พยานทำหน้าที่ชี้เป้า ไม่ได้ร่วมทำการจับกุม แต่ในภายหลังได้ร่วมลงนามในบันทึกการจับกุมที่ สภ.อ.เมืองระนอง

๕. จ.ส.ต.ไพรินทร์ สุวรรโณ พยานให้การต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ความว่า พยานไม่รู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี แต่เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ขณะที่พยานกำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ป้อมนิคมปากจั่น มีคนขับรถมาจอดบอกว่าจะนำผู้ต้องหาไปส่งและขออนุญาตเข้าห้องน้ำ ตอนเข้าห้องน้ำ พยานเห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี เดินเป็นปกติ และตอนนั้นมองเห็นไม่ชัดว่านายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกใส่กุญแจมือหรือไม่ ภายหลังออกจากห้องน้ำแล้วรถคันดังกล่าวได้มุ่งหน้าไปยังจังหวัดระนอง

๖. ส.ต.อ.จักรพันธ์ ทองใสพร พยานให้การว่า รู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี มาตั้งแต่เด็ก เมื่อปลายปี ๒๕๔๕ พยานได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ที่ป้อมตำรวจ ซึ่งเป็นจุดตรวจนิคม (ชป.ระนอง ๑๐๔๑) โดยขณะพบกัน พยานได้เข้าเวรปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ป้อมดังกล่าว มีคนกลุ่มหนึ่งนำนายวิโรจน์ สุวรรณี มาเข้าห้องน้ำ หลังจากเข้าห้องน้ำแล้วคนกลุ่มดังกล่าวได้ควบคุมตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี มุ่งหน้าไปยังจังหวัดระนอง เท่าที่สังเกตในวันนั้นพบว่านายวิโรจน์ สุวรรณี มีร่างกายซูบผอมผิดปกติ แต่สามารถเดินเข้าห้องน้ำได้ด้วยตนเอง

๗. ส.ต.อ.ปรีชา นาคินทร์ พยานให้การว่า ตนเป็นพยานในที่เกิดเหตุวันที่มีการยิงนายเกษม คงตุก ต่อมาได้รับมอบหมายจาก พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ให้สืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดในคดีดังกล่าว พยานไม่เคยรู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี และนายวินัย ขุนแผ้ว มาก่อน แต่เคยเห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น และวันที่มีการจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี ช่วงเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. พยานไปที่ สภ.อ.หลังสวน เพื่อทำการยืนยัน พยานได้บอกกับ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ว่าผู้ถูกจับกุมเป็นนายวิโรจน์ สุวรรณี จริง และในวันนั้นพยานเห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี ยังคงมีสภาพปกติ พยานลงนามในบันทึกจับกุมภายหลังที่ สภ.อ.เมืองระนอง เช่นเดียวกับกรณีจับกุมนายวินัย ขุนแผ้ว พยานไม่ได้ร่วมจับกุม แต่ลงนามในบันทึกจับกุมในภายหลังเช่นกันในฐานะที่ทำการสืบสวน และในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานได้เห็นนายวินัย ขุนแผ้ว กำลังนั่งคุยอยู่กับร้อยเวร สภาพปกติดี

๘. พ.ต.ต.อุดม เลิศขจรไพศาล พนักงานสอบสวน สภ.อ.หลังสวน พยานให้การว่า วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ขณะที่พยานนั่งทำงานที่ สภ.อ.หลังสวน แต่ไม่ได้เข้าเวร พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กับพวก ได้นำตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี มาให้พยานทำการสอบสวน โดยอ้างว่า พล.ต.ต.มาโนช ไกรวงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ สั่งการให้สอบสวน ขณะทำการสอบสวนมีพนักงานสอบสวนจาก สภ.อ.เมืองระนอง อยู่ด้วย พยานไม่มีหลักฐานแสดงว่ามีคำสั่งจาก พล.ต.ต.มาโนช ไกรวงศ์ ให้พยานสอบสวนตามที่ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กล่าวอ้าง จึงไม่แน่ใจว่าพยานมีอำนาจสอบสวนนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ต้องหาตามระเบียบกฎหมายหรือไม่ และไม่เข้าใจว่าทำไมพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีจาก สภ.อ.เมืองระนอง ที่มาด้วย ไม่สอบสวนเอง ประกอบกับวันเวลาดังกล่าวพยานไม่ได้เข้าเวรสอบสวน และผู้ที่เข้าเวรสอบสวน คือ ร.ต.อ.คำสิงห์ ศรียาภัย ซึ่งตามระเบียบกฎหมายจะต้องเป็นผู้รับตัวผู้ต้องหาและทำการสอบปากคำตามอำนาจหน้าที่ ขณะสอบสวน นายวิโรจน์ สุวรรณี ให้การเป็นปกติและสามารถเดินได้ด้วยตนเอง แต่พยานไม่ขอยืนยันว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกซ้อมมาก่อนหรือไม่ ส่วนที่มีการระบุในบันทึกประจำวันว่าพยานเป็นร้อยเวร เป็นการบันทึกที่ไม่ถูกต้อง เรื่องนี้พยานได้ว่ากล่าว ด.ต.ช่วงฯ ซึ่งเป็นผู้เขียนบันทึกประจำวันดังกล่าวไปแล้ว

๙. ร.ต.อ.คำสิงห์ ศรียาภัย พนักงานสอบสวน สภ.อ.หลังสวน พยานให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานเข้าเวรที่ สภ.อ.หลังสวน ระหว่างเวลา ๐๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. และในวันดังกล่าว ระหว่างเวลา ๑๗.๐๐-๑๘.๐๐ น. พยานออกไปข้างนอก กลับมาอีกครั้งพบ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กับพวก นำผู้ต้องหา คือ นายวิโรจน์ สุวรรณี มาสอบปากคำอยู่ที่โต๊ะทำงานของ พ.ต.ต.อุดมฯ และพยานเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวโดยตลอด เนื่องจากโต๊ะทำงานของพยานกับโต๊ะทำงานของ พ.ต.ต.อุดมฯ อยู่ติดกัน พยานไม่ได้ร่วมสอบปากคำผู้ต้องหา แต่เท่าที่สังเกตผู้ต้องหาสามารถให้ปากคำได้และมีสภาพสลดหดหู่เหมือนผู้ถูกจับกุมโดยทั่วไป ในการสอบปากคำผู้ต้องหามี พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว และนายตำรวจนอกเครื่องแบบที่พยานไม่รู้จักอยู่ด้วย พยานไม่เคยรู้จัก พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร แต่ตามระเบียบการที่ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร นำสำนวนมาส่งมอบที่ สภ.อ.หลังสวน เป็นการปฏิบัติที่ผิดปกติ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอื่น ในวันและเวลาดังกล่าว พยานมีหน้าที่รับผิดชอบในการรับตัวผู้ต้องหาและดำเนินการในฐานะพนักงานสอบสวน แต่พยานเห็นว่า พ.ต.ต.อุดมฯ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์ในการสอบสวนมากกว่าเป็นผู้รับตัวผู้ต้องหาและสอบปากคำอยู่แล้ว จึงไม่ได้เข้าไปดำเนินการใดๆกับผู้ต้องหารายดังกล่าวอีก

๑๐. ด.ต.กุศล หนูเอียด พยานให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานพร้อมด้วย ด.ต.พงศา คงพิบาล เข้าเวรที่ป้อมยามพะเนียดทั้งวัน และช่วงที่พยานเข้าเวรที่ป้อมยามพะเนียด พยานยืนยันว่า ไม่มีการส่งมอบตัวผู้ต้องหาที่ป้อมยามพะเนียดแต่อย่างใด และหากมีเหตุการณ์ใดๆในช่วงที่มีการสับเปลี่ยนกันไปรับประทานอาหาร ปกติคู่เวรจะเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง แต่ในวันดังกล่าวคู่เวร คือ ด.ต.พงศา คงพิบาล ไม่ได้เล่าอะไรให้ฟัง

๑๑. ด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์ พยานให้การว่า รู้จักนายวิโรจน์ สุวรรณี เป็นอย่างดี เพราะนายวิโรจน์ สุวรรณี เป็นสมาชิก อบต.ปากน้ำ และสถานที่ทำงานของพยาน คือ ป้อมเขานางหงส์ อยู่ใกล้กับบ้านนายวิโรจน์ สุวรรณี เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ตอนกลางคืนหลังจากนายวิโรจน์ สุวรรณี กลับจากงานแต่งงานของนายตำรวจคนหนึ่ง ซึ่งนายวิโรจน์ สุวรรณี บอกกับพยานว่าจะกลับไปบ้านเพื่อนำเหล้ามาดื่มกันที่ป้อมเขานางหงส์ พยานรอแต่นายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่ได้กลับมาแต่อย่างใด ต่อมาอีก ๒-๓ วัน พยานจึงทราบว่านายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกจับกุม แต่ไม่ทราบสถานที่จับกุม

๑๒. นายสถิตพงษ์ ตันทยาพงศ์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดระนอง พยานให้การว่า รู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี มานานประมาณ ๓๐ ปี เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ที่งานแต่งงานของ ร.ต.อ.เรืองเดชฯ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง สารวัตรจราจร สภ.อ.เมืองระนอง และในวันเดียวกันเมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี อีกครั้งที่ห้องอาหารเคียงเล ขณะที่พบกัน นายวิโรจน์ สุวรรณี ยังคงมีร่างกายปกติ ไม่มีบาดแผลหรือรอยฟกช้ำแต่อย่างใด และยังได้ชวนพยานไปดื่มสุราที่ป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ พยานบอกให้เดินทางไปก่อนจะตามไปภายหลัง ต่อมาเมื่อพยานเดินทางไปป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ตามที่นัดหมายไว้ก็ไม่พบนายวิโรจน์ สุวรรณี แต่อย่างใด และเมื่อสอบถาม ด.ต.อรุณฯ ก็บอกว่าไม่เห็น จนกระทั่งทราบในเวลาต่อมาว่าถูกจับกุมดำเนินคดี จึงเดินทางไปเยี่ยมที่เรือนจำจังหวัดระนอง พบว่านายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่สามารถเดินด้วยตนเองได้ นายวิโรจน์ สุวรรณี ต้องขี่คอเพื่อนผู้ต้องขังเพื่อมาในห้องเยี่ยมผู้ต้องขังของเรือนจำจังหวัดระนอง เท่าที่สังเกตนายวิโรจน์ สุวรรณี มีอาการบาดเจ็บสาหัสไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้

๑๓. นายสุทิน มาลารัตน์ พยานให้การว่า รู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี มานานประมาณ ๑๐ ปี เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ได้เห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี ขับรถจักรยานยนต์มาส่งภรรยาและบุตรที่บ้าน และเนื่องจากบ้านของพยานกับบ้านนายวิโรจน์ สุวรรณี อยู่ใกล้กัน บริเวณหน้าบ้านมีไฟส่องสว่างเพียงพอ จึงสังเกตเห็น นายวิโรจน์ สุวรรณี ยังมีอาการปกติ ต่อมาเห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี ขับรถออกจากบ้านมุ่งหน้าไปทางป้อมตำรวจเขานางหงส์ จากนั้นพยานไม่พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี อีกเลย กระทั่งทราบภายหลังว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัว

๑๔. นางปราณี มาลารัตน์ พยานให้การว่า เป็นเพื่อนบ้านกับนายวิโรจน์ สุวรรณี มีบ้านห่างกันประมาณ ๒๐ เมตร ได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. ตอนที่มาส่งลูกเมีย หลังกลับจากงานแต่งงานลูกโกหนุ่ย จากนั้นไม่ได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี อีกเลย กระทั่งทราบในภายหลังว่าถูกจับกุมเมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕

ทั้งนี้ วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานอยู่บ้านทั้งวัน แต่ไม่เห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี อยู่ที่บ้าน และไม่เห็นใครมาเรียกนายวิโรจน์ สุวรรณี ซึ่งหากใครมาเรียกที่หน้าบ้าน พยานต้องได้ยินอย่างแน่นอน

๑๕. นายวิรัตน์ สุวรรณี พยานให้การว่า เป็นน้องชายของนายวิโรจน์ สุวรรณี และรู้จักกับนายวินัย ขุนแผ้ว เป็นอย่างดี เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ สภ.อ.หลังสวน ได้โทรศัพท์แจ้งที่ทำการ อบต.ปากน้ำ ว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี ตกเป็นผู้ต้องหาและถูกควบคุมตัวอยู่ที่ สภ.อ.หลังสวน พยานได้รับแจ้งจาก อบต.ปากน้ำ ในวันเดียวกันนั้น พยานจึงได้เดินทางไปถึง สภ.อ.หลังสวน เวลา ๑๑.๓๐ น. ของวันเดียวกัน ขณะพบกันนายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกควบคุมตัวอยู่ในห้องควบคุมตัวผู้ต้องหาที่ สภ.อ.หลังสวน มีอาการอิดโรย สะลึมสะลือ สั่นไปทั้งตัว ลักษณะผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด พยานถามว่ามาที่นี่ได้อย่างไร นายวิโรจน์ สุวรรณี ตอบว่าถูกอุ้มตัวมา คนที่อุ้มเป็นเจ้าหน้าที่สังกัดตำรวจภูธรภาค ๘ พร้อมกับชี้ให้พยานดูบาดแผลจากการถูกชอร์ตด้วยไฟฟ้าที่ปรากฏตามร่างกาย ที่หน้าตาเขียวช้ำและมีรอยฟกช้ำตามร่างกาย โดยเฉพาะที่ข้อมือข้อเท้า พยานถามว่าใครเป็นคนทำ ได้รับคำตอบว่า ขณะถูกกระทำนายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกคลุมหน้ามองไม่เห็น หลังจากพบกันประมาณ ๓๐ นาที พยานจึงเดินทางกลับ

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. พยานเดินทางไป สภ.อ.หลังสวน อีกครั้ง แต่ไม่พบนายวิโรจน์ สุวรรณี แต่อย่างใด จึงสอบถามสิบเวรได้รับคำตอบว่า ตำรวจภูธรภาค ๘ รับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ไปแล้ว นำตัวไปที่ใดไม่ทราบ และยังบอกด้วยว่านายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกนำตัวมาฝากไว้เฉยๆ จะรับตัวไปเมื่อใดก็ได้ พยานได้ความเช่นนั้นจึงเดินทางกลับจังหวัดระนอง ต่อมาเวลาประมาณ ๑๒.๓๐ น. พยานได้ทราบจากเพื่อนบ้านว่าจะมีการทำแผน จึงเดินทางไป สภ.อ.เมืองระนอง เพื่อรอดูเหตุการณ์ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น. ได้มีการนำตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ไปส่งที่ สภ.อ.เมืองระนอง สภาพของนายวิโรจน์ สุวรรณี ขณะนั้นต้องพยุงเข้าห้องควบคุมผู้ต้องหา ไม่อาจเดินได้ด้วยตนเอง มีอาการสั่นและมีเลือดออกที่มือ หลังจากควบคุมตัวอยู่ที่ สภ.อ.เมืองระนอง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวไปฝากขังที่ศาลจังหวัดระนอง พยานได้ตามไปที่ศาลจังหวัดระนอง พบว่าขณะที่ยื่นคำร้องฝากขังนายวิโรจน์ สุวรรณี ก็ไม่อาจเดินได้ด้วยตนเอง ต้องมีตำรวจพยุงตัวไปควบคุมไว้ในห้องควบคุมของศาลจังหวัดระนอง

วันเดียวกันหลังจากมีการฝากขัง นายวิโรจน์ สุวรรณี แล้ว พยานเดินทางไปยัง สภ.อ.เมืองระนอง อีกครั้ง เนื่องจากทราบว่าจะมีการส่งผู้ต้องหาในคดีเดียวกันอีกคนมายัง สภ.อ.เมืองระนอง และขณะที่

พยานยืนอยู่หน้า สภ.อ.เมืองระนอง ได้มีการนำตัวนายวินัย ขุนแผ้ว ลงจากรถ พยานได้เข้าไปทักทาย สภาพโดยทั่วไปของนายวินัย ขุนแผ้ว มีอาการอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด ลักษณะซีดเซียว และมองจากภายนอกก็รู้ว่าผิดปกติ เมื่อส่งตัวให้พนักงานสอบสวนแล้ว นายวินัย ขุนแผ้ว ได้ขอน้ำดื่ม แต่พนักงานสอบสวนไม่ยอมให้ดื่มน้ำ และนำตัวเข้าห้องควบคุมผู้ต้องหาทันที ในการนำตัวผู้ต้องหาทั้งสองคนมาส่ง สภ.อ.เมืองระนอง มีผู้รู้เห็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ญาติมิตรของนายเกษม คงตุก และญาติมิตรของผู้ต้องหาทั้งสองคน

๑๖. นายสมชาย ขจรวิทยากุล พยานให้การว่า พยานเป็นคู่เขยกับนายวินัย ขุนแผ้ว เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐-๑๑.๐๐ น. ได้เห็นรถของนายวินัย ขุนแผ้ว ขับผ่านไป ซึ่งขณะนั้นพยานกำลังทำประตูเหล็กอยู่ที่ทางแยกเข้าสะพานปลาใหม่และเป็นทางแยกเข้าโชติวัฒน์ พยานเห็นรถคันดังกล่าวมุ่งหน้าไปยังตัวเมืองระนองขับไปด้วยความเร็วผิดปกติ และเห็นมีคนยืนด้านหลังรถคันดังกล่าว ๑ คน แต่มองไม่เห็นคนด้านหน้าเนื่องจากมีการปิดกระจกอย่างมิดชิด

๑๗. นางชะอ้อน ขจรวิทยากุล พยานให้การว่า รู้จักกับนายวินัย ขุนแผ้ว มานานหลายปี ช่วงเช้าของวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ตรงกับวันลอยกระทง นายวินัย ขุนแผ้ว ได้หายตัวไป จึงแจ้งความไว้ที่ สภ.อ.เมืองระนอง กระทั่งตอนเย็นของวันเดียวกันจึงทราบว่าถูกจับกุมตัวไป แต่ไม่แน่ใจว่า ผู้จับกุมเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

จนกระทั่งวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ จึงทราบว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัว และตอนเย็นของวันดังกล่าว พยานพร้อมญาติได้รับแจ้งว่า มีการส่งตัวนายวินัย ขุนแผ้ว จากอำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร มายัง สภ.อ.เมืองระนอง พยานพร้อมกับญาติจึงได้เดินทางไป สภ.อ.เมืองระนอง เมื่อเวลา ๑๘.๐๐ น. ของวันดังกล่าว เมื่อเดินทางไปถึงเห็นนายวินัย ขุนแผ้ว กำลังพิมพ์ลายนิ้วมือ ยืนตัวสั่น ต้องใช้มือเกาะโต๊ะเพื่อพยุงตัวเอง

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ช่วงเย็น พยานได้เดินทางไปที่เรือนจำจังหวัดระนอง เพราะมีการนำนายวินัย ขุนแผ้ว ไปฝากขังที่นั่น พบนายวินัย ขุนแผ้ว ยังมีอาการตัวสั่น ต้องมีคนพยุงลงจากรถ และมีรอยฟกช้ำที่ข้อมือ

๑๘. นายประเสริฐ ภิรมย์บูรณ์ พยานให้การว่า รู้จักกับนายวินัย ขุนแผ้ว มานานประมาณ ๑๐ ปี และไปมาหาสู่กันเป็นประจำ วันที่นายวินัย ขุนแผ้ว ถูกจับกุม ช่วงเช้าพยานได้ดื่มกาแฟกับนายวินัย ขุนแผ้ว กระทั่งเวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. จึงขอตัวกลับไปรับภรรยาที่สะพานปลา ระหว่างพูดคุยกันนั้น นายวินัย ขุนแผ้ว ยังมีร่างกายเป็นปกติ ไม่มีรอยฟกช้ำดำเขียว ไม่มีบาดแผลและไม่มีอาการเจ็บป่วยแต่อย่างใด ต่อมาได้ทราบว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม จึงได้ไปเยี่ยมที่ สภ.อ.เมืองระนอง พบว่านายวินัย ขุนแผ้ว ถูกควบคุมตัวอยู่ในห้องควบคุมผู้ต้องหา มีใบหน้าซีดเซียว ไม่สามารถเดินได้ด้วยตนเอง ต้องมีคนช่วยพยุง และได้เปิดเสื้อให้พยานดู พบว่ามีรอยฟกช้ำตามร่างกาย และที่ข้อมือมีรอยฟกช้ำบวมเป่งเห็นได้ชัดเจน

๑๙. นางนวลจันทร์ ปานเกิด พยานให้การว่า รู้จักกับนายวินัย ขุนแผ้ว มานานประมาณ ๒๐ ปี เนื่องจากไปซื้อปลาที่สะพานปลาเดียวกันทุกวัน วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ได้พบกับนายวินัย ขุนแผ้ว สองครั้ง ครั้งแรกเวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น. ครั้งที่สองเวลาประมาณ ๑๐.๐๐-๑๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นการพบกันก่อนที่นายวินัย ขุนแผ้ว จะถูกจับกุมตัว ขณะที่พบกันครั้งสุดท้ายนายวินัย ขุนแผ้ว ยังมีสภาพ

ร่างกายเป็นปกติ ไม่มีรอยฟกช้ำ ไม่มีบาดแผล สามารถเดินได้ด้วยตนเอง ต่อมาเมื่อพยานไปเยี่ยมที่ สภ.อ.เมืองระนอง มีการเบิกตัวนายวินัย ขุนแผ้ว เพื่อเดินทางไปฝากขังที่ศาลจังหวัดระนอง พยานได้มีโอกาสนั่งรถคันเดียวกับนายวินัย ขุนแผ้ว ซึ่งเป็นรถของ สภ.อ.เมืองระนอง ขณะนั่งรถไปด้วยกันได้สังเกตพบว่า นายวินัย ขุนแผ้ว มีอาการผิดปกติ หน้าตาซีดเซียว มีรอยฟกช้ำตามร่างกาย และเมื่อถึงศาลจังหวัดระนอง นายวินัย ขุนแผ้ว ไม่สามารถเดินลงจากรถได้ด้วยตนเอง ต้องมีคนช่วยประคองลงมา

๒๐. นายวันชัย วชิรศศิธร พยานให้การว่า พยานไม่เคยรู้จักกับนายวินัย ขุนแผ้ว มาก่อน แต่ที่พยานไปถ่ายภาพนายวินัย ขุนแผ้ว ก่อนส่งตัวเข้าเรือนจำเนื่องจากได้รับการร้องขอจากนายกรีฑา ยกย่อง พยานได้พยายามถ่ายภาพนายวินัย ขุนแผ้ว ด้วยการยื่นคำร้องขออนุญาตที่ศาล แต่เมื่อหัวหน้าสำนักงานศาลไปหารือกับผู้พิพากษาก็ไม่ได้รับอนุญาต ต่อมาได้ร้องขอถ่ายภาพต่อผู้บัญชาการเรือนจำด้วยวาจาก็ไม่ได้รับอนุญาต พยานต้องอาศัยจังหวะขณะที่นายวินัย ขุนแผ้ว เดินไปขึ้นรถเรือนจำจึงถ่ายภาพไว้ได้ ขณะถ่ายภาพสภาพร่างกายของนายวินัย ขุนแผ้ว ไม่ปกติ ส่วนรายละเอียดพยานทราบว่ามีการตรวจร่างกายนายวินัย ขุนแผ้ว ตามคำร้องขอแล้ว

๒๑. นายชัชนนท์ ชุมภูทอง พยานให้การว่า ตอนบ่ายของวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานถูกนำตัวจาก สภ.อ.เมืองระนอง ไปฝากขังต่อศาลจังหวัดระนองพร้อมกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ขณะที่นำตัวไปฝากขัง นายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่สามารถเดินได้ด้วยตนเองต้องมีคนพยุง ขณะที่ทำการฝากขังต่อศาลต้องพยุงนายวิโรจน์ สุวรรณี เพื่อให้สามารถให้การต่อศาลผ่านระบบวิดีโอคอนเฟอเรนท์ ขณะนำตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี ขึ้นรถเรือนจำพร้อมพยาน นายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่สามารถเดินขึ้นรถได้ ต้องให้ผู้ต้องขังที่มาขึ้นศาลช่วยพยุงขึ้นรถ และเมื่อเดินทางถึงเรือนจำ นายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่ได้สามารถลงจากรถได้ต้องให้ผู้ต้องขังช่วยพยุงลงมา

ภายหลังจากการตรวจร่างกายที่เรือนจำแล้วขณะอยู่ในเรือนจำ นายวิโรจน์ สุวรรณี ได้ให้พยานและเพื่อนผู้ต้องขังอื่นดูรอยช้ำตามร่างกาย และบอกว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมและชอร์ตด้วยไฟฟ้า ช่วงแรกที่เข้าอยู่ในเรือนจำ นายวิโรจน์ สุวรรณี ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ แม้กระทั่งเข้าห้องน้ำก็ต้องมีคนช่วยพยุง และหากมีญาติมาเยี่ยมต้องขี่คอเพื่อนผู้ต้องขังออกไปที่ห้องเยี่ยมญาติ นายวิโรจน์ สุวรรณี ตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นนานแรมเดือน พยานถูกขังอยู่ในเรือนจำจังหวัดระนองโดยขังรวมกับนายวิโรจน์ สุวรรณี โดยตลอด กระทั่งพยานพ้นโทษออกจากเรือนจำเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๔๗ พยานยืนยันว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี มีอาการบาดเจ็บสาหัสก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนำตัวไปฝากขังครั้งที่ ๑ ต่อศาลจังหวัดระนอง

๒๒. นายสมคิด โบบทอง พยานให้การว่า พยานถูกจับกุมและส่งตัวไปควบคุมในห้องควบคุมผู้ต้องหา สภ.อ.เมืองระนอง ระหว่างวันที่ ๑๐-๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ และได้ส่งตัวพยานไปฝากขังที่ศาลในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ดังนั้น ขณะที่มีการส่งตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว ไปที่ สภ.อ.เมืองระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ พยานกำลังถูกควบคุมตัวอยู่ที่ สภ.อ.เมืองระนอง พยานไม่ได้พบกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ในวันดังกล่าว เนื่องจากมีการส่งตัวไปฝากขังต่อศาลในวันเดียวกัน แต่ได้รู้จักกับนายวิโรจน์ สุวรรณี ในเรือนจำจังหวัดระนองเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เพราะมีการนำพยานไปควบคุมในห้องเดียวกัน พบว่าช่วงนั้น นายวิโรจน์ สุวรรณี มีอาการบาดเจ็บ ไม่อาจช่วยเหลือตนเองได้ กล่าวคือ เข้าห้องน้ำต้องมีคนช่วยพยุง หากญาติไปเยี่ยมต้องขี่คอเพื่อนผู้ต้องขังหรือต้องมีคนช่วยพยุงและตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นประมาณ ๒ เดือน จึงสามารถใช้ไม้เท้าช่วยเหลือตนเองได้บ้าง

นายวิโรจน์ สุวรรณี มีอาการบาดเจ็บนานประมาณ ๖ เดือน จึงสามารถเดินได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องใช้ไม้เท้า พยานได้รับการบอกเล่าจาก นายวิโรจน์ สุวรรณี และเพื่อนผู้ต้องขังว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมและชอร์ตด้วยไฟฟ้า จึงมีอาการบาดเจ็บสาหัสดังกล่าว

สำหรับ นายวินัย ขุนแผ้ว พยานจำไม่ได้ว่าเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ มีการส่งตัวเข้าควบคุมในห้องควบคุมผู้ต้องหา สภ.อ.เมืองระนอง หรือไม่ แต่ภายหลังจากพยานต้องขังในเรือนจำก็ได้รู้จักกัน และทราบว่า นายวินัย ขุนแผ้ว ได้รับบาดเจ็บเช่นเดียวกับ นายวิโรจน์ สุวรรณี

การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

๑. บริเวณที่นายวิโรจน์ สุวรรณี กล่าวอ้างว่าถูกจับตัวอุ้มขึ้นรถ อยู่ในท้องที่บ้านนาใน ระหว่างที่ทำการ อบต.ปากน้ำ กับป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ ห่างจากที่ทำการอบต.ปากน้ำประมาณ ๒๐๐ เมตร และห่างจากป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ประมาณ ๔๐๐ เมตร สภาพทั่วไปเป็นถนนลาดยางสองช่องจราจร และเป็นช่วงทางโค้งลงเนิน สองข้างทางมีบ้านพักอาศัยตั้งอยู่ห่างกัน เป็นถนนที่ใช้สัญจรภายในตำบลหมู่บ้าน

๒. บริเวณที่นายวินัย ขุนแผ้ว กล่าวอ้างว่า ถูกจับตัว อยู่บนถนนสะพานปลาขาเข้าเมืองระนอง ห่างจากสภ.ต.ปากน้ำ ประมาณ ๕๐๐ เมตร สภาพทั่วไปเป็นถนนลาดยางสี่ช่องจราจร เป็นทางตรง สองข้างทางเป็นอาคารพาณิชย์ในตัวเมือง

๓. บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นสถานที่ที่ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว กับพวก กล่าวอ้างว่าเป็นที่ตั้งที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ และเป็นสถานที่จับกุมนายวินัย ขุนแผ้ว โดยปรากฏบ้านหลังดังกล่าวในบันทึกการจับกุม ผลการตรวจสอบปรากฏว่าไม่มีบ้านเลขที่ดังกล่าวในท้องที่หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงตรวจสอบข้อเท็จจริงจากนางเรวดี ศักดิ์รักษ์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง นางเรวดี ศักดิ์รักษ์ ให้การว่า ตนมีภูมิลำเนาในท้องที่ดังกล่าวและดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านและผู้ใหญ่บ้านรวมกันประมาณ ๑๐ ปี ตนได้จัดทำทะเบียนคุมเลขบ้านไว้ใช้อ้างอิงตรวจสอบเพื่อความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ โดยปกติเมื่อมีการปลูกสร้างบ้านหลังจากขออนุญาตปลูกสร้างจาก อบต.แล้ว จะต้องมาดำเนินการขอเลขบ้านจากตน ซึ่งทำให้ทราบว่ามีบ้านปลูกใหม่ที่ไหนบ้าง และเนื่องจากเป็นผู้ให้เลขที่บ้านจึงทราบเป็นอย่างดีว่าในหมู่บ้านมีบ้านเลขที่ใดบ้าง จึงสามารถยืนยันได้อย่างแน่นอนว่ามีบ้านเลขที่ใดอยู่ในหมู่บ้านบ้าง จากการตรวจสอบทะเบียนคุมเลขบ้านและทะเบียนบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิก อบต. แล้ว ไม่พบว่ามีบ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง แต่อย่างใด ต่อมาได้ตรวจสอบไปยังสำนักทะเบียนอำเภอเมืองระนองว่ามีบ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง หรือไม่ อำเภอเมืองระนองได้ตรวจสอบและแจ้งให้ทราบตามหนังสือที่ รน ๐๑๑๗/๒๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า ไม่ปรากฏบ้านเลขที่ดังกล่าวในสำนักทะเบียนอำเภอเมืองระนองแต่อย่างใด

การตรวจสอบเอกสารหลักฐาน

๑. บันทึกจับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี ระบุสถานที่จับกุม สภ.อ.หลังสวน จังหวัดชุมพร วันที่จับกุม ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ลงนามในบันทึกจับกุม คือ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว พ.ต.ท.อนุชน

ชามาตย์ พ.ต.ท.พิศิษฐ์ วิเศษวงศ์ ร.ต.อ.ธานี นาคหกวิค จ.ส.ต.องอาจ อินทวงศ์ ส.ต.อ.ชวลิตร ศรีพรม จ.ส.ต.อนุชาติ สุวรรณเติมเต็ม ส.ต.อ.ทรงวุฒิ ครุฑชนะพงษ์ ส.ต.อ.อดุลย์ สุทธิงาม ส.ต.อ.สุวัฒน์ อินทรสุวรรณ ส.ต.อ.ธนวัฒน์ มะยงค์ ส.ต.อ.มนตรี ทองสุบรรณ ส.ต.ท.สุรพงษ์ ยินดี ส.ต.ท.สุรพงศ์ สุขสำราญ ส.ต.ต.สุรชัย ขวัญแก้ว ส.ต.อ.สุชาติ พิมพ์ทอง

๒. บันทึกจับกุมนายวินัย ขุนแผ้ว ระบุสถานที่จับกุมบ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง วันที่จับกุมวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ลงนามในบันทึกจับกุม คือ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ พ.ต.ท.พิศิษฐ์ วิเศษวงศ์ จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี จ.ส.ต.องอาจ อินทร์วงศ์ จ.ส.ต.สมพงษ์ เทพรักษา ส.ต.อ.ปรีชา นาคินทร์ จ.ส.ต.อนุชาติ สุวรรณเติมเต็ม ส.ต.อ.ทรงวุฒิ ครุฑชนะพงษ์

๓. คำสั่งศาลจังหวัดระนอง ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ลงนามโดยนายระบิล จันทรภิรมย์ ผู้พิพากษา สั่งตามคำร้องของนายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ต้องหา ที่กล่าวอ้างว่าถูกทำร้าย ระบุว่าได้เรียกผู้ต้องหาสอบและให้หัวหน้าตำรวจควบคุมผู้ต้องหาของศาลตรวจดูแล้ว พบบาดแผลคล้ายถูกไฟฟ้าจี้บริเวณอวัยวะเพศประมาณ ๑๐ แห่ง และลิ้น ๑ แห่ง

๔. หลักฐานเอกสารของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้ทำการบันทึกไว้ในวันรับตัวนายวิโรจน์ สุวรรณี เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๗.๐๐ น. ระบุว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี มีบาดแผลที่ขา แขน และบอกว่ามีอาการบาดเจ็บภายใน สอบถามแล้วว่าถูกทำร้ายมาจากภายนอกเรือนจำ และมีความเห็นให้พยาบาลเรือนจำตรวจรักษาต่อไป

๕. หลักฐานเอกสารของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้ทำการบันทึกไว้ในวันรับตัวนายวินัย ขุนแผ้ว เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๗.๐๕ น. ระบุว่า นายวินัย ขุนแผ้ว มีบาดแผลมาจากภายนอกเรือนจำที่บริเวณโคนขาด้านใน ซ้าย ขวา มีรอยฟกช้ำ มีบาดแผลที่หนังหุ้มอัณฑะและปลายอวัยวะเพศ นิ้วก้อยมือซ้าย และลิ้นมีรอยถลอก

๖. รายงานกระบวนการพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ พ.๕๓๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ คดีระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดระนอง ผู้ร้องกับนายวิโรจน์ หรือ เมี๊ยะ สุวรรณี ผู้ต้องหา ความว่านัดไต่สวนคำร้องวันนี้ พนักงานสอบสวน นายแพทย์อธิศักดิ์ ตันสุเมธ นายวิโรจน์ หรือ เมี๊ยะ สุวรรณี ผู้ต้องหามาศาล ตามที่ผู้ต้องหาได้ยื่นคำร้องต่อศาลว่าถูกจับกุมทำร้ายเป็นเหตุให้ต้องรับสารภาพชั้นจับกุม และขณะนี้ได้รับความทุกข์ทรมานในเรือนจำจังหวัดระนองนั้น ศาลจึงได้มีหนังสือขอให้แพทย์มาทำการตรวจร่างกายผู้ต้องหา และพนักงานสอบสวนเพื่อทำการไต่สวน นายแพทย์อธิศักดิ์ที่มาศาลในวันนี้ ได้ทำการตรวจร่างกายผู้ต้องหาเบื้องต้นแล้วในห้องพิจารณา และแถลงว่าผู้ต้องหามีบาดแผลตรงบริเวณร่างกายที่ดั้งจมูกเป็นรอยถลอก ที่ข้อมือทั้งสองข้างเป็นรอยรัดรอบแขน ที่ต้นขาขวามีรอยถลอกสีดำ ข้อเท้าซ้ายมีรอยแผลทั้งสองด้าน และผู้ต้องหามีอาการสั่น ผู้ต้องหาแถลงว่าขณะนี้จะเดินไปไหนต้องมีผู้มาพยุงตัว รายงานกระบวนการพิจารณาฉบับนี้ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ในฐานะพนักงานสอบสวน ผู้ร้องที่ ๒ ในฐานะผู้ร้อง และนายอธิศักดิ์ ตันสุเมธ ในฐานะแพทย์ผู้ทำการตรวจร่างกายลงนามรับทราบด้วย

ข้อเท็จจริงโดยสรุป คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ พิจารณาข้อเท็จจริงจากคำให้การของ ผู้ร้อง ผู้ถูกร้อง พยาน และจากการตรวจสอบสถานที่ เอกสาร

หลักฐานต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น ประกอบกับพฤติการณ์ของเรื่องแล้วได้ความว่า นายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ร้องที่ ๒ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการตำรวจภูธรภาค ๘ มี พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว เป็นหัวหน้า จับกุมแล้วนำส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.หลังสวน เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งวิธีการจับกุม และวันเวลาที่จับกุมเป็นไปตามที่ผู้ร้องที่ ๒ กล่าวอ้างว่า มีการจับตัวผู้ร้องที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. ด้วยการขับรถปาดหน้า แล้วกลุ่มคนใส่หมวกคลุมหน้า (แบบหมวกไอ้โม่ง) จับผู้ร้องที่ ๒ ใส่กุญแจมือไพล่หลังแล้วต่อยหน้าท้องจนจุก จากนั้นนำผ้ามาคาดปากนำถุงพลาสติกครอบศีรษะ อุ้มขึ้นรถกระบะนำไปซ้อมและชอร์ตด้วยไฟฟ้าเพื่อให้รับสารภาพ เหตุเกิดที่บริเวณบ้านนาในระหว่างที่ทำการ อบต.ปากน้ำ กับป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกให้การว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้มอบหมายให้ จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี เชิญตัวผู้ร้องที่ ๒ จากบ้านพักที่จังหวัดระนอง ไปพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกที่ป้อมยามตำรวจพะเนียด ในท้องที่ สภ.อ.หลังสวน จังหวัดชุมพร เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ขณะที่นายสุทิน มาลารัตน์ กับนางปราณี มาลารัตน์ พยาน ซึ่งมีบ้านพักอาศัยห่างจากบ้านผู้ร้องที่ ๒ ประมาณ ๒๐ เมตร ให้การว่าเห็นผู้ร้องที่ ๒ ครั้งสุดท้ายเมื่อคืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. และนางปราณี มาลารัตน์ ยืนยันด้วยว่า วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ อยู่บ้านทั้งวัน ไม่เห็นนายวิโรจน์ สุวรรณี อยู่ที่บ้าน และไม่เห็นใครมาเรียกนายวิโรจน์ สุวรรณี และหากใครมาเรียกที่หน้าบ้านพยานจะต้องได้ยินอย่างแน่นอน

นอกจากนั้น ด.ต.อรุณ อินนุพัฒน์ กับนายสถิตพงษ์ ตันทยาพงศ์ พยานยืนยันว่า คืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. พยานทั้งสองพบกับผู้ร้องที่ ๒ และได้รับการนัดหมายจากผู้ร้องที่ ๒ ให้ไปร่วมดื่มเหล้ากันที่ป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ โดยผู้ร้องที่ ๒ จะกลับไปเอาเหล้าที่บ้านพัก แต่เมื่อพยานทั้งสองไปรออยู่ที่ป้อมยามตำรวจเขานางหงส์ ผู้ร้องที่ ๒ ก็ไม่ได้ไปตามที่นัดหมายแต่อย่างใด จนกระทั่งทราบภายหลังว่า ผู้ร้องที่ ๒ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม ขณะที่ ด.ต.กุศล หนูเอียด ให้การยืนยันว่าขณะที่เข้าเวรอยู่ที่ป้อมพะเนียดเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ตลอดวันดังกล่าวไม่มีการส่งมอบตัวผู้ต้องหาที่ป้อมพะเนียดแต่อย่างใด ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกมีเพียง จ.ส.ต.อนันต์ ทองสวี เพียงผู้เดียวที่ให้การยืนยันว่า เป็นผู้ไปเชิญผู้ร้องที่ ๒ จากบ้านพัก เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น. เพื่อไปพบกับผู้ร้องที่ ๑ ที่ป้อมพะเนียด

วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ช่วงบ่าย หลังจากผู้ร้องที่ ๒ ถูกจับกุม พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ได้เดินทางไปพบกับผู้ร้องที่ ๒ ที่ สภ.อ.หลังสวน เพื่อส่งมอบสำนวนคดี รวมทั้ง ส.ต.อ.ปรีชา นาคินทร์ ได้เดินทางจากจังหวัดระนองไปยัง สภ.อ.หลังสวน เพื่อชี้ตัว ผู้ถูกร้องที่ ๒ ซึ่ง พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ให้การว่า การจับกุมตัวผู้ร้องที่ ๒ ไปส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.หลังสวน ไม่นำตัวไปส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองระนอง ในทันที คิดว่าเป็นวิธีการสืบสวนจับกุม และไม่ทราบว่านำตัวผู้ร้องที่ ๒ ไปส่ง สภ.อ.หลังสวน เพื่ออะไร ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การของ พ.ต.ต.อุดม เลิศเพชรไพศาล ที่ไม่แน่ใจว่าตนเองมีอำนาจในการสอบสวนผู้ร้องที่ ๒ ตามระเบียบกฎหมายหรือไม่ ขณะที่ ร.ต.อ.คำสิงห์ ศรียาภัย ให้การว่า การที่ พ.ต.อ.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ทำสำนวนไปส่ง สภ.อ.หลังสวน เป็นการปฏิบัติที่ผิดปกติ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น และในวันดังกล่าวตนมีหน้าที่รับผิดชอบในการรับตัวผู้ต้องหาและดำเนินการในฐานะพนักงานสอบสวน แต่ที่ไม่ได้ดำเนินการใดๆ เพราะเห็นว่า พ.ต.ต.อุดม เลิศเพชรไพศาล รับตัวผู้ต้องหาและทำการสอบสวนอยู่แล้ว

วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ขณะผู้ร้องที่ ๒ ถูกควบคุมตัวอยู่ที่ สภ.อ.หลังสวน นายวิรัตน์

สุวรรณี ไปเยี่ยม พบว่าผู้ร้องที่ ๒ มีอาการอิดโรย สะลึมสะลือ สั่นไปทั้งตัว ลักษณะผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด

ต่อมาวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ตำรวจกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ ประกอบด้วย พ.ต.ท.พิศิษฐ์ วิเศษวงศ์ จ.ส.ต.อนุชาติ สุวรรณเติมเต็ม กับพวก ซึ่งผู้ร้องที่ ๒ กล่าวอ้างว่า มี พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ รวมอยู่ด้วย ได้นำตัวผู้ร้องที่ ๒ จาก สภ.อ.หลังสวน ไปส่งให้ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร พนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองระนอง ระหว่างทางผู้ร้องที่ ๒ และผู้ร้องที่ ๓ ให้การตรงกันว่า มีการนำผู้ร้องที่ ๒ ไปพบกับผู้ร้องที่ ๓ และข่มขู่ให้รับสารภาพ รวมทั้งขณะเดินทางด้วยรถยนต์ได้นำผู้ร้องที่ ๒ ไปเข้าห้องน้ำที่ป้อมนิคมปากจั่น พบกับ จ.ส.ต.ไพรินทร์ สุวรรโณ และ ส.ต.อ.จักรพันธ์ ทองใสพร ด้วยเหตุที่ผู้ร้องที่ ๒ กับ ส.ต.อ.จักรพันธ์ ทองใสพร รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก จึงจำได้และสังเกตพบว่าผู้ร้องที่ ๒ มีร่างกายซูบผอมผิดปกติ แต่สามารถเดินเข้าห้องน้ำด้วยตนเองได้ ช่วงบ่ายของวันเดียวกัน ได้เดินทางถึง สภ.อ.เมืองระนอง รวมระยะเวลาในการเดินทางจาก สภ.อ.หลังสวน ถึง สภ.อ.เมืองระนอง ประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง ขณะนำตัวผู้ร้องที่ ๒ ถึง สภ.อ.เมืองระนอง เมื่อเวลาประมาณ ๑๓.๓๐ น. นายวิรัตน์ สุวรรณี ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ยืนยันว่า ต้องพยุงผู้ร้องที่ ๒ เข้าห้องควบคุมผู้ต้องหา เนื่องจากผู้ร้องที่ ๒ ไม่อาจเดินด้วยตนเองได้ มีอาการสั่นและเลือดออกที่มือ

แม้ว่า พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร จะให้การในตอนต้นว่า สภาพร่างกายของผู้ร้องที่ ๒ กับผู้ร้องที่ ๓ ตอนที่รับตัวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจปกติดี แต่กลับให้การในช่วงท้ายว่า การทำร้ายร่างกายผู้ต้องหา หากเป็นจริงก็ไม่ได้เกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.เมืองระนอง อย่างแน่นอน และไม่ได้เกิดจากการกระทำของพนักงานสอบสวน รวมถึงขั้นตอนการส่งผู้ต้องหาไปฝากขังที่ศาล เนื่องจากมีระยะเวลาน้อยมาก ประกอบกับ พ.ต.อ.วัชรินทร์ จันทรโภ ให้การว่าได้พบกับผู้ร้องที่ ๒ ก่อนนำตัวไปฝากขังเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ในวันนั้นเท่าที่เห็นผู้ร้องที่ ๒ ไม่เป็นปกติ และได้กำชับให้ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ให้ความเป็นธรรมกับผู้ต้องหา และแนะนำให้ผู้ร้องที่ ๒ พูดความจริงกับพนักงานสอบสวน รวมทั้งแนะนำให้พนักงานสอบสวนว่า หากพบบาดแผลหรือผู้ต้องหามีอาการบาดเจ็บก็ให้พาไปหาหมอรักษาพยาบาลให้เรียบร้อย สอดคล้องกับคำให้การของนายชัชนนท์ ชุมภูทอง ที่ยืนยันว่าตอนบ่ายของวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ถูกนำตัวจาก สภ.อ.เมืองระนอง ไปฝากขังต่อศาลจังหวัดระนองพร้อมกับผู้ร้องที่ ๒ ขณะที่นำตัวไปฝากขังผู้ร้องที่ ๒ ไม่สามารถเดินได้ด้วยตนเองต้องมีคนพยุง ขณะที่ฝากขังต่อศาล ต้องพยุงผู้ร้องที่ ๒ เพื่อให้การต่อศาลผ่านระบบวิดีโอคอนเฟอเรนท์ ขณะนำตัวผู้ร้องที่ ๒ ขึ้นรถเรือนจำพร้อมพยาน ผู้ร้องที่ ๒ ไม่สามารถเดินขึ้นรถได้ ต้องให้ผู้ต้องขังที่มาขึ้นศาลช่วยพยุงขึ้นรถ และเมื่อเดินทางถึงเรือนจำ ผู้ร้องที่ ๒ ไม่สามารถลงจากรถได้ต้องให้ผู้ต้องขังช่วยพยุงลงมา

ภายหลังจากการตรวจร่างกายที่เรือนจำแล้วขณะอยู่ในเรือนจำ ผู้ร้องที่ ๒ ได้ให้เพื่อนผู้ต้องขังดูรอยช้ำตามร่างกาย บอกว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมและชอร์ตด้วยไฟฟ้า นอกจากนั้นหลักฐานเอกสารของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้บันทึกไว้ในวันรับตัวผู้ร้องที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๗.๐๐ น. ระบุว่า ผู้ร้องที่ ๒ มีบาดแผลที่ขา แขน และบอกว่ามีอาการบาดเจ็บภายใน สอบถามแล้วว่าถูกทำร้ายมาจากภายนอกเรือนจำ และต่อมาเมื่อผู้ร้องที่ ๒ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ตรวจร่างกาย เนื่องจากกล่าวอ้างว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายให้รับสารภาพ ศาลจังหวัดระนองได้มีหนังสือขอให้แพทย์มาตรวจร่างกายผู้ต้องหา และเรียกพนักงานสอบสวนไปไต่สวนนายแพทย์อธิศักดิ์ฯ ที่มาศาล และได้ตรวจร่างกายผู้ร้องที่ ๒ ในห้องพิจารณาและแถลงว่า ผู้ร้องที่ ๒ มีบาดแผลตรงบริเวณร่างกายที่ตั้งจมูกเป็นรอยถลอก ที่ข้อมือ

ทั้งสองข้างเป็นรอยรัดรอบแขน ที่ต้นขาขวามีรอยถลอกสีดำ ข้อเท้าซ้ายมีรอยแผลทั้งสองด้าน และผู้ต้องหามีอาการสั่น ซึ่งผู้ต้องหาแถลงว่าขณะนี้จะเดินไปไหนต้องให้มีผู้มาพยุงตัว รายละเอียดปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ พ.๕๓๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ คดีระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดระนอง ผู้ร้อง กับนายวิโรจน์ หรือ เมี๊ยะ สุวรรณี ซึ่งรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับดังกล่าว นอกจากมีผู้พิพากษาลงนามแล้วยังมี พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร ในฐานะพนักงานสอบสวนผู้ร้องที่ ๒ ในฐานะผู้ร้อง และนายอธิศักดิ์ ตันสุเมธ ในฐานะแพทย์ผู้ทำการตรวจร่างกาย ลงนามรับทราบด้วย

กรณีนายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ร้องที่ ๓ ข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่าเป็นไปตามที่ผู้ร้องที่ ๓ กล่าวอ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดกองกำกับการตำรวจภูธรภาค ๘ ที่มี พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว เป็นหัวหน้าจับกุมตั้งแต่วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งในวันดังกล่าวเวลาประมาณ ๑๑.๐๐ น. มีคนขับรถปาดหน้ารถกระบะของผู้ร้องที่ ๓ แล้วเบรกหยุดรถกะทันหัน มีคนแต่งกายพลเรือนลงมาจากรถคันหน้าประมาณ ๔-๕ คน กรูเข้ามาเปิดประตูรถผู้ร้องที่ ๓ ทางด้านคนขับ ขณะเดียวกันมีคนส่วนหนึ่งเข้าใจว่ามาจากรถคันหลังเข้ามาเปิดประตูรถอีกด้านหนึ่ง จำได้ว่า พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ ยืนด้านข้างรถกระบะคันหน้า เมื่อเปิดประตูรถด้านคนขับออกแล้ว คนกลุ่มดังกล่าวได้ผลักผู้ร้องที่ ๓ ออกจากที่นั่งคนขับไปที่นั่งอีกด้านหนึ่ง และให้นั่งบนพื้นรถพร้อมกดหัวลง ขณะที่คนกลุ่มดังกล่าว จำนวน ๒ คน ขึ้นไปบนรถโดยคนแรกทำหน้าที่ขับรถ ส่วนอีกคนทำหน้าที่กดหัวและถลกเสื้อขึ้นปิดหน้าคลุมหัวผู้ร้องที่ ๓ พร้อมกับจับมือไพล่หลังใส่กุญแจและใช้ผ้าเทปปิดตา เมื่อเดินทางด้วยรถยนต์ต่อไปประมาณ ๒ ชั่วโมงถึงบ้านหลังหนึ่งได้นำผู้ร้องที่ ๓ ขึ้นไปบนบ้านหลังดังกล่าวถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นออกแล้วชอร์ตด้วยไฟฟ้าเพื่อให้รับสารภาพสองช่วง ช่วงละประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง รวมระยะเวลาทำการชอร์ตผู้ร้องที่ ๓ ทั้งสองช่วงประมาณ ๑๐ ชั่วโมง และข่มขู่ว่า หากไม่รับสารภาพจะฆ่าทิ้ง กระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อเห็นว่าไม่รับสารภาพ จึงนำผู้ร้องที่ ๓ ไปสถานที่แห่งหนึ่งแล้วขุดหลุมใช้ปืนจี้หัวสับนกปืนพร้อมข่มขู่ให้รับสารภาพ แต่ พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว ผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ศาลจังหวัดระนองได้ออกหมายจับผู้ร้องที่ ๓ ในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนอง ที่ จ.๑๘/๒๕๔๕ พ.ต.ท.อนุชน ชามาตย์ กับพวกพบตัวผู้ร้องที่ ๓ บนถนนสะพานปลา ตำบลบางริ้น อำเภอเมือง จังหวัดระนอง จึงได้เชิญตัวไปพบกับผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่บ้านเลขที่ ๓๒๐/๗ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางนอน อำเภอเมือง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นที่ทำการส่วนหน้าของกองกำกับการสืบสวนสอบสวนตำรวจภูธรภาค ๘ และผู้ถูกร้องที่ ๑ กับพวกได้ร่วมกันซักถามแต่ผู้ร้องที่ ๓ ให้การวกวนสับสนและปกปิดความจริงแห่งคดีเกี่ยวกับการร่วมกระทำความผิด ที่หลบซ่อนยานพาหนะ อาวุธปืนที่ใช้ในการกระทำความผิด

ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๑.๐๐ น. ผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงสั่งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาจัดทำบันทึกจับกุมตัวผู้ร้องที่ ๓ ตามหมายจับของศาลจังหวัดระนองดังกล่าวข้างต้น และนำตัวส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองระนองดำเนินคดีตามกฎหมาย ทั้งนี้ พ.ต.ท.ศักดิ์ชาย ผอบเพชร พนักงานสอบสวนให้การว่า ได้ขอหมายจับผู้ร้องที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ระหว่างเวลา ๒๐.๐๐-๒๑.๐๐ น.

ขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมนำผู้ร้องที่ ๓ ส่งพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ นายวิรัตน์ สุวรรณี ให้การว่า หลังจากมีการนำผู้ร้องที่ ๒ ฝากขังต่อศาลจังหวัดระนองแล้วได้กลับไปที่ สภ.อ.เมืองระนอง ขณะยืนอยู่หน้า สภ.อ.เมืองระนอง มีการนำตัวผู้ร้องที่ ๓ ลงจาก

รถ จึงเข้าไปทักทาย สภาพโดยทั่วไปของผู้ร้องที่ ๓ มีอาการอิดโรยอย่างเห็นได้ชัด ลักษณะซีดเซียวและมองจากภายนอกก็รู้ว่าผิดปกติ เมื่อส่งตัวให้พนักงานสอบสวนแล้ว ผู้ร้องที่ ๓ ได้ขอน้ำดื่ม แต่พนักงานสอบสวนไม่ยอมให้ดื่มน้ำและนำตัวเข้าห้องควบคุมผู้ต้องหาทันที

นางชะอ้อน ขจรวิทยากุล ให้การว่า เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ของวันเดียวกัน ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้ร้องที่ ๓ ที่ สภ.อ.เมืองระนอง เห็นผู้ร้องที่ ๓ กำลังพิมพ์ลายนิ้วมือ ยืนตัวสั่น ต้องใช้มือเกาะโต๊ะเพื่อพยุงตัวเอง ขณะที่นายประเสริฐ ภิรมย์บูรณ์ ให้การว่าได้ไปเยี่ยมผู้ร้องที่ ๓ ที่ สภ.อ.เมืองระนอง พบว่า ผู้ร้องที่ ๓ มีใบหน้าซีดเซียว ไม่สามารถเดินได้ด้วยตนเองต้องมีคนช่วยพยุง และได้เปิดเสื้อผ้าให้ดูพบว่ามีรอยฟกช้ำตามร่างกาย และที่ข้อมือมีรอยฟกช้ำบวมเป่งเห็นได้ชัดเจน

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำผู้ร้องที่ ๓ ฝากขังต่อศาลจังหวัดระนอง นางนวลจันทร์ ปานเกิด ให้การว่า ได้นั่งรถของ สภ.อ.เมืองระนอง ไปกับผู้ร้องที่ ๓ ขณะที่นั่งรถไปด้วยกันได้สังเกตพบว่าผู้ร้องที่ ๓ มีอาการผิดปกติ หน้าตาซีดเซียว มีรอยฟกช้ำตามร่างกาย และเมื่อถึงศาลจังหวัดระนอง ผู้ร้องที่ ๓ ไม่สามารถเดินลงจากรถได้ด้วยตนเองต้องมีคนช่วยประคองลงมา ขณะที่นายวันชัย วชิร-ศศิธร ให้การว่า วันเดียวกันขณะที่ผู้ร้องที่ ๓ เดินทางไปขึ้นรถเรือนจำได้ทำการถ่ายภาพ และขณะถ่ายภาพ สภาพร่างกายของผู้ร้องที่ ๓ ไม่ปกติ

นอกจากนี้ ตามหลักฐานเอกสารของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ได้ทำการบันทึกไว้ในวันรับตัวผู้ร้องที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ เวลา ๑๗.๐๕ น. ระบุว่า ผู้ร้องที่ ๓ มีบาดแผลมาจากภายนอกเรือนจำ ที่บริเวณโคนขาด้านใน ซ้าย ขวา มีรอยฟกช้ำ มีบาดแผลที่หนังหุ้มอัณฑะและปลายอวัยวะเพศ นิ้วก้อยมือซ้าย และลิ้นมีรอยถลอก ซึ่งสอดคล้องกับคำสั่งศาลจังหวัดระนอง ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ลงนามโดยนายระบิล จันทรภิรมย์ ผู้พิพากษา สั่งตามคำร้องของผู้ร้องที่ ๓ ที่กล่าวอ้างว่าถูกทำร้ายระบุว่า ได้เรียกผู้ต้องหาสอบและให้หัวหน้าตำรวจควบคุมผู้ต้องหาของศาลตรวจดูแล้ว พบบาดแผลคล้ายถูกไฟฟ้าจี้บริเวณอวัยวะเพศประมาณ ๑๐ แห่ง และลิ้น ๑ แห่ง

ประกอบกับมีพยานหลายรายยืนยันว่า ก่อนที่ผู้ร้องที่ ๒ กับผู้ร้องที่ ๓ ถูกจับกุม ได้พบปะกับผู้ร้อง และยืนยันว่าบุคคลทั้งสองมีสภาพร่างกายเป็นปกติ ไม่มีบาดแผลหรือรอยฟกช้ำดำเขียวแต่อย่างใด

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิเคราะห์พยานหลักฐานต่างๆแล้วเห็นว่า ตามคำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมกับคำให้การของพยานที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีเหตุอันชวนสงสัยหลายประการ เพราะให้การขัดแย้งกันเอง คำให้การไม่มีน้ำหนัก และไม่อาจหักล้างพยานหลักฐานอื่นของผู้ร้องกับพวกและที่ปรากฏจากการตรวจสอบ จึงเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมซึ่งมี พ.ต.อ.รณพงษ์ ทรายแก้ว เป็นหัวหน้า ได้จับกุมนายวิโรจน์ สุวรรณี ผู้ร้องที่ ๒ กับนายวินัย ขุนแผ้ว ผู้ร้องที่ ๓ โดยมิชอบด้วยกฎหมาย มีการจับกุมแล้วหน่วงเหนี่ยวกักขังและซ้อมทำร้ายร่างกาย ตลอดจนทรมานเพื่อให้บุคคลทั้งสองรับสารภาพ การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิในชีวิตและร่างกาย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๒๖ บัญญัติว่า "การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐทุกองค์กร ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ"

มาตรา ๓๑ ที่บัญญัติว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้

การจับกุม คุมขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือกระทำการใดอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย”

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมจะมีอำนาจในการจับกุมผู้กระทำความผิด มีหน้าที่สืบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน และข้อเท็จจริง เพื่อพิสูจน์ว่าการกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิด แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่มีอำนาจกระทำการใดๆ อันเป็นการทำร้ายร่างกาย ทรมาน ทารุณกรรม ผู้ถูกจับด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรม ประการสำคัญเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเคารพต่อสิทธิของผู้ถูกจับกุม และต้องดำเนินการตามครรลองของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ตามที่มีการบัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ และกฎหมายอื่น

ดังนั้น การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ซึ่งในฐานะเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม แต่กลับใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบและละเมิดสิทธิผู้อื่น ย่อมมีโทษทางอาญา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นควรกำหนดมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อดำเนินการต่อไป ดังนี้

มาตรการการแก้ไขปัญหา

๑. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการสอบสวนและลงโทษทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมที่ซ้อมทำร้ายร่างกาย ทรมาน และกักขังหน่วงเหนี่ยวนายวิโรจน์ สุวรรณี กับ นายวินัย ขุนแผ้ว

๒. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมที่ซ้อมทำร้ายร่างกาย กักขังหน่วงเหนี่ยวนายวิโรจน์ สุวรรณี กับนายวินัย ขุนแผ้ว ในความผิดฐานทำร้ายร่างกาย กักขังหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นให้ปราศจากเสรีภาพ และเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

๓. จัดหลักสูตรการศึกษาสิทธิมนุษยชนศึกษาในหน่วยงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานเข้าใจเรื่องสิทธิมนุษยชน และเพื่อปฏิบัติต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยไม่ใช้ความรุนแรงหรือละเมิดสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย

ทั้งนี้ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการตามมาตรการการแก้ไขปัญหา ภายใน ๖๐ วัน นับแต่ได้รับรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐ

ผู้ร้อง นางหามีด๊ะ ดอมอลอ

ผู้ถูกร้อง อาสาสมัครทหารพราน สังกัดกรมทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา อำเภอรามัน จังหวัดยะลา และเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอรามัน จังหวัดยะลา

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๔๙๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ ว่า สามีของผู้ร้องถูกอาสาสมัครทหารพราน สังกัดกรมทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา ซึ่งตั้งด่านสกัดกลุ่มวัยรุ่น แต่กลุ่มวัยรุ่นพยายามหลบหนี จึงได้ใช้อาวุธปืนยิงสกัดกลุ่มวัยรุ่น แต่ลูกกระสุนปืนได้แฉลบมาถูกบริเวณหัวเหน่าของสามีผู้ร้อง ลูกกระสุนฝังอยู่บริเวณเหนือกระดูกหัวเหน่าด้านซ้าย (ก้นกบ) และไม่สามารถผ่าตัดออกมาได้ จึงทำให้ไม่สามารถทำงานหนักได้ เป็นเหตุให้ครอบครัวของผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาและมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๙.๐๐-๑๙.๓๐ นาฬิกา นายอาลี ดอมอลอ สามีของนางหามีด๊ะ ดอมอลอ ผู้ร้อง ได้ขับรถจักรยานยนต์เพื่อเดินทางไปทำงานรับจ้างขนผลไม้ที่หมู่บ้านปะแต หมู่ที่ ๔ ตำบลกอตอตือระ อำเภอรามัน จังหวัดยะลา ในระหว่างทางได้มีอาสาสมัครทหารพราน สังกัดกรมทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา อำเภอรามัน จังหวัดยะลา ได้ตั้งด่านเพื่อสกัดจับกลุ่มวัยรุ่นและกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวได้หลบหนีมาทางเส้นทางเดียวกันกับที่นายอาลี ดอมอลอ ใช้เดินทาง อาสาสมัครทหารพรานชุดดังกล่าวได้ใช้อาวุธปืนยิงถูกที่บริเวณขาของนายสาตามัน ไม่ทราบนามสกุล ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าว และกระสุนปืนยังได้พลาดมาถูกรถจักรยานยนต์และบริเวณเหนือกระดูกหัวเหน่าด้านซ้าย (ก้นกบ) ของนายอาลี ดอมอลอ ลูกกระสุนฝังใน แพทย์วินิจฉัยว่า ไม่สามารถทำการผ่าตัดเอาหัวกระสุนปืนออกได้ แต่เนื่องจากกระสุนอยู่ในตำแหน่งที่เป็นอันตรายต้องรอให้กระสุนหลุดออกมาเองด้วยแรงดันภายในร่างกาย กรณีดังกล่าว

ผู้บังคับการกรมทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา อำเภอรามัน จังหวัดยะลา ได้เข้าเยี่ยมนายอาลี ดอมอลอ และจ่ายค่ารักษาพยาบาล พร้อมทั้งมอบเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้แก่นายอาลี ดอมอลอ

ปัจจุบัน นายอาลี ดอมอลอ มีบุตรที่ต้องเลี้ยงดูจำนวน ๓ คน และกำลังศึกษาอยู่ จากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้นายอาลี ดอมอลอ ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ ครอบครัวจึงได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง

๒. การตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาตรวจสอบโดยให้ผู้ร้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒

๒.๑ ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษรและชี้แจงด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ รายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

๒.๑.๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอรามัน จังหวัดยะลา ได้ชี้แจงว่า กรณีนายอาลี ดอมอลอ ถูกยิงได้รับบาดเจ็บนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอรามัน จังหวัดยะลา ได้สอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนต่อพนักงานอัยการแล้ว โดยมีความเห็นควรสั่งฟ้องอาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช ในข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น แต่ผู้ต้องหายังคงหลบหนี จึงได้ดำเนินการยื่นคำร้องขอออกหมายจับอาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช ผู้ต้องหา ต่อศาลจังหวัดยะลา และศาลจังหวัดยะลาได้ออกหมายจับ เลขที่ จส. ๓๓๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ เพื่อจับตัวอาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช ผู้ต้องหา มาดำเนินคดีฐานพยายามฆ่าผู้อื่น มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว

๒.๑.๒ เจ้าหน้าที่ สังกัดกองพันทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา อำเภอรามัน จังหวัดยะลา ได้ชี้แจงว่า สืบเนื่องจากในพื้นที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้เกิดสถานการณ์ก่อความไม่สงบอย่างต่อเนื่อง และลักษณะของการก่อเหตุมีหลากหลายรูปแบบ ทำให้ทางการจำเป็นต้องประกาศใช้กฎอัยการศึกเพื่อควบคุมสถานการณ์ความรุนแรงดังกล่าว และให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารมีอำนาจในการตรวจค้นบุคคล และยานพาหนะที่ผ่านมา โดยให้มีการตั้งจุดสกัดเพื่อตรวจค้นรถจักรยานยนต์ของวัยรุ่น ในเวลากลางคืน

เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ชุดปฏิบัติการกองร้อยทหารพรานที่ ๔๑๐๒ ได้ตั้งจุดสกัดในพื้นที่บ้านปะแต หมู่ที่ ๔ ตำบลกอตอตือระ อำเภอรามัน จังหวัดยะลา จนเมื่อเวลาประมาณ ๑๙.๔๐ นาฬิกา นายสาตามัน แอนแตสิหลง ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ผ่านจุดสกัดดังกล่าว เจ้าหน้าที่อาสาสมัครทหารพรานจึงได้สั่งให้หยุด แต่นายสาตามัน แอนแตสิหลง ได้ขัดขืนและพยายามหลบหนี เจ้าหน้าที่อาสาสมัครทหารพรานจึงใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้าเพื่อให้หยุดการหลบหนี แต่นายสาตามัน แอนแตสิหลง ไม่หยุดและได้โยนสิ่งของบางอย่างลงข้างทาง อาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช จึงได้ใช้อาวุธปืนยิงนายสาตามัน แอนแตสิหลง ที่บริเวณขา เป็นขณะเดียวกันกับที่นายอาลี ดอมอลอ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ผ่านเข้ามาในที่เกิดเหตุ

จึงถูกกระสุนปืนของอาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช เข้าที่บริเวณเหนือกระดูกหัวเหน่าด้านซ้าย (ก้นกบ) ได้รับบาดเจ็บไปด้วย ขณะนี้ อาสาสมัครทหารพรานเอกพล พรมเดช ถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรม โดยอยู่ระหว่างชั้นพิจารณาของอัยการจังหวัดยะลา และมิได้หลบหนีแต่อย่างใด

ภายหลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวแล้ว กรมการทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา ได้มอบหมายให้ผู้บังคับกองร้องทหารราบที่ ๔๐๕๓ เยี่ยมเยียนและช่วยเหลือนายอาลี ดอมอลอ ผู้เสียหาย เป็นจำนวน ๓ ครั้ง โดยได้แสดงความเสียใจและทำความเข้าใจ พร้อมทั้งยังได้มอบเงินเพื่อเป็นค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ เป็นจำนวน ๒,๕๐๐ บาท และเงินช่วยเหลือบำรุงขวัญ จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อได้รับแจ้งจากคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ กรมการทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญาจึงได้มอบหมายให้รองผู้การกรมการทหารพรานที่ ๔๑ เข้าเยี่ยมและมอบเงินช่วยเหลืออีกครั้งหนึ่งเป็นจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และยังได้ประสานหน่วยงานเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นายอาลี ดอมอลอ ต่อไป

๓. การไกล่เกลี่ยเพื่อประนีประนอมและแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้วเห็นว่า ผู้ร้องควรได้รับการเยียวยาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมหารือเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยการทำบันทึกข้อตกลงหลายฝ่ายเพื่อไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ดังนี้

บันทึกข้อตกลงการไกล่เกลี่ยฉบับนี้ทำขึ้นเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๘ ณ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ระหว่าง พันเอกวิชาญ สุขสง ผู้บังคับการกรมทหารพรานที่ ๔๑ ค่ายวังพญา ซึ่งต่อไปในบันทึกข้อตกลงการไกล่เกลี่ยฉบับนี้เรียกว่า 'ผู้ให้สัญญา' กับ นายอาลี ดอมอลอ ซึ่งต่อไปในบันทึกข้อตกลงการไกล่เกลี่ยฉบับนี้เรียกว่า 'ผู้รับสัญญา' โดยตกลง ทำความเข้าใจว่า

๓.๑ ตามที่ได้เกิดกรณีอาสาสมัครทหารพรานระหว่างปฏิบัติการควบคุมความไม่สงบ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ตั้งจุดสกัดในพื้นที่บ้านปะแต หมู่ที่ ๔ ตำบลกอตอตือระ อำเภอรามัน จังหวัดยะลา เพื่อตรวจค้นยานพาหนะและตรวจสอบบุคคล เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และเกิดการใช้อาวุธยิงสกัดจับคนร้าย แต่กระสุนปืนพลาดไปถูกนายอาลี ดอมอลอ กระสุนฝังในจุดอันตราย ทำให้ไม่สามารถประกอบอาชีพดังเดิมได้อย่างเต็มที่ และนายอาลี ดอมอลอ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย และทุกฝ่ายเห็นควรให้มีการจัดทำบันทึกข้อตกลงฉบับนี้

๓.๒ ผู้ให้สัญญาตกลงว่า

๓.๒.๑ จัดหารถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล (รถกระบะมือสอง) ให้ผู้รับสัญญาเพื่อใช้ประกอบอาชีพ โดยจะหาให้ได้ภายใน ๑ เดือนหลังจากวันทำข้อตกลง

๓.๒.๒ จะให้เงินช่วยเหลือผู้รับสัญญา ดังนี้

(๑) ให้เป็นรายเดือนจนถึงวันผ่าตัดเป็นเงินอัตราเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท (สามพันบาทถ้วน)

(๒) ให้เป็นรายเดือนตั้งแต่วันผ่าตัดเป็นต้นไปในอัตราเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท

(ห้าพันบาทถ้วน) ไปจนกว่าจะรักษาพยาบาลจนกระทั่ง นายอาลี ดอมอลอ กลับมาประกอบอาชีพได้ตามปกติ

๓.๒.๓ ให้ความช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้รับสัญญาในค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด

ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้อ่านบันทึกนี้และเข้าใจโดยตลอดแล้วจึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานตามที่ระบุไว้ในบันทึกข้อตกลงการไกล่เกลี่ยข้างต้น

๔. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เห็นว่า กรณีนี้ได้มีการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย และผู้ร้องได้รับการเยียวยาแก้ไขจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ผู้ร้อง ปกปิดชื่อ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๑๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า นายจริน วงศธร ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงเสียชีวิต และถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมีมูลและอยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑. ความเป็นมา

เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา นายจริน วงศธร ถูกวิสามัญฆาตกรรมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ และตรวจค้นพบยาบ้าจำนวน ๑๑๔,๐๐๐ เม็ด ซึ่งความจริงแล้ว นายจริน วงศธร ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่เคยมีประวัติค้ายาเสพติดมาก่อน อีกทั้งครอบครัวของนายจริน วงศธร มีฐานะยากจน มีอาชีพรับจ้างทำงาน หาเช้ากินค่ำ

ข้อ ๒. การตรวจสอบ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาตรวจสอบ โดยให้ผู้ร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเวียงแหง และผู้เกี่ยวข้อง ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร และให้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา กล่าวคือ

๒.๑ คำชี้แจงของผู้ร้อง

นายจริน วงศธร อายุ ๒๒ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๓ หมู่ที่ ๕ บ้านเวียงแหง ตำบลเวียงแหง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ มีพี่น้อง ๗ คน นายจริน วงศธรเป็นบุตรคนโต มีภรรยาชื่อ นางนะฮา นาบู ไม่ได้จดทะเบียนสมรสและไม่มีลูกด้วยกัน มีอาชีพรับจ้างทั่วไป ฐานะยากจน มีเพียงรถจักรยานยนต์เก่ายี่ห้อ

ฮอนด้า ซึ่งได้มาจากการขายควาย และไม่เคยมีอาวุธปืนมาก่อน บ้านหลังที่อาศัยอยู่มีลักษณะเป็นบ้านชาวเขาทั่วไป หลังคามุงด้วยหญ้าคา ส่วนตัวนายจริน วงศธร ไม่เคยเรียนหนังสือ และเป็นคนที่มีพัฒนาการทางสมองด้านการเรียนรู้น้อยกว่าปกติ แม้แต่การนับจำนวนเลขยังไม่สามารถนับได้ถึงจำนวนยี่สิบ

เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา นายจริน วงศธร ได้ไปรับจ้างดายหญ้าในสวนของนายเล่าหู (ไม่ทราบนามสกุล) นายจริน วงศธร พบเงินใส่อยู่ในถุงหิ้วที่ห้อยอยู่บนต้นท้อ เป็นเงินที่ถูกปลวกแทะกินจำนวน ๖๐,๐๐๐ - ๗๐,๐๐๐ บาท ญาติของนายจริน วงศธร ได้ไปปรึกษากับเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน ว่าจะนำเงินดังกล่าวไปมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนได้มาเอาเงินไปจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท อ้างว่าจะนำไปให้ชุดปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนนำเงินมาคืนเพียง ๕,๐๐๐ บาท นายจริน วงศธร จึงนำเงินดังกล่าวไปเลี้ยงเพื่อนบ้าน

ในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๔๖ ญาติของนายจริน วงศธร ได้ไปปรึกษาครูว่า จะดำเนินการอย่างไรกับเงินที่เหลืออยู่ ซึ่งครูคนดังกล่าวได้ขอเงินที่เหลือไป

ต้นเดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๔๖ เวลา ๐๔.๐๐ นาฬิกา มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน ๖ นาย มาข่มขู่เอาเงินจากนายจริน วงศธร แต่นายจริน วงศธร ไม่ได้ให้ เนื่องจากไม่มีเงินเหลืออยู่อีกแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ในตอนเช้า เพื่อนบ้านได้ว่าจ้างให้นายจริน วงศธร นำข้าวเปลือกไปสีที่โรงสีข้าวบ้านห้วยหก โดยให้ค่าจ้าง ๒๐ บาท นายจริน วงศธร ได้นำข้าวจำนวน ๓ ถังใส่กระสอบวางไว้ทั้งด้านหน้าและด้านหลังรถจักรยานยนต์ ระหว่างทางที่กลับจากโรงสีข้าว มีคนพบเห็นนายจริน วงศธร ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบ นำขึ้นรถยนต์กระบะสีบรอนซ์ ต่อมา ญาตินายจริน วงศธร ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า นายจริน วงศธร ถูกวิสามัญฆาตกรรมระหว่างขนส่งยาบ้า

๒.๒ คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง

๒.๒.๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยลายลักษณ์อักษร ดังนี้

เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบสวนทราบว่า จะมีผู้ค้ายาเสพติดลำเลียงยาเสพติดผ่านมาตามถนนสายบ้านแกน้อย-บ้านจอง ตำบลเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ จึงได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบและเดินทางไปตั้งจุดสกัดที่บริเวณกิโลเมตร ๗๑ เวลาประมาณ ๑๗.๑๕ นาฬิกา ได้มีชายคนหนึ่งซึ่งทราบชื่อภายหลังว่า นายจริน วงศธร ขับขี่รถจักรยานยนต์ยี่ห้อซูซูกิ มุ่งหน้าจากทางบ้านแกน้อยจะไปทางบ้านจอง เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เรียกให้หยุด นายจริน วงศธร จึงได้หยุดรถอย่างกะทันหัน พร้อมทิ้งรถจักรยานยนต์และชักอาวุธปืนออกมายิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าว จึงได้เกิดการยิงเพื่อป้องกันตัว ผลปรากฏว่ากระสุนของเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงถูกนายจริน วงศธร ล้มลงถึงแก่ความตาย เมื่อตรวจสถานที่เกิดเหตุ พบยาบ้าชนิดเม็ดสีส้มและสีเขียวปนกัน บรรจุในถุงพลาสติกสีฟ้า ห่อหุ้มด้วยพลาสติกใส เป็นมัดๆ จำนวน ๕๗ มัด มัดละ ๑๐ ถุง รวมทั้งสิ้นประมาณ ๑๑๔,๐๐๐ เม็ด กระสุนปืนขนาด ๐.๒๒๓ มิลลิเมตร (เอ็ม ๑๖) จำนวน ๓ นัด ระเบิดมือ ชนิดลูกเกลี้ยง จำนวน ๑ ลูก และอาวุธปืนพกสั้น ชนิดทำเอง ไม่มีหมายเลขทะเบียน ซึ่งมีปลอกกระสุนปืน ขนาด ๐.๒๒๓ มิลลิเมตร (เอ็ม ๑๖) จำนวน ๑ ปลอก คาอยู่ในรังเพลิงปืนกระบอกดังกล่าว

เอกสารประกอบการชี้แจง มีดังนี้

(๑) ไม่มีประวัติของนายจริน วงศธร ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

(๒) ไม่มีหลักฐานการขอออกหมายค้นและหมายจับของศาลจังหวัดเชียงใหม่ เนื่องจากเป็นเหตุซึ่งหน้า

(๓) รายละเอียดอาวุธปืนประจำกายของผู้ร่วมจับกุม

(๔) รายงานชันสูตรพลิกศพและความเห็นแพทย์

(๕) บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ

(๖) สำเนาผลการตรวจพิสูจน์ยาเสพติดของกลาง อาวุธปืน และระเบิดของกลาง

(๗) ผลสรุปของสำนวนการสอบสวนและความเห็นของพนักงานสอบสวน

๒.๒.๒ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมด้วยวาจา ดังนี้ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งว่าจะมีการขนยาเสพติดเข้ามาทางบ้านแกน้อย จึงได้นำกำลังออกตั้งด่านสกัด จนกระทั่งเวลาเกิดเหตุ ได้ยินเสียงรถจักรยานยนต์วิ่งมาทางด่านบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นทางโค้งขึ้นเขา เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้เรียกให้นายจริน วงศธร หยุดรถเพื่อเข้าตรวจค้น ปรากฏว่า เมื่อนายจริน วงศธร เห็นว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ขับรถจักรยานยนต์พุ่งเข้าชน เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้กระโดดหลบ เป็นเหตุให้รถจักรยานยนต์ของนายจริน วงศธร ล้มลง นายจริน วงศธร จึงทิ้งรถจักรยานยนต์และวิ่งข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม พร้อมทั้งได้ใช้อาวุธปืนสั้น ชนิดทำเอง (ไทยประดิษฐ์) ยิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ยิงตอบโต้ เพื่อป้องกันตนเองโดยอ้างว่า ไม่ทราบว่าใครยิงใครก่อน ผลปรากฏว่า นายจริน วงศธร นอนหงาย เสียชีวิต ที่บริเวณหน้าอกมีรอยถูกยิงจำนวน ๒ นัด เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้แจ้งให้กำนันไปร่วมตรวจสถานที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจพบยาเสพติดบรรจุอยู่ในถุงปุ๋ย และถุงปุ๋ยดังกล่าววางอยู่ในตะกร้าหวายแบบชาวเขา บริเวณคอรถจักรยานยนต์มีลูกระเบิดมือสังหารจำนวน ๑ ลูก ลูกกระสุนปืนชนิดเอ็ม ๑๖ จำนวน ๓ นัด อยู่ในถุงปุ๋ยด้วย

๒.๓ คำชี้แจงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๓.๑ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า ตนเองเข้ารับราชการที่อำเภอเวียงแหงมาเป็นเวลา ๓ ปี ไม่รู้จักกับนายจริน วงศธร มาก่อน เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองได้รับแจ้งให้ไปร่วมชันสูตรพลิกศพที่โรงพยาบาลเวียงแหง สภาพศพผู้ตายสวมเสื้อแขนยาวสีน้ำเงิน กางเกงขาสั้น พบแผลจากกระสุน จำนวน ๒ แผล บริเวณหน้าอกด้านหน้า ไม่พบรอยเขม่าของดินปืนแต่อย่างใด

๒.๓.๒ นายแพทย์โรงพยาบาลเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ชันสูตรพลิกศพ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา แพทย์ผู้ชันสูตรพลิกศพได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าเกิดเหตุยิงกันเสียชีวิต แพทย์ผู้ชันสูตรพลิกศพจึงได้รออยู่ที่โรงพยาบาลเพื่อไปร่วมชันสูตรพลิกศพในที่เกิดเหตุ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ นาฬิกา ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำศพมาชันสูตรที่โรงพยาบาลเวียงแหง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้แจ้งว่า ศพดังกล่าวเกิดจากการวิสามัญฆาตกรรม และในวันดังกล่าวไม่มีพนักงานอัยการร่วมชันสูตรศพ ซึ่งหากเป็นการวิสามัญฆาตกรรมแล้ว แพทย์ต้องไปตรวจชันสูตรพลิกศพในบริเวณที่เกิดเหตุร่วมกับพนักงานอัยการ ผลการชันสูตรพลิกศพพบว่า เป็นศพชายอายุประมาณ ๒๐-๓๐ ปี สวมเสื้อแขนยาวสีน้ำเงิน กางเกงขาสั้น เสียชีวิตมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒-๓ ชั่วโมง พบบาดแผลจากลูกกระสุนปืน ๒ แผล ที่บริเวณหน้าอกด้านหน้า บริเวณ

กึ่งกลางหน้าอกเยื้องมาทางขวา ประมาณ ๒ เซนติเมตร จำนวน ๑ รอย บริเวณอกด้านซ้ายต่ำกว่าหัวนม ประมาณ ๔ เซนติเมตร ทิศทางจากด้านบนเยื้องลงล่าง เข้าหาด้านกลางลำตัว ไม่พบรอยกระสุนออก รอยที่ ๒ พบว่า มีกระดูกซี่โครงบริเวณนั้นหักด้วย นอกจากนี้ มีแก้วตาบางส่วนแห้ง กล้ามเนื้อยังไม่แข็งตัว ซึ่งปกติการแข็งตัวของกล้ามเนื้อหลังการตายจะเกิดขึ้นเมื่อตายไปแล้ว ประมาณ ๒ - ๓ ชั่วโมง โดยเป็นการแข็งตัวของกล้ามเนื้อคอและกล้ามเนื้อเล็กๆ บริเวณปลายมือ ปลายเท้า จากนั้นจะเริ่มแข็งตัวที่กล้ามเนื้อใหญ่ในเวลาประมาณ ๔ - ๗ ชั่วโมง และจะเริ่มแข็งตัวไปเรื่อยๆ เมื่อกล้ามเนื้อแข็งตัวไปประมาณ ๑ วัน กล้ามเนื้อก็จะเริ่มอ่อนตัว กรณีนี้ หากมีการถือปืน ในขณะตายแล้วดึงปืนออกจากมือ มือก็จะคลายออก แต่หากถูกยิงตายในขณะนิ้วยังอยู่ในไกปืนนั้น ปืนไม่น่าจะหลุดออกมาจากมือได้ ในกรณีนี้ ภายในระยะเวลา ๒ ชั่วโมง กล้ามเนื้อยังไม่ค่อยแข็งตัวเท่าไร ถ้าจะดึงปืนออกก็สามารถทำได้ ส่วนกรณีอาการตกของเลือดหลังการตายนั้น ซึ่งโดยปกติเลือดจะเริ่มตกหลังการตายประมาณ ๗ ชั่วโมง แต่ขณะที่ชันสูตรพลิกศพเวลาประมาณ ๒ ชั่วโมง จึงไม่พบการตกเลือดในรายนี้

สาเหตุการตายคือ กระสุนปืนทะลุปอด ระบบหายใจและระบบหมุนเวียนโลหิตล้มเหลว กรณีนี้ไม่ใช่การจ่อยิง และไม่พบรอยฟกช้ำหรือร่องรอยอื่นใด นอกจากรอยกระสุนข้างต้น

ในเวลาใกล้เคียงกันนั้น มีเหตุยิงกันเสียชีวิตอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าเป็นการวิสามัญฆาตกรรม และได้ไปตรวจชันสูตรพลิกศพที่เกิดเหตุ พบผู้ตายจำนวน ๑ ราย และถูกจับอีก ๑ คน พบผู้ตายนอนอยู่ข้างถนน อาจเป็นเพราะรถจักรยานยนต์ชนต้นไม้และพบร่องรอยบาดแผลที่ศีรษะ และผู้ตายใช้อาวุธปืนยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในสถานที่เกิดเหตุพบยาเสพติดประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด และอาวุธปืน

ข้อ ๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้พิจารณาตรวจสอบ โดยอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคี เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙ กล่าวคือ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๓๑ บุคคลย่อมมีสิทธิ และเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

มาตรา ๓๓ ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

มาตรา ๓๔ สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๗๕ กำหนดให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ และอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่นให้มีประสิทธิภาพเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน

มาตรา ๒๔๕ วรรค ๒ บุคคลใดได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือแก่ร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น บุคคลนั้นหรือทายาทย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ข้อ ๒ ข้อ ๓ ย่อย (ก) ให้ความมั่นใจว่า บุคคลใดก็ตามที่สิทธิหรือเสรีภาพของตน อันยอมรับแล้ว ณ ที่นี้ ถูกล่วงละเมิด ย่อมมีทางบำบัดแก้ไขอย่างเป็นผลจริงจัง โดยมิพักต้องคำนึง แม้ว่าการล่วงละเมิดจะเกิดจากบุคคลปฏิบัติการตามหน้าที่ก็ตาม

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาตั้งแต่กำเนิด สิทธินี้จะต้องได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตตามอำเภอใจ

ข้อ ๑๔ ข้อ ๒ ย่อย บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

ข้อ ๑๗ ข้อ ๑ ย่อย บุคคลจะถูกแทรกแซงในความเป็นอยู่ส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่ และจะถูกลบหลู่เกียรติยศและชื่อเสียงเกียรติคุณโดยมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่เช่นกัน

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงประกอบกับพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า ผู้ตายมีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีฐานะยากจน มีเพียงรถจักรยานยนต์เก่า และมีบุคคลอื่นยืนยันว่า นายจริน วงศ์ธร เป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางสมองด้านการเรียนรู้น้อยกว่าปกติ ทั้งไม่มีหลักฐานว่านายจริน วงศ์ธร เป็นผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีข้อเท็จจริงยืนยันประกอบอีกว่า ก่อนเกิดเหตุมีกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวนายจริน วงศ์ธร ขึ้นรถยนต์กระบะไป และในการชันสูตรพลิกศพของแพทย์ผู้ชันสูตร ไม่พบคราบเขม่าดินปืนที่มือของนายจริน วงศ์ธร แต่อย่างใด นอกจากนี้ ยังมีข้อพิรุธในการชันสูตรพลิกศพ เนื่องจากไม่มีการชันสูตรพลิกศพในสถานที่เกิดเหตุ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับเคลื่อนย้ายศพจากสถานที่เกิดเหตุมาชันสูตรพลิกศพที่โรงพยาบาลเวียงแหง อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งมีเหตุวิสามัญฆาตกรรมอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งพบยาเสพติดในสถานที่เกิดเหตุ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด จึงไม่อาจฟังเป็นข้อยุติได้ว่านายจริน วงศ์ธร เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดดังกล่าว

นอกจากนี้ การที่สื่อมวลชนได้เสนอข่าวการตายของนายจริน วงศ์ธร ว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติดต่อสาธารณชน อันเนื่องมาจากการให้ข่าวของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ย่อมสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงของนายจริน วงศ์ธร และครอบครัว ดังนั้น รัฐจึงต้องแก้ไขเยียวยาต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นดังกล่าว

ข้อ ๔. มาตรการการแก้ไขปัญหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อเสนอต่อรัฐบาล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดังนี้

๑. ให้รัฐบาลและหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้และเยียวยาค่าเสียหายในชีวิตให้แก่ทายาทของนายจริน วงศธร ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๒. ให้รัฐบาลตั้งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติมาสอบสวนกรณีการตายของนายจริน วงศ์ธร พร้อมทั้งลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๓. ให้รัฐบาลออกหนังสือรับรองและประกาศว่า การตายของนายจริน วงศ์ธร ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๒๓/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้ร้อง นายเหว เหรียญมุง

ผู้ถูกร้อง พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งที่สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

นายเหว เหรียญมุง อยู่บ้านเลขที่ ๑๕๒ หมู่ ๕ ตำบลรางพิกุล อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือลงวันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๖ ตามคำร้องเลขรับที่ ๘๔๗/๒๕๔๕ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้อง สรุปได้ว่าเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ผู้ร้องได้ขับรถยนต์เพื่อนำเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ไปใช้หนี้โดยพกพาอาวุธปืนไปป้องกันทรัพย์สินด้วย ระหว่างเดินทางได้เฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์สามล้อ โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปตรวจที่เกิดเหตุ เมื่อพบอาวุธปืนจึงได้ยึดอาวุธปืนไปและนำส่งพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ซึ่งขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนที่สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ในส่วนของการเกิดอุบัติเหตุผู้ร้องได้เจรจากับคู่กรณีและมีการบันทึกแจ้งความประจำวันไว้

สำหรับอาวุธปืน พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ได้กล่าวหาผู้ร้องว่าพกพาอาวุธปืนโดยไม่มีเหตุอันควร และไม่มีใบอนุญาตพกพา ต่อมาบุตรชายของนายเหว เหรียญมุง ได้นำทะเบียนอาวุธปืนมาให้ตรวจสอบ ซึ่งพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล กล่าวว่า สามารถตกลงกันได้ โดยให้นำเงินมาให้ ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาทถ้วน) เพื่อไม่ให้ต้องดำเนินคดี แต่ผู้ร้องไม่ตกลงที่จะนำเงินไปให้

หลังจากนั้นเวลากลางคืน ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาแจ้งผู้ร้องที่บ้านให้ไปพบเพื่อตกลงเรื่องปืน แต่ผู้ร้องไม่ไป จนกระทั่งวันรุ่งขึ้น ผู้ร้องจึงได้เดินทางไปพบกับพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล แต่ไม่ได้ให้เงินพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาว่า ผู้ร้องกระทำผิดพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ส่งเรื่อง

สั่งฟ้องต่อพนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี และศาลจังหวัดราชบุรีได้พิพากษา เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ให้ปรับเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท (สองพันห้าร้อยบาทถ้วน)

หลังจากนั้นผู้ร้องได้ไปขอรับอาวุธปืนของตนคืน แต่ได้รับคำตอบว่าอยู่ระหว่างการตรวจพิสูจน์ ต่อมาผู้ร้องไปรับอาวุธปืนคืนอีก พบว่ามีรอยแก้ไขเครื่องหมายเลขทะเบียนจาก 70818118 เป็น 70818119 จึงไม่ยอมรับอาวุธปืนคืน เพราะเกรงว่าจะมีความผิดในอนาคต

เมื่อผู้ร้องร้องเรียนไปยังหน่วยงานของตำรวจในระดับต่างๆ กลับไม่ได้รับความเป็นธรรมในการสอบสวน อีกทั้งยังมีการข่มขู่ผู้ร้องด้วยวิธีการต่างๆ ทำให้ผู้ร้องไม่มีความปลอดภัยในการดำรงชีวิต

ความต้องการของผู้ร้อง ผู้ร้องมีความต้องการให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดำเนินการตรวจสอบในประเด็นต่างๆ ดังนี้

๑. การยึดอาวุธปืนของผู้ร้องจากที่เกิดเหตุเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๓๐ น. แต่นำของกลางมาลงประจำวันในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. มีเจตนาส่อพิรุธในการปฏิบัติหน้าที่เพราะผู้ร้องไม่ตกลงในเรื่องสินบน จึงนำมาแจ้งข้อกล่าวหาและดำเนินคดี การกระทำเช่นนี้เป็นการปฏิบัติโดยชอบหรือไม่

๒. กรณีการจับกุมอาวุธปืนรายอื่นๆที่ผ่านมานั้น ได้มีการส่งตรวจพิสูจน์ทุกๆ รายหรือไม่ หรือเลือกปฏิบัติบางรายที่ไม่ให้ผลประโยชน์ และการที่พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล เรียกร้องเอาเงิน ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาทถ้วน) จากผู้ร้อง เพื่อให้เรื่องจบที่สถานีตำรวจโดยไม่ลงบันทึกประจำวัน พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล มีอำนาจดำเนินการดังกล่าวหรือไม่

๓. อาวุธปืนของกลางที่นำส่งพิสูจน์ที่กองกำกับการวิทยาการเขต ๓ มีผลการตรวจพิสูจน์ว่า เครื่องหมายทะเบียนถูกขูดลบแก้ไขเป็น 70 S 70818119 ทั้งๆ ที่มีการบันทึกลงประจำวันไว้ว่าเป็นเลข 70818119 ซึ่งอาวุธปืนดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ร้องไม่มีส่วนกระทำหรือรู้เห็นแต่อย่างใด เป็นเหตุให้เสียสิทธิในการครอบครองอาวุธปืนโดยชอบธรรม เพราะหากยังคงครอบครองอาวุธปืนกระบอกนี้ต่อไป อาจถูกกล่าวหาว่า ทำการแก้ไขเลขเครื่องหมายทะเบียน และจะมีความผิดในเรื่องดังกล่าว ซึ่งอาจจะต้องเสียเวลา เสียโอกาส เสียทรัพย์สิน ฯลฯ จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาให้ความเป็นธรรม เพื่อให้สิทธิของประชาชนกลับคืนมาดังเดิม

๔. กรณีที่ผู้ร้องได้ร้องเรียนไปยังตำรวจภูธรภาค ๗ และกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ซึ่งในการสอบสวนการร้องเรียน พันตำรวจโทไพจิตร รัตนดิลก ณ ภูเก็ต ไม่ยอมให้บุตรชายเข้าไปฟังการสอบสวนตามสิทธิในรัฐธรรมนูญ และได้พยายามไกล่เกลี่ยให้เลิกเอาความกับพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พลด้วย และเมื่อสอบสวนเสร็จยังได้รายงานที่ไม่ตรงความจริง ทำให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ มีหนังสือแจ้งว่า พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบและขั้นตอนของกฎหมายทุกประการแล้ว (หนังสือที่ ตช ๐๐๑๘.๐๑๒/๕๙๖๓ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๔) การกระทำของพันตำรวจโทไพจิตร รัตนดิลก ณ ภูเก็ต มีการละเมิดสิทธิหรือไม่ อย่างไร

๕. การที่พันตำรวจโทศุภชัย เรืองต่อวงศ์ เข้าไปสอบสวนผู้ร้องที่บ้าน ๒ ครั้ง และการไปครั้งล่าสุด มุ่งประเด็นการเรียกเงินเพียงอย่างเดียว โดยไม่นำประเด็นการตรวจสอบอาวุธปืนที่มีการแก้ไขเลขเครื่องหมายอาวุธปืนระหว่างการเก็บรักษาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ครอบคลุมแล้วหรือไม่

รวมทั้งระยะเวลาผ่านไปเป็นเวลาพอสมควรแล้ว ยังไม่มีความคืบหน้าในผลของเรื่องนี้ ทำให้ผู้ที่กระทำการละเมิดสิทธิของประชาชนยังลอยนวล และเยาะเย้ย ถากถาง ในลักษณะว่า เส้นใหญ่ไม่มีใครสามารถทำอะไรได้ ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิ และทำให้ผู้ร้องเสียสิทธิ หรือไม่ อย่างไร

๖. พฤติกรรมของพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ที่ผ่านมาในการรับราชการท้องที่อื่น ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ และปัจจุบันอยู่ที่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอปากท่อ มีพฤติกรรมที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างไร หรือไม่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดำเนินการอย่างไรกับกรณีนี้ และจะปล่อยไว้ให้ละเมิดสิทธิของประชาชนต่อไปหรือจะดำเนินการอย่างไร ส่วนในกรณีที่มีผู้ใช้โทรศัพท์อ้างว่าโทรมาจากสถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ ข่มขู่ผู้ร้องในตอนดึกเกี่ยวข้องอย่างไร และการที่หัวหน้าสถานีตำรวจ สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ ใช้ถ้อยคำที่ไม่สมควร ถือเป็นการละเมิดสิทธิหรือไม่ และหากละเมิดสิทธิควรจะดำเนินการอย่างไร

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยได้รับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ผู้ถูกร้องและหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง มีคำร้องเรียน พยานเอกสารประกอบคำร้อง จำนวน ๒๔ หน้า และการให้ถ้อยคำด้วยวาจาทางโทรศัพท์จากผู้ร้อง

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง เป็นพยานเอกสาร ปรากฏดังนี้

๑) กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ มีหนังสือชี้แจงและโต้ตอบ จำนวน ๙ หน้า

๒) สำนักงานจเรตำรวจ มีหนังสือชี้แจง จำนวน ๘ หน้า

๓) กองกำกับการวิทยาการเขต ๓ มีหนังสือชี้แจง จำนวน ๗ หน้า

๔) สำนักนายกรัฐมนตรี มีหนังสือโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ จำนวน ๒ หน้า

๓. การรับฟังพยานหลักฐานจากหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง เป็นพยานเอกสาร ปรากฏ คือ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๐.๒/๓๑๓๘๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๘

ข้อเท็จจริงที่สรุปได้ จากการตรวจสอบคำร้องและข้อมูลต่างๆ พบว่า ผู้ร้องเป็นเจ้าของอาวุธปืนที่ถูกตรวจยึดและได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนกระบอกดังกล่าว โดยการจดทะเบียนตั้งแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๘ ต่อมาได้นำอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์และเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจพบจึงได้ตรวจยึดไว้ โดยไม่ได้นำไปบันทึกประจำวันตามระเบียบทางราชการหลังการตรวจยึด และมีการติดต่อผู้ร้องเพื่อให้จ่ายเงินแก่ผู้ถูกร้อง แลกเปลี่ยนกับการไม่ต้องถูกดำเนินคดี แต่ผู้ร้องไม่ยินยอมจ่ายเงิน ผู้ถูกร้องจึงลงบันทึกประจำวันเพื่อดำเนินคดีผู้ร้อง ซึ่งต่อมาพนักงานสอบสวนฟ้องเป็นคดีต่อศาลจังหวัดราชบุรี และศาลพิพากษาลงโทษให้ปรับเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท (สองพันห้าร้อยบาทถ้วน) ครั้นเมื่อผู้ร้องไปขอรับอาวุธปืนคืนจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ตรวจสอบอาวุธปืนพบว่า มีรอยแก้ไขบริเวณเลขหมายประจำอาวุธปืน เป็นเลขใหม่ซึ่งไม่ตรงกับในใบอนุญาต และไม่ตรงกับการบันทึกประจำวันของเจ้าหน้าที่ในวันที่ตรวจยึด ผู้ร้องจึงไม่ยอมรับอาวุธปืนคืน พร้อมทั้งร้องเรียนไปยังหน่วยงานต่างๆ และจากการตรวจสอบของหน่วยงานตำรวจ กลับได้รับทราบผลว่า ผู้ถูกร้องได้ปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบราชการแล้ว ไม่พบข้อบกพร่อง

หลังจากนั้น ผู้ร้องได้ติดตามการสอบข้อเท็จจริงกรณีร้องเรียนต่อหน่วยงานของตำรวจ แต่กลับไม่ได้

รับความเป็นธรรม และมีผู้อ้างตนเป็นตำรวจโทรศัพท์ติดต่อไปที่บ้านของผู้ร้อง โดยใช้ถ้อยคำข่มขู่ให้ผู้ร้องยุติการร้องเรียนผู้ถูกร้อง แต่ผู้ร้องยังคงยืนยันที่จะร้องเรียนในพฤติกรรมของผู้ถูกร้อง ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบให้สำนักงานจเรตำรวจเข้าไปสอบสวนเพิ่มเติม ผลการสอบสวนพบว่า ผู้ถูกร้องมีความผิดในส่วนที่ไม่นำอาวุธปืนไปลงบันทึกประจำวันทันทีหลังจากตรวจยึดไว้ ซึ่งผู้บัญชาการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี (พลตำรวจตรีสกล ภัยลี้) ได้มีคำสั่งให้ลงโทษกักยามผู้ถูกร้องมีกำหนด ๓ วัน กรณีบกพร่องต่อหน้าที่พนักงานสอบสวน ส่วนการที่เลขหมายประจำอาวุธปืนที่ตรวจพบว่ามีรอยขูดลบแก้ไข สำนักงานวิทยาการตำรวจเขต ๓ ซึ่งมีหน้าที่ตรวจพิสูจน์ ยืนยันว่า เลขหมายดังกล่าว ได้มีการขูดลบเครื่องหมายขณะอยู่ในการครอบครองของผู้ร้องก่อนการถูกจับกุมและก่อนส่งตรวจพิสูจน์

ประเด็นการตรวจสอบ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาจากคำร้องเรียนและพยานหลักฐานแล้ว พบประเด็นที่ต้องพิจารณาตรวจสอบ ดังนี้

ประเด็นแรก พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ไม่นำอาวุธปืนมาลงบันทึกประจำวันพร้อมกับการลงบันทึกประจำวันเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ รวมทั้งมีการเรียกเอาเงินจากผู้ร้องเพื่อยุติเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างจริงหรือไม่

ประเด็นที่สอง การส่งอาวุธปืนที่ถูกตรวจยึดไปตรวจสอบ มีระเบียบปฏิบัติอย่างไร การตรวจสอบดำเนินการอย่างไร และการที่เจ้าพนักงานพบเลขหมายประจำปืนที่นายทะเบียนอาวุธปืนจดทะเบียนไว้เปลี่ยนแปลงไป เกิดขึ้นได้อย่างไร

ประเด็นที่สาม การสอบสวนพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล โดยกรรมการสอบสวนของตำรวจภูธรราชบุรีต่อข้อร้องเรียนในเรื่องการเรียกเอาเงินจากผู้ร้อง ได้ดำเนินการครบถ้วนตามข้อร้องเรียนหรือไม่ อย่างไร และมีการข่มขู่คุกคามอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องระหว่างการสอบสวนหรือไม่

การตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาข้อมูลและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว มีความเห็น ดังนี้

ประเด็นแรก เหตุใด พ.ต.ต.ลิขิต ชนะไพร่พล หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ที่ตรวจยึดอาวุธปืนของผู้ร้อง จึงไม่นำอาวุธปืนมาลงบันทึกประจำวันพร้อมกับการลงบันทึกประจำวันเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ และมีการเรียกเอาเงินเพื่อให้ยุติเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างจริงหรือไม่

คณะอนุกรรมการฯ พบว่า หลังจากที่ผู้ร้องร้องเรียนต่อผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ สำนักนายกรัฐมนตรี และสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้หลายระดับ ตั้งแต่ระดับจังหวัด ระดับภาค และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีเจ้าพนักงานตำรวจจากสำนักงานจเรตำรวจไปทำหน้าที่สอบสวน ตามประเด็นที่กองนิติการเป็นผู้ตั้งประเด็นข้อสังเกต แต่ผลการสอบสวนกลับไม่พบว่า พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล มีพฤติการณ์

ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ทั้งๆ ที่หลักฐานต่างๆ ปรากฏชัดเจน เช่น มีบันทึกประจำวันกรณีรถยนต์เฉี่ยวชนกัน เมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๓๐ น. (บันทึกประจำวัน ข้อ ๑) แต่ไม่นำอาวุธปืนของกลางลงบันทึกในประจำวัน โดยนำมาลงประจำวันในวันต่อมา คือ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. (บันทึกประจำวัน ข้อ ๓) ซึ่งตามแนวทางการสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล อ้างว่ามีราชการด่วนจำเป็นต้องเดินทางไปจังหวัดราชบุรี ทำให้ไม่สามารถนำอาวุธปืนของกลางบันทึกในประจำวัน เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น ซึ่งในกรณีนี้ คณะกรรมการสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ตั้งประเด็นและให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมว่า เป็นไปตามที่พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล อ้างจริงหรือไม่ ขณะนี้ยังอยู่ระหว่างการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ส่วนการเรียกรับเงินจากผู้ร้อง เพื่อให้ยุติเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ผลการสอบสวนกลับไม่พบว่า พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล มีพฤติการณ์ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง

จากการประมวลเอกสารและการสืบหาข้อเท็จจริงของคณะอนุกรรมการฯ พบว่า พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล มีพฤติการณ์เป็นที่น่าสงสัยว่า การที่ไม่นำอาวุธปืนของกลางบันทึกในประจำวันทันที เมื่อตรวจพบและดำเนินคดีต่อผู้ร้องตามที่พบการกระทำความผิด พร้อมทั้งดำเนินการสอบสวนไปตามขั้นตอนที่มีระเบียบกฎหมายให้อำนาจไว้ตามหน้าที่ จนกระทั่งวันต่อมาจึงได้นำอาวุธปืนของกลางมาลงบันทึกประจำวัน น่าจะเป็นไปตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างถึงแม้ว่าการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะไม่พบการกระทำตามที่ถูกร้องเรียน ซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปถึงการสอบสวนในลักษณะนี้ที่จะมีเหตุผลหลายประการที่จะยกขึ้นมากล่าวอ้าง และการสอบสวนในหน่วยงาน โดยผู้ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานเดียวกันมักจะมีผลออกมาในรูปแบบที่ไม่พบการกระทำตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง โดยเฉพาะในระดับต้นๆ ซึ่งเป็นจุดอ่อนของระบบอุปถัมภ์ แต่ในการสอบสวนระดับที่สูงกว่า ซึ่งผู้ถูกร้องไม่สามารถก้าวก่ายอำนาจหน้าที่การสอบสวนได้ก็จะมีการแย้งประเด็นที่พบว่า น่าจะยังมีช่องว่างที่คณะกรรมการสอบสวนระดับต้น มองไม่พบประเด็นหรือปล่อยให้ประเด็นหลุดรอดไปโดยจะจงใจหรือไม่ก็ตาม ดังจะเห็นได้ว่า ได้มีคำสั่งให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องความจำเป็นของพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ที่อ้างว่ามีราชการด่วน ต้องเดินทางไปจังหวัดราชบุรีทำให้ไม่สามารถนำอาวุธปืนของกลางลงบันทึกประจำวันได้ ทั้งๆ ที่มีการลงบันทึกประจำวันในคดีเหตุรถยนต์ของผู้ร้องเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์หลังเกิดเหตุแล้วก็ตาม นอกจากนี้ ผู้ร้องยังยืนยันว่า หลังจากการตรวจยึดอาวุธปืนแล้ว พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ตลอดเวลา มิได้เดินทางไปราชการที่อื่นตามที่อ้างแต่อย่างใด

สำหรับกรณีการเรียกเอาเงินเพื่อยุติคดีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ คณะอนุกรรมการฯ เห็นว่า การกระทำในลักษณะดังกล่าวมีอยู่ทั่วไปในท้องที่ต่างๆ พฤติการณ์ของพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ที่ประมวลได้น่าจะเป็นไปตามที่ผู้ร้องกล่าวหาจริง แต่การที่ผู้ร้องไม่ยอมจ่ายเงินให้ตามที่ผู้ถูกร้องได้เรียกร้องนั้นไม่สามารถหาพยานยืนยันในเรื่องนี้ได้ จึงไม่อาจระบุว่าเป็นความผิดได้

ประเด็นที่สอง การส่งอาวุธปืนที่ถูกตรวจยึดไปตรวจสอบ มีระเบียบปฏิบัติอย่างไร การตรวจสอบดำเนินการอย่างไร และการที่เจ้าพนักงานพบเลขหมายประจำปืนที่นายทะเบียนอาวุธปืนจดทะเบียนไว้เปลี่ยนแปลงไปเกิดขึ้นได้อย่างไร

คณะอนุกรรมการฯ พบว่าโดยปกติเมื่อเจ้าพนักงานผู้รักษากฎหมายพบผู้กระทำผิดย่อมจะต้องมีการดำเนินการตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ในกรณีนี้หลังจากที่ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจพบว่าไม่ได้รับอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด แต่ระหว่างนั้นผู้ร้องได้ติดต่อให้บุตรชายนำใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน (แบบ ป.๔) มาแสดง ซึ่งพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ได้ตรวจสอบและมิได้ควบคุมตัวผู้ร้องไว้ แต่มีข้อต่อรองให้นำเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท (ห้าพันบาท) มาให้ เพื่อมิต้องถูกดำเนินคดี ซึ่งผู้ร้องเห็นว่าหากถูกดำเนินคดี ก็สามารถอ้างความจำเป็นในการพกพาอาวุธปืนได้

วันรุ่งขึ้นผู้ร้องจึงได้ไปพบพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล และไม่ยอมจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว เมื่อไม่สามารถจะตกลงกันได้ พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล จึงได้นำอาวุธปืนของกลางไปลงบันทึกประจำวันในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. (บันทึกประจำวัน ข้อ ๓) พร้อมทั้งดำเนินคดีกับผู้ร้องตามอำนาจหน้าที่ โดยมีการสอบสวน ส่งสำนวนฟ้องต่ออัยการ และส่งฟ้องศาลจังหวัดราชบุรี ตามลำดับ ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาให้ปรับผู้ร้องเป็นเงินจำนวน ๒,๕๐๐ บาท (คดีแดงที่ ๓๐๔๐/๒๕๔๔)

ในส่วนของการตรวจพิสูจน์อาวุธปืน สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ได้ส่งอาวุธปืนของกลางไปให้กองกำกับการวิทยาการเขต ๓ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดนครปฐมเป็นหน่วยตรวจพิสูจน์ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔ (หนังสือที่ ตช ๐๐๒๖.๔๔๒/๓๙๗๑ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๖) โดยในการตรวจพิสูจน์มี ร้อยตำรวจเอกสมชาย กิจชัยพร รองสารวัตรงาน ๒ เป็นผู้ตรวจพิสูจน์ ซึ่งผลการตรวจพิสูจน์พบรอยขูดลบเครื่องหมายเลขทะเบียนบริเวณด้ามปืนด้านใน ตรวจพบเครื่องหมายเลขทะเบียน รบ ๔/๖๑๔๔ ปรากฏขึ้นภายหลังการตรวจพิสูจน์

นอกจากนี้ยังตรวจพบรอยแก้ไขเลขหมายประจำปืนที่บริเวณโครงปืนด้านขวาเหนือโกร่งไก โดยตรวจพบเลขหมาย ๗๐ S ๑๘๑๑๙ ปรากฏขึ้นภายหลังการตรวจพิสูจน์ จากรายงานผลการตรวจพิสูจน์ของร้อยตำรวจเอกสมชาย กิจชัยพร พันตำรวจเอกดนัย บำรุงกิจ ผู้กำกับการวิทยาการเขต ๓ ได้ทำหนังสือชี้แจงการตรวจอาวุธปืนส่งมายังคณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชน ๒ โดยมีความเห็นว่า ผลการตรวจพิสูจน์อาวุธปืนของกลางไม่ตรงกับหมายเลขของอาวุธปืนที่แจ้งมาคือ 70818119 ซึ่งน่าเชื่อว่า เลขหมายประจำปืน 70S 18119 เป็นเลขหมายเดิม ส่วนเลขหมายประจำปืน 70818118 ที่ปรากฏอยู่ก่อนการพิสูจน์นั้นน่าเชื่อว่าเป็นเลขหมายประจำปืนที่ถูกทำขึ้นมาใหม่

คณะอนุกรรมการฯ ได้ตรวจสอบหลักฐานและประสานงานไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่าอาวุธปืนดังกล่าว นายทะเบียนอาวุธปืนอำเภอกำแพงแสนได้ออกใบอนุญาตเลขที่ ๒๓๒/๒๕๑๘ ให้แก่ผู้ร้องตั้งแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๘ ซึ่งมีการบันทึกเครื่องหมายประจำอาวุธปืน 70818118 มาตั้งแต่แรก ผู้ร้องครอบครองอาวุธปืนดังกล่าวมาจนกระทั่งถูกตรวจยึดเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และจากการตรวจสอบกับนายทะเบียนอาวุธปืนอำเภอกำแพงแสน พบต้นขั้วใบอนุญาต (แบบ ป.๔) มีหลักฐานตรงกับใบอนุญาต (แบบ ป.๔) ฉบับที่ผู้ร้องถือ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าหลังจากที่อาวุธปืนของผู้ร้องถูกยึดเป็นของกลาง อาวุธปืนของกลางกระบอกนั้นอยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจตลอดเวลา แม้ในการบันทึกประจำวันในวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. (บันทึกประจำวัน ข้อ ๓) ก็ยังบันทึกเครื่องหมายประจำอาวุธปืน 70818118 ตามที่เจ้าหน้าที่ตรวจพบและเมื่อสถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ นำส่งอาวุธปืนของกลางไปให้กองกำกับการวิทยาการเขต ๓ ตรวจพิสูจน์ ก็ปรากฏเครื่องหมายประจำอาวุธปืน 70818118 ในหนังสือนำส่งด้วย

เมื่อผลการตรวจพิสูจน์ในทางวิทยาศาสตร์พบว่า เลขหมายประจำปืน 70 S 18118 เป็นเลขหมายเดิม ส่วนเลขหมายประจำปืน 70818118 ที่ปรากฏอยู่ก่อนการพิสูจน์ เป็นเลขหมายประจำปืนที่ถูกทำขึ้นมาใหม่นั้น ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจจะแก้ไขปัญหาการครอบครองอาวุธปืนที่มีหมายเลขประจำอาวุธปืนเปลี่ยนไปอย่างไร เรื่องนี้คณะอนุกรรมการฯ ได้ประสานงานกับกระทรวงมหาดไทยขอรับทราบระเบียบปฏิบัติ ซึ่งได้รับทราบว่า กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือเวียนแจ้งไปยังนายทะเบียนอาวุธปืนในท้องที่ต่างๆ ว่า เมื่อเลขหมายประจำอาวุธปืนไม่ตรงกับทะเบียนอาวุธปืน เจ้าของอาวุธปืนสามารถที่จะยื่นคำร้องขอให้นายทะเบียนอาวุธปืนแก้ไขให้ตรงกับความจริงได้ (หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๐.๒/๓๑๓๘๓ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๘) ซึ่งจะสามารถทำให้เจ้าของอาวุธปืนครอบครองอาวุธปืนที่ถูกกฎหมายต่อไปได้ คณะอนุกรรมการฯ จึงเสนอให้ผู้ร้องไปดำเนินการตามแนวทางที่กระทรวงมหาดไทยมีหนังสือเวียนแจ้งไปยังนายทะเบียนอาวุธปืนในท้องที่ต่างๆ และขอให้สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่อำนวยความสะดวก อันถือเป็นการเยียวยาผู้ร้องด้วย

ประเด็นที่สาม การสอบสวนพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล โดยคณะกรรมการสอบสวนของตำรวจภูธรราชบุรีต่อข้อร้องเรียนในเรื่องการเรียกเอาเงินจากผู้ร้อง ได้ดำเนินการครบถ้วนตามข้อร้องเรียนหรือไม่อย่างไร และมีการข่มขู่คุกคามอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องระหว่างการสอบสวนหรือไม่

หลังจากที่คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาเรื่องนี้และมีหนังสือสอบถามข้อมูลในเรื่องที่เกิดขึ้น โดยได้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่สำนักงานจเรตำรวจและกองวินัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผลให้มีการทบทวนการสอบสวนของหน่วยงานใต้สังกัดใหม่ ในประเด็นที่น่าจะมีการช่วยเหลือกันเพื่อมิให้พันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ได้รับโทษตามที่ถูกร้องเรียน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบให้กองวินัยและจเรตำรวจเข้าไปสอบสวนเพิ่มเติม และมีการลงโทษทางวินัยในส่วนนี้แล้ว

สำหรับการข่มขู่ผู้ร้องและครอบครัวของผู้ร้องในลักษณะต่างๆ ในประเด็นนี้ ไม่มีการสอบสวนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งๆ ที่ได้แจ้งความร้องทุกข์ไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอกำแพงแสนแล้ว แต่จากพฤติการณ์ของผู้ถูกร้องที่ถูกสอบสวนในหลายๆ ประเด็น ทำให้ผู้ถูกร้องรู้สึกว่าตนเองได้รับความเดือดร้อนจากการที่ผู้ร้องได้ร้องเรียนไปยังหน่วยงานต่างๆ จึงอาจโทรศัพท์โดยใช้คำพูดที่ก่อให้เกิดความหวาดกลัว เพื่อทำให้ผู้ร้องยุติการร้องเรียนต่อหน่วยงานใดๆ อีก แต่เนื่องจากขาดหลักฐานยืนยันในการกระทำดังกล่าว จึงไม่สามารถเอาผิดกับผู้ถูกร้องได้

อย่างไรก็ตาม หากผู้ถูกร้องมีพฤติกรรมเช่นนั้นจริง นับเป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อความสงบสุขและการดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขของประชาชน ซึ่งผู้กระทำเป็นตำรวจ มีหน้าที่ดูแลความสงบสุขของบ้านเมือง ไม่ควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ มีมติว่า เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พร้อมทั้งมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะ

๑. มาตรการในการแก้ไขปัญหา

๑.๑ สถานีตำรวจภูธรตำบลกรับใหญ่ควรอำนวยความสะดวกให้นายเหว เหรียญมุง

ในการไปรับอาวุธปืนของกลางคืน และนำอาวุธปืนดังกล่าวไปขอให้นายทะเบียนอาวุธปืนอำเภอกำแพงแสน แก้ไขทะเบียนอาวุธปืนให้ตรงกับเลขหมายที่เจ้าหน้าที่วิทยาการตำรวจตรวจพบจากผลพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้สำเนาหนังสือแจ้งผลการตรวจพิสูจน์ไปประกอบคำร้องขอ

ทั้งนี้ ให้ดำเนินการภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบรายงานการตรวจสอบฉบับนี้

๑.๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรแจ้งผลการสอบสวนทางวินัยต่อพันตำรวจตรีลิขิต ชนะไพร่พล ให้นายเหว เหรียญมุง ทราบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในกระบวนการดำเนินการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติต่อกรณีที่มีนายตำรวจกระทำการอันไม่เป็นธรรมต่อประชาชน

ทั้งนี้ ให้ดำเนินการภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบรายงานการตรวจสอบฉบับนี้

๒. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

๒.๑ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรเน้นย้ำนโยบายเรื่องการบำบัดทุกข์ บำรุงสุขของตำรวจ รวมทั้งปลูกจิตสำนึกตำรวจทุกนายให้ตระหนักถึงนโยบายนี้ และหากพบว่ามีตำรวจผู้ใดที่กระทำการอันขัดต่อนโยบายนี้ ต้องดำเนินการสอบสวนและลงโทษตามความผิดโดยเด็ดขาด ไม่กระทำการในลักษณะช่วยเหลือปกปิดการกระทำที่ผิดของตำรวจด้วยกันเอง ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนมีความมั่นใจต่อการดำเนินงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมากยิ่งขึ้น

๒.๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรกำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ชัดเจนเมื่อตรวจค้นพบสิ่งผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ดังเช่นอาวุธปืน สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจะกำชับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนายปฏิบัติตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ มิให้กระทำการอันย่อหย่อนต่อหน้าที่ หรือมีความพยายามที่จะหาผลประโยชน์เรียกรับเงินจากผู้ต้องหา เพื่อมิให้เกิดเป็นคดีความ เมื่อไม่ยินยอมจึงหาหนทางกลั่นแกล้งด้วยวิธีการต่างๆ จนเป็นการรบกวนความสงบสุขในการดำเนินชีวิตและก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคล หากมีสถิติในคดีความลักษณะเดียวกันนี้ในท้องที่ต่างๆ ทั่วประเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรที่จะมีวิธีการบริหารจัดการ หรือมีมาตรการที่จะขจัดปัญหาในทำนองนี้ให้หมดไป เพื่อให้ประชาชนมั่นใจว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่ดีของสังคม

๒.๓ สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบถึงระเบียบปฏิบัติที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องดำเนินการเมื่อพบกรณีการพกพาอาวุธโดยไม่มีใบอนุญาต รวมถึงการกำหนดแนวทางปฏิบัติให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตรวจพบผู้มีอาวุธปืนที่ไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีเหตุอันควรที่จะพกพาอาวุธปืนไปในทางสาธารณะให้ชัดเจน เพื่อให้มีมาตรฐานในรูปแบบเดียวกันทั่วประเทศ และมิให้เกิดการปฏิบัติที่ไม่เสมอภาค ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับประชาชน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๒๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิของผู้ต้องหา

ผู้ร้อง ดาบตำรวจพลประสิทธิ์ ยอดนพภา

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด จังหวัดสงขลา

ดาบตำรวจพลประสิทธิ์ ยอดนพภา ได้ร้องเรียนทางโทรศัพท์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ ตามคำร้องเลขรับที่ ๙๑๔/๒๕๔๕ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๔๐ ปี อาชีพรับราชการ สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อยู่บ้านเลขที่ ๗๑ ซอย ๕ ถนนโชคสมาน ๕ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นบิดาของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา อายุ ๑๘ ปีเศษ ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด จังหวัดสงขลา กลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ น. โดยขณะที่นายภราดร ผิวสว่าง มาขอยืมรถจักรยานยนต์จากบุตรชายของผู้ร้องนั้น ได้มีนายเกียรติศักดิ์ ดำมี ขับขี่รถจักรยานยนต์มาจอดหน้าบ้านของผู้ร้อง และมีรถยนต์กระบะสีขาวมาจอดเทียบกับรถจักรยานยนต์ของนายเกียรติศักดิ์ ดำมี หลังจากนั้นชายสองคนได้ลงจากรถยนต์กระบะและค้นตัวนายเกียรติศักดิ์ ดำมี แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย ชายทั้งสองคนได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ดำมี เข้าไปในบ้านของผู้ร้องแล้วมัดตัวนายเกียรติศักดิ์ ดำมี ด้วยสายไฟ และทำการตรวจค้นยาเสพติดภายในบ้านของผู้ร้อง แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมายใดๆ

ชายทั้งสองคนจับบุตรชายของผู้ร้องกับพวกใส่กุญแจมือนำตัวขึ้นรถยนต์กระบะดังกล่าว ไปยังบ้านหลังหนึ่งและขังไว้ในห้องน้ำประมาณ ๑ ชั่วโมง ทำร้ายร่างกายบังคับขู่เข็ญให้รับสารภาพว่า มียาเสพติดไว้ในครอบครอง ในชั้นจับกุม บุตรชายของผู้ร้องถูกบังคับให้รับสารภาพว่ามียาบ้าจำนวน ๓๐ เม็ด และค้นตัวเอาเงินไปจำนวน ๓๐๐ บาท

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ช่วยตรวจสอบพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในขณะจับกุมผู้ต้องหา

ประเด็นการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คือ พฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจในขณะจับกุมมีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของบุตรผู้ร้องหรือไม่

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล

๑. ดาบตำรวจพลประสิทธิ์ ยอดนพภา
๒. นายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา
๓. นายเล็ก วัธนะ
๔. นายภราดร ผิวสว่าง

พยานเอกสาร

๑. หนังสือเรื่องร้องเรียนเพิ่มเติม ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖
๒. สำเนาเรื่องร้องเรียนต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติและกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๙ จังหวัดสงขลา
๓. สำเนาคำพิพากษา ศาลจังหวัดสงขลา คดีหมายเลขดำที่ ๑๑๑๑/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๑๖๒/๒๕๔๕ ความอาญา ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ กับนายสุวัฒน์ชัย หรือโอ๋ ยอดนพภา จำเลย

การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล

๑. ร้อยตำรวจเอกสุรศักดิ์ สุวรรณ
๒. ดาบตำรวจเจริญ ภักดี
๓. สิบตำรวจโทนิติรัฐ เหมะ (ชื่อเดิม อับดุลเล๊าะ เหร็ม)

พยานเอกสาร

๑. หนังสือสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค ๙ ที่ ยธ ๑๑๑๗/๐๘๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๘ เรื่อง แจ้งข้อเท็จจริง
๒. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ พิเศษ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เรื่อง รายงานการสืบสวนผู้ค้ายาเสพติด
๓. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ พิเศษ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เรื่อง รายงานการสืบสวนผู้ค้ายาเสพติด
๔. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ ๑๘/๔๔ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เรื่อง เปลี่ยนสถานที่ตั้ง ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา
๕. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ พิเศษ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ เรื่อง รายงานการสืบสวนผู้ค้ายาเสพติด
๖. หนังสือวิทยุในราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ข่าวส่ง ที่ สข ๐๐๒๐.๓๒ (ศปส.)/๓๕๒ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔
๗. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ ๒๕/๔๔ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ เรื่อง รายงานผลการปฏิบัติด้านการข่าว

๘. บันทึกข้อความ ชุด ชปส.ภ.จว.สงขลา ที่ พิเศษ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๔ เรื่อง รายงานการสืบสวนผู้ค้ายาเสพติด
๙. บันทึกการจับกุมนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔
๑๐. บันทึกคำรับสารภาพของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔
๑๑. บันทึกประจำวันสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔
๑๒. หนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ ที่ สข ๐๒๒๙.๕๑.๒/๑๙๙๐๔ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เรื่อง ส่งเอกสารสำเนาภาพถ่ายประจำวันเกี่ยวกับคดี

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯได้ไปตรวจสอบข้อเท็จจริงที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และเชิญผู้ถูกร้องมาให้ถ้อยคำ ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้มีโดยสรุปดังนี้

การลงพื้นที่เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้ร้องและบุคคลในพื้นที่ได้ความ โดยสรุป ดังนี้

๑. ดาบตำรวจพลประสิทธิ์ ยอดนพภา อ้างว่าในการจับกุมตัวบุตรชาย ผู้ร้อง (นายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา) นั้น มีร้อยตำรวจเอกสุรศักดิ์ สุวรรณ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปราบปรามยาเสพติด จังหวัดสงขลา เป็นหัวหน้าชุดจับกุม ในการตรวจค้นและจับกุมไม่มีหมายค้นและหมายจับใดๆทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินคดีกับบุตรชายของผู้ร้องในข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย โดยบังคับให้บุตรชายของผู้ร้องลงชื่อในคำรับสารภาพ

๒. นายเล็ก วัธนะ อายุ ๖๒ ปี เพื่อนบ้านของผู้ร้อง ให้ข้อมูลว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑๖.๐๐-๑๗.๐๐ น. นายเล็กได้พักผ่อนนั่งดูต้นไม้อยู่ที่บริเวณบ้านพักซึ่งมีผนังบ้านติดกับบ้านของผู้ร้อง ได้เห็นรถยนต์วิ่งเข้ามาจอด สักครู่มีชายแต่งกายในชุดธรรมดาไม่ได้แต่งเครื่องแบบตำรวจลงมาจากรถยนต์แล้วเดินเข้าไปในบ้านของผู้ร้อง ต่อมามีตำรวจในเครื่องแบบขับรถยนต์ตราโล่ห์มาจอดหน้าบ้านผู้ร้องและจับกุมเด็กวัยรุ่นชายไปประมาณ ๖ คน พร้อมกับใส่กุญแจมือ เพื่อนบ้านเห็นกันหลายคน เมื่อน้องอรซึ่งเป็นน้องสาวของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา กลับจากโรงเรียนมาถึงบ้าน นายเล็กจึงแจ้งข่าวแก่น้องอรเพื่อให้ติดต่อกับดาบตำรวจพลประสิทธิ์ฯ ว่า นายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ถูกตำรวจจับตัวไป

ระยะทางจากบ้านผู้ร้องถึงสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ห่างกันไม่กี่ร้อยเมตร ใช้เวลาเดินทางด้วยรถยนต์ไม่เกิน ๕ นาที ถ้าตำรวจเอาตัวไปโรงพักไม่ควรเกิน ๑๐ นาที เมื่อผู้ร้องทราบเรื่องได้นำทนายไปรอที่สถานีตำรวจ จนถึงเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. จึงได้พบว่าตำรวจเพิ่งนำตัวเด็กทั้งกลุ่มไปส่งที่สถานีตำรวจ

๓. นายภราดร ผิวสว่าง อายุ ๒๒ ปี เคยศึกษาที่โรงเรียนพาณิชย์ อำเภอเมืองหาดใหญ่ เป็นเพื่อนกับบุตรของผู้ร้องตั้งแต่เด็กๆ บ้านอยู่ห่างกันประมาณ ๑๐๐ เมตร ในวันเกิดเหตุได้มายืมรถจักรยานยนต์ของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา เพื่อไปรับคนรัก เมื่อมาถึงบ้านผู้ร้องเห็นนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา กำลังนั่งฟังเพลงอยู่ จึงได้นั่งคุยกันประมาณครึ่งชั่วโมง จากนั้นมีตำรวจวิ่งเข้ามาหลายคนแล้วจับตัวนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา กับตน มัดด้วยสายไฟไขว้หลัง ตำรวจได้ค้นบ้านพักแต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย ระหว่าง

นั้นมีเพื่อนอีก ๔ คน เดินเข้ามาในบ้านผู้ร้องก็ถูกจับมัดเช่นกัน และตำรวจได้ค้นหาสิ่งผิดกฎหมายอีก ตนได้ยินตำรวจพูดว่า "นี่ไงของมึง ไอ้โอ๋" คล้ายกับพบของกลางแล้ว จากนั้นนำตัวทั้ง ๖ คนขึ้นรถยนต์กระบะสีขาว ยี่ห้อโตโยต้า โดยมีตำรวจคุมไป ๒ คน

ส่วนตำรวจที่เหลือขับรถจักรยานยนต์ที่อยู่ในบ้าน ๒ คัน ออกไปตามถนนที่ไปสู่ห้างบิ๊กซี ซึ่งเป็นคนละทิศทางกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองหาดใหญ่ แล้วนำไปที่บ้านหลังหนึ่งจำเลขที่บ้านไม่ได้ ตำรวจได้พูดว่า "มึงจะยอมรับไหม คนที่ไม่ยอมรับจะถูกซ้อม"

ในบ้านดังกล่าวมีเครื่องพิมพ์ดีด ในเบื้องต้นไม่มีผู้ใดยอมรับสารภาพ ตำรวจจึงได้เตะ บิดหู จับหัวโขกฝาผนัง เพื่อนคนหนึ่ง ชื่อเกียรติ ถูกซ้อมมากที่สุด เพราะเถียงตลอดเวลา คนใดไม่ยอมรับก็จะถูกนำไปซ้อมทีละคน ส่วนตนนั้นตำรวจได้เกลี้ยกล่อมให้ยอมรับว่ามียาเสพติดอยู่เพียง ๑ เม็ด ตนจำหน้าตำรวจได้เพราะศีรษะล้าน ชื่อจ่าเจริญ ตำรวจให้เขียนคำรับสารภาพด้วยตนเอง แต่เป็นการเขียนตามคำบอก ตำรวจบอกว่าถ้าใครนำไปหาคนขายยาบ้ารายอื่นๆได้จะปล่อยตัว แต่ไม่มีผู้ใดรู้จักคนขายยาบ้า จากนั้นเมื่อทุกคนเขียนคำรับสารภาพเสร็จแล้วจึงถูกพาตัวไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองหาดใหญ่ พบร้อยเวร ตนรับสารภาพจึงถูกขังอยู่ ๑ คืน และศาลสั่งปรับ ๕,๐๐๐ บาท ส่วนนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ปฏิเสธ จึงถูกขัง ๒ คืน ก่อนจะได้รับการประกันตัวออกไปต่อสู้คดี

ดาบตำรวจเจริญ ภักดี ผู้ถูกกล่าวหา ได้มาให้ถ้อยคำสรุปความได้ว่า

สถานีตำรวจภูธรจังหวัดสงขลาได้จัดทำโครงการชุดปฏิบัติการปราบปรามยาเสพติดประจำปี ๒๕๔๔ ขึ้นมา เพื่อระดมกำลังเข้าทำการกวาดล้าง ตรวจค้น ปราบปราม จับกุม กดดัน ผู้ผลิต ผู้ค้ารายย่อยรายใหญ่ นายทุน ผู้สนับสนุน ตลอดจนผู้เสพยาเสพติดให้ลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด โดยจะมีการรายงานผลการปฏิบัติด้านการข่าวทุกระยะ ๑๕ วัน

กรณีของบุตรชายผู้ร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทราบจากแหล่งข่าวว่า มีการลักลอบจำหน่ายยาบ้าให้กับกลุ่มวัยรุ่น นักเรียน ในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ ทราบชื่อว่านายโอ๋ หรือโอ๋ ป่ายาง ไม่ทราบนามสกุล อายุประมาณ ๑๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๗๑ ถ.โชคสมาน ๕ (ซอย ๕) หมู่ ๑ ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา บริเวณประตูรั้วบ้านเป็นบ้านทาวเฮาส์ ๒ ชั้น มีป้ายติดอยู่เขียนว่า "ดาบสิทธิ์มิวสิค" โดยมีพฤติกรรมในการจำหน่ายยาบ้า จำหน่ายยาบ้าในราคาเม็ดละ ๑๐๐ บาท จะจำหน่ายที่บริเวณบ้านพักของตนเอง และบางครั้งจะออกไปส่งของให้กับกลุ่มวัยรุ่นบริเวณหลังที่ว่าการอำเภอหาดใหญ่ โดยใช้รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า สีเขียว หมายเลขทะเบียน ขธม ๖๗ สงขลา เป็นยานพาหนะในการส่งยาบ้าแต่ละครั้ง ซึ่งนายโอ๋เป็นเพียงผู้จำหน่ายรายย่อย จึงได้ให้สายลับเข้าไปล่อซื้อ เพื่อที่จะได้จับกุมมาดำเนินคดีต่อไป

การจับกุม เจ้าหน้าที่ตำรวจได้วางแผนล่อซื้อยาบ้าจากนายโอ๋ และจับกุมได้ที่บ้านของผู้ร้องซึ่งมีลักษณะเป็นบ้านติดกันยาวเป็นทาวเฮาส์ โดยให้สายลับซื้อยาบ้าจากนายโอ๋ที่นอกบ้าน เมื่อซื้อยาบ้าเรียบร้อยแล้วสายลับได้ส่งสัญญาณให้ทราบว่ามีการซื้อยาบ้ากันได้แล้ว จึงเข้าจับกุมนายโอ๋ นายโอ๋ได้วิ่งเข้าบ้านและวิ่งขึ้นไปชั้นบนของบ้านเพื่อหาผู้ร้องแต่ไม่พบ เมื่อตรวจค้นตัวพบยาบ้าในตัวนายโอ๋จำนวน ๓๑ เม็ด

สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่อยู่ห่างบ้านนายโอ๋ประมาณ ๑๐ นาที ในการบันทึกเวลาการจับกุมนั้น ตนไม่ยืนยันว่าตรงกับเวลาจริง เพราะตนไม่ใช่เป็นผู้จับกุม เมื่อจับกุมแล้วจะนำตัวไปที่บ้าน ซึ่งเป็น

หน่วยปฏิบัติการฯ ทำการขยายผลจับกุมผู้ค้ารายใหญ่ต่อไป โดยนำนายโอ๋ขึ้นรถยนต์ไปที่หน่วยเพียงคนเดียว หน่วยเฉพาะกิจมีผู้ร่วมงาน ๖-๗ คน ขณะนั้นทางหน่วยฯได้โทรศัพท์ไปที่สถานีตำรวจแจ้งว่าจะนำตัวนายโอ๋ไปส่งที่สถานีตำรวจ ให้ผู้ร้องไปรอที่สถานีตำรวจ แล้วทุกคนก็ปิดมือถือเนื่องจากผู้ร้องจะต่อรองให้ตำรวจแจ้งข้อหามีไว้เพื่อเสพเท่านั้น ช่วงเวลาที่อยู่ที่ชุดฯ เพื่อขยายผลนั้นจำเวลาได้ไม่ชัดเจน ใช้เวลาอยู่ประมาณ ๓ ชั่วโมง ในการจับกุมไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายแต่อย่างใด นายโอ๋ให้การรับสารภาพโดยเขียนคำรับสารภาพด้วยตัวเอง เมื่อทำการขยายผลเสร็จจึงนำตัวนายโอ๋ไปส่งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการต่อไป แต่นำตัวส่งสถานีตำรวจเวลาเท่าใดจำไม่ได้

การแจ้งข้อหา หลังจากพบของกลางจำนวน ๔ รายการ คือ

๑. ยาบ้า ลักษณะแบนกลม สีส้ม มีตัวอักษร WY บนเม็ดยาด้านหนึ่ง ห่อด้วยกระดาษตะกั่วจำนวน ๓๐ เม็ด บรรจุอยู่ในตลับพลาสติกใสทรงกลมฝาเกลียวสีฟ้า ค้นพบในกระเป๋ากางเกงยีนส์ขาสั้น

๒. ยาบ้า ลักษณะแบนกลม สีส้ม มีตัวอักษร WY บนเม็ดยาด้านหนึ่ง ห่อด้วยกระดาษตะกั่วจำนวน ๑ เม็ด เป็นยาบ้าที่สายลับนำมามอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ หลังจากล่อซื้อได้จากนายโอ๋ โดยสายลับแจ้งว่าซื้อมาในราคาเม็ดละ ๑๐๐ บาท

๓. ธนบัตรฉบับละ ๑๐๐ บาท จำนวน ๑ ฉบับ ซึ่งเป็นธนบัตรที่ร้อยตำรวจเอกสุรศักดิ์ สุวรรณ ลงประจำวันข้อ ๘ เวลา ๑๖.๓๐ น. ไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ เพื่อมอบให้สายลับไปล่อซื้อยาบ้าจากนายโอ๋ ค้นพบในกระเป๋ากางเกงด้านหน้าทางขวามือของนายโอ๋

๔. ธนบัตรชนิดต่างๆ รวมทั้งหมด ๑,๕๐๐ บาท

จึงได้แจ้งข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ในชั้นจับกุม นายโอ๋ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ตามบันทึกการจับกุมของสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่

การดำเนินคดี พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาได้ยื่นฟ้องนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๑๑/๒๕๔๔ ต่อศาลจังหวัดสงขลา ข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๔๑๖๒/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ว่า “จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (๒) มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๙ อันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก ๕ ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก ๔ ปี รวมเป็นจำคุก ๙ ปี จำเลยให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก ๖ ปี ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง ส่วนธนบัตรจำนวน ๑,๕๐๐ บาท ให้คืนแก่เจ้าของ”

ข้อมูลจากสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาค ๙ คณะอนุกรรมการฯได้มีหนังสือสอบถามข้อมูลการเกี่ยวข้องกับยาเสพติดของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา จากสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

ภาค ๙ ปรากฏว่า จากการตรวจสอบข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) พบประวัติการถูกจับกุมคดียาเสพติดของนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา อยู่บ้านเลขที่ ๗๑ ซอย ๕ ถนนโชคสมาน ๕ จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๔ สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จับกุมข้อหาจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๓๑ เม็ด (น้ำหนัก ๓.๑๐๐ กรัม) เลขคดี ๖๖๒/๒๕๔๔ ในชั้นนี้เชื่อว่า น่าจะเป็นบุคคลเดียวกับนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา เกิดวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๕ หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน ๓-๙๐๐๔-๐๐๐๑๕-๘๘-๕ อยู่บ้านเลขที่ ๗๑ ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่อยู่ขณะทำบัตรประจำตัวประชาชน คือ บ้านเลขที่ ๗๑ ซอย ๕ (โชคสมาน ๕) ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เนื่องจากตรวจสอบข้อมูลระบบทะเบียนราษฎร์ ไม่พบชื่อนายสุวัฒชัย ยอดนพภา แต่พบชื่อนายสุวัฒน์ชัย ยอดนพภา ซึ่งไม่มีชื่อบุคคลซ้ำ ประกอบกับอายุใกล้เคียงและที่อยู่เดียวกัน

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

จากการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ พบข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ ดังนี้

๑. ภายหลังการจับกุมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำบุตรของผู้ร้อง กับพวก ไปที่ทาวน์เฮาส์หลังหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่าเป็นศูนย์ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ ตำรวจภูธรจังหวัดสงขลา แต่ผู้ร้องยืนยันว่าป้ายชื่อศูนย์ดังกล่าวไม่ได้ติดไว้โดยเปิดเผยที่หน้าบ้านที่ใช้ทำการ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยอมรับเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ การที่ไม่ได้นำตัวผู้ต้องหาไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ทันที กลับใช้เวลาทำการสืบสวนขยายผลที่ศูนย์ฯ อยู่นานหลายชั่วโมง คณะอนุกรรมการฯ มีความเห็นว่า เป็นการละเมิดสิทธิของผู้ต้องหาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๗ ที่บัญญัติว่า

"ในคดีอาญา การจับกุมและคุมขังบุคคลใด โดยผู้ถูกจับจะต้องได้รับการแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดแห่งการจับ โดยไม่ชักช้า กับจะต้องได้รับโอกาสแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับกุมไว้วางใจทราบในโอกาสแรก..."

และมาตรา ๒๔๑ บัญญัติว่า "ในคดีอาญา ผู้ต้องหาและจำเลยย่อมมีสิทธิได้รับการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีด้วยความรวดเร็วต่อเนื่อง และเป็นธรรม

ในชั้นสอบสวน ผู้ต้องหามีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้..."

๒. พบว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมบุตรของผู้ร้องกับพวกไปไว้ที่ศูนย์ฯนานหลายชั่วโมง โดยไม่แจ้งให้ญาติทราบว่านำตัวผู้ต้องหาหรือผู้ถูกจับกุมไปไว้ ณ ที่ใด ทำให้เชื่อได้ว่า มีการบังคับขู่เข็ญ ข่มขู่ คุกคาม หรือทำร้ายร่างกาย จนทำให้ผู้ต้องหาทุกคนจำต้องยอมเขียนคำรับสารภาพต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุม ซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๓๑ ที่บัญญัติว่า

"บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้ แต่การลงโทษประหารชีวิตตามที่กฎหมายบัญญัติ ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมตามความในวรรคนี้

การจับกุม คุมขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือการกระทำใดอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

มาตรา ๒๔๓ บัญญัติว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองอันอาจทำให้ตนถูกฟ้องคดีอาญา

ถ้อยคำของบุคคลซึ่งเกิดจากการจูงใจ มีคำมั่นสัญญา ขู่เข็ญ หลอกลวง ถูกทรมาน ใช้กำลังบังคับ หรือกระทำโดยมิชอบประการใดๆ ไม่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้"

และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๕ ก่อนการแก้ไข พ.ศ.๒๕๔๗ ที่ว่า

"ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำหรือจัดให้ทำการใดๆ ซึ่งเป็นการล่อลวง หรือขู่เข็ญ หรือให้สัญญากับผู้ต้องหาเพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างใดๆในเรื่องที่ต้องหานั้น"

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมในคดีดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิผู้ต้องหาในคดีอาญาของบุตรของผู้ร้อง และพวก อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วย จึงเสนอมาตรการการแก้ไขปัญหา และมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

มาตรการการแก้ไขปัญหา

ตำรวจภูธรจังหวัดสงขลา

ให้ตั้งกรรมการสอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่เข้าจับกุมผู้ต้องหากรณีนี้ โดยมีบุคคลภายนอกเข้าร่วมเป็นกรรมการ เพื่อพิจารณาความผิดตามกฎระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการดังกล่าวภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานผลการตรวจสอบนี้

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติติดตามผลการดำเนินการของตำรวจภูธรจังหวัดสงขลาตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยผ่านกลไกการทำงานของคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจ (กต.ตร) และแจ้งผลต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานผลการตรวจสอบ

ข้อเสนอแนะต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑. ควรมีมาตรการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่จับกุมผู้ต้องหา นำตัวผู้ต้องหาที่ถูกจับ ส่งไปยังพนักงานสอบสวนโดยเร็ว โดยห้ามทำการสอบสวนผู้ต้องหาก่อนส่งตัวให้พนักงานสอบสวน การขยายผลการสืบสวนให้กระทำได้ภายหลังจากที่ได้ส่งตัวผู้ถูกจับกุมให้พนักงานสอบสวนแล้วเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดการร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ถูกจับกุมหรือผู้ต้องหา เนื่องจากการละเมิดสิทธิดังกล่าวมักเกิดขึ้นในขั้นตอนการสืบสวนขยายผลก่อนส่งตัวผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาให้แก่พนักงานสอบสวน

๒. ควรมีนโยบายที่ชัดเจนว่า การตั้งศูนย์ปฏิบัติการเฉพาะกิจใดๆ นอกสถานที่ราชการโดยปรกติไม่ควรกระทำ ในกรณีที่มีความจำเป็นพิเศษ ให้กระทำโดยเปิดเผยที่ทำการนั้นต่อสาธารณชนด้วย

๓. ให้มีหนังสือกำชับไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนคดียาเสพติดในสังกัด ให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพื่อปกป้องสิทธิ เสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๒๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม (เจ้าหน้าที่ตำรวจยิงผู้ต้องสงสัยบาดเจ็บสาหัสทุพพลภาพ)

ผู้ร้อง นายเกษม จิตนวิบูลย์ และ นายสมเกียรติ จันสีเผือก

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดเฉพาะกิจ สถานีตำรวจภูธรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

นายเกษม จิตนวิบูลย์ และนายสมเกียรติ จันสีเผือก ผู้รับมอบอำนาจจากนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติด้วยวาจา เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ตามเลขรับคำร้องที่ ๕๓๕/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญคำร้องเรียน สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ขณะที่นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ กำลังขับขี่รถยนต์หมายเลขทะเบียน กจ-๓๐๙๖ นนทบุรี โดยมีนายอนุกูล จันสีเผือก นั่งมาด้วย เพื่อกลับบ้านพักบริเวณโรงเลื่อยไม้ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ได้มีชาย ๒ คนขับขี่รถจักรยานยนต์ปาดหน้ารถยนต์ของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ขณะที่จอดรอสัญญาณขบวนรถไฟ และมีชายคนหนึ่งได้เดินเข้ามาพยายามเปิดประตูรถยนต์ของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์

เมื่อนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ไม่ยอมเปิดประตูรถยนต์ ชายคนดังกล่าวจึงได้ใช้อาวุธปืนยิงนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ได้รับบาดเจ็บ นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ได้ขับรถยนต์หนีไปหานายเกษม จิตนวิบูลย์ ที่โรงเลื่อยไทยพงษ์ นายเกษม จิตนวิบูลย์ จึงนำบุคคลทั้งสองส่งโรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยาเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ

ในวันเดียวกัน เวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา นายเกษม จิตนวิบูลย์ ได้รับแจ้งจากนายวีระชัย แย้มวงษ์ เพื่อนร่วมงานว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปบริเวณโรงเลื่อย และตรวจค้นรถยนต์หมายเลขทะเบียน กจ-๓๐๙๖ นนทบุรี นายเกษม จิตนวิบูลย์ จึงได้ไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จำนวน ๕ นาย คือ

๑. ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์
๒. สิบตำรวจเอกหญิงเสาวณี เกิดชนะ (ยศในขณะนั้น)

๓. สิบตำรวจตรีวรจักร สุขะหา
๔. สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา
๕. สิบตำรวจตรีตระหนก กล้ากสิกิจ

จากนั้น ร้อยตำรวจเอกภัทรภัพ นุชยวง พนักงานสอบสวนเจ้าของคดี พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่วิทยาการได้เดินทางมาตรวจค้นรถยนต์คันดังกล่าว ผลการตรวจค้นพบยาบ้าจำนวน ๒ เม็ด ที่พื้นรถยนต์ด้านผู้โดยสารข้างคนขับ นายเกษม จิตนวิบูลย์ เชื่อว่าน่าจะมีการยัดยาบ้าจากเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง ๕ นาย เนื่องจากทราบในภายหลังว่า ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ และสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา เป็นผู้ยิงนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก นายเกษม จิตนวิบูลย์ได้เข้าแจ้งความกรณีนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ถูกทำร้ายร่างกาย แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจบ่ายเบี่ยงไม่ยอมรับแจ้งความ

วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายเกษม จิตนวิบูลย์ เข้าร้องเรียนศูนย์ดำรงธรรมกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมรับแจ้งความ

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายเกษม จิตนวิบูลย์ ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมรับแจ้งความ

วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ร้อยตำรวจเอกภัทรภพ นุชยวง แจ้งให้ผู้ร้องไปแจ้งความดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง ๕ คน แต่ไม่มีการลงบันทึกประจำวันแต่อย่างใด หลังจากนั้น ร้อยตำรวจเอกภัทรภพฯ ได้เรียกนายเกษม จิตนวิบูลย์ ไปพบพร้อมกับเสนอค่าชดใช้ค่าเสียหายกรณีถูกทำร้ายร่างกาย แต่นายเกษม จิตนวิบูลย์ ปฏิเสธ จึงได้แจ้งข้อหาแก่นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ว่าจำหน่ายยาเสพติด (ยาบ้า) ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงาน พยายามฆ่าเจ้าพนักงาน และมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง

วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ ร้อยตำรวจเอกภัทรภพ นุชยวง ได้เรียกนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ให้เข้าแจ้งความใหม่ โดยอ้างว่าการแจ้งความครั้งก่อนไม่สามารถเอาผิดเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ แต่ไม่ยอมให้สำเนาบันทึกประจำวัน

วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ สำนักนายกรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ผู้กำกับสืบสวนตำรวจภูธรภาค ๑ ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงกรณีนี้ และเรียกนายเกษม จิตนวิบูลย์ และนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ เข้าให้ปากคำ

ความประสงค์ของผู้ร้อง

๑. ขอให้ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง ๕ นาย
๒. ขอให้ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของ ร้อยตำรวจเอกภัทรภพ นุชยวง
๓. ขอให้หามาตรการคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ผู้ร้องและครอบครัว

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล ๑. นายอนุกูล จันสีเผือก

๒. นายเกษม จิตนวิบูลย์

๓. นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์

พยานเอกสาร ๑. หนังสือร้องเรียนตามคำร้องเลขรับที่ ๕๓๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖

๒. สำเนาคำคู่ความคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๔๗ ของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๓. สำเนาคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๙๐๔/๒๕๔๘ ของศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล ๑. ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ผู้บังคับหมู่กลุ่มงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๒. จ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ ผู้บังคับหมู่ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๓. สิบตำรวจโทตระหนก กล้ากสิกิจ ผู้บังคับหมู่กลุ่มงานจราจร สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

๔. สิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา ผู้บังคับหมู่กลุ่มงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๕. สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ผู้บังคับหมู่กลุ่มงานปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาคำร้องเรียนแล้ว เห็นควรกำหนดประเด็นการตรวจสอบ คือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อาวุธปืนยิงนายรังสรรค์ จินตวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ในขณะเข้าทำการจับกุม จนเป็นเหตุให้บุคคลทั้งสองได้รับบาดเจ็บสาหัสและทุพพลภาพนั้น เป็นการกระทำที่เกินกว่าเหตุและละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่

ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ตรวจสอบเกี่ยวกับการกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดนั้น เจ้าพนักงานอัยการจังหวัดพระนครศรีอยุธยาได้นำคดีสู่ศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามนัยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า

"ในกรณีที่มีการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้"

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้รับฟังข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง ดังนี้

นายอนุกูล จันสีเผือก อายุ ๒๓ ปี สภาพร่างกายพิการ ร่างกายท่อนล่างเคลื่อนไหวไม่ได้ ต้องนั่งรถเข็นตลอดเวลา นายอนุกูล จันสีเผือก ได้มาพบคณะอนุกรรมการฯด้วยตนเอง และคณะอนุกรรม

การฯได้ไปเยี่ยมที่บ้านพักเลขที่ ๑๒ หมู่ ๔ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอบ้านแพรก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อีก ๒ ครั้ง สอบถามได้ความว่า

นายอนุกูล จันสีเผือก เป็นทหารเกณฑ์ที่ปลดประจำการเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ต่อมาวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ นายอนุกูล จันสีเผือก และนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ได้เดินทางไปชวนนายกิตติพงษ์ คงเสมา เพื่อนทหารเกณฑ์รุ่นเดียวกัน เพื่อไปรับวุฒิบัตรมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๖ ณ กรมสรรพาวุธซ่อมยาง พร้อมด้วยนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ แต่นายกิตติพงศ์ คงเสมา ไม่ไป จึงได้กลับไปที่บ้านของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ เพื่อเปลี่ยนรถ ระหว่างเดินทางถึงจุดกั้นทางรถไฟ นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ได้หยุดรถรอสัญญาณไฟเพื่อให้รถไฟผ่าน ปรากฏว่ามีผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์มาจอดคู่กับรถยนต์ด้านหน้ารถยนต์ของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และมีชายสองคนลงจากรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวแล้วใช้ปืนยิงใส่รถยนต์ของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ จึงได้ขับรถยนต์หนีไปหานายเกษม จิตนวิบูลย์ ซึ่งทำงานอยู่ที่โรงเลื่อยไทยพงษ์

จากนั้นนายเกษม จิตนวิบูลย์ และเพื่อนที่ทำงาน ได้นำตัวนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ส่งโรงพยาบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บจากการที่ถูกยิงที่กระดูกสันหลัง ซึ่งใช้เวลาในการรักษานาน ๓ เดือน ส่วนนายอนุกูล จันสีเผือก ถูกยิงที่แขนและขา เมื่อออกจากโรงพยาบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าจับกุมตัวในข้อหาร่วมกันจำหน่ายและมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานและพยายามฆ่าเจ้าพนักงานในขณะปฏิบัติหน้าที่

นายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา ตนและนายอนุกูล จันสีเผือก กลับจากการไปหานายกิติพงษ์ คงเสมา เพื่อนทหารเกณฑ์รุ่นเดียวกัน ขณะที่กำลังจอดรถยนต์ติดแผงกั้นรถไฟนั้น ได้มีชายสองคนขับขี่รถจักรยานยนต์มาจอดหน้ารถ พร้อมกับเดินถือปืนลงมาที่รถของตน โดยชายคนหนึ่งใช้มือเปิดประตูรถยนต์ด้านที่ตนนั่งขับรถยนต์อยู่ แต่ไม่สามารถเปิดได้เพราะได้กดล็อกเอาไว้ ชายคนดังกล่าวจึงได้ยกปืนยิงมาที่ตน ตนจึงตัดสินใจขับรถฝ่าแผงกั้นรถไฟหลบไป ตนถูกยิงกระสุนเข้าที่แขน

กระสุนนัดแรกถูกโทรศัพท์มือถือที่ในกระเป๋ากางเกง มิฉะนั้นตนคงบาดเจ็บมากกว่านี้ ส่วนนายอนุกูล จันสีเผือก มารู้ว่าบาดเจ็บถูกยิงเข้ากลางหลัง เมื่อตนได้ขับรถหนีถึงที่ทำงานของนายเกษม จิตนวิบูลย์ บิดาของตนแล้ว

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกร้อง

ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ได้ชี้แจงว่า ในขณะที่เกิดเหตุได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าชุดเฉพาะกิจปราบปรามยาเสพติด สถานีตำรวจภูธรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทีมงานประกอบด้วย

๑. จ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ
๒. สิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา
๓. สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา
๔. สิบตำรวจโทตระหนก กล้ากสิกิจ

กรณีการจับกุมนายกูลกับนายสันต์นั้น เริ่มต้นจากการรายงานของสิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา พบว่า นายกูล คนบ้านแพรก กับนายสันต์ คนเกาะเรียน เป็นทหารเกณฑ์รุ่นเดียวกัน มีประวัติค้ายา จะนำยาจากบ้านแพรกมาพักไว้กับนายสันต์ และขายในตัวตลาดแกรนด์ วัดใหญ่-ชัยมงคล และวัดพนัญเชิง

ในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ สิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา ได้ให้สายลับเข้าไปติดต่อขอซื้อยาเสพติด พร้อมกับนัดให้ส่งของบริเวณหอพักงามเขตต์ และวางแผนเข้าล่อซื้อจับกุมร่วมกับสายลับ โดยมีจ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ กับสิบตำรวจโทตระหนก กล้ากสิกิจ ซุ่มดูการล่อซื้ออยู่ด้วยกัน ตนจะซุ่มดูอยู่กับสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ส่วนสิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา จะออกไปกับสายลับ

เมื่อสายลับล่อซื้อยาบ้าได้แล้ว จะส่งสัญญาณให้ทราบ แล้วนำยาบ้าไปให้สิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา ตรวจพิสูจน์ว่าเป็นของจริงหรือไม่ หากเป็นของจริง สิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา จะให้สัญญาณการเข้าจับกุมด้วยการเดินลงมาจากรถยนต์ แต่ผู้ต้องสงสัยไหวตัวขับรถยนต์ออกไป ตนและทีมงานจึงได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ติดตามไปทันรถยนต์ของผู้ต้องสงสัยทั้งสองที่จอดรอสัญญาณกั้นขบวนรถไฟอยู่ก่อน ส่วนตำรวจนายอื่นที่ใช้รถยนต์และรถบรรทุกเล็กได้ติดตามในระยะห่างออกไป

เมื่อถึงที่เกิดเหตุตนลงจากรถจักรยานยนต์เดินอ้อมผ่านด้านหน้ารถของผู้ต้องสงสัยไปด้านผู้โดยสารข้างคนขับรถ ส่วนสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา เดินเข้าทางด้านประตูคนขับรถ มือหนึ่งชูบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจไปที่หน้ากระจกรถ อีกมือหนึ่งถือปืนชูขึ้นเหนือศีรษะ ส่วนตนนั้นชูแต่บัตรประจำตัว ส่วนอีกมือนั้นกดอยู่ที่ซองปืนข้างเอว จากนั้นตนได้ยิงเสียงปืนดังขึ้น ตนจึงยิงไปที่ล้อหลังรถยนต์ แต่พลาด เพราะผู้ต้องสงสัยทั้งสองขับรถตัดหน้ารถไฟหนีไป บุคคลที่ยิงปืนในวันนั้นมีแต่ตนและสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา เท่านั้น ส่วนคนอื่นยังไปไม่ถึงที่เกิดเหตุ

สาเหตุที่มีการยิงปืนนั้น สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา เล่าให้ฟังภายหลังว่าต้องตัดสินใจยิง เพราะเห็นคนโดยสารข้างคนขับเล็งปืนมายังตน แต่ตนมองไม่เห็น เห็นแต่คนขับรถยนต์กดล็อกประตูรถ ตนยิงปืนออกไปทั้งหมด ๒ นัด ส่วนสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ทราบในภายหลังว่ายิงไปทั้งหมด ๙ นัด เสียงปืน ๒ นัดแรกตนแน่ใจว่ายิงออกมาจากข้างในรถยนต์ แต่รายงานจากกองกำกับวิทยาการเขตหนึ่งพบว่า ไม่มีกระสุนปืนออกมาจากในรถยนต์เลย

การตรวจค้นรถยนต์ของผู้ร้อง กระทำโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกชุดหนึ่ง พร้อมกับเจ้าหน้าที่วิทยาการ ตนและทีมงานมิได้เป็นผู้ตรวจค้น ทราบภายหลังว่าเจ้าหน้าที่ค้นพบยาบ้าตกอยู่ในรถยนต์อีก ๒ เม็ด

ในวันดังกล่าวตนและลูกทีมแต่งกายนอกเครื่องแบบ ตนและทีมงานไม่ใช้วิทยุสื่อสาร ใช้แต่โทรศัพท์เคลื่อนที่

จ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ และสิบตำรวจโทตระหนก กล้ากสิกิจ ได้ร่วมกันชี้แจงว่า ในวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา ได้นำสายลับเข้ามาแจ้งว่าจะล่อซื้อยาบ้าจากนายกูลและนายสันต์ จึงได้ประชุมวางแผน โดยที่จ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ เป็นผู้ไปลงบันทึกประจำวันเงินล่อซื้อ พาหนะในการเดินทางไปล่อซื้อยาบ้าในวันนั้นมีรถยนต์จำนวนสองคัน และรถจักรยานยนต์หนึ่งคัน นัดส่งของที่ร้านอาหารงามเขตต์ ซึ่งทั้งสองคนจะซุ่มดูการล่อซื้อด้วยกัน และจำได้ว่าผู้ที่มาส่งของเป็นคนอ้วนหนึ่งคน อีกคนหนึ่งใส่หมวกแก๊ป จากนั้นหนึ่งในสองคนหยิบกระปุกสีขาวแล้วเทของข้างในให้กับสายลับ สายลับได้นำของนั้นไปให้สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา ตรวจพิสูจน์ สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา ตรวจสอบพบว่าเป็นยาบ้าของจริง จึงได้ส่งสัญญาณเข้าจับกุมตามที่นัดหมายคือ การเดินลงจากรถยนต์ แต่ไม่สามารถ

จับกุมได้ เพราะผู้ต้องสงสัยขับรถยนต์ออกไปก่อน

คนทั้งสองจึงได้นำรถยนต์ออกติดตาม เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุพบดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ นั่งคุกเข่าอยู่ข้างถนน ส่วนสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา กำลังลุกขึ้นยืน บริเวณพื้นถนนมีเศษกระจกแตกอยู่ สอบถามจากคนในบริเวณนั้นทราบว่าเกิดการยิงกันขึ้น ขณะที่กำลังติดตามรถของผู้ต้องสงสัยไป ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ได้โทรศัพท์เข้ามาสั่งการให้รายงานเหตุการณ์ต่อผู้บังคับบัญชา และให้เข้าตรวจสอบรถยนต์ผู้ต้องสงสัยที่ลานจอดรถวัดพนัญเชิง และโรงเลื่อยไม้ไทยพงษ์ ระหว่างนั้น ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ได้โทรศัพท์แจ้งอีกครั้งว่า ผู้ต้องสงสัยทั้งสองเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา และให้เข้าไปที่โรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยาด้วย จึงไม่ได้อยู่ร่วมในการตรวจค้นรถยนต์ของผู้ร้อง

การทำงานในครั้งนั้น สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา บอกว่าให้ระวังตัวเนื่องจากคนทั้งสองมีปืน เพราะจากการติดต่อของสายลับแจ้งว่า ทั้งสองคนมีปืนมาขายด้วย แต่ไม่ได้วางแผนล่อซื้อปืน เพราะต้องการจับกุมในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดเท่านั้น

ภายหลังได้สอบถามจากดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ว่าเกิดการยิงขึ้นได้อย่างไร ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ เล่าให้ฟังว่า เมื่อลงจากรถแล้ว เห็นสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภาเข้าไปที่รถยนต์ด้านคนขับพร้อมบอกว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ผู้ร้องไม่ยอมเปิดประตูรถยนต์ สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา จึงเอื้อมมือไปเปิดประตูรถยนต์ จากนั้นได้ยิงเสียงปืนดังขึ้นแล้ว ผู้ร้องถอยรถยนต์จะหลบหนี ตนจึงกระโดดหลบและยิงปืนไปที่ยางรถยนต์ของผู้ต้องสงสัยเพื่อกันการหลบหนี

ส่วนสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ได้เล่าให้ฟังว่า ที่ต้องยิงปืนเพราะเห็นคนอ้วนยกปืนขึ้นมา จึงจำเป็นต้องยิงปืนออกไป มิฉะนั้นเขาจะถูกยิง

สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา ชี้แจงว่า กรณีนี้ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๗ วัน สายลับของตนสามารถล่อซื้อยาบ้าจากนายอนุกูล จันสีเผือก ได้จำนวน ๒ เม็ด จึงรายงานผู้บังคับบัญชา วางแผนเข้าล่อซื้อเพื่อจับกุม การจับกุมครั้งนี้ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะสายลับรายงานว่าผู้ต้องสงสัยมีอาวุธปืนมาขายด้วยในราคา ๔,๐๐๐ บาท ไม่ทราบว่าผู้ร้องจะนำอาวุธปืนมาด้วยหรือไม่ ทำให้ต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของสายลับ จึงให้นำยาบ้ามาให้ตนตรวจสอบว่าเป็นของแท้หรือไม่ เมื่อกันสายลับออกจากรัศมีแล้วจึงเข้าจับกุมตัว แต่ผู้ร้องขับรถยนต์ออกไปก่อน

ขณะไปถึงที่เกิดเหตุ ปรากฏมีรถยนต์จอดขวางทางรถยนต์ของตนอยู่หลายคัน แต่ทันได้ยินเสียงปืนเห็นสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา นั่งอยู่ที่เส้นกึ่งกลางถนน ส่วนรถยนต์ของผู้ร้องทั้งสองข้ามทางรถไฟไปแล้ว หากตนไปทันเหตุการณ์และไม่มีรถยนต์จอดขวางอยู่แล้ว ผู้ร้องจะไม่สามารถหลบหนีไปได้ เพราะตนจะนำรถยนต์เข้าไปปิดทางถอยรถยนต์ของผู้ร้องไว้ และการตัดสินใจของแต่ละคนเมื่ออยู่ในเหตุการณ์เช่นนั้นก็ไม่เหมือนกัน เช่น หากเป็นตนจะไม่ยอมให้คนร้ายเห็นปืนเด็ดขาด เพราะจะทำให้คนร้ายที่มีปืนตัดสินใจยิงปืนออกมาก่อน หรือการเข้าจับกุมทางด้านข้างของรถยนต์ที่มีการติดฟิล์มดำที่ทำให้มองเห็นไม่ชัด หากเป็นตนจะเข้าไปทางด้านหน้าของรถยนต์ที่มองเห็นได้ชัดเจนกว่า

ในการเบิกเงินล่อซื้อยาเสพติดนั้น ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ จะเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งตนเคยเห็นจ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ ทำเรื่องการเบิกเงินผ่านนายเวร แต่การล่อซื้อในวันนั้นใช้เงินส่วนตัวของดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ จำนวน ๑,๒๐๐ บาท ตนมีสายลับอยู่ในทุกอำเภอประมาณ ๑๐ กว่าคน สายลับพวกนี้จะเป็นบุคคลที่เคยเสพยาหรือเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายย่อยมาก่อน ตนเชื่อใจในข่าวที่สายลับ

รายงานแก่ตนทุกคน แต่เรื่องที่ว่าในวันเกิดเหตุผู้ร้องได้พกพาอาวุธปืนและยิงต่อสู้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่นั้น ตนไม่ทราบ

สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ชี้แจงว่า ขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ในชุดเฉพาะกิจปราบปรามยาเสพติดตำรวจภูธรจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับกรณีนี้จำได้ว่า มีการล่อซื้อยาเสพติดจากผู้ร้อง โดยได้วางแผนการเข้าจับกุม เป็นตนซุ่มดูกับดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ส่วนจ่าสิบตำรวจหญิงเสาวณี เกิดชนะ ซุ่มดูกับสิบตำรวจโทตระหนก กล้ากสิกิจ และให้สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา เดินทางไปกับสายลับที่ล่อซื้อเพื่อตรวจสอบยาเสพติดว่าเป็นของแท้หรือไม่ หากเป็นของแท้ก็ให้สิบตำรวจโทวรจักร สุขะหา ให้สัญญาณเข้าจับกุมผู้ร้อง ขณะที่สายลับกำลังซื้อยาเสพติดอยู่นั้น ตนไม่เห็นการส่งยาเสพติดเพราะสถานที่ซุ่มดูนั้นมีรถยนต์บังอยู่ เมื่อสิบตำรวจเอกวรจักร สุขะหา ให้สัญญาณแล้ว จึงได้เข้าจับกุม แต่ผู้ร้องขับรถยนต์ออกไปก่อน การไปจับกุมในครั้งนี้ตนได้ใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะสายลับได้รายงานว่าผู้ร้องมีอาวุธปืน

ตนได้ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ของดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ติดตามไปจนพบว่ารถยนต์ของผู้ร้องจอดติดแผงกั้นสัญญาณรถไฟอยู่ จึงเข้าไปแสดงตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเข้าทางคนขับรถยนต์พร้อมกับตะโกนว่า “นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจๆ” และแสดงบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจไปที่กระจกหน้ารถยนต์ให้คนขับรถยนต์เห็น แต่คนขับรถยนต์ไม่ยอมเปิด ส่วนดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ เดินตามหลังตนเข้าไปทางด้านผู้โดยสารข้างคนขับ เมื่อผู้ร้องไม่ยอมเปิดประตู ตนจึงได้ไปเปิดประตู แต่ไม่สามารถเปิดได้ จึงถอยกลับไปที่หน้ารถยนต์ ขณะนั้นเอง ตนเห็นนายอนุกูล จันสีเผือก หยิบปืนขึ้นเล็งไปที่ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ จึงได้ตัดสินใจยิงไปที่นายอนุกูล จันสีเผือก โดยกดให้ต่ำให้โดนบริเวณตัก เพื่อหยุดนายอนุกูล จันสีเผือก หลังจากที่ยิงนัดแรกไปแล้ว รถยนต์ของผู้ร้องได้ถอยหลังแล้วเดินหน้าพุ่งเข้าชนตน ตนจึงกระโดดหลบล้มลงไป แล้วจึงยิงนัดต่อไปที่ล้อรถยนต์ของผู้ร้อง เพื่อหยุดรถยนต์ แต่ตนจำไม่ได้ว่ายิงไปกี่นัด จากการตรวจสอบจำนวนลูกปืนที่เหลืออยู่ในแมกกาซีนทราบในภายหลังว่า ยิงไป ๗-๘ นัด ส่วนดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ก็ได้ยิงไปที่ยางรถยนต์หลายนัดด้วยเช่นกัน เพื่อหยุดรถของผู้ร้อง แต่ผู้ร้องหลบหนีไปได้ ในขณะปฏิบัติงาน ตนและทีมงานไม่ใช้วิทยุสื่อสาร เพราะจะเป็นที่สงสัยของคนร้าย จึงไม่ได้สกัดจับคนร้ายทางวิทยุ การติดต่อสื่อสารระหว่างทีมงานจะใช้โทรศัพท์มือถือ

เรื่องเงินล่อซื้อยาเสพติดในวันนั้น ตนคิดว่าน่าจะเป็นเงินส่วนตัวของดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ เพราะตนเป็นคนรับเงินจากดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ที่หยิบออกจากกระเป๋าสตางค์ไปถ่ายเอกสาร

รายงานการตรวจพิสูจน์วิถีกระสุนปืน โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ งาน ๒ (พิสูจน์หลักฐาน) กองกำกับการวิทยาการเขต ๑ ระบุว่า ตรวจพบร่องรอยลูกกระสุนปืนที่ด้านขวาและด้านหลังจำนวน ๑๐ รอย ปรากฏตามรายงานที่ ๓๓๖๕/๒๕๔๖

รอยที่ ๑ ที่บริเวณกระจกประตูรถหน้าข้างขวา ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนมีทิศทางยิงจากด้านขวาไปยังด้านซ้าย (ด้านนอกรถเข้าไปภายในรถ) ลูกกระสุนปืนทะลุเข้าไปภายในรถ

รอยที่ ๒ ที่บริเวณเหนือมือจับประตูรถด้านหน้าขวา ขนาด ๙ มม. โดยมีวิถีกระสุนมีทิศทางยิงจากด้านหลังข้างขวาไปยังข้างหน้าด้านซ้าย ลูกกระสุนปืนทะลุเข้าไปภายในรถ

รอยที่ ๓ ที่บริเวณประตูรถด้านหลังข้างขวา ขนาด ๙ มม.

รอยที่ ๔ ที่บริเวณใต้มือจับประตูรถด้านหลังข้างขวา ขนาด ๙ มม.

รอยที่ ๕ ที่บริเวณตัวถังรถด้านขวาเหนือล้อหลัง ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนมีทิศทางการยิงจากด้านหลังข้างขวา ไปยังด้านหน้าข้างซ้าย รอยที่ ๓ และ ๔ ทะลุตัวถังรถด้านนอก แต่ไม่ทะลุเข้าไปภายในรถ ส่วนรอยที่ ๕ ทะลุตัวถังรถด้านนอกและทะลุออกไปที่บังโคลนล้อหลังด้านขวา

รอยที่ ๖ ที่บริเวณกระจกบังลมด้านหลังรถ ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนมีทิศทางยิงจากด้านหลังข้างขวาไปยังข้างหน้าด้านซ้าย ลูกกระสุนปืนทะลุเข้าไปภายในรถ และไปถูกบริเวณหลังคารถด้านหน้าข้างซ้าย

รอยที่ ๗ ที่บริเวณกระจกกระบังลมด้านหลัง ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนมีทิศทางยิงจากด้านหลังข้างขวาไปยังด้านหน้าข้างซ้าย ลูกกระสุนปืนทะลุเข้าไปภายในรถ ทะลุพนักพิงศีรษะเบาะที่นั่งด้านหน้าข้างซ้าย

รอยที่ ๘ ที่บริเวณฝากระโปรงหลังรถ ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนปืนมีทิศทางยิงจากด้านหลังข้างขวาไปยังด้านหน้าข้างซ้าย ลูกกระสุนทะลุเข้าไปภายในรถ และไปทะลุออกที่บริเวณที่เบาะนั่งคนขับ

รอยที่ ๙ ที่บริเวณกันชนหลังเหนือขอบป้ายทะเบียนรถ ขนาด ๙ มม. โดยวิถีกระสุนมีทิศทางยิงจากด้านหลังไปยังด้านหน้า ลูกกระสุนปืนทะลุเข้าไปภายในรถ และทะลุไปถูกช่องเก็บของบริเวณคอนโซลกลางรถ

รอยที่ ๑๐ ที่บริเวณมุมกันชนหลังด้านขวา ขนาด ๙ มม. โดยมีทิศทางยิงจากด้านหลังไปยังด้านหน้า แต่ไม่อาจยืนยันวิถีกระสุนที่แน่นอนได้

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๔๒/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงที่ได้รับฟังจากทั้งผู้ร้องและผู้ถูกร้องแล้ว

มีความเห็นในประเด็นตรวจสอบว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อาวุธปืนยิงนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ในขณะเข้าทำการจับกุม จนเป็นเหตุให้บุคคลทั้งสองได้รับบาดเจ็บสาหัสและหรือทุพพลภาพนั้น เป็นการกระทำที่เกิดกว่าเหตุและละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่

ในวันเกิดเหตุ (๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖) เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม ๒ คน คือ ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ และสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา อ้างว่าได้ขับขี่จักรยานยนต์ติดตามนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก บุตรของผู้ร้องทั้งสอง จากบริเวณที่ทำการล่อซื้อยาบ้าหน้าหอพักงามเขตต์ โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุดจับกุมอีกหลายคนขับรถยนต์ตามมา ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ และสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ขับขี่รถจักรยานยนต์มาทันบุตรผู้ร้องทั้งสองที่บริเวณที่กั้นทางรถไฟใกล้สี่แยกวัดพระญาติ สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา ลงจากรถจักรยานยนต์ที่ตนนั่งซ้อนท้ายมา และเดินตรงมาทางหน้ารถยนต์ของบุตรผู้ร้องทั้งสอง โดยใช้มือข้างหนึ่งชูบัตรแสดงตนเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนอีกมือหนึ่งชูปืนขึ้นเหนือหัวไหล่พร้อมกับพูดด้วยเสียงอันดังว่า "นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดประตู"

แต่คนในรถยนต์ไม่ยอมเปิดประตู สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา จึงเดินเข้าไปเคาะกระจกแล้วใช้มือเปิดประตูด้านคนขับ แต่ประตูล็อกอยู่ สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา สังเกตเห็นว่า ชายคนที่นั่งข้างคนขับพยักหน้ากับคนขับ พร้อมยกปืนขึ้นและเล็งไปที่ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ซึ่งกำลังเดินเข้ามาที่รถยนต์

คันดังกล่าว สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา จึงได้ยิงปืนเข้าใส่บุตรของผู้ร้องทั้งสองในรถยนต์ และคนขับได้ถอยรถยนต์แล้วขับฝ่าแผงกั้นทางรถไฟหลบหนีออกไป โดยนำรถยนต์ไปจอดไว้ที่โรงเลื่อยไม้ไทยพงษ์ขององค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของบิดาของนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ แล้วต่อมามีผู้นำตัวนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ส่งโรงพยาบาลพระนครศรีอยุธยา

คณะอนุกรรมการฯได้พิจารณาข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ประกอบข้อกฎหมายเรื่องการจับกุมบุคคลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสาม ซึ่งบัญญัติว่า

"ถ้าบุคคลซึ่งจะถูกจับขัดขวางหรือจะขัดขวางการจับ หรือหลบหนีหรือพยายามหลบหนี ผู้ทำการจับมีอำนาจใช้วิธีหรือการป้องกันทั้งหลายเท่าที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งเรื่องในการจับนั้น"

กรณีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมทั้งสองนายได้เข้าทำการจับกุมบุตรของผู้ร้องทั้งสอง โดยแต่งกายนอกเครื่องแบบ และขณะเข้าทำการจับกุมเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งได้ถืออาวุธปืนอยู่ในมือพร้อมที่จะยิงได้ทันที ย่อมทำให้ผู้ที่จะถูกจับกุมเกิดความกลัวอย่างมาก เพราะไม่มีทางทราบได้ว่าบุคคลที่กระทำเช่นนี้จะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจริงหรือไม่ ทั้งเป็นการกดดันให้ฝ่ายผู้จะถูกจับกุมคิดต่อสู้ป้องกันตัวได้ด้วย หากผู้จะถูกจับมิได้เป็นผู้กระทำความผิดและมีอาวุธปืนอยู่ หรือแม้แต่จะเป็นคนร้ายเองก็ตาม ก็อาจคิดต่อสู้ขัดขวางการจับกุมได้เมื่อเผชิญเหตุการณ์เช่นนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมจึงควรใช้วิธีการที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์ เพื่อป้องกันการหลบหนีก่อน เช่น การจอดรถยนต์ปิดท้ายรถยนต์ของบุตรผู้ร้องทั้งสอง และเรียกให้ลงจากรถยนต์ (เนื่องจากมีรถยนต์คันหนึ่งจอดรอรถไฟอยู่หน้ารถของบุตรผู้ร้องทั้งสองอยู่ก่อนแล้ว) เป็นต้น โดยไม่จำเป็นต้องยกปืนขึ้นขู่ แต่ควรอยู่ในอาการที่พร้อมจะป้องกันตัวได้ตลอดเวลา ก็น่าจะเพียงพอแล้ว ส่วนกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ (สิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา) อ้างว่า เห็นคนในรถยกปืนขึ้นเล็งไปที่ดาบตำรวจสุทธิ เจียมพงษ์ ทำให้ตนต้องตัดสินใจยิงก่อนนั้น คณะอนุกรรมการฯ เห็นว่ามีเพียงสิบตำรวจโทอุดม รัตนอาภา เท่านั้นที่อ้างว่าเห็นคนร้ายยกปืนขึ้นเล็งในลักษณะเตรียมยิง แต่จากรายงานการตรวจพิสูจน์ของกองกำกับการวิทยาการเขต ๑ กลับพบว่ามีการยิงใส่รถยนต์ที่บุตรผู้ร้องทั้งสองนั่งอยู่โดยเป็นการยิงจากภายนอกเข้าสู่ภายในตัวรถยนต์ด้วยปืนขนาด ๙ มม. ชนิดเดียว มีจำนวนถึง ๙ นัด แต่ไม่มีการยิงต่อสู้ออกมาจากภายในรถยนต์แต่อย่างใด ทั้งร่องรอยกระสุนที่ยิงเข้าใส่รถยนต์เกิดขึ้นบริเวณด้านข้างขวา (ฝั่งคนขับ) ที่ประตูหน้าและหลัง รวมถึงบริเวณด้านท้ายของรถยนต์ด้วย ซึ่งการยิงดังกล่าวเป็นการใช้วิธีที่ไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งเรื่องในการจับกุมผู้ต้องหาตามกฎหมาย เพราะผู้จับกุมสามารถยิงยางล้อรถยนต์ เพื่อสกัดการหลบหนีได้ แต่กลับไม่ทำเช่นนั้น อีกทั้งอาจเกิดผลกระทบแก่ผู้บริสุทธิ์ที่ขับขี่ยานพาหนะในบริเวณนั้น

นอกจากนี้ คณะอนุกรรมการฯ ยังเห็นว่า หากบุตรของผู้ร้องทั้งสองมีอาวุธปืนจริงและพร้อมจะยิงแล้ว ก็น่าจะต้องยิงต่อสู้ออกมาให้ปรากฏร่องรอยบ้าง เพราะในสถานการณ์เช่นนี้ บุตรของผู้ร้องทั้งสอง ซึ่งเป็นคนวัยหนุ่มเพิ่งผ่านพ้นการเกณฑ์ทหารคงไม่มีทางเลือกอื่น แต่กลับใช้วิธีหลบหนีเพื่อให้พ้นจากภยันตรายเท่านั้น ทั้งภายหลังการจับกุมบุตรของผู้ร้องทั้งสองได้แล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้ติดตามขยายผลเพื่อหาปืนที่กล่าวอ้างว่าบุตรผู้ร้องทั้งสองมีอยู่ ดังนั้น คณะอนุกรรมการฯ จึงเห็นว่า กรณีตามคำร้องเรียนดังกล่าวเป็นการทำการจับกุมที่ไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งเรื่อง ซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๔๐/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๘

ได้มีมติว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา ใช้อาวุธปืนยิงนายรังสรรค์ จิตนวิบูลย์ และนายอนุกูล จันสีเผือก ในขณะเข้าทำการจับกุม จนเป็นเหตุให้บุคคลทั้งสองได้รับบาดเจ็บสาหัสและหรือทุพพลภาพนั้น เป็นการกระทำที่เกินกว่าเหตุและละเมิดสิทธิมนุษยชน ควรแนะนำให้ผู้ร้องดำเนินคดีอาญาแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่กระทำการเกินกว่าเหตุ และได้มีข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑. ควรมีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการจับกุมคนร้าย อย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งหาวิธีการให้หน้าที่จับกุมสามารถจับกุมผู้กระทำความผิด อย่างระมัดระวังและเหมาะสมด้วย

๒. การเข้าทำการจับกุมผู้กระทำความผิด อย่างน้อยควรมีนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร ๑ นาย ที่มีความรู้และประสบการณ์เข้าร่วมปฏิบัติงานด้วย เพื่อให้คำแนะนำและแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าในการจับกุมผู้กระทำความผิด

๓. ควรสนับสนุนอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ที่สามารถสกัดกั้นการหลบหนีของผู้ต้องสงสัย โดยไม่ต้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการจับกุมต้องเสี่ยงภัย ในการปฏิบัติหน้าที่

๔. การใช้เงินล่อซื้อยาเสพติดควรให้เจ้าหน้าที่เบิกจ่ายจากหน่วยงานต้นสังกัดเท่านั้น เพื่อป้องกันมิให้ถูกร้องเรียนดังเช่นกรณีนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๓/๒๕๔๙

เรื่อง ถูกจับกุมดำเนินคดียาเสพติดทั้งที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ผู้ร้อง นายสมเกียรติ เกกินะ

ผู้ถูกร้อง สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

นายสมเกียรติ เกกินะ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๗๐๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องมีอาชีพรับจ้างทำงานก่อสร้าง ในวันเกิดเหตุผู้ร้องไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด ผู้ร้องถูกดำเนินคดีข้อหามียาเสพติด ตำรวจให้การต่อศาลว่า ได้รับยาบ้าจำนวน ๒๐,๐๐๐ เม็ด มาจากบุคคลหนึ่งแต่ไม่สามารถจับกุมได้ ผู้ร้องไม่เคยรู้จักบุคคลดังกล่าวและบุคคลที่ถูกฟ้องในคดีนี้ ต่อมาศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชพิพากษาจำคุกผู้ร้องตลอดชีวิต ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างอุทธรณ์

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ตรวจสอบคำฟ้องและคำให้ปากคำของพยานโจทก์และตำรวจที่จับกุม

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คดีนี้พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช ยื่นฟ้องนายสมเกียรติ เกกินะ จำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษาว่า "จำเลยที่ ๒ มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง (เดิม) มาตรา ๖๖ วรรคสอง (เดิม) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ เป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามบทหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ แต่ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ มีโทษเท่ากัน ให้

ลงโทษในความผิดฐานจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ จำคุกจำเลยที่ ๒ ตลอดชีวิต ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง คืนรถจักรยานยนต์ของกลางและธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อแก่เจ้าของ

ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค ๘ ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ "พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น" ผู้ร้องได้ยื่นฎีกาเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลฎีกา

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๓๓๘/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๑๓๒๗/๒๕๔๔ ของศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่ว่า ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น จึงควรให้ยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๙ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่มีอำนาจพิจารณาคำร้องเรียนดังกล่าวตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงให้ยุติการพิจารณา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายอิ๊ด รักรบ

ผู้ถูกร้อง ไม่ระบุ

นายอิ๊ด รักรบ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๗๓๐/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องเปิดร้านขายของชำและรับซื้อเศษเหล็ก เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๓ เวลาประมาณ ๑๒.๓๐ น. เพื่อนบ้านคนหนึ่งได้มาหาผู้ร้องที่ร้าน และให้ผู้ร้องนำไปบ้านนาง ว. (นามสมมุติ) เมื่อกลับมาถึงร้านประมาณ ๑ ชั่วโมง ได้มีชายประมาณ ๕-๖ คน ขับรถยนต์มาจอดที่หน้าร้าน จากนั้นแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ แจ้งข้อหาว่า ผู้ร้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และเชิญตัวไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งตะไคร้ ระหว่างทางเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งได้ถามผู้ร้องว่า เงินอยู่ไหน ผู้ร้องได้ตอบว่า ไม่ทราบ เพราะไม่รู้เรื่อง เหตุที่ไปบ้านนาง ว. เพราะไปส่งเพื่อนบ้านเท่านั้น ตำรวจได้ต่อยและตบหน้าผู้ร้อง จากนั้นตำรวจได้ขับรถยนต์ไปที่บ้านนาง ว. เมื่อไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวนางว. พร้อมกับถุงพลาสติกสีเขียวและตัวผู้ร้อง ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งตะไคร้ ผู้ร้องให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา หลังจากนั้นพนักงานสอบสวนได้ให้ผู้ร้องลงชื่อในบันทึกการจับกุมโดยที่ผู้ร้องไม่ได้อ่านข้อความแต่อย่างใด

วันรุ่งขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้บังคับให้ผู้ร้องชี้ตามจุดต่างๆ แล้วถ่ายภาพ และอีกสองวันพนักงานสอบสวนได้นำตัวผู้ร้องไปฝากขังที่เรือนจำหลังสวน จังหวัดชุมพร

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้ตรวจสอบข้อมูลจากคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๒๗๑/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๙๙๐/๒๕๔๖ ของศาลจังหวัด

หลังสวน พบว่าผู้ร้องถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสอง มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๐๒ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างวาระกัน ให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑ ฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ ๔๐ ปี ฐานจำหน่ายจำคุกคนละ ๑๐ ปี รวมจำคุกคนละ ๕๐ ปี ส่วนจำเลยที่ ๒ ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ คนละ ๓๓ ปี ๔ เดือน ริบเมทแอมเฟตามีนและของกลางอื่นทั้งหมด ต่อมาศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาแก้เป็นลงโทษจำคุก จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ คนละ ๙ ปี ความผิดฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ไว้ในครอบครอง ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๗๘ คงจำคุกผู้ร้อง (จำเลยที่ ๒) ๖ ปี ยกฟ้องฐานมียาเสพติดให้โทษไว้เพื่อจำหน่าย

ผู้ร้องได้ยื่นฎีกาเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๙ ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๙ แล้ว มีความเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๒๗๑/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๙๙๐/๒๕๔๖ ของศาลจังหวัดหลังสวน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

"ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว..." จึงควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๕/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายหมิ่ด อ่าวน้ำ

ผู้ถูกร้อง ไม่ระบุ

นายหมิ่ด อ่าวน้ำ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๗๓๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๖๓ ปี เมื่อประมาณ พ.ศ.๒๕๓๓-๒๕๓๔ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๒ นาย ได้จับกุมผู้ร้องในข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ทั้งที่ผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิด และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เรียกเงินจากผู้ร้องเป็นเงินจำนวน ๗,๐๐๐ บาท แต่ผู้ร้องไม่มีเงินและไม่มีความรู้ จึงถูกดำเนินคดีอาญา มีการสร้างพยานหลักฐานเพื่อปรักปรำผู้ร้อง คดีนี้ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกาได้คำพิพากษาถึงที่สุด ลงโทษประหารชีวิต

ขณะนี้ ผู้ร้องถูกจำคุกที่เรือนจำกลางจังหวัดนครศรีธรรมราชมาแล้ว ๑๐ ปีเศษ

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จากการตรวจสอบข้อมูลจากคำพิพากษาของศาลจังหวัดกระบี่ คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๗๘๒/๒๕๓๔ หมายเลขแดงที่ ๑๖๓๕/๒๕๓๖ ลงโทษว่า

"จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๘๙(๔) และมาตรา ๓๓๙ ประกอบมาตรา ๓๔๐ ตรี การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ความผิดตามมาตรา ๒๘๙ (๔) ให้ประหารชีวิต เมื่อวางโทษประหารชีวิตแล้วจึงไม่อาจเรียงกระทงลงโทษความผิดฐานอื่นของจำเลยได้อีก คงประหารชีวิตสถานเดียว ริบของกลางและให้จำเลยคืนเงิน ๕๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย"

ในชั้นอุทธรณ์ศาลได้มีคำพิพากษาว่า "พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์จำเลยโดยตลอดแล้ว เชื่อว่าจำเลยได้กระทำผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ส่วนข้อหาความผิดฐานชิงทรัพย์นั้น ฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่ชิงทรัพย์ของผู้เสียหายในวันเกิดเหตุ จึงพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับข้อหาชิงทรัพย์ นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น" และในที่สุดศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๙ แล้ว มีความเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๗๘๒/๒๕๓๔ หมายเลขแดงที่ ๑๖๓๕/๒๕๓๖ ของศาลจังหวัดกระบี่ และคดีถึงที่สุดแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว" จึงควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๗/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ผู้ร้อง นายอำนวย สุวรรณวงศ์

ผู้ถูกร้อง เจ้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

นายอำนวย สุวรรณวงศ์ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๓๘/๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการ-สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องมีที่อยู่ตามบัตรประชาชนอยู่บ้านเลขที่ ๖/๒๓ ถนนนิพัทธ์สงเคราะห์ ๑ ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีอาชีพค้าขาย แต่ขณะที่เกิดเหตุผู้ร้องอาศัยอยู่ในจังหวัดระยอง โดยเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๒ ผู้ร้องได้ว่าจ้างนายปรีชา บำรุงพิทักษ์ ให้ขับรถบรรทุกของผู้ร้องนำอ้อยไปส่งยังโรงงานน้ำตาลที่อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา

วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๒ นายปรีชา บำรุงพิทักษ์ ได้ถอดยางรถบรรทุกจำนวน ๑๐ เส้นของรถบรรทุกคันดังกล่าวไปขาย ซึ่งผู้ร้องได้เข้าแจ้งความต่อเจ้าพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง แต่ผู้ร้องมิได้ติดตามผลการดำเนินคดีแต่อย่างใด

วันที่ ๓๐-๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๒ ผู้ร้องได้เดินทางไปรับรถบรรทุกหมายเลขทะเบียน ๘๐-๓๕๘๐ ระยอง ซึ่งจอดไว้บ้านของนายปรีชา บำรุงพิทักษ์ ปรากฏว่าไม่พบรถบรรทุกของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงเข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย แต่เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่ายไม่ยอมรับแจ้งความ ผู้ร้องต้องพยายามหลายครั้ง จึงยอมรับการแจ้งความร้องทุกข์ของผู้ร้อง

เวลาผ่านไปกว่าหนึ่งปี ผู้ร้องได้ติดตามรถบรรทุกคันดังกล่าวจนพบว่าจอดอยู่ในสวนยางพาราของนายคุณพจน์ ทรงโฉม ที่อำเภอปลวกแดง จังหวัดระยอง จึงแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย จับกุมตัวนายคุณพจน์ ทรงโฉม และนายปรีชา บำรุงพิทักษ์ แต่เจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง และเจ้าพนักงานสืบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่ายได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องทราบคำสั่งของพนักงานอัยการ และให้ไปรับหนังสือแสดงรายการจดทะเบียนรถ หมายเลขทะเบียน ๘๐-๓๕๘๐ ระยอง

แต่จนถึงขณะนี้ผู้ร้องยังไม่ได้รับรถบรรทุกคืนแต่อย่างใด

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ

๑. ขอความเป็นธรรมและขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง

๒. ขอให้ช่วยเหลือให้ผู้ร้องได้รับรถบรรทุกคืน

การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. พยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล นายอำนวย สุวรรณวงศ์

พยานเอกสาร

๑. หนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗

๒. แบบบันทึกเรื่องร้องเรียนด้วยตนเอง ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๗

๓. สำเนาบันทึกถ้อยคำร้องเรียนสถานีตำรวจภูธรจังหวัดระยอง ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๗

๔. สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

๕. สำเนาหนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย ที่ รย ๐๓๒๐.๐๕/๐๒๙๒ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๕ เรื่อง แจ้งผลคดี

๖. สำเนาประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่าย ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ข้อ ๑๓

๗. สำเนาบัญชีของกลางคดีอาญา คดีที่ ๔๕๘/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ประจำวัน ข้อ ๑๓

๘. สำเนาบัญชีทรัพย์ถูกประทุษร้าย คดีที่ ๔๕๘/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ประจำวัน ข้อ ๑๓

๙. สำเนาบัญชีทรัพย์ถูกประทุษร้ายได้คืน คดีที่ ๔๕๘/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ประจำวัน ข้อ ๑๓

๑๐. หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘

๒. พยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร หนังสือตำรวจภูธรจังหวัดระยอง ที่ รย ๐๐๒๙.๐๓/๓๒๖๙ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๙

๓. พยานหลักฐานอื่นๆ

พยานบุคคล

๑. นางสมควร อ่องแก้ว

๒. นางโกศล บำรุงพิทักษ์

พยานเอกสาร หนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดระยอง ที่ อส(รย) ๐๐๓๑/๔๕๑ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๙

การดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาคำร้องเรียนของผู้ร้องแล้ว จึงได้ดำเนินการตรวจสอบ ดังนี้

๑. มีหนังสือแจ้งผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรจังหวัดระยอง ตรวจสอบข้อเท็จจริง เรื่อง การแจ้งความร้องทุกข์ของนายอำนวย สุวรรณวงศ์ ซึ่งผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรจังหวัดระยองได้มีหนังสือ สถานีตำรวจภูธรจังหวัดระยอง ที่ รย ๐๐๒๙.๐๓/๓๒๖๙ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ สรุปได้ว่า นายอำนวย สุวรรณวงศ์ ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่ายว่า นายปรีชา บำรุงพิทักษ์ ได้ยักยอกรถยนต์บรรทุกสิบล้อยี่ห้อ ฮีโน่ หมายเลขทะเบียน ๘๐-๓๕๘๐ ระยอง ของนายอำนวย สุวรรณวงศ์ ไป ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมนายคุณพจน์ ทรงโฉม ในข้อหารับของโจร ส่วนนายปรีชา บำรุงพิทักษ์ ได้มอบตัวต่อสู้คดี เมื่อสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการจังหวัดระยองพิจารณา ซึ่งพนักงานอัยการจังหวัดระยองมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองคน และผู้ว่าราชการจังหวัดระยองเห็นชอบแล้ว ส่วนทรัพย์สินของกลางที่เป็นเหล็กตัวถังรถยนต์บรรทุกนั้น พนักงานอัยการได้มีหนังสือแจ้งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

๒. คณะอนุกรรมการฯได้มีหนังสือขอให้อัยการจังหวัดระยองชี้แจงเหตุผลในการสั่งไม่ฟ้อง นายปรีชา บำรุงพิทักษ์ และนายคุณพจน์ ทรงโฉม ตามที่ผู้ร้องกล่าวหา ซึ่งอัยการจังหวัดระยองชี้แจงเหตุผลที่สั่งไม่ฟ้องคดี ปรากฏตามหนังสือสำนักงานจังหวัดระยอง ที่ อส(รย) ๐๐๓๑/๔๕๑ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๙ ว่า จากการสอบสวนได้ความว่า นางโกศล บำรุงพิทักษ์ เป็นภรรยาของผู้ร้องและเป็นเจ้าของรถบรรทุกสิบล้อคันพิพาทร่วมกับผู้ร้อง นางโกศล บำรุงพิทักษ์ เป็นผู้ขายรถยนต์คันดังกล่าวให้แก่นายคุณพจน์ ทรงโฉม ในสภาพที่เป็นเศษเหล็กใช้การไม่ได้ และไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่า นายปรีชา บำรุงพิทักษ์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการซื้อขายดังกล่าว และนายคุณพจน์ ทรงโฉม รับซื้อรถยนต์จากนางโกศล บำรุงพิทักษ์ โดยสุจริต คดีไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสั่งฟ้อง

๓. คณะอนุกรรมการฯ ได้ลงพื้นที่และพบกับนางโกศล บำรุงพิทักษ์ ซึ่งให้ข้อมูลว่า เป็นภรรยาไม่ได้จดทะเบียนสมรสของผู้ร้อง รถยนต์คันพิพาทหมายเลขทะเบียน ๘๐-๓๕๘๐ ระยอง มีสภาพเป็นเศษเหล็ก นางโกศล บำรุงพิทักษ์ เป็นผู้ขายรถบรรทุกคันดังกล่าวให้กับนายคุณพจน์ ทรงโฉม ผู้ต้องหาในคดีนี้

ส่วนนางสมควร อ่องแก้ว นักข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ได้ให้ข้อมูลว่า ตามที่ผู้ร้องอ้างว่า นางสมควร อ่องแก้ว ได้ไปเป็นพยานในการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ไม่เป็นความจริงตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างแต่อย่างใด

การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ เมื่อคณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาพยานหลักฐานจากทุกฝ่ายแล้วมีความเห็นว่า การที่เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านค่ายและพนักงานอัยการจังหวัดระยองมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น เป็นดุลพินิจที่เจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการสามารถกระทำได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๒ ที่บัญญัติว่า

"ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวนการสอบสวน ว่าควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน....."

และมาตรา ๑๔๓ ที่บัญญัติว่า "เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตรา

ก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็สั่งให้ฟ้องและแจ้งพนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหามาเพื่อฟ้องต่อไป....."

แต่ก็มิได้ตัดสิทธิผู้ร้องที่จะฟ้องร้องคดีโดยตนเอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๔ ที่บัญญัติว่า

"คำสั่งไม่ฟ้องคดี หาตัดสิทธิผู้เสียหายฟ้องคดีโดยตนเองไม่" คณะอนุกรรมการฯ จึงได้แนะนำผู้ร้องว่า ผู้ร้องควรฟ้องร้องคดีต่อศาลด้วยตนเองต่อไป

ส่วนเรื่องที่เจ้าพนักงานตำรวจไม่ยอมคืนทรัพย์สินของกลางให้กับผู้ร้องนั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ บัญญัติไว้ว่า

"....สิ่งของใดที่ยึดไว้ เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดสิ่งของไว้จนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อเสร็จคดีแล้วก็ให้คืนแก่ผู้ต้องหาหรือผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้น เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น"

เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา เนื่องจากเห็นว่าผู้ต้องหาเป็นเจ้าของรถยนต์ โดยซื้อมาถูกต้องตามกฎหมาย จึงต้องคืนรถยนต์ให้แก่เจ้าของไป ผู้ร้องซึ่งมิใช่เจ้าของรถยนต์ จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับรถยนต์คืนตามกฎหมาย ทั้งนี้ เป็นไปตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๘๕ บัญญัติไว้นั่นเอง

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการฯ มีความเห็นว่า เนื่องจากคำร้องเรียนของผู้ร้องไม่มีประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่อย่างใด จึงเห็นควรยุติการพิจารณาคำร้องเรียนนี้

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๘/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด

ผู้ร้อง นายโชคดี ศรีมัง

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

นายโชคดี ศรีมัง ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๗๖/๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๔๐ ปี ประกอบอาชีพค้าขายพืชผลตามฤดูกาล เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๑.๔๐ น. ผู้ร้องได้ขับรถยนต์ไปทำธุระที่บ้านเลขที่ ๖ ถนนพัฒนาการทุ่งปรับ ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อไปถึงบ้านหลังดังกล่าวเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น. ได้มีชายฉกรรจ์ประมาณ ๔-๕ คน วิ่งกรูเข้ามาที่ผู้ร้อง อ้างว่าเป็นตำรวจ ทราบภายหลังว่าชื่อร้อยตำรวจเอกพงษ์ศักดิ์ เพชรหนองชุม และสิบตำรวจโทสราวุธ สุนทรมุสิก ได้เปิดประตูรถยนต์และใช้ปืนจี้บริเวณศีรษะด้านขวาของผู้ร้อง และกระชากตัวผู้ร้องลงจากรถ ใส่กุญแจมือนำตัวขึ้นรถยนต์ของตำรวจ

จากนั้นตำรวจได้ล้วงเงินในกระเป๋ากางเกงของผู้ร้อง จำนวน ๑๖,๐๗๐ บาท (หนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดสิบบาทถ้วน) และถามผู้ร้องว่า "มึงมีแค่นี้เองหรือ กูรู้ว่าเมื่อวานมึงชนะมวยมา ๔๐,๐๐๐-๕๐,๐๐๐ บาท"

ผู้ร้องได้ตอบว่า "ไม่ใช่เงินของผม เป็นเงินของคนอื่นฝากมาอีกที คืนเจ้าของไปหมดแล้ว"

ตำรวจได้นำผู้ร้องไปที่โรงแรมทุ่งใหญ่ รีสอร์ท แล้วบังคับให้ผู้ร้องบอกสถานที่เก็บยาบ้าและรับมาจากใคร เมื่อผู้ร้องปฏิเสธ ก็ถูกทำร้ายร่างกายและยัดยาบ้าจำนวน ๑๙๐ เม็ด บังคับให้ผู้ร้องรับสารภาพและขู่ว่าจะใช้ไฟฟ้าช็อตผู้ร้อง

หลังจากนั้น ตำรวจได้นำตัวชายคนหนึ่งมา เพื่อให้ชี้ตัวผู้ร้องว่าเกี่ยวข้องกับยาบ้า และได้ส่งตัวผู้ร้องให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชเพื่อดำเนินคดี พร้อมกับขู่ว่า หากผู้ร้องได้รับการประกันตัว จะได้เห็นผู้ร้องตายข้างถนน

วันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๗ พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ได้แจ้งข้อหาผู้ร้องว่า มียาเสพติด (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ผู้ร้องปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และตำรวจได้ไปค้นบ้านพี่สาวของผู้ร้อง ซึ่งเป็นบ้านที่ผู้ร้องเคยอาศัยอยู่ แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

ประเด็นการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คือ ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดหรือไม่

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้รับฟังข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ร้อง ฝ่ายผู้ถูกร้อง และลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดนครศรีธรรมราชแล้ว สรุปข้อเท็จจริงได้ ดังนี้

ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ร้อง

ผู้ร้องได้มาพบเลขานุการคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แจ้งว่า เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๔๗ ได้ไปตรวจร่างกายและเอ็กซเรย์ที่โรงพยาบาลนครคริสเตียน มีหลักฐานใบเสร็จรับเงินและต้องการเวชระเบียน เพื่อใช้ประกอบการต่อสู้คดีในชั้นศาล จึงขอความอนุเคราะห์จากคณะอนุกรรมการฯ ให้ขอหลักฐานการเข้ารับการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลในวันดังกล่าวให้ผู้ร้องด้วย

คณะอนุกรรมการฯ ได้มีหนังสือขอหลักฐานในการเข้ารับการรักษาพยาบาลของผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๔๗ จากโรงพยาบาลนครคริสเตียน และโรงพยาบาลนครคริสเตียนได้มีหนังสือแจ้งว่า ผู้ร้องให้ประวัติว่าถูกทำร้ายร่างกายเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๗ เวลา ๑๔.๐๐ น. กดเจ็บที่ชายโครงข้างขวา ได้เอ็กซเรย์ทรวงอก พบว่าไม่มีซี่โครงหัก ไม่มีลมหรือเลือดในช่องปอด ได้ให้ยาไปกิน ๕ วัน ผู้ร้องมารับใบบาดแผลในวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗ แล้ว และไม่ได้มาตรวจซ้ำอีกเลย

ต่อมาศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีหมายเรียกเอกสารที่เกี่ยวกับการร้องเรียนของผู้ร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ และคดีนี้ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชได้มีคำพิพากษาในวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ ตามคดีหมายเลขดำที่ ย.๔๕/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ย. ๑๖๙/๒๕๔๘ ลงโทษจำคุก ๘ ปี ปรับเป็นเงิน ๔๕๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนห้าหมื่นบาทถ้วน)

ในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๙ ผู้ร้องได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ ว่า ช่วงเวลาที่เกิดเหตุผู้ร้องประกอบอาชีพค้าผลไม้ตามฤดูกาล ไม่เคยค้ายาเสพติด เหตุที่ถูกจับกุมเพราะถูกนายณัฐวุฒิ ชูพุฒ ซัดทอด ตามรายละเอียดข้อเท็จจริงที่ได้ให้ข้อมูลไว้ในหนังสือร้องเรียนแล้ว

ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ถูกร้อง

ร้อยตำรวจเอกพงศ์ศักดิ์ เพชรหนองชุม ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๙ สรุปได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้ถูกร้องรับผิดชอบศูนย์ข้อมูลยาเสพติดภูธรภาค ๘ มีพื้นที่รับผิดชอบ ๗ จังหวัด ก่อนเกิดเหตุจับกุมผู้ร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับข้อมูลจากสายข่าวและผู้ใต้บังคับบัญชาว่าผู้ร้องเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ที่บริเวณตลาดหัวอิฐ แต่ยังไม่สามารถหาพยานหลักฐานเพื่อจับกุมได้

ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมนายณัฐวุฒิ ชูพุฒิ ในวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๗ นายณัฐวุฒิ

ชูพุฒิ ได้ให้ข้อมูลรายละเอียดถึงวิธีการค้ายาเสพติดของผู้ร้อง จึงได้วางแผนเข้าจับกุมผู้ร้องได้ที่สนามมวยตู้ พบของกลางเป็นยาบ้า จำนวน ๑๙๐ เม็ด และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ร้องไปที่โรงแรมทุ่งใหญ่ รีสอร์ท เพื่อรอหมายค้นจากศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อได้รับหมายค้นแล้ว จึงนำตัวผู้ร้องไปตรวจค้นที่บ้านของผู้ร้อง แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย จึงทำบันทึกการจับกุมและได้นำตัวผู้ร้องส่งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช

การตรวจสอบข้อเท็จจริงจากประชาชนในพื้นที่ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการฯ ได้ไปสอบถามข้อมูลจากประชาชนที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งได้ให้ข้อมูลยืนยันว่า ตัวพยาน (ปกปิดชื่อ) ก่อนที่จะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม พยานเคยเป็นผู้เสพยาเสพติดและซื้อยาเสพติดจากผู้ร้อง เมื่อถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมแล้ว พยานได้ให้ความร่วมมือในการแจ้งเบาะแสว่า ซื้อยาเสพติดจากผู้ร้องและได้ชี้ตัวผู้ร้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม รวมทั้งเป็นพยานในชั้นศาลด้วย การให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เป็นไปด้วยความสมัครใจ ประกอบกับพยานต้องการกลับเนื้อกลับตัวประพฤติตนเป็นคนดี ปัจจุบันพยานมิได้ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว อีกทั้งไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับผู้ร้องมาก่อน

นอกจากนี้ ประชาชนรายอื่นได้แจ้งว่า ในช่วงเวลาที่เกิดเหตุผู้ร้องไม่มีอาชีพอื่น นอกจากการจำหน่ายยาเสพติดให้กับวัยรุ่นในบริเวณตลาดหัวอิฐและการเล่นการพนันทุกประเภท

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๙ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ได้มีการฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมอยู่ก่อนแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล หรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว” จึงควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๖/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๓๙/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรม กรณีถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ผู้ถูกร้อง รัฐบาล และหน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

คำร้องเรียน ผู้ร้อง จำนวน ๑๕๒ ราย ได้ร้องเรียนว่ารัฐบาล และหน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้กระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน กล่าวคือ

รัฐบาลได้ประกาศนโยบายต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และได้ดำเนินการปราบปรามยาเสพติดในทุกพื้นที่ของประเทศในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ๒๕๔๖ ซึ่งหน่วยปฏิบัติในพื้นที่ คือ ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ ได้วางเครือข่ายตรวจสอบ และจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และเรียกให้ผู้มีชื่อในบัญชี ไปรายงานตัวเข้ารับการอบรม และหากมีหลักฐานว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด อาจดำเนินการตรวจค้น ดำเนินคดี และยึดทรัพย์ แล้วแต่กรณี ซึ่งในการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตามแนวทางการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดในทุกพื้นที่ทั่วประเทศดังกล่าว ทำให้ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ได้รับความเดือดร้อน ถูกประณามจากสังคม ไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติ เนื่องจากหวาดกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย บางรายถูกข่มขู่ ถูกตรวจค้นหรือจับกุม

กลุ่มผู้ร้องจึงได้ต่างคนต่างร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และมีความประสงค์แตกต่างกันไป โดยสรุปได้แก่ ขอความเป็นธรรม ขอให้ช่วยเหลือ ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง ขอให้ตรวจสอบว่ามีรายชื่อได้อย่างไร ขอให้พิสูจน์ความบริสุทธิ์และถอนรายชื่อออกจากบัญชีฯ ขอให้หามาตรการคุ้มครองความปลอดภัย และขอให้ตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เช่น การนำชื่อผู้ร้องไว้ในบัญชีฯ การค้น การจับกุม เป็นต้น รายละเอียดของผู้ร้องเรียน ความประสงค์ของผู้ร้องเรียน และข้อเท็จจริง **ปรากฏตามบัญชีเรื่องร้องเรียนแนบท้ายรายงาน (เอกสารแนบ ๑)**

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการตรวจสอบในเรื่องนี้

การตรวจสอบข้อเท็จจริง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าว โดยได้ดำเนินการดังนี้

(๑) ตรวจสอบเอกสารคำร้องเรียน กฎหมาย ระเบียบ คำสั่งที่เกี่ยวข้อง

(๒) ลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง และรับฟังการชี้แจงด้วยวาจาของผู้ร้อง หน่วยงานที่รับผิดชอบ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในพื้นที่ต่างๆ ดังนี้

- วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๖ จังหวัดสมุทรสาคร เพชรบุรี และประจวบคีรีขันธ์
- วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ จังหวัดกาญจนบุรีและสุพรรณบุรี
- วันที่ ๗-๑๒ เมษายน ๒๕๔๖ จังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ พะเยา ลำปาง และแพร่
- วันที่ ๒๗ เมษายน - ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๖ จังหวัดอุบลราชธานี ร้อยเอ็ด มหาสารคาม อุดรธานี และหนองคาย
- วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๗ จังหวัดปทุมธานี

(๓) ประสานงานกับกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ และสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในการตรวจสอบผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

(๔) ประสานงานกับคณะกรรมการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการปราบปรามยาเสพติด ผู้อำนวยการศูนย์ประสานข้อมูลข่าวสารการต่อต้านยาเสพติด และคณะกรรมการติดตามการให้ความคุ้มครองผู้ให้ความร่วมมือต่อทางราชการในการปราบปรามยาเสพติด เพื่อแจ้งข้อมูลแสดงความห่วงใยต่อนโยบายปราบปรามยาเสพติด และประสานการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชน

(๕) เชิญผู้ร้องมาให้ข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

(๖) มีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรีขอให้ตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้ชี้แจงนโยบายและมาตรการในการปราบปรามยาเสพติด

(๗) มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยขอให้ตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้ชี้แจงนโยบายและมาตรการในการปราบปรามยาเสพติด

(๘) เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมหารือ เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหากรณีผู้ร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติตามนโยบายการปราบปรามยาเสพติด เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ประกอบด้วย หัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย รองผู้บังคับการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ๒ กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้อำนวยการส่วนกฎหมาย สำนักตรวจสอบและคดี สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้อำนวยการสำนักทัณฑวิทยา กรมราชทัณฑ์ และผู้อำนวยการกองพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

สรุปข้อเท็จจริง จากการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าวข้างต้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

ก. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนโยบายและการปฏิบัติที่รับฟังจากฝ่ายราชการและรัฐบาล

๑. นโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ในการดำเนินนโยบายด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด รัฐบาลได้กำหนดให้มีแผนปฏิบัติการเพื่อเอาชนะยาเสพติด พ.ศ.๒๕๔๔-๒๕๔๕ โดยเร่งรัดจัดตั้งสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดควบคู่

ไปกับการปราบปรามและป้องกัน และนโยบายเสริมสร้างสังคมเข้มแข็ง เร่งรัดการดำเนินการโดยยึดหลักการป้องกันนำหน้าการปราบปราม ผู้เสพต้องได้รับการรักษา ผู้ค้าต้องได้รับการลงโทษโดยเด็ดขาด การประกาศทำสงครามกับยาเสพติด โดยสั่งการให้ดำเนินงานปราบปรามยาเสพติดอย่างเด็ดขาดในทุกจังหวัดในช่วง ๓ เดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๖ พร้อมทั้งดำเนินการด้านป้องกันและบำบัดรักษาควบคู่กันไป โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดร่วมมือกันปฏิบัติงาน มีหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องร่วมสนับสนุนการปฏิบัติงาน รวมทั้งจัดให้มีระเบียบการให้รางวัลและการลงโทษที่ชัดเจน นอกจากนั้น ยังมีการกำหนดมาตรการสนับสนุนนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด โดยการสร้างเครือข่ายชุมชนให้เข้มแข็ง เพื่อลดจำนวนผู้เสพยาเสพติด การบำบัดรักษาผู้เสพยาเสพติด และการปราบปรามผู้ผลิตและผู้ค้ายาเสพติด รวมทั้งกำหนดแนวทางให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้ได้รับความเดือดร้อน และให้ความคุ้มครองผู้ให้ความร่วมมือต่อทางราชการในการปราบปรามยาเสพติด

ทั้งนี้ รายละเอียดของนโยบาย รวมทั้งแนวทางและมาตรการต่างๆ ในการดำเนินการตามนโยบายดังกล่าว ปรากฏตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี และมติคณะรัฐมนตรี คำสั่งแต่งตั้งกรรมการศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดแห่งชาติ และคำสั่งศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดแห่งชาติหลายฉบับ ตามเอกสารแนบ ๒

๒. การปฏิบัติตามนโยบายรัฐบาล ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติตามนโยบายและแนวทางการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ในพื้นที่ ได้ชี้แจงถึงขั้นตอนการดำเนินการ และให้ความเห็นเกี่ยวกับการปฏิบัติตามนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ดังนี้

๒.๑ การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

กระทรวงมหาดไทย โดยหน่วยปฏิบัติในพื้นที่ คือ ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ ได้จัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสืบสวน ขยายผลการปราบปรามยาเสพติด โดยวางเครือข่ายตรวจสอบ รวบรวมข้อมูลจากชุมชน หมู่บ้าน ตำบล ซึ่งมีการรวบรวมมาก่อนที่จะมีนโยบายการปราบปรามยาเสพติด ครั้นเมื่อมีการประกาศนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล ในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ได้มีคำสั่งให้กระทรวงมหาดไทยส่งรายชื่อที่ได้รับจากศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบเท่านั้น

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดได้จัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยการเก็บข้อมูลจากการสืบสวนในเชิงลึกและเป็นการลับ ส่วนสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับคำสั่งให้ตรวจสอบบัญชีผู้ค้ายาเสพติดซ้ำจนถึงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๖ และจัดทำบัญชีผู้ค้ายาเสพติดเพื่อการสอบสวน และรายงานการสืบสวนเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาคดีในชั้นศาล โดยให้กำหนดชั้นความลับเป็นรหัส เพื่อให้มีความรอบคอบยิ่งขึ้น

๒.๒ การรายงานตัว การเข้ารับการอบรม และการปฏิบัติตนของผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

หลังจากการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น จังหวัด อำเภอ สถานีตำรวจในท้องที่ เป็นต้น จะแจ้งให้ผู้มีรายชื่อไปรายงานตัวต่อทางราชการ จัดทำทะเบียนประวัติผู้ที่ไปรายงานตัว แล้วจัดให้เข้ารับการฝึกอบรมตามโครงการทำความดีเพื่อแผ่นดิน ซึ่งเป็น

ส่วนหนึ่งของกระบวนการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในท้องที่ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ทั้งนี้ กระทรวงมหาดไทยไม่ได้มีคำสั่งให้อำเภอมีหนังสือแจ้งให้ผู้มีรายชื่อในบัญชีผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไปรายงานตัว และกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือแจ้งให้ระงับพฤติการณ์ดังกล่าวแล้ว ซึ่งได้มีการชี้แจงจากอำเภอต่างๆว่า หนังสือดังกล่าวไม่ได้กล่าวหาในทางที่เป็นโทษแต่อย่างใด อีกทั้งการส่งหนังสือก็เป็นความลับตามระเบียบของทางราชการ แต่อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติอาจมีการแข่งขันกันของเจ้าหน้าที่ เกิดการกลั่นแกล้งกล่าวหาประชาชน เพื่อประโยชน์ในการรายงานผลการดำเนินการ

๒.๓ การตรวจค้นและยึดทรัพย์

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดแจ้งว่าได้ดำเนินการปราบปรามจับกุม และตรวจค้น โดยยึดหลักสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ การจับกุมและการตรวจค้นจะกระทำมิได้หากไม่มีหมายจากศาล เว้นแต่จะเป็นการจับกุมหรือตรวจค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้น ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษ นอกจากนี้ ยังต้องปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนดให้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบก่อนที่จะดำเนินการ และเมื่อมีการจับกุมแล้ว ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับชั้นจนถึงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แล้วรายงานต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานต่อไป ส่วนการยึดทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ ในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นั้น หากไม่มีพยานหลักฐานที่จะนำคดีสู่ศาลแล้ว คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินก็ไม่อาจดำเนินการได้

๒.๔ การถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ในการรับฟังการชี้แจงของผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ไม่มีหน่วยงานใดให้ข้อมูลหรือความเห็นที่ชัดเจนเกี่ยวกับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่จากการชี้แจงของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด และอำเภอ สรุปได้ว่า หากผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เห็นว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์และไม่ได้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ก็สามารถที่จะยื่นคำร้องต่อทางอำเภอเพื่อดำเนินการตรวจสอบและพิจารณาถอนชื่อ ตามหลักเกณฑ์ที่ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย กำหนด และแจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติ ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ศตส.มท./๓๑๔ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๖ (รายละเอียดตามเอกสารแนบ ๒) ซึ่งหัวหน้าศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย ชี้แจงว่า เมื่อได้มีการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ถือได้ว่ามีการเยียวยาแก้ไขแล้ว และกระทรวงมหาดไทยจะไม่มีหนังสือรับรองใดๆ ไปยังบุคคลที่ร้องขออีก แม้ว่าในการตรวจสอบจะไม่พบชื่อของบุคคลดังกล่าวก็ตาม

นอกจากนั้น ผู้ที่เข้ารายงานตัวและผ่านการอบรมแล้ว อาจได้รับการพิจารณาจากจังหวัดให้จำหน่ายชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หากได้รับการรับรองความประพฤติโดยบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้นำชุมชน ผู้นำทางศาสนา เป็นต้น

ข. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ร้องเรียน

จากการตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุแห่งการร้องเรียน พบว่า ผู้ร้องได้รับแจ้งด้วยวาจาจากญาติ หรือบุคคลที่รู้จัก หรือผู้นำชุมชนว่าเป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และให้ไปรายงานตัว หรือถูกเจ้าหน้าที่เรียกให้ไปรายงานตัวต่อทางราชการเพื่อเข้ารับการอบรม บางรายถูกเจ้าหน้าที่

ตำรวจเข้าค้นบ้านพัก โดยผู้ร้องบางรายแจ้งว่าได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยถ้อยคำในเชิงขมขู่ว่าถ้าไม่ไปรายงานตัวอาจถูกฆาตกรรม เช่น

- ผู้ร้องจากจังหวัดพิษณุโลก แจ้งว่าได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๖ ว่า "ให้ไปติดคุกถ้าไม่ไปให้เลือกเอาว่าจะอยู่คุก หรืออยู่วัด"
- ผู้ร้องจากจังหวัดพิษณุโลก อีกรายหนึ่ง แจ้งว่า ถูกเจ้าหน้าที่เรียกให้ไปรายงานตัว และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขู่ว่า "หากไม่ไปรายงานตัว ให้หนีไป หากจับเป็นได้ก็จะจับเป็น หากจับตายได้ก็จะจับตาย"
- ผู้ร้องจากจังหวัดนครสวรรค์ แจ้งว่า ถูกข่มขู่จากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า "ให้นำกัญชาหรือยาเสพติดไปไว้ในบ้าน เพื่อที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ตรวจค้นพบยาเสพติด เรื่องจะได้จบ ถ้าไม่ทำตามจะตายอย่างเดียว"
- ผู้ร้องจากจังหวัดพะเยา แจ้งว่า "ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกไปที่สถานีตำรวจแล้วพูดข่มขู่ให้เลือกเอาว่าจะยอมรับว่าค้ายาเสพติด หรือถูกฆ่าตัดตอน"
- ผู้ร้องจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา อ้างว่าได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า "ถ้าอยากมารายงานตัวก็ขอให้มาที่โรงพักในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ แต่ถ้าอยากตายก็ให้อยู่บ้านไม่ต้องมารายงานตัว"

นอกจากนั้น ผู้ร้องเรียนหลายรายแจ้งว่าได้มีหนังสือจากทางอำเภอเรียกให้ไปรายงานตัว โดยมีการใช้ถ้อยคำที่มีลักษณะเป็นการข่มขู่ สร้างความหวาดกลัว เช่น

- หนังสือของอำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร มีข้อความว่า "จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้ไปรายงานตัวตามกำหนด **โดยผู้ใดฝ่าฝืน ศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดอำเภอบ้านแพ้วจะไม่รับรองความปลอดภัยในทุกกรณี"**
- หนังสือของอำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ มีข้อความว่า "จึงเรียนมาเพื่อทราบและไปรายงานตัวให้จงได้"
- หนังสือของอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา มีข้อความว่า "หากท่านไม่ไปพบเจ้าหน้าที่ตามกำหนดนัดหมายนี้ และยังยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จะดำเนินการตามกฎหมายโดยเด็ดขาด"
- หนังสือของอำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร มีข้อความว่า **"ถ้าไม่เข้ารับการอบรมครั้งนี้ จะดำเนินการขั้นเฉียบขาดต่อไป"**
- หนังสือของอำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ มีข้อความว่า "...หากท่านไม่มารายงานตัวเพื่อเข้ารับการฝึกอบรมตามโครงการฯ **อำเภอจะถือว่าท่านยังคงมีบัญชีรายชื่อเป็นผู้ค้า/ ผู้ผลิตยาเสพติดของอำเภอต่อไปและจะดำเนินการตามกฎหมายอย่างเฉียบขาด"**

เป็นต้น

การได้รับแจ้งด้วยวาจาให้ไปรายงานตัว และได้รับหนังสือเรียกให้ไปรายงานตัวด้วยถ้อยคำในเชิงข่มขู่ ดังกล่าว ประกอบกับสถานการณ์ในขณะนั้น ปรากฏข่าวการฆ่าตัดตอนทางสื่อมวลชนอย่างกว้างขวาง ทำให้ผู้ที่ได้รับแจ้งว่าตนเองเป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีความวิตกหวาดกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัย เกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม จากการถูกเจ้าหน้าที่กล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือได้รับความเดือดร้อนถูกประณามจากสังคมว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ผู้ร้องบางรายต้องย้ายไปอยู่กับญาติที่จังหวัดอื่น ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ

จากการตรวจสอบผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตามบัญชีรายชื่อของ

สำนักงาน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด และหน่วยงานในพื้นที่ รวมทั้งการสอบถามหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และรับฟังข้อเท็จจริงในพื้นที่ ประกอบกับผลการตรวจสอบของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ตามหนังสือ ที่ ยธ ๐๔๐๒/ ๒๒๐๕ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ สรุปได้ ดังนี้

(๑) กลุ่มผู้ร้องที่ตรวจสอบแล้วพบว่าไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีจำนวน ๖๒ ราย **ดังรายละเอียดตามเอกสารแนบ ๓.๑** (ร้อยละ ๔๐.๗๙ ของจำนวนผู้ร้องเรียนที่ได้ตรวจสอบ) ประกอบด้วยผู้ที่ทราบว่าทางราชการมีการเรียกให้บุคคลไปรายงานตัวเพื่อเข้ารับการอบรม จึงได้เข้ารายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่เอง จำนวน ๒ ราย และผู้ที่ได้รับแจ้งจากญาติ หรือบุคคลที่รู้จัก หรือผู้นำชุมชน ว่าเป็นผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และให้ไปรายงานตัว หรือถูกเจ้าหน้าที่เรียกให้ไปรายงานตัวต่อทางราชการ จำนวน ๖๐ ราย กลุ่มผู้ร้องทั้ง ๖๒ รายดังกล่าว เกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือได้รับความเดือดร้อน หรือไม่ปลอดภัย จึงได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แต่เมื่อตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่ามีชื่อบุคคลกลุ่มนี้ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

(๒) กลุ่มผู้ร้องที่ตรวจสอบแล้วพบว่ามีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีจำนวน ๕๙ ราย **ดังรายละเอียดตามเอกสารแนบ ๓.๒** (ร้อยละ ๓๘.๘๒ ของจำนวนผู้ร้องเรียนที่ได้ตรวจสอบ) บุคคลกลุ่มนี้ มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด และหน่วยงานในพื้นที่ แห่งใดแห่งหนึ่ง หรือหลายแห่ง เนื่องจากตามผลการตรวจสอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าว บุคคลในกลุ่มนี้มีหรือเคยมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือเป็นผู้มีฐานะร่ำรวยผิดปกติ โดยมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่ได้มาจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน หรือการรายงานข้อมูลในทางลับโดยผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันในท้องที่ หนังสือร้องเรียน และข้อมูลจากหน่วยปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจในพื้นที่ ซึ่งประกอบด้วย

(๒.๑) กลุ่มผู้เสพ หรือผู้ค้ารายย่อย และมีพยานหลักฐานที่จะดำเนินการตรวจค้น จับกุม ดำเนินคดี และยึดทรัพย์สิน **และปรากฏว่าในขณะตรวจสอบ มีผู้ที่ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และคดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว** จำนวน ๓ ราย

(๒.๒) กลุ่มผู้มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการเสพ หรือค้ายาเสพติด หรือบุคคลในครอบครัวมีหรือเคยมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด **แต่ยังไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะจับกุมดำเนินคดี ต้องดำเนินการสืบสวน ติดตามความเคลื่อนไหวและพฤติกรรมต่อไป** จำนวน ๕๖ ราย

ในเรื่องนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงว่า หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอก็ไม่สามารถดำเนินการใดๆ ต่อผู้นั้นได้ ดังนั้น ผู้ที่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจะยังมิได้ถูกดำเนินการจับกุมหรือยึดทรัพย์สิน หากบุคคลนั้นเห็นว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์และไม่ได้เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด ก็สามารถที่จะยื่นคำร้องต่อทางอำเภอเพื่อดำเนินการตรวจสอบและพิจารณาถอนชื่อ ตามหลักเกณฑ์ที่ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย กำหนด

(๓) กลุ่มผู้ร้องที่ตรวจสอบแล้วไม่พบว่ามีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และที่ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีจำนวน ๒๑ ราย ดังรายละเอียดตามเอกสารแนบ ๓.๓ (ร้อยละ ๑๓.๘๒ ของจำนวนผู้ร้องเรียนที่ได้ตรวจสอบ) เดิมบุคคลเหล่านี้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้อง

กับยาเสพติด ที่ได้มาจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน หรือการรายงานข้อมูลในทางลับโดยผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันในท้องที่ หนังสือร้องเรียน และข้อมูลจากหน่วยปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจในพื้นที่ เนื่องจากสาเหตุต่างๆ เช่น ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ถูกกลั่นแกล้งร้องเรียนจากผู้ที่มีเรื่องขัดแย้งกันส่วนตัว หรือมีฐานะร่ำรวยเป็นที่สนใจของประชาคมหมู่บ้าน หรือเคยถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาอื่นมาก่อน ตลอดจนการจัดทำบัญชีรายชื่อคลาดเคลื่อน ซึ่งอาจเกิดจากการที่หน่วยงานที่รับผิดชอบเร่งดำเนินการรวบรวมบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือแข่งขันกันสร้างผลงาน ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการรวบรวมข้อมูล มีการรวบรวมรายชื่อผู้ที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดไว้ในบัญชีรายชื่อ หรือมีการกลั่นแกล้งกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เป็นต้น แต่ต่อมาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่าบุคคลเหล่านี้ไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงได้ถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

(๔) กลุ่มผู้ร้องที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่ร้องเรียนในประเด็นที่เกี่ยวเนื่องกับนโยบายต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด มีจำนวน ๗ ราย

ผู้ร้องได้ร้องเรียนแทนประชาชนในพื้นที่ เพื่อขอให้ตรวจสอบปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการใช้ความรุนแรงในการปราบปรามยาเสพติด ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและช่วยเหลือประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ได้รับความเดือดร้อนจากการปราบปรามยาเสพติดและหวาดกลัวการฆ่าตัดตอน ผู้ร้องที่อ้างว่าได้รับผลกระทบจากมาตรการปราบปรามยาเสพติด รวมทั้งผู้ร้องที่แสดงความห่วงใยในการใช้มาตรการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล และขอให้มีการทบทวนและปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชน ได้แก่

๑) นายนิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ (คำร้องที่ ๑๕๒/๒๕๔๖)
๒) ผู้ใช้นามว่า “คนไทยในลอสแองเจลิส” (คำร้องที่ ๒๐๔/๒๕๔๖)
๓) นายประพันธ์ คำแก้ว ร้องเรียนแทนประชาชนอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ (คำร้องที่ ๒๕๙/๒๕๔๖)
๔) Mr.James D. Spooner (คำร้องที่ ๒๗๒/๒๕๔๖)
๕) ผู้ใช้นามว่า “เหนื่องน้อย” (คำร้องที่ ๒๘๕/๒๕๔๖)
๖) นายมานพ วิธี (คำร้องที่ ๒๙๐/๒๕๔๖)
๗) Mr.Soyama Takuji (คำร้องที่ ๓๓๖/๒๕๔๖)

(๕) ผู้ร้องที่แจ้งว่าถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐข่มขู่ เรียกรับเงิน เพื่อให้ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ได้แก่ ผู้ร้องตามคำร้องที่ ๕๔๖/๒๕๔๖ (ผู้ร้องขอปกปิดชื่อ)

จากผลการตรวจสอบประวัติและพฤติการณ์ของผู้ร้อง โดยสำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ไม่พบข้อมูลว่าผู้ร้องเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และจากข้อมูลของตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา ผู้ร้องไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในระหว่างที่ประกอบอาชีพที่จังหวัดนครราชสีมา (กันยายน๒๕๔๕ - มิถุนายน ๒๕๔๖) แต่ก่อนและหลังช่วงระยะเวลาดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบพฤติการณ์ของผู้ร้อง

นอกจากนั้น ผู้ร้องอ้างว่าถูกข่มขู่เรียกรับเงินจากเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการ กองปราบปรามและเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ครั้งละ ๒๐,๐๐๐ บาท รวม ๒ ครั้ง เพื่อให้ลบชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งผู้ร้องแจ้งว่าสามารถระบุสถานที่ และชื่อ ยศ

ตำแหน่งของผู้เรียกรับเงินได้อย่างชัดเจน แต่ขอปกปิดชื่อของเจ้าหน้าที่ตำรวจคนดังกล่าวไว้ก่อน เพราะเกรงว่าจะถูกฟ้องในข้อหาหมิ่นประมาท ต่อมาในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ **ผู้ร้องและทนายความ ได้มาแจ้งขอยุติการร้องเรียนในประเด็นดังกล่าวต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑**

(๖) กลุ่มผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องที่เสียชีวิต ก่อนหรือหลังจากการร้องเรียน มีจำนวน ๓ ราย ได้แก่

๑) นางสาวยัว แซ่ย่าง ร้องเรียนแทน นายสุระชัย ฟุ้งขจรเกียรติ (คำร้องที่ ๒๗๐/ ๒๕๔๖)

จากการรับฟังการชี้แจงของนายเฉลิมพล ประทีปวนิช ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง และคณะ เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๖ สรุปข้อเท็จจริงได้ว่า สามีของผู้ร้อง **มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ส่วนกรณีการเสียชีวิตของสามีของผู้ร้อง ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภองาว แจ้งว่า อยู่ในระหว่างการสืบสวนติดตามหาคนร้ายมาดำเนินคดีตามกฎหมาย สำหรับทรัพย์สินที่ถูกยึดนั้น อยู่ในระหว่างการตรวจสอบของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน** หากทรัพย์สินดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินก็จะคืนทรัพย์สินให้กับผู้ร้อง **ซึ่งผู้ร้องเข้าใจดีแล้ว จึงขอยุติเรื่องร้องเรียน**

๒) นายมณี เสลาสุวรรณ (คำร้องที่ ๒๗๓/๒๕๔๖)

สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคเหนือชี้แจงว่า ในการประชุมคณะกรรมการร่วมพิจารณาพฤติกรรมเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของจังหวัดแม่ฮ่องสอน เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ ได้สรุปว่า **ผู้ร้องมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจริง และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการ** และจากการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้รับแจ้งจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอปางมะผ้า เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ว่าผู้ร้องได้หลบหนีหมายจับของศาล และอยู่ระหว่างการสืบสวนติดตามจับกุมตัวมาดำเนินคดี ต่อมาภรรยาของผู้ร้องแจ้งว่า**ผู้ร้องถูกยิงเสียชีวิต** เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๔๗ ทำให้การดำเนินคดีอาญาดังกล่าวยุติลง

๓) นายลิ เดชใด (คำร้องที่ ๓๕๙/๒๕๔๖)

จากการการลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่จังหวัดปทุมธานี เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๗ และผลการตรวจสอบของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดปทุมธานี สรุปได้ว่า ผู้ร้องมีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้ค้ายาเสพติดรายย่อยในพื้นที่อำเภอลาดหลุมแก้ว ซึ่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้วได้ทำประวัติผู้ร้องไว้เป็นข้อมูลบุคคลในพื้นที่ เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และได้เข้าตรวจค้นบ้านผู้ร้องตามหมายค้นของศาลจังหวัดปทุมธานี เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๖ แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

กรณีการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ร้องอ้างว่าหลังจากมีการทำประวัติเป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการกองปราบปรามเข้าค้นบ้านพักโดยมีหมายค้น แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้ว ชื่อ จ่าสิบตำรวจสมชัย ฉายดวงฤดีพร (จ่าใช้) มาแจ้งให้ผู้ร้องย้ายชื่อออกจากทะเบียนบ้านก่อน โดยอ้างว่าเพื่อจะได้ส่งบัญชีรายชื่อที่จัดทำไว้ให้กับทางจังหวัดได้ ผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้กระทำความผิดจึงปฏิเสธ และต่อมาวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้ว เข้าตรวจค้นบ้านผู้ร้องโดยมีหมายค้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย หลังจากการตรวจค้น ผู้ร้องเกรงว่าจะเกิดอันตราย จึงได้ไปแจ้งย้ายออกจากทะเบียนบ้านที่อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ไปอยู่ที่อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ในวันเดียวกันตามคำแนะนำของนายอำเภอว่าให้ย้ายชื่อออกจากทะเบียนบ้านก่อน หากเรื่องจบแล้วจึงค่อยย้ายกลับมา โดย

อ้างเหตุผลในเรื่องการส่งบัญชีรายชื่อให้กับทางจังหวัดเช่นเดียวกัน และผู้ร้องได้ทราบจากภรรยาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ว่าผู้ร้องอาจถูกฆ่าหลังจากย้ายที่อยู่แล้ว ซึ่งผู้ร้องเห็นว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการสร้างผลงานโดยมิชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้ว

แต่กรณีผู้ร้องอ้างว่าได้ไปย้ายทะเบียนบ้านตามคำแนะนำของนายอำเภอนั้น นายอำเภอลาดหลุมแก้วได้ชี้แจงว่า ผู้ร้องมาพบหลังจากย้ายทะเบียนบ้านแล้ว และได้แนะนำผู้ร้องว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะต้องดำเนินการตามนโยบายของรัฐบาล และขอให้ผู้ร้องให้ความร่วมมือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งให้ย้ายทะเบียนบ้านไม่ใช่นโยบายของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ส่วนกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้ว เข้าตรวจค้นบ้าน สถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้วได้ชี้แจงว่าได้ตรวจค้นบ้าน ผู้ร้องเพียง ๑ ครั้ง ในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๖

ในวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๖ สถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้ว เสนอให้อำเภอลาดหลุมแก้วตัดยอดและจำหน่ายชื่อผู้ร้องออกจากบัญชีรายชื่อผู้ค้ายาเสพติดรายย่อยในพื้นที่ ตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องถูกยิงเสียชีวิต ซึ่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้วได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ แจ้งว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจของสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดหลุมแก้วแนะนำให้ผู้ร้องไปย้ายทะเบียนบ้านแต่อย่างใด และกรณีผู้ร้องเสียชีวิต อยู่ระหว่างการสืบสวนติดตามหาตัวคนร้าย แต่ยังไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด

ทั้งนี้ การพิจารณาตรวจสอบในประเด็นการเสียชีวิตดังกล่าว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

(๗) ผลการตรวจสอบเกี่ยวกับการค้นบ้าน

ผลการตรวจสอบพบว่า จากเรื่องร้องเรียนจำนวน ๑๕๒ ราย มีผู้ถูกค้นบ้าน จำนวน ๖๖ ราย แต่ค้นพบสิ่งผิดกฎหมาย เพียง ๖ ราย คือ ค้นพบยาเสพติด ๑ ราย และสิ่งผิดกฎหมายอื่นๆ ๕ ราย ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย จำนวน ๖๐ ราย จำนวนผู้ถูกค้นแล้วไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย คิดเป็นร้อยละ ๙๐.๙๑ ของจำนวนผู้ร้องเรียนที่ถูกค้นบ้านทั้งหมด ส่วนการพิจารณาตรวจสอบกรณีร้องเรียนของผู้ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ในประเด็นการค้นและยึดทรัพย์สินเป็นรายกรณีนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

ทั้งนี้ จากการที่คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้จัดให้กลุ่มผู้ร้องดังกล่าวข้างต้นเข้าร่วมรับฟังคำชี้แจงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และซักถามในประเด็นที่ประสงค์ขอทราบข้อเท็จจริง ทำให้ผู้ร้องได้รับการชี้แจงให้ทราบถึงขั้นตอนการดำเนินการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ให้ความร่วมมือต่อทางราชการในการปราบปรามยาเสพติด ซึ่งผู้ร้องได้ทำบันทึกแจ้งว่าเข้าใจดีแล้ว จึงไม่ติดใจให้ตรวจสอบต่อไป จำนวน ๑๘ ราย

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามความประสงค์ของผู้ร้องเป็นรายกรณี ว่าการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือเกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้องหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาการดำเนินนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และ

มาตรการปราบปรามยาเสพติดโดยรวม ว่ามีการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่ ดังนี้

ก. การพิจารณาข้อร้องเรียนของผู้ร้องเป็นรายกรณี

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาข้อร้องเรียนของผู้ร้องเป็นรายกรณีแล้ว เห็นว่าควร**ยุติการตรวจสอบในประเด็นที่ผู้ร้องถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด** ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. กรณีผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องได้รับการแก้ไขเยียวยาในปัญหาที่ร้องเรียนแล้ว จำนวน ๘๘ ราย **(เอกสารแบบ ๑.๑)**

ผู้ร้องที่ถือว่าได้รับการแก้ไขเยียวยาในปัญหาที่ร้องเรียนตามความประสงค์แล้ว ประกอบด้วย

๑.๑ ผู้ร้องและบุคคลตามคำร้อง ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตรวจสอบแล้ว พบว่าไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จำนวน ๖๒ ราย **จึงควรยุติการตรวจสอบในประเด็นที่ผู้ร้องถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด** นอกจากนั้น ปรากฏว่ามีผู้ร้องในกลุ่มนี้ จำนวน ๒ ราย ได้รับแจ้งจากญาติหรือบุคคลที่รู้จัก หรือได้รับข้อมูลโดยทางอื่น แล้วเข้าไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่เอง โดยเจ้าหน้าที่มิได้เรียกให้ไปรายงานตัว หรือดำเนินการใดๆ จึงไม่มีประเด็นพิจารณาเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการกระทำอันไม่เป็นธรรม

๑.๒ ผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องที่คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้จัดให้เข้าร่วม รับฟังคำชี้แจงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และซักถามในประเด็นที่ประสงค์ขอทราบข้อเท็จจริง ซึ่งได้รับการชี้แจงให้ทราบและเข้าใจถึงขั้นตอนการดำเนินการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ให้ความร่วมมือต่อทางราชการในการปราบปรามยาเสพติด จึงไม่ติดใจให้ตรวจสอบต่อไป จำนวน ๑๘ ราย ซึ่งบุคคลในกลุ่มนี้มีผู้ที่ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จำนวน ๔ ราย ตรวจสอบแล้วพบว่าไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จำนวน ๗ ราย เสียชีวิต จำนวน ๑ ราย และถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในประเด็นเดียวกับที่ร้องเรียน ซึ่งในขณะตรวจสอบ คดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว จำนวน ๑ ราย

๑.๓ ผู้ร้องและบุคคลตามคำร้อง ที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ตรวจสอบแล้วไม่พบว่ามีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และที่ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จำนวน ๒๑ ราย

๒. กรณีผู้ร้องถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งในขณะตรวจสอบคดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว จำนวน ๓ ราย **(เอกสารแนบ ๑.๒)**

โดยที่กรณีที่ผู้ร้องขอให้ตรวจสอบเนื่องจากถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เป็นประเด็นเดียวกับเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว จึงไม่อยู่ในอำนาจตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

๓. กรณีผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องเสียชีวิต จำนวน ๓ ราย **(เอกสารแนบ ๑.๓)**

กรณีผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องเรียนเสียชีวิต ในช่วงที่มีการดำเนินนโยบายและมาตรการในการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล และผลการตรวจสอบปรากฏว่าเป็นผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้อง

กับยาเสพติดนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้แยกการตรวจสอบในประเด็นการเสียชีวิต และมอบหมายให้คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

อย่างไรก็ตาม ทุกกรณีดังกล่าว ได้มีการนำมาประมวลเพื่อนำเสนอในเชิงนโยบายต่อไป

ข. การพิจารณาการดำเนินนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และมาตรการปราบปรามยาเสพติดโดยรวม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาการดำเนินนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และมาตรการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้ว มีความเห็นและข้อพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๒๙ วรรคแรก บัญญัติว่า "การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้"

มาตรา ๓๓ บัญญัติว่า "ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้"

มาตรา ๓๔ บัญญัติว่า "สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครอง การกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว จะกระทำมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน"

มาตรา ๗๕ วรรคแรก บัญญัติว่า "รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพและอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน....."

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ข้อ ๑๔ ข้อย่อยที่ ๒ กำหนดว่า "บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด"

ข้อ ๑๗ ข้อย่อยที่ ๑ กำหนดว่า "บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และจะถูกลบหลู่เกียรติและชื่อเสียงโดยมิชอบด้วยกฎหมายมิได้"

ข้อย่อยที่ ๒ กำหนดว่า "บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงหรือลบหลู่เช่นว่านั้น"

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า "ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดัง

ต่อไปนี้ หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

.....

(๔) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด

....."

มาตรา ๒๓ บัญญัติว่า "หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลดังต่อไปนี้

.....

(๕) จัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามความเหมาะสมเพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสมหรือเป็นผลร้ายต่อเจ้าของข้อมูล

....."

มาตรา ๒๔ บัญญัติว่า "หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้....."

มาตรา ๒๕ วรรคสาม บัญญัติว่า "ถ้าบุคคลใดเห็นว่าข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ส่วนใดไม่ถูกต้องตามที่เป็นจริง ให้มีสิทธิยื่นคำขอเป็นหนังสือให้หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสาร แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนนั้นได้ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวและแจ้งให้บุคคลนั้นทราบโดยไม่ชักช้า"

จากบทบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อพิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการ ตามนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด และมาตรการปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ผู้ร้องถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ดังต่อไปนี้

๑. การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เป็นขั้นตอนในชั้นสืบสวน สอบสวน รวบรวมพยานหลักฐาน ตามนโยบายและมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลในการปราบปรามยาเสพติด ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงว่า การรวบรวมรายชื่อของหน่วยปฏิบัติในพื้นที่เป็นการดำเนินการเบื้องต้น เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบขยายผลเท่านั้น ยังมิได้ใช้เป็นพยานหลักฐานในการจับกุมผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

แต่จากการตรวจสอบปรากฏว่า การรวบรวมและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของหน่วยงานต่างๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย โดยศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ หน่วยปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจในพื้นที่ เป็นต้น มีโอกาสเกิดความบกพร่อง คลาดเคลื่อน ทำให้กระทบต่อชื่อเสียงหรือความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในชีวิตของประชาชนผู้บริสุทธิ์และไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด กล่าวคือ

(๑) การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีการจัดทำโดยหลายหน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงมหาดไทย โดยศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ รวมทั้งหน่วยปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจในพื้นที่

ซึ่งปรากฏว่าบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของแต่ละหน่วยงานมีความแตกต่างกัน เช่น ผู้ร้องบางรายไม่มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด แต่กลับมีชื่อในบัญชีรายชื่อของกระทรวงมหาดไทย เป็นต้น

(๒) การรวบรวมและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ตามนโยบายต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ได้จัดทำขึ้นอย่างเร่งด่วน และไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดทำบัญชี รวมทั้งกระบวนการตรวจสอบกลั่นกรองข้อมูลอย่างรอบคอบ รัดกุม เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเป็นหลักประกันในความเชื่อถือได้ของข้อมูล ว่าจะไม่กระทบต่อประชาชนผู้บริสุทธิ์และไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รวมทั้งเพื่อให้ประชาชนทราบได้อย่างชัดเจนว่าหน่วยงานของรัฐมีหลักเกณฑ์อย่างไร และมีมาตรฐานในการใช้ข้อมูลใดในการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ก่อนที่จะแจ้งให้ผู้มีรายชื่อไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือฝ่ายปกครอง หรือสถานีอนามัย

(๓) หน่วยงานที่รับผิดชอบแข่งขันกันสร้างผลงานในการรวบรวมบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการรวบรวมข้อมูล มีการรวบรวมรายชื่อของผู้ที่ไม่เคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดไว้ในบัญชีรายชื่อ หรือมีการกลั่นแกล้งกล่าวหากัน เพื่อให้ได้จำนวนผู้มีชื่อในบัญชีตามเป้าหมาย

(๔) การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัด อำเภอ และกิ่งอำเภอ ซึ่งรวบรวมข้อมูลจากการประชุมประชาคมหมู่บ้าน หรือการรายงานข้อมูลในทางลับโดยผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันในท้องที่ หนังสือร้องเรียน หรือข้อมูลจากหน่วยปราบปรามยาเสพติดของสถานีตำรวจในพื้นที่ อาจมีการกลั่นแกล้งกัน ทำให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และได้รับความเดือดร้อนจากการถูกตรวจค้น และถูกประณามจากสังคมว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีความจำเป็น เพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายของรัฐบาลในการปราบปรามยาเสพติด แต่การรวบรวมและจัดทำบัญชีรายชื่อจะต้องมีความรัดกุม รอบคอบ ถูกต้อง ไม่กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนผู้บริสุทธิ์และไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งในทางปฏิบัติปรากฏว่าสาเหตุของความบกพร่อง หรือคลาดเคลื่อนในการรวบรวมข้อมูลและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีอยู่หลายประการ ทำให้ผู้ไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ได้รับแจ้งว่ามีชื่ออยู่ในบัญชี ดังเห็นได้จากกลุ่มผู้ร้องที่ได้รับแจ้งจากญาติ หรือบุคคลที่รู้จัก หรือผู้นำชุมชนว่าเป็น ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และให้ไปรายงานตัว หรือถูกเจ้าหน้าที่เรียกให้ไปรายงานตัวต่อทางราชการ แต่**ตรวจสอบแล้วพบว่าไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และกลุ่มผู้ร้องเรียนที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ตรวจสอบแล้วไม่พบว่ามีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รวมถึงผู้ที่ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด** มีจำนวนทั้งสิ้น ๘๓ ราย หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๔.๖๑ ของจำนวนผู้ร้องเรียนขอความเป็นธรรมในกรณีดังกล่าว

ดังนั้น การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงกระทบต่อสาระสำคัญแห่งสิทธิของบุคคล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๓๔ มากกว่าประโยชน์ในด้านการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำผิด ซึ่งจะกระทำมิได้ ตามมาตรา ๒๙ อีกทั้งการปฏิบัติตามนโยบายของรัฐในส่วนนี้ ไม่สอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๗๕ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๗ ข้อย่อยที่ ๑ และ ๒

๒. การเก็บรักษาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ในการเก็บรักษาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงว่า ข้อมูลในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเป็นข้อมูลลับ แต่จากการตรวจสอบพบว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องมิได้มีการเก็บรักษาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไว้เป็นความลับ จนทำให้มีบุคคลที่ไม่มีหน้าที่รับผิดชอบนำข้อมูลรายชื่อในบัญชีไปแจ้งแก่บุคคลอื่น ดังที่ปรากฏว่ามีผู้ร้องหลายรายได้รับแจ้งจากบุคคลอื่นว่ามีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งทำให้ผู้ที่ได้รับแจ้ง หรือถูกเปิดเผยว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ถูกสังคมประณาม และเป็นช่องทางให้มีการกลั่นแกล้งข่มขู่ สร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชนว่าจะไม่ได้รับความมั่นคงปลอดภัยในการดำเนินชีวิต เนื่องจากมีกรณีการฆาตกรรม เพื่อไม่ให้มีการสืบสวนพบตัวผู้กระทำผิดรายใหญ่ อันเป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่งขัดต่อมาตรา ๑๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องรับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยข้อมูลในบัญชีผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสมหรือเป็นผลร้ายแก่เจ้าของข้อมูล ตามมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ในกรณีที่เกิดความเสียหายย่อมต้องรับผิดตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.๒๕๓๙ นอกจากนั้นยังเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ไม่สุจริตบางรายใช้อำนาจไปในทางไม่ชอบ เรียกรับผลประโยชน์ เพื่อแลกกับการถอนชื่อบุคคลออกจากบัญชีดังกล่าว ดังเช่นกรณีร้องเรียนของผู้ร้องตามคำร้องที่ ๕๔๖/๒๕๔๖

๓. การแจ้งให้บุคคลไปรายงานตัว

การหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง มีหนังสือแจ้งให้ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งยังไม่อยู่ในฐานะผู้ต้องหา ไปรายงานตัวแสดงตน ยืนยันความบริสุทธิ์ และเข้ารับการอบรม โดยใช้ข้อความที่มีลักษณะเป็นการข่มขู่หรือสร้างความหวาดกลัว เช่น “จะไม่รับรองความปลอดภัยในทุกกรณี” จะดำเนินการตามกฎหมายโดยเด็ดขาด ดังกล่าวข้างต้น เป็นการดำเนินการที่ขัดต่อหลักการดำเนินคดีอาญาที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ ซึ่งตามหลักดังกล่าวแม้แต่บุคคลที่ตกเป็นผู้ต้องหายังมีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดยังมิได้อยู่ในฐานะผู้ต้องหา ก็ยิ่งต้องได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ การที่ทางราชการมีหนังสือเรียกให้ผู้มีชื่อในบัญชีไปรายงานตัว โดยใช้ถ้อยคำเสมือนว่าบุคคลนั้น เป็นผู้กระทำผิด จึงเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๓๓ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๔ ข้อย่อยที่ ๒ อีกทั้งการกระทำดังกล่าว ย่อมทำให้ผู้ที่ถูกเรียกให้ไปรายงานตัวต้องได้รับความอับอาย เสื่อมเสียชื่อเสียง จึงเป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ตามมาตรา ๓๔ อีกด้วย

๔. กรณีผู้ร้องแจ้งว่าถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐข่มขู่ เรียกรับเงินเพื่อให้ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ในประเด็นที่ผู้ร้องร้องเรียนว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองบังคับการกองปราบปราม และเจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทำความผิดเรียกรับเงินจากผู้ร้อง แม้ว่าผู้ร้องไม่ติดใจให้ดำเนินการต่อไป ก็ควรแจ้งไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

๕. การตรวจค้นจับกุม การยึดทรัพย์สิน ของผู้มีรายชื่อเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

เมื่อพิจารณาในด้านอำนาจหน้าที่ ปรากฏว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่อาศัยอำนาจตามกฎหมายหลัก คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ พระราชบัญญัติปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เช่น

- มีอำนาจเข้าไปในเคหสถาน หรือสถานที่ใดๆ เพื่อตรวจค้นเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีบุคคลที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหลบซ่อนอยู่ หรือมีทรัพย์สินซึ่งมีไว้ เป็นความผิดหรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือได้ใช้หรือจะใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือซึ่งอาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้ ประกอบกับมีเหตุอันควรเชื่อว่าเนื่องจากการเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้ บุคคลนั้นจะหลบหนีไป หรือทรัพย์สินนั้นจะถูกโยกย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิม และมีอำนาจจับกุมบุคคลใดๆ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.๒๕๑๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๔๕

- พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอาจมีการโอน ยักย้าย ซุกซ่อน หรือเป็นกรณีที่มีเหตุผลและความจำเป็นอย่างอื่น เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบทรัพย์สินไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีการวินิจฉัยว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือไม่ ตามมาตรา ๒๒ ประกอบมาตรา ๑๖(๓) และมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔

- พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายค้น ในกรณีมีความสงสัยตามสมควรว่าสิ่งของที่ได้มาโดยการกระทำผิดได้ซ่อนหรืออยู่ในนั้น ประกอบทั้งต้องมีเหตุอันควรเชื่อว่า เนื่องจากการเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้ สิ่งของนั้นจะถูกโยกย้ายเสียก่อน ตามมาตรา ๙๒ (๔) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในทางปฏิบัติ แม้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าว แต่การใช้อำนาจนั้นต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง ไม่ให้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ได้รับการรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งจะต้องกระทำเฉพาะกรณี มีความจำเป็น เพื่อดำเนินการตามแนวทางการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องเท่านั้น

แต่อย่างไรก็ตาม **วิธีการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ทำให้ผู้ร้องมีความรู้สึกว่าถูกกลั่นแกล้ง ไม่ได้รับความเป็นธรรมและหวาดกลัว โดยเฉพาะผู้ร้องหรือบุคคลตามคำร้องที่ถูกค้นบ้าน แต่ไม่พบยาเสพติดหรือสิ่งผิดกฎหมาย มีจำนวนถึง ๖๐ ราย ค้นพบสิ่งผิดกฎหมาย จำนวน ๖ ราย ซึ่งเป็นยาเสพติดเพียง ๑ ราย**

ดังนั้น จึงมีการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๓๔

ส่วนประเด็นการตรวจค้นและการยึดทรัพย์อย่างไม่เป็นธรรม เป็นรายกรณีนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้แยกการตรวจสอบ และมอบหมายให้คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้องดำเนินการต่อไป

๖. การถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ที่เห็นว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ ย่อมมีสิทธิขอแก้ไขหรือลบข้อมูลเกี่ยวกับตนในส่วนที่ไม่ถูกต้องตามที่เป็นจริง ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาคำขอ และแจ้งให้ผู้นั้นทราบโดยไม่ชักช้า ตามมาตรา ๒๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่ในช่วงเริ่มต้นของการประกาศนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ไม่ปรากฏว่ามีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการถอนชื่อบุคคลออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และปรากฏว่ากระทรวงมหาดไทยได้แจ้งหลักเกณฑ์ในการถอนชื่อบุคคลออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติ ในเดือนเมษายน ๒๕๔๖ หลังจากการดำเนินนโยบายปราบปรามยาเสพติด และมีปัญหาการร้องเรียนเกิดขึ้นแล้ว จึงเป็นกรณีที่หน่วยงานที่รับผิดชอบ ขาดความระมัดระวังในการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเรื่องดังกล่าว

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วมีมติ ดังนี้

๑. ให้ยุติการตรวจสอบในประเด็นที่ผู้ร้องถูกกล่าวหาว่ามีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ในกรณีที่ผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องได้รับการแก้ไขเยียวยาในปัญหาที่ร้องเรียนแล้ว กรณีผู้ร้องและบุคคลตามคำร้อง ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ในประเด็นเดียวกับที่มีการร้องเรียน ซึ่งในขณะตรวจสอบ คดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลหรือศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว และกรณีผู้ร้องและบุคคลตามคำร้องเสียชีวิต

๒. การดำเนินการของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง ในการจัดทำ และเก็บรักษาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด การแจ้งให้บุคคลไปรายงานตัว การตรวจค้น การยึดทรัพย์สินของผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด การถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด รวมทั้งกรณีที่ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐข่มขู่ เรียกรับเงินเพื่อให้ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด มีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และขาดความระมัดระวังในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

มาตรการการแก้ไขปัญหา อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้กำหนดมาตรการการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ เพื่อป้องกันมิให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในลักษณะทำนองเดียวกันนี้ขึ้นอีก ดังนี้

๑. มาตรการที่ได้ดำเนินการแล้ว

๑.๑ มีหนังสือที่ สม ๐๐๓/๓๔๕ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ถึงนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (เอกสารแนบ ๔-๕) เพื่อขอให้ตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐและให้ชี้แจงนโยบายและมาตรการในการปราบปรามยาเสพติด

๑.๒ มีหนังสือที่ สม ๐๐๓/๑๕๔๑ - ๑๕๔๓ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๖ ถึงประธาน

กรรมการตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการปราบปรามยาเสพติด ผู้อำนวยการศูนย์ประสานข้อมูลข่าวสารการต่อต้านยาเสพติดของรัฐบาล และประธานกรรมการติดตามการให้ความคุ้มครองผู้ให้ความร่วมมือต่อทางราชการในการปราบปรามยาเสพติด **(เอกสารแนบ ๖–๘)** เพื่อแจ้งข้อมูลและแสดงความห่วงใยต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติด และประสานงานด้านสิทธิมนุษยชน

๑.๓ ลงพื้นที่เพื่อรับฟังข้อเท็จจริงจากผู้ร้องและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งจัดให้ผู้ร้องได้เข้าร่วมรับฟังคำชี้แจงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และซักถามในประเด็นที่ผู้ร้องประสงค์ขอทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และหลักเกณฑ์ในการถอนชื่อออกจากบัญชีซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ชี้แจงให้ผู้ร้องเข้าใจถึงขั้นตอนการดำเนินการ และ**ได้มีการเยียวยาแก้ไขปัญหาโดยถอนชื่อผู้ที่ไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้ว**

๑.๔ ประสานงานและจัดประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อรับฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เพื่อเป็นข้อมูลในการชี้แจงให้ผู้ร้องทราบ รวมทั้งแสดงความห่วงใยต่อนโยบายการปราบปรามยาเสพติด และประสานการดำเนินการด้านคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

๒. มาตรการที่เสนอให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับไปดำเนินการต่อไป

โดยที่วิธีการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐรวบรวมรายชื่อเพื่อจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และการเรียกให้ผู้มีรายชื่อไปรายงานตัว ในทางปฏิบัติเป็นช่องทางให้เกิดปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง ทำให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ได้รับความเดือดร้อน ประกอบกับการรวบรวมและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เป็นเพียงมาตรการส่วนหนึ่งในการปราบปรามยาเสพติด และอาจได้ผลในการปราบปรามผู้ค้ารายย่อยและผู้เสพเท่านั้น จึงมีข้อเสนอแนะให้รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน ดังนี้

๒.๑ รัฐบาลควรดำเนินนโยบายป้องกันการแพร่ระบาดยาเสพติดที่ต้นเหตุ เพื่อให้สามารถเอาชนะปัญหายาเสพติดได้อย่างยั่งยืน โดยการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอในการสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในด้านการประกอบอาชีพ เช่น การจัดลานค้าชุมชน ตลาดนัด การส่งเสริมฝึกทักษะด้านอาชีพต่างๆ การสร้างศูนย์เรียนรู้ อุทยานเรียนรู้ของชุมชน ศูนย์สันทนาการ สนามกีฬาชุมชน เพื่อให้เยาวชนได้มีสถานที่แสดงออก รวมทั้งการรณรงค์อย่างสม่ำเสมอให้ประชาชนไม่ตกเป็นเหยื่อของระบบบริโภคนิยม เป็นต้น

นอกจากนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจะตั้งหน่วยตำรวจสัมพันธ์ในทุกชุมชน รวมทั้งระดมผู้ปกครองและอาสาสมัครมาร่วมด้วย เพื่อจัดโครงการอบรมและประชาสัมพันธ์ตามโรงเรียนต่างๆ เป็นประจำ ให้เห็นภัยของยาเสพติดและระบบบริโภคนิยม โดยส่งเสริมให้เด็กรายงานเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อเห็นการค้ายาเสพติดในโรงเรียนหรือที่อื่นๆ แม้แต่ในครอบครัวของตนเอง เป็นต้น

๒.๒ กระทรวงมหาดไทย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควรถอนชื่อบุคคลที่ถูกดำเนินคดีแล้ว แต่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง หรือศาลพิพากษายกฟ้อง หรือบุคคลที่ได้มีการติดตามตรวจสอบพฤติการณ์แล้วไม่พบการกระทำผิดภายในระยะเวลา ๖ เดือน ออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่มีการจัดทำในระหว่างการดำเนินนโยบายการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ในปี พ.ศ.๒๕๔๖

๒.๓ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ควรเป็นศูนย์กลางในการทบทวนและจัดทำฐานข้อมูลสำหรับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดขึ้นใหม่ โดยร่วมมือประสานงานด้าน

ข้อมูลข่าวสารกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และมีการกำหนดหลักเกณฑ์ มาตรฐานการได้มาของข้อมูล ระบบการตรวจสอบความถูกต้อง ตลอดจนการรักษาความลับของข้อมูลผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้สอดคล้องกับการจัดระบบและควบคุมข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐ เพื่อมิให้กระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนผู้บริสุทธิ์และไม่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

๒.๔ รัฐบาลควรเน้นการใช้งบประมาณและทรัพยากรไปในการปราบปรามและจับกุมผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่และผู้ผลิตยาเสพติด มากกว่าการจับกุมผู้ค้ารายย่อยหรือผู้เสพที่เป็นปลายเหตุ และเป็นสาเหตุของการฆาตกรรมเพื่อไม่ให้มีการสืบสวนพบตัวผู้กระทำผิดรายใหญ่

๒.๕ รัฐบาลควรพิจารณานำหลักสิทธิมนุษยชนมาใช้ในการดำเนินนโยบายป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เช่น เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องตรวจสอบและเก็บรักษาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไว้เป็นความลับ เป็นต้น นอกจากนั้น การแจ้งให้ผู้มีชื่อในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งยังมิใช่ผู้ต้องหาไปรายงานตัว ควรดำเนินการด้วยความระมัดระวังมิให้เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ตลอดจนจะต้องดำเนินการกับผู้ต้องสงสัย หรือผู้กระทำผิด ตามกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่ได้รับความเดือดร้อน ทั้งนี้ ตามมาตรการให้ความช่วยเหลือ เยียวยา แก้ไขที่ได้กำหนดไว้

๒.๖ กรณีที่ผู้ร้องแจ้งว่าถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐข่มขู่เรียกรับเงินเพื่อให้ได้รับการถอนชื่อออกจากบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้แจ้งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๔๐/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง เด็กหญิงปานนรี ขวัญจุล

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

เด็กหญิงปานนรี ขวัญจุล ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๖๘/๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิ-มนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๑๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๘ หมู่ ๔ ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ บิดาของผู้ร้องถูกจับกุมตามหมายจับเลขที่ ๓๘๑/๒๕๔๖ ของศาลจังหวัดปัตตานี ในข้อหาโทรมหญิง บุกรุก หน่วงเหนี่ยวกักขังและทำร้ายร่างกายหญิงผู้เสียหาย ทั้งๆที่บิดาของผู้ร้องมิได้กระทำความผิด ซึ่งในขณะเกิดเหตุบิดาของผู้ร้องมิได้อยู่ในที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวบิดาของผู้ร้องไปฝากขังที่เรือนจำจังหวัดปัตตานีเป็นเวลา ๒ เดือน ๕ วัน

วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ผู้เสียหายในคดีดังกล่าวได้ทำหนังสือแสดงเจตจำนงยืนยันว่าบิดาของผู้ร้องไม่ใช่ผู้กระทำความผิด

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้บิดาของผู้ร้องได้รับการปล่อยตัว

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล
๑. หญิงผู้เสียหาย (ปกปิดชื่อ)
๒. นายชวน ขวัญจุล
๓. นางสุมาลี ขนพิทักษ์

๔. นางสุดา บัวดำ
๕. เด็กหญิงปานนรี ขวัญจุล

พยานเอกสาร ๑. หนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๗
๒. หนังสือแสดงเจตจำนง ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล ๑. ร้อยตำรวจเอกขันติ สังสะมา รองสารวัตรปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองแงะ จังหวัดสงขลา
๒. นางเจ๊ะอาลือเมาะ พันทรกิจ พยาบาลวิชาชีพ ๗ โรงพยาบาลโคกโพธิ์
๓. นางเยาวดี อุ่นชนะ พยาบาลวิชาชีพ ๗ โรงพยาบาลโคกโพธิ์
๔. นายอารีย์ หาญภิรมย์ เจ้าพนักงานธุรการ ๕ โรงพยาบาลโคกโพธิ์

พยานเอกสาร ๑. สำเนาใบนำส่งผู้บาดเจ็บสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ รายผู้เสียหาย
๒. สำเนาบัตรบันทึกการตรวจผู้ป่วยของผู้เสียหาย ของโรงพยาบาลโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐
๓. สำเนาผลการตรวจของแพทย์ตำบลมะกรูดของผู้เสียหาย ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐
๔. สำเนาคำฟ้อง คดีหมายเลขดำที่ ๒๒๗/๒๕๔๗ ศาลจังหวัดปัตตานี ระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี โจทก์ นายชวน ขวัญจุล จำเลย
๕. หนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ ที่ ปน ๐๔๒๙/๓๐๑๘ ลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ เรื่อง พิจารณาช่วยเหลือให้ความเป็นธรรมแก่นายชวน ขวัญจุล
๖. หนังสือกองบังคับการตำรวจภูธรภาค ๙ ที่ ตช ๐๐๒๐.๐๑๒/๔๘๓๑ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เรื่อง แจ้งผลการดำเนินการ
๗. หนังสือกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ที่ ยธ ๐๔๐๒/๓๐๔๑ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ เรื่อง แจ้งผลการดำเนินการ
๘. หนังสือกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ที่ ยธ ๐๔๐๒/๔๘๓๑ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ เรื่อง แจ้งผลการดำเนินการ
๙. หนังสือโรงพยาบาลโคกโพธิ์ ที่ ปน ๐๐๒๗.๓/๐๒/๒๒๘๕ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้โดยสรุป มีดังนี้

ข้อมูลจากฝ่ายผู้ร้อง

เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ คณะอนุกรรมการฯ ได้เดินทางไปตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ตำบลควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี เพื่อสอบถามบิดาของผู้ร้อง ผู้ร้อง ผู้เสียหาย และพยาน

บุคคล ได้ความว่า ในคืนเกิดเหตุ (วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐) ลุงของผู้ร้องชื่อ นายมอง เข้าไปฉุดผู้เสียหาย โดยมีเพื่อนของนายมองกลุ่มหนึ่งจับผู้เสียหายนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ซึ่งมีคนขนาบท้ายไปทุ่งนา เพื่อกระทำชำเราผู้เสียหาย จากนั้นประมาณ ๑ ชั่วโมง ตำรวจได้ตามไปช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ได้นำตัวผู้เสียหาย ส่งโรงพยาบาลแต่อย่างใด วันรุ่งขึ้นตำรวจได้นำตัวผู้เสียหายไปสอบปากคำ และตำรวจได้พิมพ์ข้อความให้ผู้เสียหายลงชื่อเท่านั้น (ผู้เสียหายอ่าน-เขียนหนังสือไม่ได้) ร้อยตำรวจเอกขันติ สังสะมา ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรในขณะเกิดเหตุ ปัจจุบันได้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองแงะ จังหวัดสงขลา และร้อยตำรวจโทอุทัย (ไม่ทราบนามสกุล) เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีต่อ ซึ่งเคยแนะนำแก่หญิงผู้เสียหายว่า ให้ปรักปรำว่าบิดาของผู้ร้องเป็นผู้กระทำความผิด แต่หญิงผู้เสียหายไม่ปฏิบัติตาม เพราะไม่ได้เป็นความจริง และเกรงกลัวจะเป็นบาปกรรม

ต่อมาในวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ หญิงผู้เสียหายได้ทำหนังสือแสดงเจตจำนงโดยมีข้อความว่า ตามที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ เพื่อให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่แท้จริง ซึ่งผู้เสียหายได้ระบุเพียงชื่อเล่น และในชั้นสอบสวน ผู้เสียหายได้แจ้งแก่พนักงานสอบสวนแล้วว่า บิดาของผู้ร้องไม่ใช่ผู้กระทำความผิดที่แท้จริงในคดีนี้ จึงไม่ประสงค์จะดำเนินคดีอาญาหรือเรียกร้องใดๆ กับบิดาของผู้ร้อง

ข้อมูลจากฝ่ายผู้ถูกร้อง

ร้อยตำรวจเอกขันติ สังสะมา รองสารวัตรปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอคลองแงะ ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ได้ความว่า เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๐ ได้รับแจ้งจาก นายปวน หรือ นายควร มุกสิกกุล ซึ่งเป็นเพื่อนของผู้เสียหายว่า ในเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ขณะที่หญิงผู้เสียหายพักอยู่ที่บ้านเช่าพร้อมกับเพื่อนอีก ๓ คน มีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งเข้ามาลากตัวหญิงผู้เสียหายออกจากบ้านไปกลางทุ่งนา เจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุ เข้าช่วยเหลือหญิงผู้เสียหาย และได้ทำหนังสือส่งตัวหญิงผู้เสียหายไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์ โดยให้หญิงผู้เสียหายเดินทางไปด้วยตนเอง ซึ่งได้ถามความสมัครใจของหญิงผู้เสียหายก่อนว่าจะไปเอง หรือจะให้เจ้าหน้าที่ตำรวจนำตัวไป หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ไปรับตัวผู้เสียหายจากแพทย์ สำหรับรายนี้ได้เป็นผู้ไปรับผลการตรวจร่างกายด้วยตนเอง และเห็นเอกสารใบตรวจร่างกายแล้ว แต่จำสาระสำคัญไม่ได้

ในเบื้องต้นหญิงผู้เสียหายให้ถ้อยคำว่า บิดาของผู้ร้องเป็นคนร้าย เพราะเป็นกลุ่มชายที่เคยไปรับประทานอาหารที่ร้านซึ่งหญิงผู้เสียหายเป็นพนักงานเสิร์ฟ และอยู่หมู่บ้านเดียวกัน เคยรู้จักกันมาก่อน

วันรุ่งขึ้นได้ขออนุมัติออกหมายจับผู้ต้องหารวม ๘ คน ตามข้อมูลที่ได้รับฟังจากผู้เสียหาย และจากการสอบสวนเพิ่มเติม ในช่วงแรกจับได้ ๒-๓ คน และสั่งฟ้อง ศาลจังหวัดปัตตานีได้มีคำพิพากษาลงโทษบางราย และยกฟ้องในบางราย ส่วนกรณีบิดาของผู้ร้อง ถูกจับหลังเกิดเหตุ ๗ ปี ซึ่งก็แล้วแต่ผู้บังคับบัญชาจะให้ความสำคัญอย่างไร ตนไม่เคยสอบสวนและจับกุมบิดาของผู้ร้อง แต่เป็นผู้ทำสำนวนคดี และได้ไปเบิกความที่ศาลจังหวัดปัตตานีประมาณ ๒-๓ ครั้ง ส่วนนางสาวเป็ด (ไม่ทราบนามสกุล) และหญิงผู้เสียหายไปเบิกความในฐานะประจักษ์พยาน

ผู้ถูกร้องไม่เคยเห็นหนังสือที่หญิงผู้เสียหายระบุว่า บิดาของผู้ร้องไม่ใช่ผู้กระทำความผิดมาก่อน ในชั้นสอบสวนบิดาของผู้ร้องให้การปฏิเสธ จึงมิได้ทำแผนประกอบการรับสารภาพแต่อย่างใด และไม่ทราบมาก่อนว่า บิดาของผู้ร้องมีพี่ชายอีกคนหนึ่ง บิดาของผู้ร้องถูกจับกุมภายหลังที่ผู้ถูกร้องย้ายออกจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ไปรับราชการที่อื่นแล้ว

ข้อมูลจากโรงพยาบาลโคกโพธิ์

จากเวชระเบียนโรงพยาบาลโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี หญิงผู้เสียหายได้ไปเข้ารับการรักษาเมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ เวลา ๐๔.๑๕ นาฬิกา โดยระบุว่า ๓ ชั่วโมงก่อนมาถึงโรงพยาบาล หญิงผู้เสียหายกำลังนั่งคุยอยู่กับเพื่อนที่บ้านพัก ได้ถูกคนทำร้ายร่างกาย ชกต่อยบริเวณหน้าท้อง ไม่พบบาดแผล แต่จุกแน่นยอดอก หายใจไม่สะดวก ถูกตบบริเวณแก้มขวา ปวด ไม่บวม แล้วถูกไฟบุหรี่จี้บริเวณเต้านมข้างขวา เป็นแผลพุพองที่หัวนมด้านขวา ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๐.๕ เซนติเมตร

แพทย์ได้มีความเห็นระบุว่า หญิงผู้เสียหายรู้สึกตัวดี พูดคุยรู้เรื่อง ผลการตรวจ มีแผลเนื้อหลุดที่หัวนมด้านขวา เส้นผ่าศูนย์กลางขนาด ๐.๕ เซนติเมตร ใช้เวลารักษา ๑๐ วัน

ทั้งนี้ พยาบาลจากโรงพยาบาลโคกโพธิ์ยอมรับว่า มีการลงเวลาการตรวจคาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง ส่วนการที่พยาบาลเวรไม่ได้ตรวจภายในผู้เสียหายในคืนเกิดเหตุ เนื่องจากใบส่งตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจระบุแต่เพียงว่า มีการทำร้ายร่างกายเท่านั้น ไม่ได้ระบุถึงการทำอนาจารหรือการข่มขืน พยาบาลเวรจึงไม่ได้สอบถามหญิงผู้เสียหายถึงการข่มขืนแต่อย่างใด

การดำเนินคดี

พนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีได้ยื่นฟ้องบิดาของผู้ร้องต่อศาลจังหวัดปัตตานี เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ คดีหมายเลขดำที่ ๒๒๗/๒๕๔๗ ในข้อหาร่วมกันบุกรุกเคหสถานของผู้อื่นในเวลากลางคืนโดยใช้กำลังประทุษร้าย ร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๙ ได้พิจารณาแล้วมีความเห็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ส่งตัวผู้เสียหายไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์หรือไม่

จากการตรวจสอบและลงพื้นที่ของคณะอนุกรรมการฯ ได้ความว่า หญิงผู้เสียหายทำงานอยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ซึ่งปิดร้านเวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกา หญิงผู้เสียหายกลับถึงบ้านพักเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา จากนั้นได้มีชายกลุ่มหนึ่งจับตัวหญิงผู้เสียหายซ้อนท้ายจักรยานยนต์โดยมีคนนั่งขนาบท้ายนำตัวไปทุ่งนา เพื่อกระทำชำเรา หลังจากนั้นประมาณ ๑ ชั่วโมง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ไปช่วยเหลือ และกลุ่มชายดังกล่าวได้แยกย้ายกันหลบหนีไป

ในวันเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้นำตัวหญิงผู้เสียหายไปที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์เพื่อตรวจร่างกายแต่อย่างใด อีกทั้งหญิงผู้เสียหายไม่เคยพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย อันเนื่องการถูกทำร้ายในคดีนี้เลย วันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ให้หญิงผู้เสียหายไปพบที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์เพื่อสอบปากคำ แต่เมื่อไปถึงกลับมิได้มีการสอบปากคำแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สั่งให้หญิงผู้เสียหายลงชื่อในคำให้การโดยมิได้อ่านข้อความให้ฟัง

เจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่า ในคืนเกิดเหตุได้รับแจ้งว่า หญิงผู้เสียหายทำงานเป็นพนักงานในสถานบริการร้านอาหารแห่งหนึ่ง หลังเลิกงานขณะที่ผู้เสียหายพักอยู่ที่บ้านพร้อมด้วยเพื่อน ๓ คน มีชายกลุ่มหนึ่งบุกเข้าไปลากตัวผู้เสียหายออกจากบ้านไปกลางทุ่งนา นายควร มุกสิกกุล ซึ่งเป็นเพื่อนที่เช่า

บ้านพักร่วมกัน ได้มาแจ้งเหตุแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ตามไปช่วยเหลือ เมื่อถึงที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบถามหญิงผู้เสียหายเกี่ยวกับชื่อเล่น ที่อยู่ของคนร้าย ซึ่งทราบว่าเคยรู้จักกันมาก่อน และได้ทำหนังสือส่งตัวหญิงผู้เสียหายไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์ด้วยตนเอง โดยที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้นำตัวหญิงผู้เสียหายไปส่งที่โรงพยาบาล หลังจากนั้นร้อยตำรวจตรีขันติ สังสะนา ได้ไปรับผลการตรวจร่างกายของผู้เสียหายด้วยตนเอง ต่อมาภายหลังจึงทราบว่าหญิงผู้เสียหายได้ไปพบแพทย์หลังจากเกิดเหตุประมาณ ๒-๓ วัน ผลการตรวจชันสูตรบาดแผลหรือศพของแพทย์ระบุว่ารับตัวหญิงผู้เสียหายไว้ใน*วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ เวลา ๐๑.๐๐ นาฬิกา* แพทย์ระบุความเห็นว่า *มีแผลเนื้อหลุดที่หัวนมด้านขวา เส้นผ่าศูนย์กลาง ๐.๕ เซนติเมตร ใช้เวลารักษา ๑๐ วัน*

จากหลักฐานเอกสารของโรงพยาบาลโคกโพธิ์ ปรากฏว่า ร้อยตำรวจตรีขันติ สังสะนา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอโคกโพธิ์ ทำใบนำส่งผู้บาดเจ็บหรือศพให้แพทย์ตรวจชันสูตร อ้างวันเวลาเกิด*เหตุวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ เวลาประมาณ ๐๒.๓๐ นาฬิกา* แต่มีผลการตรวจชันสูตรบาดแผลหรือศพของแพทย์อ้างว่ารับผู้เสียหายไว้ใน*วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๐ เวลา ๐๑.๐๐ นาฬิกา* ซึ่งระยะเวลาดังกล่าวมีข้อขัดแย้งกันเอง กล่าวคือ ผลการชันสูตรของนายแพทย์ปรากฏออกมาก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะส่งตัวหญิงผู้เสียหายไปให้ตรวจร่างกาย ประกอบกับผู้เสียหายได้ให้ปากคำต่อศาลจังหวัดปัตตานีในคดีนี้ว่า *บาดแผลที่ได้รับอยู่ที่หัวนมด้านซ้ายมิใช่หัวนมด้านขวาตามรายงานของแพทย์* หากหญิงผู้เสียหายได้ไปตรวจร่างกาย และปรากฏบาดแผลที่หน้าอกของหญิงผู้เสียหาย พยาบาลผู้ทำการตรวจบาดแผลน่าจะต้องสอบถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายให้ละเอียดมากขึ้นกว่าบาดแผลที่ปรากฏ เช่น ถูกข่มขืนมาด้วยหรือไม่ เป็นต้น แต่กลับอ้างว่าใบส่งตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ระบุไว้ให้ตรวจ จึงมิได้ตรวจภายในของหญิงผู้เสียหาย คณะอนุกรรมการฯ เชื่อว่าไม่มีการตรวจร่างกายผู้เสียหายที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์แต่อย่างใด แต่การนำเอกสารผลการตรวจร่างกายมาเป็นหลักฐานในการฟ้องคดี จึงเป็นหลักฐานเท็จ ซึ่งมีผลต่อการดำเนินคดีในชั้นศาล อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียหายและบิดาของผู้ร้อง

ประเด็นที่สอง เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีกับบิดาของผู้ร้องด้วยความเป็นธรรมหรือไม่

หญิงผู้เสียหายยืนยันว่านายชวน ขวัญจุล ไม่ใช่เป็นผู้กระทำความผิด แต่เป็นพี่ชายของนายชวน ขวัญจุล ที่ชื่อนายมอง เป็นผู้กระทำความผิด ภายหลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงทราบว่านายชวน ขวัญจุล มีพี่ชายอีกหนึ่งคน และได้จับผิดคน แต่ก็ไม่ได้มีการถอนฟ้องนายชวน ขวัญจุล แต่อย่างใด กลับมีตำรวจพูดจาข่มขู่หญิงผู้เสียหายให้บอกไปว่านายชวน ขวัญจุล เป็นผู้กระทำความผิด

เจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่า ผู้เสียหายเป็นผู้แจ้งว่านายชวน ขวัญจุล เป็นคนร้าย โดยสอบปากคำผู้เสียหายก่อน แล้วจึงสอบปากคำนายชวน ขวัญจุล และนางสาวเป็ด (ไม่ทราบนามสกุล) หญิงผู้เสียหายยืนยันว่าผู้มีรายชื่อทั้ง ๗ คน เป็นคนร้าย เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่ไปรับประทานอาหารที่ร้าน อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกันและเคยรู้จักกันมาก่อน หลังจากสอบสวนเสร็จประมาณ ๑ เดือน จึงขออนุมัติออกหมายจับรวม ๘ คน แต่ไม่ได้มีการจับกุมบิดาของผู้ร้องหรือนำตัวมาสอบปากคำแต่อย่างใด ทั้งที่บิดาของผู้ร้องอยู่ที่บ้านทำมาหากินอย่างปกติสุข บิดาของผู้ร้องถูกจับกุมหลังจากเกิดเหตุประมาณ ๗ ปี

อย่างไรก็ตาม ในประเด็นนี้ ศาลจังหวัดปัตตานีได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๗/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดง ๘๗๒/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ ให้ยกฟ้องบิดาของผู้ร้อง เนื่องจากโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมาสืบให้ฟังได้ว่าบิดาของผู้ร้องเป็นคนร้ายที่กระทำความผิดตามฟ้อง

จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น คณะอนุกรรมการฯ จึงเชื่อว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และเป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อบิดาของผู้ร้อง เนื่องจากผู้เสียหายได้ยืนยันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า บิดาของผู้ร้องไม่ใช่ผู้กระทำความผิด แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้ดำเนินการใดๆ เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่บิดาของผู้ร้อง ทั้งๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะให้ความยุติธรรมแก่ผู้บริสุทธิ์ได้ตามกฎหมาย

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๘/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงมีข้อเสนอแนะและมาตรการการแก้ไข ดังนี้

ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาล ให้รัฐเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่นายชวน ขวัญจุล และครอบครัว โดยแจ้งให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพพิจารณาชดใช้ความเสียหายให้ ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔

มาตรการการแก้ไขต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑. ให้ตั้งกรรมการสอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เกี่ยวข้องกับกรณีนี้ เพื่อพิจารณาความผิดตามกฎระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการดังกล่าวภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบรายงานผลการตรวจสอบนี้

๒. เมื่อมีคดีอาญาเกิดขึ้นและผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการส่งตัวผู้เสียหายให้แพทย์ตรวจทันที มิใช่ปล่อยให้ผู้เสียหายเดินทางไปพบแพทย์ด้วยตนเอง

๓. เมื่อทราบตัวผู้กระทำความผิดและมีหมายจับแล้ว ควรเร่งรัดจับกุมผู้ถูกกล่าวหาโดยเร็ว ไม่ควรปล่อยเรื่องทิ้งไว้นานเกินไป เพราะไม่เป็นผลดีต่อผู้เสียหาย ผู้ถูกกล่าวหา พยานหลักฐาน รวมทั้งกระบวนการยุติธรรมด้วย

๔. การตั้งข้อกล่าวหาของพนักงานสอบสวนควรเป็นไปตามพยานหลักฐานที่รวบรวมได้ มิใช่ตั้งข้อกล่าวหาตามอำเภอใจ อันจะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องใช้หลักทรัพย์ที่มีราคาสูงในการขอประกันตัว ดังเช่นในกรณีนี้ที่ผู้เสียหายมิได้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาว่า ร่วมกันบุกรุกเคหสถานของผู้อื่นในเวลากลางคืนโดยใช้กำลังประทุษร้าย ร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายโดยมีหรือใช้อาวุธปืน อันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ทำให้ผู้ต้องหาต้องใช้หลักทรัพย์ที่มีราคาสูงขึ้น เพื่อใช้ในการประกันตัว

๕. เมื่อปรากฏพยานหลักฐานที่สำคัญและมีผลต่อรูปคดีโดยตรง พนักงานสอบสวนควรมีการสอบสวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับพยานหลักฐานนั้นทันที เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

มาตรการการแก้ไขต่อสำนักงานอัยการสูงสุด

๑. แจ้งให้อัยการสูงสุดตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีเกี่ยวกับการสั่งฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๗/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดงที่ ๘๗๒/๒๕๔๘

๒. ให้มีหนังสือกำชับไปยังพนักงานอัยการที่ฟ้องคดี ให้ตรวจสอบหลักฐานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนให้รอบคอบก่อนตั้งข้อหาฟ้องคดีผู้ถูกกล่าวหาเช่นในคดีนี้ เมื่อไม่มีพยานหลักฐานว่าผู้เสียหายถูกข่มขืนก็ไม่ควรฟ้องผู้ต้องหาในข้อหาข่มขืน หรือควรสั่งการให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมก่อนการสั่งฟ้องคดี เป็นต้น

มาตรการการแก้ไขต่อกระทรวงสาธารณสุข

๑. ให้ตั้งกรรมการสอบสวนเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลโคกโพธิ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำเอกสารการตรวจร่างกายผู้เสียหายในคดีนี้ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการดังกล่าวภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบรายงานผลการตรวจสอบนี้

๒. ให้มีหนังสือกำชับไปยังนายแพทย์ทุกโรงพยาบาล ให้มีความระมัดระวังและเคร่งครัดในการออกเอกสารให้แก่พนักงานสอบสวน เพราะเอกสารดังกล่าวจะถูกนำไปเป็นพยานหลักฐานในกระบวนการยุติธรรมซึ่งมีผลให้คุณให้โทษต่อผู้เสียหายและผู้ถูกกล่าวหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๔๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย
กรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง

ผู้ร้อง นางพิกุล พรหมจันทร์

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติด้วยวาจา ตามคำร้องที่ ๓๙๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในข้อหาลักทรัพย์ ต่อมานายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้หายตัวไป ในที่สุดพบเป็นศพ ที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จึงขอความเป็นธรรม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวมีมูลและอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบ

๑. ความเป็นมา

นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นบุตรนายกิตติศักดิ์ และนางวร ถิตย์บุญครอง อยู่บ้านเลขที่ ๕๖ ถนนเสน่หา ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ต่อมาบิดามารดาได้แยกทางกัน ตั้งแต่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ยังเด็กอยู่ จึงได้รับการเลี้ยงดูจากนางสา ถิตย์บุญครอง ผู้เป็นย่า เพราะบิดาได้หายออกจากบ้านไป

ต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๖ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขณะเมื่ออายุ ๑๖ ปี ถูกจับกุมในข้อหาลักทรัพย์ และศาลจังหวัดกาฬสินธุ์มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกเป็นเวลา ๑ ปี ๑ เดือน ๑๕ วัน หลังจากพ้นโทษแล้ว นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้กลับมาอยู่กับย่าอีก ล่าสุดนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนชาญยุทธวิทยา อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ขณะนั้นนางสา ถิตย์บุญครอง อายุ ๗๐ ปี

๒. การตรวจสอบ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาตรวจสอบโดยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด คณะกรรมการ

สืบสวนข้อเท็จจริงกรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษรและด้วยวาจา กล่าวคือ

๒.๑ คำชี้แจงของผู้ร้อง

ผู้ร้องเป็นน้าสาวของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ชี้แจงด้วยวาจาว่า เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ หลังจากเลิกเรียนแล้ว นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้กลับบ้านเพื่อเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าและออกจากบ้านไปกับเพื่อน ต่อมาในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เพื่อนบ้านมาบอกนางสา ถิตย์บุญครอง ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกจับและถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ นางสา ถิตย์บุญครอง จึงได้ไปเยี่ยมหลานพร้อมจัดเสื้อผ้าไปให้ด้วย นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เล่าให้นางสา ถิตย์บุญครอง ฟังว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกจับพร้อมกับเพื่อนอีก ๒ คน ได้แก่ นายอดุลย์ นาทองไชย และนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง

ต่อมาในวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เรียกนางสา ถิตย์บุญครอง ไปร่วมรับฟังการสอบปากคำนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่สำนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยไม่มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ และทนายความร่วมฟังการสอบปากคำของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ให้การว่า ได้ร่วมกับนายอดุลย์ นาทองไชย ขโมยรถจักรยานยนต์ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้คืนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวให้แก่เจ้าของไปแล้ว หลังจากวันนั้นนางสา ถิตย์บุญครอง ได้ไปเยี่ยมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อีก แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กีดกันมิให้พบนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อีกเลย นางสา ถิตย์บุญครอง จึงได้แต่ฝากของเยี่ยมผ่านเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น

ครั้นเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งนางสา ถิตย์บุญครอง ว่า จะมีผู้มาประกันตัวให้นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นางสา ถิตย์บุญครอง จึงเดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ โดยพบกับพันตำรวจโทสำเภา อินดี และทราบว่านายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ เป็นนายประกันให้ ซึ่งนางสา ถิตย์บุญครอง ก็แปลกใจ เพราะไม่เคยรู้จักกับนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น มาก่อนแต่อย่างใด จากนั้นนางสา ถิตย์บุญครอง ได้กลับมาบ้านเพื่อเอาทะเบียนบ้านไปประกอบหลักฐานในการประกันตัว จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา นางสา ถิตย์บุญครอง ได้ไปที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ แต่ศาลยังมิได้มีคำสั่งให้ประกันตัว นางสา ถิตย์บุญครอง จึงกลับมารอที่สถานีตำรวจ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจให้นางสา ถิตย์บุญครอง กลับไปรอที่บ้าน ต่อมาเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้โทรศัพท์มาที่บ้าน หมายเลข ๐๔๓-๘๒๐๕๖๘ และบอกว่าให้นางสา ถิตย์บุญครอง รีบไปรับตัว เพราะเจ้าหน้าที่จะพาไปที่ไหนไม่ทราบ อีกประมาณ ๓๐ นาที ต่อมา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้โทรศัพท์ไปหานายอภิชาต สีหาลุน ซึ่งเป็นน้าชายและอยู่ที่บ้าน ที่หมายเลข ๐๙-๔๕๓๐๙๑๒ โดยบอกให้รีบมารับ และบอกน้าชายว่า ได้ยินเสียงนางสา ถิตย์บุญครอง อยู่ที่ชั้นล่างของสถานีตำรวจด้วย

ครั้นนางสา ถิตย์บุญครอง และญาติขึ้นไปชั้นสองของสถานีตำรวจ กลับไม่พบนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่สังเกตเห็นว่ามีกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง วางทิ้งอยู่ในห้อง จึงกลับลงมาสอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทราบว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับไปแล้ว นางสา ถิตย์บุญครอง ได้โต้แย้งว่าเหตุใดกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ยังวางอยู่ในห้องชั้นสอง

เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงให้นางสา ถิตย์บุญครอง ขึ้นไปดูบนห้องชั้นสองอีกครั้งหนึ่ง เมื่อนางสา ถิตย์บุญครอง ขึ้นไปดู ก็ไม่พบกระเป๋าสะพายแล้ว

ในคืนวันนั้น นางสา ถิตย์บุญครอง จึงได้แจ้งความไว้เป็นหลักฐานในเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ความว่า พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ตามหมายปล่อยตัวของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์แล้ว แต่นางสา ถิตย์บุญครอง แจ้งว่า หลานชายยังไม่ได้กลับบ้านแต่อย่างใด

ต่อมา วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา นางสา ถิตย์บุญครอง ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ว่า พบศพซึ่งสงสัยว่าเป็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่จังหวัดร้อยเอ็ด และให้ญาติไปดู เมื่อญาติเดินทางไปที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด จึงพบว่าเป็นศพของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จริง

หลังจากนั้น นางสา ถิตย์บุญครอง ได้อายัดศพดังกล่าวไว้ และญาติได้นำศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เข้ากรุงเทพมหานคร เพื่อให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ชันสูตรพลิกศพ โดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

ต่อมา ญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้รับข้อมูลการใช้โทรศัพท์ของนางสาวอรัญญา มาหาญ จากเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ว่า ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ระหว่างเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา มีข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ดังนี้

วันที่	เวลา	หมายเลขที่ติดต่อ	พื้นที่	ใช้เวลา	
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๓.๕๗.๓๕	๖๖๑๑๘๐๒	พื้นที่ ๒	๐	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๔.๔๖.๓๐	๖๖๑๑๘๐๒	พื้นที่ ๒	๐	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๗.๔๕.๐๔	๖๖๐๑๗๓๙๓๒๗๒	กาฬสินธุ์	๐.๕๕	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๘.๐๐.๐๕	๖๖๐๔๓๘๒๐๕๖๘	กาฬสินธุ์	๐.๕๑	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๘.๐๑.๕๔	๖๖๕๐๐๑๐๙๓๑	กาฬสินธุ์	๓.๐๔	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๘.๓๐.๒๕	๖๖๙๔๕๓๐๙๑๒	กาฬสินธุ์	๑.๕๓	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๑๙.๓๑.๓๗	๖๖๕๐๐๑๐๙๓๑	กาฬสินธุ์	๕.๒๑	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๒๐.๓๖.๓๔	๖๖๑๑๘๐๒	พื้นที่ ๒	๐.๐๐	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๒๐.๔๘.๐๖	๖๖๐๖๖๔๐๑๙๔๒	กาฬสินธุ์	๐.๓๐	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๒๐.๔๙.๔๐	๖๖๐๖๖๔๐๑๙๔๒	กาฬสินธุ์	๕.๕๔	นาที
๒๒/๐๗/๒๐๐๔	๒๑.๓๐.๔๐	๖๖๕๐๐๑๐๙๓๑	กาฬสินธุ์	๐.๓๐	นาที

ต่อมา เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอกาฬสินธุ์ ได้เข้าตรวจค้นบ้านพักของจ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง ที่พักอยู่ในกรมทหารปืนใหญ่ที่ ๖ จังหวัดร้อยเอ็ด เนื่องจากเข้าใจว่านางสาวอรัญญา มาหาญ พักอยู่ที่บ้านดังกล่าว แต่ไม่พบนางสาวอรัญญา มาหาญ แต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือทั้ง ๑๐ นิ้ว และขอเส้นผมของจ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง ไปเพื่อตรวจสอบ โดยอ้างว่าได้มีเหตุปล้นทรัพย์กัน และเข้าใจว่าจ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง เป็นผู้กระทำความผิด แต่จ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง มีหลักฐานยืนยันว่าในวันที่เกิดเหตุปล้นทรัพย์ ระหว่าง

วันที่ ๒๖-๒๗ และ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ นั้น จ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง ปฏิบัติหน้าที่เป็นเวรยาม กรณีดังกล่าวจึงได้ยุติไป

ต่อมา ญาติได้ร้องเรียนต่อหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม และสำนักราชเลขาธิการ

๒.๑.๑ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ เมื่อได้รับเรื่องร้องเรียนแล้ว ผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐจึงได้ติดตามค้นหาข้อเท็จจริง กรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และได้เสนอข่าวดังต่อไปนี้

(ก) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับประจำวันพุธที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามภาพและข่าว ความว่า

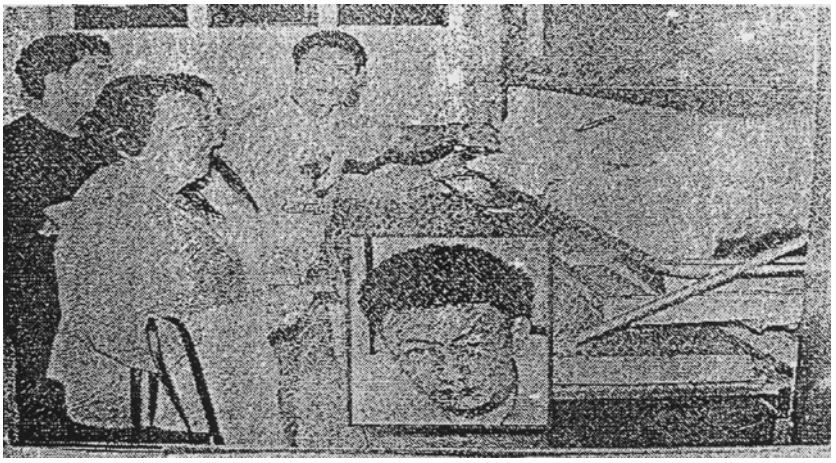

"สงสัยสีกากีทมิฬฆ่าปิดปาก ม.๕ เหยื่อศาลเตี้ย ศาลสั่งปล่อยคดีลัก จยย. ซ้อมน่วมรัดคอหิ้วศพทิ้ง นักเรียน ม.๕ เหยื่อทมิฬกลายเป็นศพปริศนาหลังถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์จับกุมข้อหาร่วมกับเพื่อนลักรถ จยย. ไปกักขังไว้หลายวัน หนุ่มน้อยโทรศัพท์หายายให้ช่วยหาเงินมาประกันตัว แม่เฒ่ารู้ข่าวรีบหอบเงินจะไปประกันหลานชาย เจอตำรวจชุดจับกุมอ้างปล่อยตัวไปแล้วตามคำสั่งศาล รีบไล่ให้ญาติกลับไปรอที่บ้าน แต่หลานโทร.ย้อนกลับมาอีกครั้ง บอกยังถูกขังบนโรงพักชั้นสอง ต้องแจ้นกลับไปค้นหาอีกรอบ พบเพียงกระเป๋าสะพายทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า ส่วนเหยื่ออาญาเถื่อนหายตัวไปอย่างลึกลับหลายวัน ไปพบอีกทีกลายเป็นศพถูกรุมซ้อมทารุณทิ้งป่าละเมาะข้ามจังหวัด ญาติสุดทนวิ่งโร่พึ่งไทยรัฐให้ช่วยเรียกร้องหาความยุติธรรม

ตำรวจจับนักเรียนข้อหาลักรถจักรยานยนต์ไปโรงพัก จู่ๆหายตัวลึกลับจนญาติต้องวิ่งโร่ร้องไทยรัฐ สุดท้ายพบเป็นศพปริศนาอยู่ในห้องดับจิตโรงพยาบาล รายนี้เปิดเผยเมื่อเวลา ๑๔.๐๐ น. วันที่ ๒๖ ก.ค. นางพิกุล พรหมจันทร์ อายุ ๔๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๐๐/๔๙ ถนนรัตนาธิเบศร์ อ.เมืองนนทบุรี เดินทางมาที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ไทยรัฐเพื่อร้องขอความเป็นธรรมกรณีหลานชายหายตัวไปอย่างลึกลับ โดยนางพิกุลเล่าว่า ได้รับโทรศัพท์จากนางสา ถิตย์บุญครอง อายุ ๗๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๕๖ ถนนเสน่หา อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ผู้เป็นแม่แจ้งว่า เมื่อวันที่ ๒๐ ก.ค.ที่ผ่านมา หลานชาย ซึ่งเป็นลูกของน้องสาวตน

ชื่อ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ ร.ร.ชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับตัวไปพร้อมกับเพื่อนรวม ๓ คน ในข้อหาลักรถจักรยานยนต์

ต่อมาวันที่ ๒๒ ก.ค. ในช่วงบ่าย นางสา ได้รับโทรศัพท์จากนายเกียรติศักดิ์ว่า ให้ช่วยหาหลักทรัพย์ไปประกันตัวด้วย นางสาจึงนำหลักทรัพย์ไปยื่นประกันตัวหลานชายกับ พ.ต.ต.สุมิตร นันสถิตย์ พนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ แต่กลับได้รับคำตอบว่า ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวผู้ต้องหาไปแล้ว นางสาจึงนั่งรอหลานอยู่บนโรงพักจนเย็น ต่อมามีตำรวจนายหนึ่งมาบอกว่าให้กลับไปรอหลานที่บ้าน แต่เมื่อนางสากลับถึงบ้านก็ได้รับโทรศัพท์จากนายเกียรติศักดิ์ พูดน้ำเสียงสั่นเครือด้วยความหวาดกลัวว่า "ที่ตำรวจพูดกับยายไม่จริง ไม่เป็นไปตามที่พูด แล้วเขากำลังจะพาผมไปฆ่า ยายรีบมาช่วยผมด้วย ผมอยู่บนชั้น ๒ ของโรงพัก จากนั้นสัญญาณขาดหายไป นางสาจึงชวน น.ส.จุ๊บแจง อายุ ๒๒ ปี ซึ่งเป็นหลานอีกคนไปเป็นเพื่อน แต่เมื่อไปถึงโรงพักก็ไม่พบนายเกียรติศักดิ์ โดยตำรวจนายหนึ่งอ้างว่าได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ไปตั้งแต่เวลา ๑๖.๓๐ น. พร้อมนำบันทึกการปล่อยตัวมาแสดงให้ดู เมื่อขอขึ้นไปดูบนชั้น ๒ ของโรงพัก ปรากฏว่าพบกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์วางไว้ใต้โต๊ะตำรวจ แต่ไม่พบตัวหลานชาย คิดว่าคงกลับไปบ้านแล้ว จึงรีบติดตามไป แต่ต้องผิดหวังเพราะไม่พบตัวหลานชาย นางสาจึงเข้าแจ้งความกับพนักงานสอบสวนคนเดิมในวันเดียวกันเวลา ๒๑.๐๐ น. ขอให้สืบหานายเกียรติศักดิ์ด้วย เนื่องจากได้หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยหลังจากที่ตำรวจบอกว่าปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ไปแล้ว เจ้าหน้าที่จึงลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน กระทั่งผ่านไปหลายวันก็ยังไม่ได้ข่าวคราวจากนายเกียรติศักดิ์หลานชาย

ต่อมาเมื่อช่วงเช้ามืดวันที่ ๒๖ ก.ค. มีตำรวจยศ จ.ส.ต. คนหนึ่งซึ่งเป็นญาติกัน ได้ไปหานางสาที่บ้านบอกว่า สงสัยนายเกียรติศักดิ์ไปเที่ยวใน อ.เมืองร้อยเอ็ด และอาจได้รับอันตรายถึงชีวิต ขอให้ลองสอบถามโรงพยาบาลร้อยเอ็ดดูว่ามีศพมาฝากเก็บไว้หรือไม่ นางสาได้โทรศัพท์ไปหานางพิกุลให้เข้าร้องเรียนกับ น.ส.พ.ไทยรัฐ เพื่อเป็นสื่อในการตามหา พร้อมแจ้งความร้องทุกข์กองปราบปรามให้ช่วยติดตามคดี จากนั้นนางสาพร้อมญาติจำนวนหนึ่งได้เดินทางจาก จ.กาฬสินธุ์ ไปที่ รพ.ร้อยเอ็ด

หลังรับฟังเรื่องราวจากนางพิกุล เจ้าหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ น.ส.พ.ไทยรัฐ ได้ประสานกับผู้สื่อข่าวประจำ จ.ร้อยเอ็ด ให้ติดตามไปที่ รพ.ร้อยเอ็ด เพื่อช่วยประสานงานให้กับนางสาและญาติในการตรวจสอบศพผู้เสียชีวิตว่าจะใช่นายเกียรติศักดิ์หรือไม่ ทันทีที่เดินทางไปถึงโรงพยาบาล พบนางสาและญาติกำลังทำเรื่องขออนุญาตเจ้าหน้าที่เข้าไปดูศพที่ห้องเก็บศพชั้น ๒ หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำนางสาไปที่ตู้เก็บศพหมายเลข ๓ ทันทีที่ประตูเก็บศพเปิดออกมองเห็นใบหน้าผู้เสียชีวิตที่นอนสงบนิ่งอยู่ภายใน นางสาถึงกับปล่อยโฮลั่นโรงพยาบาล เพราะปรากฏว่าผู้เสียชีวิตเป็นนายเกียรติศักดิ์จริง

สภาพศพนายเกียรติศักดิ์สวมเสื้อยืดคอกลมสีเขียวอ่อน สวมกางเกงขาสั้นสีขาว ที่รอบคอมีรอยคล้ำคล้ายถูกเชือกรัด ที่ปากบนด้านขวามีแผลฉีกขนาดใหญ่ ที่หน้าท้องและหน้าขาทั้ง ๒ ข้างมีรอยช้ำคล้ายรอยถูกกระทืบอย่างรุนแรง หลังตรวจสอบสภาพศพ นางสาได้ขอให้เจ้าหน้าที่สืบสวน สภ.อ.เมืองร้อยเอ็ดอายัดศพหลานชายไว้ก่อน พร้อมส่งศพไปที่สถาบันนิติเวชวิทยาศาสตร์เพื่อให้แพทย์ชันสูตรหาสาเหตุการเสียชีวิตอย่างละเอียด เพราะมั่นใจว่านายเกียรติศักดิ์น่าจะถูกกลุ่มคนร้ายรุมสังหารอย่างทารุณแล้วนำศพไปทิ้งไว้เพื่ออำพรางคดี

จากการสอบถามเจ้าหน้าที่ประจำห้องเก็บศพทราบว่า พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต สารวัตรเวร สภ.อ.จังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ได้มอบให้สมาชิกหน่วยกู้ภัยอโศกไปรับศพชายไทยไม่ทราบชื่อ ซึ่งพบอยู่

ในป่าละเมาะใกล้พนังกั้นน้ำชี ช่วงใกล้บ้านบึงโดน ม. ๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร ซึ่งอยู่ติดกับเขต อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์ เอามาฝากไว้ที่ห้องเก็บศพ รพ.ร้อยเอ็ด ตั้งแต่เวลา ๑๗.๓๐ น. วันที่ ๒๓ ก.ค. เพื่อรอสอบสวนว่าผู้ตายเป็นใครมาจากไหน กระทั่งนางสามาดูศพยืนยันว่าเป็นนายเกียรติศักดิ์ หลานชายที่หายตัวไป ต่อมานางสาได้เดินทางไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร เพื่อเข้าแจ้งความกับ พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต ปรากฏว่า พ.ต.ต.สำอางค์ ออกไปสอบสวนคดีอื่น จึงนัดนางสามาสอบปากคำในเช้าวันรุ่งขึ้น”

(ข) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับประจำวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามภาพและข่าว ความว่า

“ผ่าศพ ม.๕ เหยื่อทมิฬหมอพรทิพย์เผยพบหลักฐานบางอย่าง ส่งศพนักเรียน ชั้น ม.๕ เหยื่อ “แก๊งทมิฬ” ให้ “หมอพรทิพย์” ผ่าพิสูจน์แล้วพบหลักฐานสำคัญบางอย่าง แต่ไม่ชี้ชัด อ้างรอฟังแถลงใหญ่ ในขณะที่ ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด พื้นที่พบศพเหยื่อถูกจับแขวนคอ ยืนยันหากพบตำรวจเป็นฆาตกรฟันไม่เลี้ยง พร้อมส่ง รอง ผกก.ภ.จ. ลงคุมคดี ด้าน ผกก.โรงพักที่เกิดเหตุยังอุ้มลูกน้องสุดๆ ขณะที่ชุดสอบสวนพบปมใหม่ เป็นฝีมือแก๊งโจรกรรมรถ “ฆ่าตัดตอน” เพราะกลัวจะสาวถึงขบวนการใหญ่ แฉจุดเกิดเหตุอยู่ห่างจากแหล่งรับซื้อรถจักรยานยนต์ที่ถูกโจรกรรมแค่ ๒๐ กม. ขณะเดียวกันก็ยังไม่ตัดประเด็น “แก๊งมีสี” อุ้มฆ่า ส่วนเพื่อนร่วมแก๊งหลังเกิดเหตุหายตัวลึกลับอีกคน

เหยื่อแก๊งทมิฬ ศพของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งญาติเชื่อว่าถูกจับแขวนคอ ถูกนำส่ง รพ.ธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติศูนย์รังสิต ให้แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ผ่าพิสูจน์พบหลักฐานสำคัญทางคดี

คดีฆาตกรรมอำมหิต กรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์จับกุมในคดีร่วมกับพวกโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ต่อมาญาติได้ขอยื่นประกันตัวในชั้นศาล โดยระหว่างรอการปล่อยตัวจากตำรวจ ญาติได้รับการติดต่อครั้งหลังสุดจากนายเกียรติศักดิ์ ที่โทรศัพท์ไปหา แจ้งให้ทราบว่าถูกตำรวจกักตัวไว้ และกำลังจะนำไปฆ่าทิ้ง เมื่อญาติตามไปที่โรงพัก กลับพบเพียงกระเป๋าสะพาย ส่วนนายเกียรติศักดิ์หายตัวไป กระทั่งพบอีกทีกลายเป็นศพลักษณะถูกแขวนคอภายในกระท่อมกลางทุ่งนา ใกล้พนังกั้นแม่น้ำชี หมู่ ๕ ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด โดยญาติเชื่อว่าเป็นฝีมือของ “แก๊งทมิฬ” อุ้มไปฆ่าทิ้ง พร้อมกับเรียกร้องให้ผ่าพิสูจน์ศพหาสาเหตุการตายที่ชัดเจนอีกครั้ง

ความคืบหน้าของคดี เมื่อตอนเช้าวันที่ ๒๘ ก.ค. พ.ต.อ.มนตรี ศรีบุญลือ ผกก.สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เปิดเผยว่าคดีนี้ชุดสายตรวจได้จับกุมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เมื่อวันที่ ๑๖ ก.ค. หลังขยายผลจับกุมนายอดุลย์ นาทองชัย นักศึกษาสถาบันมีชื่อแห่งหนึ่ง ขณะขนชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ ลงจากหอพัก "รัชเพชร" ที่นายเกียรติศักดิ์ผู้ตายนำมาขายให้ในราคา ๒๐๐ บาท จากนั้นชุดจับกุมได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ส่งให้พนักงานสอบสวนคดีดำเนินคดี ในชั้นต้นพนักงานสอบสวนได้คัดค้านการประกันตัวเพราะเป็นคดีอุกฉกรรจ์ และอยู่ในระหว่างการควบคุมตัวในห้องขัง สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ตลอด กระทั่งนำตัวผู้ต้องหาส่งฟ้องศาล ญาติได้ประกันตัวในชั้นศาล และศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัว หลังจากนั้นนายเกียรติศักดิ์ก็ไม่ได้อยู่ในความดูแลของตำรวจแต่อย่างใด ส่วนที่มีการตั้งข้อสงสัยว่าเป็นการกระทำของตำรวจนั้น ในฐานะผู้บังคับบัญชาพร้อมจะให้ตรวจสอบการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน ทุกกรณีทุกอย่างความจริงต้องปรากฏ

นอกจากนี้ ในวันเดียวกันผู้สื่อข่าวเดินทางไปที่หอพักรัชเพชรอพาร์ทเมนต์ เลขที่ ๘๒/๑-๒ ของนายรัชเพชร ณ กาฬสินธุ์ ในซอย สว.ประศักดิ์ เขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์เพื่อขอพบนายอดุลย์ หรือดุล นาทองชัย หนึ่งในผู้ต้องหาที่ตำรวจระบุว่าเป็นคนรับซื้อชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์จากนายเกียรติศักดิ์ ปรากฏว่าไม่พบตัวนายอดุลย์แต่อย่างใด ทราบจากนายโกวิทย์ โพธิ์สิน ผู้ดูแลหอพักว่า นับตั้งแต่นายอดุลย์ได้รับการประกันตัว และเกิดคดีนายเกียรติศักดิ์ถูกแขวนคอตาย ทำให้นายอดุลย์หายตัวไปจากหอพักประมาณ ๒-๓ วันแล้ว โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบว่าไปไหน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่พักอาศัยที่หอพักดังกล่าวได้ตั้งข้อสังเกตว่านายอดุลย์อาจจะเกิดความกลัวหนีไปหลบซ่อนที่ใดที่หนึ่ง เพราะนายอดุลย์ถือเป็นพยานปากสำคัญที่จะมัดตัวแก๊งทมิฬ

ขณะเดียวกันมีรายงานด้วยว่า ชุดสอบสวนนอกจากจะพุ่งเป้าไปที่ "แก๊งมีสี" แล้ว ยังมุ่งประเด็นฝีมือแก๊งโจรกรรม "ฆ่าตัดตอน" โดยแนวทางสอบสวนในทางลึกพบว่าในช่วงที่ผ่านมา รถจักรยานยนต์ที่ถูกโจรกรรมส่วนใหญ่ คนร้ายได้ชำแหละชิ้นส่วนส่งไปขายกับหมู่บ้านแห่งหนึ่งในกิ่ง อ.ฆ้องชัย จ.กาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านเดิมของนายอดุลย์ หนึ่งในผู้ต้องหา โดยคนหมู่บ้านแห่งนี้ส่วนใหญ่ยึดอาชีพรับซื้อของเก่า มีอยู่ประมาณ ๒-๓ ราย รับซื้อเฉพาะอะไหล่รถจักรยานยนต์ และเมื่อตรวจสอบอย่างละเอียดพบว่าหมู่บ้านดังกล่าวตั้งอยู่รอยต่อกับ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ห่างจากจุดพบศพของนายเกียรติศักดิ์ประมาณ ๒๐ กม. ประเด็นดังกล่าวตำรวจตั้งข้อสังเกตว่าอาจเป็นไปได้ที่แก๊งโจรกรรมรถ กลัวว่า นายเกียรติศักดิ์จะคายความลับถึงขบวนการ ได้วางแผนลวงไปฆ่าโดยการจับแขวนคอเพื่ออำพรางคดี ซึ่งตำรวจได้เร่งติดตามหาตัวนายอดุลย์แล้ว เชื่อว่าน่าจะเป็นผู้กำความลับไว้

พ.ต.อ.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.จังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด เปิดเผยว่า ในวันเดียวกันพร้อมด้วย พ.ต.ท.ชัยณรงค์ ก้านทอง รอง สกก. (สส.) พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต สารวัตรเวรเจ้าของคดี ได้นำนางสา ถิตย์บุญครอง อายุ ๗๐ ปี ย่าของนายเกียรติศักดิ์ เดินทางไปยัง สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เพื่อทำแผนประกอบสำนวนคดี เนื่องจากก่อนตายว่าถูกตำรวจนอกเครื่องแบบนายหนึ่งพาขึ้นไปบนชั้น ๒ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ พร้อมกันนี้ได้สอบปากคำ ด.ต.นิคม พิมพ์นิตย์ สิบเวรให้การว่า เป็นคนไขกุญแจเปิดประตูห้องขังปล่อยนายเกียรติศักดิ์ หลังเห็นคำสั่งศาลให้ปล่อยตัว แต่หลังจากนั้นอ้างว่าไม่ทราบผู้ตายหายไปไหนกับใคร รวมทั้งสอบปากคำ จ.ส.ต.วรพันธ์ ภูดวงจิตา เสมียนประจำวัน จากนั้นได้พานางสาเดินทางกลับ สภ.อ.จังหาร นำตัวไปพักกับหลานชายในค่ายทหารแห่งหนึ่ง มีตำรวจนอกเครื่องแบบคุ้มครองใกล้ชิด นอกจากนี้ ตำรวจยังได้สอบปากคำพยานเป็นวัยรุ่น ๓ คน ยืนยันว่า ให้นาย

เกียรติศักดิ์ยืมโทรศัพท์ไปหาญาติก่อนกลายเป็นศพ ซึ่งคำให้การเป็นประโยชน์ต่อคดีพอสมควร

พล.ต.ต.สมัย ทะสังขา ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด เปิดเผยว่า ได้รับรายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว เบื้องต้นได้มอบหมายให้ พ.ต.อ.อธิพล นพวงศ์ ณ อยุธยา รอง ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด ลงไปควบคุมคดี หากพบผู้กระทำผิดไม่ว่าเป็นใคร หรือเป็นตำรวจก็ตาม ให้ดำเนินคดีจนถึงที่สุดไม่มีการละเว้น เพราะคนทุกคนมีกฎหมายคุ้มครอง ที่ผ่านมามีคนถูกฆ่าตายนำศพไปทิ้งในเขต จ.ร้อยเอ็ด หลายศพแล้ว สอบสวนพบว่าคนตายล้วนเป็นคน จ.กาฬสินธุ์ สร้างความหนักใจให้กับตำรวจร้อยเอ็ดพอสมควร

ส่วนที่ รพ.ธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติศูนย์รังสิต จ.ปทุมธานี ในตอนเช้าวันเดียวกัน หน่วยกู้ภัยอโศกสมาคมแสงธรรมรัตนการกุศลร้อยเอ็ด ได้นำศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เหยื่อแก๊งทมิฬมาผ่าพิสูจน์ศพ โดยมีแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รอง ผอ.สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และ น.พ.สุรณรงค์ ศรีสุวรรณ นายแพทย์ระดับ ๔ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ร่วมกันผ่าศพ โดยใช้เวลาประมาณ ๓ ชม. ๑๕ นาที จึงแล้วเสร็จ ก่อนจะมอบศพให้ญาตินำกลับไปตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดชัยสุนทร ต.ในเมือง อ.เมืองกาฬสินธุ์ จ.กาฬสินธุ์ โดยภายหลังการผ่าพิสูจน์ศพ แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ปฏิเสธที่จะตอบคำถาม กล่าวเพียงสั้นๆ ว่า พบหลักฐานบางอย่าง แต่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้ จะเป็นผลต่อรูปคดี ในส่วนของรายละเอียดจะแถลงให้ทราบอีกครั้งในวันที่ ๒๙ ก.ค. นี้ ที่กระทรวงยุติธรรม

ทางด้านนายชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม กล่าวว่าการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ หากเป็นการฆาตกรรมอำพรางจริง ถือว่าเป็นเรื่องน่าหดหู่ใจกับสภาพสังคมชนบทห่างไกล สะท้อนให้เห็นว่ายังมีการใช้อำนาจเถื่อนต่อคนที่ด้อยโอกาสอยู่เสมอ เห็นว่าคดีนี้เป็นเรื่องสำคัญที่ไม่ควรปล่อยผ่าน ต้องติดตามตรวจสอบให้ความจริงกระจ่าง เพื่อนำคนผิดมาลงโทษ เมื่อสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ได้ผ่าชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์ ตนได้มีคำสั่งให้กองพิทักษ์สิทธิเสรีภาพเข้าสอบสวนร่วมกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์อย่างใกล้ชิด รวมทั้งจะทำหนังสือไปยังตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อขอทราบรายละเอียดเบื้องต้น ต้องให้เป็นหน้าที่ของตำรวจ ในการสอบสวนหาสาเหตุ สุดท้ายหากญาติยังติดใจ กระทรวงยุติธรรมยังมีกลไกตรวจสอบอีก และหากผลสอบสวนสรุปว่าถูกฆาตกรรม ญาติสามารถร้องขอรับเงินช่วยเหลือได้ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาได้ จำนวน ๓ หมื่นบาท แต่ไม่เกิน ๑ แสนบาท เงินค่าทำศพ ๒ หมื่นบาท ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญที่ต้องการให้สังคมรับผิดชอบต่อเหยื่ออาชญากรรม โดยการนำเงินภาษีมาช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ”

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับประจำวันพฤหัสบดีที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามภาพและข่าว ความว่า

“มีเงื่อนงำ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง วัย ๑๗ ปี นร.ชั้น ม. ๕ ถูกพบศพแบบมีพิรุธ ปมเชือกผูกเงื่อนอยู่ด้านหน้า ลิ้นก็ไม่จุกปาก ตาก็ไม่เหลือกถลน ผิดธรรมชาติคนแขวนคอตายเอง ญาติโวยแก๊งมีสีอุ้มฆ่าอำพราง”

“โดนแขวนคอชัดๆ ศพ ม.๕ ฟ้อง พบพิรุธโดนฆ่าอำพราง ผบช.ภ.๔ แฉฟันไม่เลี้ยง ส่งหมอพรทิพย์พิสูจน์ แกะรอยคดีอุ้มฆ่าอำมหิตนักเรียนหนุ่มชั้น ม.๕ เมืองน้ำดำ ผู้ต้องหาคดีลักรถจักรยานยนต์สงสัยตกเป็นเหยื่ออาญาเถื่อนแก๊งสีกากีทมิฬ แฉพบกลายเป็นศพโดนซ้อมน่วมก่อนนำไปแขวนคอจัดฉากอำพรางคดีที่กระท่อมกลางทุ่งนา จ.ร้อยเอ็ด ตำรวจท้องที่พบศพ สอบปากคำญาติเตรียม

พาไปชี้จุดที่พบกระเป๋าเหยื่อบนโรงพัก สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ มั่นใจพยานหลักฐานสาวไปถึงกลุ่มมือสังหาร ยันไม่ว่าสีไหนมีหลักฐานจับแน่นอน กลุ่มญาติเหยื่อศาลเตี้ยหวาดกลัวอิทธิพลมืด พากันอพยพหนีตายออกนอกพื้นที่ พร้อมส่งศพให้ "พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์" ลงมีดผ่าชันสูตรหาความจริง ผบก.ภ.จ.กาฬสินธุ์ แบะท่ายังไม่รู้รายละเอียด แต่จะตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ออกโรงป้องลูกน้อง มั่นใจไม่ใช่ฝีมือตำรวจแน่นอน ผบช.ภ.๔ ลั่น ถ้าพบสีกากีมีส่วนเกี่ยวข้องจริงสั่งฟันไม่เลี้ยง

คดีฆาตกรรมอำมหิตนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ ร.ร.ชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ตกเป็นเหยื่ออาญาเถื่อน ถูกรุมซ้อมฆ่าอำพรางศพในกระท่อมกลางทุ่งนาใกล้พนังกั้นแม่น้ำชี ม.๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ญาติโร่ร้องขอความเป็นธรรมกับผู้สื่อข่าว น.ส.พ.ไทยรัฐ ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับกุมพร้อมเพื่อนอีก ๒ คน ในคดีลักรถจยย. แต่ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวไป ระหว่างนั้นนายเกียรติศักดิ์ได้โทรศัพท์มาหาญาติบอกว่ายังถูกตำรวจกักตัวอยู่และกำลังจะถูกพาไปฆ่า ญาติจึงไปตามหาที่โรงพักพบเพียงกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์วางอยู่ใต้โต๊ะตำรวจบนชั้น ๒ ส่วนนายเกียรติศักดิ์หายตัวไป จนกระทั่งพบกลายเป็นศพถูกฆ่าตายในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร นำศพส่งไปเก็บไว้ที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นญาติเชื่อว่านายเกียรติศักดิ์ถูกแก๊งตำรวจทมิฬอุ้มไปฆ่าทิ้งนั้น

ความคืบหน้าการแกะรอยคลี่ปมฆาตกรรมโหดเมื่อเช้าวันที่ ๒๗ ก.ค. ผู้สื่อข่าวเฉพาะกิจ น.ส.พ.ไทยรัฐ ได้เข้าพบนายนิธิศ พุฒป่า อายุ ๓๕ ปี หัวหน้าหน่วยกู้ภัยอโศก จ.ร้อยเอ็ด เพื่อสอบถามถึงสภาพศพนายเกียรติศักดิ์ที่พบในวันแรก ได้รับการเปิดเผยว่าเมื่อวันที่ ๒๓ ก.ค.ที่ผ่านมา เวลา ๐๘.๓๐ น. รับแจ้งจากตำรวจสื่อสาร สภ.อ.จังหาร ว่าให้ไปเก็บศพชายไม่ทราบชื่อที่กระท่อมกลางทุ่งนาบ้านบึงโดน ม.๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด จึงนำทีมกู้ภัยรวม ๔ คน ไปถึงที่พบศพก่อนที่ตำรวจและแพทย์จะไปถึงราว ๒๐ นาที

นายนิธิศ เปิดเผยต่อไปว่า สภาพศพผู้ตายถูกแขวนคอด้วยเชือกไนลอนสีเขียวห้อยโตงเตงอยู่กับขื่อกระท่อม ที่ผิดปกติคือ เชือกที่รัดลำคอถูกรัดหลายรอบนอกจากนี้ยังมีแผลที่ศีรษะด้านซ้าย ข้อมือทั้ง ๒ ข้าง มีรอยเชือกรัด เท้าทั้ง ๒ ข้างเปื้อนโคลน แต่รองเท้าแตะสีฟ้าวางอยู่ที่พื้นอยู่ในสภาพสะอาดไม่มีรอยโคลนเปื้อน แสดงว่าไม่ได้ใส่รองเท้าเดินผ่านทุ่งนา นอกจากนี้ ยังเห็นรอยเขียวช้ำตามต้นขาและหน้าท้องเต็มไปหมด ต่อมาตำรวจและแพทย์เวร รพ.จังหาร ไปถึงที่เกิดเหตุ ได้ถ่ายภาพศพเอาไว้แล้วจึง

แกะเชือกลงมาชันสูตร เบื้องต้นแพทย์ลงความเห็นว่า ผู้เสียชีวิตเป็นชายไทยไม่ทราบชื่อ เสียชีวิตมาแล้วประมาณ ๘-๑๒ ชั่วโมง เพราะสมองขาดเลือด จากนั้น จึงมอบศพให้หน่วยกู้ภัยไปส่งที่ รพ.จังหาร เพื่อตรวจสอบเพิ่มเติมอีกครั้ง ก่อนนำไปเก็บไว้ที่ รพ.ร้อยเอ็ด ในตอนเย็นวันเดียวกัน

ผู้สื่อข่าวได้รับการเปิดเผยจากเจ้าหน้าที่มูลนิธิฯ คนหนึ่งถึงสภาพศพของนายเกียรติศักดิ์ว่าเป็นฆาตกรรมอำพราง ไม่ใช่เป็นการฆ่าตัวตายเอง เนื่องจากมีข้อพิรุธหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเชือกที่รัดลำคอหลายรอบ ปมเชือกอยู่ด้านหน้าของลำคอ อีกทั้งสภาพลิ้นไม่จุกปากและตาไม่ถลน ผิดปกติจากฆ่าตัวตายเอง แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นายเกียรติศักดิ์ถูกคนร้ายสังหารเสียชีวิตก่อนจะนำศพไปแขวนคออำพรางคดี

พ.ต.ต.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.จังหาร เปิดเผยว่า วันที่พบศพได้รับแจ้งจากนายสุทัศน์ เฟื่องสุคนธ์ อายุ ๓๖ ปี ว่า ขณะเดินผ่านทุ่งนาของนายประดิษฐ์ เฟื่องสุคนธ์ อายุ ๔๔ ปี พี่ชาย ได้เห็นศพคนผูกคอตายที่กระท่อมนา จึงวิ่งกลับบ้านไปบอกพี่ชายให้แจ้งตำรวจมาสอบสวน เนื่องจากกระท่อมนาที่พบศพอยู่ห่างจากหมู่บ้านกว่า ๓ กิโลเมตร ชาวบ้านจึงไม่ได้ยินเสียงผิดปกติหรือเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้บริเวณใกล้เคียงห่างไปประมาณ ๓๐๐ เมตร เมื่อ ๒ เดือนก่อนก็เคยพบศพชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคน อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถูกยิงตายแล้วนำศพมาทิ้งอำพรางคดี อยู่ระหว่างการสืบสวนสอบสวน

ต่อมาในช่วงบ่ายวันเดียวกัน นางสา ถิตย์บุญครอง อายุ ๗๐ ปี ย่าของนายเกียรติศักดิ์พร้อมญาติ เดินทางเข้าพบ พ.ต.อ.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.จังหาร และ พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต สารวัตรเวรเจ้าของคดีเพื่อให้ปากคำเกี่ยวกับรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ทั้งนี้ นางสาและญาติๆต่างตกอยู่ในความหวาดกลัวอิทธิพลของแก๊งสีกากีทมิฬในจังหวัดกาฬสินธุ์ ต้องพากันหลบหนีออกจากพื้นที่ เพราะหวั่นเกรงจะถูกภัยมืดคุกคาม โดยเฉพาะนางสาต้องหลบไปอยู่กับลูกชายที่เป็นทหารในค่ายแห่งหนึ่งใน จ.ร้อยเอ็ด เพื่อความปลอดภัย พร้อมทั้งแจ้งให้ตำรวจลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานด้วยว่า หากตัวเองหรือญาติเป็นอะไรไปต้องเป็นฝีมือของแก๊งอุ้มฆ่าหลานชายแน่นอน

พ.ต.อ.พิศาล กล่าวว่า หลังสอบปากคำนางสา และพยานอีกหลายคนแล้ว พอเห็นแนวทางการสืบสวนไปถึงกลุ่มมือสังหาร เมื่อได้พยานหลักฐานเพียงพอแล้วจะขออนุมัติศาลออกหมายจับกุมดำเนินคดีทันที ไม่ว่าฆาตกรโหดจะเป็นคนสีใดก็ตาม ส่วนที่พยานในคดีนี้เกิดความเกรงกลัวอิทธิพลมืดนั้น ได้ส่งตำรวจนอกเครื่องแบบไปเฝ้ารักษาความปลอดภัยให้แล้ว และในวันที่ ๒๘ ก.ค. จะนำพยานไปชี้จุดที่พบกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์ บนชั้น ๒ ของโรงพัก สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถึงแม้ว่าพยานยังอยู่ในความหวาดกลัว แต่จะพยายามหาทางทำให้มีความเชื่อมั่นในความปลอดภัย ถ้ายังกลัวจะทำให้คนที่ชอบใช้วิธีการตัดสินความผิดหรือไม่ผิดของคนอื่นด้วยศาลเตี้ยยังลอยนวลต่อไป

สำหรับศพนายเกียรติศักดิ์ เหยื่ออาญาเถื่อน ญาติได้ติดต่อ พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รอง ผอ.สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม เพื่อขอให้เป็นผู้ผ่าชันสูตรหาสาเหตุการเสียชีวิต โดยทาง พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ได้ตอบรับแล้วว่าจะดำเนินการให้ ญาติจึงเตรียมนำศพจากโรงพยาบาลร้อยเอ็ด ส่งมาที่คณะแพทย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เพื่อให้ พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์ผ่าชันสูตรในวันที่ ๒๘ ก.ค. นี้

ด้าน พล.ต.ต.กวี สุภานันท์ ผบก.ภ. จ.กาฬสินธุ์ ให้สัมภาษณ์ว่า ขณะนี้ยังไม่ทราบรายละเอียด รู้เพียงว่ามีการจับกุมเด็กวัยรุ่น ๓ คนที่ก่อเหตุลักรถ จยย. ถอดชิ้นส่วนไปขายและถูกจับกุมได้

ต่อมาตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ นำตัวไปขึ้นศาลและมีการประกันตัวในชั้นศาลแล้วจึงปล่อยตัวกลับบ้านไป อย่างไรก็ตาม จะตั้งกรรมการสอบสวนตำรวจที่ควบคุมการประกันตัวและฝ่ายจับกุมมาชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบต่อไป การทำงานของตำรวจครั้งนี้ดำเนินการถูกต้องตามกฎหมาย เพราะตั้งแต่ย้ายมารับตำแหน่งพยายามควบคุมการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชาให้อยู่ในกรอบของกฎหมายตลอดมา มั่นใจว่ากรณีดังกล่าวไม่ใช่ฝีมือตำรวจแน่นอน

ต่อมาผู้สื่อข่าวเข้าพบ พ.ต.ต.สุมิตร นันท์สถิตย์ สวส.สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ ที่เป็นผู้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ได้รับการชี้แจงว่า คดีนี้ พ.ต.ต.พิชัย จันทะรัตน์ เป็นเจ้าของคดี ตนทำหน้าที่แทนในการปล่อยตัวผู้ต้องหาตามคำสั่งศาล เพราะมีเอกสารบันทึกการประกันตัวในชั้นศาลมาให้ จึงปล่อยตัวไป หลังการประกันตัวไปแล้วจะไปไหนหรือมีญาติมารับตัวหรือไม่ ไม่ทราบ ส่วนที่ต้องปล่อยผู้ต้องหาคนเดียวทั้งที่ถูกจับกุมมา ๓ คนนั้น เนื่องจากมีเอกสารส่งมาให้ปล่อยตัวเพียงคนเดียว มีหน้าที่ปล่อยตัวตามเอกสารเท่านั้น

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นายเกียรติศักดิ์ ถูกจับกุมคดีลักรถ จยย. เมื่อวันที่ ๑๖ ก.ค. โดย ร.ต.อ.อดิศร ทัศนพงษ์ รอง สวป.สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เป็นผู้ขยายผลการจับกุมหลังจากสายตรวจได้จับกุมนักเรียนชายคนหนึ่ง อายุ ๑๗ ปี ขณะขนชิ้นส่วนรถ จยย. ออกมาหอพักรัชเพชร ถนนสายกาฬสินธุ์-ร้อยเอ็ด คุมตัวไปสอบสวน นักศึกษาคนดังกล่าวให้การว่า ซื้อชิ้นส่วนอะไหล่รถจักรยานยนต์มาจากนายเกียรติศักดิ์ ในราคา ๒๐๐ บาท ตำรวจจึงตามไปจับกุม นายเกียรติศักดิ์รับสารภาพว่า ได้ขโมยรถ จยย.มาจากหน้าสถานบันเทิงแห่งหนึ่งไปแยกชิ้นส่วนขายจริง ตำรวจจึงคุมตัวไปดำเนินคดี ก่อนที่จะกลายเป็นศพถูกฆาตกรรมอำพรางดังกล่าว

ที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พล.ต.ท.อชิรวิทย์ สุพรรณเภสัช ผบช.ภ.๔ กล่าวว่า ยังไม่ได้รับรายงานคดีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่ถ้าญาติผู้เสียชีวิตคิดว่าคดีมีปัญหา ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการทำงานของตำรวจในพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ระดับกองบัญชาการจะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนสอบสวนข้อเท็จจริงเข้าไปติดตามรายละเอียดใกล้ชิด แต่จนถึงขณะนี้ไม่ได้รับเรื่องร้องเรียนจากญาตินายเกียรติศักดิ์แต่อย่างใด ถ้ามีการร้องเข้ามาต้องดำเนินการ หรือถ้า ผบก.ภ.จ.กาฬสินธุ์ รายงานเสนอขึ้นมาจะดำเนินการให้เต็มที่ ขอให้ผู้เสียหายไม่ต้องกังวล เรื่องนี้เป็นไปตามขั้นตอนคดีว่ากันไปตามผิด ไม่มีการปกป้อง ถ้ามีหลักฐานเชื่อว่าได้มีตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์เข้าไปเกี่ยวข้อง ต้องดำเนินการอย่างเด็ดขาด

(ค) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามข่าวความว่า

"ศพ ม.๕ ชัดบีบไข่–แขวนคอ หมอพรทิพย์ผ่าชันสูตรสรุปโดนทรมานจนตาย

ผลผ่าศพยันชัด นักเรียน ม.๕ เหยื่อทมิฬถูกทารุณก่อนตาย ฆาตกรจับล็อกกุญแจมือซ้อมยับ แถมยังทรมานด้วยการ "ดีดไข่" จนแตก คล้ายต้องการรีดความลับอะไรบางอย่าง ไม่หนำใจใช้เชือกรัดคอให้ขาดใจอนาถแล้วจับแขวนคออำพรางคดี ญาติร้องขอให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าคลี่คลายคดีแทนตำรวจแล้ว ขณะที่ชุดสืบสวนเริ่มได้เบาะแสสำคัญ ระบุพยานปากเอกผวาภัยมืด เผ่นหายไร้ร่องรอย แฉเพื่อนร่วมแก๊งเดียวกับคนตายประวัติสุดแสบ แต่งชุดนักเรียนแหกตาผู้ปกครอง แต่ไม่เคยเข้าชั้นเรียนแม้แต่ครั้งเดียว

ยังคงเป็นปริศนาคาใจกับการเสียชีวิตอย่างมีเงื่อนงำกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม. ๕ โรงเรียนชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับกุมในคดีร่วมกับพวกโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ต่อมาญาติได้ยื่นขอประกันตัวในชั้นศาล โดยระหว่างรอการปล่อยตัวจากตำรวจ นายเกียรติศักดิ์โทรศัพท์ไปหาญาติบอกว่าถูกตำรวจกักตัวไว้บนชั้น ๒ ของโรงพักให้รีบมารับด่วน เพราะจะถูกนำไปฆ่าทิ้ง แต่เมื่อญาติเดินทางไปที่โรงพักปรากฏว่านายเกียรติศักดิ์หายตัวไปอย่างลึกลับ กระทั่งญาติเข้าพึ่ง "ไทยรัฐ" ให้ช่วยตามหา ก่อนพบเป็นศพถูกจับแขวนคอฆ่าอำมหิต ในกระท่อมกลางทุ่งนา จ.ร้อยเอ็ด ญาติเชื่อว่าถูก "แก๊งสีกากีทมิฬ" อุ้มไปฆ่าทิ้ง จึงนำศพส่งให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ผ่าพิสูจน์หาสาเหตุการตายที่ชัดเจน และเรียกร้องให้หาตัวฆาตกรโหดมาลงโทษให้ได้

ที่กระทรวงยุติธรรม เมื่อเวลา ๑๒.๓๐ น. วันที่ ๒๙ ก.ค. นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เปิดเผยว่า ได้รับรายงานผลการชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์ จากแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รองผู้อำนวยการสถาบันนิติวิทยาศาสตร์แล้ว สรุปว่าการตายของนายเกียรติศักดิ์ ไม่ได้เกิดจากการฆ่าตัวตายโดยการแขวนคอตัวเอง ใครจะเกี่ยวข้องกับการตายในครั้งนี้คงให้ตำรวจสืบสวนสอบสวนหาตัวคนร้ายไปก่อน ส่วนจะให้กรมสอบสวนคดีเข้าทำคดีหรือไม่นั้น ต้องขอดูข้อเท็จจริงรวมทั้งรายละเอียดต่างๆ เพื่อพิจารณาดูว่าจะนำเข้าบอร์ดคดีพิเศษที่จะมีการประชุม ในวันที่ ๓๐ ก.ค. นี้หรือไม่

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ผลการผ่าชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์พบว่าก่อนเสียชีวิต ผู้ตายถูกทำร้ายร่างกายอย่างทารุณจนเกิดบาดแผลตามจุดต่างๆ ในร่างกายหลายแห่ง เนื่องจากผู้ตายขัดขืนกลุ่มคนร้ายจนมีการฉุดกระชากบริเวณข้อมือทั้ง ๒ ข้าง มีรอยกุญแจมือ อัณฑะถูกบีบจนเขียวช้ำอย่างรุนแรง และมีรอยปริแตก คล้ายวิธีการ "ดีดไข่" เพื่อต้องการทรมานให้ผู้ต้องหาคายความลับบางอย่าง ส่วนบริเวณลำคอจากการตรวจสอบบาดแผลพบว่ามีการใช้เชือกไนลอนรัดคอผู้ตายหลายรอบอย่างแรงจนลิ้นจุกปาก ขาดอากาศหายใจ ต่อมาคนร้ายได้นำศพขึ้นแขวนคออำพรางให้เหมือนว่าเป็นการฆ่าตัวตายเอง

ภายหลังทราบผลรายงานชันสูตรศพ รวมทั้งข้อมูลที่ญาติผู้ตายระบุว่า นายเกียรติศักดิ์โทรศัพท์ไปหาเพื่อให้ไปรับตัวที่โรงพักด่วน เพราะไม่รู้ว่าตำรวจจะนำไปไหน ผู้บริหารของกระทรวงยุติธรรม โดยเฉพาะนายพงษ์เทพ เทพกาญจนา รมว.ยุติธรรม นายมานิตย์ สุธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม ผู้กำกับดูแลสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ และกรมสอบสวนคดีพิเศษ ถึงกับมีอาการเครียดไม่สบายใจอย่างมากกับพฤติกรรมเหี้ยมโหดของกลุ่มคนร้ายที่ลงมือสังหารนายเกียรติศักดิ์อย่างเลือดเย็น นายมานิตย์จึงตัดสินใจจะนำคดีดังกล่าวเข้าขอมติบอร์ดคดีพิเศษเพื่อให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าทำคดีแทนตำรวจ

ต่อมา เวลา ๑๖.๓๐ น. นางพิกุล พรหมจันทร์ อายุ ๔๐ ปี น้าสาวของนายเกียรติศักดิ์ผู้ตาย ได้เข้าขอความเป็นธรรมจากนายมานิตย์ สุธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม ให้ช่วยเหลือในการติดตามหาตัวคนร้ายมาลงโทษ พร้อมทั้งยื่นเรื่องขอความช่วยเหลือด้านการเงินต่อสำนักงานช่วยเหลือทางการเงิน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

นางพิกุล กล่าวว่า ขณะนี้ญาติกลัวภัยมืดมาก คนที่จะมาร่วมงานศพยังไม่กล้ามา ญาติจึงตัดสินใจจะเผาศพในเร็วๆ นี้ ภายหลังเกิดเหตุ บรรยากาศในตัวเมืองกาฬสินธุ์เงียบเหงามาก เด็กวัยรุ่นไม่มีใครกล้าออกจากบ้าน ตำรวจจับเด็กไป ๓ วัน ญาติถึงรู้ว่าเด็กถูกจับไป เพราะมีคนรู้จักไปเจออยู่ในห้องขังบนโรงพัก และขณะที่ยายผู้ตายไปประกันตัว ผู้ตายมีอาการหวาดผวา พูดอ้อนวอนยายไม่ให้กลับบ้าน

เหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง สุดท้ายผู้ตายต้องโทรศัพท์มาบอกว่าให้รีบไปรับด่วน เพราะไม่รู้ว่าตำรวจจะพาไปไหน จนต้องเข้าร้องเรียนที่ นสพ.ไทยรัฐ และต่อมาถึงพบศพ อยากขอร้องให้กรรมการสอบสวนคดีพิเศษมีมติให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าทำคดี เชื่อว่าจะสามารถจับคนร้ายได้

ด้านนายมานิตย์ สุทธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม กล่าวว่า จะนำคดีนี้เข้าที่ประชุมเพื่อขอความเห็นชอบจากบอร์ดคดีพิเศษในวันพรุ่งนี้ คิดว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด และเชื่อว่าจะสืบสวนสอบสวนหาความจริงได้ไม่ยาก เมื่อทำคดีแล้วต้องจับตัวคนร้ายให้ได้ จะให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์และกรมสอบสวนคดีพิเศษช่วยกันติดตามคดีอย่างใกล้ชิด ส่วนเรื่องความปลอดภัยทางญาติสามารถร้องขอความคุ้มครองได้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองพยาน ตนจะช่วยดูแลให้ สำหรับผลการผ่าพิสูจน์น่าเชื่อได้ว่าไม่ใช่การแขวนคอตายเอง มีหลักฐานหลายจุดชี้ชัดว่าถูกฆ่าตาย บริเวณลำคอพิสูจน์แล้วว่าไม่ใช่รอยแขวนตามสมมติฐานเกิดจากการรัดคอแล้วนำศพไปแขวน ส่วนประเด็นการให้ประกันตัวโดยไม่แจ้งญาติตามข้อกฎหมายคงไม่ผิด แต่ต้องมีหลักฐานว่าใครประกันตัวไป คดีนี้โหดร้ายมาก

ส่วนความคืบหน้าด้านคดี เช้าวันเดียวกันผู้สื่อข่าวได้เดินทางไปที่วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ สถาบันที่นายอดุลย์ หรือดุล นาทองชัย นักเรียนชั้น ปวช. ๑/๗ เพื่อนร่วมแก๊งที่รับซื้อชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์จากนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตาย ในวันเกิดเหตุและถูกดำเนินคดีในข้อหารับของโจร แต่ได้รับการประกันตัวออกไปก่อน จากนั้นจึงกลับเข้าหอพัก “รัชเพชร” ที่พักประจำ และหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยอีกคน โดยได้เข้าพบกับนายสุเมธ ดาโรจน์ ผอ.วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ ให้ช่วยตรวจสอบว่านายอดุลย์มาเรียนหนังสือหรือไม่

ภายหลังการตรวจสอบ นายสุเมธเปิดเผยว่า นายอดุลย์ได้สอบเข้าศึกษาในชั้น ปวช.๑/๗ จริง แต่ปรากฏว่าตั้งแต่เปิดภาคเรียนเป็นต้นมา นายอดุลย์ไม่เคยเข้าเรียนวิชาใดเลยแม้แต่ครั้งเดียว และตนก็เพิ่งทราบว่ามีนักเรียนของสถาบันเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย ซึ่งจะต้องทำหนังสือถึงผู้ปกครองว่าเด็กคนนี้ไม่ได้มาโรงเรียน ผู้สื่อข่าวถามว่า ทางสถาบันไม่มีการตรวจสอบเลยหรือว่าเด็กขาดเรียนขนาดนี้ นายสุเมธกล่าวยอมรับว่า ปกติจะมีการตรวจสอบโดยตลอดอยู่แล้ว แต่เพิ่งมีรายนี้ที่เด็กไม่เคยเข้าเรียนเลยแม้แต่วันเดียว ขณะที่นายวรพล นันทรักษา หัวหน้าชั้น ปวช. ๑/๗ กล่าวว่า ตั้งแต่เปิดเรียนมาไม่เคยเห็นนายอดุลย์มาเรียนหนังสือเลย หน้าตาเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ ไม่เคยมีเพื่อนร่วมชั้นคนไหนเคยเห็น

ต่อมาผู้สื่อข่าวเดินทางไปยังบ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ ๑ บ้านโนนชัย ต.โนนศิลา กิ่ง อ.ฆ้องชัย จ.กาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านของนายอดุลย์ กุญแจสำคัญในการคลี่คลายคดีปริศนานี้ พบว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูงใต้ถุนโล่ง ประตูหน้าต่างทุกบานปิดสนิทไม่มีใครอยู่ เพื่อนบ้านใกล้เคียงบอกว่า เมื่อช่วงเช้าตรู่เห็นนายอดุลย์แต่งตัวชุดนักเรียนเดินทางไปเรียนหนังสือตามปกติ สำหรับในหมู่บ้านโนนชัยพบว่ามีผู้ประกอบการหลายรายทำธุรกิจรับซื้อของเก่า ชิ้นส่วนรถยนต์-รถจักรยานยนต์ นับเป็นแหล่งรับซื้ออะไหล่รถย่านสำคัญ

จากนั้นผู้สื่อข่าวเดินทางไปพบนางจิรภา นามแก่นท้าว อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ ร.ร.โนนชัยประชาสรรค์ ซึ่งเป็นญาติของนายอดุลย์ และเป็นผู้ไปประกันตัวหลานชาย โดยนางจิรภาเปิดเผยว่า เมื่อวันที่ ๑๙ ก.ค. ที่ผ่านมา ได้เดินทางไปที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อใช้ตำแหน่งประกันตัวนายอดุลย์ตามที่แม่ของเด็กขอร้อง ในวันนั้นพบนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตายอยู่กับนางสา ถิตย์บุญครอง ผู้เป็นยาย แต่ครั้งแรกไม่ทราบชื่อทั้ง ๒ คน เพิ่งมาทราบจากหนังสือพิมพ์ ผู้สื่อข่าวถามว่า นายอดุลย์กลับมาที่บ้านบ้างหรือไม่

นางจิรภาตอบว่า เห็นไปเรียนหนังสือทุกวัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรู้สึกเป็นห่วงหลานชายมากที่ทำงานหนักหาเงินมาส่งเสียให้ลูกได้เรียนหนังสือ ส่วนพ่อเด็กเสียชีวิตไปแล้ว

ด้าน พ.ต.อ.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ท้องที่พบศพนายเกียรติศักดิ์ เปิดเผยว่า ขณะนี้ได้ส่งชุดสืบสวนนอกเครื่องแบบเข้าพื้นที่ อ.เมืองกาฬสินธุ์ เพื่อสืบสวนหาแก๊งอุ้มฆ่าแล้ว ได้ผลคืบหน้าอย่างมาก ทั้งนี้ มีพยานปากสำคัญบางคนหายตัวไปจาก อ.เมืองกาฬสินธุ์แล้ว อย่างไรก็ตาม จะต้องสอบปากคำตำรวจเสมียนบันทึกประจำวันของ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ ว่าวันเกิดเหตุผู้ตายถูกปล่อยออกจากห้องขังเวลาใด ใครนำตัวขึ้นไปบนโรงพักชั้น ๒ ทั้งที่ยายของเด็กนั่งรออยู่ชั้นล่าง นอกจากนี้ชุดสืบสวนยังสืบทราบว่าโทรศัพท์มือถือของญาติผู้ตาย ซึ่งมีการบันทึกหมายเลขโทรศัพท์ วันที่และเวลาที่นายเกียรติศักดิ์ขอยืมโทรศัพท์ผู้มาติดต่อราชการบนโรงพักโทรฯหาญาติคนดังกล่าวได้ถูกขายไปแล้ว ซึ่งจะต้องติดตามคืนมาเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานด้วย

ค่ำวันเดียวกัน พล.ต.ท.อชิรวิทย์ สุพรรณเภสัช ผบช.ภ. ๔ สั่งการให้ พ.ต.อ.กัมปนาท โสภณดร ผกก.สส.ภ. ๔ ส่งชุดสืบสวนไปสอบปากคำนางสา ถิตย์บุญครอง ยายของนายเกียรติศักดิ์ผู้ตายที่บ้าน เพื่อหาข้อมูลในทางลึกใช้เป็นแนวทางในการคลี่คลายคดี พร้อมจัดกำลังนอกเครื่องแบบคอยให้ความคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ญาติผู้ตาย และในวันที่ ๓๐ ก.ค. เวลา ๑๐.๐๐ น. นางพิกุล พรหมจันทร์ น้าสาวผู้ตายจะนำผลการชันสูตรศพและหลักฐานต่างๆ เข้าขอความช่วยเหลือจากสภาทนายความอีกทางหนึ่งด้วย”

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับประจำวันศุกร์ที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามภาพและข่าวความว่า

“พบหลักฐานศพ ม. ๕ เหยื่อทมิฬ “พรทิพย์” ผ่า!

นางพิกุล พรหมจันทร์ รับศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง หลานชาย หลังส่งให้แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ผ่าพิสูจน์ที่ รพ.ธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติศูนย์รังสิต เพราะเชื่อว่าถูกฆาตกรรม

นัดแถลงใหญ่ ๒๙ ก.ค. ตำรวจสอบหาคนทำยันเป็น ตร. ก็ไม่เว้น กรมคุ้มครองสิทธิจี้

ส่งศพนักเรียนชั้น ม.๕ เหยื่อ “แก๊งทมิฬ” ให้ “หมอพรทิพย์” ผ่าพิสูจน์แล้ว พบหลักฐานสำคัญบางอย่าง แต่ยังไม่ชี้ชัด อ้างรอฟังแถลงใหญ่ ในขณะที่ ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด พื้นที่พบศพเหยื่อถูกจับแขวนคอ ยืนยันหากพบตำรวจเป็นฆาตกร ฟันไม่เลี้ยง พร้อมส่ง รอง ผบก.ภ. ลงคุมคดี ด้าน ผกก.โรงพักที่เกิดเหตุยังอุ้มลูกน้องสุดๆ ขณะที่ชุดสอบสวนพบปมใหม่ เป็นฝีมือแก๊งโจรกรรมรถ “ฆ่าตัดตอน” เพราะกลัวจะสาวถึงขบวนการใหญ่ แฉจุดเกิดเหตุอยู่ห่างจากแหล่งรับซื้อรถจักรยานยนต์ที่ถูกโจรกรรมแค่ ๒๐ กม. ขณะเดียวกันก็ยังไม่ตัดประเด็น “แก๊งมีสี” อุ้มฆ่า ส่วนเพื่อนร่วมแก๊งหลังเกิดเหตุหายตัวลึกลับอีกคน

คดีฆาตกรรมอำมหิตกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับกุมในคดีร่วมกับพวกโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ต่อมาญาติได้ขอยื่นประกันตัวในชั้นศาล โดยระหว่างรอการปล่อยตัวจากตำรวจ ญาติได้รับการติดต่อครั้งหลังสุดจากนายเกียรติศักดิ์ที่โทรศัพท์ไปหา แจ้งให้ทราบว่าถูกตำรวจกักตัวไว้ และกำลังจะนำไปฆ่าทิ้ง เมื่อญาติตามไปที่โรงพัก กลับพบเพียงกระเป๋าสะพาย ส่วนนายเกียรติศักดิ์หายตัวไป กระทั่ง

พบอีกทีกลายเป็นศพลักษณะถูกแขวนคอภายในกระท่อมกลางทุ่งนา ใกล้พนังกั้นแม่น้ำชี หมู่ ๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด โดยญาติเชื่อว่าเป็นฝีมือของ "แก๊งทมิฬ" อุ้มไปฆ่าทิ้ง พร้อมกับเรียกร้องให้ผ่าพิสูจน์ศพหาสาเหตุการตายที่ชัดเจนอีกครั้ง

ความคืบหน้าของคดีเมื่อตอนเช้าวันที่ ๒๘ ก.ค. พ.ต.อ.มนตรี ศรีบุญลือ ผกก.สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เปิดเผยว่าคดีนี้ชุดสายตรวจได้จับกุมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เมื่อวันที่ ๑๖ ก.ค. หลังขยายผลจับกุมนายอดุลย์ นาทองชัย นักศึกษาสถาบันมีชื่อแห่งหนึ่ง ขณะขนชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ลงจากหอพัก "รัชเพชร" ที่นายเกียรติศักดิ์ผู้ตายนำมาขายให้ในราคา ๒๐๐ บาท จากนั้นชุดจับกุมได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ส่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดี ในชั้นต้นพนักงานสอบสวนได้คัดค้านการประกันตัวเพราะเป็นคดีอุกฉกรรจ์ และอยู่ในระหว่างการควบคุมตัวในห้องขัง สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ตลอด กระทั่งนำตัวผู้ต้องหาส่งฟ้องศาล ญาติได้ประกันตัวในชั้นศาล และศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัว หลังจากนั้น นายเกียรติศักดิ์ก็ไม่ได้อยู่ในความดูแลของตำรวจแต่อย่างใด ส่วนที่มีการตั้งข้อสงสัยว่าเป็นการกระทำของตำรวจนั้นในฐานะผู้บังคับบัญชาพร้อมจะให้ตรวจสอบการปฏิบัติงานทุกขั้นทุกกรณีทุกอย่างความจริงต้องปรากฏ

นอกจากนี้ในวันเดียวกันผู้สื่อข่าวเดินทางไปที่หอพักรัชเพชรอพาร์ตเมนต์ เลขที่ ๘๒/๑-๒ ของนายรัชเพชร ณ กาฬสินธุ์ ในซอย สว.ประศักดิ์ เขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อขอพบนายอดุลย์ หรือดุล นาทองชัย หนึ่งในผู้ต้องหาที่ตำรวจระบุว่าเป็นคนรับซื้อชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์จากนายเกียรติศักดิ์ ปรากฏว่าไม่พบตัวนายอดุลย์แต่อย่างใด ทราบจากนายโกวิทย์ โพธิ์สิน ผู้ดูแลหอพักว่านับตั้งแต่นายอดุลย์ได้รับการประกันตัว และเกิดคดีนายเกียรติศักดิ์ถูกแขวนคอ ทำให้นายอดุลย์หายตัวไปจากหอพักประมาณ ๒-๓ วันแล้ว โดยไม่ได้แจ้งให้ทราบว่าไปไหน อย่างไรก็ตาม ผู้ที่พักอาศัยอยู่ที่หอพักดังกล่าวได้ตั้งข้อสังเกตว่านายอดุลย์อาจจะเกิดความกลัวหนีไปหลบซ่อนที่ใดที่หนึ่ง เพราะนายอดุลย์ถือเป็นพยานปากสำคัญที่จะมัดตัวแก๊งทมิฬ

ขณะเดียวกันมีรายงานด้วยว่า ชุดสอบสวนนอกจากจะพุ่งเป้าไปที่ "แก๊งมีสี" แล้ว ยังมุ่งประเด็นฝีมือแก๊งโจรกรรมรถ "ฆ่าตัดตอน" โดยแนวทางสอบสวนในทางลึกพบว่าในช่วงที่ผ่านมา รถจักรยานยนต์ที่ถูกโจรกรรมส่วนใหญ่ คนร้ายได้ชำแหละชิ้นส่วนส่งไปขายให้กับหมู่บ้านแห่งหนึ่งในกิ่งอำเภอฆ้องชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านเดิมของนายอดุลย์ หนึ่งในผู้ต้องหา โดยคนหมู่บ้านแห่งนี้ส่วนใหญ่ยึดอาชีพรับซื้อของเก่า มีอยู่ประมาณ ๒-๓ ราย รับซื้อเฉพาะอะไหล่รถจักรยานยนต์ และเมื่อตรวจสอบอย่างละเอียด พบว่าหมู่บ้านดังกล่าวตั้งอยู่รอยต่อกับ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ห่างจากจุดพบศพของนายเกียรติศักดิ์ ประมาณ ๒๐ กม. ประเด็นดังกล่าวตำรวจตั้งข้อสังเกตว่าอาจเป็นไปได้ที่แก๊งโจรกรรมรถ กลัวว่านายเกียรติศักดิ์จะคายความลับถึงขบวนการ ได้วางแผนลวงไปฆ่าโดยการจับแขวนคอเพื่ออำพรางคดี ซึ่งตำรวจได้เร่งควานหาตัวนายอดุลย์แล้ว เชื่อว่าน่าจะเป็นผู้กำความลับไว้

พ.ต.อ.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.เมืองจังหาร จ.ร้อยเอ็ด เปิดเผยว่า ในวันเดียวกันพร้อมด้วย พ.ต.ท.ชัยณรงค์ ก้านทอง รอง ผกก. (สส.) พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต สารวัตรเวรเจ้าของคดี ได้นำนางสา ถิตย์บุญครอง อายุ ๗๐ ปี ย่าของนายเกียรติศักดิ์ เดินทางไปยัง สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เพื่อทำแผนประกอบสำนวนคดี เนื่องจากก่อนตายว่าถูกตำรวจนอกเครื่องแบบนายหนึ่งพาขึ้นไปบนชั้น ๒ ของ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ พร้อมกันนี้ได้สอบปากคำ ด.ต.นิคม พิมพ์นิตย์ สิบเวร ให้การว่าเป็นคนไขกุญแจเปิดประตูห้องขังปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ หลังเห็นคำสั่งศาลให้ปล่อยตัว แต่หลังจากนั้น

อ้างว่าไม่ทราบผู้ตายหายไปไหนกับใคร รวมทั้งสอบปากคำ จ.ส.ต.วรพันธ์ ภูดวงจิตต์ เสมียนประจำวัน จากนั้นได้พานางสาเดินทางกลับ สภ.อ.จังหาร นำตัวไปพักกับหลานชายในค่ายทหารแห่งหนึ่ง มีตำรวจนอกเครื่องแบบคอยคุ้มครองใกล้ชิด นอกจากนี้ ตำรวจยังได้สอบปากคำพยานเป็นวัยรุ่น ๓ คน ยืนยันว่าให้นายเกียรติศักดิ์ยืมโทรศัพท์ โทร.ไปหาญาติก่อนกลายเป็นศพ ซึ่งคำให้การเป็นประโยชน์ต่อคดีพอสมควร

พล.ต.ต.สมัย ทะสังขา ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด เปิดเผยว่าได้รับรายงานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว เบื้องต้นได้มอบหมายให้ พ.ต.อ.อธิพล นพวงศ์ ณ อยุธยา รอง ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด ลงไปควบคุมคดี หากพบผู้กระทำผิดไม่ว่าเป็นใคร หรือเป็นตำรวจก็ตาม ให้ดำเนินคดีจนถึงที่สุด ไม่มีการละเว้น เพราะคนทุกคนมีกฎหมายคุ้มครอง ที่ผ่านมามีคนถูกฆ่าตายนำศพไปทิ้งในเขต จ.ร้อยเอ็ดหลายศพแล้ว สอบสวนพบว่าคนตายล้วนเป็นคน จ.กาฬสินธุ์ สร้างความหนักใจให้กับตำรวจร้อยเอ็ดพอสมควร

ส่วนที่ รพ.ธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติศูนย์รังสิต จ.ปทุมธานี ในตอนเช้าวันเดียวกัน หน่วยกู้ภัยอโศกสมาคมแสงธรรมรัตนการกุศลร้อยเอ็ดได้นำศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เหยื่อแก๊งทมิฬ มาผ่าพิสูจน์ศพ โดยมีแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รอง ผอ.สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม และนายแพทย์สุรณรงค์ ศรีสุวรรณ นายแพทย์ระดับ ๔ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ร่วมกันผ่าศพโดยใช้เวลาประมาณ ๓ ชม. ๑๕ นาที จึงแล้วเสร็จ ก่อนจะมอบศพให้ญาตินำกลับไปตั้งบำเพ็ญกุศลที่วัดชัยสุนทร ต.ในเมือง อ.เมืองกาฬสินธุ์ โดยภายหลังการผ่าพิสูจน์ศพ แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ปฏิเสธที่จะตอบคำถาม กล่าวเพียงสั้นๆ ว่าพบหลักฐานบางอย่าง แต่ยังไม่สามารถเปิดเผยได้จะเป็นผลต่อรูปคดี ในส่วนของรายละเอียดจะแถลงให้ทราบอีกครั้งในวันที่ ๒๙ ก.ค. นี้ ที่กระทรวงยุติธรรม”

(ง) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามข่าวความว่า

“พรทิพย์ผ่าศพมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ฆาตกรรมบีบไข่–แขวนคอ

โดนจับล็อกกุญแจมือทรมานเค้นความลับ ยุติธรรมหวั่นมวยล้มดึงคดีให้ ดีเอสไอ สอบ

ผลผ่าศพยันชัด นักเรียน ม.๕ เหยื่อทมิฬถูกทารุณก่อนตาย ฆาตกรจับล็อกกุญแจมือซ้อมยับ แถมยังทรมานด้วยการ “ดีดไข่” คล้ายต้องการรีดความลับอะไรบางอย่าง ไม่หนำใจใช้เชือกรัดคอให้ขาดใจอนาถแล้วจับแขวนคออำพรางคดี ญาติร้องขอให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าคลี่คลายคดีแทนตำรวจแล้ว ขณะที่ชุดสืบสวนเริ่มได้เบาะแสสำคัญระบุพยานปากเอกผวาภัยมืดเผ่นหายไร้ร่องรอย แฉเพื่อนร่วมแก๊งเดียวกับคนตายประวัติสุดแสบ แต่งชุดนักเรียนแหกตาผู้ปกครอง แต่ไม่เคยเข้าชั้นเรียนแม้แต่ครั้งเดียว

ยังคงเป็นปริศนาคาใจกับการเสียชีวิตอย่างมีเงื่อนงำกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ ร.ร.ชาญยุทธวิทยา อ.เมืองกาฬสินธุ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์จับกุมในคดีร่วมกับพวกโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ต่อมาญาติได้ขอยื่นประกันตัวในชั้นศาล โดยระหว่างรอการปล่อยตัวจากตำรวจ ญาติได้รับการติดต่อครั้งหลังสุดจากนายเกียรติศักดิ์ที่โทรศัพท์ไปหา แจ้งให้ทราบว่าถูกตำรวจกักตัวไว้ และกำลังจะนำไปฆ่าทิ้ง เมื่อญาติตามไปที่โรงพักกลับพบเพียงกระเป๋าสะพาย ส่วนนายเกียรติศักดิ์หายตัวไป กระทั่งพบอีกทีกลายเป็นศพลักษณะถูกแขวนคอภายในกระท่อมกลางทุ่งนา ใกล้พนังกั้นแม่น้ำชี หมู่ ๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด โดยญาติเชื่อว่าเป็นฝีมือของ “แก๊งทมิฬ” อุ้มไปฆ่าทิ้ง พร้อมกับเรียกร้องให้ผ่าพิสูจน์ศพหาสาเหตุการตายที่ชัดเจน และเรียกร้องให้หาตัวฆาตกรโหดมาลงโทษให้ได้”

ที่กระทรวงยุติธรรม เมื่อเวลา ๑๒.๓๐ น. วันที่ ๒๙ ก.ค. นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รมว.ยุติธรรม เปิดเผยว่า ได้รับรายงานผลการชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์ จาก พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รอง ผอ.สถาบันนิติวิทยาศาสตร์แล้ว สรุปว่าการตายของนายเกียรติศักดิ์ไม่ได้เกิดจากการฆ่าตัวตายโดยการแขวนคอตัวเอง ใครจะเกี่ยวข้องกับการตายในครั้งนี้คงให้ตำรวจสืบสวนสอบสวนหาตัวคนร้ายไปก่อน ส่วนจะให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าทำคดีหรือไม่นั้น ต้องขอดูข้อเท็จจริงรวมทั้งรายละเอียดต่างๆ เพื่อพิจารณาดูว่าจะนำเข้าบอร์ดคดีพิเศษที่จะมีการประชุมในวันที่ ๓๐ ก.ค. นี้หรือไม่

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ผลการผ่าชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์พบว่าก่อนเสียชีวิต ผู้ตายถูกทำร้ายร่างกายอย่างทารุณจนเกิดบาดแผลตามจุดต่างๆ ในร่างกายหลายแห่งเนื่องจากผู้ตายชัดขืนกลุ่มคนร้ายจนมีการฉุดกระชากบริเวณข้อมือทั้ง ๒ ข้าง มีรอยกุญแจมือ อัณฑะถูกบีบจนเขียวช้ำอย่างรุนแรงและมีรอยปริแตก คล้ายวิธีการ “ดีดไข่” เพื่อต้องการทรมานให้ผู้ต้องหาคายความลับบางอย่าง ส่วนบริเวณลำคอจากการตรวจสอบบาดแผลพบว่ามีการใช้เชือกไนลอนรัดคอผู้ตายหลายรอบอย่างแรงจนลิ้นจุกปากขาดอากาศหายใจ ต่อมาคนร้ายได้นำศพขึ้นแขวนคออำพรางให้เหมือนว่าเป็นการฆ่าตัวตายเอง

ภายหลังทราบผลรายงานชันสูตรศพ รวมทั้งข้อมูลที่ญาติผู้ตายระบุว่า นายเกียรติศักดิ์โทรศัพท์ไปหาเพื่อให้ไปรับตัวที่โรงพักด่วน เพราะไม่รู้ว่าตำรวจจะนำไปไหน ผู้บริหารของกระทรวงยุติธรรม โดยเฉพาะนายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รมว.ยุติธรรม นายมานิตย์ สุธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม ผู้กำกับดูแลสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และกรมสอบสวนคดีพิเศษ ถึงกับมีอาการเครียดไม่สบายใจอย่างมากกับพฤติกรรมเหี้ยมโหดของกลุ่มคนร้ายที่ลงมือสังหารนายเกียรติศักดิ์อย่างเลือดเย็น นายมานิตย์ จึงตัดสินใจจะนำคดีดังกล่าวเข้าขอมติบอร์ดคดีพิเศษเพื่อให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าทำคดีแทนตำรวจ

ต่อมา เวลา ๑๖.๓๐ น. นางพิกุล พรหมจันทร์ อายุ ๔๐ ปี น้าสาวของนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตายได้เข้าขอความเป็นธรรมจากนายมานิตย์ สุธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม ให้ช่วยเหลือในการติดตามหาตัวคนร้ายมาลงโทษ พร้อมทั้งยื่นเรื่องขอความช่วยเหลือด้านการเงินต่อสำนักงานช่วยเหลือทางการเงิน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

นางพิกุล กล่าวว่า ขณะนี้ญาติกลัวภัยมืดมาก คนที่จะมาร่วมงานศพยังไม่กล้ามา ญาติจึงตัดสินใจจะเผาศพในเร็วๆ นี้ ภายหลังเกิดเหตุ บรรยากาศในตัวเมืองกาฬสินธุ์เงียบเหงามาก เด็กวัยรุ่นไม่มีใครกล้าออกจากบ้าน ตำรวจจับเด็กไป ๓ วัน ญาติถึงได้รู้ว่าเด็กถูกจับไปเพราะมีคนรู้จักไปเจออยู่ในห้องขังบนโรงพัก และขณะที่ยายผู้ตายไปประกันตัว ผู้ตายมีอาการหวาดผวาพูดอ้อนวอนยายไม่ให้กลับบ้านเหมือนหวาดกลัวอะไรบางอย่าง สุดท้ายผู้ตายต้องโทรศัพท์มาบอกว่าให้รีบไปรับด่วน เพราะไม่รู้ว่าตำรวจจะพาไปไหน จนต้องเข้าร้องเรียนที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและต่อมาถึงพบศพ อยากขอร้องให้กรรมการสอบสวนคดีพิเศษมีมติให้กรมสอบสวนคดีพิเศษมีมติให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเข้าทำคดี เชื่อว่าจะสามารถจับคนร้ายได้

ด้านนายมานิตย์ สุทธาพร รองปลัดกระทรวงยุติธรรม กล่าวว่า จะนำคดีนี้เข้าที่ประชุมเพื่อขอความเห็นชอบจากบอร์ดคดีพิเศษในวันพรุ่งนี้ คิดว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด และเชื่อว่าจะสืบสวนสอบสวนหาความจริงได้ไม่ยาก เมื่อทำคดีแล้วต้องจับตัวคนร้ายให้ได้ จะให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์และกรมสอบสวนคดีพิเศษช่วยกันติดตามคดีอย่างใกล้ชิด ส่วนเรื่องความปลอดภัยทางญาติสามารถร้องขอความคุ้มครองได้ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองพยาน ตนจะช่วยดูแลให้ สำหรับผลการผ่าพิสูจน์ศพน่าเชื่อได้ว่าไม่ใช่การแขวนคอตายเอง มีหลักฐานหลายจุดชี้ชัดว่าถูกฆ่าตาย บริเวณลำคอพิสูจน์แล้วว่าไม่ใช่รอยแขวน ตามสมมติฐาน

เกิดจากการรัดคอแล้วนำศพไปแขวน ส่วนประเด็นการให้ประกันตัวโดยไม่แจ้งญาติตามข้อกฎหมาย คงไม่ผิด แต่ต้องมีหลักฐานว่าใครประกันตัวไป คดีนี้โหดร้ายมาก

ส่วนความคืบหน้าด้านคดี เช้าวันเดียวกันผู้สื่อข่าวได้เดินทางไปที่วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ สถาบันที่นายอดุลย์ หรือดุล นาทองชัย นักเรียนชั้น ปวช.๑/๗ เพื่อนร่วมแก๊งที่รับซื้อชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์จากนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตาย ในวันเกิดเหตุและถูกดำเนินคดีในข้อหารับของโจร แต่ได้รับการประกันตัวออกไปก่อน จากนั้นจึงกลับเข้าหอพัก "รัชเพชร" ที่พักประจำ และหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยอีกคน โดยได้เข้าพบกับนายสุเมธ ดาโรจน์ ผอ.วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ ให้ช่วยตรวจสอบว่า นายอดุลย์มาเรียนหนังสือหรือไม่

ภายหลังการตรวจสอบ นายสุเมธเปิดเผยว่า นายอดุลย์ได้สอบเข้าศึกษาในชั้น ปวช.๑/๗ จริง แต่ปรากฏว่าตั้งแต่เปิดภาคเรียนเป็นต้นมา นายอดุลย์ไม่เคยเข้าเรียนวิชาใดเลยแม้แต่ครั้งเดียว และตนก็เพิ่งทราบว่ามีนักเรียนของสถาบันเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีนี้ด้วย ซึ่งจะต้องทำหนังสือถึงผู้ปกครองว่าเด็กคนนี้ไม่ได้มาโรงเรียน ผู้สื่อข่าวถามว่า ทางสถาบันไม่มีการตรวจสอบเลยหรือว่าเด็กขาดเรียนขนาดนี้ นายสุเมธกล่าวยอมรับว่า ปกติจะมีการตรวจสอบโดยตลอดอยู่แล้ว แต่เพิ่งมีรายนี้ที่เด็กไม่เคยเข้าเรียนเลยแม้แต่วันเดียว ขณะที่นายวรพล นันทรักษา หัวหน้าชั้น ปวช.๑/๗ กล่าวว่า ตั้งแต่เปิดเรียนมาไม่เคยเห็นนายอดุลย์มาเรียนหนังสือเลย หน้าตาเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ ไม่เคยมีเพื่อนร่วมชั้นคนไหนเคยเห็น

ต่อมาผู้สื่อข่าวเดินทางไปยังบ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ ๑ บ้านโนนชัย ต.โนนศิลา กิ่ง อ.ฆ้องชัย จ.กาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านของนายอดุลย์ กุญแจสำคัญในการคลี่คลายคดีปริศนานี้ พบว่าเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูงใต้ถุนโล่ง ประตูหน้าต่างทุกบานปิดสนิทไม่มีใครอยู่ เพื่อนบ้านใกล้เคียงบอกว่า เมื่อช่วงเช้าตรู่เห็นนายอดุลย์แต่งตัวชุดนักเรียนเดินทางไปเรียนหนังสือตามปกติ สำหรับในหมู่บ้านโนนชัย พบว่ามีผู้ประกอบการหลายรายทำธุรกิจรับซื้อของเก่า ชิ้นส่วนรถยนต์-รถจักรยานยนต์ นับเป็นแหล่งรับซื้ออะไหล่รถย่านสำคัญ

จากนั้นผู้สื่อข่าวเดินทางไปพบนางจิรภา นามแก่นท้าว อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ ร.ร.โนนชัยประชาสรรค์ ซึ่งเป็นญาติของนายอดุลย์และเป็นผู้ไปประกันตัวหลานชาย โดยนางจิรภาเปิดเผยว่า เมื่อวันที่ ๑๙ ก.ค. ที่ผ่านมา ได้เดินทางไปที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อใช้ตำแหน่งประกันตัวนายอดุลย์ตามที่แม่เด็กขอร้อง ในวันนั้นพบนายเกียรติศักดิ์ ผู้ตาย อยู่กับนางสา ถิตย์บุญครอง ผู้เป็นยาย แต่ครั้งแรกไม่ทราบชื่อทั้ง ๒ คน เพิ่งมาทราบจากหนังสือพิมพ์ ผู้สื่อข่าวถามว่านายอดุลย์กลับมาที่บ้านบ้างหรือไม่ นางจิรภาตอบว่า เห็นไปเรียนหนังสือทุกวัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรู้สึกเป็นห่วงหลานชายมากที่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม เพราะแม่เด็กก็ต้องทำงานหนัก หาเงินมาส่งเสียให้ลูกได้เรียนหนังสือ ส่วนพ่อเด็กเสียชีวิตไปนานแล้ว

ด้าน พ.ต.อ.พิศาล สุวรรณประทีป ผกก.สภ.อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ท้องที่พบศพของนายเกียรติศักดิ์ เปิดเผยว่า ขณะนี้ได้ส่งชุดสืบสวนนอกเครื่องแบบเข้าพื้นที่อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อสืบสวนหาแก๊งอุ้มฆ่าแล้ว ได้ผลคืบหน้าอย่างมาก ทั้งนี้ มีพยานปากสำคัญบางคนหายตัวไปจาก อ.เมืองกาฬสินธุ์แล้ว อย่างไรก็ตาม จะต้องสอบปากคำตำรวจเสมียนบันทึกประจำวันของ อ.เมืองกาฬสินธุ์ ว่าวันเกิดเหตุผู้ตายถูกปล่อยออกจากห้องขังเวลาใด ใครนำตัวขึ้นไปบนโรงพักชั้น ๒ ทั้งที่ยายของเด็กนั่งรออยู่ชั้นล่าง นอกจากนี้ชุดสืบสวนยังสืบทราบว่าโทรศัพท์มือถือของญาติผู้ตาย ซึ่งมีการบันทึกหมายเลขโทรศัพท์วันที่

และเวลาที่นายเกียรติศักดิ์ขอยืมโทรศัพท์ผู้มาติดต่อราชการบนโรงพัก โทร.หาญาติคนดังกล่าวได้ถูกขายไปแล้ว ซึ่งจะต้องติดตามคืนมาเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานด้วย”

(จ) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันอังคารที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ ปรากฏตามข่าวความว่า

“ได้เบาะแสปิกอัพอุ้ม ม.๕ พาหนะแก๊งสีกากี มีพยานเห็นมาวนเวียนในจุดสังหารคืนเกิดเหตุ ตำรวจขอ ๒–๓ วัน รู้ตัวแน่

รู้ตัวแล้วกุญแจดอกสำคัญเจ้าของโทรศัพท์มือถือที่ให้นักเรียนหนุ่ม ม.๕ ยืมโทร. ก่อนกลายเป็นศพถูกอุ้มฆ่าอำมหิต เป็นผู้จัดการสาวบริษัทเงินด่วน เจ้าตัวยังมึน จำไม่ได้ว่าให้ใครยืมโทรศัพท์ไปบ้าง เพราะแต่ละวันต้องเดินทางไปพบปะลูกค้าหลายที่ ตำรวจเตรียมสอบสวนปมปริศนาฆาตกรรมโหด ผกก.สส.ภ. ๔ ยอมรับคดีเกือบมืดแปดด้าน แทบไม่มีพยานหลักฐานสาวไปถึงกลุ่มฆาตกร ต้องใช้ความพยายามอีกมาก ชุดสืบสวนท้องที่พบศพได้เบาะแสสำคัญจากชาวบ้านที่หาปลาคืนวันเกิดเหตุ เห็นรถกระบะต้องสงสัยไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนขับลัดเลาะเข้าไปกลางทุ่ง ก่อนศพถูกฆ่าแขวนคอในวันรุ่งขึ้น

ตำรวจยังคงเดินหน้าแกะรอยคลี่ปมคดีฆาตกรรมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม. ๕ ร.ร.ชาญยุทธวิทยา จ.กาฬสินธุ์ ที่พบเป็นศพถูกฆ่าแขวนคออำพรางคดีที่ อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด หลังจากถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับกุมตัวคดีลักรถจักรยานยนต์แล้วศาลให้ประกันตัวไป โดยญาติเชื่อว่าน่าจะเป็นฝีมือแก๊งสีกากีทมิฬอุ้มไปฆ่าทิ้งนั้น

ความคืบหน้าการคลี่คลายคดีฆ่าอำมหิต เมื่อวันที่ ๑ ส.ค. ผู้สื่อข่าวเฉพาะกิจ น.ส.พ.ไทยรัฐ รายงานว่า ฝ่ายสืบสวน กก.สส.ภ. ๔ สามารถติดต่อเจ้าของเบอร์โทรศัพท์มือถือที่นายเกียรติศักดิ์ผู้ตายยืมโทรศัพท์มือถือ โทร. หานางสา ถิตย์บุญครอง ผู้เป็นย่า ขณะอยู่บนโรงพัก สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ ก่อนถูกอุ้มฆ่าอำมหิตได้แล้ว ปรากฏว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์มือถือของ น.ส.อรัญญา มาหาร ผู้จัดการบริษัทเงินด่วนซิตี้การ์ดแอนด์เซอร์เวย์ จำกัด สาขากาฬสินธุ์ โดยตำรวจได้โทรศัพท์ไปหา น.ส.อรัญญา เพื่อสอบถามว่าเคยให้เด็กวัยรุ่นคนหนึ่งยืมโทรศัพท์มือถือโทร.ออกขณะอยู่บนโรงพัก สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เมื่อช่วงบ่ายวันที่ ๒๒ ก.ค. หรือไม่ น.ส.อรัญญาตอบว่า แต่ละวันจะตระเวนไปหาลูกค้าตามสถานที่ต่างๆ ตลอดทั้งวันไปหลายที่ ไม่รู้ที่ไหนบ้าง ก่อนหน้านี้มีเพื่อนมาบอกว่าตำรวจมาหาที่หอพัก แต่ตนไม่อยู่ ไม่ทราบว่าตัวเองไปเกี่ยวข้องด้วยอย่างไร และตอนนี้ยังไม่ทราบที่มาที่ไปของเรื่องนี้ ขอเวลาคิดทบทวนก่อนแล้วจะติดต่อกลับไป จากนั้น น.ส.อรัญญาขอตัววางสายไป

พ.ต.อ.กัมปนาท โสภโณดร ผกก.สส.ภ.๔ ที่ได้รับคำสั่งจาก พล.ต.ท.อชิรวิทย์ สุพรรณเภสัช ผบช.ภ.๔ ให้ลงไปสืบสวนเพื่อคลี่คลายคดีนี้ เปิดเผยว่า การทำงานมีความคืบหน้าไปมาก ได้รับความร่วมมือจากตำรวจท้องที่เป็นอย่างดี จะรายงานผลการสืบสวนให้ ผบช.ภ.๔ ทราบ ในวันที่ ๒ ส.ค. นี้ อย่างไรก็ตาม ยอมรับว่ามีปัญหาในการทำงานมาก เนื่องจากแทบจะไม่มีพยานหลักฐานในคดีเลย โดยเฉพาะจุดที่พบศพก็ไม่มีพยานที่เห็นเหตุการณ์หรือหลักฐานที่จะสาวไปถึงตัวกลุ่มฆาตกร

ผู้สื่อข่าวถามถึงเจ้าของโทรศัพท์มือถือที่ผู้ตายขอยืมโทร.หาย่าก่อนหายตัวไป ผกก.สส.ภ.๔ กล่าวว่า ตอนนี้รู้ตัวเจ้าของเบอร์โทรศัพท์แล้ว จะได้ไปสอบปากคำเพื่อเป็นแนวทางการสืบสวนอีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ฝ่ายสืบสวนได้พบข้อเท็จจริงว่า ผู้ตายเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการโจรกรรมรถ จยย. นำมาถอดชิ้นส่วนขายรายใหญ่ ส่วนที่ว่าผู้ตายเรียนอยู่ชั้น ม.๕ นั้น ตรวจสอบว่าผู้ตายไม่ได้เรียนหนังสือ

มาแล้ว ๒ ปี จึงไม่ได้อยู่ในสภาพของนักเรียนของสถาบันใด เมื่อถามว่าตำรวจ สภ.อ.จังหาร ท้องที่พบศพ ยืนยันว่า แก๊งอุ้มฆ่าน่าจะเป็นคนมีสี พ.ต.อ.กัมปนาทตอบว่า ไม่ทราบ เพราะท้องที่ทำงานสอบสวน ส่วนตนทำหน้าที่สืบสวน รายงานข้อมูลและหลักฐานเสนอ ผบช.ภ.๔ ตามที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น บอกตามตรงว่าคดีนี้แทบไม่มีหลักฐานอะไรไว้ให้เลย ต้องใช้ความพยายามอีกมาก

ด้าน พ.ต.อ.พรหม ผางสง่า รอง ผบก.ภ.จ.กาฬสินธุ์ หัวหน้าชุดสืบสวนสอบสวนคลี่คลายคดี เปิดเผยว่า ได้สอบสวนตำรวจทุกคน ตั้งแต่ขั้นตอนการจับกุมไปถึงขั้นตอนการประกันตัวจนกระทั่งหายตัวไปอย่างไร ตามข้อสงสัยของญาติผู้ตาย พร้อมทั้งสืบสวนเข้าไปในเรื่องผู้ตายเกี่ยวข้องกับแก๊งโจรกรรมรถ จยย. ด้วย ขณะนี้เพื่อนร่วมแก๊งของผู้ตายที่ล้วนเป็นนักศึกษาก็หาตัวไม่เจอ ชุดสืบสวนได้ข้อมูลมาอย่างละเอียด และให้ความร่วมมือกับตำรวจ สภ.อ.จังหาร ท้องที่พบศพ รวมทั้งชุดสืบสวนภาค ๔ ที่เข้ามาทำงานในพื้นที่อย่างเต็มที่ ยืนยันว่าความเคลือบแคลงสงสัยทั้งหลายในคดีนี้จะต้องปรากฏต่อสาธารณชนได้แน่นอน

ส่วนการทำงานของตำรวจ สภ.อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด ท้องที่พบศพนายเกียรติศักดิ์ ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ฝ่ายสืบสวนชุดหนึ่งได้เดินทางเข้าพื้นที่ อ.เมืองกาฬสินธุ์ เพื่อติดตามหา น.ส.อรัญญา มาหาร ผู้จัดการบริษัท เงินด่วนซิตี้การ์ดแอนด์เซอร์เวย์ จำกัด สาขากาฬสินธุ์ เจ้าของโทรศัพท์มือถือที่ให้ผู้ตายยืมโทรศัพท์วันที่หายตัวไป ที่ถือเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะไปไขปริศนาคดีฆาตกรรมโหดครั้งนี้ แต่ปรากฏว่ายังไม่พบตัว น.ส.อรัญญา เพราะบริษัทปิด คาดว่าคงกลับบ้านไปร่วมงานบุญวันเข้าพรรษา

ขณะที่ชุดสืบสวน สภ.อ.จังหาร อีกชุด เดินทางไปหาพยานบริเวณข้างพนังกั้นลำน้ำชี หมู่ ๕ ต.แสนชาติ อ.จังหาร สถานที่พบศพนายเกียรติศักดิ์ถูกฆ่าแขวนคออยู่ในกระท่อมกลางทุ่งนา ได้รับข้อมูลจากชาวบ้านหลายคนที่ออกหาปลาในคืนวันที่ ๒๒ ก.ค. ว่า พบเห็นรถกระบะคันหนึ่งไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน แล่นมาจากทาง อ.กมลาไสย จ.กาฬสินธุ์ เลี้ยวซ้ายไปด้านหลังพนังกั้นน้ำ แล้วเลี้ยวออกถนนลูกรังก่อนถึงถนนเข้าบ้านบึงโดน หมู่ ๕ เข้าไปทุ่งนาที่พบศพ โดยเส้นทางสายนี้ถ้าคนไม่ชำนาญเส้นทางจะไม่รู้จักทางเข้า โดยเฉพาะเวลากลางคืน แต่ชาวบ้านเข้าใจว่าเป็นพวกหาปลา จึงไม่มีใครสนใจ จนรุ่งเช้าพบศพถูกฆ่าแขวนคออยู่ในกระท่อม โดยตำรวจได้ข้อมูลสีและยี่ห้อของรถกระบะคันดังกล่าวแล้ว แต่ยังไม่สามารถเปิดเผยรายละเอียดได้เพราะเกรงจะเสียรูปคดี ทั้งนี้ พ.ต.อ.อธิพล นพวงษ์ ณ อยุธยา รอง ผบก.ภ.จ.ร้อยเอ็ด กล่าวย้ำว่า ภายใน ๒-๓ วันนี้ น่าจะทราบว่ากลุ่มคนร้ายที่สังหารนายเกียรติศักดิ์เป็นกลุ่มคนที่มีอาชีพใด”

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐฉบับเดียวกัน ปรากฏตามข่าว ความว่า

“ฆ่า ม.๕ ญาติโวย ตำรวจปั้นเท็จป้องสีกากีทมิฬ ร้องสภาทนายช่วยเหลือคดี สอบตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ เจ้าของคดีนักเรียน ม.๕ ถูกจับในคดีลักรถจักรยานยนต์ ก่อนกลายเป็นศพปริศนา ยืนยันว่า ย่าเหยื่อโหดติดต่อ ส.ท.อู๊ด ใช้ตำแหน่งประกันตัว ขณะที่ญาติร้องขอความเป็นธรรม สภาทนายความยืนยันไม่มีใครรู้จัก ส.ท.อู๊ด ถามดูจากเอกสารประกันตัว ระบุผู้ตายประกันตัวเอง ทั้งที่ไม่มีหลักทรัพย์ เกรงจะมีการปลอมเอกสาร ขณะที่ ผบช.ภ. ๔ สั่งชุดสืบสวนลงพื้นที่หาข้อเท็จจริง ขอเวลาอีก ๑๐ วัน จะแถลงให้สื่อมวลชนทราบ พร้อมประกาศหากตำรวจเกี่ยวข้องจะดำเนินการอย่างเด็ดขาด เพราะตำรวจไม่มีสิทธิตัดสินลงโทษใคร ขณะที่ รมว.ยุติธรรม ยอมรับนำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษเพื่อขอมติให้กรมสอบสวนคดีพิเศษทำคดี พร้อมลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว

จากคดีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อายุ ๑๗ ปี นักเรียนชั้น ม.๕ โรงเรียนชาญยุทธวิทยา จ.กาฬสินธุ์ ถูกตำรวจ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ จับกุมดำเนินคดีในข้อหาร่วมกับพวกโจรกรรมรถจักรยานยนต์ ปรากฏว่าระหว่างที่ญาติยื่นขอประกันตัวในชั้นศาล นายเกียรติศักดิ์ได้โทรศัพท์แจ้งให้ญาติรีบไปรับ เพราะจะถูกนำไปฆ่าทิ้ง แต่พอญาติไปถึงพบว่านายเกียรติศักดิ์ได้หายตัวไปอย่างลึกลับ ก่อนจะพบเป็นศพถูกจับแขวนคอในกระท่อมกลางทุ่งนาในเขต อ.จังหาร จ.ร้อยเอ็ด โดยญาติเชื่อว่าถูก "แก๊งสีกากีทมิฬ" อุ้มไปฆ่า ขณะที่ผลการชันสูตรศพยืนยันว่านายเกียรติศักดิ์ถูกทำร้ายทารุณแล้วรัดคอฆ่า ก่อนจะนำศพไปแขวนคออำพรางคดีนั้น

การสอบสวนคลี่ปมอุ้มฆ่านักเรียนเหยื่อทมิฬ เมื่อวันที่ ๓๐ ก.ค. พ.ต.ท.ชัยณรงค์ ก้านทอง รอง ผกก.สส.สภ.อ.จังหาร พ.ต.ต.สำอางค์ สีหาบุตรโต สารวัตรเจ้าของคดี เดินทางไปที่ สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ สอบปากคำ พ.ต.ต.ไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ สวส. สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ สารวัตรเจ้าของคดีที่นายเกียรติศักดิ์เป็นผู้ต้องหาร่วมกันลักรถจักรยานยนต์ โดย พ.ต.ต.ไพบูลย์ ให้การว่า นายเกียรติศักดิ์ถูกจับเมื่อวันที่ ๑๖ ก.ค. ที่ผ่านมา และได้ขออำนาจศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ฝากขังในวันเดียวกัน แต่ควบคุมตัวอยู่ที่โรงพัก เพราะใน จ.กาฬสินธุ์ยังไม่มีศาลคดีเด็กและเยาวชน

จากนั้นได้สอบปากคำ พ.ต.ต.สุมิตร นันสถิตย์ สวส.สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ ซึ่งเข้าเวรสอบสวนในวันที่ ๒๒ ก.ค. ที่นายเกียรติศักดิ์ได้รับการประกันตัว โดย พ.ต.ต.สุมิตร ให้การว่า นางสาถิตย์บุญครอง ย่าของนายเกียรติศักดิ์ ได้ขอให้นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น หรือทนายอู๊ด สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ใช้ตำแหน่งประกันตัว และได้นำหมายศาลมาส่งให้ จึงให้สิบเวรปล่อยตัวไป และไม่ทราบว่านายเกียรติศักดิ์ไปไหนต่อ

ทางด้าน พล.ต.ท.อชิรวิทย์ สุพรรณเภสัช ผบช.ภ. ๔ แถลงถึงคดีเดียวกันว่า ได้มอบหมายให้ กก.สส.ภ.๔ ออกสืบสวนในทางลับตั้งแต่ทราบข่าว พบว่า สภ.อ.เมืองกาฬสินธุ์ได้รับแจ้งรถจักรยานยนต์หายในวันที่ ๑๑ ก.ค. ที่ผ่านมา และพบโครงรถในวันรุ่งขึ้น ก่อนจะเข้าจับกุมนายอดุลย์ นาทองชัย อยู่บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ ๑ ต.โนนศิลา กิ่ง อ.ฆ้องชัย จ.กาฬสินธุ์ ขณะชำแหละรถจักรยานยนต์ แล้วสรุปสำนวนขอหมายจับกุมคนร้ายอีก ๒ คน หนึ่งในนั้นคือนายเกียรติศักดิ์ผู้ตายซึ่งเพิ่งพ้นโทษจากเรือนจำจังหวัดกาฬสินธุ์เมื่อเดือน ก.พ. ๒๕๔๗ จึงไม่อยู่ในสภาพนักเรียน

ผบช.ภ. ๔ กล่าวต่อว่า การที่ญาติผู้ตายร้องขอให้กรมสืบสวนคดีพิเศษเข้ามาสืบสวนสอบสวนคดี เป็นสิทธิที่ทำได้ ต่างคนต่างทำงาน จะได้ทราบกลุ่มคนร้ายเร็วขึ้น แต่อำนาจการสืบสวนสอบสวนยังอยู่ที่ บช.ภ. ๔ ในฐานะเจ้าของพื้นที่ หากการสืบสวนพบว่าการตายของนายเกียรติศักดิ์เป็นการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ว่าจะด้วยจุดประสงค์ใด จะถูกดำเนินการอย่างเด็ดขาด หรือหากเป็นการกระทำของกลุ่มคนในก็ต้องดำเนินการเช่นกัน เพราะการทำงานของตำรวจภาค ๔ ต้องสืบสวนให้ได้ความจริงมากที่สุด โดยเน้นไปถึงการประกันตัว การปล่อยตัว และร่องรอยพยานหลักฐานต่างๆ

พล.ต.ท.อชิรวิทย์ กล่าวอีกว่า ได้ให้เวลาเจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอีก ๑๐ วัน เพื่อนำรายละเอียดมาชี้แจงต่อสื่อมวลชนและประชาชน ส่วนเพื่อนผู้ตายที่หายตัวไปคือนายอดุลย์ ตำรวจ กก.สส.ภ.๔ กำลังตามตัวอยู่ รวมทั้งกลุ่มที่รับซื้อของเก่า และแก๊งลักรถจักรยานยนต์ในพื้นที่ เพื่อสาวถึงตัวการใหญ่ เนื่องจากอัตราการหายของรถจักรยานยนต์ใน จ.กาฬสินธุ์มีแนวโน้มสูงขึ้น สำหรับการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานในเบื้องต้น ตนไม่ระบุว่าเป็นการกระทำของคนกลุ่มใด แต่อยากให้มองทั้ง ๒ ด้าน คือ ตัว

ผู้ตายก็มีประวัติเกี่ยวข้องกับการลักรถจักรยานยนต์ และตำรวจต้องตอบคำถามสังคมให้ได้ว่า หลังปล่อยตัวผู้ตายไปแล้วมีการกระทำหรือดำเนินการใดๆ หรือไม่ ถ้าไม่มีก็ต้องหาตัวคนร้ายให้ได้ เพราะสังคมต้องการรู้ความจริง เพราะในกระบวนการยุติธรรมนั้นไม่ใช่สิทธิหรือเรื่องของตำรวจที่จะไปตัดสินลงโทษใคร นอกจากการจับกุมและรวบรวมพยานหลักฐานแล้วให้ศาลเป็นผู้ตัดสินลงโทษ

ทางด้านการตามหาตัวนายอดุลย์ นาทองชัย นักศึกษา ปวช.๑/๗ วิทยาลัยเทคนิคกาฬสินธุ์ เพื่อนของนายเกียรติศักดิ์ ซึ่งถูกจับในคดีเดียวกัน ผู้สื่อข่าวเดินทางไปที่หอพักรัชเพชร ถนนสนามบิน อ.เมืองกาฬสินธุ์ ที่นายอดุลย์เช่าอยู่ พบนายรัชเพชร ณ กาฬสินธุ์ เจ้าของหอพัก แจ้งว่า นายอดุลย์ได้มาเช่าหอพักไว้เมื่อ ๒ เดือนก่อน และมักจะพาเพื่อนรวมทั้งนายเกียรติศักดิ์เข้าไปมั่วสุมในตอนกลางคืน แต่หลังถูกจับกุม นายอดุลย์ก็หายไป และเมื่อวันที่ ๒๙ ก.ค. ที่ผ่านมา ญาติได้มาเก็บข้าวของกลับไปแล้ว จากนั้นผู้สื่อข่าวได้เดินทางไปที่บ้านของนายอดุลย์ เลขที่ ๑๑๑ หมู่ ๑ บ้านโนนชัย กิ่ง อ.ฆ้องชัย พบว่าประตูบ้านปิดเงียบไม่มีคนอยู่ในบ้าน

บ่ายวันเดียวกันนางพิกุล พรหมจันทร์ อายุ ๔๐ ปี ญาตินายเกียรติศักดิ์ เหยื่อโหด ได้เดินทางไปที่สภาทนายความ นำเอกสารเกี่ยวกับคดีและผลชันสูตรศพนายเกียรติศักดิ์ไปยื่นต่อนายเดชอุดม ไกรฤทธิ์ นายกสภาทนายความ พร้อมกับกล่าวว่า ทางครอบครัวเกรงจะไม่ได้รับความเป็นธรรม เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมีตำรวจเข้าไปเกี่ยวข้อง อาจจะทำให้เรื่องผิดเป็นถูก และอยากให้สภาทนายความตรวจสอบเรื่องการประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ว่ามีการปลอมแปลงเอกสารหรือไม่ เพราะตอนที่ไปสอบถามว่าใครเป็นคนประกันตัว ตำรวจบอกว่า ส.ท.อู๊ด ซึ่งไม่มีใครรู้จัก และไม่รู้ว่ามีตัวตนหรือไม่ ต่อมาได้ดูเอกสารประกันตัวกลับพบว่าหลานชายขอประกันตัวเองออกไป ทั้งที่ไม่มีหลักทรัพย์และไม่มีเงินติดตัว ไม่รู้ว่าประกันออกไปได้อย่างไร

จากนั้น นายเดชอุดมเปิดเผยว่า หลังรับเรื่องแล้วจะตั้งคณะทำงานขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือทางด้านคดีเรียกร้องความยุติธรรมให้กับครอบครัวผู้ตาย และจะประสานไปยังกรรมการสภาทนายความที่ จ.กาฬสินธุ์ ให้ช่วยดำเนินการอีกทางหนึ่ง พร้อมกับฝากทางญาติไปว่า ห้ามย่าผู้ตายให้การอะไรอีก และหากจะให้การอะไรต้องมีทนายความอยู่ด้วย เนื่องจากเกรงว่าจะมีการโน้มน้าวพยานเพื่อให้การ ในลักษณะที่เป็นประโยชน์แก่อีกฝ่ายหนึ่ง

ที่กระทรวงยุติธรรมบ่ายวันเดียวกัน นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รมว.ยุติธรรม เปิดเผยหลังการประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ.) ว่า ยังไม่ได้นำกรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์เข้าขอมติที่ประชุมให้กรมสอบสวนคดีพิเศษทำคดี เนื่องจากรายงานจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ รวมทั้งคำร้องของญาติผู้ตายยังมาไม่ถึงตน แต่ได้ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษลงพื้นที่สอบสวนข้อเท็จจริงไว้แล้ว

ด้าน พ.ญ.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ รอง ผอ.สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม เปิดเผยว่า หลังผ่าพิสูจน์ศพนายเกียรติศักดิ์ ได้มีการประชุมหารือถึงแนวทางในการดำเนินการต่อไป พร้อมทั้งหนังสือรายงานผู้บังคับบัญชา เนื่องจากเกินความสามารถของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ผู้ตายอายุ ๑๗ ปี ทำไมเอาตัวไปสอบสวน ไม่มีการสืบพยานเด็ก รวมทั้งการตาย พยานหลักฐานต่างๆว่าเกี่ยวข้องกับใครบ้าง ซึ่งคงเกี่ยวข้องกับทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยนายพงศ์เทพ เทพกาญจนา รมว.ยุติธรรม สั่งการให้เร่งดำเนินการสรุปผล เพื่อนำเรื่องเข้าพิจารณาในการประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษต่อไป

ส่วน น.ส.ปรียาพร ศรีสุขมงคล รองอธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม กล่าวถึงเรื่องเดียวกันว่า ผู้ตายและครอบครัวต้องได้รับความเป็นธรรมในคดี กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพได้ทำหนังสือสอบถามข้อเท็จจริงไปยัง ผวจ.กาฬสินธุ์ และรักษาการ ผบ.ตร. ผบช.ภ. ๔ ผบก.ภ.จ.กาฬสินธุ์ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นอย่างใกล้ชิดิ

๒.๑.๒ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ได้ตรวจสอบการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภามายังผู้ร้อง สรุปได้ว่า

ตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ และตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ดได้ดำเนินการปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวตามกฎหมาย โดยยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือรับฟังได้ว่ามีการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือปฏิบัตินอกเหนืออำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย หรือการปฏิบัติหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด

ส่วนกรณีการเสียชีวิตและการหายตัวของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงหรือมีพยานหลักฐานใดชี้ชัดว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เข้าไปมีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดกรณี จึงไม่มีมูลที่จะสามารถเอาผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ และหรือทางอาญาต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ รายใดได้ ดังนั้น จึงยังไม่สามารถสรุปได้ว่าเป็นเรื่องการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือปฏิบัตินอกเหนืออำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย หรือการปฏิบัติ หรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่ก่อให้เกิดความเสียหาย ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา จึงวินิจฉัยให้ยุติเรื่องตามมาตรา ๒๔ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ.๒๕๔๒

แต่อย่างไรก็ตาม การกระทำของคนร้ายที่ฆ่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้กระทำภายหลังจากที่ผู้ตายเพิ่งได้รับการปล่อยชั่วคราว (ประกันตัว) ซึ่งเป็นการกระทำที่อุกอาจ และไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง อีกทั้งคนร้ายน่าจะรู้ความเคลื่อนไหวของผู้ตายเป็นอย่างดี ในการที่สามารถทราบได้ว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ถูกปล่อยตัวชั่วคราว จึงได้ลงมือฆ่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ดังนั้น เพื่อให้ความเป็นจริงเป็นที่ประจักษ์ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ.๒๕๔๒ ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานบังคับบัญชา และกำกับดูแล ตำรวจภูธรภาค ๔ ให้ช่วยทำการสอบสวนสืบสวนเพิ่มเติมว่ามีเจ้าหน้าที่ของรัฐคนใด หรือบุคคลใด ทำร้ายนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จนถึงแก่ความตาย และบุคคลใดนำศพไปแขวนคอไว้ที่กระท่อมหลังดังกล่าวอีกทางหนึ่ง ทั้งนี้ หากผลการสอบสวนสืบสวนปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ของรัฐคนใดมีส่วนเกี่ยวข้อง หรือน่าจะมีส่วนรับรู้ถึงการหายตัวไปหรือการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในการกระทำความผิด ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาก็ได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาลงโทษไปตามกระบวนการทางกฎหมายขั้นสูงสุด เพราะการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ขัดต่อสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

๒.๑.๓ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ได้แจ้งผลการดำเนินการมายังผู้ร้องว่าตามที่ผู้ร้องได้ยื่นเรื่องร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมต่อกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง หลานชายของผู้ร้องได้ถูกฆาตกรรมที่จังหวัดร้อยเอ็ด และอ้างว่าสาเหตุการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง น่าจะเกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานตำรวจ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ

ได้มีหนังสือประสานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง รายละเอียดปรากฏตามที่แจ้งแล้วนั้น

กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพได้รับแจ้งจากผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ซึ่งได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แล้วสรุปว่าการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นเพียงข้อสงสัย ไม่มีพยานหลักฐานชี้ชัดได้ว่าตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ผู้หนึ่งผู้ใดมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ส่วนการสืบสวนดำเนินคดีเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธร อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการสอบสวนหาตัวคนร้ายมาดำเนินคดีต่อไป ทั้งนี้ หากผู้ร้องมีพยานหลักฐานที่เชื่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้กระทำความผิด ขอให้ผู้ร้องประสานงานไปที่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เพื่อจักได้ดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อไป

๒.๒ คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง

เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗

๒.๒.๑ พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ เป็นพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พบว่านายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ได้มาติดต่อธุระที่สถานีตำรวจเกือบทั้งวัน ในวันนั้น นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ได้ยื่นขอประกันตัวให้นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ต่อมาเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา ทราบว่าย่าของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปรอที่บ้าน เพราะขณะนั้นยังไม่มีหมายปล่อยตัว จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๖.๓๐ นาฬิกา เมื่อได้รับหมายปล่อยตัว พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ จึงได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปในวันเวลาดังกล่าว ในวันนั้นพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ไม่พบว่านางสาวอรัญญา มาหาญ มาที่สถานีตำรวจ โดยมีเพียงญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาสอบถาม และบอกว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โทรศัพท์ไปบอกว่าตนเองอยู่ชั้นบนของสถานีตำรวจ ให้ญาติมารับด้วย พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ จึงให้ญาติขึ้นไปดูแต่ไม่พบนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จนกระทั่งเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ญาตินายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาแจ้งความว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้หายตัวไป โดยบอกว่าเห็นกระเป๋าของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อยู่ชั้นบน ซึ่งพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ได้ปล่อยให้ขึ้นไปดูอีกครั้งหนึ่งแต่ญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่พบกระเป๋า ในการปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองเห็นว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถือกระเป๋าไปด้วย นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง สวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดสีครีม โดยคิดว่าเสื้อยืดน่าจะเป็นตัวเดียวกับตัวที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ใส่ในวันที่ถูกจับกุม ส่วนกางเกงขาสั้นนั้นไม่แน่ใจ การจับกุมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้แจ้งให้นางสา ถิตย์บุญครอง ทราบแล้ว ในการสอบสวน พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไปพานางสา ถิตย์บุญครอง มาร่วมฟังการสอบสวนนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ด้วย แต่นางสา ถิตย์บุญครองไม่ยอมมา เพราะโกรธเคืองหลานชาย จึงให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไปตามหาน้าชายที่ร้านขายพระเครื่อง แต่ไม่พบพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ จึงขอร้องให้มารดาของนายอดุลย์ นาทองไชย มาร่วมฟังการสอบสวนแทนหลังจากนั้นพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ได้ทราบข่าวทางหนังสือพิมพ์ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง

ถูกแขวนคอจนเสียชีวิต ซึ่งสถานที่พบศพอยู่ในเขตอำนาจสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ส่วนนายเชิดศักดิ์ ชัยสมบัติ ถูกจับกุมตัวในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ และเจ้าหน้าที่ได้สอบปากคำในวันเดียวกันที่สำนักงานอัยการจังหวัด

๒.๒.๒ พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ เป็นพนักงานสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้มีเจ้าทุกข์ มาแจ้งความว่า เมื่อคืนวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้มีคนร้ายขโมยรถจักรยานยนต์ จึงได้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน และมีคำสั่งให้ดำเนินการโดยชุดสืบสวน ต่อมาวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๗.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบโครงของรถจักรยานยนต์คันที่หายไปบริเวณด้านหลังสนามกีฬา ได้ทำการสอบสวนเพื่อขยายผล จึงทราบว่านายอดุลย์ นาทองไชย มีชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ ซึ่งซื้อมาจากนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จึงได้ยึดมาเป็นหลักฐานและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อจับกุมต่อไป เมื่อเวลา ๒๑.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจไปที่หอพักรัชเพชร ได้จับผู้ต้องหาจำนวน ๒ คน ได้แก่ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และนายอดุลย์ นาทองไชย ขณะกำลังขับขี่รถจักรยานยนต์ออกจากหอพักดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้นำตัวมาส่งที่สถานีตำรวจเพื่อสอบถามจนถึงเวลาประมาณ ๒๒.๓๐ นาฬิกา จากการสอบสวน บุคคลทั้งสองได้ให้การรับสารภาพ โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง รับสารภาพว่าร่วมกับนายเชิดศักดิ์ ไชยสมบัติ ลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ในเวลากลางคืน แต่ปฏิเสธข้อหารับของโจร ส่วนนายอดุลย์ นาทองไชย รับสารภาพในข้อหารับของโจร แต่ให้การปฏิเสธข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ และบุคคลทั้งสองได้ลงชื่อในบันทึกการจับกุม จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พาตัวไปชี้ที่เกิดเหตุ ในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๙.๐๐ นาฬิกา ใช้เวลาประมาณ ๔๐ นาที นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ให้การว่าได้ร่วมกับนายเชิดศักดิ์ ไชยสมบัติ ลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ ที่บริเวณสถานบันเทิง เอ็ม วี เอ็นเตอร์เทนเมนต์ โดยนายเชิดศักดิ์ ไชยสมบัติ ขับรถจักรยานยนต์ของตนเอง ส่วนนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขับรถจักรยานยนต์คันที่ลักมา และลักลอบเข้าไปในหอพักของนายจิระพงษ์ วงศ์คำจันทร์ เพื่อนของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่เพิ่งรู้จัก เพื่อนำรถจักรยานยนต์ไปแยกชิ้นส่วน และนำโครงรถที่เหลือไปทิ้งที่บริเวณด้านหลังสนามกีฬา ต่อมา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้นำชิ้นส่วนรถไปขายให้นายอดุลย์ นาทองไชย เมื่อสอบสวนเสร็จ พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ ได้ยื่นคำร้องขอฝากขังต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ในเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา แล้วนำตัวมาควบคุมไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์

จนถึงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ ได้มีหนังสือเชิญนายโอฬาร วิเศษนคร พนักงานอัยการ นางเยาวเรศ นิลผาย นักจิตวิทยา นายสวาท เอกตาแสง ทนายความ และนางคำพอง นาทองไชย แม่ของนายอดุลย์ นาทองไชย เข้าร่วมฟังการสอบสวน โดยนัดสอบสวนในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ส่วนนายอดุลย์ นาทองไชย ญาติร้องขอต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ให้ปล่อยตัวชั่วคราว และปล่อยตัวไปในวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และเจ้าหน้าที่ตำรวจนัดนายอดุลย์ นาทองไชย มาสอบปากคำชั้นสอบสวนในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เช่นเดียวกัน

ต่อมา ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ให้ปากคำชั้นสอบสวนถัดจากนายอดุลย์ นาทองไชย แต่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่มีญาติร่วมฟังการสอบสวนด้วย พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ จึงได้ขอร้องให้นางคำพอง นาทองไชย เข้าร่วมฟังการสอบสวนแทน เมื่อสอบปากคำเสร็จแล้ว จึงได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาควบคุมไว้ที่สถานีตำรวจภูธร

อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ตามหมายขังตามเดิม

นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เรียนอยู่ที่โรงเรียนชาญยุทธวิทยา แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ตรวจสอบว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เรียนอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าวจริงหรือไม่ เนื่องจากไม่ใช่ประเด็นในทางการสอบสวน นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เคยถูกจับกุมหลายครั้ง ส่วนในการจับกุมครั้งนี้ไม่พบบัตรประชาชน ได้รับแจ้งเพียงวัน เดือน ปีเกิดเท่านั้น โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองแจ้งว่าอายุ ๑๕ ปี ต่อมา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ ได้ยื่นขอฝากขังนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นครั้งที่ ๒ แต่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ได้ออกหมายปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เนื่องจากมีผู้ยื่นขอประกันตัว

ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ส่งเอกสารเพิ่มเติมประกอบคำชี้แจงด้วยวาจา โดยเอกสารดังกล่าวระบุว่า

เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีรายชื่อผู้ต้องหาและผู้ต้องกักขัง ได้แก่

๑. นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ผู้ต้องหาปล้นทรัพย์

๒. นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ต้องหาลักทรัพย์

๓. นายกิตติ ย้อยกระโทก

๔. นายสุรสิทธิ์ พนาสิทธิ์

๕. นายกองทรัพย์ โพธิแสง

๖. นายประไพ ลินพ่อค้า

๗. นายสมชาย เทพพิทักษ์

๘. นายจำนงค์ ภูเนานิล

๙. นางเตือนใจ วรรณแก้ว

พร้อมแนบสถิติที่นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ประกันตัวผู้ต้องหาของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ระหว่างวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำนวน ๔๒ ราย

บันทึกคำให้การของผู้ต้องหา (นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง) เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ต่อหน้าพันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ นายโอฬาร วิเศษพงศ์ อัยการ นางคำพอง นาทองไชย ผู้ที่เด็กร้องขอ นางเยาวเรศ นิลผาย นักจิตวิทยา นายสวาท เอกตาแสง ทนายความ ซึ่งสอบสวนที่สำนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ และมีการลงชื่อของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ด้วย

รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไป

บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และภาพถ่ายการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่ในภาพถ่ายมีสีป้ายอยู่ที่บริเวณใบหน้า ทำให้ไม่ทราบว่าเป็นใบหน้าของผู้ใด จำนวน ๕ ภาพ

บันทึกการจับกุม เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีลายเซ็นของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กับนายอดุลย์ นาทองไชย ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒

หมายจับของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ให้จับกุมทั้งนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และนายอดุลย์ นาทองไชย ได้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗

คำร้องขอฝากขังผู้ต้องหา ครั้งที่ ๑ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗

สำเนามรณบัตรของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แจ้งการตายโดยนายศุภชัย ถิตย์บุญครอง เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พร้อมลายมือชื่อของนายศุภชัย ถิตย์บุญครอง

เอกสารประกอบแสดงว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ร่วมกระทำความผิดทางอาญาในคดีอาญา หมายเลขดำที่ ๕๙๐/๒๕๔๕ แต่ศาลยกฟ้อง คดีหมายเลขดำที่ ๙๕๒/๒๕๔๕ และคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๙๕๓/๒๕๔๕ ศาลพิพากษาจำคุก ๑ ปี ๑ เดือน ๑๕ วัน และสุดท้ายคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๖๓๑/๒๕๔๗ มีผู้ต้องหา ๓ คน จับกุมได้ ๒ คน คือ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และนายอดุลย์ นาทองไชย ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ หลบหนีไป

๒.๒.๓ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ชี้แจงว่า ทำหน้าที่งานสืบสวนที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มาเป็นเวลา ๗ ปีแล้ว ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้เข้าเวรตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา และออกเวรเวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ออกตรวจตรา ถึงบริเวณหน้าสถานีขนส่ง พบนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง หรือชื่อเล่นว่า “เอ็กซ์” ยืนถือถุงผ้าอยู่ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง จึงเรียกตัวมาสอบถาม เพราะสงสัยว่ามีหมายจับของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์อยู่ จึงเชิญตัวไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ โดยให้นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์และมิได้ใส่กุญแจมือ

เมื่อถึงสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้พานายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขึ้นทางด้านหน้า และพาไปที่ชั้นบนของสถานีตำรวจ พบนางสาวอรัญญา มาหาญ กับหญิงอีก ๒ คน นั่งอยู่ด้วยกัน จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้ตรวจสอบเอกสารอยู่เป็นเวลาพอสมควร และได้ลงมาชั้นล่างของสถานีตำรวจพบพันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ และพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ ซึ่งทั้งสองคนแจ้งให้ทราบว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกจับกุมตั้งแต่วันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และได้รับการประกันตัวออกไปตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ นาฬิกา และจากการตรวจสอบเอกสาร ข้อเท็จจริงก็เป็นเช่นเดียวกัน จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง จึงได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกไปตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ นาฬิกา โดยพาตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกไปทางด้านหลังของสถานีตำรวจ ดังนั้น เมื่อญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาตามหาจึงไม่พบกัน โดยจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ควบคุมตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไว้เป็นเวลานาน ๔๕ นาที

หลังจากนั้น จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้พูดคุยกับนางสาวอรัญญา มาหาญ ที่เป็นตัวแทนสินเชื่อบัตรเครดิต โดยนางสาวอรัญญา มาหาญ มาปรึกษากรณีโทรศัพท์ของลูกค้าสูญหาย ที่สำนักงานตัวแทนของตน จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง สอบถามนางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ความว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ขอยืมโทรศัพท์ของนางสาวอรัญญา มาหาญ จำนวน ๒ ครั้ง โดยติดต่อไปที่ใดไม่ทราบ และนางสาวอรัญญา มาหาญ ได้พูดคุยชักชวนให้เป็นสมาชิกบัตรเครดิต แต่จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง มีเงินเดือนไม่พอที่จะทำบัตรเครดิตได้ ต่อมานางสาวอรัญญา มาหาญ และหญิงกลุ่มดังกล่าวได้กลับออกไปจากสถานีตำรวจเมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา

โดยทั่วไปหน้าห้องขัง มีกระดานแสดงรายชื่อผู้ต้องหาติดไว้ แต่จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ซึ่งเข้ามาทำงานที่สถานีตำรวจทุกวัน ไม่ได้สังเกตว่ามีชื่อนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองบนกระดานดังกล่าวหรือไม่ สำหรับนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ซึ่งถูกขังอยู่ด้วยในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง จำไม่ได้ และในวันดังกล่าวทั้งวันไม่พบเห็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองในห้องขังของสถานีตำรวจแต่อย่างใด

๒.๒.๔ พันตำรวจโททองสุข นารีจันทร์ รองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ ชี้แจงว่า

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ ทราบว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เสียชีวิตในช่วงเย็น จึงได้มีการตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณีนี้ เพื่อเป็นการรักษาภาพลักษณ์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งจังหวัดกาฬสินธุ์

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รายงานผลการสืบสวนดังกล่าวให้แก่ คณะกรรมาธิการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร และเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ประธานคณะกรรมการสืบสวนพันตำรวจเอกพรหม ผางสง่า ได้มอบหมายให้พันตำรวจโททองสุข นารีจันทร์ ส่งมอบรายงานผลการสืบสวนดังกล่าวให้แก่คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ซึ่งในรายงานระบุว่า

"เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เนื่องจากมีหนังสือพิมพ์ไทยรัฐลงข่าวว่า "สงสัยสึกากี...ฆ่าปิดปาก ม. ๕ เหยื่อศาลเตี้ย คดีลักรถจักรยานยนต์ ซ้อม ฆ่ารัดคอหิ้วศพทิ้ง" โดยพาดพิงทำนองว่าตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องด้วย คณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วย

๑. พันตำรวจเอกพรหม ผางสง่า รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นประธานกรรมการสืบสวน

๒. พันตำรวจโทส่งเสริม แก้วลาย รองผู้กำกับการ (สส.) สถานีตำรวจภูธรอำเภอกมลาไสย เป็นกรรมการ

๓. พันตำรวจโททองสุข นารีจันทร์ รองผู้กำกับการ (ส.) ตำรวจภูธรจังหวัดกาฬสินธุ์ เป็นกรรมการและเลขานุการ

โดยให้สืบสวนว่าตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการหายตัวไป และการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และให้ดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗

ผลการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวเสร็จสิ้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ ปรากฏความว่า ได้มีการสืบสวนพยานบุคคล ๑๒ ราย กล่าวคือ

๑. สอบสวน นางสา ถิตย์บุญครอง พยานฝ่ายกล่าวหา ให้ถ้อยคำว่า เป็นย่าและเป็นผู้ปกครอง ผู้อุปการะเลี้ยงดูนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ตั้งแต่ยังเล็ก เนื่องจากบิดามารดาได้แยกทางหย่าร้าง ทั้งนี้ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จับกุม ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ (รถจักรยานยนต์) เหตุเกิดที่ท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ขณะนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกควบคุมตัวอยู่ นางสา ถิตย์บุญครอง ได้ไปเยี่ยมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง หลายครั้ง เบื้องต้นนางสา ถิตย์บุญครอง ไม่ได้ขอประกันตัว เนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ประกัน

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ไปตามให้มาประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าสมาชิกสภาเทศบาลได้ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ให้แล้ว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปล่อยตัว นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ปรากฏว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้หายตัวไปไม่ยอมกลับบ้าน ต่อมาพบว่ากลายเป็นศพถูกแขวนคออยู่กระท่อมนา ในท้องที่อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด นางสา ถิตย์บุญครอง ยืนยันว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่ได้ผูกคอตัวเองตาย แต่ถึงแก่ความตายเนื่องจากถูกซ้อม ถูกทำร้ายถึงแก่ความตาย แล้วนำศพไปแขวนคอ และสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวและการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่ไม่ได้ระบุหรือยืนยันว่าสงสัยผู้ใด

๒. สอบสวน จ่าสิบเอกศุภชัย ถิตย์บุญครอง พยานให้ถ้อยคำว่า เป็นพี่ชายบิดาของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย พยานไม่รู้เห็นพฤติการณ์หรือรายละเอียดข้อเท็จจริงที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกจับกุม ถูกควบคุม และการประกันตัว ทราบเหตุภายหลังเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวจากนางสา ถิตย์บุญครอง ซึ่งเป็นมารดา และได้ไปดูศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด พฤติการณ์เกี่ยวกับการหายตัวไปและสาเหตุการตายเป็นที่น่าสงสัย ได้หารือกับญาติพี่น้องจึงส่งศพไปผ่าพิสูจน์ที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม เกี่ยวกับการหายตัวไปและสาเหตุการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นั้น ยืนยันสอดคล้องทำนองเดียวกันกับนางสา ถิตย์บุญครอง ซึ่งเป็นมารดา

๓. สอบสวน นางสาวอรัญญา มาหาญ พยานให้ถ้อยคำว่า เป็นพนักงานบริษัทซิตี้การ์ด เซอร์เวย์ จำกัด ประกอบธุรกิจให้สินเชื่อและบัตรเครดิต โดยเป็นผู้จัดการสาขากาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ได้ไปที่ห้องงานสืบสวนชั้นที่ ๒ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อติดต่อหาลูกค้าและให้ข้อมูลเรื่องโทรศัพท์ของลูกค้าหาย เบื้องต้นไม่พบผู้ใด ต่อมาพบว่าจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนนายหนึ่งของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์กับชายวัยรุ่นอีก ๑ คน ทราบภายหลังว่าชื่อนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เข้าไปในห้องงานสืบสวนดังกล่าว นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้พูดคุยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวเป็นเวลาไม่นาน เจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวจึงได้ขอไปตรวจสอบเอกสารสำคัญและออกจากห้องไป จากนั้นอีกประมาณ ๒๐ นาที นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ขอยืมโทรศัพท์มือถือของพยานโทรกลับบ้าน และอีกประมาณ ๒๐ นาที ได้ยืมโทรศัพท์อีกครั้งหนึ่งไม่ทราบว่าติดต่อกับผู้ใด อย่างไร เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวกลับเข้าห้องและได้บอกให้นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับไปก่อน นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จึงได้ออกจากห้องสืบสวนไปเพียงคนเดียวพร้อมกับของใช้ส่วนตัว ก่อนกลับจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ พบว่ามีหญิงคนหนึ่งได้ไปสอบถามหาตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จึงได้บอกว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ออกไปแล้ว ต่อมาทราบข่าวการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จากข่าวหนังสือพิมพ์ จึงได้ยืนยันว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย ได้ยืมโทรศัพท์มือถือของตนเองใช้ติดต่อจำนวน ๒ ครั้งจริง แต่ไม่รู้เรื่องการหายตัวไปและการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่อย่างใด ขณะที่พบตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง สังเกตเห็นว่าไม่ได้มีการใส่กุญแจมือหรือเครื่องพันธนาการ และไม่มีผู้ใดทำร้ายนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่อย่างใด

๔. สอบสวน จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒

กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา พบนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เดินอยู่หน้าสถานีขนส่งกาฬสินธุ์ และจำได้ว่ามีหมายจับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จึงได้เชิญตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับหมายจับ และพบนางสาวอรัญญา มาหาญ อยู่ในห้องสืบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จึงได้พูดคุยกันเพียงเล็กน้อยและขอตัวตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับหมายจับตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผลการตรวจสอบปรากฏว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกจับกุมตามหมายจับแล้ว และได้รับการปล่อยตัวเนื่องจากได้รับการประกันตัวในชั้นศาล จึงได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับไป แต่ไม่ทราบว่ากลับไปที่ใด ทรายภายหลังว่าได้เสียชีวิตและพบศพอยู่ในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จากหน้าหนังสือพิมพ์ แต่ตนเองไม่ทราบและไม่เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปและการเสียชีวิตของ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ทั้งยืนยันว่า ตามที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของผู้ตายนั้น ไม่เป็นความจริงหรือไม่มีมูลความจริงแต่อย่างใด

๕. สอบสวน นายอภิชาติ สีหาลุน พยานให้ถ้อยคำว่า เป็นญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และมีบ้านเรือนอยู่ใกล้เคียงกัน ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ในข้อหาร่วมกับพวกลักทรัพย์ (รถจักรยานยนต์) ได้โทรศัพท์ไปที่บ้านว่า ให้มารับตัวบนชั้น ๒ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และบอกว่า ได้ประกันตัวแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมปล่อย จึงได้บอกนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ทางโทรศัพท์ว่านางสา ถิตย์บุญครอง ผู้เป็นย่า ได้ไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์แล้ว ทันใดนั้นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ตอบว่าได้ยินเสียงของนางสา ถิตย์บุญครอง แล้ว จึงเข้าใจว่านางสา ถิตย์บุญครอง ได้ไปรับตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แล้ว จึงไม่ได้ไปรับด้วยตนเอง ต่อมาทราบจากนางสา ถิตย์บุญครอง ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้หายตัวไปและถึงแก่ความตายในท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด แต่ไม่ทราบว่าการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เกิดจากสาเหตุใด

๖. สอบสวน พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้ชำนาญการ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ รับผิดชอบคดีกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นผู้ต้องหาร่วมกับพวกลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ และได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปขอฝากขังที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และขอรับตัวกลับมาควบคุมต่อที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อสอบปากคำร่วมกับสหวิชาชีพตามกฎหมาย ในวันที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์มีคำสั่งให้ปล่อยตัว เนื่องจากได้รับการประกันตัวนั้น ไม่ได้อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จึงไม่รู้เห็นในการปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง

๗. สอบสวน พันตำรวจโทสำเภา อินดี พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งพนักงานสอบสวนผู้ชำนาญการพิเศษ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ พบนางสา ถิตย์บุญครอง ซึ่งมีฐานะเป็นญาติของภรรยา ได้มาเยี่ยมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งถูกจับกุมดำเนินคดีและควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เป็นจำนวนหลายครั้ง จึงได้สอบถามว่าเหตุใดจึงไม่ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกไป นางสา ถิตย์บุญครอง บอกว่าไม่มีหลักทรัพย์มาประกันตัวและยังขอร้องให้ช่วยหาผู้มาประกันตัวให้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗

จึงได้ติดต่อให้สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ช่วยประกันตัวให้ และได้รับการตอบตกลง จึงให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ใต้บังคับบัญชาไปรับนางสา ถิตย์บุญครอง มาพบกับนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น สมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อได้พูดคุยกันแล้ว นางสา ถิตย์บุญครอง ยืนยันว่ารู้จักคุ้นเคยกับครอบครัวของสมาชิกสภาเทศบาลคนดังกล่าวเป็นอย่างดี และได้ขอร้องให้ช่วยประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่นได้ตกลงประกันตัวให้ พร้อมกับชวนนางสา ถิตย์บุญครอง ไปดำเนินการขอประกันตัวที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ แต่นางสา ถิตย์บุญครอง ขอตัวกลับไปรออยู่ที่บ้าน จึงได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไปส่งที่บ้าน จากนั้นนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น จึงกลับบ้านพักไป

๘. สอบสวน นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น พยานให้การว่า เป็นผู้ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และให้การสอดคล้องในสาระสำคัญทำนองเดียวกันกับพันตำรวจโทสำเภา อินดี เหตุที่รับประกันตัวให้ เนื่องจากนางสา ถิตย์บุญครอง รู้จักกับครอบครัวของตนเป็นอย่างดี ประกอบกับเป็นนักการเมืองท้องถิ่น จึงเป็นการช่วยเหลือประชาชนในเขตเลือกตั้ง โดยไม่ได้เรียกหรือรับค่าตอบแทนใดๆ

๙. สอบสวน พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งพนักงานสอบสวนผู้ชำนาญการ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ นาฬิกา ขณะปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวรอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้รับหมายปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ต้องหาคดีร่วมกันลักทรัพย์ (รถจักรยานยนต์) ของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ จึงได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปเมื่อเวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ในขณะปล่อยตัวนั้นผู้ต้องหาไม่ได้ถูกใส่กุญแจมือ หรือเครื่องพันธนาการใดๆ ไม่มีร่องรอยบาดแผล ไม่มีอาการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยแต่อย่างใด เมื่อปล่อยตัวแล้วไม่ทราบว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จะไปที่ไหน อย่างไร

๑๐. สอบสวน ดาบตำรวจนิคม พิมพะนิตย์ พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่งานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ พนักงานสอบสวนเวร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ สั่งให้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ต้องหา ออกจากห้องควบคุมตามหมายปล่อยของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อปล่อยตัวแล้วไม่ทราบว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปที่ไหน อย่างไร แต่ก่อนปล่อยตัวผู้ต้องหาไปนั้น ยืนยันว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่ได้ถูกใส่กุญแจมือหรือเครื่องพันธนาการใดๆ ไม่พบร่องรอยบาดแผล และไม่มีผู้ใดทำร้ายร่างกายนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่อย่างใด

๑๑. สอบสวน จ่าสิบตำรวจวรพจน์ ภูดวงจิตต์ พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งผู้บังคับหมู่งานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๖.๓๕ นาฬิกา ได้รับคำสั่งจากพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ให้ลงประจำวันปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ต้องหา เมื่อปล่อยตัวไปแล้วไม่ทราบว่าไปที่ไหน อย่างไร และให้การสอดคล้องในสาระสำคัญทำนองเดียวกันกับดาบตำรวจนิคม พิมพะนิตย์

๑๒. สอบสวน ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต พยานให้การว่า รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตำแหน่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นผู้รับ

แจ้งเหตุพบศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๘.๔๐ นาฬิกา จึงร่วมกับแพทย์ไปชันสูตรพลิกศพผู้ตาย พบศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย แขวนคออยู่ในกระท่อมนา บริเวณหมู่บ้านบึงโดน ตำบลแสนชาติ อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ในเบื้องต้นไม่ทราบว่าผู้ตายเป็นใคร จึงนำศพส่งโรงพยาบาลร้อยเอ็ด เพื่อสืบสวนและประกาศหาญาติผู้ตายมาติดต่อรับไปจัดการตามประเพณี ต่อมาภายหลังได้มีนางสา ถิตย์บุญครอง พร้อมญาติ ไปยืนยันว่าผู้ตายคือ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งเป็นหลานชายที่หายตัวไปหลังจากได้รับประกันตัว ตามที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐลงข่าวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายตัวไป และการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นั้น ยืนยันว่าเป็นเพียงข้อสงสัยของญาติฝ่ายนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตายเท่านั้น ยังไม่มีพยานหลักฐานกล่าวหาหรือยืนยันผู้หนึ่งผู้ใด พนักงานสอบสวนจะได้พยายามเร่งรัดสืบสวนสอบสวนติดตามหาตัวคนร้ายหรือผู้กระทำผิดในกรณีเรื่องนี้มาดำเนินคดีต่อไป

และมีพยานเอกสาร ได้แก่

๑. ข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ จำนวน ๑๗ แผ่น

๒. สำเนารายงานชันสูตรพลิกศพของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน ๑ แผ่น

๓. สำเนารายงานการตรวจศพจากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ จำนวน ๗ แผ่น

โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวมีความเห็น กล่าวคือ

๑. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐได้ลงข่าวติดต่อกัน ตั้งแต่ฉบับประจำวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงฉบับวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ มุ่งประเด็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปและการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยระบุว่า “สงสัยสีกากีฆ่าปิดปาก ม.๕ เหยื่อศาลเตี้ย คดีลักจักรยานยนต์ ซ้อม ฆ่ารัดคอหิ้วศพทิ้ง” แต่ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันว่าข้าราชการตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์คนใดเป็นผู้กระทำผิดตามที่ได้ตั้งข้อสงสัย เหตุที่สงสัยนั้นน่าจะเนื่องมาจากนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตายถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาว่าร่วมกันลักทรัพย์รถจักรยานยนต์ และถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อได้รับการปล่อยตัวโดยมีประกันแล้วได้หายตัวไป และถูกพบถึงแก่ความตายอยู่ที่ท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

๒. ผู้ปกครองและญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ประกอบด้วยนางสา ถิตย์บุญครอง จ่าสิบตำรวจศุภชัย ถิตย์บุญครอง และนายอภิชาต สีหาลุน มีความสงสัยเช่นเดียวกันกับข้อ ๑. แต่ก็ไม่ยืนยันไม่ระบุตัวบุคคลว่าข้าราชการตำรวจผู้ใดเป็นผู้กระทำ ขณะเกิดเหตุไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์

๓. การประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตายนั้น นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น พยานซึ่งเป็นนายประกัน ยืนยันว่า นางสา ถิตย์บุญครอง รู้จักกับครอบครัวของตนเป็นอย่างดี ประกอบกับเป็นนักการเมืองท้องถิ่น จึงได้เป็นนายประกันให้โดยไม่ได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทน หลังการประกันตัวแล้วไม่ทราบไม่เห็นเหตุการณ์ที่ผู้ตายถูกฆาตกรรมแต่อย่างใด

๔. การปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตายนั้น พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ พนักงานสอบสวนเวร สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ดาบตำรวจนิคม พิมพะนิตย์ สิบเวร และจ่าสิบตำรวจวรพจน์ ภูดวงจิตต์ เจ้าหน้าที่ผู้ลงประจำวัน ได้ปล่อยตัวไปด้วยความเรียบร้อย ยืนยันว่าขณะ

ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่ได้ถูกผู้ใดทำร้าย ไม่มีร่องรอยบาดแผล ไม่มีอาการเจ็บป่วย และไม่ได้ถูกใส่กุญแจมือหรือเครื่องพันธนาการใดๆ

๕. หลังจากนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย ได้รับการปล่อยตัวตามข้อ ๔. จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย มาที่ห้องสืบสวนเพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับผู้ตายมีหมายจับ แต่เมื่อได้ตรวจสอบแล้วจึงได้ปล่อยตัวผู้ตายไป ในขณะปล่อยตัวไปนั้นมีนางสาวอรัญญา มาหาญ เห็นเหตุการณ์ด้วย

๖. นางสาวอรัญญา มาหาญ พยานให้การยืนยันว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย ได้ขอยืมโทรศัพท์ของพยาน ๒ ครั้ง ที่ห้องสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อโทรแล้ว นางสาวอรัญญา มาหาญ เห็นผู้ตายออกจากห้องสืบสวนไปคนเดียว พยานอยู่ที่ห้องสืบสวนดังกล่าวนานประมาณ ๒ ชั่วโมง ได้เห็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เข้ามาตั้งแต่ครั้งแรกจนกระทั่งได้ออกไปจากห้องสืบสวนโดยตลอด พยานยืนยันว่าไม่พบเห็นผู้ตายถูกทำร้ายหรือถูกพันธนาการใดๆ

๗. พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งรับผิดชอบคดียืนยันว่าการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นคนร้ายอยู่ระหว่างการสืบสวนสอบสวนต่อไป

คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้พิเคราะห์พยานหลักฐานต่างๆ ตามที่หนังสือพิมพ์ไทยรัฐลงข่าว และญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย สงสัยข้าราชการตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการหายตัวไปและการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่มีพยานหลักฐานใดชี้ชัดหรือน่าสงสัยว่าข้าราชการตำรวจรายใด สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการหายตัวไป และการตายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กรณีจึงไม่มีมูลที่จะเอาผิดทั้งทางวินัย ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๗๗, ๗๘, ๗๙ และมาตรา ๘๔ และหรือทางอาญา ต่อข้าราชการตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ รายใด เห็นควรยุติเรื่อง

๒.๓ คำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษร กรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย ว่าขณะนี้พนักงานสอบสวนได้ทำการรวบรวมหลักฐานและสอบสวนพยาน รวม ๑๘ ปาก ดังนี้

๒.๓.๑ นางสา ถิตย์บุญครอง ย่าของผู้ตาย ในฐานะผู้เสียหายและผู้ปกครองผู้ตาย ซึ่งมีประเด็นเกี่ยวกับการประกันตัวและขอรับตัวผู้ตาย การติดตามและพฤติการณ์ก่อนการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยยืนยันและเชื่อว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกาฬสินธุ์ฆ่าตาย

๒.๓.๒ นายอภิชาติ สีหาลุน พยาน ซึ่งเป็นอาของผู้ตาย ได้พานางสา ถิตย์บุญครอง ไปติดตามหาตัวผู้ตายที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ แต่ไม่พบผู้ตาย และยืนยันว่าผู้ตายได้โทรศัพท์ติดต่อกับพยานก่อนที่จะหายตัวไป

๒.๓.๓ นางเกศแก้ว ดลประสงค์ พยาน ซึ่งเป็นภรรยาของนายอภิชาติ สีหาลุน และเป็นอาของผู้ตาย เป็นผู้พานางสา ถิตย์บุญครอง ไปติดตามตัวผู้ตายที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ๒ ครั้ง

๒.๓.๔ นายสุทัศน์ เฟื่องสุคนธ์ พยาน ซึ่งเป็นผู้พบศพผู้ตายเป็นคนแรก เห็นแขวนคออยู่ที่กระท่อมนาที่เกิดเหตุ

๒.๓.๕ นายประดิษฐ์ เฟื่องสุคนธ์ พยาน ซึ่งเป็นเจ้าของกระท่อมนา ไม่อยู่ที่กระท่อมนา และไม่ทราบว่าถูกแขวนคอเสียชีวิตอย่างไร

๒.๓.๖ แพทย์หญิงนิยตา จิตรภาษย์ พยาน ซึ่งเป็นแพทย์ผู้ร่วมชันสูตรพลิกศพ และแนะนำให้นำศพผู้ตายส่งผ่าตรวจพิสูจน์เพื่อทราบถึงสาเหตุการตาย

๒.๓.๗ นายแพทย์สุรณรงค์ ศรีสุวรรณ พยาน ซึ่งเป็นนายแพทย์ผู้ผ่าศพตรวจพิสูจน์และออกรายงานการผ่าศพ ลงความเห็นว่า ผู้ตายเสียชีวิตเนื่องจากขาดอากาศหายใจเพราะถูกรัดคอ แต่ศพมีบาดแผลจากการถูกแขวนคอซึ่งเกิดขึ้นหลังตาย และพบบาดแผลตามร่างกายอีกหลายแห่ง

๒.๓.๘ นางสาวอรัญญา มาหาญ พยาน ซึ่งได้ให้ผู้ตายยืมโทรศัพท์เพื่อติดต่อนางสา ถิตย์บุญครอง และนายอภิชาติ สีหาลุน ก่อนจะหายตัวไป ที่ห้องสืบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา และไม่มีผู้ใดพบผู้ตายอีก จนพบว่าเสียชีวิตในพื้นที่อำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด

๒.๓.๙ นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น พยาน ซึ่งเป็นนายประกันตัวผู้ต้องหา (ผู้ตาย) จากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จนได้รับอนุญาตให้ประกันจากศาล ให้การว่าได้รับการติดต่อจากพันตำรวจโทสำเภา อินดี แนะนำให้รู้จักนางสา ถิตย์บุญครอง และได้ตกลงช่วยประกันตัวผู้ตายที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์

๒.๓.๑๐ ดาบตำรวจนิคม พิมพะนิตย์ พยาน ซึ่งเป็นสิบเวร ประจำวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ซึ่งได้นำตัวผู้ตายออกจากห้องควบคุม มามอบให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ประจำวันลงประจำวันปล่อยตัวตามหมายปล่อยจากศาลต่อไป

๒.๓.๑๑ จ่าสิบตำรวจวรพจน์ ภูดวงจิตต์ พยาน ซึ่งทำหน้าที่เสมียนประจำวัน วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และได้ลงประจำวันปล่อยตัวผู้ตาย พร้อมลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

๒.๓.๑๒ พันตำรวจโทสำเภา อินดี พยาน ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน (สบ.๓) ประจำสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แนะนำให้นางสา ถิตย์บุญครอง รู้จักกับนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น นายประกัน และพูดคุยกันในเรื่องการยื่นขอประกันตัวผู้ตาย

๒.๓.๑๓ พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ พยาน ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวน และเป็นผู้ปล่อยตัวผู้ต้องหาหลังจากได้รับหมายปล่อยจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์

๒.๓.๑๔ พันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ พยาน ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีที่ผู้ตายต้องหาคดีอาญาและอยู่ระหว่างดำเนินการสอบสวนดำเนินคดี

๒.๓.๑๕ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง เจ้าหน้าที่สืบสวน ที่อ้างว่าได้ควบคุมตัวผู้ตายจากสถานีขนส่งจังหวัดกาฬสินธุ์มายังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับหมายจับและพฤติการณ์ของผู้ตาย และได้นำตัวผู้ตายขึ้นไปไว้ที่ห้องสืบสวน แล้วได้ตรวจสอบเอกสารต่างๆ ภายในสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และได้ปล่อยตัวผู้ตายไป

๒.๓.๑๖ ดาบตำรวจบุญมา ไกรเพชร พยาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรผู้ซึ่งได้แจ้งให้นางสา ถิตย์บุญครอง ทราบว่า ได้ข่าวว่ามีผู้พบศพผู้ตายที่จังหวัดร้อยเอ็ด

๒.๓.๑๗ ดาบตำรวจถาวร พิมพะสอน พยาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้ซึ่งนำหมายปล่อยตัวผู้ตายจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์มาส่งยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์

๒.๓.๑๘ นายอดุลย์ นาทองไชย พยาน ซึ่งเป็นผู้ต้องหากระทำผิดร่วมกับผู้ตายและถูกจับกุมดำเนินคดีอาญาร่วมกัน และได้รับการประกันตัวจากศาลออกไปก่อนผู้ตาย

พร้อมกันนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ได้ส่งรายงานการตรวจศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ กระทรวงยุติธรรม ซึ่งตรวจเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำนวน ๑ ชุด ระบุว่า

สภาพศพภายนอก

- เป็นชายไทยวัยรุ่น ผมสั้น ผิวดำแดง รูปร่างสมส่วน
- สวมเสื้อยืดคอกลมแขนสั้นสีเทา กางเกงขาสั้นสีขาว
- พบรอยสักตามผิวหนังบนร่างกาย
- สภาพศพผ่านการแช่เย็นและฉีดยาดองศพมาแล้ว
- ร่างกายแข็งเกร็ง ขาทั้งสองข้างพบเลือดตกเต็มที่
- ใบหน้าแดงคล้ำ ลิ้นจุกปาก เปลือกตาพบจุดเลือดออกขนาดเล็กทั้งสองข้าง

บาดแผลภายนอกปรากฏ ดังนี้

๑. บริเวณลำคอพบรอยกดรัดสีแดงคล้ำเป็นทางยาว มีลักษณะเกลียวเชือกขนาดแถบกว้าง ๑ เซนติเมตร บริเวณลำคอ พาดกล่องเสียงบริเวณด้านหน้า ๒ แนว ไม่มีปฏิกิริยาแห่งชีวิต ความยาวในแนวขวาง ๓๐ เซนติเมตร ความยาวในแนวเฉียงขึ้นด้านหลังไปทางใบหูขวายาว ๓๙ เซนติเมตร และมีแผลถลอกตื้นสีแดงเป็นทางยาวในแนวระดับที่ลำคอพาดกล่องเสียง ๒ แนว

๒. หน้าผากซ้ายพบแผลถลอกตื้น ขนาด ๕ x ๒ เซนติเมตร

๓. หางคิ้วซ้าย พบแผลถลอกตื้น ขนาด ๒ x ๑ เซนติเมตร

๔. ระหว่างไหปลาร้าพบรอยแผลถลอกตื้น ขนาด ๓ x ๐.๕ เซนติเมตร

๕. ไหล่ซ้ายด้านหลังพบรอยแผลถลอกตื้น ขนาด ๔ x ๓ เซนติเมตร

๖. ลำคอด้านหลังใบหูขวาพบแผลถลอกตื้นลอกพองกระจาย

๗. ใต้คางพบแผลถลอกตื้น ขนาด ๐.๕ x ๐.๒ เซนติเมตร

๘. สันหมัดขวาพบแผลฉีกขาดขอบไม่เรียบขนาด ๐.๕ x ๐.๒ เซนติเมตร และพบเลือดออกในชั้นผิวหนัง

๙. ข้อมือขวาพบรอยแดงจากการกดรัดเป็นทางยาว ขนาด ๕ x ๐.๕ เซนติเมตร และพบเลือดออกในชั้นผิวหนัง

๑๐. ข้อมือซ้ายพบรอยแดงจากการกดรัดเป็นทางยาว ขนาด ๑๓ x ๐.๕ เซนติเมตร และพบเลือดออกในชั้นผิวหนัง

๑๑. หลังมือซ้ายบริเวณสันหมัดพบรอยช้ำเลือด ขนาด ๕ X ๒ เซนติเมตร และพบเลือดออกในชั้นผิวหนัง

๑๒. ผิวหนังบริเวณอัณฑะมีสีช้ำแดงมากกว่าปกติและพบเลือดออกในชั้นผิวหนังอัณฑะทั้งสองข้าง

๑๓. หัวไหล่ซ้ายพบแผลถลอกเก่า ขนาด ๔ x ๓ เซนติเมตร

๑๔. บริเวณข้อศอกขวาและซ้ายพบแผลถลอกเก่า ขนาดแผลละ ๖ x ๑ เซนติเมตร
๑๕. ข้อมือซ้ายพบแผลถลอกเก่า ขนาด ๑ x ๑ เซนติเมตร
๑๖. บริเวณลำคอหลังใบหูซ้ายเหนือต่อรอยรัดพบแผลถลอกตื้นขนาดเล็ก

การตรวจภายใน - อวัยวะอยู่ในตำแหน่งปกติ

ศีรษะ - ใต้หนังศีรษะบริเวณเหนือใบหูขวาพบเลือดออก
- กะโหลกศีรษะปกติ ไม่แตกร้าว
- เส้นเลือดเลี้ยงสมองคั่งเลือด
- เนื้อสมองไม่พบเลือดออก

คอ - เนื้อเยื่อบริเวณลำคอใต้ต่อรอยรัดไม่พบเลือดออก
- ภายในหลอดลมพบฟองอากาศสีขาว

ช่องอก - กระดูกซี่โครงปกติ ไม่หัก
- ปอดปกติ แข็งตัวจากน้ำยาดองศพ
- หัวใจปกติ แข็งตัวจากน้ำยาดองศพ

ช่องท้อง - ภายในกระเพาะอาหารพบเศษข้าวสุกและผักดองย่อยแล้วประมาณหนึ่งในสี่ของกระเพาะ
- ตับปกติ แข็งตัวจากน้ำยาดองศพ
- ไตปกติ แข็งตัวจากน้ำยาดองศพ
- ม้ามปกติ แข็งตัวจากน้ำยาดองศพ

แขนขา - ไม่พบเลือดออกในชั้นกล้ามเนื้อขาทั้งสองข้าง

ความเห็น ผู้ตายเสียชีวิตเนื่องจากขาดอากาศหายใจ เพราะถูกรัดคอ แต่ศพมีบาดแผลจากการแขวนคอซึ่งเกิดขึ้นหลังจากเสียชีวิต และพบบาดแผลตามร่างกายอีกหลายแห่ง

ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร ได้ส่งเอกสารเพิ่มเติม ได้แก่ คำให้การของนางมณี ภูขันซ้าย และนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กล่าวคือ

นางมณี ภูขันซ้าย ให้การว่า

"ข้าฯ มีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๑๑ หมู่ที่ ๓ ตำบลโพนทอง อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยเปิดร้านเสริมสวยชื่อ "ร้านเสริมสวยมยุรา" ที่ถนนหน้าเรือนจำ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ปัจจุบันพักอยู่กับบุตรชาย ๑ คน เคยแต่งงานกับจ่าสิบตำรวจมงคล ยลวิลาศ มีบุตรด้วยกัน ๒ คน แต่ได้หย่ากันแล้วประมาณ ๗ ปี ข้าฯ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔

ถาม - พยานเกี่ยวข้องกับคดีที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกฆ่าตายอย่างไร

ตอบ - ข้าฯ ไม่เกี่ยวข้องกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผู้ตาย และการถูกฆาตกรรมแต่อย่างไร

ถาม - พยานเคยไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ หรือไม่

ตอบ - เมื่อประมาณปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้เรียกตัวข้าฯ ไปพบเรื่องเกี่ยวกับโทรศัพท์ที่หาย โดยแจ้งว่านายมนต์ชัย ยลวิลาศ ซึ่งเป็นบุตรชายของข้าฯ ได้ลักเอาไป เมื่อไปถึงได้เข้าไปที่สถานีตำรวจ และได้เดินขึ้นไปที่ชั้นบนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แล้วได้เข้าไปที่ห้องทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเข้าไปถึง พบว่าภายในห้องมีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่หลายคน ข้าฯ จำได้ว่ามีนางสาวอรัญญา มาหาญ อยู่ในห้องด้วย โดยมีนายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรของข้าฯ นั่งอยู่ด้วย และในห้องนั้นยังมีชายวัยรุ่น อายุประมาณ ๑๗-๑๙ ปี นั่งอยู่ภายในห้องดังกล่าวด้วย แล้วเจ้าพนักงานตำรวจได้สอบถามเกี่ยวกับบุตรของข้าฯ ลักโทรศัพท์ ข้าฯ ก็ได้นั่งฟังและสนใจเรื่องของบุตรข้าฯ และไม่ได้สนใจผู้ใดอีก

ถาม - พยานทราบหรือไม่ว่า นางสาวอรัญญา มาหาญ ไปติดต่อราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เรื่องอะไร

ตอบ - ข้าฯ รู้จักกับนางสาวอรัญญา มาหาญ มาก่อน เนื่องจากเคยมีบ้านเรือนอยู่ใกล้กัน นางสาวอรัญญา มาหาญ ไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์เนื่องจากมีโทรศัพท์ของลูกค้าเงินด่วนหายไป ซึ่งในขณะนั้นข้าฯ นั่งอยู่กับนางสาวอรัญญา มาหาญ (ที่บ้านของนางสาวอรัญญาฯ) เจ้าพนักงานตำรวจได้เรียกตัวนางสาวอรัญญา มาหาญ พร้อมด้วยตัวข้าฯ และไปรับนายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรข้าฯ ที่โรงเรียนอนุกูลนารี ในเมืองกาฬสินธุ์ มาที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และต่อมานางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ซื้อโทรศัพท์เครื่องหนึ่งให้กับหญิงดังกล่าว เรื่องก็จบกันไป และหลังจากนั้นก็ได้พากันเดินทางกลับบ้านไป

ถาม - ในระหว่างที่อยู่ในห้องทำงานชั้นบนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์นั้น พยานเห็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกใส่กุญแจมือ และพยานเห็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ยืมโทรศัพท์จากนางสาวอรัญญา มาหาญ หรือไม่

ตอบ - ข้าฯ ไม่เห็นใส่กุญแจมือ และเห็นนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ยืมโทรศัพท์จากนางสาวอรัญญา มาหาญ แต่อย่างใด ในขณะที่อยู่ห้องทำงานชั้นบนดังกล่าว

ถาม - ในขณะที่พยานไปติดต่ออยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เป็นเวลาใด

ตอบ - ข้าฯ ไปติดต่อราชการ ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ นาฬิกาเศษ จนถึงเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ นาฬิกาเศษ จึงได้เดินทางกลับบ้านพัก

ถาม - ในห้องมีเจ้าพนักงานตำรวจอยู่กี่คน แต่งกายอย่างไร

ตอบ - ในห้องที่ข้าฯ ไปติดต่องานมีชายอยู่หลายคน แต่ไม่ทราบว่าเป็นใครบ้าง เพราะแต่งกายนอกเครื่องแบบ

ถาม - ในขณะนี้ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรของพยาน พักอยู่ด้วยหรือไม่

ตอบ - ขณะนี้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ไปพักอยู่กับบิดาที่ค่ายตำรวจตระเวนชายแดนที่อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม ซึ่งข้าฯ สามารถติดต่อได้

ถาม - เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ใดมาก่อนหรือไม่

ตอบ - ไม่เคย เป็นความจริง”

นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ให้การว่า

"ข้าฯ มีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๑๘๓ หมู่ที่ ๗ ตำบลยางตลาด อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ และทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวอยู่กับโครงการก่อสร้าง ๒ สำนักชลประทานที่ ๖ อำเภอยางตลาด มีรายได้เดือนละ ๔,๖๐๐ บาท โดยทำงานมาแล้วประมาณ ๑ ปี ข้าฯ จบการศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ข้าฯ สมรสแล้ว มีบุตรด้วยกัน ๒ คน

ถาม - พยานเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นเกี่ยวกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกฆ่าตายอย่างไร รู้จักมาก่อนหรือไม่

ตอบ - ข้าฯ ไม่รู้จักและไม่รู้เห็นในการที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกฆ่าตายแต่อย่างไร

ถาม - พยานเคยไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์หรือไม่ เรื่องอะไร

ตอบ - ข้าฯ เคยไปติดต่อราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ได้ไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เพื่อติดตามคดีเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือหาย (รุ่น ๓๒๐๐ ยี่ห้อโนเกีย) ซึ่งได้หายไปเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา ที่สำนักงานบริการเงินด่วนหน้าวัดเทศบาลเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งข้าฯ ได้ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจไว้แล้วในเบื้องต้น และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาตรวจสอบที่เกิดเหตุแล้ว ไม่พบ ซึ่งข้าฯ เชื่อว่าโทรศัพท์ที่หายไปเป็นนางสาวอรัญญา มาหาญ เอาไป ซึ่งเป็นผู้จัดการบริการเงินด่วน รับว่าจะซื้อคืนให้ข้าฯ และได้นัดมาพบกันในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังกล่าว และเมื่อข้าฯ ไปถึงสถานีตำรวจได้พบกับนางสาวอรัญญา มาหาญ นางมณี ภูขันซ้าย และบุตรชายคือนายมนต์ชัย ยลวิลาศ นั่งรออยู่ก่อนที่ชั้นล่างสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แล้วได้พากันเดินขึ้นไปอาคารชั้นบนของสถานีตำรวจแล้วได้ยืนคุยกันที่หน้าโต๊ะเคาน์เตอร์รับแจ้งเหตุ จากนั้นข้าฯ ได้เปิดประตูห้องสืบสวนพากันเข้าไปภายในห้องทั้งหมด โดยมีตำรวจที่แต่งกายชุดนอกเครื่องแบบอยู่ภายในห้องประมาณ ๒-๓ คน ซึ่งจะเป็นตำรวจหรือผู้มาติดต่อราชการอื่นหรือไม่ข้าฯ ไม่ทราบ ข้าฯ ได้นั่งที่เก้าอี้ยาวภายในห้องพูดคุยกันเกี่ยวกับเรื่องโทรศัพท์ที่หายนานประมาณ ๑๐ นาที แล้วได้เดินออกจากห้องเพื่อจะเดินทางกลับบ้านพัก โดยบอกว่าจะกลับมาอีกและได้บอกให้นางสาวอรัญญา มาหาญ นางมณี ภูขันซ้าย และนายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรชาย รออยู่ที่สถานีตำรวจ แล้วข้าฯ จึงได้ขับรถยนต์ส่วนตัวเดินทางกลับบ้านพัก ในขณะที่ข้าฯ ออกจากสถานีตำรวจได้ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร ได้มีนางสาวอรัญญา มาหาญ โทรศัพท์เข้าเครื่องของข้าฯ บอกให้ข้าฯ กลับที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ อีกครั้งเพื่อตกลงกัน ข้าฯ จึงได้ขับรถยนต์กลับไป เมื่อไปถึงได้พูดคุยกันแล้ว นางสาวอรัญญา มาหาญ และนางมณี ภูขันซ้าย รับว่าจะซื้อโทรศัพท์คืนให้ข้าฯ แทนเครื่องที่หายไปโดยไม่ให้ดำเนินคดีกับนายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรชาย แล้วจึงได้มาบันทึก ตกลงกันไว้เป็นหลักฐานที่สถานีตำรวจชั้นล่าง จึงได้แยกย้ายกันเดินทางกลับบ้านพักไป ข้าฯ ก็ไม่ได้สนใจเรื่องอื่นอีกแต่อย่างใด โดยต่อมาเมื่อข้าฯ ได้รับชดใช้โทรศัพท์คืนแล้ว ข้าฯ ไม่เคยเดินทางไปติดต่อราชการที่

สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ อีกแต่อย่างใด

ถาม - ในขณะที่พยานอยู่ที่ห้องชั้นบนอาคารสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์นั้น มีผู้ใดอีกหรือไม่

ตอบ - นอกจากที่ข้าฯ ให้การมาแล้ว ไม่ทราบว่ามีใครอีกหรือไม่ ข้าฯ ไม่ได้สนใจอีก เพราะข้าฯ คุยเรื่องของข้าฯ อยู่

ถาม - พยานเคยรู้จักกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่เสียชีวิตมาก่อนหรือไม่ ซึ่งเคยถูกจับกุมตัวที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ใดมาก่อนหรือไม่

ตอบ - ข้าฯ ไม่รู้จักกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาก่อนแต่อย่างใด และไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ใดมาก่อน

๒.๔ คำชี้แจงของผู้ถูกร้องเพิ่มเติม

เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๘ ความว่า "เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ นาฬิกา ได้มีนายดำรง เที่ยงตรง ได้มาแจ้งความร้องทุกข์ว่า เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา ได้ถูกคนร้ายจำนวน ๓ คน ปล้นทรัพย์เอาทรัพย์สินไป จึงได้มาแจ้งความร้องทุกข์ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์ไว้ตามคดีอาญาที่ ๖๓๐/๒๕๔๗ ซึ่งจากการสืบสวนทราบว่า นายกฤตชาดล ปัญจะ กับพวกรวม ๓ คน น่าจะเป็นคนร้ายในคดีนี้ เนื่องจากมีพยานยืนยันจำผู้ต้องหาได้ จึงได้เชิญตัวมาสอบปากคำ โดยผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ให้การยอมรับสารภาพ และได้ตรวจยึดของกลางเป็นอาวุธมีด และทรัพย์สินของผู้เสียหาย ซึ่งต่อมาผู้เสียหายได้มาดูตัวและชี้ยืนยันว่าผู้ต้องหาทั้ง ๓ นี้เป็นคนร้าย โดยมีทรัพย์สินของกลางที่ยึดได้เป็นหลักฐาน จึงได้ขออนุมัติศาลออกหมายจับ ซึ่งศาลได้อนุมัติออกหมายจับผู้ต้องหาทั้ง ๓ ไว้แล้ว ต่อมาในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้จับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ ตามหมายจับส่งพนักงานสอบสวน ซึ่งจากการสอบสวนผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ต่อมาวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้นำตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ ไปขอฝากขังต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และขอรับตัวกลับมาควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เนื่องจากผู้ต้องหาทั้ง ๓ ยังเป็นเยาวชน จะต้องรอสอบปากคำต่อหน้าเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพ ต่อมาวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ญาติของนายกฤตชาดล ปัญจะ ได้ขอประกันตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ต่อศาล ซึ่งศาลอนุญาตให้ประกันตัวจึงได้ปล่อยตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ไปตามบันทึกประจำวันข้อ ๗ เวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา ของวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ต่อมาทราบว่าหลังจากได้ปล่อยตัวไปแล้ว นายกฤตชาดล ปัญจะ ได้หลบหนีไปและไม่ยอมมาให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนการสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้ง ๓ เสนอต่อพนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ ไว้แล้ว และได้แยกสำนวนในส่วนของนายกฤตชาดล ปัญจะ ไว้ดำเนินการต่างหากอีกส่วนหนึ่งไว้แล้ว"

พร้อมกันนี้ยังได้ส่งเอกสารประกอบคำชี้แจง ประกอบด้วย

๑. รายงานการสอบสวน ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๗ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ โดยมีนายดำรงค์ เที่ยงตรง เป็นผู้กล่าวหา นายกฤตชาดล ปัญจะ เป็นผู้ต้องหาที่ ๑

นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง เป็นผู้ต้องหาที่ ๒ และนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ เป็นผู้ต้องหาที่ ๓ ข้อหาร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธ และโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกในการกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป วันที่เกิดเหตุวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา

๑.๑ การสอบสวนปากคำผู้กล่าวหา

นายดำรงค์ เที่ยงตรง ให้การว่า ตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ผู้กล่าวหาได้ขับขี่รถจักรยานยนต์จากบ้านเพื่อจะไปตลาดในเขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุได้มีคนร้ายจำนวน ๓ คน ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์มาปาดหน้าให้ผู้กล่าวหาหยุด และได้ลงมาขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อเอาทรัพย์สินของผู้เสียหายไป โดยผู้ต้องหาทั้ง ๓ คน ได้ใช้อาวุธมีดข่มขู่ปล้นทรัพย์ได้ทรัพย์สินของผู้กล่าวหาไปเป็นเงินสดจำนวน ๒,๓๐๐ บาท จากนั้นผู้ต้องหาทั้ง ๓ คน ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์หลบหนีไป ต่อมาผู้กล่าวหาได้พบกับชาวบ้านที่ถูกคนร้ายกลุ่มดังกล่าวปล้นทรัพย์ไปอีก โดยมีลักษณะตำหนิรูปพรรณพาหนะอย่างเดียวกัน ผู้กล่าวหาจึงได้มาแจ้งความร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับคนร้ายทั้ง ๓ คน ตามกฎหมายต่อไป ซึ่งต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบสวนทราบว่า ผู้ต้องหาทั้ง ๓ คน เป็นคนร้ายที่ร่วมกันปล้นทรัพย์ตนไป จึงได้มาดูตัวซึ่งผู้กล่าวหาให้การยืนยันว่า ผู้ต้องหาทั้ง ๓ คน เป็นคนร้ายที่ปล้นทรัพย์ตนไปจากที่เกิดเหตุจริง

๑.๒ การสอบสวนปากคำผู้ต้องหา

๑.๒.๑ นายกฤตชาดล ปัญจะ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาว่าได้ร่วมกับพวกผู้ต้องหาที่ ๒, ๓ ทำการปล้นทรัพย์ผู้เสียหายจริง แต่ยังไม่ขอให้การใดๆ ต่อพนักงานสอบสวน ประสงค์จะให้ปากคำต่อเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพ ต่อมาหลังจากผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ประกันตัวออกไปได้หลบหนีไปไม่ยอมมาให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพ

๑.๒.๒ นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาโดยให้การยอมรับว่า ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๓ ใช้อาวุธมีดและรถจักรยานยนต์ทำการปล้นทรัพย์ของผู้เสียหายจริง โดยให้การว่าตามวันและเวลาที่เกิดเหตุผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ไปเที่ยวกัน หลังจากเที่ยวเสร็จได้ขับขี่รถจักรยานยนต์มาถึงที่เกิดเหตุ ได้พบผู้กล่าวหาขับขี่รถจักรยานยนต์มาคนเดียว จึงได้เรียกให้หยุดและผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้อาวุธมีดขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย และค้นเอาทรัพย์สินของผู้กล่าวหา หลังจากได้ทรัพย์สินของผู้กล่าวหาแล้ว ผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๓ จึงได้มาขึ้นรถจักรยานยนต์ ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ออกไปจากที่เกิดเหตุ จากนั้นได้ตระเวนหาปล้นทรัพย์ประชาชนอีกรวม ๔ ราย ได้ทรัพย์สินเป็นเงินสดและโทรศัพท์มือถือ โดยได้นำทรัพย์สินดังกล่าวมาแบ่งกัน ต่อมาผู้กล่าวหาได้มาแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ นี้ ได้ตามหมายของศาล

๑.๒.๓ นายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา โดยให้การยอมรับว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๒ ทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาในที่เกิดเหตุจริง โดยได้ให้การในรายละเอียดสอดคล้องต้องกันกับคำให้การของผู้ต้องหาที่ ๒ ในสาระสำคัญทุกประการ

๑.๓ การสอบสวนปากคำพยาน

๑.๒.๑ นางบุญล้น ถิตย์สิทธิ พยานเป็นมารดาของนายเชิดชัย ถิตย์สิทธิ และเป็นเจ้าของโทรศัพท์มือถือที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยึดได้จากผู้ต้องหาทั้ง ๓ โดยพยานให้การว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุขณะที่พยานนอนพักผ่อนอยู่ที่บ้าน ได้มีนายเชิดชัยฯ บุตรชาย ได้กลับมาที่บ้าน และแจ้งว่าได้ถูกคนร้าย

จำนวน ๓ คน ขับขี่รถจักรยานยนต์และใช้อาวุธมีดทำการปล้นทรัพย์ตนไป โดยได้โทรศัพท์มือถือของพยานซึ่งได้มอบให้นายเชิดชัย ถิตย์สิทธิ นำไปใช้ ซึ่งนายเชิดชัย ถิตย์สิทธิ จำได้ว่าหนึ่งในคนร้าย คือ นายมิกกี้ ซึ่งเป็นเพื่อนสมัยเรียนหนังสือ พยานจึงได้มาแจ้งความร้องทุกข์แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ นี้ได้ และยึดโทรศัพท์มือถือของพยานที่ถูกคนร้ายปล้นไปได้จากความครอบครองของผู้ต้องหาทั้ง ๓ พยานจึงได้รับโทรศัพท์ไปเก็บรักษาไว้แล้ว ส่วนนายเชิดชัย ถิตย์สิทธิ บุตรชายของพยาน ได้ไปทำงานที่กรุงเทพฯ และไม่ยอมมาร้องทุกข์โดยไม่ติดใจจะมาให้การหรือแจ้งความร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้ง ๓ ต่อไป

๑.๓.๒ นางนิตยา ธีระทัศน์ศิริพจน์ พยานเป็นมารดาของนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ ผู้ต้องหาที่ ๓ และเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์คันที่ใช้ก่อเหตุในคดีนี้ โดยพยานให้การว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาที่ ๓ ได้มาขออนุญาตไปเที่ยวงานวันเกิดเพื่อนโดยขอใช้รถจักรยานยนต์ พยานจึงอนุญาตให้นำรถดังกล่าวไป ต่อมาพยานทราบจากญาติว่าได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับกุมตัวผู้ต้องหาที่ ๓ พร้อมกับยึดรถจักรยานยนต์ดังกล่าวไว้เป็นของกลาง พยานจึงได้มาสอบถามทราบว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ กับพวก ได้ใช้รถจักรยานยนต์ดังกล่าวไปทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหา ซึ่งพยานไม่ทราบรายละเอียดแต่อย่างใด และจากการสอบถามผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ให้การยอมรับว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๑, ๒ ทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาจริง ซึ่งพยานไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิด จึงได้นำเอกสารเกี่ยวกับรถจักรยานยนต์ดังกล่าวมามอบให้พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการต่อไป

๑.๓.๓ นางทิพย์ ปัญจะ พยานเป็นยายและเป็นผู้ปกครองของนายกฤตชาดล ปัญจะ ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งพยานไม่ทราบรายละเอียดในคดีนี้แต่อย่างใด แต่จากการสอบถามผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การยอมรับกับพยานว่า ได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒, ๓ ใช้อาวุธมีดและขับขี่รถจักรยานยนต์ทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาในที่เกิดเหตุจริง ซึ่งหลังจากผู้ต้องหาที่ ๑ ถูกจับกุมและส่งตัวไปขอฝากขังที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และขอรับตัวกลับมาควบคุมตัวที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ต่อมาพยานจึงได้นำหลักทรัพย์ไปขอประกันตัวผู้ต้องหาที่ ๑ ต่อศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งศาลอนุญาตให้ประกันตัว และได้มีหมายปล่อยมาที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ปล่อยตัวผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้กลับมาที่บ้านและได้หลบหนีไป โดยพยานไม่ทราบว่าหลบหนีไปอยู่ที่ใด จึงไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาที่ ๑ มาให้พนักงานสอบสวนทำการสอบปากคำต่อหน้าเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพได้ ซึ่งพยานไม่ทราบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ หลบหนีไปอยู่ที่ใด

๑.๓.๔ สิบตำรวจเอกพรรณศิลป์ อุปนันท์ พยานเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้สืบสวนและจับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ นี้ ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี พยานให้การว่าตามวันเวลาที่เกิดเหตุพยานได้รับแจ้งว่ามีเหตุคนร้าย ๓ คน ใช้รถจักรยานยนต์และอาวุธมีดทำการปล้นทรัพย์ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์หลายราย และได้มีผู้มาแจ้งความร้องทุกข์ จึงได้ดำเนินการสืบสวนหาตัวคนร้าย จากการสืบสวนพยานจำได้ว่าหนึ่งในคนร้ายนี้ คือ นายมิกกี้ หรือ กฤตชาดล ปัญจะ ผู้ต้องหาที่ ๑ พยานกับพวกจึงได้ไปเชิญตัวผู้ต้องหาที่ ๑ มาสอบถาม ซึ่งจากการสอบถามผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การยอมรับว่าได้ร่วมกับนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง และนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ ผู้ต้องหาที่ ๒, ๓ ใช้อาวุธมีดและรถจักรยานยนต์ ทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาจริง พยานจึงได้ตรวจยึดรถจักรยานยนต์ อาวุธมีด และโทรศัพท์มือถือไว้ และรายงานต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งต่อมาพนักงานสอบสวนได้ขออนุมัติศาลจับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ โดยศาลได้ออก

หมายจับผู้ต้องหาทั้ง ๓ ไว้แล้ว พยานจึงได้นำหมายจับศาลไปจับกุมตัวผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ พร้อมยึดทรัพย์สินของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ซึ่งในชั้นจับกุมผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา

วัตถุพยานและพยานเอกสาร

๑. อาวุธมีดสีดำ ยาวประมาณ ๒๐ นิ้ว จำนวน ๑ เล่ม

๒. รถจักรยานยนต์ยี่ห้อคาวาซากิ สีดำ ไม่ติดทะเบียน จำนวน ๑ คัน

๓. เงินสด จำนวน ๗๐๐ บาท

๔. โทรศัพท์มือถือยี่ห้อโนเกีย ของนางบุญล้น ถิตย์สิทธิ จำนวน ๑ เครื่อง

หลักฐานทางคดีและความเห็นของพนักงานสอบสวน

คดีนี้สอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ความว่า ตามวันเวลาที่เกิดเหตุผู้ต้องหาทั้ง ๓ ซึ่งเป็นเพื่อนกันได้พากันไปเที่ยว ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์เล่น จากนั้นผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ชักชวนกันไปปล้นทรัพย์เพื่อเอาเงินมาใช้ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ไปเอาอาวุธมีดมา และผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ของผู้ต้องหาที่ ๓ โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ และ ๓ ซ้อนท้ายไป เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุได้มีผู้กล่าวหาขับขี่รถจักรยานยนต์มาเพียงลำพัง ผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ขับรถจักรยานยนต์ปาดหน้าและเรียกให้หยุด จากนั้นผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ถืออาวุธมีดลงไปทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหา จากนั้นผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ออกไปจากที่เกิดเหตุและได้ออกหาปล้นประชาชนอีกหลายราย ผู้กล่าวหาจึงได้มาแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งจากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบทราบว่า มีพยานจำได้ว่าหนึ่งในคนร้าย คือ นายมิกกี้ หรือนายกฤตชาดล ปัญจะ ผู้ต้องหาที่ ๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้นำตัวผู้ต้องหาที่ ๑ มาสอบถาม โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ให้การยอมรับว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒, ๓ ทำการปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาและประชาชนอื่นจริง จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ขออนุมัติศาลออกหมายจับและจับกุมตัวผู้ต้องหา พร้อมยึดทรัพย์สินของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ซึ่งผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาทั้งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน

หลักฐานทางคดี จากการสอบสวนมีผู้กล่าวหาและพยานให้การยืนยันการกระทำความผิดของผู้ต้องหาทั้ง ๓ โดยมีผู้กล่าวหาให้การชี้ยืนยันจำได้ว่าผู้ต้องหาทั้ง ๓ เป็นคนร้ายในคดีนี้ ประกอบกับจากการสืบสวนมีพยานให้การว่ารู้จักและจำได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนร้ายในคดีนี้ โดยมีทรัพย์สินของกลาง คือ อาวุธมีด กับรถจักรยานยนต์ที่ใช้ในการกระทำความผิด และเงินสดจำนวน ๗๐๐ บาท กับโทรศัพท์มือถือ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดเป็นหลักฐานยืนยัน สอบสวนปากคำผู้ต้องหาทั้ง ๓ ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหาต่อหน้าเจ้าหน้าที่สหวิชาชีพและผู้ปกครอง โดยให้การสอดคล้องต้องกันว่าได้ร่วมกันปล้นทรัพย์ผู้กล่าวหาในที่เกิดเหตุจริง และได้นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพได้อย่างถูกต้อง เป็นขั้นตอนสอดคล้องกันอย่างมีเหตุมีผล เชื่อว่าผู้ต้องหาทั้ง ๓ นี้ได้กระทำความผิดจริงตามข้อกล่าวหา

การกระทำของผู้ต้องหาทั้ง ๓ เป็นความผิดฐาน "ร่วมกันปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธและใช้ยานพาหนะเพื่อกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป" อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง, ๓๔๐ ตรี, ๘๓ ทางคดีมีพยานหลักฐานพอฟ้อง จึงเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๓ ตามข้อกล่าวหา และตัวบทกฎหมายที่กล่าวอ้างถึงในข้างต้น

อนึ่ง ในส่วนนายกฤตชาดล ปัญจะ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้หลบหนีไปหลังจากได้รับการประกันตัวไปจากศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ยังไม่สามารถติดตามตัวมาให้ปากคำต่อหน้าพนักงานสอบสวน อัยการ ทนายความ

นักจิตวิทยา ตาม ป.วิอาญา มาตรา ๑๓๔ ทวิ ได้ ซึ่งพนักงานสอบสวนจะได้ติดตามตัวมาเพื่อดำเนินการต่อไป และได้แยกสำนวนการสอบสวนเพื่อดำเนินคดีไว้ต่างหากอีกส่วนหนึ่งไว้แล้ว

ความเห็นของพนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑, ๒, ๓ ตามข้อกล่าวหาและบทกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐ วรรคสอง, ๓๔๐ ตรี, ๘๓

๒. บันทึกการจับกุมตัว นายกฤตชาดล ปัญจะ อายุ ๑๕ ปี เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๖.๒๐ นาฬิกา

๓. หมายจับของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เพื่อจับตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ

๔. ตำหนิรูปพรรณผู้กระทำผิด ของนายกฤตชาดล ปัญจะ โดยศาลจังหวัดกาฬสินธุ์

๕. บันทึกการตรวจยึด ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ของนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง นายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ และนายกฤตชาดล ปัญจะ เป็นผู้ต้องหา เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗

๖. บันทึกการใช้วิทยุในราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์

๗. รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ในวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกา ว่ามีการจับกุมตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ไว้ตามหมายของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์

๘. รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ในวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา บันทึกการยึดทรัพย์สินของนายกฤตชาดล ปัญจะ นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง และนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์

๙. รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ บันทึกการปล่อยตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ โดยหมายปล่อยตัวของศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา

๒.๕ คำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ได้ชี้แจงด้วยวาจา เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ความว่า

๒.๕.๑ พันตำรวจโทชัยณรงค์ ก้านทอง สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร ชี้แจงว่า คณะกรรมาธิการชุดหนึ่งของวุฒิสภา ได้ให้ไปชี้แจงถึงผลการชันสูตรพลิกศพนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต พบว่ามีการทำร้ายร่างกายนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ก่อนที่จะเสียชีวิต และผู้ตายมีประวัติเกี่ยวกับคดีลักรถจักรยานยนต์

๒.๕.๒ ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ชี้แจงว่า เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๘.๔๐ นาฬิกา ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากราษฎรว่า พบศพชายไทยไม่ทราบชื่อ ถูกแขวนด้วยเชือกไนล่อนสีเขียว บริเวณกระท่อมในนาแห่งหนึ่ง (เถียงนา) ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต จึงได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมาได้นำศพมาเก็บไว้ที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด จนกระทั่งวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้มีญาติของผู้ตายชื่อ นางสา ถิตย์บุญครอง มาดูศพที่โรงพยาบาลร้อยเอ็ด และยืนยันว่าผู้ตายเป็นหลานชายชื่อ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง

ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต ได้ระบุในบันทึกปากคำของนางสา ถิตย์บุญครอง

ว่า พันตำรวจโทสำเภา อินดี แจ้งว่าจะหาคนประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ให้ และเมื่อสอบปากคำนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ผู้ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ให้การว่า ได้รับการติดต่อจากพันตำรวจโทสำเภา อินดี ให้มาประกันตัว

ต่อมา ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต ได้สอบปากคำพยาน ๑๘ ราย แล้วส่งมอบสำนวนการสอบสวนให้แก่พันตำรวจโทชัยณรงค์ ก้านทอง เพื่อสอบสวนและรวบรวมพยานต่อไป

๒.๖ คำชี้แจงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

๒.๖.๑ นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ได้ชี้แจงด้วยวาจาว่า นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น เป็นสมาชิกสภาเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ ได้ช่วยประกันตัวผู้ต้องหาในคดีต่างๆ มาเป็นเวลา ๑๐-๒๐ ปีแล้ว และในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น เป็นผู้ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองออกมา โดยพันตำรวจโทสำเภา อินดี เรียกนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ไปพบที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และเมื่อไปถึงนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น ได้พูดคุยกับนางสา ถิตย์บุญครอง โดยนางสา ถิตย์บุญครอง อ้างว่าเป็นญาติกับพันตำรวจโทสำเภา อินดี และนางสา ถิตย์บุญครอง ยังเล่าว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นคนนิสัยไม่ดี ในวันดังกล่าวได้ประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เพียงคนเดียว และไม่ได้พบกับตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่อย่างใด

๒.๖.๒ นางสาวอรัญญา มาหาญ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาครั้งแรก เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ณ สำนักงานตัวแทนบริการสินเชื่อบัตรเครดิตและสินเชื่อของธนาคาร ตั้งอยู่เลขที่ ๘๕ ถนนสิทธิเดช ตำบลในเมือง อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์เพียงคนเดียว เนื่องจากโทรศัพท์มือถือของลูกค้าของตนได้หายไป เมื่อไปถึง นางสาวอรัญญา มาหาญ ขึ้นไปห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจ ไม่พบใครอยู่ในห้องดังกล่าว แต่เห็นโทรทัศน์เปิดอยู่ จึงนั่งรอ หลังจากนั้นประมาณ ๓๐ นาที นางสาวอรัญญา มาหาญ เห็นวัยรุ่นคนหนึ่งเดินนำหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาในห้องนั้น แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวบอกให้วัยรุ่นคนนั้นนั่งรอ และบอกว่าจะไปค้นเอกสารก่อน วัยรุ่นคนนั้นนั่งรออยู่ในห้องกับนางสาวอรัญญา มาหาญ เพียง ๒ คน พร้อมทั้งขอยืมโทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ เพื่อติดต่อไปที่บ้าน โดยวัยรุ่นคนนั้นโทรศัพท์บอกว่ามีเรื่องให้ช่วยและให้แม่มารับที่สถานีตำรวจ หลังจากนั้นไม่นานวัยรุ่นคนนั้นขอใช้โทรศัพท์อีกครั้งเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ นาฬิกา แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวบอกให้วัยรุ่นคนนั้นกลับบ้านได้ แต่ไม่ได้สังเกตว่ากลับไปอย่างไร เจ้าหน้าที่ตำรวจนายดังกล่าวทราบภายหลังว่าชื่อ จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง พอวัยรุ่นคนนั้นกลับไปสักพักหนึ่งได้มีหญิงคนหนึ่งมาตามหาหลานของตน นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงแจ้งว่ากลับไปแล้ว นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้พูดคุยกับจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง เรื่องการทำบัตรเครดิตสักพัก ก็กลับออกจากสถานีตำรวจเมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา

นางสาวอรัญญา มาหาญ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยมีการบันทึกด้วยแถบบันทึกเสียงและภาพความว่า

เมื่อประมาณวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีลูกค้าชื่อนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน มาสมัครสินเชื่อที่สำนักงานของตน โดยพาเพื่อนมาด้วยจำนวน ๒ คน นางสาวอรัญญา มาหาญ รู้จักเพียง

นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน เพียงคนเดียว ส่วนอีก ๒ คนจำชื่อไม่ได้ ขณะนั้นอยู่ในช่วงที่ผู้สมัครเป็นสมาชิกจะได้รับซิมการ์ดของบริษัท โทเทิ่ล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ฟรี ดังนั้น นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กับพวกทั้ง ๓ คน จึงได้ซิมการ์ดทั้งหมด นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ทำงานอยู่ที่สำนักงานชลประทานจังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กับพวกกรอกใบสมัครและรับซิมการ์ดเรียบร้อยแล้ว จึงกลับไปเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ นาฬิกา

ต่อมา นางมณี ภูขันซ้าย เจ้าของร้านเสริมสวยที่อยู่ใกล้กับสำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ ได้พาบุตรชายชื่อ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ มานั่งรับประทานส้มตำกันที่สำนักงาน ภายหลังจากรับประทานเสร็จ นางมณี ภูขันซ้าย และบุตร จึงกลับร้านของตน ในระหว่างที่นางสาวอรัญญา มาหาญ เก็บและทำความสะอาดถ้วยชามอยู่นั้น นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กับเพื่อนได้กลับมาที่สำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ อีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งถามหาโทรศัพท์ที่ลืมไว้บนโต๊ะทำงานในสำนักงาน นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ช่วยค้นหาแต่ไม่พบ จึงปรึกษากันว่าควรไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐานก่อน นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กับพวก ได้ไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ต่อมา นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้พาเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบมาที่สำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ พร้อมทั้งขอตรวจค้นสำนักงาน ซึ่งนางสาวอรัญญา มาหาญ ยินยอมให้ตรวจค้น แต่ไม่พบโทรศัพท์เครื่องดังกล่าว

วันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบถามความคืบหน้า และแจ้งว่า นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน กับพวก สงสัยว่านางมณี ภูขันซ้าย เป็นผู้หยิบโทรศัพท์ไป ซึ่งนางสาวอรัญญา มาหาญ แจ้งว่าได้สอบถามนางมณี ภูขันซ้าย แล้ว แต่นางมณี ภูขันซ้าย ให้การปฏิเสธไม่ทราบเรื่องดังกล่าว

ต่อมาในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบได้มาแจ้งนางสาวอรัญญา มาหาญ ว่า บุตรนางมณี ภูขันซ้าย เป็นผู้หยิบโทรศัพท์ของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไป นางมณี ภูขันซ้าย ได้มาปรึกษากับนางสาวอรัญญา มาหาญ ให้ช่วยแก้ไขปัญหา นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงพานางมณี ภูขันซ้าย ไปรับนายมนต์ชัย ยลวิลาศ เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ที่โรงเรียนอนุกูลนารี ไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์

เมื่อนางสาวอรัญญา มาหาญ กับพวก ไปถึงสถานีตำรวจ พบว่า นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นั่งรออยู่ที่ห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจ ครู่หนึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจนำนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เข้ามาในห้อง นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง สวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืด นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นั่งห่างออกไปประมาณ ๔-๕ เมตร ขณะนั้นในห้องมีทั้งนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ซึ่งเป็นญาติกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเพื่อนอีก ๒ คน ที่เคยไปที่สำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ ที่มีญาติเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเช่นกัน เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ออกไปซื้อข้าวมาให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ หลังจากนั้นประมาณ ๑ ชั่วโมง นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้กลับมาที่ห้องสอบสวนเดิม นายมนต์ชัย ยลวิลาศ นำอาหารที่ได้รับมาแบ่งรับประทานกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นายมนต์ชัย ยลวิลาศ เล่าให้ฟังว่า ช่วงที่นางสาวอรัญญา มาหาญ ออกไปข้างนอกได้เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชื่อ “บัญชา” ดุด่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขนาดขึ้นมึงกู เพราะนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่มีญาติอยู่ด้วย

ต่อมาเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้มองหน้านางสาวอรัญญา มาหาญ อยู่ตลอดเวลา นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงเข้าไปทักนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง พูดว่า “น้าครับ ผมขอยืมโทรศัพท์หน่อย” พร้อมกับบอกหมายเลขโทรศัพท์ให้นางสาวอรัญญา มาหาญ

ติดต่อญาติให้ นางสาวอรัญญา มาหาญ ไม่ได้จดจำหมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าว และเข้าใจว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านในจังหวัดกาฬสินธุ์ เพราะขึ้นต้นด้วยหมายเลข (๐๔๓) นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ยินนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง พูดว่า "แม่มารับผมที่โรงพักที" และพูดอยู่ประมาณ ๑ นาที ต่อมาเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขอใช้โทรศัพท์มือถืออีกครั้งหนึ่ง นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงให้เครื่องโทรศัพท์ไปติดต่อเอง ในระหว่างนั้นนางสาวอรัญญา มาหาญ ยังไม่สามารถตกลงกับนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้ โดยนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ต้องการให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ถูกคุมขังเป็นเวลาเดียวกันกับที่เจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบ ๒ นาย ได้พาตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกไปจากห้องได้สักครู่ ญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้มาถามหานายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงบอกว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้มาขอยืมใช้โทรศัพท์และออกจากห้องสอบสวนไปแล้ว

ต่อมา วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจมารับนางสาวอรัญญา มาหาญ ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ พร้อมทั้งบอกว่า โทรศัพท์ที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ใช้โทรเป็นของตน โดยขอร้องให้นางสาวอรัญญา มาหาญ ให้การต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเหมือนที่นางสาวอรัญญา มาหาญ ให้การเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แต่นางสาวอรัญญา มาหาญ สงสัยว่าทำไมต้องให้การอย่างนั้น จึงได้พูดทีเล่นทีจริงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว ว่า "ฉันเจออย่างไรก็พูดอย่างนั้น" เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงขู่ทันทีว่า "ก็พูดสิ ถ้าพูดก็โดนแขวนคอเหมือนเด็กคนนั้น ถ้าในประเทศไทยที่ไหนปลอดภัยก็ไปเลย" นางสาวอรัญญา มาหาญ จึงจำเป็นต้องให้การตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการ หลังจากวันนั้นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวนางสาวอรัญญา มาหาญ ตลอดมา รวมทั้งในวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ดังกล่าวด้วย หลังจากนั้น พันตำรวจโททองสุข นารีจันทร์ มาสอบปากคำนางสาวอรัญญา มาหาญ และนำเอาบันทึกปากคำดังกล่าวของนางสาวอรัญญา มาหาญ ที่บันทึกไว้ให้ร้อยตำรวจเอกสำอางค์ สีหาบุตรโต บันทึกตามนั้นอีกด้วย

๒.๖.๓ นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง อายุ ๑๖ ปี เมื่อวันที่เท่าใดไม่ทราบ เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ นายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ถูกจับกุมในข้อหาปล้นทรัพย์ (โทรศัพท์มือถือ) โดยใช้มีดเป็นอาวุธ ร่วมกับนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ (นิว) และนายกฤตชาดล ปัญจะ (แม๊กกี้) และพบว่า นายกฤตชาดล ปัญจะ (แม็กกี้) ซึ่งถูกจับกุมอยู่ที่สถานีตำรวจก่อนหน้าแล้ว และในตอนค่ำของวันนั้น เวลาประมาณ ๓-๔ ทุ่ม เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาที่สถานีตำรวจ นายกฤตชาดล ปัญจะ ได้รับการประกันตัวโดยยาย และประกันตัวออกไปก่อนหน้านายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ประมาณ ๓-๔ วัน หลังจากนั้น นายกฤตชาดล ปัญจะ ได้หายตัวไปเลยจนกระทั่งปัจจุบัน ส่วนนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้รับการประกันตัวออกไปหลังนายอดุลย์ นาทองไชย เป็นเวลา ๑ วัน และก่อนนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง ประมาณ ๒-๓ วัน

๒.๖.๔ นายอดุลย์ นาทองไชย ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า นายอดุลย์ นาทองไชย อายุ ๑๗ ปี เรียนอยู่ที่โรงเรียนเทคนิคกาฬสินธุ์ ปีที่ ๑ รู้จักกับนายเอ็กซ์ (ไม่ทราบชื่อจริง) ก่อนเกิดเหตุประมาณครึ่งเดือน เมื่อวันเสาร์เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ นายเอ็กซ์ไปลักรถจักรยานยนต์ในจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งขณะนั้นนายอดุลย์ นาทองไชย ไปหาแฟนที่จังหวัดขอนแก่น เมื่อลักรถเสร็จนายเอ็กซ์ไปหาเพื่อนไม่ทราบชื่อที่หอพักแถวเขื่อนริมปาว หลังจากนั้นนายเอ็กซ์ได้แยกชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ขายส่วนนายอดุลย์

นาทองไชย กลับจากจังหวัดขอนแก่นในวันจันทร์ และเข้าพักที่หอพักตอนห้าโมงเช้า ในขณะนั้น นายเอ็กซ์ได้นำชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์ (เฟรม) มาให้ที่หอพัก นายอดุลย์ นาทองไชย จึงให้เงินนายเอ็กซ์ไป ๒๐๐ บาท เพื่อให้ไปรับประทานข้าว มิใช่เป็นการซื้อชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์แต่อย่างใด เหตุที่รับชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์เพื่อนำมาตบแต่ง พ่นสี ใส่รถจักรยานยนต์ของตน พอนายเอ็กซ์ออกไปสักครู่หนึ่งก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสอบถามนายอดุลย์ นาทองไชย ว่าได้ชิ้นส่วนรถจักรยานยนต์มาจากไหน นายอดุลย์ นาทองไชย แจ้งว่าได้มาจากนายเอ็กซ์ และไม่ทราบว่าเป็นรถจักรยานยนต์ที่ลักมา นายอดุลย์ นาทองไชย จึงถูกนำตัวไปที่สถานีตำรวจ ระหว่างถูกควบคุมตัวนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจขู่ว่าจะฆ่าและเอาไปแขวนคอ ส่วนนายเอ็กซ์ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมด้วย

ต่อมาในตอนบ่าย เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวนายเอ็กซ์มาที่สถานีตำรวจ และขังอยู่ในห้องขังเดียวกันกับนายอดุลย์ นาทองไชย หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจชื่อกุหลาบ ได้นำนายเอ็กซ์ไปซ้อมนอกห้องขังทั้งเตะและต่อย นายอดุลย์ นาทองไชย อยู่ในห้องขัง ๓-๔ วัน มารดาจึงมาประกันตัวให้ ช่วงระหว่างถูกควบคุมตัวนั้นไม่มีการสอบปากคำ แต่มาสอบปากคำภายหลังที่สำนักงานอัยการ โดยมีทั้งพนักงานอัยการ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทนายความ นักสังคมสงเคราะห์ และมารดาร่วมฟังการสอบสวนด้วย ส่วนนายเอ็กซ์ให้ปากคำเพียงคนเดียว ไม่มีญาติเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย ต่อมา นายอดุลย์ นาทองไชย ทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ ว่านายเอ็กซ์เสียชีวิตแล้ว นายอดุลย์ นาทองไชย ไม่ค่อยอยู่บ้าน เพราะกลัวถูกฆ่า นายอดุลย์ นาทองไชย ได้ให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ถึงการที่นายเอ็กซ์ถูกซ้อมด้วย

ในคดีที่นายอดุลย์ นาทองไชย ร่วมกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และนายเชิดศักดิ์ ไชยสมบัติ ลักรถจักรยานยนต์นั้น ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกนายอดุลย์ นาทองไชย เป็นเวลา ๖ เดือน แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ก่อน มีกำหนดเวลา ๒ ปี

๒.๖.๕ นางทิพย์ ปัญจะ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า นางทิพย์ ปัญจะ อายุ ๕๘ ปี เป็นย่าของนายกฤตชาดล ปัญจะ ชื่อเล่น แม็กกี้ อายุ ๑๕ ปี พักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๒๘๘/๒ ถนนบายพาส-ทุ่งมล อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ นายกฤตชาดล ปัญจะ เป็นเด็กที่ขยันเรียนหนังสือ จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ พ่อแม่แยกทางกัน บิดาเป็นอัมพาต นางทิพย์ ปัญจะ จึงเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็ก เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางทิพย์ ปัญจะ ได้ไปศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อประกันตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ โดยวางประกันในวงเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ถึงแม้ว่าศาลจังหวัดกาฬสินธุ์มีคำสั่งให้ประกันตัวแล้ว แต่นางทิพย์ ปัญจะ ก็ไม่พบตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์แต่อย่างใด หลังจากนั้น นางทิพย์ ปัญจะ มารอรับหลานที่สถานีตำรวจ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าปล่อยตัวไปแล้ว หลังจากนั้น นางทิพย์ ปัญจะ ได้ตามหานายกฤตชาดล ปัญจะ ทั้งในจังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดขอนแก่น และจังหวัดร้อยเอ็ด หรือที่ใดที่แจ้งว่ามีคนตาย นางทิพย์ ปัญจะ ไปดูศพทั้งหมด แต่ไม่พบนายกฤตชาดล ปัญจะ แต่อย่างใด ส่วนเงินประกันจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท คงถูกศาลจังหวัดกาฬสินธุ์สั่งยึด เนื่องจากไม่สามารถส่งตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ให้ศาลได้

๒.๖.๖ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้ไปเอาซิมการ์ดที่สำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ เพราะมีการแจกซิมการ์ดให้ฟรี และโทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้หายไป นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน

จึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ โดยสงสัยว่า นางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้เอาไปเพราะโทรศัพท์หายที่สำนักงานดังกล่าว ต่อมาในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางสาวอรัญญา มาหาญ โทรศัพท์มาแจ้งว่า ลูกชายของนางมณี ภูขันซ้าย เป็นผู้ลักโทรศัพท์ไป และนัดให้นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไปพบกันที่สถานีตำรวจเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา โดยมีหมวดประพนธ์ เป็นผู้ไกล่เกลี่ยกรณีดังกล่าว ขณะนั้นในห้องบนชั้นสองของสถานีตำรวจมีเพียงนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นางมณี ภูขันซ้าย นายมนต์ชัย ยลวิลาศ และนางสาวอรัญญา มาหาญ เท่านั้น ใช้เวลาในการเจรจากันเพียง ๑๐ นาที ก็ตกลงกันได้ และได้มาบันทึกข้อความกันชั้นล่างของสถานีตำรวจ โดยนางสาวอรัญญา มาหาญ ตกลงเป็นผู้ซื้อโทรศัพท์ให้แทนกรณีนางสาวอรัญญา มาหาญ อ้างว่าไปที่สถานีตำรวจตั้งแต่เที่ยงนั้น นางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นคนโกหกและพูดวนไปเวียนมา สาเหตุที่นัดช่วงเย็นเพราะนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ต้องทำงานในเวลากลางวัน ในระหว่างการเจรจานั้นไม่ได้สังเกตว่านางสาวอรัญญา มาหาญ จะใช้โทรศัพท์มือถือหรือไม่

๒.๖.๗ นางมณี ภูขันซ้าย ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลากลางวัน เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มาพบ และแจ้งว่านายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรชายของตน เกี่ยวข้องกับกรณีโทรศัพท์มือถือหาย เมื่อเวลาเที่ยง นางมณี ภูขันซ้าย และนางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ออกไปรับตัวนายมนต์ชัย ยลวิลาศ ที่โรงเรียนและพาตัวไปที่สถานีตำรวจ ต่อมาเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา นางมณี ภูขันซ้าย ได้ออกไปข้างนอกเพื่อหาซื้อข้าวมาให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ รับประทาน การเจรจาราบรื่นเพราะนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน คุยง่าย เพียงชั่วโมงเศษก็ตกลงกันได้ เพราะมีการพูดคุยระหว่างนางมณี ภูขันซ้าย ที่ร้านเสริมสวยก่อนแล้ว การเจรจานางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้ดำเนินการเพียงคนเดียว เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา นางมณี ภูขันซ้าย เห็นยายมาถามหานายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในห้องดังกล่าว และนางมณี ภูขันซ้าย บอกว่าสงสัยกลับไปแล้ว

๒.๕.๘ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ โดยนางมณี ภูขันซ้าย ร่วมฟังด้วยว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาเช้า นางสาวอรัญญา มาหาญ มาพบที่ร้านเสริมสวย และบอกว่าขโมยโทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน มาและขอร้องให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ นำโทรศัพท์มือถือไปขายที่ร้าน “ราชามือถือ” ให้ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ จึงนำโทรศัพท์มือถือเครื่องดังกล่าวไปขาย แต่ขายไม่ได้ เพราะร้านให้ราคาถูก และจำลักษณะของโทรศัพท์มือถือเครื่องดังกล่าวไม่ได้ นางสาวอรัญญา มาหาญ ให้น้องสาวที่อยู่ที่สำนักงานเดียวกันนำโทรศัพท์นั้นไปโยนทิ้งน้ำ ต่อมาเวลาบ่าย นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ถูกนำตัวไปสถานีตำรวจที่ชั้นบนของสถานี ครั้นเมื่อเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้พาตัวนายเอ็กซ์เข้ามาในห้องดังกล่าว และนำตัวมานั่งโซฟาเดียวกัน นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ไม่ได้คุยกับนายเอ็กซ์ นอกจากชวนทานข้าวเท่านั้น นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ยินเจ้าหน้าที่ตำรวจพูดว่านายเอ็กซ์ลักรถจักรยานยนต์ผู้อื่น ทั้งยังทำร้ายร่างกายเจ้าของด้วย นายมนต์ชัย ยลวิลาศ เห็นนายเอ็กซ์โทรศัพท์ไปที่บ้านและไม่ทราบว่าพูดคุยกันเรื่องอะไร นายมนต์ชัย ยลวิลาศ นั่งอยู่ด้วยกันกับนายเอ็กซ์โดยตลอด จนกระทั่งเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา นายเอ็กซ์ก็เดินออกจากห้องไป แต่ครั้นเมื่อถามว่า เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ยายของนายเอ็กซ์ได้มาถามหานายเอ็กซ์ แต่ไม่พบนายมนต์ชัย ยลวิลาศ จึงเปลี่ยนเป็นว่านายเอ็กซ์กลับไปตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา

นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาโดยไม่มีนางมณี ภูขันซ้าย ร่วมฟังด้วย เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ถูกจับกุมใน

ข้อหาลักโทรศัพท์ และถูกนำตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ นาฬิกา และโดยพาไปที่ห้องพนักงานสอบสวนบริเวณชั้นบนของสถานีตำรวจ ห้องสอบสวนเป็นห้องทึบ มีประตูสีดำ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ถูกนำตัวเข้าไปก่อน ต่อมาอีกประมาณ ๑ ชั่วโมง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวนายเอ็กซ์ มานั่งลงด้านข้างของนายมนต์ชัย ยลวิลาศ ครั้นเมื่อเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา นางมณี ภูขันซ้าย ได้ออกไปซื้ออาหารมาให้รับประทาน ซึ่งในขณะนั้นห้องสอบสวนมีเพียงนายมนต์ชัย ยลวิลาศ นายเอ็กซ์ และเจ้าหน้าที่ตำรวจ รวม ๓ คนเท่านั้น นายมนต์ชัย ยลวิลาศ มิได้คุยอะไรกับนายเอ็กซ์ เพียงแต่ชวนรับประทานอาหารเท่านั้น นายเอ็กซ์ออกไปจากห้องสอบสวนช่วงค่ำเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ก่อนยายจะมาถึง แต่ไม่ทราบว่าใครพานายเอ็กซ์ออกไป หลังจากนั้น นายมนต์ชัย ยลวิลาศ อยู่ในห้องสอบสวนต่อไปอีก ซึ่งการเจรจากรณีลักโทรศัพท์นั้น นางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้ดำเนินการให้ทั้งหมด

๒.๖.๙ บริษัท โทเทิ่ล แอ๊ดเซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมส่งเอกสารประกอบว่า

๑. เอกสารข้อมูลรายการโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ ซึ่งเป็นของนางสาวอรัญญา มาหาญ ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ พร้อมทั้งหมายเลขโทรศัพท์ที่โทรเข้ามายังหมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ ตั้งแต่เวลา ๑๗.๐๐-๒๐.๐๐ นาฬิกา

แต่จากเอกสารข้อมูลรายงานโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ของบริษัท โทเทิ่ล แอ๊ดเซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) มีเพียง

ระหว่างหมายเลข ๖๖๙๗๑๕๓๓๖๕ โทรติดต่อกับหมายเลข ๖๖๙๗๑๒๕๓๔๑ เวลา ๑๓ : ๕๗ : ๓๕ นาฬิกา (หรือหมายเลข ๐๙-๗๑๕๓๓๖๕ โทรติดต่อกับหมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ เวลา ๑๓ นาฬิกา ๕๗ นาที ๓๕ วินาที)

ระหว่างหมายเลข ๖๖๙๖๒๘๔๘๗๑ โทรติดต่อกับหมายเลข ๖๖๙๗๑๒๕๓๔๑ เวลา ๑๔ : ๔๖ : ๓๐ นาฬิกา (หรือหมายเลข ๐๙-๖๒๘๔๘๗๑ โทรติดต่อกับหมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ เวลา ๑๔ นาฬิกา ๔๖ นาที ๓๐ วินาที)

๒. บันทึกเทปการพูดระหว่างโทรศัพท์หมายเลข ๐๙-๗๑๒๕๓๔๑ ไปยังโทรศัพท์หมายเลข ๐๙-๔๕๓๐๙๑๒ และหมายเลข ๐๔๓-๘๒๐๕๖๘ นั้น บริษัท โทเทิ่ล แอ๊ดเซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ไม่ได้มีการจัดทำบันทึกเทปการพูดโทรศัพท์เคลื่อนที่ในระบบที่ บริษัท โทเทิ่ล แอ๊ดเซส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ให้บริการไว้แต่อย่างใด ดังนั้นจึงไม่สามารถจัดส่งข้อมูลในส่วนนี้มาให้ได้

ข้อ ๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาตรวจสอบเอกสารและคำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวแล้ว โดยอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ.๒๕๔๒ กล่าวคือ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๓๑ บุคคลย่อมมีสิทธิ และเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

มาตรา ๓๓ ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด

ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

มาตรา ๗๕ ให้รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ และอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่นให้มีประสิทธิภาพเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน

มาตรา ๒๔๕ วรรค ๒ บุคคลใดได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือแก่ร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นและไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น บุคคลนั้นหรือทายาทย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาตั้งแต่กำเนิด สิทธินี้จะต้องได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตตามอำเภอใจ

ข้อ ๑๔ ข้อ ๒ ย่อย บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๕

ข้อ ๑ เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เด็กหมายถึง มนุษย์ทุกคนที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย รัฐภาคียอมรับว่า เด็กทุกคนมีสิทธิติดตัวที่จะมีชีวิต

ข้อ ๒ ย่อย รัฐภาคีจะประกันอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ ให้มีการอยู่รอด และการพัฒนาของเด็ก

ข้อ ๑๙ ข้อ ๑ ย่อย รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ด้านนิติบัญญัติ การบริหาร สังคม และการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงหาผลประโยชน์

ข้อ ๓๗ รัฐภาคีประกันว่า

(ก) จะไม่มีเด็กคนใดได้รับการทรมาน หรือถูกปฏิบัติ หรือลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้า จะไม่มีการลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัว สำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี

(ข) จะไม่มีเด็กคนใดถูกลิดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือโดยพลการ การจับกุมกักขังหรือจำคุกเด็กจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย และจะใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และให้มีระยะเวลาที่สั้นที่สุดอย่างเหมาะสม

(ค) เด็กทุกคนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพจะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วย

ความเคารพในศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์ และในลักษณะที่คำนึงถึงความต้องการของบุคคลในวัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กทุกคนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพจะต้องถูกแยกต่างหากจากผู้ใหญ่ เว้นแต่จะพิจารณาเห็นว่าจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็กที่จะไม่แยกเช่นนั้น และเด็กจะมีสิทธิที่จะคงการติดต่อกับครอบครัวทางหนังสือโต้ตอบและการเยี่ยมเยียน เว้นแต่ในสภาพการณ์พิเศษ

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ.๒๕๔๒

มาตรา ๑๓๓ ทวิ ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป หรือในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่ถึงสามปีและผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กร้องขอ หรือในคดีทำร้ายร่างกายเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี การถามปากคำเด็กไว้ในฐานะเป็นผู้เสียหายหรือพยาน ให้แยกกระทำเป็นส่วนสัดในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการสอบถามปากคำนั้นด้วย

ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องแจ้งให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการทราบ

นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ หรือพนักงานอัยการที่เข้าร่วมในการถามปากคำอาจถูกผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กตั้งรังเกียจได้ หากมีกรณีดังกล่าวให้เปลี่ยนตัวผู้นั้น

ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๓๙ การถามปากคำเด็กตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำดังกล่าวซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน

มาตรา ๑๓๔ ทวิ ในคดีที่ผู้ต้องหามีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาก่อนเริ่มถามปากคำให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้

มาตรา ๑๓๔ ตรี ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสอบสวนผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปี

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้พิจารณาจากทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสาร แล้วเห็นว่า

๓.๑ เบื้องต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ตั้งประเด็นไว้ว่า มีการประกันตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยนายสุรศักดิ์ เรืองศรีมั่น และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปแล้ว เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่มีความเกี่ยวข้องใดกับการหายตัวไปของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ซึ่งจากข่าวของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่ได้ติดตามทำข่าวกรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง นั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ทั้งหมดยืนยันเช่นเดียวกันว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้รับการประกันตัวออกไปแล้วเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ดังนั้นเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ ทั้งพันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ และพันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ จึงให้การต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้รับการปล่อยตัวไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ นาฬิกา

แต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงภายหลังว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ได้ขอยืมโทรศัพท์

มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โทรศัพท์ไปที่บ้าน ๑ ครั้ง ที่หมายเลข ๐๔๓-๘๒๐๕๖๘ เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา และอีกครั้งเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือของนายอภิชาต สีหาลุน ที่หมายเลข ๐๑-๗๓๙๓๒๗๒ ดังนั้น จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง จึงชี้แจงโดยตั้งประเด็นขึ้นใหม่ว่า จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้ออกตระเวนไปพบตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่หน้าสถานีขนส่ง และนำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับมาที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์อีกครั้งหนึ่ง ในเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา เพื่อตรวจสอบว่ามีหมายจับตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อยู่หรือไม่ และทราบจากนางสาวอรัญญา มาหาญ ว่านายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขอยืมโทรศัพท์นางสาวอรัญญา มาหาญ ใช้ถึง ๒ ครั้ง แต่ไม่ทราบข้อความ หลังจากนั้นประมาณ ๔๕ นาที จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง จึงได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง เห็นนางสาวอรัญญา มาหาญ พูดคุยกับผู้หญิงอีกรายหนึ่งรวม ๒ คน แต่ไม่ทราบรายละเอียด

ดังนั้น ในสำนวนการสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ สถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด และคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่มีพันตำรวจเอกพรหม ผางสง่า เป็นประธานกรรมการสืบสวน จึงออกมาในทำนองเดียวกันว่า จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ได้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับมาที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์อีกครั้งหนึ่ง และในที่สุดได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไปเช่นเดียวกัน โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ไม่มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง แต่อย่างใด

๓.๒ ต่อมา เมื่อพิจารณาจากคำให้การของนางสาวอรัญญา มาหาญ ซึ่งคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้เดินทางไปสอบปากคำที่สำนักงานตัวแทนบริการสินเชื่อบัตรเครดิตและสินเชื่อของธนาคาร ที่อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ในขณะที่สอบปากคำนางสาวอรัญญา มาหาญ อยู่นั้นได้มีรถยนต์บรรทุกเล็ก (กระบะ) ไม่ติดแผ่นป้าย ทะเบียนและติดฟิล์มหนาทึบที่กระจกด้านหน้าและด้านหลัง จึงมองไม่เห็นว่าผู้ขับขี่รถยนต์คันดังกล่าวเป็นใคร ได้จอดรถยนต์ดังกล่าวอยู่ตรงข้ามสำนักงานของนางสาวอรัญญา มาหาญ ดังกล่าว อันเป็นผลให้นางสาวอรัญญา มาหาญ ก็ให้ปากคำที่สอดคล้องกับจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ว่า จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง มาที่ห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจ เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา หลังจากนั้น จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับไปในเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ นาฬิกา

แต่ครั้นเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้มาให้ปากคำกับคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ที่สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่า เหตุการณ์ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ มีพยานบุคคลอื่นมาเกี่ยวข้อง ได้แก่ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นางมณี ภูขันซ้าย นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ในกรณีที่โทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้หายไป และผู้ที่เอาไปคือ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ อยู่ด้วยกันพร้อมหน้า รวมทั้งนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ก็อยู่ในห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ด้วย หลังจากนั้น นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขอใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ ไปที่บ้าน และที่โทรศัพท์มือถือของนายอภิชาติ สีหาลุน ในเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา และเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา ตามลำดับ หลังจากนั้นได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ได้นำ

นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกไปทางด้านหลังของสถานีตำรวจ เป็นผลให้ญาติไม่พบตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง โดยพบเพียงกระเป๋าสะพายของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เท่านั้น

เมื่อพิจารณาถึงพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ในห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์แต่ละราย ว่าจะน่าเชื่อถือเพียงใดโดยพิจารณาจากการให้ปากคำของบุคคลเหล่านั้น ได้แก่

๓.๒.๑ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้ให้ปากคำต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหารว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ได้ไปติดต่อราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา โดยเหตุที่โทรศัพท์มือถือของตนหายไป และเชื่อว่านางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้ขโมยไป หลังจากพูดคุยกัน ๑๐ นาที นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้กลับออกไป แต่นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้โทรศัพท์มาตามว่าตกลงกันได้ โดยมีนางสาวอรัญญา มาหาญ และนางมณี ภูขันซ้าย ยินดีชดใช้โทรศัพท์เครื่องใหม่ให้ และได้มาตกลงกันที่ชั้นล่างของสถานีตำรวจ

ต่อมา นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้ให้ปากคำต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน เดินทางไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เนื่องจากโทรศัพท์มือถือของตนได้หายไป และเข้าใจว่านางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้ขโมยไป ขณะนั้นในห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจ มีเพียงนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นางมณี ภูขันซ้าย นายมนต์ชัย ยศวิลาศ และนางสาวอรัญญา มาหาญ เท่านั้น และเจรจากันเพียง ๑๐ นาทีก็ตกลงกันได้ โดยนางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นผู้ซื้อโทรศัพท์มือถือใหม่ชดใช้ให้แทน และการที่นางสาวอรัญญา มาหาญ อ้างว่าไปเจรจากันตั้งแต่เที่ยงนั้น นางสาวอรัญญา มาหาญ เป็นคนพูดโกหก และวกไปเวียนมา และในระหว่างที่เจรจานั้นไม่ได้สังเกตว่า นางสาวอรัญญา มาหาญ จะใช้โทรศัพท์มือถือหรือไม่ โดยในห้องสอบสวนไม่มีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อยู่ด้วย

แต่ปรากฏว่าจากดูบันทึกการใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถึง ๒ ครั้ง ในเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา และเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา ซึ่งหากการเจรจายุติลงเพียง ๑๐ นาทีธจริง ย่อมไม่มีเหตุที่นางสาวอรัญญา มาหาญ จะยังคงอยู่ในห้องสอบสวนอีก เพราะนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน อ้างว่า มาทำบันทึกกันที่ชั้นล่างของสถานีตำรวจ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า ผู้ที่พูดไม่ตรงกับความเป็นจริงคือ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นั้นเอง และพยายามพูดทำลายความน่าเชื่อถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โดยอ้างว่าเป็นผู้ขโมยโทรศัพท์และเป็นผู้ชอบพูดโกหกอีกด้วย

๓.๒.๒ นางมณี ภูขันซ้าย ได้ให้ปากคำต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร ว่า เมื่อประมาณปลายเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตามนางมณี ภูขันซ้าย ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เนื่องจากนายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรชายตนได้ขโมยโทรศัพท์ของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไป เมื่อไปถึงสถานีตำรวจเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ นาฬิกา พบว่า มีนายมนต์ชัย ยลวิลาศ และนายสาวอรัญญา มาหาญ อยู่ในห้องสอบสวนนั้นก่อนแล้ว ขณะนั้นมีชายวัยรุ่นอายุประมาณ ๑๗-๑๙ ปี นั่งอยู่ในห้องด้วย แต่นางมณี ภูขันซ้าย มิได้สนใจชายวัยรุ่นดังกล่าว เพราะสนใจเฉพาะเรื่องของบุตรชายตน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ นาฬิกา นางมณี ภูขันซ้าย และบุตรจึงเดินทางกลับไป

ต่อมา นางมณี ภูขันซ้าย ได้ให้ปากคำต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาพบและแจ้งว่า นายมนต์ชัย ยลวิลาศ บุตรชายของตน ขโมยโทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไป นางมณี ภูขันซ้าย และนางสาวอรัญญา

มาหาญ จึงได้ไปรับตัวนายมนต์ชัย ยลวิลาศ ที่โรงเรียนและนำตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ในช่วงบ่าย หลังจากนั้นเวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกาเศษ ได้ตกลงกับนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ได้โดยใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง เพราะมีการตกลงกับนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ที่ร้านของตนมาก่อนแล้ว ดังนั้น เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา จึงต่างได้แยกย้ายกันกลับไป

จากปากคำของนางมณี ภูขันซ้าย ย่อมสอดคล้องเรื่องเวลาที่บุคคลที่เกี่ยวข้องมาอยู่ในห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจ ตั้งแต่ช่วงบ่ายแล้ว หากแต่นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน เพิ่งเดินทางมาถึงและตกลงกันได้ พร้อมทั้งกลับไปในเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา ทั้งนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงการรับรู้ถึงการใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ที่เป็นผู้ใช้ดังกล่าว และหากเป็นไปตามข้อกล่าวอ้างว่าตกลงกันได้ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา จริง ย่อมไม่มีเหตุที่นางสาวอรัญญา มาหาญ ที่ไม่ใช่คู่กรณีโดยตรงจะยังคงอยู่ที่สถานีตำรวจ จนกระทั่งถึงการใช้โทรศัพท์มือถือในครั้งหลังของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา ดังนั้น ในเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา ดังกล่าว ย่อมแสดงว่าการตกลงยังไม่สิ้นสุดลงตามคำกล่าวอ้างแต่อย่างใด

๓.๒.๓ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ให้ปากคำต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ครั้งแรก โดยมีนางมณี ภูขันซ้าย มารดา นั่งร่วมในการสอบปากคำว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางสาวอรัญญา มาหาญ ได้ขโมยโทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไป และนางสาวอรัญญา มาหาญ ได้มาขอร้องให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ช่วยขายให้ แต่ขายไม่ได้เพราะร้านขายโทรศัพท์ให้ราคาถูก ต่อมาเวลาบ่ายได้ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ และนายมนต์ชัย ยลวิลาศ เห็นนายเอ็กซ์ (ชื่อเล่นของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง) พูดโทรศัพท์ ๒ ครั้ง แต่ไม่ทราบว่าพูดเรื่องอะไร นายมนต์ชัย ยลวิลาศ อยู่กับนายเอ็กซ์ จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา แต่นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ให้การใหม่อีกครั้งว่า นายเอ็กซ์กลับออกไปตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกาเศษ

ครั้นเมื่อนายมนต์ชัย ยลวิลาศ ให้การอีกครั้งหนึ่งโดยลำพัง นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ได้ให้การตามความเป็นจริง โดยไม่มีการใส่ความนางสาวอรัญญา มาหาญ แต่อย่างใด เพียงแต่ไม่ยอมเล่าถึงข้อความที่พูดคุยกับนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และอ้างว่ามีเพียงตนเอง นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียง ๓ คนเท่านั้น และไม่บอกถึงกรณีที่นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ถูกผู้ใดนำออกไปจากห้องสอบสวน

หากพิจารณาจากปากคำของนายมนต์ชัย ยลวิลาศ แล้วจะเห็นว่า ครั้งแรกพยายามใส่ร้ายนางสาวอรัญญา มาหาญ ว่าเป็นผู้ที่ขโมยโทรศัพท์มือถือของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน ไป แต่มาให้ตนเป็นผู้ไปขายแทนให้ ครั้นเมื่อมาถึงสถานีตำรวจ นายมนต์ชัย ยลวิลาศ กลับไม่เล่าข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจฟังเพื่อให้ตนเองพ้นจากความผิด ทั้งที่นายมนต์ชัย ยลวิลาศ ต้องมารออยู่ที่สถานีตำรวจตั้งแต่บ่ายจนกระทั่งค่ำ อีกทั้งหากนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน เจรจากันง่ายดายตามข้อกล่าวอ้างของนางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน และนางมณี ภูขันซ้าย แล้ว ย่อมไม่เป็นเหตุให้นายมนต์ชัย ยลวิลาศ จำต้องอยู่ที่สถานีตำรวจจนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ดังกล่าว และเมื่อนายมนต์ชัย ยลวิลาศ ให้ปากคำในครั้งหลัง กลับไม่ใส่ร้ายนางสาวอรัญญา มาหาญ แต่อย่างใด

ดังนั้น จากปากคำของพยานทั้งหมดในเหตุการณ์ภายในห้องสอบสวน ชั้นบนของสถานีตำรวจ ได้แก่ นางรัชฎาภรณ์ ภูกาสอน นางมณี ภูขันซ้าย นางสาวอรัญญา มาหาญ และนาย

มนต์ชัย ยลวิลาศ แล้ว เมื่อพิจารณาจากระยะเวลาที่แต่ละบุคคลอ้างถึง ประกอบกับการใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา และเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา เป็นหลัก ย่อมแสดงให้เห็นว่า คำชี้แจงของนางสาวอรัญญา มาหาญ น่าเชื่อถือมากที่สุด และคำชี้แจงดังกล่าวย่อมทำลายน้ำหนักของสำนวนการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกชุดที่ทำขึ้น อีกทั้งคำชี้แจงของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ขัดแย้งกันเอง โดยครั้งแรกอ้างว่าได้ปล่อยตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ นาฬิกา ครั้นเมื่อเกิดกรณีการใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ ขึ้น จึงเปลี่ยนเป็นว่า จ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง ไปนำตัวกลับมาที่สถานีตำรวจอีกครั้งหนึ่ง แล้วจึงปล่อยตัวไปในภายหลัง ซึ่งไม่สมเหตุสมผล เพราะจ่าสิบตำรวจสุทธินันท์ โนนทิง อ้างว่า ไปสถานีตำรวจทุกวัน และรู้จักนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นอย่างดี อีกทั้งที่สถานีตำรวจชั้นล่างมีกระดานแสดงรายชื่อของผู้ต้องขังทุกคน จึงต้องทราบถึงการจับกุมและการควบคุมตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อย่างแน่นอน อีกทั้งการนำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง กลับมาที่สถานีตำรวจอีกครั้งหนึ่ง โดยที่พันตำรวจตรีสุมิตร นันสถิตย์ และพันตำรวจตรีไพบูลย์ ฐิติญาณวิโรจน์ หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจอื่นๆ ที่อยู่ในสถานีตำรวจไม่โต้แย้งแต่อย่างใด ย่อมไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง นอกจากนี้ การที่นางสาวอรัญญา มาหาญ ยืนยันว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เป็นผู้นำตัวนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ออกจากห้องสอบสวนชั้นบนของสถานีตำรวจในเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ นาฬิกา และต่อมาในวันรุ่งขึ้นมีผู้ไปพบศพของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในเขตอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด และหากบรรดาญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ไม่อายัดศพ พร้อมนำศพมาให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ตรวจพิสูจน์ ซึ่งสอดคล้องกับคำแนะนำของแพทย์โรงพยาบาลร้อยเอ็ด ให้ตรวจพิสูจน์โดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง อาจทำให้กรณีนี้เปลี่ยนแปลงไปโดยเข้าใจว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ผูกคอตายเอง เมื่อพิจารณาจากรายงานการตรวจศพของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ย่อมแสดงให้เห็นถึงเยาวชนของชาติถูกทารุณกรรมอย่างโหดร้ายก่อนเสียชีวิต แล้วจึงนำศพไปแขวนคอเพื่ออำพรางคดี คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นสมควรให้นำผู้กระทำความผิดดังกล่าวมาลงโทษให้สาสมกับการกระทำดังกล่าว

๓.๓ อนึ่ง จากการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ สำหรับกรณีบันทึกคำให้การผู้ต้องหาของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ต่อหน้าสหวิชาชีพ ทั้งพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้ที่เด็กร้องขอ นักจิตวิทยา และทนายความ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๓๔ ตรี ทั้งนี้ เพื่อให้กระบวนการสอบปากคำสำหรับเยาวชนที่อายุไม่เกิน ๑๘ ปี สมควรได้รับการปกป้องและคุ้มครองอย่างจริงจัง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่มีความเข้าใจในด้านจิตวิทยาสำหรับเยาวชนเพียงพอ รวมถึงมิได้คำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจของเยาวชนที่อ่อนแอ และการใช้ภาษากับเยาวชนไม่เหมาะสม อันเป็นเหตุให้การสอบถามปากคำเยาวชนส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจและทำให้ผลการสอบสวนคลาดเคลื่อน ซึ่งเยาวชนดังกล่าวรวมถึงผู้เสียหาย พยานในชั้นสอบสวน และผู้ต้องหา อันเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๕๓ และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ ๑๙ ข้อ ๑ ย่อย และข้อ ๓๗ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว

ปรากฏว่า นางสา ถิตย์บุญครอง ย่าของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เป็นผู้ร่วมฟังการสอบปากคำของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง เพียงคนเดียวเท่านั้น โดยไม่มีกลุ่มสหวิชาชีพตาม

ความมุ่งหมายที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดไว้ เข้าร่วมฟังการสอบปากคำด้วย อันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จำเป็นต้องจัดทำบันทึกการชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ภาพถ่ายการนำชี้ที่เกิดเหตุจำนวน ๕ แผ่น และบันทึกคำให้การผู้ต้องหาของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ขึ้นมาใหม่อีกชุดหนึ่ง ซึ่งหากมีการเปรียบเทียบลายมือชื่อของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในบันทึกการชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ในภาพการนำชี้ที่เกิดเหตุ จำนวน ๕ แผ่น และในบันทึกคำให้การผู้ต้องหา เปรียบเทียบกับลายมือชื่อของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในบันทึกการจับกุมเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และลายมือชื่อของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในผลการทดสอบระหว่างเรียนที่ปรากฏในหน้า ๒ ของรายงานฉบับนี้ จะเห็นได้ว่า แตกต่างกันอย่างชัดเจน เพราะลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมและผลการทดสอบเป็นลายมือชื่อที่แท้จริง และญาติของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ก็ยืนยันว่า ลายมือชื่อของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในบันทึกการชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ในภาพการนำชี้ที่เกิดเหตุจำนวน ๕ แผ่น และในบันทึกคำให้การผู้ต้องหาดังกล่าว เป็นลายมือชื่อปลอมทั้งสิ้น โดยลายมือชื่อจริงของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จะมีสระอิ ที่ “ศักดิ์” ด้วย เป็นต้น

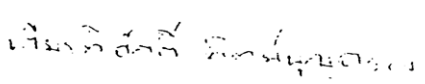

ลายมือชื่อในบันทึกการจับกุม

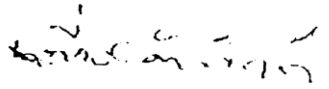

ลายมือชื่อในเอกสารอื่น

ดังนั้น ในการสอบสวนผู้ร่วมทำสำนวนการสอบสวนกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นสมควรให้มีการสอบสวนเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ นักจิตวิทยา และทนายความ ที่ร่วมสอบปากคำว่า เป็นลายมือชื่อของตนจริงหรือไม่ หากเป็นลายมือชื่อของตนจริง เห็นควรต้องดำเนินการประการใดประการหนึ่งต่อกลุ่มบุคคลดังกล่าว เพื่อป้องกันมิให้ผู้อื่นกระทำการเยี่ยงนี้อีก

๓.๔ นอกจากนี้ ตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ แจ้งว่า นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในขณะที่อายุเพียง ๑๕ ปี ถูกดำเนินคดีที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ในข้อหาลักทรัพย์ รับของโจร (ลักรถจักรยานยนต์ จำนวน ๑ คัน ราคาประมาณ ๑๕,๐๐๐ บาท) ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๒๓๔/๒๕๔๕ และหมายเลขแดงที่ ๔๔๖๑/๒๕๔๕ ระหว่าง พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์ โจทก์ กับนายวุฒิชัย เสนาธง จำเลยที่ ๑ นายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง จำเลยที่ ๒ นายเอกพล ช่างประเสริฐ จำเลยที่ ๓ ซึ่งศาลมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ พิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) วรรคสอง มาตรา ๓๓๖ ทวิ ประกอบกับมาตรา ๘๓ จำเลยทั้งสามอายุกว่าสิบสี่ปี ลดมาตราส่วนโทษคนละกึ่งหนึ่งตามมาตรา ๗๕ จำคุกคนละ ๒ ปี ๓ เดือน จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๖ จำคุกคนละ ๑ ปี ๑ เดือน ๑๕ วัน คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๔๒๑๙/๒๕๔๕ ของศาลนี้ ยังไม่มีคำพิพากษา คำขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ในคดีนี้ต่อจากโทษใน คดีดังกล่าว และความผิดฐานรับของโจรให้ยก

หากข้ออ้างของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เป็นความจริงแล้ว ย่อมสะท้อนให้เห็นว่ากระบวนการยุติธรรมของประเทศไทยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่ง

ราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๗๕ ทำให้เยาวชนที่มิได้อยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะหากอยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวแล้ว เยาวชนเหล่านี้คงไม่ต้องโทษจำคุกเหมือนกรณีนี้ ดังนั้น ชอบที่รัฐควรจะขยายเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอยู่เดิม ให้ครอบคลุมออกไปจนครบถ้วนในทุกจังหวัดทั่วประเทศ อีกทั้ง กระบวนการยุติธรรมดังกล่าวยังขัดกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ข้อ ๑๙ ข้อ ๑ ย่อย และข้อ ๓๗ อย่างชัดแจ้ง

๓.๕ กรณีการทารุณกรรมอย่างโหดร้าย เฉกเช่นกรณีของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครองแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ยังได้กระทำต่อนายกฤตชาดล ปัญจะ หรือแม็กกี้ ที่ร่วมกับนายสุรศักดิ์ ปูนกลาง และนายราเมศ ธีระทัศน์ศิริพจน์ กระทำความผิดปล้นโทรศัพท์มือถือของนางบุญล้น ถิตย์สถิตย์ จากนายเชิดชัย ถิตย์สถิตย์ ที่ยืมโทรศัพท์มือถือของมารดาไปใช้ โดยการปล้นดังกล่าวใช้มีดเป็นอาวุธ ต่อมานางทิพย์ ปัญจะ มาประกันตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ ที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และเจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่าได้ปล่อยตัวไปเหมือนกับกรณีนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ตามข้ออ้างของเจ้าหน้าที่ตำรวจในครั้งแรก อีกทั้งนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง และนายกฤตชาดล ปัญจะ มีประวัติเคยกระทำความผิดมาก่อนเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ จากรายการถอดรหัสของสถานีวิทยุโทรทัศน์ไอทีวี ที่เพิ่งออกอากาศไปเมื่อไม่กี่เดือนมานี้ ระบุว่า เยาวชนในเขตพื้นที่ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ เสียชีวิตโดยไม่ทราบตัวผู้กระทำความผิด ตั้งแต่วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ จนถึงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๘ จำนวนถึง ๒๑ ราย มีทั้งเพศชายและหญิง โดยมีการปิดสำนวนการสอบสวนไปแล้ว จำนวน ๘ คดี ส่วนคดีที่เหลือนั้นอยู่ระหว่างการสอบสวน ประกอบกับเรื่องร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีจำนวนมากมายที่เป็นการทรมานหรือการกระทำที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือการกระทำที่เหยียบย่ำศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ โดยเกิดขึ้นจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐแทบทั้งสิ้น อีกทั้งยังเกิดขึ้นในแทบทุกพื้นที่ในราชอาณาจักรไทย ซึ่งการเหยียบย่ำศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ บางกรณีก็ไม่เป็นความผิดตามกฎหมาย อีกทั้งยังไม่มีองค์กรใดที่รับผิดชอบในการสอบสวนและลงโทษผู้กระทำความผิดดังกล่าวอย่างจริงจัง ดังนั้น เพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองเยาวชน และประชาชนทุกคนไม่ว่าเพศ เชื้อชาติ ภาษา หรือศาสนาใดที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า การเข้าเป็นภาคีโดยการภาคยานุวัตรต่ออนุสัญญาต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี (Convention against Tortune and Other Cruel Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) หรือ CAT ซึ่งสถานะปัจจุบัน (เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๙) มีจำนวน ๑๔๑ ประเทศ ที่ให้สัตยาบัน รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่มีประเทศที่เป็นภาคีโดยการภาคยานุวัตรเพียง ๑๘ ประเทศเท่านั้น จึงสมควรที่รัฐไทยควรเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าวโดยเร็วต่อไป

๓.๖ กรณีของบริษัท โทเทิ่ล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) ได้แจ้งข้อมูลว่า ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ นางสาวอรัญญา มาหาญ ใช้โทรศัพท์มือถือ หมายเลข ๐๙-๗๒๑๕๓๔๑ มีเพียง ๒ ครั้ง คือ เวลา ๑๓.๕๗ นาฬิกา และเวลา ๑๔.๔๖ นาฬิกาเท่านั้น ทั้งที่ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอจังหาร จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งรวมถึงการใช้โทรศัพท์มือถือของนางสาวอรัญญา มาหาญ โดยนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา และเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา อย่างครบถ้วน การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ โดยคำสั่งแต่งตั้งของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ตามมาตรา ๑๙๙ และ

มาตรา ๒๐๐ และในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการชุดต่างๆ ทุกชุด ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อทำการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรรมการหรืออนุกรรมการดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น การกระทำให้ข้อมูลอันเป็นเท็จของบริษัท โทเทิ่ล แอ็คเซ็ส คอมมูนิเคชั่น จำกัด (มหาชน) จึงเป็นความผิดต่อกฎหมายโดยชัดแจ้ง

ข้อ ๔ มาตรการการแก้ไขปัญหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อเสนอต่อรัฐบาล กล่าวคือ

๑. ให้รัฐบาลมีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ให้สอบสวนเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกสถานีตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการทำสำนวนสอบสวนกรณีการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ตั้งแต่ผู้บังคับบัญชาทั้งระดับจังหวัดและระดับภาค รวมทั้งผู้ร่วมลงลายมือชื่อในการสอบปากคำนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ในฐานะสหวิชาชีพ พร้อมทั้งให้มีการลงโทษตามโทษานุโทษ โดยให้รัฐบาลดำเนินการภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๒. ให้รัฐบาลเยียวยาความเสียหายจากการเสียชีวิตของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง อันเนื่องมาจากการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ให้แก่ครอบครัวของนายเกียรติศักดิ์ ถิตย์บุญครอง ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๓. ให้รัฐบาลเยียวยาความเสียหายจากการหายตัวไปของนายกฤตชาดล ปัญจะ ในระหว่างการควบคุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ และชดใช้ความเสียหายจากการที่ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ริบเงินประกันตัวนายกฤตชาดล ปัญจะ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ครอบครัวของนายกฤตชาดล ปัญจะ ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔. ให้รัฐบาลออกกฎหมายเพื่อขยายเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอยู่เดิมให้ครอบคลุมทุกจังหวัดทั่วประเทศ ภายในกำหนดเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๕. ให้รัฐบาลเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมาน และการปฏิบัติหรือลงโทษอื่นที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ภายในกำหนดเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๖๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนยุติธรรม กรณีการลงโทษทางอาญา

ผู้ร้อง นายประสงค์ อ่อนละมูล

ผู้ถูกร้อง ปกปิดชื่อ

นายประสงค์ อ่อนละมูล ได้ร้องเรียนทางโทรศัพท์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๑๙/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เด็กหญิงซึ่งเป็นญาติของผู้ร้องได้ขโมยเงินของผู้ร้องแล้วหนีไปพักอาศัยอยู่กับครูคนหนึ่งของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ผู้ร้องได้ไปตามเด็กหญิงกลับบ้านแต่เด็กหญิงไม่ยอมกลับ ต่อมาวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ภรรยาของผู้ร้องได้ไปตามเด็กหญิงอีกครั้ง แต่ครูคนดังกล่าวกลับแจ้งข้อหาผู้ร้องว่าข่มขืนและทำร้ายร่างกายเด็กหญิง จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ได้แจ้งข้อหาผู้ร้องฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง แต่ผู้ร้องให้การปฏิเสธ

บิดาของเด็กหญิงได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมาวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาพบผู้ร้องที่บ้านและพบยาบ้าจำนวน ๑ เม็ด จึงแจ้งข้อหามียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมโดยตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานจากพยานเอกสารที่ผู้ร้องส่งให้ คือ

พยานเอกสาร เป็นสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๙๔๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๕/๒๕๔๗ ศาลจังหวัดนครปฐม ระหว่าง พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐม โจทย์ กับนายประสงค์ อ่อนละมูล จำเลย

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการฯ ได้ติดต่อผู้ร้องและทราบว่า ขณะนี้พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐมได้ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดนครปฐม ข้อหากระทำชำเรา คดีหมายเลขดำที่ ๙๔๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๕/๒๕๔๗ ต่อมาวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ศาลจังหวัดนครปฐมได้มีคำพิพากษาว่า

"จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ จำเลยกระทำความผิด ๔ กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ ๗ ปี รวม ๔ กระทง เป็นจำคุก ๒๘ ปี ให้นับโทษจำคุกจำเลยนี้ต่อจากโทษจำคุกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๑๙๐/๒๕๔๕ และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๒๘๔๒/๒๕๔๖ ของศาลนี้"

ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์ ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลอุทธรณ์

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๙ มีความเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่าประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาทั้งสองคดีของศาลจังหวัดนครปฐม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๒๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๐/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอให้ติดตามคนร้าย

ผู้ร้อง นายสุธรรม ภักดีบูรณ์

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่

นายสุธรรม ภักดีบูรณ์ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๖ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๔๗/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องเคยมีเรื่องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มาแล้ว ๒ ครั้ง คือ

ครั้งที่หนึ่ง เมื่อประมาณปี ๒๕๔๒-๒๕๔๓ หลานชายของผู้ร้องได้ขอยืมรถยนต์ของน้องชายของผู้ร้องไป ได้เฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ของตำรวจ จากนั้นได้หลบหนีและนำรถยนต์คืนน้องชายของผู้ร้องที่ร้านน้ำชา แต่ไม่ได้บอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อน้องชายของผู้ร้องได้ขับรถยนต์กลับบ้าน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับน้องชายของผู้ร้องใส่กุญแจมือแล้วนำไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เอาถุงคลุมหน้าและซ้อมน้องชายของผู้ร้อง เมื่อผู้ร้องทราบเรื่องดังกล่าวจึงได้ร้องเรียนไปที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ และสามารถตกลงกันได้เรื่องจึงยุติ

ครั้งที่สอง เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบประมาณ ๕ นาย ได้มาจับตัวหลานชายของผู้ร้องที่บ้าน น้องชายของผู้ร้องได้เข้าช่วยเหลือ ซึ่งมีการใช้กำลังกอดรัดฟัดเหวี่ยงกัน หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้มาเช่าร้านเพื่อขายกาแฟบริเวณหน้าบ้านของผู้ร้อง น้องชายของผู้ร้องได้เข้าไปนั่งบริเวณร้านดังกล่าวและได้พูดจาทำนองต่อว่าตำรวจ จนกระทั่งวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๖ น้องชายของผู้ร้องถูกยิงตายหน้าร้านแอนแอนใกล้บ้านของผู้ร้อง ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวว่า น้องชายของผู้ร้องเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่ผู้ร้องเชื่อว่าเป็นการยิงผิดตัวและอาจมีการใช้จังหวะนี้ล้างแค้นผู้ร้องจากกรณีที่ผู้ร้องเคยมีเรื่องกับตำรวจ

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ช่วยเหลือในการติดตามคนร้าย

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้มีหนังสือถึงผู้ร้องตามที่อยู่ที่ระบุไว้ในคำร้องเรียน เพื่อขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติม แต่ไม่สามารถติดต่อผู้ร้องได้

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากคณะอนุกรรมการฯ ไม่สามารถติดต่อผู้ร้องได้ จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายฮาโรน ตาแห

ผู้ถูกร้อง ไม่ระบุ

นายฮาโรน ตาแห ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อ ตามคำร้องเลขรับที่ ๗๓๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๗๑ ปี เมื่อปี ๒๕๔๑ บุตรสาวของผู้ร้องและหลานสาวถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดนจับกุมข้อหาหรือฐานความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ เมื่อผู้ร้องทราบเรื่องจึงไปที่สถานีตำรวจได้สอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าไม่มีชื่อของบุตรสาวและหลานสาวของผู้ร้อง ผู้ร้องเดินออกมาจากสถานีตำรวจได้ประมาณ ๖๐-๗๐ เมตร ได้มีชายคนหนึ่งบอกว่า บุตรสาวและหลานสาวอยู่ชั้นบนของสถานีตำรวจ จากนั้นชายคนดังกล่าวได้นำทางไป เมื่อไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พูดว่า “ผู้ต้องหาที่หลบหนีได้เข้ามอบตัวแล้ว” และได้แจ้งข้อหาผู้ร้อง พร้อมทั้งใส่กุญแจมือ

ศาลจังหวัดนราธิวาสได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกตลอดชีวิตแก่ผู้ร้องและบุตรสาว ผู้ร้องไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แต่อย่างใด คดีนี้มีจำเลย ๓ คน แต่ศาลยกฟ้องไปหนึ่งคน ซึ่งเป็นเจ้าของเฮโรอีน

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอรื้อฟื้นคดีขึ้นมาใหม่

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คดีนี้ พนักงานอัยการจังหวัดนราธิวาสยื่นฟ้องนายฮาโรน ตาแห จำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดนราธิวาส ในข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ คดีอาญาหมายเลขดำที่ ๙๒๑/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๒๑๔๔/๒๕๔๔ ต่อมาศาลจังหวัดนราธิวาสได้มีคำพิพากษาว่า

".....จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ จำคุกตลอดชีวิต ริบเฮโรอีนของกลาง ส่วนธนบัตรที่ใช้ในการล่อซื้อจำนวน ๒๔๐,๐๐๐ บาท คืนแก่เจ้าของ สำหรับจำเลยที่ ๓ เนื่องจากพยานหลักฐานโจทก์ไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าร่วมกันกับจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ มีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ให้ยกฟ้อง แต่ให้ขังไว้ในระหว่างอุทธรณ์"

ต่อมา ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ได้มีคำพิพากษาแก้เป็นว่า "...จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรค ๒ (เดิม) มาตรา ๖๖ วรรค ๑ (เดิม) ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓ ฐานร่วมกันมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเฮโรอีนโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการกระทำกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันจำหน่ายเฮโรอีนโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยทั้งสามคนละตลอดชีวิต นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น"

ผู้ร้องได้ยื่นฎีกาและศาลฎีกาได้มีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๘ พิพากษาว่า "..... พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำคุกจำเลยทั้งสามไว้คนละ ๔๐ ปี จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพในชั้นจับกุม เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายมาตรา ๗๘ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม คงให้จำคุกจำเลยทั้งสามไว้คนละ ๒๖ ปี ๘ เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๙"

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๙๒๑/๒๕๔๓ หมายเลขแดงที่ ๒๑๔๔/๒๕๔๔ ศาลจังหวัดนราธิวาสและเป็นคดีถึงที่สุดแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอให้แยกฟ้องคดียาเสพติด

ผู้ร้อง นายนิยม รัตติโชติ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจ (ไม่ได้ระบุว่าสถานีตำรวจใด)

นายนิยม รัตติโชติ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๑๘๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมข้อหามียาเสพติด (ยาบ้า) จำนวน ๑,๐๐๐ เม็ด ไว้ในครอบครอง ผู้ร้องให้การรับสารภาพ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำยาบ้าจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด เฮโรอีนและปืน มาจากที่ใดไม่ทราบและให้ผู้ร้องลงชื่อรับสารภาพโดยที่ผู้ร้องไม่ได้อ่านข้อความแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่ยาบ้าจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด นั้น มีผู้อื่นรับเป็นเจ้าของแล้ว

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมกับผู้ร้องโดยแยกสำนวนฟ้องคดีของผู้ร้องในความผิดมียาเสพติด ๑,๐๐๐ เม็ด ออกจากสำนวนฟ้องยาเสพติด ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด เฮโรอีนและอาวุธปืน

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้มีหนังสือถึงผู้ร้องที่เรือนจำกลางสุราษฎร์ธานีเพื่อติดตามผลของคดีของผู้ร้องและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม แต่ผู้ร้องก็มิได้ติดต่อกลับแต่อย่างใด จึงไม่สามารถทราบได้ว่าคดีที่ผู้ร้องถูกฟ้องร้องนั้นอยู่ศาลใด และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมอยู่สถานีตำรวจใด

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า ผู้ร้องรับสารภาพว่า ยาเสพติด (ยาบ้า) จำนวน ๑,๐๐๐ เม็ด ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจค้นพบนั้นเป็นของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงต้องรับผิดตามกฎหมาย และคำร้องเรียนของผู้ร้องเป็นประเด็น

เดียวกันกับคดีในชั้นศาล หากผู้ร้องเห็นว่าจำนวนยาเสพติดที่ถูกฟ้องนั้นไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง ผู้ร้องสามารถยกขึ้นมาต่อสู้คดีในชั้นศาลได้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอให้สอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ

ผู้ร้อง นายจรัล คำสด

ผู้ถูกร้อง เจ้าพนักงานตำรวจประจำกองกำกับการสืบสวน กองบังคับการตำรวจนครบาล ๕

นายจรัล คำสด ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๕๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ร้อง เพื่อนสาว และน้องสาวของเพื่อนสาว เดินไปยังลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งเพื่อขับรถกลับบ้านนั้น ได้มีกลุ่มชายฉกรรจ์ประมาณ ๔-๕ คน เข้ามาจับกุมตัวผู้ร้องโดยไม่มีการตรวจค้นแต่อย่างใด และได้ยึดรถยนต์เก๋งยี่ห้อ BMW สีเขียว ทะเบียน ธพ ๖๗๘๑ กรุงเทพมหานคร ของผู้ร้อง จากนั้นได้นำตัวผู้ร้องและบุคคลอีก ๒ คน ไปที่กองกำกับการสืบสวนถนนพญาไท และได้ทำการสอบสวนโดยกักขังไว้ที่ห้องประชุมเป็นเวลา ๒ ชั่วโมง จากนั้นตำรวจชุดดังกล่าวได้นำตัวผู้ร้องไปที่ลานจอดรถของกองกำกับการสืบสวนเพื่อตรวจค้นรถยนต์ของผู้ร้อง จากการตรวจค้นพบยาเสพติด (ยาบ้า) จำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด บรรจุในกระดาษหนังสือพิมพ์ บริเวณซอกเก็บของข้างล้ออะไหล่ จึงแจ้งข้อกล่าวหาและให้ลงชื่อในบันทึกการจับกุมแต่ผู้ร้องได้ให้การปฏิเสธ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ทำร้ายร่างกายโดยเตะ กระทืบที่ชายโครงและตบศีรษะผู้ร้อง ส่วนบุคคลอีก ๒ คน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปล่อยตัวไป ขณะที่ผู้ร้องถูกควบคุมตัวอยู่ที่สถานีตำรวจนครบาลพระโขนง ได้รับความทุกข์ทรมาน

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้สอบสวนการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คดีนี้พนักงานอัยการยื่นฟ้องนายจรัล คำสด ต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ความผิดตามพระราชบัญญัติ

ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ ศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาว่า

"...จำเลยมีความผิดฐานจำหน่ายและพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ลงโทษประหารชีวิต ให้ริบของกลาง รถจักรยานยนต์จำนวน ๒ คันและโทรศัพท์มือถือยี่ห้อโนเกีย"

ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๘ ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้องเป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๑๖๖/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๔๙๗๕/๒๕๔๗ ศาลอาญากรุงเทพใต้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ *"ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้"* จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๗/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีสามีถูกจับกุมข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น

ผู้ร้อง นางสาววรรณา นาฬิกา ร้องแทน นายสุวิทย์ คำจีน

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลประเวศ

นางสาววรรณา นาฬิกา ได้ร้องเรียนทางโทรศัพท์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๖๓/๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องเป็นภริยาของนายสุวิทย์ คำจีน เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๗ สามีของผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลประเวศ จับกุมข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๖ บริเวณหลังสุเหร่าบึงหน้าบอน แขวงประเวศ เขตประเวศ ทั้งๆ ที่สามีของผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิด แต่กลับอ้างว่าสามีของผู้ร้องร่วมกันฆ่าผู้อื่น

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คดีนี้พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนายสุวิทย์ คำจีน เป็นจำเลยต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นทำร้ายอันตรายสาหัส คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๕๖/๒๕๔๗ ศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษา “ยกฟ้อง” และพนักงานอัยการไม่ได้อุทธรณ์ คดีถึงที่สุด

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอค่าทดแทนความเสียหายกรณีถูกคุมขังในระหว่างการพิจารณาคดีจากกระทรวงยุติธรรม ขณะนี้ยังไม่ทราบผล

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความ

ปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๔๕๖/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๑๔๕๑/๒๕๔๘ ศาลอาญากรุงเทพใต้ และคดีถึงที่สุด ขณะนี้ผู้ร้องได้ไปยื่นของค่าทดแทนผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

"ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายอนุวัฒน์ อัศวเอื้อบุญญา

ผู้ถูกร้อง ไม่ระบุ

นายอนุวัฒน์ อัศวเอื้อบุญญา ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๙๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องเป็นหลานชายของนางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ ซึ่งปัจจุบันถูกควบคุมตัวอยู่ที่ทัณฑสถานหญิงกลาง เพราะศาลฎีกาได้มีพิพากษาประหารชีวิตและศาลได้ลดโทษเหลือจำคุก ๔๐ ปี ในข้อหาจ้างวานฆ่า ซึ่งนางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ มิได้เป็นผู้กระทำความผิด แต่ถูกจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ในคดีกล่าวหาว่าเป็นผู้จ้างวานฆ่านายไกรลาส วิญญูรัตน์ นางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ เชื่อว่าเป็นเหตุมาจากการแย่งผลประโยชน์และความขัดแย้งเกลียดชังของบุคคลอื่น

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คดีนี้พนักงานอัยการ กอง ๑๐ ได้ยื่นฟ้องนางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ เป็นจำเลยที่ ๑ ต่อศาลอาญา ความผิดฐานจ้างวานฆ่า คดีหมายเลขดำที่ ๗๐๔๒/๒๕๒๙ ซึ่งคดีนี้ศาลศาลฎีกาได้มีคำพิพากษา ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๒๗๑๑/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๗ พิพากษาว่า "ประหารชีวิต แต่ลดโทษคงจำคุก ๔๐ ปี"

ผู้ร้องอ้างว่า จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ที่เคยกล่าวหาว่านางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ เป็นผู้จ้างวานฆ่านายไกรลาส วิญญูรัตน์ ในระหว่างการพิจารณาของศาลนั้น ได้เขียนหนังสือสารภาพหลังจากที่ศาลฎีกาได้ตัดสินแล้วว่า นางวิมลรัตน์ วิญญูรัตน์ มิได้เป็นผู้จ้างวานฆ่านายไกรลาส วิญญูรัตน์ คณะอนุกรรมการฯ จึงแนะนำว่า หากผู้ร้องมีพยานหลักฐานใหม่สามารถยื่นคำร้องขอรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ตาม

พระราชบัญญัติการรื้อฟื้นคดีอาญาขึ้นพิจารณาใหม่ พ.ศ.๒๕๒๖ มาตรา ๕ "คดีใดที่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้บุคคลใดต้องรับโทษอาญาในคดีนั้นแล้ว อาจมีการร้องขอให้รื้อฟื้นคดีขึ้นพิจารณาพิพากษาใหม่ได้ เมื่อปรากฏว่า

(๑) พยานบุคคลซึ่งศาลได้อาศัยเป็นหลักในการพิพากษาคดีอันถึงที่สุดนั้น ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในภายหลังแสดงว่าคำเบิกความของพยานนั้นเป็นเท็จ หรือไม่ถูกต้องตรงกับความจริง

(๒) พยานหลักฐานอื่นนอกจากพยานบุคคลตาม (๑) ซึ่งศาลได้อาศัยเป็นหลักในการพิจารณาพิพากษาคดีอันถึงที่สุดนั้น ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดในภายหลังแสดงว่าเป็นพยานหลักฐานปลอมหรือเป็นเท็จ หรือไม่ถูกต้องตรงกับความจริง หรือ

(๓) มีพยานหลักฐานใหม่อันชัดแจ้งและสำคัญแก่คดีซึ่งถ้าได้นำมาสืบในคดีอันถึงที่สุดนั้นจะแสดงว่าบุคคลผู้ต้องรับโทษอาญาโดยคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นไม่ได้กระทำความผิด"

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการฯ ความปรากฏว่า ประเด็นตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง เป็นประเด็นเดียวกันกับคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๗๐๔๒/๒๕๒๙ หมายเลขแดงที่ ๔๙๗๗/๒๕๓๓ ของศาลอาญา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๗๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในร่างกาย

ผู้ร้อง นางอรนุช เปาวัลย์

ผู้ถูกร้อง ตำรวจนายหนึ่ง

นางอรนุช เปาวัลย์ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ เลขรับคำร้องที่ ๓๖๙/๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องประกอบอาชีพเปิดร้านขายโทรศัพท์เคลื่อนที่ตั้งอยู่ในห้างมาบุญครอง โดยผู้ร้องกู้เงินจากผู้ถูกร้องเป็นจำนวน ๗๐๐,๐๐๐ บาท (เจ็ดแสนบาทถ้วน) ซึ่งผู้ร้องได้ชำระหนี้แก่ผู้ถูกร้องตลอดมา

จากนั้นผู้ร้องได้มีสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยากับผู้ถูกร้อง และได้ถูกผู้ถูกร้องทำร้ายร่างกายเป็นประจำเพราะความหึงหวง และพยายามหน่วงเหนี่ยวผู้ร้องโดยการยึดบัตรประจำตัวประชาชน และหนังสือเดินทางของผู้ร้องไว้

ผู้ร้องพยายามขอแยกทางจากผู้ถูกร้อง ผู้ถูกร้องได้ให้ผู้ร้องทำสัญญาเงินกู้ไว้เป็นประกันจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท (สองแสนบาทถ้วน) เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเกี่ยวข้องกันอีก ซึ่งในความเป็นจริงผู้ร้องมิได้เป็นหนี้แต่อย่างใด

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ

๑. ขอความเป็นธรรม และหามาตรการคุ้มครองความปลอดภัยผู้ร้อง

๒. ขอให้ประสานงานให้ผู้ร้องกลับไปประกอบอาชีพได้ตามเดิม

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร ๑. หนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๔๗

๒. บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

ไม่มี

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาแล้วในการประชุมครั้งที่ ๒๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ เห็นว่า ในประเด็นที่ผู้ร้องทำสัญญาเงินกู้กับผู้ถูกร้องไว้เป็นเงินจำนวน๒๐๐,๐๐๐ บาทนั้น ผู้ร้องไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ถูกร้อง เพราะเป็นมูลหนี้ที่ไม่มีอยู่จริง สัญญาเงินกู้ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ส่วนกรณีการถูกทำร้ายร่างกายของผู้ร้อง ผู้ร้องได้ร้องเรียนไปยังผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และเข้าแจ้งความร้องทุกข์กล่าวโทษผู้ถูกร้องต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีแล้ว จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๘๐/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ผู้ร้อง ปกปิดชื่อ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขที่ ๓๒๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ว่า เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ถูกยิงเสียชีวิต และถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมีมูลและอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑. ความเป็นมา

นายนิคม อุ่นแก้ว อายุ ๓๐ ปี นางกัญรญา อุ่นแก้ว อายุ ๒๖ ปี ได้อยู่กินฉันท์สามีภรรยากันที่บ้านเลขที่ ๑๗๕ หมู่ที่ ๑๑ บ้านซับสะเดา ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา มีบุตรด้วยกัน ๒ คน ได้แก่ เด็กชายคนิพนธ์ อุ่นแก้ว อายุ ๘ ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และเด็กชายพิชิตชัย อุ่นแก้ว อายุ ๑ ปี เดิมทั้งสองคนประกอบอาชีพรับจ้างทำงานก่อสร้าง ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ นายนิคม อุ่นแก้ว ได้รับรางวัลที่ ๑ จากสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล งวดประจำวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๔ หมายเลข ๐๙๑๙๘๒ จำนวน ๒ ฉบับ เป็นเงินจำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หกล้านบาทถ้วน) นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ได้นำเงินรางวัลดังกล่าวมาปลูกสร้างบ้านเลขที่ ๑๗๕ ดังกล่าว พร้อมทั้งเปิดเป็นร้านขายของชำในหมู่บ้าน (อยู่ห่างจากบ้านของนายสา และนางแก้ว ภู่มาลา บิดามารดาของนางกัญรญา อุ่นแก้ว ประมาณ ๑๐ เมตร) และนำเงินไปซื้อรถยนต์กระบะสองคัน ยี่ห้อนิสสัน รุ่นบิ๊กเอ็ม เป็นรถยนต์มือสอง เพื่อใช้บรรทุกสินค้ามาจำหน่ายในร้านค้า ซึ่งต่อมาได้ขายรถยนต์คันดังกล่าวไป และเช่าซื้อรถยนต์คันใหม่ คือ รถยนต์กระบะยี่ห้อนิสสัน รุ่นฟรอนเทียร์ และรถยนต์บรรทุก ๖ ล้อ ยี่ห้อฮีโน่ ซึ่งต้องชำระค่าเช่าซื้อเป็นเวลา ๔ ปี

นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว มีรายได้จากร้านขายของชำประมาณวันละ ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ บาท ต่อวัน หลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วมีกำไรวันละประมาณ ๑,๐๐๐ บาท

ข้อ ๒. การตรวจสอบ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาตรวจสอบโดยให้ผู้ร้อง ผู้ถูกร้อง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร และชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา ดังนี้

๒.๑ คำชี้แจงของผู้ร้อง

ผู้ร้องและญาติของผู้ตาย ได้ชี้แจงด้วยวาจาว่า

เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๖ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ประมาณ ๑๐ นาย ได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดนครราชสีมา เข้าตรวจค้นบ้านเลขที่ ๑๗๕ ดังกล่าว โดยกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติอันเกี่ยวเนื่องกับยาเสพติด แต่ผลการตรวจค้นไม่พบยาเสพติดและสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด

นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ทราบว่ามีชื่อตนในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทั้งสองจึงได้แสดงหลักฐานการโอนเงินผ่านธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาราชดำเนิน จำนวนเงิน ๕,๖๖๘,๙๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินรางวัลที่ ๑ หลังจากหักภาษีและบริจาคให้มูลนิธิการกุศลแห่งหนึ่งแล้ว ให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตน และเพื่อประกอบการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายนิคม อุ่นแก้ว ได้เดินทางไปยังสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล เลขที่ ๓ ถนนราชดำเนินกลาง กรุงเทพมหานคร เพื่อขอหนังสือรับรองลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ในวันรุ่งขึ้น นายนิคม อุ่นแก้ว ได้นำหนังสือรับรองเงินรางวัลไปยื่นต่อดาบตำรวจสามารถ อกอุ่น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่รู้จักกันซึ่งรับปากว่าจะนำเสนอต่อผู้บังคับบัญชาทราบต่อไป โดยเข้าใจว่า เมื่อแสดงความบริสุทธิ์เช่นนี้แล้วคงจะไม่เกิดอันตรายขึ้นแก่ตนและครอบครัว

ต่อมาในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ นาฬิกา นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ได้เดินทางด้วยรถยนต์กระบะ ยี่ห้อนิสสัน รุ่นฟรอนเทียร์ พร้อมเพื่อนบ้านอีก ๑ ราย คือ นางประกอบ ลีพิลา เพื่อไปซื้อของจากตลาดสดในอำเภอครบุรีมาขายในร้านขายของชำของตน ในระหว่างทางได้มีคนร้ายจำนวน ๓ คน เรียกให้นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว พร้อมเพื่อนบ้านลงจากรถยนต์กระบะและให้นั่งลงข้างรถยนต์ดังกล่าว แล้วคนร้ายได้ใช้อาวุธปืนจ่อยิงอย่างอุกอาจ นางกัญรญา อุ่นแก้ว ถูกยิง ๔ นัด และนายนิคม อุ่นแก้ว ถูกยิง ๓ นัด หลังจากนั้นคนร้ายได้ใช้เท้าถีบเพื่อนบ้านข้างต้นและตะโกนไล่ให้หนีไป ซึ่งสร้างความหวาดกลัวให้แก่เพื่อนบ้านผู้นั้นเป็นอย่างยิ่ง คนร้ายยังได้ปลดเอาทรัพย์สินของผู้ตายทั้งสอง ได้แก่ สร้อยคอทองคำจำนวน ๒ เส้น น้ำหนักรวม ๓ บาท กระเป๋าสตางค์พร้อมเงินที่เตรียมไปซื้อของ และเอกสารในกระเป๋าของผู้ตายทั้งสองไป

เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรีมาถึงที่เกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ตรวจสภาพที่เกิดเหตุนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจพบยาบ้าจำนวน ๑๗ เม็ด ที่บริเวณหลังเบาะที่นั่งด้านคนขับ โดยขณะตรวจค้นดังกล่าวญาติผู้ตายมิได้อยู่ร่วมในการตรวจค้นดังกล่าวด้วย ครั้นต่อมาเวลาประมาณ ๐๙.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำหมายค้นฉบับเดิมที่เข้าตรวจค้นเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๖ มาแสดงเพื่อเข้าตรวจค้นที่บ้านของผู้ตายทั้งสอง แล้วยึดโทรศัพท์มือถือจำนวน ๒ เครื่อง รถยนต์บรรทุก ๖ ล้อ ยี่ห้อฮีโน่ และสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาโชคชัย ที่มีเงินฝากจำนวน

๑,๘๑๖,๒๙๑.๑๐ บาทไป โดยอ้างว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด และญาติของผู้ตายได้ลงลายมือชื่อในบันทึกการตรวจค้นเท่านั้น

หลังจากเกิดเหตุ หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวการเสียชีวิตของผู้ตายทั้งสองคน ความว่า

"อีกรายเหตุเกิดเมื่อเวลา ๐๔.๓๐ นาฬิกา พ.ต.ต.ประจวบ เพ็งศิริ สารวัตรเวรคนเดิมไปตรวจสอบ เหตุยิงกันตายอีก ๒ ศพ ที่ถนนสายบ้านใหม่-ซับสะเดา หมู่ ๑๑ ต.บ้านใหม่ พบรถปิคอัพสีบรอนซ์เทาทะเบียน บร ๓๓๔๖ นครราชสีมา จอดอยู่บนถนน ด้านท้ายรถพบศพนายนิคม อุ่นแก้ว อายุ ๓๐ ปี พ่อค้าขายของชำ อยู่บ้านเลขที่ ๑๗๕ หมู่ ๑๑ บ้านซับสะเดา ต.บ้านใหม่ ถูกยิงด้วยปืน ๑๑ มม. ที่หน้าผากและศีรษะ และนางกัญรญา อุ่นแก้ว อายุ ๒๖ ปี ภรรยาถูกยิงที่คาง คิ้ว และแก้ม ในรถพบยาบ้า๑๗ เม็ด ซุกซ่อนอยู่หลังเบาะคนขับ เบื้องต้นสันนิษฐานว่า ชนวนเหตุสังหารโหด น่าจะมาจากการหักหลังธุรกิจค้ายาบ้า

ต่อมาตอนสายวันเดียวกัน พล.ต.ต.มหัคฆพันธ์ สุรคุปต์ ผบก.ภ.จ.นครราชสีมา สั่งการให้ พ.ต.อ.ประจวบ จันทรประวิตร ผกก.สภ.อ.ครบุรี ไปตรวจสอบบ้านของผู้ตายทั้ง ๒ ราย เพื่อยึดทรัพย์สินที่คาดว่าจะได้มาจากการค้ายาบ้า ยึดรถยนต์ปิคอัพ ๑ คัน และสมุดบัญชีเงินฝากธนาคาร รวมมูลค่ากว่า ๔ ล้านบาท ไว้ตรวจสอบที่มาต่อไป"

ผู้ร้องเห็นว่า การยึดทรัพย์สินและการลงข่าวของสื่อมวลชนสร้างความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงและความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัวและญาติของผู้ตายทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง

๒.๒ คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง

๒.๒.๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมส่งเอกสารประกอบคำชี้แจง ดังนี้

เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลา ๐๔.๓๐ นาฬิกา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรสอบสวน ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุว่า มีผู้ถูกยิงเสียชีวิต เหตุเกิดที่ถนนสายบ้านห้วยทราย-บ้านหินลับ บริเวณทางแยกเข้าหมู่บ้านหินลับ-ซับสะเดา หมู่ ๑๑ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา จึงพร้อมด้วยผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา นายแพทย์ประจำโรงพยาบาลครบุรี ออกไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ เมื่อถึงที่เกิดเหตุ พบรถยนต์กระบะ ยี่ห้อนิสสัน หมายเลขทะเบียน บร ๓๓๔๖ นครราชสีมา จอดอยู่บริเวณที่เกิดเหตุ พบศพนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว สามีภรรยานอนเสียชีวิตอยู่บนถนนด้านหลังรถยนต์คันดังกล่าว และพบหัวกระสุนปืนจำนวน ๒ หัว ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ จึงร่วมกับนายแพทย์ทำการชันสูตรพลิกศพ และได้ตรวจสอบภายในรถยนต์คันนั้น ผลการตรวจสอบ พบยาบ้าชนิดเม็ดสีส้ม ลักษณะกลมแบน มีตัวอักษร WY ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเรียบ ห่อด้วยกระดาษตะกั่ว จำนวน ๑๗ เม็ด ซุกซ่อนอยู่ที่ผ้าคลุมเบาะด้านหลังผู้ขับขี่ จึงได้ตรวจยึดไว้ เป็นของกลาง รับคำร้องทุกข์ดำเนินคดีในข้อหาร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน หรือยาบ้า) ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย คดีที่ ๑๓๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖

จากการสืบสวนทราบว่า นายนิคม-นางกัญรญา อุ่นแก้ว มีอาชีพค้าขายของชำเล็กๆ น้อยๆ อยู่ที่บ้านซับสะเดา บ้านเลขที่ ๑๗๕ หมู่ ๑๑ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา และผลการสืบสวนยังทราบว่า นายนิคม-นางกัญรญา อุ่นแก้ว มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน หรือยาบ้า) และทราบว่านายนิคม อุ่นแก้ว เป็นญาติของ

นางกมลลักษณ์ อุ่นแก้ว ซึ่งถูกจับกุมพร้อมพวก ๖ คน ในข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ซึ่งเป็นเครือข่ายเดียวกันกับนายวุฒิพงษ์ หรือรัตนชัย เชื้อหงษ์แก้ว หรือแดงบ่อพลอย และยึดทรัพย์ได้ประมาณ ๔๔ ล้านบาท

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๖.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดนครราชสีมา ไปทำการตรวจค้นบ้านพักของนายนิคม อุ่นแก้ว เพื่อค้นหายาเสพติดให้โทษ เมื่อไปถึงพบนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ที่บ้านพักเป็นผู้นำตรวจค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แต่พบรถยนต์กระบะและรถยนต์บรรทุก ๖ ล้อ สมุดเงินฝากธนาคารทหารไทย สาขาอำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา มียอดเงินในสมุดเงินฝาก จำนวน ๑,๙๐๐,๐๐๐ บาทเศษ จึงได้สอบถามนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว แจ้งว่า เงินจำนวนดังกล่าวได้มาจากการขายที่ดินของนายนิคม อุ่นแก้ว ที่อำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา

ต่อมาวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลา ๐๖.๓๐ นาฬิกา ได้มีคนร้ายไม่ทราบชื่อและจำนวน ใช้อาวุธปืนยิงนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เสียชีวิต และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจในรถยนต์ของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว พบยาบ้าจำนวน ๑๗ เม็ด ซุกซ่อนอยู่ในรถยนต์ จึงตรวจยึดไว้เป็นของกลางดำเนินคดีกับนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ตามกฎหมาย ผลการดำเนินการอยู่ระหว่างการสืบสวนสอบสวนรวบรวมหลักฐาน

บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา ระบุว่า พบว่าบริเวณเกิดเหตุเป็นถนนเชื่อมระหว่างบ้านห้วยทรายกับบ้านหินลับ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา จุดเกิดเหตุอยู่บริเวณทางแยกเข้าบ้านซับสะเดา ห่างจากบ้านซับสะเดาประมาณ ๑ กิโลเมตร รอบๆ บริเวณเกิดเหตุเป็นไร่สวนของชาวบ้าน ในที่เกิดเหตุพบศพนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ถูกยิงด้วยอาวุธปืน พบหัวกระสุนปืน ชนิดตะกั่ว จำนวน ๒ หัว ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ พบรถยนต์ปิคอัพ ยี่ห้อนิสสัน หมายเลขทะเบียน บร ๓๓๔๖ นครราชสีมา จอดอยู่ ตรวจค้นในรถพบยาบ้าห่อด้วยกระดาษฟรอย จำนวน ๑๗ เม็ด ซ่อนอยู่ในผ้าคลุมเบาะนั่งคนขับ

ตามวันเวลาที่เกิดเหตุ นายนิคม อุ่นแก้ว ขับขี่รถยนต์ปิคอัพออกจากบ้านพักจะไปซื้อของที่ตลาดสดครบุรี มีนางกัญรญา อุ่นแก้ว ภรรยา นั่งที่เบาะนั่งหน้ารถยนต์ และนางประกอบ ลีพิลา นั่งที่กระบะหลังรถยนต์ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ มีคนร้ายเป็นชายจำนวน ๓ คน โบกให้หยุดรถ แล้วให้คนทั้งสามลงไปนั่งบนถนน จากนั้นใช้อาวุธปืนยิงนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ถึงแก่ความตาย ส่วนนางประกอบ ลีพิลา หลบหนีไปได้ มีทรัพย์สินที่หายไป คือ สร้อยคอทองคำ หนัก ๒ บาท ๑ เส้น ที่นายนิคม อุ่นแก้ว สวมอยู่ที่คอ และสร้อยคอทองคำ หนัก ๑ บาท ๑ เส้น ที่นางกัญรญา อุ่นแก้ว สวมอยู่ที่คอ ทั้งมีเงินสดจำนวนหนึ่งซึ่งนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เตรียมไปซื้อของ ได้หายไป ซึ่งยังไม่ทราบจำนวนว่าเท่าใด จากการสอบสวนยังไม่พบว่าผู้ตายเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับใคร แต่ตรวจพบยาบ้าในรถยนต์ของผู้ตาย สาเหตุการตายน่าจะเกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ

รายงานการชันสูตรพลิกศพนางกัญรญา อุ่นแก้ว โดยพันตำรวจตรีประจวบ เพ็งศิริ และนายแพทย์ชาญกุศล เลิศจริยา ระบุว่า หญิงผมยาววัยกลางคน รูปร่างผอม สวมแจ็คเก็ตผ้าร่ม สีกรมท่าทับเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวลายสีม่วง สวมกางเกงวอร์มสีแดงมีชาย รองเท้าสวมสีดำหลุดอยู่ข้างตัว นอนหงาย

ในที่เกิดเหตุ แขนสองข้างกางตั้งจากลำตัว ตรวจศพพบบาดแผล ดังนี้

๑. บริเวณหางคิ้วด้านขวา พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๐.๕ x ๑ เซนติเมตร ขอบแผลเรียบและมีสีดำ คาดว่าเป็นทางเข้าของกระสุนปืน

๒. บริเวณขอบคางด้านขวา พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๐.๕ x ๑ เซนติเมตร ขอบแผลเรียบและมีสีดำ และคลำได้ ลักษณะกระดูกกรามด้านขวาแตก คาดว่าเป็นทางเข้ากระสุนปืน

๓. บริเวณท้ายทอย พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๐.๒ x ๐.๒ เซนติเมตร ขอบแผลเรียบไม่มีรอยดำ ลักษณะแผลบอกได้ยาก ว่าเกิดจากสาเหตุใด

๔. บริเวณคอ ใต้คางด้านซ้าย พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๑.๕ x ๑.๕ เซนติเมตร ขอบแผลรุ่งริ่ง คาดว่าเป็นทางออกของกระสุนปืน ตรวจร่างกายบริเวณอื่นไม่พบบาดแผลหรือร่องรอยผิดปกติอื่นใด สาเหตุการตายคาดว่าสมองถูกทำลายเนื่องจากถูกอาวุธปืนยิง ศพยังไม่แข็งตัว ไม่พบการตกของเลือดจากที่สูงสู่ที่ต่ำ คาดว่าตายมานานน้อยกว่า ๔ ชั่วโมง ก่อนชันสูตร (ชันสูตรเวลา ๐๕.๔๕ นาฬิกา)

รายงานการชันสูตรพลิกศพนายนิคม อุ่นแก้ว โดยพันตำรวจตรีประจวบ เพ็งศิริ และนายแพทย์ชาญ กุศลเลิศจริยา ระบุว่า ชายผมสั้นวัยกลางคน รูปร่างผอม สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าทับเสื้อแขนสั้นสีเขียว กางเกงขาสั้นสีน้ำตาล สวมรองเท้าสีดำ โดยหลุดอยู่ข้างตัวไปหนึ่งข้าง นอนคว่ำหน้าแขนชิดลำตัว ในที่เกิดเหตุตรวจศพพบบาดแผล ดังนี้

๑. บริเวณศีรษะด้านหลังค่อนด้านซ้าย พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๑ x ๑ เซนติเมตร ขอบเรียบ และมีสีดำ คาดว่าเป็นทางเข้าของกระสุนปืน

๒. บริเวณหน้าผากค่อนด้านขวา พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๑.๕ x ๑.๕ เซนติเมตร ขอบรุ่งริ่ง มีรอยคล้ำรอบบาดแผลแต่ไม่ชิดขอบ คาดว่าเป็นทางออกของกระสุนปืน

๓. บริเวณศีรษะด้านขวา พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๑ x ๑ เซนติเมตร ขอบเรียบและมีสีดำ คาดว่าเป็นทางเข้าของกระสุนปืน

๔. บริเวณคางด้านซ้าย พบบาดแผลเป็นรูทะลุ ขนาด ๐.๕ x ๑.๕ เซนติเมตร ขอบรุ่งริ่งไม่มีรอยดำ คาดว่าเป็นทางออกของกระสุนปืน ตรวจร่างกายบริเวณอื่นไม่พบบาดแผลหรือร่องรอยผิดปกติอื่นใด สาเหตุการตายคาดว่าสมองถูกทำลายเนื่องจากถูกอาวุธปืนยิง ศพยังไม่แข็งตัว ไม่พบการตกของเลือดจากที่สูงสู่ที่ต่ำ คาดว่าตายมานานน้อยกว่า ๔ ชั่วโมง ก่อนชันสูตร (ชันสูตรเวลา ๐๕.๔๕ นาฬิกา)

บันทึกการตรวจค้นและตรวจยึด ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ ระบุว่า วันนี้เวลาประมาณ ๑๓.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดนครราชสีมา ที่ ๑๒๓๐/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ มายังบ้านเลขที่ดังกล่าว สืบเนื่องมาจากนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เสียชีวิต ซึ่งเจ้าของบ้านเป็นผู้เสียชีวิต เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจที่เกิดเหตุพบยาบ้าในรถที่ผู้เสียชีวิตขับขี่ จึงได้มาทำการตรวจค้นและตรวจยึดสิ่งของ ซึ่งน่าเชื่อว่าสิ่งของที่นี่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยมีนายสา ภู่มาลา เป็นผู้นำตรวจค้น

สิ่งของที่ยึดได้เพื่อตรวจสอบ ตามรายการนี้

๑. รถบรรทุกส่วนบุคคล ยี่ห้อฮีโน่ สีขาว-เทา เลขตัวรถ MR ๐๓๑ BZE๔๐๕๐๐๐๕๑๒ เลขเครื่องยนต์ ๑๕A-๑๖๗๙๐๕๓ เลขทะเบียน ๘๔ - ๓๒๐๑ นครราชสีมา (หกล้อ)

๒. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย ๑ เครื่อง

๓. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อไทรอัมพ์ ๑ เครื่อง

สิ้นสุดการตรวจค้นเวลา ๑๓.๕๐ นาฬิกา

อนึ่ง ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิด พ.ศ.๒๕๒๔

อนึ่ง ในการตรวจค้นบ้านเลขที่ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวข้างต้นมิได้ทำอันตรายแก่กายและจิตใจของผู้หนึ่งผู้ใดแต่อย่างใด และมิได้ทำให้ทรัพย์สินของผู้หนึ่งผู้ใดต้องเสียหาย สูญหาย เสื่อมค่าหรือไร้ประโยชน์แต่อย่างใด มิได้เรียกร้องหรือเรียกรับทรัพย์สินแต่อย่างใดมาเป็นประโยชน์ส่วนตนแต่อย่างใด

แต่ปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี มีหนังสือที่ นม ๐๓๐๒(สส)/๑๐๔๗ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๖ ถึง ผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อขอให้ตรวจสอบทรัพย์สินและยึดหรืออายัดทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ ดังนี้

๑. รถยนต์บรรทุกหกล้อ ยี่ห้อฮีโน่ รุ่น URO ๒ สีขาว-เทา เลขทะเบียน ๘๔ - ๓๒๐๑ นครราชสีมา จำนวน ๑ คัน

๒. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย จำนวน ๑ เครื่อง

๓. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อไทรอัมพ์ จำนวน ๑ เครื่อง

๔. สมุดคู่ฝาก เงินฝากประจำ ธนาคารกรุงไทย สาขาโชคชัย บัญชีเลขที่ ๓๔๔-๒-๐๐๖๘๕-๖ ชื่อบัญชี นายนิคม อุ่นแก้ว และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ยอดเงินในบัญชี ๑,๘๑๖,๒๙๑.๑๐ บาท จำนวน ๑ เล่ม

รวมมูลค่าทรัพย์สินที่ตรวจยึด ประมาณ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒.๒.๒ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา ดังนี้

(๑) ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ชี้แจงว่า นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว มีพฤติการณ์ที่ต้องเฝ้าติดตามในกรณีต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรภาค ๗ ได้จับขบวนการค้ายาบ้า มีนางกมลลักษณ์ อุ่นแก้ว ซึ่งอ้างตัวว่าเป็นน้องสาวของนายนิคม อุ่นแก้ว การจับกุมครั้งนั้นขยายผลให้เกิดการยึดทรัพย์ของนางกมลลักษณ์ อุ่นแก้ว และเครือข่ายผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจำนวนประมาณ ๔๔ ล้านบาท จากการสืบสวนจึงขยายผลมาที่บ้านของนายนิคม อุ่นแก้ว ข้อมูลที่ต้องสงสัย คือ มีการค้ายาเสพติด และมีทรัพย์สินจำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว แต่นายนิคม อุ่นแก้ว อ้างว่าได้มาจากการค้าขายที่ดิน

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจค้นบ้านของนายนิคม อุ่นแก้ว พบว่ามีเงินจำนวน ๕,๖๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมบ้านและรถยนต์กระบะ การตรวจค้นครั้งนี้ไม่พบสิ่งผิดกฎหมายหรือมีหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด แต่หลังจากที่บุคคลทั้งสองเสียชีวิตได้ตรวจที่เกิดเหตุในรถยนต์ของผู้ตายพบยาเสพติดต้องโทษประเภทที่ ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๑๗ เม็ด

(๒) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ผู้รับผิดชอบคดีดังกล่าวชี้แจงว่า เป็นผู้นำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าค้นบ้านนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ พบเงินในบัญชีเงินฝากเป็นข้อมูลตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ จำนวนประมาณ ๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท คือ

มียอดเงินโอนเข้าบัญชีเพียงยอดเดียว หลังจากนั้นเป็นการถอนเงินออกจากบัญชี การตรวจค้นทรัพย์สินอื่น พบรถยนต์ ๒ คัน อยู่ระหว่างการเช่าซื้อ ส่วนหลักฐานการรับรางวัลสลากกินแบ่งรัฐบาลนั้น ได้รับจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งในสถานีตำรวจดังกล่าวหลังจากการเสียชีวิตของทั้ง ๒ คน

วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๐๔.๓๐ นาฬิกา ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุครบุรีว่า มีผู้เสียชีวิตในที่เกิดเหตุจำนวน ๒ คน จึงประสานงานขอกำลังแพทย์เพื่อชันสูตรพลิกศพ และเร่งรุดไปที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ห่างจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร เป็นทางเปลี่ยว พบศพนอนเสียชีวิตจมกองเลือดอยู่ข้างรถยนต์กระบะ จากการตรวจค้นรถยนต์กระบะของผู้ตาย พบยาบ้า ๑๗ เม็ด อยู่หลังเบาะของคนขับ นอกจากนั้นยังพบหัวกระสุนจำนวน ๒ หัว แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่า หัวกระสุนที่พบจะตรงกับจำนวนกระสุนที่คนร้ายใช้ยิงผู้ตายหรือไม่ ในส่วนการตรวจค้นที่เกิดเหตุมีพยานบุคคลผู้รู้เห็นเป็นจำนวนมาก และยืนยันว่าพบยาเสพติดจำนวน ๑๗ เม็ด อยู่บริเวณหลังเบาะที่นั่งของคนขับจริง

จากการสอบสวนทราบว่า เพื่อนบ้านของผู้ตายซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ มีอาชีพเป็นแม่ค้าขายของชำในหมู่บ้านเช่นเดียวกัน ได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อรถยนต์กระบะมาถึงที่เกิดเหตุ ได้มีคนร้ายซึ่งเป็นผู้ชายสวมหมวกไหมพรมคลุมหน้ามิดชิด จำนวน ๓ คน เรียกให้นายนิคม อุ่นแก้ว หยุดรถ ก่อนที่จะยิงบุคคลทั้งสอง คนร้ายได้ปล่อยให้พยานวิ่งหนี พยานจึงหนีจากที่เกิดเหตุ บริเวณดังกล่าวเป็นไร่อ้อย แล้วพยานดังกล่าวก็ไม่ได้ให้รายละเอียดอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ดังกล่าวอีก โดยอ้างว่าหลังจากที่วิ่งหนีออกมาแล้ว ก็ไม่รู้เห็นเหตุการณ์แต่อย่างใด

ส่วนการยึดทรัพย์สิน ในวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๐๘.๐๐ นาฬิกา หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจพบยาบ้าจำนวน ๑๗ เม็ด แล้ว เพื่อเป็นการป้องกันการยักย้ายถ่ายเททรัพย์สินดังกล่าว ส่วนความคืบหน้า มุ่งประเด็นการเกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้ายาเสพติด ส่วนการดำเนินคดีนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ในข้อหามียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายนั้น พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากผู้ต้องหาทั้งสองคนถึงแก่ความตาย

(๓) เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าสายตรวจในพื้นที่บ้านซับสะเดา อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ได้ชี้แจงด้วยวาจาว่า รู้จักกับผู้ตายทั้งสองเป็นอย่างดี เนื่องจากบุคคลทั้งสองเปิดร้านขายของชำในหมู่บ้าน จึงแวะเวียนไปอุดหนุนและตรวจเยี่ยมเป็นประจำ ทราบว่าทั้งสองได้เงินมาจากการขายที่ดิน ที่อำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา จึงทำให้มีรายได้เป็นจำนวนมาก เพื่อนำมาประกอบอาชีพที่บ้านซับสะเดา ผู้ตายเคยปรึกษาเรื่องที่ชาวบ้านลือกันว่าผู้ตายทั้งสองเป็นผู้ขายยาบ้า

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจค้นบ้านของบุคคลทั้งสอง เนื่องจากเห็นว่าร่ำรวยผิดปกติ ผู้ตายจึงได้มาปรึกษาเรื่องที่ได้รับรางวัลที่ ๑ สลากกินแบ่งรัฐบาล จึงให้คำแนะนำว่าให้ไปหาหลักฐานมายืนยันการรับรางวัลที่ ๑ สลากกินแบ่งรัฐบาล ดังกล่าว ช่วงหลังจากวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๖ บุคคลทั้งสองคนพร้อมผู้ใหญ่บ้านได้มาพบ และแสดงสำเนาการรับรางวัลสลากกินแบ่งรัฐบาล และได้แจ้งไปว่าจะนำเสนอให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ต่อมาวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๖ บุคคลทั้งสองถูกยิงเสียชีวิต จึงยังมิได้นำเอกสารดังกล่าวเสนอต่อผู้บังคับบัญชาให้ทราบแต่อย่างใด

๒.๓ คำชี้แจงของหน่วยงานเกี่ยวข้อง

เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอครบุรี ได้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมส่งเอกสารประกอบสรุปความได้ว่า อำเภอครบุรีได้ตรวจสอบแล้ว ไม่พบว่านายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เป็นผู้มีชื่ออยู่

ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของอำเภอครบุรี แต่อย่างใด

ข้อ ๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้พิจารณาตรวจสอบโดยอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๓๑ บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

มาตรา ๓๓ ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด

ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

มาตรา ๓๔ สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๕๓ เด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัว มีสิทธิได้รับความคุ้มครองโดยรัฐจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม

มาตรา ๗๕ รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ และอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน

มาตรา ๘๐ รัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว และความเข้มแข็งของชุมชน

มาตรา ๒๔๕ วรรค ๒ บุคคลใดได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือแก่ร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น บุคคลนั้นหรือทายาทย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙

ข้อ ๒ ข้อ ๓ ย่อย รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งกติกานี้รับที่จะ

(ก) ประกันว่าบุคคลใดที่สิทธิหรือเสรีภาพของตนซึ่งรับรองไว้ในกติกานี้ถูกละเมิด ต้องได้รับการเยียวยาอย่างเป็นผลจริงจัง โดยไม่ต้องคำนึงว่าการละเมิดนั้นจะกระทำโดยบุคคลผู้ปฏิบัติการตามหน้าที่

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาแต่กำเนิด สิทธินี้ต้องได้รับการคุ้มครองโดยกฎมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตโดยอำเภอใจ

ข้อ ๑๔ ข้อ ๒ ย่อย บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

ข้อ ๑๗ ข้อ ๑ ย่อย บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสาร โดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายหามิได้ และจะถูกลบหลู่เกียรติและชื่อเสียงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๓๕

ข้อ ๑๘ ข้อ ๑ ย่อย รัฐภาคีจะใช้ความพยายามอย่างที่สุด เพื่อประกันให้มีการยอมรับหลักการที่ว่า ทั้งบิดาและมารดามีความรับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูและพัฒนาเด็ก บิดา มารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายแล้วแต่กรณี เป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้นในการเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็ก โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นพื้นฐาน

ข้อ ๒ ย่อย เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้หลักประกัน และส่งเสริมสิทธิที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่บิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมายในอันที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบของตนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และจะประกันให้มีการพัฒนาสถาบันการอำนวยความสะดวก และการบริการต่างๆ สำหรับการดูแลเด็ก

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า

๓.๑ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรีกล่าวหาว่า นายนิคมและนางกัญรญา อุ่นแก้ว เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเพราะมีฐานะร่ำรวยผิดปกตินั้น ไม่น่าที่จะรับฟังได้ เพราะจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ได้รับรางวัลที่ ๑ สลากกินแบ่งรัฐบาลตามหนังสือรับรองของสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงว่า นายนิคม อุ่นแก้ว เป็นผู้รับรางวัลที่ ๑ สลากกินแบ่งรัฐบาล งวดประจำวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๔ หมายเลข ๐๙๑๙๘๒ จำนวน ๒ ฉบับ เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หกล้านบาทถ้วน) จริง และยังมีหลักฐานการรับเงินของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาราชดำเนิน แสดงสถานะ การรับฝากเงิน จำนวน ๕,๖๖๘,๙๐๐ บาท (ห้าล้านหกแสนหกหมื่นแปดพันเก้าร้อยบาทถ้วน) เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ย่อมแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว มีฐานะร่ำรวยจากรางวัลจากสลากกินแบ่งของรัฐบาลจริง และได้มีการนำเงินรางวัลไปใช้ในการปลูกสร้างบ้านและร้านค้าของชำ และบางส่วนไปเช่าซื้อรถยนต์กระบะยี่ห้อนิสสัน รุ่นฟรอนเทียร์ จำนวน ๑ คัน และเช่าซื้อรถยนต์บรรทุกหกล้อ ยี่ห้อฮีโน่ อีก ๑ คัน และซื้อที่ดินอีก ๑ แปลง นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาจากบัญชีเงินฝากของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว พบว่าส่วนใหญ่เป็นการถอนเงินออกมาจากบัญชีมากกว่าการนำเงินฝากในบัญชี ซึ่งหากมีการค้าขายยาเสพติดตามที่กล่าวอ้างจริงแล้ว บัญชีเงินฝากน่าจะมีการนำเงินจำนวนมากเข้าฝากบ่อยครั้ง

ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นว่า การกล่าวหานายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เนื่องจากร่ำรวยผิดปรกติ โดยที่ยังไม่ได้มีการพิสูจน์ถึงที่มาของทรัพย์สินที่แสดงฐานะความร่ำรวย และยังไม่มีพยานหลักฐานที่ปรากฏชัดเจนเพียงพอที่จะระบุว่า นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เกี่ยวข้องกับยาเสพติด การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการละเมิดต่อครอบครัวของผู้ตาย ประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง ระบุว่าบุคคลต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

๓.๒ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการยึดทรัพย์สินของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว โดยอาศัยเหตุที่พบยาเสพติดภายในรถยนต์กระบะ และกระทำการยึดโดยไม่มีอำนาจตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ ที่ให้กระทำโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายเท่านั้น ประกอบกับเป็นการยึดทรัพย์สินโดยไม่ตรวจสอบให้ชัดเจนก่อนว่าเป็นทรัพย์สินที่มีไว้หรือใช้หรือได้มาจากการค้ายาเสพติดหรือไม่ แล้วทำการยึดทรัพย์สินนั้น ถือได้ว่าเป็น

การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับการยึดทรัพย์สินทั้งหมดของบุคคลทั้งสอง ปรากฏว่า นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว มีบุตร ๒ คน คือ เด็กชายคนิพนธ์ และเด็กชายพิชิตชัย อุ่นแก้ว ซึ่งต้องได้รับการอุปการะเลี้ยงดู แต่กลับถูกยึดจนไม่มีทรัพย์สินเหลือเพียงพอที่จะอุปการะเลี้ยงบุตรทั้งสองได้โดยปกติสุข นอกจากนี้ นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ยังต้องอุปการะเลี้ยงดูบุพการีอีกด้วย ทำให้บุคคลเหล่านั้นมีความยากลำบากในการดำรงชีวิต

๓.๓ การที่สื่อมวลชนลงข่าวการเสียชีวิตของผู้ตายทั้งสองว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เป็นการละเมิดนั้น ย่อมสร้างความเสื่อมเสียต่อเกียรติยศชื่อเสียงของครอบครัวผู้ตายทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง จึงจำเป็นที่รัฐจะต้องมีหน้าที่ในการประกาศหรือรับรองว่าการเสียชีวิตของผู้ตายทั้งสองมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด รวมทั้งต้องชดใช้ความเสียหายดังกล่าวให้แก่ครอบครัวของผู้ตายทั้งสองด้วย

๓.๔ การเสียชีวิตของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว เกิดจากการกระทำความผิดทางอาญาของผู้อื่น โดยบุคคลทั้งสองมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่นได้ ทายาทของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ย่อมมีสิทธิได้รับค่าทดแทนที่เหมาะสมจากรัฐอย่างเต็มที่

ข้อ ๔ มาตรการการแก้ไขปัญหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อเสนอต่อรัฐบาล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ดังนี้

๔.๑ ให้รัฐบาลและสำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้และเยียวยากรณีการเสียชีวิตของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ให้แก่ทายาทของบุคคลทั้งสอง ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔.๒ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเร่งรัดดำเนินการจับกุมคนร้ายในคดีที่นายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ถูกยิงเสียชีวิต มาดำเนินคดีตามโทษานุโทษ และรายงานผลการติดตามจับกุมผู้กระทำความผิด ภายในเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔.๓ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สถานีตำรวจภูธรอำเภอครบุรี ออกหนังสือรับรองให้แก่ทายาทของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ว่าการเสียชีวิตของบุคคลทั้งสองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด ทั้งนี้ภายในเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔.๔ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ความเสียหายจากการยึดทรัพย์สินที่มิได้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้แก่ทายาทของนายนิคม และนางกัญรญา อุ่นแก้ว ภายในเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๘๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายวิทยะ พรรณพัฒน์

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี

นายวิทยะ พรรณพัฒน์ ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๑๒๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๓๖ ปี อาชีพพนักงานบริษัทแห่งหนึ่ง มีหน้าที่ดูแลโกดังข้าว การขนข้าวเข้า-ออกโกดังข้าว บรรจุตัวอย่างข้าวใส่ถุงพลาสติกขนาดกลางเพื่อตรวจความชื้นและคุณภาพประเภทข้าวเพื่อตีราคารับซื้อข้าวของบริษัทและตรวจตราโกดังข้าวทั้งกลางวันและกลางคืน มิให้มีการทุจริต

ผู้ร้องมีภริยาซึ่งไม่ได้จดทะเบียนสมรส อาชีพแม่บ้านของบริษัทเดียวกันกับผู้ร้อง มีหน้าที่ดูแลพนักงานและคนงาน จ่ายยาสามัญประจำบ้านให้พนักงานและคนงานในบริษัท รวมถึงการจ่ายเงิน ค่าแรงด้วย

เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ ขณะที่ผู้ร้องอยู่ในห้องพักภายในโกดังข้าว ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ ๔-๕ นาย เข้าตรวจค้นห้องพักโดยไม่มีหมายค้น ผลการตรวจค้นพบยาบ้าที่ตัวผู้ร้องจำนวน ๙ เม็ด แต่ตำรวจระบุว่ามียาบ้าจำนวน ๑๐ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย พบอาวุธปืนยาวลูกซอง ๕ นัด จำนวน ๑ กระบอก อาวุธปืนสั้น .๓๘ จำนวน ๑ กระบอก และเครื่องกระสุนปืนชนิดต่างๆ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พบถุงพลาสติกเล็กชนิดหูรูดจำนวน ๑๓๐ ใบ ซึ่งเป็นของภริยาผู้ร้องใช้ใส่ยาสามัญประจำบ้าน ถุงพลาสติกใสกลางชนิดหูรูด ๔๐ ใบ ซึ่งใช้ในการบรรจุตัวอย่างข้าว แต่ตำรวจระบุว่ามีไว้เพื่อใส่ยาบ้า และหลอดกาแฟ ๒ ห่อ โดยระบุว่า มีไว้บรรจุยาบ้าจำหน่าย

นอกจากนี้ ตำรวจได้ยึดเงินของภริยาผู้ร้องไปเป็นจำนวนเงิน ๗๘,๗๖๐ บาท ต่างหูทอง ๙๐% จำนวน ๓ คู่ สร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาท จำนวน ๑ เส้น สร้อยคอทองคำหนัก ๑ สลึง จำนวน ๑ เส้น แหวนทองปลอกมีดหนัก ๒ สลึง จำนวน ๑ วง แหวนทองเกลี้ยงหนัก ๒ สลึง จำนวน ๒ วง แหวนทองมังกรหนัก

๑ บาท จำนวน ๑ วง สร้อยข้อมือทองคำหนัก ๑๐ บาท จำนวน ๑ เส้น และพระเหรียญหลวงพ่อน้อยหน้าเสือเลี่ยมทองคำ จำนวน ๑ องค์ แต่ตำรวจได้ยึดเงินสดจำนวน ๓๙,๐๐๐ บาท สร้อยคอทองคำหนัก ๕ บาท สร้อยข้อมือทองคำหนัก ๑๐ บาท และพระเหรียญหลวงพ่อน้อยหน้าเสือเลี่ยมทองคำ โดยไม่ได้ระบุไว้ในบันทึกจับกุม ตำรวจได้ให้ผู้ร้องลงชื่อในบันทึกการจับกุมโดยไม่ให้ผู้ร้องอ่านข้อความ ผู้ร้องทราบภายหลังว่าในบันทึกการจับกุมดังกล่าวตำรวจได้กล่าวหาว่าผู้ร้องมียาบ้าจำนวน ๑๐ เม็ด ไว้เพื่อจำหน่าย แต่ในความเป็นจริงผู้ร้องมียาบ้าไว้เพื่อเสพเท่านั้น ส่วนปืนสองกระบอกนั้นเป็นปืนที่มีทะเบียน แต่ยังไม่ได้โอนทางทะเบียนเนื่องจากผู้ร้องต้องดูแลโกดังข้าวจึงต้องมีไว้เพื่อป้องกันทรัพย์สินของบริษัท

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร

๑. หนังสือคำร้องเรียนของผู้ร้องลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

๒. สำเนาอุทธรณ์คำสั่งไม่ให้ประกันตัวคดีหมายเลขดำที่ ฝ.๑๐๗/๒๕๔๖ ศาลจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

๓. สำเนาคำพิพากษาศาลจังหวัดปทุมธานีคดีหมายเลขดำที่ ๖๘๘/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๗๒๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๖

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร

๑. บันทึกข้อความของงานป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปทุมธานี ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖

๒. บันทึกการตรวจค้น/จับกุมผู้ร้อง ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖

๓. บันทึกข้อความสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปทุมธานี ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เรื่อง ให้เก็บรักษาสิ่งของที่ยึดไว้เพื่อตรวจสอบ

๔. หนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปทุมธานี ที่ปท ๐๑๒๙/๕๐๒๓ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เรื่อง รายงานชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสาร

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการจับกุมผู้ร้องไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปทุมธานี และได้รับคำชี้แจงเป็นหนังสือเกี่ยวกับกรณีเรื่องร้องเรียนของผู้ร้อง สรุปได้ดังนี้

๑. จากการตรวจสอบประวัติเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของผู้ร้องนั้น ผู้ร้องไม่มีประวัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๒. ขั้นตอนแรกได้มีการออกสืบสวนหาข่าวจับกุมผู้กระทำผิดกฎหมายอาญา และผู้ค้ายาบ้าในพื้นที่รับผิดชอบบริเวณที่บริษัทแห่งหนึ่ง หมู่ ๓ ตำบลบางคูวัด อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ตามที่มีผู้ร้องเรียนว่ามีคนขายยาบ้าให้ผู้เสพยาบ้าทุกวัน และจากการสืบสวนทราบว่า ที่บริษัทดังกล่าวมีนายวิทยะ หรือแป๋ม

ไม่ทราบนามสกุล เป็นหัวหน้าคนงานในบริษัทดังกล่าว ชอบพกพาอาวุธปืนและนำยาบ้ามาขายให้คนงานในบริษัทดังกล่าวเป็นประจำทุกวัน จึงได้วางแผนให้สายลับเข้าไปทำการล่อซื้อยาบ้าที่บริษัทดังกล่าวจากนายแป๋ม ซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทดังกล่าว และได้ดำเนินขอหมายค้นจากศาลจังหวัดปทุมธานี

๓. เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. พันตำรวจโทชัยพงษ์ ทรงพลนภจร รองผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปทุมธานี พร้อมกับพวกได้ร่วมกันทำการจับกุมผู้ร้อง โดยกล่าวหาว่ามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ผลการตรวจค้นพบและจับกุมนายวิทยะ พรรณพัฒน์ พร้อมด้วยของกลาง มีดังนี้

๑. ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๑๐ เม็ด

๒. อาวุธปืนลูกซองยาวแบบ ๕ นัด ยี่ห้อ remington หมายเลขทะเบียน กท.๗๖๖๕๕๕ จำนวน ๑ กระบอก

๓. อาวุธปืนรีวอลเวอร์ขนาด .๓๘ มม. ยี่ห้อสมิทแอนด์เวสสัน หมายเลขทะเบียน ๑๘๑๖๒๗๐ จำนวน ๑ กระบอก

๔. กระสุนปืนลูกซองขนาดเบอร์ ๑๒ จำนวน ๒๐ นัด

๕. กระสุนปืนขนาด .๓๘ มม. จำนวน ๑๖ นัด

๖. กระสุนปืนขนาด ๙ มม. จำนวน ๒๐ นัด

๗. กระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. จำนวน ๓๒ นัด

๘. ซองพกอาวุธปืนสั้นชนิดพกในสีน้ำตาลจำนวน ๑ ซอง และซองพกสีดำจำนวน ๒ ซอง รวมจำนวน ๓ ซอง

๙. ซองบรรจุเครื่องกระสุนปืนจำนวน ๑ ซอง

๑๐. ถุงพลาสติกใสชนิดหูรูดขนาดเล็กจำนวน ๑๓๐ ใบ

๑๑. ถุงพลาสติกใสชนิดหูรูดขนาดกลางจำนวน ๔๐ ใบ

๑๒. หลอดกาแฟสีฟ้า สีชมพูอย่างละ ๑ ห่อ รวมจำนวน ๒ ห่อ

๑๓. เงินสดเป็นธนบัตรชนิดต่างๆ จำนวน ๓๙,๗๖๐ บาท (สามหมื่นเก้าพันเจ็ดร้อยหกสิบบาทถ้วน)

๑๔. สร้อยคอทองคำขนาดน้ำหนักสองสลึง จำนวน ๑ เส้น

๑๕. แหวนทองคำขนาดน้ำหนักต่างๆ จำนวน ๔ วง

๑๖. ต่างหูทองคำลวดลายต่างๆ จำนวน ๓ คู่

๑๗. สมุดบัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สาขาย่อยสะพานนนทบุรี เลขบัญชี ๓๓๔-๐๐๑๒๙๘-๕ ชื่อเจ้าของบัญชีนางสาวชนิกานต์ ชาวหนองหิน จำนวน ๑ เล่ม

จากการสืบสวนทราบว่าที่โกดังข้าวแห่งหนึ่งมีผู้นำยาบ้ามาจำหน่ายให้กับกรรมกร จึงได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบเพื่อทำการขอหมายค้นที่ดังกล่าว ได้นำหมายค้นออกโดยศาลจังหวัดปทุมธานี เลขที่ ๔๙/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ เพื่อมาทำการตรวจค้นที่ดังกล่าว พบผู้ร้องหรือนายแป๋มอยู่ที่ห้องพักดังกล่าว จึงได้แสดงหมายค้น แสดงความบริสุทธิ์ใจเข้าตรวจค้น พบยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๑๐ เม็ด ใส่ไว้ในถุงพลาสติกใสชนิดหูรูดซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋าเสื้อด้านหน้าข้างซ้ายของผู้ร้องที่สวมใส่อยู่ ส่วนของกลางลำดับที่ ๒-๙ วางอยู่หัวเตียงนอนภายในห้อง ของกลางลำดับที่ ๑๐-๑๒ ใส่ไว้ใน

ถุงพลาสติกวางอยู่ข้างเตียงนอน ของกลางลำดับที่ ๑๓-๑๗ ซุกซ่อนอยู่ในลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบว่า มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย และมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ผู้ร้องให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา และรับว่าทรัพย์สินลำดับที่ ๑-๑๗ ได้มาจากการกระทำความผิดจากการค้ายาเสพติดให้โทษ

๔. พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีได้ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดปทุมธานี เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๖๘๘/๒๕๔๖ ข้อหาความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ และศาลจังหวัดปทุมธานีได้มีพิพากษา เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๖ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๗๒๔/๒๕๔๖ พิพากษาว่า

"จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๖๗ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗ และมาตรา ๗๒ วรรคสองและวรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ข้อหามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง จำคุก ๑ ปี ปรับ ๒๐,๐๐๐ บาท ข้อหามีอาวุธปืนของผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๑ ปี ปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท รวมจำคุก ๒ ปี ปรับ ๓๐,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑ ปี ปรับ ๑๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ริบของกลาง"

คดีนี้ไม่มีฝ่ายใดยื่นอุทธรณ์ คดีถึงที่สุด

ความเห็นและมติของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า ประเด็นคำร้องเรียนของผู้ร้องดังกล่าวเป็นประเด็นเดียวกันกับคดีของศาลจังหวัดปทุมธานี คดีหมายเลขดำที่ ๖๘๘/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๗๒๔/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงให้ยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๒๕/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๘๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายสมพงษ์ อินบางยาง

ผู้ถูกร้อง เจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปราม

นายสมพงษ์ อินบางยาง ได้ร้องเรียนเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องเลขรับที่ ๓๗๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๔๗ ปี ปัจจุบันถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางบางขวาง ผู้ร้องเคยทำงานเป็นสายลับล่อซื้อยาบ้าให้กับดาบตำรวจสมชาย บุญช่วยชู ดาบตำรวจอนันต์ ทองรอด ดาบตำรวจเอกวัฒน์ สันธนะบูรณ์ และสิบตำรวจเอกชัยยา กูลสุวรรณ เจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผู้ร้องได้ล่อซื้อยาบ้าให้กับตำรวจมาแล้วหลายคดี แต่กลับถูกจับขณะล่อซื้อยาบ้าและถูกซ้อมให้รับสารภาพว่าเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติด เพื่อให้ตัดปัญหาไม่ให้เรื่องทั้งหมดถูกเปิดเผยและปกปิดความผิดของตำรวจกลุ่มดังกล่าว เมื่อผู้ร้องถูกดำเนินคดีศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา ได้มีคำพิพากษาจำคุกผู้ร้องตลอดชีวิต

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมและตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำการจับกุมผู้ร้อง

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร ๑. หนังสือคำร้องเรียนของผู้ร้อง ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗

๒. หนังสือชี้แจงเพิ่มเติมของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง ได้ความโดยสรุปว่า ผู้ร้องเป็นจำเลยที่ ๕ ซึ่งพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องต่อศาลอาญา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๙/๒๕๔๒ ข้อหาร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต

ศาลอาญาได้มีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๓ เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๖๙๔/๒๕๔๓ พิพากษาว่า

"...จำเลยที่ ๕ มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรค ๒ และมาตรา ๖๖ วรรค ๒ สำหรับเมทแอมเฟตามีนของกลางมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายนั้นเป็นของกลางที่เกิดจากการกระทำกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งมีอัตราโทษเท่ากัน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๐ ลงโทษประหารชีวิต แต่จำเลยที่ ๕ ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาอยู่บ้าง ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายมาตรา ๗๘ คงลงโทษจำคุกตลอดชีวิต

ต่อมาศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น และศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ คดีถึงที่สุด

ขณะนี้ผู้ร้องถูกส่งตัวไปอยู่ที่เรือนจำกลางเขาบิน จังหวัดราชบุรี

ความเห็นและมติของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๙ แล้ว เห็นว่า คำร้องเรียนของผู้ร้องเป็นประเด็นเดียวกันกับคดีของศาลอาญา คดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๙/๒๕๔๒ หมายเลขแดงที่ ๓๖๙๔/๒๕๔๓ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติไว้ว่า "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้"

ส่วนประเด็นคำร้องว่าถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกาย เพื่อให้รับสารภาพนั้น เหตุการณ์เกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๔๒ แล้ว แต่ผู้ร้องได้นำเรื่องมาร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๗ ประกอบกับศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๖ กรณีจึงไม่อาจยกขึ้นพิจารณาได้ จึงให้ยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๒๕/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๙ มีมติให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๙๓/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรม กรณีพนักงานสอบสวนดำเนินการล่าช้า

ผู้ร้อง นางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์

ผู้ถูกร้อง สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช

คำร้องเรียน ผู้ร้องร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๓๗๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ กล่าวอ้างว่า เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกา ในขณะที่ผู้ร้องตั้งโต๊ะให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่อยู่บริเวณปากซอยจันทร์พันธ์ ใกล้บริษัทมิตรแท้ ประกันภัย จำกัด ถนนพัฒนาคูขวาง ตำบลคลัง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีคนร้ายจำนวน ๒ คน หนึ่งในสองคนได้ใช้เหล็กโซ๊ครถมอเตอร์ไซด์ ทุบตีผู้ร้องถูกบริเวณใบหน้าจำนวน ๒ ครั้ง ทำให้ดั้งจมูกหักและฟันหัก ๓ ซี่ ระหว่างเกิดเหตุคนร้ายอีกคนหนึ่งยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ หลังจากทำร้ายผู้ร้องแล้วคนร้ายรายเดียวกันได้ใช้กำลังทำร้ายลูกค้าของผู้ร้องผู้มารับบริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วย พยานที่อยู่ในเหตุการณ์เห็นว่าคนร้ายได้วิ่งหลบหนีไปทางถนนสายนครศรีธรรมราช - ปากนคร โดยใช้รถยนต์กระบะสีดำตอนครึ่งเป็นพาหนะในการหลบหนี ภายหลังเกิดเหตุไม่นานมีรถยนต์ของมูลนิธิไต้เต็ก ซึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยนำผู้ร้องส่งโรงพยาบาลนครรินทร์ โดยในคืนเกิดเหตุพนักงานสอบสวนจาก สภ.อ. เมืองนครศรีธรรมราช พยายามบันทึกปากคำผู้เสียหายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ผู้ร้องไม่สามารถให้การได้เนื่องจากได้รับบาดเจ็บสาหัส

ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องได้ให้ปากคำและแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สภ.อ.เมืองนครศรีธรรมราช และได้บันทึกคำให้การเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ต่อหน้า พ.ต.ท. วีระพล มั่นเมือง รอง ผกก.สส.สภ.อ. เมืองนครศรีธรรมราช จากการแจ้งความร้องทุกข์ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการสืบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่เกิดความล่าช้า ผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจึงร้องขอความเป็นธรรมต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา สำนักนายกรัฐมนตรี คณะกรรมาธิการการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร มูลนิธิปวีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อขอให้ตรวจสอบและติดตามการดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติคณะกรรมการการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากพยานเอกสารและรับฟังพยานบุคคลฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

พยานบุคคล

๑. นางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ ผู้ร้องอ้างตนเองเป็นพยาน

๒. นายไชยยา ศรีชัย ประจักษ์พยานในที่เกิดเหตุ

พยานเอกสาร

๑. สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๖

๒. สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนคร-ศรีธรรมราช ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ เพิ่มเติม ๕ ธันวาคม ๒๕๔๖

๓. สำเนาบันทึกคำให้การของนางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ ผู้ร้อง ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ประกอบบันทึกถ้อยคำเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๖

๔. สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเพิ่มเติมของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๖

๕. สำเนาหนังสือขอความเป็นธรรมกรณีถูกทำร้ายร่างกาย ถึงประธานคณะกรรมาธิการการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๖

๖. สำเนาหนังสือที่ มปว. ๒๗๙/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ถึงผู้บังคับการตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช

๗. สำเนารายงานประวันเกี่ยวกับคดี ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรี-ธรรมราช ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

๘. สำเนาหนังสือขอความเป็นธรรมกรณีถูกทำร้ายร่างกาย ถึงผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖

๙. สำเนาบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ นางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ กับพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๖

๑๐. สำเนาบันทึกคำให้การของนางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ กับกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ประกอบบันทึกถ้อยคำเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

๑๑. สำเนาภาพประกอบการสืบสวนคดีอาญา ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

๑๒. สำเนาบันทึกคำให้การเพิ่มเติมของนางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ กับกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

๑๓. สำเนาหนังสือที่ ตช ๐๐๑๙.๐๑๓/ ๒๔๖๖ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๗ ของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ แจ้งผลดำเนินการถึงปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

๑๔. สำเนาหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๑๐๔/ (๔)/ ๑๓๓๙๙ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗

๑๕. สำเนารายการบันทึกการใช้โทรศัพท์ หมายเลข ๐-๖๕๙๕-๐๐๓๔ ของนายวินิจ วงศ์ศิริวิพัฒน์ สามีผู้ร้อง ก่อนเกิดเหตุตั้งแต่วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ และหลังเกิดเหตุตั้งแต่วันที่ ๒๙ มกราคม ถึง ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

๑๖. สำเนาภาพถ่ายการได้รับบาดเจ็บของผู้ร้องจำนวน ๓ ภาพ

๑๗. สำเนาบันทึกการให้ถ้อยคำของนายไชยยา ศรีชัย ประจักษ์พยาน ฉบับลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๘

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

พยานบุคคล

๑. อ้างถึงสำเนาหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/ ๗๔ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๘ ให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชเข้าร่วมหารือตามคำร้องเรียนของผู้ร้อง ไม่มีผู้ใดเข้าร่วมหารือตามหนังสือดังกล่าวแต่ประการใด

พยานเอกสาร

๑. สำเนารายงานการตรวจพิสูจน์ลายพิมพ์นิ้วมืองาน ๔ ของกองพิสูจน์หลักฐาน ที่ อ. ๒๕๖๓/ ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

๒. สำเนาคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๘ ที่ ๓๕/ ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เรื่อง ให้แต่งตั้งเจ้าพนักงานสืบสวนคดีอาญา

๓. สำเนาคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๕๘/ ๒๕๔๘ เรื่อง ให้สืบสวนข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

๔. สำเนาคำสั่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ที่ ๑๐๓/ ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

๕. สำเนารายงานผลการสืบสวนคดีอาญาของกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗

๖. สำเนาหนังสือที่ นศ ๐๑๒๙/ ๖๘๙๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗ หารือเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนกรณีมีพยานหลักฐานใหม่ ถึงอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช

๗. สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ อส (นศ) ๐๐๓๑/ ๒๑๑๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ แจ้งผลการหารือถึงประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุปว่า วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๖ ขณะที่ผู้ร้องตั้งโต๊ะให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่อยู่ ได้มีคนร้ายเป็นชาย ๒ คน คนแรกมีตำหนิรูปพรรณรูปร่างสูงประมาณ ๑๗๐ ซม. หน้าตาดี ผิวขาว ส่วนอีกคนหนึ่งผิวดำแดงรูปร่างท้วม โดยคนร้ายทั้งสองได้เดินผ่านโต๊ะให้บริการโทรศัพท์ที่ผู้ร้องนั่งอยู่แล้วเลี้ยวเข้าซอยจันทร์พันธ์ จากนั้นคนร้ายคนแรกได้แอบมาทางข้างอาคารของบริษัทมิตรแท้ประกันภัย จำกัด และใช้ท่อนเหล็ก (ของกลางที่พนักงานสอบสวนเก็บได้ใกล้ที่เกิดเหตุ) ตีทำร้ายผู้ร้อง ๒ ที ถูกที่บริเวณดั้งจมูกและปาก เป็นเหตุให้ดังจมูกหักและฟันหัก ๓ ซี่ ภายหลังจากแจ้งเหตุร้ายแล้ว รถยนต์ของมูลนิธิเต็กไต้ ได้นำตัวผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลนครินทร์ ภายหลังการรักษาพยาบาลแพทย์ ผู้ทำการรักษามีความเห็นว่าผู้ร้องบาดเจ็บสาหัส (รายละเอียดปรากฏตามรายงานการชันสูตรบาดแผลและภาพถ่ายประกอบการสืบสวน)

ร.ต.อ.บุญเชิญ ชูเสือหึง (ยศในขณะนั้น) พนักงานสอบสวนผู้รับแจ้งเหตุทำร้ายร่างกายได้เดินทางไป

สถานที่เกิดเหตุ พบว่ามีการนำผู้เสียหายส่งโรงพยาบาลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว (รายละเอียดปรากฏตามสำเนารายงานประจำวันฉบับลงวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๖) พนักงานสอบสวนพยายามบันทึกปากคำผู้ร้องในวันเกิดเหตุแต่ไม่สามารถให้ปากคำได้เนื่องจากได้รับบาดเจ็บสาหัส เมื่อผู้ร้องสามารถให้ปากคำได้แล้วจึงได้แจ้งความร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมายเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖ ตามคำร้องทุกข์คดีอาญาที่ ๑๔๙/๒๕๔๖ โดยไม่ยืนยันผู้กระทำความผิด พร้อมกับพนักงานสอบสวนได้ยึดของกลางที่ใช้ในการกระทำความผิดตามบัญชีของกลางที่ ๑๐๓/ ๒๕๔๖ (รายละเอียดปรากฏตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของ สภ.อ.เมืองนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๖) และต่อมาพนักงานสอบสวนได้มีความเห็นว่า ควรให้งดการสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ วรรคสอง ซึ่งอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช มีหนังสือที่ อส (นศ) ๐๐๓๑/ ๓๓๓๐ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ให้งดการสอบสวนเช่นกัน

จากปัญหาการไม่ได้รับความเป็นธรรมในการสืบสวนสอบสวน ผู้ร้องได้ไปพบพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ โดยได้แจ้งความไว้เป็นหลักฐานความว่า “หากผู้แจ้งถูกทำร้ายหรือถูกฆ่าผู้แจ้งเชื่อว่า นายสามารถ ตันติชาติ สามีนางศรีรัตน์ วงศ์ศิริวิพัฒน์ และ พ.ต.อ.ประเสริฐ ริยาพันธ์ อาจมีส่วนรู้เห็นกับการกระทำดังกล่าว (รายละเอียดปรากฏตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ของ สภ.อ. เมืองนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และหนังสือขอความเป็นธรรมกรณีถูกทำร้ายร่างกาย ถึงผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖) กระทั่งล่วงเลยเวลาพอสมควรพนักงานสอบสวนไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษได้ตามกฎหมาย ผู้ร้องจึงได้ให้ปากคำเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวนยืนยันตำหนิรูปพรรณของคนร้ายทั้งสองคนและบุคคลผู้ต้องสงสัยในการกระทำความผิด (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาบันทึกคำให้การร้องทุกข์ กล่าวโทษ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และบันทึกเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๖) แต่ผลการสอบสวนทางคดีไม่มีความคืบหน้าแต่ประการใด ดังนั้นผู้ร้องจึงได้ร้องขอความเป็นธรรมต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในเวลาต่อมาผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ได้มีคำสั่ง ภ.๘ ที่ ๓๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ให้มีการแต่งตั้งเจ้าพนักงานสืบสวนคดีอาญา จำนวน ๓ นาย ประกอบด้วย ๑. พลตำรวจตรีเสถียร จันทร์สว่าง ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ๒. พันตำรวจเอกชลอ เทพสุวรรณ รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดกระบี่ และ ๓. พันตำรวจโทสมยศ แก้วบังเกิด รองผู้กำกับการ (ฝ่ายสืบสวนสอบสวน) สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นเจ้าพนักงานสืบสวนคดีอาญา และได้บันทึกคำให้การกล่าวโทษผู้กระทำความผิด ต่อพนักงานสืบสวนสถานีตำรวจภูธรภาค ๘ ยืนยันผู้กระทำความผิดคือ ส.ต.ท.ศราวุธ สุนทรมุสิก ร่วมกับตำรวจสายสืบของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาบันทึกคำให้การของพนักงานสืบสวนกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ บันทึกถ้อยคำเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗)

ในระหว่างที่เจ้าพนักงานสืบสวนคดีอาญาตามคำสั่งแต่งตั้งของผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ผู้ร้องได้ไปพบพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ยืนยันภาพถ่ายของ ส.ต.ท.ศราวุธ สุนทรมุสิก เจ้าหน้าที่ตำรวจสายสืบ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เป็นคนร้ายที่ใช้เหล็กทุบตีและทำร้ายร่างกายผู้ร้องได้รับอันตรายสาหัส (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาภาพประกอบการสืบสวนคดีอาญา ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗) แต่ผลการสืบสวนของเจ้าพนักงาน

สืบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช กลับไม่มีความคืบหน้าเช่นเดิม ในทางตรงกันข้าม ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช กลับมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัย ที่ ๑๐๓/ ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ให้ทำการสอบสวนความผิดแก่ร้อยตำรวจเอกบุญเชิญ ชูเสือหึง พนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนคดี ทั้งที่ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชกับพวก เป็นบุคคลที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการทำร้ายร่างกายที่เกิดขึ้น จึงทำให้การสืบสวนเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษเนิ่นนานออกไปอีก และผลการสอบสวนความผิดทางวินัยจากคณะกรรมการพบว่า ร้อยตำรวจเอกบุญเชิญ ชูเสือหึง (ยศในขณะนั้น) ไม่ได้บกพร่องต่อหน้าที่ตามข้อกล่าวหา จึงเห็นควรยุติเรื่อง ตามคำสั่งที่ ๒๔๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ อีกทั้งพนักงานสืบสวนกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ได้รายงานผลการสืบสวนคดีอาญาแก่ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ โดยกล่าวหาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดคือนางศรีสุดา วงศ์ศิริวิพัฒน์ ตลอดจนตำหนิรูปพรรณของคนร้ายได้ลักเอาโทรศัพท์มือถือไปจำนวน ๒ เครื่อง หลังเกิดเหตุได้ใช้โทรศัพท์ไปยังเบอร์โทรศัพท์ของนางสาวอุษณีย์ มัชฌิม นางสาวรุ่งนภา ทองเฉวง (รายละเอียดปรากฏตามสำเนารายละเอียดการใช้โทรศัพท์ของนางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ และของนายวินิจ วงศ์ศิริวิพัฒน์) ซึ่งพนักงานสืบสวนได้บันทึกคำให้การของบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวน ๓ ราย ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับคนร้ายทั้งสองและหนึ่งในจำนวนของผู้ให้ปากคำได้ยืนยันภาพถ่ายของ ส.ต.ท.สมชาย ธรรมโชติ เพิ่มเติมอีก ๑ คน (รายละเอียดปรากฏตามสำเนารายงานผลการสืบสวนคดีอาญา เรียนผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗)

ผลจากการร้องเรียนเพื่อขอความเป็นธรรมไปยังหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับบันทึกคำสั่งของผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๘ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นเหตุให้พลตำรวจตรีสุดใจ ญาณรัตน์ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช มีคำสั่งที่ ๕๘/ ๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช สืบสวนข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ และได้กล่าวถึงหนังสือของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาที่แจ้งให้ตำรวจภูธรภาค ๘ ดำเนินการในความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งมีคำสั่งแต่งตั้งให้พันตำรวจโทประกฤษ สุคันธกุล รองผู้กำกับ (ฝ่ายสืบสวนสอบสวน) เป็นเจ้าพนักงานสืบสวนคดีอาญา (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ๕๘/ ๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘) โดยในเวลาต่อมาพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ตอบข้อหารือของผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ตามหนังสือที่ นศ.๐๑๒๙/ ๓๐๖๖ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ และ นศ. ๐๑๒๙/ ๖๘๙๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เรื่องคดีอาญาที่ ๑๔๙/ ๒๕๔๖ กรณีนางลำใย วงศ์ศิริวิพัฒน์ เป็นผู้เสียหาย ซึ่งเป็นการใช้เวลานานถึง ๑ ปี นับแต่เกิดเหตุการณ์กระทำความผิด ทั้งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถสืบสวนดำเนินการได้ตามกฎหมายอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหารือไปยังพนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช กล่าวคือ กรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งงดการสอบสวน พนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานอัยการ หากต่อมารู้ตัวผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนต่อไปได้ (รายละเอียดปรากฏตามสำเนา หนังสือที่ อส (นศ) ๐๐๓๑/ ๒๑๑๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘)

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่ามีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ การกระทำของเจ้าหน้าที่

ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ร้องหรือไม่ รวมทั้งได้ทำหน้าที่ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับความผิดเต็มกำลังความสามารถแล้วหรือไม่ โดยมีบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๔) (๖) (๗) (๑๐) (๑๑) (๑๖) (๑๗) มาตรา ๑๔๐ และ ๑๔๑

๓. พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๙๙ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๒๙๗

๔. พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๘๔ มาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖

๕. ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่าด้วยการสืบสวนข้อเท็จจริง พ.ศ.๒๕๔๗

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๔๐ กล่าวคือ เมื่อผู้ร้องได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดอาญาและในเวลาต่อมาได้ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อเจ้าหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายหลายครั้งหลายคราด้วยกัน การกล่าวหาเช่นนั้นย่อมมีเจตนาเพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับโทษ ในทางตรงกันข้าม เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไม่ได้สืบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามอำนาจและหน้าที่เพื่อที่จะให้ทราบรายละเอียดแห่งความผิด อีกทั้งผู้ร้องได้ร้องขอความเป็นธรรมต่อผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช กล่าวหาและสงสัยบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยระบุชัดเจนว่าเป็นนายสุชาติ ตันติชาติ อดีตอัยการประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช และนางศรีรัตน์ วงศ์ศิริวิพัฒน์ ภรรยา โดยหนึ่งในจำนวนนั้นมีอดีตผู้กำกับการตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช พันตำรวจเอกประเสริฐ ริยาพันธ์ เป็นผู้ต้องสงสัย และมีการกล่าวโทษเพื่อขอความเป็นธรรมต่อคณะกรรมาธิการการตำรวจ สภาผู้แทนราษฎร ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา และหน่วยงานอื่นๆ อีกหลายองค์กร

การกล่าวอ้างของพนักงานสอบสวนที่ให้งดการสอบสวน โดยให้เหตุผลว่าได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายแล้ว ไม่อาจปฏิเสธความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ได้ หากเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปฏิบัติหน้าที่ในการสืบหาตัวผู้กระทำความผิดจากคำให้การของพยานและผู้ร้อง ย่อมสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมายได้โดยเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องตั้งเจ้าพนักงานสอบสวนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพราะจะทำให้การนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีล่าช้าออกไปอีก ประกอบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ออกคำสั่งดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ต้องสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดด้วย

นอกจากนี้จากการแสวงหาพยานหลักฐานปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานดังกล่าวเป็นที่เชื่อได้ว่า ส.ต.ท.สราวุธ สุนทรมุสิก และ ส.ต.อ.สมชาย ธรรมโชติ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช เป็นคนร้ายร่วมกันทำร้ายผู้ร้องและเอาโทรศัพท์มือถือไปจริง การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จึงเป็นการกระทำที่ไม่เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดการคุ้มครอง ปกป้องผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้ร้องต้องร้องขอความเป็นธรรมต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถทำหน้าที่เยียวยาและแก้ไขความเสียหายให้กับผู้ร้องเยี่ยงเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ต้องกระทำได้ แต่กลับไม่ปฏิบัติ และไม่พยายามขจัดอุปสรรคของปัญหาให้หมดสิ้นไป

ตลอดจนไม่ได้แจ้งผลการร้องทุกข์ภายในเวลาอันสมควร

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นควรกำหนดมาตรการการแก้ไขปัญหาเพื่อให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติและสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ดำเนินการภายในกำหนดระยะเวลาดังนี้

๑. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งคณะกรรมการสอบสวนความผิดทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗

๒. ให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราชจับกุมผู้กระทำความผิดและบุคคลที่เกี่ยวข้องมาดำเนินคดีตามกฎหมายโดยเร็ว

๓. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติและสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช รายงานผลการดำเนินการตามข้อ ๑ และ ๒ ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่ได้รับรายงานผลการตรวจสอบฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๙๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ผู้ร้อง นางคำเผือ จันทร์พิลา

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทางโทรศัพท์ ตามคำร้องที่ ๒๑๐/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนจากการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ใช้หมายค้นเพื่อเข้าตรวจค้นยาเสพติดในบ้านของผู้ร้อง เป็นจำนวนถึง ๔ ครั้ง ในช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แต่ไม่พบยาเสพติดแต่อย่างใด ทำให้ผู้ร้องและครอบครัวได้รับความอับอายและเสียหายต่อชื่อเสียง จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมีมูล และอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ณ บ้านเลขที่ ๒๑/๓ และเลขที่ ๖/๒๖ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ต่อมา ปี พ.ศ.๒๕๔๔ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ซึ่งรับราชการอยู่ที่กองพันทหารม้าที่ ๑๘ จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ถูกย้ายไปช่วยราชการที่จังหวัดอุตรดิตถ์ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และผู้ร้อง เชื่อว่าการโยกย้ายดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กล่าวหาสามีของผู้ร้องว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ที่ได้ร้องเรียนต่อผู้บังคับบัญชาของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา

ต่อมาเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๕ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้ลาออกจากราชการมาประกอบอาชีพขับรถตู้บริการ โดยขายรถยนต์นั่งส่วนบุคคล ยี่ห้อบี เอ็ม ดับเบิ้ลยู เพื่อซื้อรถตู้ดังกล่าว และคิดค่าเช่ารถตู้ประมาณวันละ ๑,๕๐๐ บาท

ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนจากกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เข้าทำการตรวจค้นบ้านของผู้ร้องเป็นจำนวน ๔ ครั้ง ซึ่ง ๓ ครั้งแรกระบุว่า เป็นการ “ตรวจค้นเพื่อหาสิ่งผิด

กฎหมาย" แต่ในครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนำกำลังเข้าตรวจค้นประมาณ ๑๐๐ นาย โดยหมายค้นระบุว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย แต่ในการตรวจค้น ได้พบเพียงปืนเด็กเล่น (ไทยประดิษฐ์) บริเวณสระว่ายน้ำภายในบ้าน และเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้ให้ผู้ร้องเซ็นบันทึกการตรวจค้นและจับกุมว่าปืนดังกล่าวเป็นของตน ต่อมาพนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีกับผู้ร้องในข้อหามีอาวุธปืนพกชนิดประกอบขึ้นเอง ขนาด ๐.๒๒ นิ้ว ซึ่งเป็นอาวุธที่ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับ และอาวุธปืนดังกล่าวอยู่ในสภาพที่ใช้ยิงได้ ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย

ข้อ ๒. การตรวจสอบ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ทำการตรวจสอบโดยให้ผู้ร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง จังหวัดเพชรบูรณ์ ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร และให้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา ได้ความดังนี้

๒.๑ คำชี้แจงของผู้ร้อง

๒.๑.๑ ผู้ร้องได้ชี้แจงด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า

ผู้ร้องอายุ ๓๙ ปี อยู่กินฉันท์สามีภรรยากับจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา อายุ ๔๙ ปี ซึ่งรับราชการทหารอยู่ที่กองพันทหารม้าที่ ๑๘ จังหวัดเพชรบูรณ์ ณ บ้านเลขที่ ๖/๒๖ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ เดิมผู้ร้องและสามีอาศัยอยู่ในบ้านพักของกองพันทหารม้าที่ ๑๔ จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้ร้องได้เปิดบ่อนการพนันในบ้านพัก มีรายได้ประมาณวันละ ๓๐,๐๐๐ บาท เมื่อประมาณปี ๒๕๓๙ นายสุนทร จันทร์พิลา พี่ชายของผู้ร้องถูกยิงเสียชีวิต ผู้ร้องพบเงินสดประมาณ ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่บ้านพักของนายสุนทร จันทร์พิลา ผู้ร้องจึงนำเงินที่พบมาสร้างบ้านเลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ พร้อมสระว่ายน้ำ และใช้เงินที่เหลือซื้อรถยนต์

ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้เข้าค้นบ้านของผู้ร้องจำนวน ๔ ครั้ง

ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๑ ได้เข้าตรวจค้นบ้านเลขที่ ๖/๒๖ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย หลังจากนั้นผู้ร้องได้ย้ายไปอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับบ้านหลังเดิม

ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๒ ได้เข้าตรวจค้นบ้านเลขที่ ๖/๒๖ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ อีกครั้ง ทั้งที่ผู้ร้องย้ายออกจากบ้านหลังดังกล่าวแล้วประมาณ ๕ - ๖ เดือน

ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ได้เข้าค้นบ้านเลขที่ ๖/๒๖ ตรอกบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และพบหลักฐานการขายสลากกินรวบ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้นำผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่พอทราบถึงชื่อเจ้ามือสลากกินรวบรายใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปล่อยตัวผู้ร้องออกมา

ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก และทหารจากกองพันทหารม้าที่ ๒๘ ประมาณ ๑๐๐ นาย ได้ร่วมกันตรวจค้นบ้านของผู้ร้อง

และบ้านข้างเคียงอีก ๒ หลัง ซึ่งหมายค้นระบุว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา มียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย แต่การตรวจค้นพบเพียงปืนเด็กเล่นที่บริเวณสระว่ายน้ำภายในบ้าน และเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวได้ให้ผู้ร้องเซ็นบันทึกการตรวจค้นและจับกุมว่าปืนดังกล่าวเป็นของตน ต่อมาพนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีกับผู้ร้อง ในข้อหามีอาวุธปืนพกชนิดประกอบขึ้นเอง ขนาด ๐.๒๒ นิ้ว ซึ่งเป็นอาวุธที่ไม่มีเครื่องหมายทะเบียนของเจ้าพนักงานประทับ และอาวุธปืนดังกล่าวอยู่ในสภาพที่ใช้ยิงได้ ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย และศาลจังหวัดหล่มสักได้พิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ ฐานมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียน ลงโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๖,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก ๖ เดือน ปรับ ๓,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงอาญาไว้มีกำหนด ๒ ปี และให้ริบของกลาง

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๙.๑๐ นาฬิกา จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้ถูกยิงเสียชีวิตระหว่างเดินทางกลับบ้านพักโดยรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ยี่ห้ออีซูซุ ภายหลังการออกกำลังกายบริเวณหน้าศาลจังหวัดหล่มสัก ขณะกำลังขับผ่านบริเวณสี่แยกหอนาฬิกาเก่า มีคนร้ายจำนวน ๒ คน ใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ และมีรถยนต์ ๑ คัน ไม่ทราบจำนวนคนร้ายขับแซงขึ้นมาปาดหน้ารถยนต์ของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เพื่อให้หยุด และคนร้าย ๒ คน ได้ขับรถจักรยานยนต์มาทางด้านขวาของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา แล้วจ่อยิงทั้งหมด ๗ นัด ทำให้รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เสียหลักพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ที่จอดอยู่ข้างทาง แล้วคนร้ายตามไปยิงซ้ำในระยะประชิด จนเป็นเหตุให้จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เสียชีวิตในทันที

หลังจากเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้เรียกผู้ร้องไปเพื่อสอบปากคำเป็นพยานเกี่ยวกับการเสียชีวิตของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เป็นผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของจังหวัดเพชรบูรณ์

จากการตรวจค้นรถยนต์ของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่พบสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด และหลังจากจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เสียชีวิต เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ตรวจสอบ หรือยึดทรัพย์สินของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และผู้ร้อง ผู้ร้องเชื่อว่าสาเหตุการตายของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เป็นการเชื่อมโยงจากการที่นายสุนทร จันทร์พิลา พี่ชายของผู้ร้อง ถูกยิงเสียชีวิต เมื่อประมาณปี ๒๕๓๙ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด และการที่นางทิตยา จันทร์พิลา พี่สาวของผู้ร้อง ถูกจับข้อหา "มียาเสพติดไว้ในครอบครอง" ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตรวจค้นบ้านพักของนางทิตยา จันทร์พิลา และพบยาบ้าประมาณ ๑๐๐ เม็ด ต่อมานางทิตยา จันทร์พิลา ถูกยิงเสียชีวิต ภายหลังจากได้รับการประกันตัว และจากการที่นางอารีย์ ผดุงหา ภรรยาอีกคนหนึ่งของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกจับในข้อหาร่วมกันจำหน่ายยาเสพติด พร้อมของกลางยาบ้าจำนวน ๔๓ เม็ด ในพื้นที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

จากเหตุการณ์การเสียชีวิตของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้มีการเสนอข่าวทางหนังสือพิมพ์และเสนอภาพและเสียงผ่านโทรทัศน์ทางเคเบิ้ลทีวี ในจังหวัดเพชรบูรณ์ว่า "จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา มีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับธุรกิจที่เสี่ยงต่อกฎหมายบางชนิด เพราะมีฐานะร่ำรวยผิดปกติ มีบ้านหลังใหญ่

และมีสระว่ายน้ำภายในบริเวณบ้าน นอกจากนั้น ยังมีรถยนต์อีกหลายคัน เคยถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองบุกค้นบ้านหลายครั้ง แต่ไม่พบของกลาง ด้วยพฤติกรรมน่าสงสัย ทำให้มีรายชื่ออยู่ในบัญชีดำ จนถูกติดตามความเคลื่อนไหวมาตลอด จนกระทั่งถูกกระหน่ำยิงตายสยอง เบื้องต้นมุ่งปมฆ่าตัดตอนสังเวยธุรกิจมืด ขณะที่ปัญหาส่วนตัวยังไม่ตัดทิ้ง" ทำให้ผู้ร้องและครอบครัวได้รับความเสียหายต่อเกียรติยศและชื่อเสียง

๒.๒ คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง

๒.๒.๑ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร สรุปได้ดังนี้

ประเด็นการเข้าตรวจค้นบ้าน

จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เป็นบุคคลที่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้โทษ ซึ่งศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดอำเภอหล่มสัก ได้ร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ตามหมายเลขคดีที่ ๒๗๑/๔๖ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๖ ระบุว่าบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา โดยเฉพาะญาติพี่น้องของนางคำเผือ จันทร์พิลา ภรรยาของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้ถูกจับกุมดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด นางอารีย์ ผดุงหา และนางสถาพร น้อยกล่ำ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จับกุมและตั้งข้อหาว่าร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย พร้อมของกลางยาบ้า จำนวน ๔๓ เม็ด

ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดอำเภอหล่มสักได้มีหนังสือถึงผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก มอบหมายให้ปลัดอำเภอ เป็นผู้ร้องทุกข์กล่าวโทษผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสักว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เป็นผู้มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้ที่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (ผู้ค้า)

ตามคำขอหมายค้นต่อศาลจังหวัดหล่มสัก หมายค้น และบันทึกการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก ได้บันทึกการนำหมายค้นเพื่อตรวจค้นบ้านของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และนางคำเผือ จันทร์พิลา ตามวันและเวลา มีรายละเอียดดังนี้

ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๑ เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำหมายค้นของศาลไปตรวจค้นบ้านเลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เจ้าของบ้านเป็นผู้นำตรวจค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

ครั้งที่ ๒ วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๒ เวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดหล่มสัก ที่ ๒๐๘/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๒ เข้าตรวจค้น บ้านเลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งนางคำเผือ จันทร์พิลา เจ้าของบ้านเป็นผู้นำตรวจค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

ครั้งที่ ๓ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดหล่มสัก ที่ ๒๒๔/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ เข้าตรวจค้นบ้านเลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งนางคำเผือ จันทร์พิลา เจ้าของบ้านเป็นผู้นำตรวจค้น ผลการตรวจค้นไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

ครั้งที่ ๔ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำหมายค้นของศาลจังหวัดหล่มสัก ที่ ๑๙๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เข้าตรวจค้นบ้านเลขที่

๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งนางคำเผือ จันทร์พิลา เจ้าของบ้านเป็นผู้นำตรวจค้น ผลการตรวจค้นพบอาวุธปืนพกสั้นไทยประดิษฐ์ (ดัดแปลง) ขนาด ๐.๒๒ นิ้ว สีดำ จำนวน ๑ กระบอก วางเหน็บอยู่บนหลังคาศาลานั่งเล่นบริเวณหน้าบ้าน จึงแจ้งข้อกล่าวหาให้นางคำเผือ จันทร์พิลา ทราบว่า มีอาวุธปืนไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และเมื่อนางคำเผือ จันทร์พิลา ทราบข้อกล่าวหาแล้ว ได้ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา โดยรับว่าอาวุธปืนดังกล่าวเป็นของตน

ส่วนกรณีจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงเสียชีวิต เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก ได้ชี้แจงว่า วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๙.๑๐ นาฬิกา เหตุเกิดบริเวณสี่แยกหอนาฬิกาเก่า ถนนวจี ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ สถานที่เกิดเหตุเป็นถนนลาดยาง ซึ่งอยู่ในเขตชุมชน มีไฟฟ้าส่องสว่าง ผู้ตายชื่อ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา อายุ ๔๙ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๒๑/๓ ซอยบ้านไร่ ตำบลหล่มสัก อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์

จากการตรวจสถานที่เกิดเหตุ ได้ความว่า ขณะเกิดเหตุ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา (ผู้ตาย) ขับรถยนต์กระบะ ยี่ห้ออีซูซุ สีน้ำเงิน หมายเลขทะเบียน บง - ๖๐๓๖ เพชรบูรณ์ กลับจากการทำธุระ มาตามถนนวจีเพื่อกลับบ้าน เมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุ ได้มีคนร้ายไม่ทราบว่าเป็นใคร จำนวนประมาณ ๓ คน ใช้รถยนต์กระบะสีดำ ไม่ทราบยี่ห้อและหมายเลขทะเบียน เป็นพาหนะ ขับเข้ามาประกบ แล้วใช้อาวุธปืนยิงจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกบริเวณลำคอและลำตัวได้รับบาดเจ็บ พลเมืองดีได้นำตัวส่งโรงพยาบาลหล่มสัก และจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา จากการตรวจสถานที่เกิดเหตุพบปลอกกระสุนปืน ขนาด ๙ มิลลิเมตร จำนวน ๕ ปลอก เศษหัวกระสุนปืน จำนวน ๒ ชิ้น

จากการสืบสวนเบื้องต้นยังไม่ทราบสาเหตุการตายที่แน่ชัด แต่ผู้ตายมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด เป็นผู้ต้องหาคดีจำหน่ายยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) ตามคดีอาญา ที่ ๒๗๑/๔๖ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก คดีอยู่ระหว่างการดำเนินการชั้นพนักงานสอบสวน สาเหตุอาจเกิดจากการขัดแย้งกันในกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ซึ่งจะได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป

รายงานการชันสูตรพลิกศพ แพทย์ผู้ชันสูตรพลิกศพมีความเห็นว่า สภาพของศพตามที่ปรากฏจากการตรวจพบนั้น มีสาเหตุการตายจากการถูกยิงด้วยอาวุธปืนบริเวณหน้าอกและต้นคอ ทำให้เสียเลือดมาก และการหายใจล้มเหลวจนถึงแก่ความตาย

๒.๒.๒ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา เป็นทหารนอกราชการ ลาออกจากการรับราชการทหารมานานแล้ว มีภรรยา ๒ คน คนแรกคือ นางอารีย์ ผดุงหา อยู่ที่อำเภอบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งถูกจับกุมข้อหาจำหน่ายยาบ้า แต่อยู่กินฉันท์สามีภรรยากับนางคำเผือ จันทร์พิลา ซึ่งเป็นภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส

นางคำเผือ จันทร์พิลา ประกอบกิจการให้บริการสระว่ายน้ำ ส่วนจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ทำงานให้บริการเช่ารถตู้ โดยปกติจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา มักจะอยู่บ้านหากไม่มีภารกิจอื่นๆ บ้านพักของนางคำเผือ จันทร์พิลา และจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกตรวจค้นหลายครั้ง ครั้งล่าสุดอยู่ระหว่างรัฐบาลประกาศนโยบายปราบปรามยาเสพติด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้าตรวจค้นและพบอาวุธปืน แต่ไม่พบสิ่งที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอื่นๆ ทั้งนี้ ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด อำเภอหล่มสัก

จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ร้องทุกข์เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๖ และในวันเดียวกันเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้แจ้งความกล่าวหาจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ในข้อหาเดียวกัน

สำหรับการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจพบรถยนต์ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงถูกกระสุนปืนได้รับความเสียหายด้วย และพบปลอกกระสุนปืน ขนาด ๙ มิลลิเมตร ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ จากรายงานของกองพิสูจน์หลักฐาน พบปลอกกระสุนปืน ๕ ปลอก และพบเศษหัวกระสุนปืน ๑ ชิ้น ตกอยู่ในรถยนต์คันดังกล่าว

ในประเด็นที่มาของรายชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงว่า การจัดทำรายชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ซึ่งทำหน้าที่ดูแลสืบสวนติดตาม

สำหรับการกล่าวโทษ จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสักได้แจ้งความร้องทุกข์ โดยปลัดอำเภอหล่มสักเป็นผู้กล่าวหาตามบัญชีรายชื่อบุคคลของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด

๒.๓ คำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้อง

สำนักงานศาลจังหวัดหล่มสัก และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร สรุปความได้ดังนี้

๒.๓.๑ สำนักงานศาลจังหวัดหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงเกี่ยวกับการขอออกหมายค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก เพื่อเข้าตรวจค้นบ้านของนางคำเผือ จันทร์พิลา เลขที่ ๒๑/๓ ตรอกบ้านไร่ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ว่ามีคำร้องขอออกหมายค้น พร้อมหมายค้นบ้านดังกล่าว รวม ๓ ครั้ง กล่าวคือ

ครั้งที่ ๑ คำร้องขอหมายค้น ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๒ เพื่อเข้าตรวจค้นในวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๒ ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยผิดกฎหมาย

ครั้งที่ ๒ คำร้องขอหมายค้น ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๔ เพื่อเข้าตรวจค้นในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๔ ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เพื่อค้นหายาเสพติดให้โทษหรือสิ่งของผิดกฎหมายอย่างอื่น

ครั้งที่ ๓ คำร้องขอหมายค้น ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เพื่อเข้าตรวจค้นในวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เพื่อพบและยึดสิ่งของซึ่งมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาโดยผิดกฎหมาย

๒.๓.๒ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ชี้แจงว่า ผลการตรวจสอบไม่ปรากฏว่า จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และนางคำเผือ จันทร์พิลา มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของอำเภอหล่มสักแต่อย่างใด

ข้อ ๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาตรวจสอบเอกสารและคำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวแล้ว โดยอาศัยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งประเทศไทยได้ เข้าร่วมเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙ กล่าวคือ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๓๑ บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

มาตรา ๓๓ ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด

ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

มาตรา ๓๔ สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา ๗๕ รัฐต้องดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล จัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพและอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน รวมทั้งจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่นให้มีประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน

มาตรา ๒๔๕ วรรค ๒ บุคคลใดได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือแก่ร่างกายหรือจิตใจเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น บุคคลนั้นหรือทายาทย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙

ข้อ ๒ ข้อ ๓ ย่อย (ก) ให้ความมั่นใจว่า บุคคลใดก็ตามที่สิทธิหรือเสรีภาพของตน อันยอมรับแล้ว ณ ที่นี้ ถูกล่วงละเมิด ย่อมมีทางบำบัดแก้ไขอย่างเป็นผลจริงจัง โดยมิพักต้องคำนึงแม้ว่าการล่วงละเมิดจะเกิดจากบุคคลปฏิบัติการตามหน้าที่ก็ตาม

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาตั้งแต่กำเนิด สิทธินี้จะต้องได้รับความคุ้มครองโดยกฎมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตตามอำเภอใจ

ข้อ ๑๔ ข้อ ๒ ย่อย บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

ข้อ ๑๗ ข้อ ๑ ย่อย บุคคลจะถูกแทรกแซงในความเป็นอยู่ส่วนตัว ครอบครัว เคหสถานหรือการติดต่อสื่อสาร โดยพลการหรือมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่ และจะถูกลบหลู่เกียรติยศและชื่อเสียงเกียรติคุณโดยมิชอบด้วยกฎหมายหาได้ไม่เช่นกัน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาจากทั้งพยานบุคคลและพยานเอกสารแล้ว พบว่าการเข้าตรวจค้นบ้านของนางคำเผือ จันทร์พิลา เป็นจำนวนถึง ๔ ครั้ง ซึ่งผลการตรวจค้น ๓ ครั้งแรก ไม่พบสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด ส่วนการตรวจค้นครั้งสุดท้ายพบอาวุธปืนพกสั้นไทยประดิษฐ์ (ดัดแปลง) และพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาว่า ผู้ร้องมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พร้อมกับดำเนินคดีกับนางคำเผือ จันทร์พิลา

หลังจากนั้น จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ได้ถูกกล่าวหาว่า เป็นบุคคลที่มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และต่อมาได้ถูกร้องทุกข์กล่าวโทษโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้ เพื่อเอาชนะยาเสพติดอำเภอหล่มสักว่า เป็นผู้จำหน่ายยาเสพติด โดยอาศัยเหตุว่าภรรยาอีกคนหนึ่งของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และญาติพี่น้องของนางคำเผือ จันทร์พิลา เกี่ยวข้องกับการจำหน่ายยาเสพติด ต่อมาจ่าสิบเอกสุวรรณ

ผดุงหา ได้ถูกยิงจนเสียชีวิตอย่างอุกอาจในที่ชุมชน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า การใช้เหตุผลของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการเข้าตรวจค้นบ้านของนางคำเผือ จันทร์พิลา ไม่ปรากฏพยานหลักฐานชัดเจนว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ส่วนการแจ้งความร้องทุกข์จ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา โดยศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดก็ไม่ปรากฏพยานหลักฐานสนับสนุนที่เพียงพอเช่นกัน เป็นเพียงคำกล่าวอ้างจากบุคคลอื่นๆ ผลจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ทำให้นางคำเผือ จันทร์พิลา ได้รับความเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศ

นอกจากนี้ จากการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ พบว่าข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก เกี่ยวกับชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดของอำเภอหล่มสักไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ในเอกสารการชี้แจงจากอำเภอหล่มสัก แจ้งว่าจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา และนางคำเผือ จันทร์พิลา ไม่มีชื่ออยู่ในบัญชียาเสพติดแต่อย่างใด แต่จากเอกสารของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดซึ่งมีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก เรื่องการร้องทุกข์กล่าวโทษจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ปรากฏว่าจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ในการติดตามหาผู้กระทำผิดกรณีจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกยิงเสียชีวิตอย่างอุกอาจท่ามกลางที่ชุมชนนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้เร่งรัดดำเนินการตามกฎหมาย

ข้อ ๔ มาตรการการแก้ไขปัญหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอต่อรัฐบาล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนี้

๑. ให้รัฐบาลเร่งรัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการจับกุมคนร้ายในคดีจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ถูกยิงเสียชีวิต มาดำเนินคดีตามโทษานุโทษต่อไป ภายในกำหนดเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๒. ให้รัฐบาลและสำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้และเยียวยากรณีการเสียชีวิตของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ให้แก่ทายาท ภายในกำหนดเวลา ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๓. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหล่มสัก และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ ออกหนังสือรับรองให้แก่ครอบครัวของนางคำเผือ จันทร์พิลา ว่าการเสียชีวิตของจ่าสิบเอกสุวรรณ ผดุงหา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแต่อย่างใด ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๙๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย กรณีวิสามัญฆาตกรรม นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ

ผู้ร้อง นางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ตามคำร้องที่ ๒๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๗ ว่า นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี วิสามัญฆาตกรรม และไม่ได้รับความเป็นธรรมในชั้นการสอบสวนของพนักงานสอบสวน จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรม ในเรื่องดังกล่าว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว เห็นว่าอยู่ในอำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ ๑. ความเป็นมา

นายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ เป็นบุตรนายใจ-นางเซ็งเซี้ยะ แซ่เล้า เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๒๗ ขณะที่นายบุญมา แซ่เล้า อายุได้ ๑๘ ปี ได้แต่งงานกับนางสมศรี ทับแช่ม มีบุตรด้วยกัน ๑ คน ขณะนั้นนายบุญมา แซ่เล้า ประกอบอาชีพทำสวนที่อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี แต่ครอบครัวของนายบุญมา แซ่เล้า ยังอยู่ในความดูแลของบิดามารดา

ต่อมาประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๐ นายบุญมา แซ่เล้า เลิกประกอบอาชีพทำสวนและเปลี่ยนมาประกอบอาชีพค้าขายผลไม้ โดยใช้รถยนต์ไปซื้อผลไม้ที่อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี มาจำหน่าย นายบุญมา แซ่เล้า ได้พบกับนางวิเชียร โอบอ้อม เพียง ๒ เดือน ก็เกิดรักใคร่ชอบพอจนกระทั่งจดทะเบียนสมรสกัน แต่นายบุญมา แซ่เล้า ยังส่งเสียเงินทองให้แก่นางสมศรี ทับแช่ม กับบุตร ที่จังหวัดราชบุรีอยู่ นายบุญมา และนางวิเชียร แซ่เล้า อยู่กินฉันท์สามีภริยากันที่บ้านเลขที่ ๑๘ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งบ้านดังกล่าวปลูกสร้างด้วยค่าใช้จ่ายของนายบุญมา แซ่เล้า และอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านของนายชอบ และนางบุญยิ่ง โอบอ้อม บิดามารดาของนางวิเชียร แซ่เล้า ซึ่งอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๘ เพื่อเป็นการเอาใจนางวิเชียร แซ่เล้า กรณีนายบุญมา แซ่เล้า ยังมิได้เลิกกับนางสมศรี ทับแช่ม ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นายบุญมา แซ่เล้า เปลี่ยนนามสกุลเป็นธรรมรุ่งเจริญ นายบุญมา และนางวิเชียร ธรรมรุ่งเจริญ

มีบุตรด้วยกัน ๑ คน คือ เด็กหญิงกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ หรือเอ้ ครั้นเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๔ นางวิเชียร ธรรมรุ่งเจริญ ได้ว่าจ้างนางสาวจ๋า เป็นผู้ดูแลทั้งนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ และเด็กหญิงกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ แทนตนเอง วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ถูกวิสามัญฆาตกรรมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งก่อนหน้านี้นางสาวจ๋ามีความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวกับนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ จนตั้งครรภ์ได้ ๓ เดือน เมื่อวันที่นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ เสียชีวิต

ข้อ ๒. การตรวจสอบ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาตรวจสอบ โดยให้ผู้ร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี และผู้เกี่ยวข้อง ชี้แจงข้อเท็จจริงเป็นลายลักษณ์อักษร และให้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา ดังนี้

๒.๑ คำชี้แจงของผู้ร้อง

ผู้ร้องเป็นพี่สาวของนายบุญมา แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ ชี้แจงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ขับรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ยี่ห้ออีซูซุ สีดำ จะกลับเข้าบ้านเลขที่ ๑๘ หมู่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ก่อนถึงบ้านมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ตั้งด่านตรวจบริเวณทางเข้าบ้าน และระดมยิงเข้าไปในรถยนต์ของนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ จึงขับรถยนต์หนีเข้าบ้าน และหลบซ่อนอยู่ในบริเวณบ้านของนายชอบ โอบอ้อม พ่อตา ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ล้อมบ้านเพื่อจับกุมนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ และจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เป็นผู้เข้าไปยิงนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ในบ้านของนายชอบ โอบอ้อม จนกระทั่งนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ เสียชีวิต จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตาย เนื่องจากจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ได้ให้นายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ยืมเสื้อเกราะใส่ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ก่อนวันเกิดเหตุ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง มาทวงเสื้อเกราะคืนไป

ต่อมาผู้ร้องได้ไปร้องเรียนขอให้เปลี่ยนพนักงานชุดสอบสวน โดยเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๖ ได้ร้องเรียนที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ที่กองปราบปราม ภายหลังทราบว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ ดำเนินการ ปรากฏว่าผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๗ ได้มอบให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรีดำเนินการ และผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี ได้แต่งตั้งพนักงานสอบสวนดำเนินการแทน ต่อมาพนักงานสอบสวนชุดดังกล่าวได้จัดทำและส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรีแล้ว

วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ พนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรีได้ยื่นคำร้องไต่สวนการตายโดยการกระทำของเจ้าพนักงาน ต่อศาลจังหวัดเพชรบุรี เป็นคดีหมายเลขดำที่ ช.๑๐/๒๕๔๖ ปรากฏข้อเท็จจริงในคดี สรุปได้ว่า

เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ นางวิเชียร แซ่เล้า อายุ ๓๓ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๘ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ภรรยาผู้ตาย เบิกความว่า “ผู้ตายคือ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นใช้นามสกุล ธรรมรุ่งเจริญ ผู้ตายจดทะเบียนสมรสกับข้าฯ ก่อนที่ผู้ตายถึงแก่ความตาย อาศัยอยู่ด้วยกันกับข้าฯ เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑ ทุ่ม ผู้ตายออกจากบ้านไป เนื่องจากมีปากเสียงกับข้าฯ ก่อนออกจากบ้าน ผู้ตายดื่มเบียร์ไปด้วย แต่ยังไม่มีอาการมึนเมา ผู้ตายจะพกอาวุธติดตัวไปด้วยหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ แต่ผู้ตายมีอาวุธปืนสั้นอยู่ ๒ กระบอก ปกติแล้วผู้ตาย

จะชอบพกอาวุธปืนและจะยิงขึ้นฟ้าเวลาที่มีปากเสียงกับข้าฯ แต่ในคืนเกิดเหตุ ผู้ตายไม่ได้ยิงอาวุธปืนขึ้นฟ้า ต่อมาประมาณเกือบ ๓ ทุ่ม ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนที่หน้าบ้าน ข้าฯ จึงเปิดหน้าต่างออกดู พบเห็นรถยนต์อีซูซุแวน สีดำ ซึ่งเป็นรถของผู้ตาย ปรากฏตามภาพถ่ายประกอบคดีที่ผู้ร้องให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑ รถของผู้ตายวิ่งผ่านหน้าบ้าน ข้าฯ จึงรีบลงไปดู เพราะได้ยินเสียงปืน ขณะที่ข้าฯ ลงไปดูพบเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังวิ่งตามรถของผู้ตาย เจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ ๕ - ๖ นาย แต่งกายครึ่งท่อน ในมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจถืออาวุธปืนยาวทุกคน เจ้าหน้าที่ตำรวจที่วิ่งไป ข้าฯ รู้จัก ๒-๓ คน เป็นตำรวจที่ท่ายาง ไม่ทราบชื่อจริง จากนั้นผู้ตายได้ขับรถไปจอดที่หลังบ้าน ข้าฯ จึงรีบวิ่งตามไปที่หลังบ้าน แต่ไม่พบตัวผู้ตายแล้ว ข้าฯ จึงบอกกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า อย่าเพิ่งยิง ให้ข้าฯ คุยกับสามีก่อน ข้าฯ ไปดูที่รถไม่พบตัวผู้ตายแล้ว ไม่ทราบว่าอยู่ที่ใด ข้าฯ โทรศัพท์ติดต่อก็ไม่สามารถติดต่อได้ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บอกข้าฯ ว่า สามีข้าฯ ได้ยิงคนตายมา อย่าเข้าไปใกล้ เดี๋ยวถูกลูกหลง ข้าฯ ยังคงพูดจาขอร้องเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าอย่าทำอะไรผู้ตายสักพักหนึ่ง ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นมาจากบ้านบิดาของข้าฯ ซึ่งอยู่ติดกันกับบ้านของข้าฯ ข้าฯ จึงรีบวิ่งไปดู แต่ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกันไว้ไม่ให้เข้าไป ข้าฯ เชื่อว่าผู้ตายคงอยู่ในบ้านบิดา แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็คงยังไม่ให้ข้าฯ เข้าไป หลังจากนั้น มารดาของข้าฯ ได้มาบอกข้าฯ ว่า ผู้ตายถูกยิงตายแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ยิง หลังจากนั้นประมาณครึ่งชั่วโมง ข้าฯ จึงเข้าไปดูศพผู้ตาย ข้าฯ จึงนำศพของผู้ตายมาจัดการตามประเพณีต่อไป เกี่ยวกับการตายของผู้ตายซึ่งเป็นสามีของข้าฯ ในครั้งนี้ ข้าฯ ไม่ติดใจคัดค้าน”

วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความว่า “เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ข้าฯ ปฏิบัติหน้าที่ร้อยเวรควบคุมสายตรวจ มีหน้าที่ออกสืบสวนปราบปรามจับกุม ข้าฯ ได้รับแจ้งทางวิทยุของ สภ.อ.ท่ายางว่า ได้มีคนร้ายชื่อ นายชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่ ส.ต.ท.อิสระพงษ์ สุขอร่าม แล้วขับรถหลบหนีเข้ามาทางท่ายาง ช่วงบริเวณหน้าวัดท่ากระเทียม อ.ท่ายาง ข้าฯ รู้จักผู้ตาย เนื่องจากเมื่อเดือนก่อน ผู้ตายเคยชักอาวุธปืนออกมาครั้งหนึ่งแล้ว ข้าฯ ตามไปที่บ้านของผู้ตาย แต่ไม่ได้มีการจับกุม หลังจากที่ได้รับแจ้งเหตุ ข้าฯ จึงสั่งให้สายตรวจออกตรวจตามเส้นทาง ต่อมาประมาณ ๑๐ นาที ข้าฯ ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุอีกว่ารถปิ๊กอัพของผู้ตาย ซึ่งวิ่งไปที่หน้าตลาดเขื่อนเพชร และผู้ตายได้ชักอาวุธปืนขึ้นที่หน้าตลาดดังกล่าว ต่อมาอีกประมาณ ๕ นาที ได้รับแจ้งทางศูนย์วิทยุอีกว่า มีผู้ใหญ่รอดแจ้งมาว่า ผู้ตายชักอาวุธปืนยิงขู่ที่บริเวณหน้าบ้าน ข้าฯ จึงให้กำลังส่วนหนึ่งตั้งจุดตรวจอยู่บริเวณหน้าบ้านผู้ตาย ส่วนข้าฯ กับตำรวจอีก ๒ คน ขับรถสวนขึ้นไปทางวัดโค้งข่อย เมื่อเลยบ้านกระจับมาได้นิดหน่อย ก็พบรถของผู้ตายขับสวนมา ข้าฯ จึงเปิดไซเลนและใช้สปอร์ตไลท์ฉายไปที่รถผู้ตาย ปรากฏว่ารถของผู้ตายจอด และผู้ตายยกมือขึ้น แต่ผู้ตายไม่ได้ลงจากรถ พอข้าฯ กับพวกจะเข้าไปใกล้รถผู้ตาย ผู้ตายกลับเร่งเครื่องรถสวนกับรถของข้าฯ รถของผู้ตายปรากฏตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ร.๑ ใช่ ข้าฯ จึงวิทยุแจ้งมาที่จุดสกัด หลังจากนั้นข้าฯ จึงขับรถเลี้ยวกลับแล้วตามไป ตามไปที่บ้านของผู้ตาย เมื่อข้าฯ ไปถึง พบว่ามีการยิงกันไปแล้วบนถนนก่อนถึงบ้านนายชัย ได้รับแจ้งทางวิทยุว่า ผู้ตายได้ใช้อาวุธปืนยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขณะที่เข้าไปถึงรถของผู้ตายจอดอยู่หลังบ้านห่างจากจุดสกัด ประมาณ ๓๐๐ เมตร ข้าฯ จอดรถอยู่ที่หน้าบ้านผู้ตาย จากนั้นข้าฯ ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น ดังมาจากบ้านนายชอบ ซึ่งเป็นพ่อตาของผู้ตาย บ้านอยู่ติดๆ กัน ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น ๗ - ๘ นัด ข้าฯ จึงวิทยุแจ้งผู้บังคับบัญชาที่โรงพักว่ามีการยิงกันและได้ยินจากวิทยุด้วยว่า ผู้ตายเสียชีวิตแล้ว ตอนนั้นข้าฯ ยังไม่ทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดไหนที่ยิงผู้ตาย หลังจากที่พนักงานสอบสวน

มายังที่เกิดเหตุแล้ว ข้าฯ จึงเข้าไปดูศพผู้ตาย สภาพศพของผู้ตายถูกอาวุธปืนยิง ที่บริเวณมือของผู้ตายมีอาวุธปืนพกสั้น ๑ กระบอก ต่อมา ข้าฯ ทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยิงผู้ตายคือ จ.ส.ต.อรุณ โพธิ์ทอง

อาวุธปืนที่อยู่ในมือของผู้ตายนั้น จะเป็นของผู้ตายเองหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ"

วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความ ว่า

"ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ข้าฯ อยู่ที่โรงพักท่ายาง ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุว่า ส.ต.ท.อิสระพงษ์ สุขอร่าม ได้ถูกนายบุญมาหรือชัย ธรรมรุ่งเจริญ ใช้อาวุธปืนขู่ โดยนายชัยได้ขับรถอีซูซุ แวน สีดำ ขับหลบหนีไปทางคลองชลประทานสาย ๓ มุ่งหน้าไปทางเขื่อนเพชร กับนายชัยผู้ตายนั้น ข้าฯ ไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัวมาก่อน เพียงแต่ทราบหน้าค่าตาเท่านั้น หลังจากได้รับแจ้งแล้ว ข้าฯ ได้ใช้รถส่วนตัวของข้าฯ พร้อมพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ ๔ นาย ทั้งหมดไม่ได้แต่งเครื่องแบบ ข้าฯ ไม่ได้นำอาวุธติดตัวไป เนื่องจากเป็นคนขับรถ ส่วนตำรวจอีก ๓ นาย มีอาวุธปืนพกสั้นติดตัวไป มี ส.ต.ท.ราเชนทร์ ชวนชม ส.ต.ท.สมเกียรติ มั่งคั่ง และ ส.ต.ท.อุดม อุทัยธรรม ออกตรวจท้องที่ จากนั้นได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่า ผู้ตายได้ใช้อาวุธปืนข่มขู่ชาวบ้านที่บริเวณเขื่อนเพชร หมู่ที่ ๔ ต.ท่าคอย หลังจากได้รับแจ้งแล้ว ข้าฯ จึงขับรถมุ่งหน้าไป ระหว่างทางได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่า ผู้ใหญ่บ้านพบรถของผู้ตาย และผู้ตายได้ใช้อาวุธปืนยิงอยู่ที่หน้าบ้านของผู้ใหญ่บุญรอด ข้าฯ จึงวนรถกลับ สักครู่หนึ่งมีวิทยุแจ้งมาว่า ร.ต.อ.วีระ จิวเมือง สายตรวจรถยนต์ได้ขับรถสายตรวจวิ่งมุ่งหน้าไปทางบ้านผู้ใหญ่บุญรอด สักครู่หนึ่งข้าฯ ได้รับแจ้งว่า ตั้งด่านสกัดบริเวณที่จะมุ่งหน้าไปทางบ้านของผู้ตาย ข้าฯ จึงมุ่งหน้าไปที่บ้านของผู้ตาย เมื่อไปถึงพบสายตรวจจักรยานยนต์ แต่งเครื่องแบบอยู่ประมาณ ๔ คน รวมกับชุดของข้าฯ อีก ๔ คน เป็น ๘ คน ตั้งจุดสกัดที่หน้าบ้านของผู้ตาย ข้าฯ ได้นำรถของข้าฯ จอดทแยงขวางถนนเพื่อปิดกั้นไม่ให้ผู้ตายขับรถผ่านไป สักครู่หนึ่งได้มีรถปิ๊กอัพตอนครึ่งขับผ่านมา มีผู้หญิง ๒ คนอยู่ในรถ ข้าฯ จึงสกัดและสอบถามได้ความว่าหญิงทั้งสองคนดังกล่าวบอกว่าได้ถูกรถยนต์อีซูซุ ปิ๊กอัพ แวน ซึ่งคนขับใช้ปืนโบกให้จอดรถ แต่ทั้งสองคนไม่จอด จึงถูกผู้ตายใช้อาวุธปืนยิงมาที่รถ โดนกระจกรถข้างซ้ายแตก ข้าฯ จึงแนะนำให้ไปแจ้งความที่โรงพัก สักครู่หนึ่งรถของผู้ตายได้วิ่งผ่านมา ข้าฯ จึงเดินมาที่ถนน และได้ใช้ไฟฉายส่องสัญญาณให้จอดรถ แต่ปรากฏว่า ผู้ตายเร่งความเร็วใส่ เมื่อเข้ามาใกล้ๆ ข้าฯ เห็นว่ากระจกด้านขวาไม่ได้ปิด ในมือของผู้ตายถืออาวุธปืนพกสั้น เป็นปืนแม็กกาซีน สีโครเมียม ขณะนั้นข้าฯ ห่างจากผู้ตายประมาณ ๑๐ กว่าเมตร เมื่อผู้ตายเร่งรถเข้ามาใกล้ของข้าฯ ข้าฯ จึงกระโดดหลบออก จากนั้นผู้ตายได้ยิงปืนใส่มาที่ข้าฯ กับพวก ข้าฯ เห็นแสงไฟแลบออกจากปากกระบอกปืนของผู้ตาย ประมาณ ๒-๓ นัด ผู้ตายขับรถชนด้านหน้ารถของข้าฯ ที่จอดอยู่ ขณะนั้นได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่กับข้าฯ ยิงปืนไปที่ผู้ตายด้วย แต่ข้าฯไม่ได้ยิง เพราะไม่มีอาวุธปืน ข้าฯ เห็นว่ากระสุนปืนถูกรถและน่าจะถูกผู้ตายด้วย เพราะรถผู้ตายเสียหลัก ข้าฯ ไม่สามารถระบุได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจคนใดเป็นผู้ยิง เพราะอยู่กันเป็นกลุ่ม รถของผู้ตายเสียหลัก แต่ผู้ตายยังคงขับรถผ่านไปได้ ผู้ตายขับรถไปจอดตรงบริเวณคันคลอง ข้าฯ กับพวกจึงวิ่งตามไป และได้แจ้งวิทยุให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้บังคับบัญชาบอกว่า ให้คลุมพื้นที่บริเวณดังกล่าวไว้ สักครู่หนึ่ง ผู้บังคับบัญชาก็มาถึงที่เกิดเหตุคือ พันตำรวจโทนภดล อรัญสี ได้สั่งให้ข้าฯ คลุมพื้นที่ ข้าฯ จึงยืนคุมอยู่ข้างนอก ประมาณ ๑๐ นาที ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังมาจากบ้านของนายชอบ พ่อตาของผู้ตาย ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นประมาณ ๒-๓ นัด ข้าฯ ไม่ได้เข้าไปดู ต่อมาข้าฯ ทราบว่าผู้ตายถูกยิงตาย และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งถูกยิงด้วย แต่ไม่เป็นอะไร เพราะใส่เสื้อ

กันกระสุน ทราบภายหลังคือ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เป็นผู้ยิงผู้ตาย

เจ้าหน้าที่ตำรวจจะยึดของกลางอะไรจากผู้ตายไปบ้าง ข้าฯ ไม่ทราบ เพราะไม่ได้เข้าไปดูกับผู้ตาย ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน"

วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความ ว่า

"ข้าฯ มีอาวุธปืนประจำกาย ขนาด ๑๑ มม. บรรจุกระสุนได้ ๗ นัด ใช้ลูกกระสุนขนาด ๗ มม. เป็นอาวุธปืนที่ข้าฯ ซื้อมาเอง ตามใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนที่ให้ดู ใช่ ผู้ร้องอ้างส่งศาลหมาย ร.๒ เหตุที่ข้าฯ ต้องซื้ออาวุธปืนเอง เนื่องจากทางหลวงมีให้ไม่ครบ

ในวันเกิดเหตุ ข้าฯ ปฏิบัติหน้าที่ในชุดสืบสวน แต่งกายนอกเครื่องแบบ ขณะที่ข้าฯ ปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่โรงพัก สภ.อ.ท่ายาง กับพวกรวม ๔ คน เวลา ๒๑ นาฬิกาเศษ ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุว่า ส.ต.ท. อิสระพงษ์ สุขอร่าม ได้ถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนข่มขู่ คนร้ายใช้รถแวน สีดำ มีตู้ลำโพงบนหลังคารถ ข้าฯ กับพวกจึงออกไปสกัดตามจุดที่คิดว่าจะไปที่บริเวณวัดท่ากระเทียม หมู่ที่ ๓ ต.ท่ายาง อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ข้าฯ กับพวกไปสกัดอยู่ที่บริเวณถนนเลียบคันคลองชลประทานสาย ๓ ข้าฯ กับพวกทั้งหมด ๔-๕ นายไปด้วยกัน ปรากฏว่าไปถึงแล้วไม่เจอใคร สักพักหนึ่งได้รับแจ้งทางวิทยุว่า ส.ต.ท.อิสระพงศ์ได้มาแจ้งความไว้ว่าคนร้ายชื่อนายบุญมาหรือชัย แซ่เล้า สักครู่หนึ่งได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่า นายบุญมาได้ไปก่อเหตุขึ้นอีกที่บริเวณเขื่อนเพชร โดยใช้อาวุธปืนข่มขู่ชาวบ้าน และใช้ยานพาหนะคันเดิม สักครู่หนึ่งประมาณ ๕-๑๐ นาที ได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่า นายบุญมาได้ใช้อาวุธปืนและยานพาหนะคันเดิมไปก่อเหตุขึ้นอีกที่หน้าบ้านของนายบุญรอด ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ข้าฯ กับพวกจึงเดินทางไปที่บริเวณถนนท่าคอยโค้งข่อยเพื่อที่จะไปสกัดจับ แต่ยังไปไม่ถึง จากนั้นได้รับแจ้งจาก ร.ต.อ.วีระ จิวเมือง หัวหน้าสายตรวจรถยนต์ว่า ได้พบรถในลักษณะดังกล่าวและพบนายบุญมาด้วย วิ่งอยู่ที่ระหว่างหมู่บ้านกระจับ สายโค้งข่อย-ท่ายาง ร.ต.อ.วีระ ได้วิทยุแจ้งให้สายตรวจจักรยานยนต์ไปสกัดจับ ก่อนถึงบ้านของนายบุญมาประมาณ ๔๐ เมตร ข้าฯ กับพวกจึงไปสมทบกับสายตรวจรถจักรยานยนต์ เพื่อตั้งด่านสกัดจับ สักครู่หนึ่งได้มีหญิง ๒ คน ขับรถกระบะมาพร้อมกับแจ้งว่าได้ถูกรถยนต์กระบะคันดังกล่าวใช้อาวุธปืนยิงเข้าที่กระจกด้านซ้าย ข้าฯ จึงแนะนำให้ไปแจ้งความที่โรงพัก สักครู่หนึ่งนายบุญมาได้ขับรถยนต์กระบะคันดังกล่าวมา โดยมีรถยนต์สายตรวจตามหลัง พลตำรวจประสานสะอาดนัก จึงได้นำรถยนต์กระบะของตัวเองขวางทแยงบนถนน ปรากฏว่านายบุญมาได้ขับรถชนรถของพลตำรวจประสาน ข้าฯ เห็นว่าในรถมีนายบุญมาเพียงคนเดียว กระจกรถไม่ได้ปิดสนิท นายบุญมาได้ใช้อาวุธปืนยิงออกมาประมาณ ๒-๓ นัด ข้าฯ เห็นว่าเป็นอาวุธปืนแบบแม็กกาซีน ออโตเมติก สีขาว ยิงมาที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ข้าฯ กับพวกจึงหมอบลง ส.ต.ท.ราเชนทร์ ชวนชม พร้อมพวกได้ยิงสกัดไปที่ยางรถยนต์ของนายบุญมา แต่กระสุนปืนจะถูกนายบุญมาหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ นายบุญมาขับรถเลยบ้านของตัวเองไปเข้าทางหลังบ้าน ข้าฯ กับพวกจึงวิ่งตาม เมื่อไปถึง ข้าฯ พบรถของนายบุญมาจอดอยู่ แต่ไม่พบตัว ข้าฯ กับพวกจึงวิทยุแจ้งให้ พ.ต.ท.นภดล อรัญสี รองผู้กำกับท่ายาง ให้เดินทางมายังที่เกิดเหตุ ส่วนพลตำรวจประสานได้โทรศัพท์แจ้งให้ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง มายังที่เกิดเหตุ เนื่องจากทราบว่า จ.ส.ต.อรุณ กับนายบุญมามีความสนิทสนมกัน น่าจะมาเกลี้ยกล่อมให้นายบุญมาวางอาวุธมอบตัวได้ เมื่อ พ.ต.ท.นภดล มาถึงได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจวางกำลังกระจายล้อมรอบไว้ ข้าฯ เดินไปพบ พ.ต.ท.นภดล ซึ่งขณะนั้นอยู่ที่บ้านของนายชอบพ่อตาของนายบุญมา และพบกับ จ.ส.ต.อรุณด้วย พ.ต.ท.นภดล เป็นผู้ถามนายชอบว่า ได้เห็นนายบุญมา

วิ่งมาทางนี้หรือไม่ นายชอบบอกว่า ไม่เห็น ขณะนั้นข้าฯ ได้ยินเสียงเรียกพ่อออกมาจากข้างหลังห้อง ทราบภายหลังว่า เป็นห้องเก็บพลาสติกเก่า ซึ่งอยู่บริเวณชั้นล่างของบ้าน ลักษณะเป็นห้องเก่าๆ พ.ต.ท.นภดลจึงให้นายชอบไปเกลี้ยกล่อม เพื่อให้นายบุญมามอบตัว นายชอบเข้าไปสักครู่หนึ่งก็ออกมาพร้อมอาวุธปืน ๑ กระบอก เป็นอาวุธปืนขนาด ๙ สีอะไรจำไม่ได้ จากนั้น จ.ส.ต.อรุณได้ชักชวนข้าฯ ให้เข้าไปพูดคุยกับนายบุญมา โดยทิ้งระยะห่างกันประมาณ ๑ เมตร ข้าฯ เข้าไปเห็นนายบุญมานอนอยู่ ที่ห้องเก็บพลาสติกเก่าดังกล่าว จ.ส.ต.อรุณ เดินไปทางปลายเท้าของนายบุญมา พร้อมกับตะโกนเรียกว่า ชัยๆ จ.ส.ต.อรุณก้มตัวลงมอง ปรากฏว่าข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังขึ้น ๒ นัด ข้าฯ เห็นไฟแลบออกมาจากปากกระบอกปืน ขณะที่ข้าฯ เข้าไปนั้น ข้าฯ ก็ถืออาวุธปืนด้วย เมื่อข้าฯ เห็นดังนั้น ข้าฯ จึงใช้อาวุธปืนยิงไปที่นายบุญมา จำนวน ๑ นัด สำหรับ จ.ส.ต.อรุณ ก็ถือปืนเข้าไปพร้อมกับ ข้าฯ ด้วย เมื่อข้าฯ เห็น จ.ส.ต.อรุณถูกยิง ลำตัวผงะออกมา แต่ จ.ส.ต.อรุณนั้นใส่เสื้อเกราะ และ จ.ส.ต.อรุณ ได้ยิงปืนสวนไปที่นายบุญมา ๒ นัด พ.ต.ท.นภดล พร้อมพวกได้วิ่งเข้ามาใช้ไฟฉายส่องดูพบปืน ๑๑ มม. ลักษณะสีขาว ซองปืนธกระสุนปืน ขนาด ๑๑ บรรจุอยู่ในซองกระเป๋า ที่ตัวของนายบุญมา ตามภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๓ และ ร.๔ ข้าฯ ให้การรับว่า ข้าฯ เป็นคนยิงนายบุญมา จนถึงแก่ความตาย โดยใช้อาวุธปืนชนิด ๑๑ มม. ซึ่งข้าฯ ได้มอบอาวุธปืนดังกล่าวเป็นของกลางในคดีนี้ ตามบัญชีของกลางคดีอาญา ที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาล หมาย ร.๕

เหตุที่ จ.ส.ต.อรุณฯ มีเสื้อเกราะ เนื่องจากเป็นเจ้าพนักงานตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ)

การที่ข้าฯ กับ จ.ส.ต.อรุณ เข้าไปเพื่อเกลี้ยกล่อมนายบุญมา ผู้ตายนั้น เนื่องจาก พ.ต.ท.นภดล ได้พูดไว้ว่า ถ้าเข้าได้ก็เข้า แต่ให้ระมัดระวังตัวเองไว้

ข้าฯ รู้จักผู้ตายมาก่อน ผู้ตายเป็นคนชอบปืน มีคดีอยู่ที่โรงพักเกี่ยวกับอาวุธปืน ๒ คดี แต่ข้าฯ กับผู้ตายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน”

วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง หน่วยปฏิบัติการพิเศษ ตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี เบิกความ ว่า

“ปกติแล้ว ข้าฯ จะพกอาวุธปืนประจำกายในขณะปฏิบัติหน้าที่โดยตลอด ซึ่งอาวุธปืนของข้าฯ เป็นอาวุธปืน ขนาด ๑๑ มม. ใช้กับลูกกระสุน ขนาด .๔๕ เป็นอาวุธปืนของข้าฯ เอง ปรากฏตามใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน อ้างส่งศาลหมาย ร.๖

ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๓ ทุ่ม ขณะที่ข้าฯ กำลังสืบสวนหาข่าวอยู่ที่บริเวณเขื่อนเพชร ข้าฯ ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากพลตำรวจประสานว่า นายบุญมา ได้ก่อเหตุ ใช้อาวุธปืนข่มขู่ ใช้อาวุธปืนยิงใส่รถชาวบ้าน พลฯ ประสานได้ตรึงจุดสกัดแล้ว แต่ปรากฏว่า นายบุญมาได้ขับรถแหกด่านที่สกัดกั้น จากนั้นได้ใช้ปืนยิงใส่กลุ่มของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พลตำรวจประสานเห็นว่า ข้าฯ มีความสนิทสนมกับนายบุญมาดี จึงให้ข้าฯ มายังที่เกิดเหตุ เพื่อช่วยกันเกลี้ยกล่อม จนกระทั่งเวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ข้าฯ ก็เดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ ขณะนั้น ข้าฯ มีอาวุธปืนติดตัว และใส่เสื้อเกราะอยู่ด้วย เสื้อเกราะดังกล่าวเป็นของหน่วยปฏิบัติการพิเศษ กองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี ข้าฯ มาสวมเสื้อเกราะตอนที่มาถึงบ้านที่เกิดเหตุแล้ว ข้าฯ พบ พ.ต.ท.นภดล บอกให้ข้าฯ ช่วยพูดจาเกลี้ยกล่อมนายบุญมา ส่วน พ.ต.ท.นภดล ได้เข้าไปพูดจากับนายชอบ สอบถามว่านายบุญมาอยู่ไหน นายชอบตอบว่าไม่ทราบ สักพักหนึ่งได้ยินเสียงนายบุญมาเรียกพ่อ นายชอบจึงอาสาไปเกลี้ยกล่อมให้พร้อมกับนำอาวุธปืนออกมามอบให้ ๑ กระบอก เป็นอาวุธปืนขนาด

๙ มม. จำสีไม่ได้ พ.ต.ท.นภดล ได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งหมดล้อมรอบบริเวณที่นายบุญมาอยู่ ซึ่งเป็นห้องเก็บของอยู่ชั้นล่างของบ้าน จากนั้นข้าฯ กับ ส.ต.ท.สมเกียรติ ได้เดินเข้าไปเกลี้ยกล่อมนายบุญมา เมื่อเข้าไปเกือบจะถึงแล้ว ข้าฯ ได้ตะโกนเรียก ชัยๆ ขณะนั้นข้าฯ เห็นนายบุญมานอนหงายอยู่ ได้รับบาดเจ็บเนื่องจากข้าฯ เห็นเลือดตามลำตัวของนายบุญมา เมื่อเข้าไปเกือบถึง นายบุญมาได้หยิบอาวุธปืนยิงมาที่ข้าฯ เป็นอาวุธปืน ขนาด ๑๑ มม. สีเงิน ยิงมาที่ข้าฯ ๒ นัด ยิงมาที่บริเวณท้องของข้าฯ ๒ นัด ข้าฯ เกิดอาการผงะ จากนั้น ส.ต.ท.สมเกียรติ จึงยิงสวนไป ๑ นัด ข้าฯ ยิงสวนไป ๒ นัด จากนั้นก็เห็นนายบุญมามีอาการสงบนิ่ง มีปืนอยู่ข้างตัว หลังจากนั้น พ.ต.ท.นภดล กับพวกก็เดินเข้ามายังที่เกิดเหตุ นำตัวข้าฯ ไปที่ ร.พ.ท่ายาง เนื่องจากข้าฯ มีอาการจุกที่ท้อง แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ เนื่องจากข้าฯ ใส่เสื้อเกราะ ที่เสื้อเกราะมีร่องรอยหัวกระสุนปืน ๑๑ มม. ติดอยู่ด้วย ตามภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๗ ข้าฯ ไม่ได้นอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล เพราะเนื่องจากไม่เป็นอะไร หลังจากนั้นข้าฯ ก็เดินทางกลับมายังที่เกิดเหตุ พบว่านายบุญมาถึงแก่ความตายแล้ว

อาวุธปืนที่ข้าฯ ใช้ยิงผู้ตาย ข้าฯ ได้มอบไว้เป็นของกลางคดีอาญาด้วย ตามเอกสารหมาย ร.๕

ข้าฯ กับผู้ตายรู้จักกันดี แต่ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกัน

บริเวณห้องที่เกิดเหตุ มีแสงสว่างจากไฟภายนอกส่องเข้ามา มองเห็นได้ในระยะ ๑ เมตร ข้าฯ ตะโกนเรียก ชัยๆ ข้าฯ คิดว่านายบุญมา คงจำข้าฯ ได้อย่างแน่นอน เพราะรู้จักกันดี แต่เป็นเพราะเหตุใดนายบุญมาจึงใช้อาวุธปืนยิงมาที่ข้าฯ ข้าฯ ไม่ทราบ”

วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ พันตำรวจโทหาญ แก้ววิชิต เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความ ว่า

“เกี่ยวกับคดีนี้ ข้าฯ ได้รับคำสั่งให้เป็นพนักงานสอบสวนร่วม ในกรณีที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อาวุธปืนยิงจนถึงแก่ความตาย รายละเอียดปรากฏตามหนังสือบันทึกข้อความและคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี ที่ให้ดูใช่ ผู้ร้องอ้างส่งศาลหมาย ร.๘ และ ร.๙

วันเกิดเหตุ คือ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกาเศษ ข้าฯ ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวน พี่เลี้ยงของ ร.ต.อ.วันชัย ไชยเสริฐ ข้าฯ ได้รับแจ้งจาก ร.ต.อ.วันชัย ว่ามีเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่ ส.ต.ต.อิสระพงศ์ สุขอร่าม ซึ่งขณะนั้น ข้าฯ ไม่ได้อยู่ที่ สภ.อ.ท่ายาง แต่ได้ฟังวิทยุอยู่ตลอดเวลา ซึ่งต่อมาได้รับแจ้งเหตุทางวิทยุว่ามีคนร้ายได้ใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่นบริเวณหน้าวัดโค้งข่อย สักครู่หนึ่งนายบุญรอด ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ ๔ ได้โทรศัพท์แจ้งเหตุว่านายบุญมา ได้ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ที่หน้าบ้านผู้ใหญ่ และมีการแจ้งให้เจ้าหน้าที่สายตรวจร่วมกันจับกุมและต่อมาได้รับแจ้งทางวิทยุว่า มีเหตุคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงรถผู้อื่น ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของนายบุญรอดประมาณ ๑ กม. เศษ ทราบชื่อภายหลังว่า นางสุภัทรา เป็นผู้ที่ถูกอาวุธปืนยิงที่รถ ข้าฯ ได้สอบปากคำนายบุญรอด นางสุภัทรา และนายณรงค์ศักดิ์ไว้ ตามบันทึกคำให้การที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๐ ถึง ร.๑๒ จากนั้นได้รับแจ้งว่า ร.ต.อ.วีระ กับพวกได้สกัดจับรถของนายบุญมาแล้ว แต่ไม่สามารถสกัดจับได้ รถของนายบุญมาได้มุ่งหน้าเข้าไปที่บ้าน ร.ต.อ.วีระ จึงให้รถจักรยานยนต์สายตรวจสกัดจับที่บริเวณหน้าบ้าน ต่อมาได้รับแจ้งวิทยุจาก พลฯ ประสาน ว่า มีการยิงต่อสู้กันที่จุดสกัดใกล้บ้านของนายบุญมา แต่นายบุญมาหลบหนีไปได้ ที่จุดสกัดมี ส.ต.ท.ราเชนทร์อยู่ด้วย ข้าฯ ได้สอบปากคำไว้ตามบันทึกคำให้การที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๓ ต่อมาได้รับแจ้งว่ารถของนายบุญมาจอดอยู่หลังบ้าน และอีกสักครู่ต่อมาก็ได้รับแจ้งว่า นายบุญมาได้ถูกยิงเสียชีวิตแล้ว หลังจากนั้นประมาณ

๑ ชม. ข้าฯ ได้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คือ พนักงานอัยการและเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง และแพทย์ เดินทางไปยังที่เกิดเหตุ พบเห็นสภาพศพของนายบุญมาผู้ตายว่า เสียชีวิตเนื่องจากถูกยิง พบของกลางที่ตัวผู้ตายมีอาวุธปืน ขนาด ๑๑ มม. จำนวน ๑ กระบอก ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ และยังมีทรัพย์ของกลางอื่นอีกหลายรายการ ข้าฯ จัดทำบัญชีไว้ เท่าที่จำได้มีกระสุนปืนขนาด ๙ มม. และขนาด .๔๕ ด้วย และที่ข้างศพผู้ตายพบปลอกกระสุนปืนขนาด .๔๕ จำนวน ๕ ปลอก ตามบัญชีของกลางคดีอาญาที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๔ ข้าฯ ส่งปลอกกระสุนปืนทั้ง ๕ ปลอกดังกล่าวไปตรวจพิสูจน์แล้ว เป็นกระสุนปืนจากอาวุธปืนของ ส.ต.ท.สมเกียรติ ๑ ปลอก ของ จ.ส.ต.อรุณ ๒ ปลอก และของผู้ตาย ๒ ปลอก รายละเอียดปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ให้ดูใช่ อ้างส่ง ศาลหมาย ร.๑๕ นอกจากนี้ พ.ต.ท.นภดล ยังได้มอบอาวุธปืนขนาด ๙ มม. ให้แก่ข้าฯ ไว้ พร้อมซองกระสุนปืน ซึ่งเป็นของผู้ตาย ข้าฯ จัดทำบัญชีของกลางคดีอาญาไว้ตามที่ผู้ร้องให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๖ มีการตรวจสอบที่รถยนต์ซึ่งจอดอยู่หลังบ้าน พบกระสุนปืน ขนาด .๔๕ บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกจำนวน ๖ นัด และข้างนอกอีก ๑ นัด ตรงบริเวณที่วางเท้าคนขับ ตามภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๗ นอกจากนี้ยังพบกระสุนปืนขนาด .๔๕ ตกเรี่ยราดในรถตรงบริเวณที่วางเท้าผู้โดยสารอีกจำนวน ๕ นัด ตามที่ปรากฏในบัญชีของกลางคดีอาญาที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๘ และตรวจพบกระสุนปืนขนาด ๙ มม. อีก ๑๓ นัด บรรจุอยู่ในกล่องธตามภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๑๙ ซึ่งตรงกับบัญชีของกลางคดีอาญาเอกสารหมาย ร.๑๘ ในลำดับที่ ๘ ในวันเดียวกัน มีการลากรถมาที่โรงพัก มีการตรวจพบกระสุนปืนขนาด .๔๕ และขนาด ๙ มม. อีกหลายนัด ตกอยู่ในรถ ตามบัญชีของกลางคดีอาญาที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๐ ต่อมาในวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ได้ให้เจ้าหน้าที่วิทยาการมาทำการตรวจพิสูจน์รถ จากการรื้อลำโพงและกระบะหลังพบกระสุนปืนอีกจำนวนหนึ่ง ตามบัญชีของกลางคดีอาญาที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๑ ข้าฯ ได้ทำแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุไว้ ซึ่งจุดต่างๆ ปรากฏตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญาและแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุที่ผู้ร้องให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๒ ถึง ร.๒๔

ข้าฯ ได้สอบปากคำ ส.ต.ท.อิสระพงศ์ สุขอร่าม เป็นพยานไว้ ตามบันทึกคำให้การที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๕ สอบปากคำ ร.ต.อ.วันชัย ไชยเสริฐ เป็นพยานไว้ด้วยตามบันทึกคำให้การที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๖ รวมทั้งสอบปากคำ พ.ต.ท.นภดล อรัญศรี หัวหน้าชุด เป็นพยานด้วย ตามคำให้การที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๗ นอกจากนี้ยังมีการตรวจพบปลอกกระสุนปืน ขนาด .๔๕ บนถนนที่หน้าบ้านเกิดเหตุ ตามบัญชีของกลางคดีอาญา อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๘ ตรวจพบหัวกระสุนจากรถของนางสุภัทรา ตามบัญชีของกลางคดีอาญา อ้างส่งศาลหมาย ร.๒๙ ข้าฯ ได้ยึดรถยนต์ของผู้ตายเป็นของกลางไว้ ตามบัญชีของกลางคดีอาญา ที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๓๐

จากการตรวจสอบแล้วพบว่า อาวุธปืนได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนจำนวน ๕ กระบอก ซึ่งมีอยู่ ๑ กระบอก คือ ขนาด ๙ มม. ที่ผู้ตายนำมามอบไว้ให้เป็นของกลาง ส่วนขนาด ๑๑ มม. ที่ผู้ตายใช้ยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ไม่มีอยู่ใน ๕ กระบอก รายละเอียดปรากฏตามข้อมูลทะเบียนอาวุธปืนที่ให้ดูใช่ ผู้ร้องอ้างส่งศาลหมาย ร.๓๑ จากการตรวจสอบแล้ว อาวุธปืนขนาด .๔๕ หรือ ๑๑ มม. ผู้ตายไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนตามรายงานการตรวจพิสูจน์ เอกสารหมาย ร.๑๕ ในลำดับที่ ๑ มีการตรวจเขม่าดินปืนจากมือของผู้ตายด้วย ซึ่งผลการตรวจปรากฏว่าพบธาตุของอาวุธปืนที่มือของผู้ตาย รายละเอียดปรากฏตามรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ให้ดูใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๓๒

โดยส่วนตัวข้าฯ รู้จักกับผู้ตายมาก่อน แต่ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน”

วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ นายชอบ โอบอ้อม อยู่บ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เบิกความว่า

“ข้าฯ เป็นพ่อตาของผู้ตาย โดยข้าฯ เป็นบิดานางวิเชียร โอบอ้อม ซึ่งจดทะเบียนสมรสกับผู้ตาย ข้าฯ กับบุตรสาวอยู่คนละบ้านกัน อยู่ติดกัน มีรั้วกั้น

เท่าที่ข้าฯ ทราบ ผู้ตายมีอาวุธปืนอยู่ ๔ กระบอก เพราะผู้ตายเป็นคนชอบอาวุธปืน เป็นปืนมีทะเบียนทั้งหมด เวลาไปไหนมาไหน ผู้ตายชอบพกอาวุธปืนไปด้วย แต่ผู้ตายจะมีใบอนุญาตให้พกพาอาวุธปืนหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ

ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑ ทุ่ม ขณะข้าฯ นั่งอยู่ที่หน้าบ้าน พูดคุยกับเพื่อนฝูงประมาณ ๓ คน ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังอยู่นอกบ้าน สักครู่หนึ่งผู้ตายขับรถมาลักษณะเปะปะผ่านหน้าบ้านวิ่งไปทางหลังบ้าน สักพักหนึ่งประมาณ ๑๐ นาที ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาด้วยกันหลายนาย จากนั้นได้มีนายตำรวจยศร้อยตำรวจเอกได้มาถามข้าฯ ว่า เห็นคนวิ่งมาทางนี้ไหม สักพักหนึ่ง ข้าฯ ได้ยินเสียงผู้ตายเรียกข้าฯ ซึ่งขณะนั้นผู้ตายอยู่ตรงบริเวณกองขยะ กั้นเป็นห้องขัดแตะ ซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าบ้าน ห่างจากข้าฯ ประมาณ ๕ เมตร จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บอกให้ข้าฯ ไปเอาปืนมาจากผู้ตาย ข้าฯ จึงเดินไปหาผู้ตาย บริเวณดังกล่าวมีแสงสว่างจากภายนอกส่องเข้าไปพอมองเห็นได้ ข้าฯ เข้าไปบอกให้ผู้ตายส่งปืนมา ผู้ตายอยู่ในสภาพนอนหงาย ข้าฯ เห็นเลือดที่ตามตัวผู้ตาย ข้าฯ พูดขอปืน ผู้ตายจึงส่งปืนให้แก่ข้าฯ เป็นปืนพกสั้น ขนาด ๙ มม. พร้อมแม๊กกาซีน แต่กระสุนปืนไม่ได้ส่งให้ ข้าฯ มองผู้ตายแล้ว ผู้ตายไม่มีอาวุธปืนอีก ข้าฯ นำอาวุธปืนมามอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจประมาณ ๓ นาย ได้วิ่งเข้าไปหาผู้ตาย ข้าฯ ได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่ตำรวจพูดคุยกับผู้ตาย ประมาณ ๑๐ นาที จากนั้นข้าฯ ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าไป จึงล่าถอยออกมา และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งถูกยิงได้รับบาดเจ็บ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงช่วยกันอุ้มตัวเจ้าหน้าที่ตำรวจคนที่ถูกยิง พร้อมกับพูดว่า ผู้ตายได้ใช้อาวุธปืนยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตายแล้ว

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยิงผู้ตายกับผู้ตายจะมีสาเหตุโกรธเคืองกันหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ”

(ดังเอกสารประกอบ ภาคผนวก เอกสาร หมาย ร.๑-ร.๓๒)

ครั้นเมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องได้แต่งตั้งทนายความให้เข้าเป็นผู้ร้องคัดค้านในคดีหมายเลขดำที่ ช. ๑๐/๒๕๔๖ ของศาลจังหวัดเพชรบุรี ในคดีระหว่างพนักงานอัยการจังหวัดเพชรบุรี ผู้ร้อง และนายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ ผู้ตาย ซึ่งศาลจังหวัดเพชรบุรี ได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ ว่า “ปรากฏว่านางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล อ้างว่า ตนเองเป็นพี่สาวของผู้ตาย ไม่ทราบนัดการไต่สวนครั้งนี้ และมีความประสงค์ที่จะซักถามทนายที่พนักงานอัยการผู้ร้องนำสืบไปแล้ว และนำสืบพยานหลักฐานอื่นด้วย

พนักงานอัยการผู้ร้อง รับสำเนาคำร้องแล้วแถลงว่า คดีนี้มีการส่งหมายให้แก่ทายาทของผู้ตายโดยชอบแล้ว และเสร็จสิ้นการไต่สวนไปแล้ว ไม่น่าที่จะทำการไต่สวนอีกได้ ทั้งนี้ตามแต่ศาลจะพิจารณาเห็นสมควร

พิเคราะห์แล้ว เห็นสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม อาศัยอำนาจตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ วรรค ๙ จึงให้เรียกพยานผู้ร้องที่นำสืบไปแล้วมาสืบเพิ่มเติม โดยให้ทางฝ่ายนางสาวธารทิพย์ ซักค้านพยาน ทั้งนี้ ทนายของนางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล ผู้คัดค้านประสงค์ที่จะซักค้านพยานปากที่เป็นเจ้าพนักงานตำรวจเท่านั้น ส่วนพยานอื่นของผู้ร้องที่สืบไปแล้วไม่ติดใจซักค้าน ผู้ร้องแถลงว่า เมื่อฝ่ายผู้คัดค้านประสงค์ที่จะคัดค้านพยานที่เป็นเจ้าพนักงานตำรวจเท่านั้น จึงขอให้ศาลมีหมายเรียกพยานปากเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สืบไปแล้วมาสืบเพิ่มเติม ทั้งนี้ ผู้ร้องประสงค์ที่จะสืบพยานที่ยื่นไว้เพิ่มเติมด้วย”

ต่อมาวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ พันตำรวจโทหาญ แก้ววิชิต เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตายถามค้าน ว่า

“ข้าฯ ไปถึงที่เกิดเหตุ หลังจากที่เกิดเหตุแล้วประมาณ ๑ ชม. ข้าฯ เข้าไปดูรถของผู้ตายตามภาพถ่ายหมาย ล.๑ ใช่ ข้าฯ พบเห็นรอยกระสุนปืนเข้าที่ประตูด้านขวาด้านคนขับ มีร่องรอยกระสุนปืนอยู่ที่กระจกรถด้านคนขับด้วย ซึ่งหากผู้ตายไขกระจกรถลงมาแล้ว กระสุนปืนนัดที่ถูกประตูรถก็จะต้องถูกกระจกรถที่ไขลงมาด้วย

ข้าฯ ไม่ได้ตรวจดูว่ากระจกรถฝั่งคนขับจะแตกด้วยหรือไม่

แนววิถีกระสุนที่ถูกรถของผู้ตาย มีการตรวจพิสูจน์ด้วย โดยให้เจ้าหน้าที่มาตรวจพิสูจน์ที่ สภ.อ.ท่ายาง จากนั้นเจ้าหน้าที่ก็จะส่งรายงานการตรวจพิสูจน์ให้แก่ข้าฯ

รถของผู้ตาย ติดฟิล์มกรองแสง

กระจกหน้ารถของผู้ตายติดฟิล์มกรองแสงด้วย และมีบางส่วนที่ไม่ได้ติดฟิล์มกรองแสงตามที่ปรากฏในภาพถ่ายหมาย ล.๑

ข้าฯ ไม่ได้ร่วมชันสูตรพลิกศพผู้ตาย

ผู้ตายจะถูกยิงกี่ที จำไม่ได้ และแนววิถีกระสุนจะเป็นอย่างไร จำไม่ได้ แต่มีอยู่ในรายงานการตรวจพิสูจน์ที่ร้อยเวรส่งให้แก่ข้าฯ”

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตายถามค้าน ว่า

“ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ข้าฯ เคยเห็นผู้ตายใช้รถคันที่ผู้ตายขับขี่ในวันที่เกิดเหตุมาแล้ว แต่ข้าฯ ไม่แน่ใจว่ารถของผู้ตายจะติดฟิล์มกรองแสงด้วยหรือไม่

ข้าฯ เห็นผู้ตายถืออาวุธปืนก่อนที่ผู้ตายจะเข้ามาที่จุดสกัด จนกระทั่งได้ยินเสียงรถชนกัน ซึ่งในขณะนั้นข้าฯ ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นด้วย

ข้าฯ ไม่ได้ไปดูว่ารถของผู้ตายถูกยิงที่บริเวณใดบ้าง

รถของผู้ตายที่ใช้ในวันเกิดเหตุ คือรถตามภาพถ่าย หมาย ล.๑ ใช่

ตรงบริเวณจุดสกัด หลังจากที่ผู้ตายขับรถชนรถของข้าฯ แล้ว มีร่องรอยกระจกแตกด้วย

ข้าฯ ไม่ได้เข้าไปดูศพผู้ตาย”

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตายถามค้าน ว่า

“ตอนที่ข้าฯ ไปถึงบ้านพ่อตาผู้ตาย ข้าฯ ไม่ได้เข้าไปดูรถของผู้ตายว่ามีร่องรอยถูกยิงหรือไม่

เมื่อข้าฯ มาถึงบ้านของพ่อตาผู้ตาย ประมาณ ๔ นาที ข้าฯ ก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก ประมาณ ๖ - ๗ นัด ไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นปืนยี่ห้อใด

ข้าฯ เข้าไปดูศพผู้ตาย หลังจากที่ผู้ตายถูกยิงตายแล้ว ศพผู้ตายนอนหงาย ข้าฯ จำไม่ได้ว่าผู้ตายถือปืนอยู่ในมือข้างไหน และข้าฯ ไม่ได้ดูบาดแผลของผู้ตาย"

วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตาย ถามค้าน ว่า

"ข้าฯ ไปถึงที่บ้านของนายชอบ มีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ที่บ้านของนายชอบแล้วหลายนาย

ข้าฯ กับ จ.ส.ต.อรุณ ชักชวนกันเข้าไปเพื่อเกลี้ยกล่อมผู้ตายให้มอบตัว ขณะที่ข้าฯ เข้าไป ข้าฯ ถือปืนเข้าไปด้วย โดยลำกล้องจ้องไปที่พื้นดิน จ.ส.ต.อรุณ เดินนำหน้าข้าฯ จ.ส.ต.อรุณ ถืออาวุธปืนเข้าไปด้วย เดินเข้าไปในลักษณะทแยงกัน

โดยปกติแล้ว ข้าฯ ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกับ จ.ส.ต.อรุณ

ขณะเข้าไป จ.ส.ต.อรุณ ได้ตะโกนเรียกผู้ตายด้วยว่า ชัย ขณะนั้น จ.ส.ต.อรุณ อยู่ห่างจากผู้ตายประมาณ ๑ เมตรเศษ ข้าฯ เห็นไฟแลบออกมาจากปากกระบอกปืนของผู้ตายพร้อมกับเสียงปืนดังขึ้น จ.ส.ต.อรุณ ผงะถอยหลัง ข้าฯ จึงยิงปืนเข้าไปที่ผู้ตาย ๑ นัด ยิงไปตามเสียงปืนที่ได้ยินเพื่อป้องกันตัว ไม่ได้มีเจตนาฆ่าผู้ตาย ส่วน จ.ส.ต.อรุณ ได้ล้มตัวลง ข้าฯ ยิงปืนไปที่ผู้ตายเพียงนัดเดียว จะถูกผู้ตายหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ

เมื่อเหตุการณ์สงบ ได้มีผู้บังคับบัญชาเข้ามาดูที่เกิดเหตุ ส่วนข้าฯ พา จ.ส.ต.อรุณ ไปโรงพยาบาล

ข้าฯ ส่งอาวุธปืนของข้าฯ ให้แก่พนักงานสอบสวนไว้เป็นของกลาง

ผู้ตายจะถึงแก่ความตายด้วยถูกอาวุธปืนของใคร ข้าฯ ไม่ทราบ"

วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตาย ถามค้าน ว่า

"ในวันเกิดเหตุ ข้าฯ แต่งกายนอกเครื่องแบบ

ข้าฯ เดินทางมาถึงบ้านของนายชอบ พบเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ยังที่เกิดเหตุ เป็น ๑๐ คน กระจายกำลังกันอยู่

ข้าฯ รู้จักผู้ตายมาก่อน มีความสนิทสนมกันดี

เหตุที่มีการโทรศัพท์ตามตัวข้าฯ มายังที่เกิดเหตุ เนื่องจากเห็นว่าข้าฯ เป็นคนบ้านเดียวกันกับผู้ตายและมีความสนิทสนมกัน เพื่อให้ข้าฯ มาเกลี้ยกล่อมผู้ตาย

ตอนที่พ่อตาของผู้ตายนำอาวุธปืนของผู้ตายออกมา ๑ กระบอกนั้น ข้าฯ ไม่แน่ใจว่า ข้าฯ จะมาถึงที่เกิดเหตุแล้วหรือยัง

เหตุที่ข้าฯ เข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้ตาย เนื่องจากข้าฯ กับผู้ตายมีความสนิทสนมกัน ข้าฯ สามารถว่ากล่าวตักเตือนผู้ตายได้

ข้าฯ เข้าไปใกล้ห้องเก็บของ เห็นผู้ตายนอนหงายอยู่มุมห้อง พบว่าผู้ตายได้รับบาดเจ็บมีเลือดไหลออกมา ข้าฯ เข้าไปพร้อมกับ ส.ต.ท.สมเกียรติ ข้าฯ เป็นผู้เดินนำหน้า ส่วน ส.ต.ท.สมเกียรติ เดินตามหลัง เข้ามาติดๆ กัน ข้าฯ ถืออาวุธปืน ลำกล้องจ้องไปที่พื้น

ข้าฯ เข้าไปใกล้ตัวผู้ตายห่างกันประมาณเมตรเศษ ข้าฯ เห็นไฟแลบออกมาจากตัวของผู้ตาย ข้าฯ จึงยิงปืนสวนเข้าไป ข้าฯ ยิงไปเพื่อป้องกันตัว

ข้าฯ เคยพูดคุยกับภรรยาผู้ตายแล้ว ภรรยาผู้ตายบอกว่า ในเวลาที่ผู้ตายดื่มสุรา มีอาการมึนเมาแล้ว ผู้ตายชอบนำอาวุธปืนออกมายิง โดยผู้ตายจะระแวงว่ามีคนติดตามมา

ข้าฯ ยิงปืนไปที่ผู้ตาย ๒ นัด กระสุนปืนจะถูกผู้ตายหรือไม่ ข้าฯ ไม่ทราบ”

วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ สิบตำรวจโทราเชนทร์ ชวนชม เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เบิกความตอบทนายฝ่ายผู้ตายถามค้าน ว่า

“ข้าฯ อยู่ที่ สภ.อ.ท่ายาง ในชุดสืบสวน

เหตุคดีนี้ เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกาเศษ ขณะที่ข้าฯ ปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ สภ.อ.ท่ายาง ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุว่า มีชายเอาอาวุธปืนขู่ ส.ต.ท.อิสระพงษ์ สุขอร่าม บริเวณแถววัดท่ากระเทียม แล้วหลบหนีมุ่งหน้ามาที่ อ.ท่ายาง สักครู่หนึ่งได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่า ชายคนดังกล่าวขับรถยนต์กระบะแวนสีดำ มีลำโพงอยู่ข้างบน ได้ใช้อาวุธปืนข่มขู่ชาวบ้านที่บริเวณตลาดโค้งข่อย-เขื่อนเพชร มุ่งหน้ามาทางท่ายาง ถนนสายท่าคอย ต่อมาได้รับแจ้งทางศูนย์วิทยุอีกว่า นายบุญรอด ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ได้ถูกชายคนดังกล่าวชื่อ นายบุญมา ใช้อาวุธปืนยิงที่หน้าบ้านของนายบุญรอด แล้วหลบหนีมาเส้นทางสายกระจับ-ท่าคอย จากนั้นข้าฯ กับพวกจึงออกไปสกัดจับตามเขตที่รับผิดชอบ ข้าฯ กับพวก ๖-๗ คน ไม่ได้แต่งเครื่องแบบ หลังจากนั้นได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุอีกว่า ร.ต.อ.วีระ ได้ให้สายตรวจรถจักรยานยนต์ไปตั้งจุดสกัดที่บริเวณหน้าบ้านของนายบุญมา ข้าฯ กับพวกจึงกลับรถแล้วไปสมทบกับสายตรวจรถจักรยานยนต์ที่จุดสกัดดังกล่าว การตั้งจุดสกัดได้ใช้รถยนต์ของพลตำรวจประสาน จอดขวางทแยงถนน โดยมีสายตรวจรถจักรยานยนต์ซึ่งแต่งกายในเครื่องแบบมีเสื้อสะท้อนแสงยืนอยู่ที่บริเวณรถเพื่อใช้ไฟฉายส่อง สักครู่หนึ่งได้มีรถยนต์กระบะขับวิ่งผ่านมา มีผู้หญิงสองคน เจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจจึงส่องไฟฉายให้จอด หญิงทั้งสองคนจึงจอดรถและแจ้งว่าได้ถูกชายซึ่งจอดรถอยู่ใช้อาวุธปืนยิง เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงแนะนำให้หญิงทั้งสองคนดังกล่าวไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง หลังจากที่หญิงทั้งสองคนดังกล่าวไปได้ประมาณ ๔-๕ นาที ได้มีรถยนต์กระบะแวนด์สีดำ วิ่งขับผ่านมา มีจำเลยเป็นคนขับ ซึ่งข้าฯ เคยรู้จักและเห็นหน้ามาก่อน รถกระบะแวนที่เบิกความถึง ปรากฏตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข ล.๑ ใช่ เมื่อรถคันดังกล่าวขับมาได้ห่างประมาณ ๑๐ เมตร เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้ไฟฉายโบกเพื่อให้หยุด ข้าฯ เห็นคนขับรถชูอาวุธปืนออกมาจากรถ อาวุธปืนเป็นแบบแม็กกาซีนสีขาว ข้าฯ เห็นประกายไฟออกมาจากกระบอกอาวุธปืน และได้ยินเสียงปืนดังขึ้นประมาณ ๒ หรือ ๓ นัด ขณะนั้น ข้าฯ กับพวกอยู่ข้างถนนฝั่งคนขับ ข้าฯ กับพวกวิ่งหลบ ผู้ตายจึงขับรถกระบะแวนคันดังกล่าวชนรถของพลตำรวจประสาน ข้าฯ กับพวกจึงได้ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ยางรถ รถของผู้ตายสามารถวิ่งต่อไปได้ ข้าฯ กับพวกประมาณ ๔-๕ คน จึงวิ่งตามไป เห็นรถของผู้ตายวิ่งเข้าไปในบ้านห่างจากจุดสกัดประมาณ ๕๐ เมตร ข้าฯ กับพวกตามเข้าไปดูรถของผู้ตาย แต่ไม่เห็นผู้ตายแล้ว หลังจากนั้น พ.ต.ท.นภดล เดินทางมาถึงที่เกิดเหตุพร้อมกับสั่งให้ข้าฯ กับพวกล้อมอยู่บริเวณบ้านที่เกิดเหตุ ข้าฯ ยังคงอยู่บริเวณรถของผู้ตาย สักครู่หนึ่ง ข้าฯ ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นมาจากบริเวณตัวบ้าน ช่วงด้านหน้าของตัวบ้านดังขึ้นประมาณ ๓-๔ นัด ข้าฯ มาทราบภายหลังว่า จ.ส.ต.อรุณ ได้ถูกผู้ตายยิง จากนั้นจึงมีการตอบโต้กัน

ข้าฯ เป็นผู้ตรวจค้นรถของผู้ตาย พบเครื่องกระสุนปืนและขวดเบียร์ ตามที่ปรากฏในภาพถ่ายเอกสารหมาย ล.๑๗ และ ล.๑๙ ใช่

ข้าฯ รู้จักผู้ตาย แต่ไม่เคยพูดคุยกันและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน

ตอบทนายฝ่ายญาติผู้ตายถามค้าน

ตรงจุดสกัดเป็นถนนลาดยางกว้างประมาณ ๘ เมตร และมีไหล่ทางเป็นช่วงหน้าบ้านของผู้อื่น

รถของผู้ตายติดฟิล์มกรองแสงตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ล.๑

ข้าฯ ใช้อาวุธปืนยิงไปที่รถของผู้ตายในแนวล้อ ส่วนคนอื่นจะยิงไปที่บริเวณใด ข้าฯ ไม่ทราบ

ข้าฯ ไม่ได้เข้าไปดูจุดที่ผู้ตายถึงแก่ความตาย

ในรถของผู้ตายมีรอยหยดเลือดด้วย

ผู้ตายจะถูกใครเป็นผู้ยิงตาย ข้าฯ ไม่ทราบ

ข้าฯ ไม่ได้ส่งมอบอาวุธปืนของข้าฯ ให้พนักงานสอบสวนไว้เป็นของกลาง”

วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ นายบุญรอด เรืองใจ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ อยู่บ้านเลขที่ ๗๑/๑ หมู่ ๔ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เบิกความว่า

“ข้าฯ มีตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ผู้ตายอยู่หมู่ ๘ ข้าฯ รู้จักมาก่อน แต่ไม่สนิทกัน บ้านของผู้ตายอยู่ห่างจากบ้านของข้าฯ ประมาณ ๕ กม. ในวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ข้าฯ อยู่ในบ้าน ผู้ตายได้มาเรียกข้าฯ ข้าฯ จึงให้บุตรสาวไปบอกว่า ไม่อยู่ ซึ่งตอนนั้นข้าฯ ไม่ทราบว่าเป็นใคร ข้าฯ แอบดูแล้ว พบว่า เป็นนายชัย ผู้ตาย ยืนถืออาวุธปืนสั้นอยู่ในมือข้างขวา เรียกหาข้าฯ ข้าฯ กลัวไม่กล้าออกจากบ้าน ทั้งๆ ที่ข้าฯ กับผู้ตายไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกัน ผู้ตายเรียกข้าฯ อยู่สักพักหนึ่ง บุตรสาวของข้าฯ บอกว่า พ่อไม่อยู่ ผู้ตายจึงยิงปืนขึ้นฟ้า ๒ นัด ข้าฯ เห็นว่าผู้ตายอยู่ในอาการมึนเมา เนื่องจากโซเซ หลังจากนั้น ผู้ตายจึงขับรถออกจากบ้านของข้าฯ ไปไม่เกิน ๒๐ เมตร ผู้ตายจึงยิงปืนขึ้นอีก ๒ นัด ขณะนั้น ผู้ตายอยู่ในรถ ผู้ตายได้ขับรถออกไปทางท่ายาง ข้าฯ จึงโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจจนกระทั่งรุ่งเช้า เจ้าหน้าที่ตำรวจที่โรงพักได้โทรศัพท์แจ้งให้ข้าฯ ไปที่โรงพัก ให้ข้าฯ ไปแจ้งความเนื่องจากเหตุเกิดขึ้นจากหน้าบ้านของข้าฯ และข้าฯ ทราบว่าผู้ตายได้ถูกยิงตายแล้ว โดยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงตาย

ข้าฯ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายมาก่อน”

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ นายแพทย์คำนูณ พัทธยากร รับราชการที่โรงพยาบาลท่ายาง เบิกความ ว่า

“ข้าฯ เป็นผู้ตรวจชันสูตรพลิกศพผู้ตาย ขณะนั้นข้าฯ มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่ายาง เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ นาฬิกา มีการแจ้งว่าได้มีการวิสามัญฆาตกรรมเกิดขึ้นที่บริเวณ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ข้าฯ จึงเดินทางไปที่เกิดเหตุ ข้าฯ ไปถึงหลังเกิดเหตุแล้วประมาณครึ่งชั่วโมง พบผู้ตายนอนตายอยู่บริเวณบ้าน ผู้ตายนอนหงาย ข้างๆ ศพผู้ตายมีอาวุธปืนพกสั้น ๑ กระบอก สภาพศพผู้ตายปรากฏตามภาพถ่ายเอกสารหมาย ร.๓ และ ร.๔ ใช่ จากการชันสูตรศพผู้ตายพบบาดแผลกระสุนปืนที่คอด้านซ้าย ๒ รู และที่หน้าอกด้านขวา ๓ รู และที่แขนขวาอีก ๑ รู บาดแผลที่คอและหน้าอก สามารถทำให้เสียชีวิตได้ ข้าฯ สรุปการตายไว้ว่า บาดแผลกระสุนปืนทำลายอวัยวะบริเวณคอและหน้าอก ข้าฯ ได้ทำรายงานการชันสูตรพลิกศพไว้ตามเอกสารที่ผู้ร้องให้ดู ใช่ อ้างส่งศาลหมาย ร.๓๓

กับผู้ตาย ข้าฯ ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ทราบชื่อในภายหลังว่า นายบุญมา แซ่เล้า

ตอบทนายฝ่ายผู้ตายถาม

บาดแผล ๒ รู ที่คอผู้ตาย ข้าฯ เห็นแต่รอยเข้า ไม่มีรอยออก
ไม่สามารถบอกได้ว่า แนววิถีกระสุนจะยิงมาจากทิศทางใด
บาดแผลที่หน้าอกนั้น จะทะลุหรือไม่ จำไม่ได้
ตอบผู้ร้องถามติง
แพทย์ประจำทั่วไป จะไม่สามารถตรวจแนววิถีกระสุนได้ ยกเว้นแพทย์นิติเวช"

วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๗ นางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล พี่สาวของผู้ตาย (ผู้คัดค้าน) เบิกความ ว่า

"เมื่อวันที่ ๒๓ ข้าฯ ทราบถึงการตาย ซึ่งหลักฐานการตาย ปรากฏตามสำเนามรณบัตรที่ทนายให้ดู อ้างส่งศาลหมาย ค.๑ ผู้ตายเป็นน้องชายร่วมบิดามารดาเดียวกันกับข้าฯ มารดาข้าฯ ชื่อนางเช็งเซี้ย ธรรมรุ่งเจริญ ปรากฏตามสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน ซึ่งเป็นภูมิลำเนาของผู้ตาย ที่ทนายให้ดูอ้างส่งศาลหมาย ค.๒ และ ค.๓ ข้าฯ ทราบเรื่องการตายของน้องชายเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ นาฬิกา มีน้องชายอีกคนหนึ่งชื่อ นายเกรียงศักดิ์ แซ่เล้า โทรศัพท์มาแจ้งให้ข้าฯ ทราบ ขณะที่ข้าฯ อยู่ที่กรุงเทพฯ

เมื่อทราบการตาย ข้าฯ เดินทางมาที่บ้านผู้ตาย เดินทางมาถึง มีการนำศพผู้ตายไปไว้ที่วัดท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ไปถึงที่วัดอยู่ระหว่างการจัดเตรียมการอาบน้ำศพผู้ตาย จากสภาพของผู้ตาย ข้าฯ สังเกตดู มีรอยกระสุนถูกที่ใบหูทั้งสองข้างของผู้ตาย มีรอยกระสุนที่ลำคอและที่บริเวณหน้าอก ลักษณะเป็นบาดแผลที่อักเสบแล้ว ตามลำตัวผู้ตายมีบาดแผลมากกว่า ๕ แห่ง ที่ชายโครงข้างขวาของผู้ตายมีรอยกระสุนที่ชายโครงด้านซ้ายมีรอยกระสุนออก ที่แขนมีรอยกระสุน ที่ฝ่ามือก็มี ทั้งสองแขน นิ้วชี้ขวาของผู้ตายถูกกระสุน ทำให้เนื้อหายไปเหลือแต่หนัง ข้าฯ สอบถามนายชอบซึ่งเป็นพ่อตาของผู้ตาย นายชอบเล่าให้ข้าฯ ฟังว่า เมื่อเวลา ๒๐.๐๐ นาฬิกา ของวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ตนเองได้นั่งคุยกับเพื่อนบ้าน ๒ - ๓ คน ที่ม้านั่งใต้ถุนบ้าน นั่งบนแคร่ใหญ่ที่ใต้ถุนบ้าน ถัดจากแคร่ที่นั่งคุยเป็นห้องสำหรับเก็บสัมภาระ ต่อมาตนเองได้ยินเสียงปืนดังขึ้นและดังขึ้นอีก ดังมาจากทางด้านหน้าบ้าน นายชอบจึงเดินออกไปจากแคร่ ไปดูด้านหน้าบ้านที่เสียงปืนดัง นายชอบเห็นมีตำรวจหลายคนอยู่ที่บริเวณถนน นายชอบถอยหลังกลับมานั่งที่เดิมก็ได้ยินเสียงปืนดัง นายชอบกลับมานั่งที่เดิมก็ได้ยินเสียงคนวิ่งมาทางหลังบ้าน คือ นายบุญมา ผู้ตาย ผู้ตายวิ่งผ่านแคร่ไม้เข้าไปล้มตัวนอน ที่ห้องเก็บสัมภาระ นายชอบเห็นเลือดจากผู้ตายเต็มตัว ไหลราดลงพื้น นางบุญยิ่ง ซึ่งเป็นแม่ยายของผู้ตายใช้เช็ดเลือดที่ไหลหยดตามพื้น ต่อมาอีกครู่หนึ่ง มีตำรวจเข้ามาถามถึงผู้ตายโดยถามว่า ใช้ เข้ามาที่นี่หรือเปล่า พยานอธิบายว่า ใช้ เป็นชื่อเล่นของผู้ตาย นายชอบยังไม่ทันที่จะตอบผู้ตายได้ร้องเรียกขึ้นว่า พ่อๆ ตำรวจคนที่ถามก็พูดขึ้นว่า เสียง ใช้ นี้ อยู่ที่นี่ จำเสียงได้ นายชอบพูดกับตำรวจคนนั้นว่า พอๆ ก่อนครับ ยอมแล้วครับ อย่ายิงนะครับ ตำรวจคนนั้นบอกให้นายชอบไปเอาปืนที่อยู่ที่นายบุญมาออกมา นายชอบจึงหันไปเอาปืนซึ่งอยู่ที่นายบุญมา ตำรวจคนนั้นก็ยังอยู่ร่วมด้วย นายชอบส่งปืนให้แก่ตำรวจคนนั้น นายชอบบอกตำรวจคนนั้นว่า ขอชีวิตของนายบุญมา ตนเองจะนำนายบุญมาส่ง นายชอบร้องขอซ้ำซ้อนไปหลายครั้ง ภรรยาและบุตรสาวของผู้ตายซึ่งอยู่ที่หน้าบ้านได้ตะโกนร้องขอชีวิตนายบุญมาเช่นเดียวกับที่นายชอบขอ ตำรวจยืนคุยกันต่อพักหนึ่ง จ.ส.ต.อรุณ โพธิ์ทอง เป็นผู้ก้าวเข้าไปห่างประมาณ ๒ ก้าว จากตัวนายบุญมา เสียงปืนจากมือ จ.ส.ต.อรุณ ก็ดังขึ้น หลังจากนั้นมีเสียงปืนดังขึ้นตามอีกนับไม่ถ้วน ดังอยู่นานมาก อีกครึ่งชั่วโมงต่อมามีแพทย์มาร่วมชันสูตรพลิกศพ นายชอบร้องขอว่า ให้เอา

ศพของผู้ตายไปที่โรงพยาบาล เพราะนายชอบกลัวว่าจะมีการนำยาเสพติดมาใส่ตัวผู้ตายในภายหลัง

นายชอบเล่าให้ฟังต่อไปว่า ต่อมามีพนักงานสอบสวนมาตรวจที่เกิดเหตุ มีการเก็บปลอกกระสุนจากที่เกิดเหตุไปจำนวนมาก จากจุดที่เสียงปืนดังขึ้นครั้งแรก ซึ่งอยู่บริเวณถนนหน้าบ้านห่างจากห้องเก็บสัมภาระประมาณ ๓๐ เมตร จากบริเวณแคร่ไม้ที่นายชอบกับเพื่อนนั่งคุยกันในเวลากลางคืน ไม่สามารถมองเห็นไปยังจุดที่เสียงปืนดังขึ้นที่บริเวณถนนได้ แต่ตอนกลางวันจะมองเห็นระหว่างสองจุดนี้ เพราะกลางคืนไฟสว่างไม่เพียงพอ เมื่อได้ข้อเท็จจริงจากนายชอบเล่าให้ฟังแล้ว ข้าฯ ได้ไปสังเกตสถานที่เกิดเหตุจริงด้วยตนเองด้วย ขณะที่ตำรวจยิงผู้ตาย ที่ห้องเก็บสัมภาระ มีนายชอบอยู่ร่วมในเหตุการณ์ ส่วนเพื่อนอีก ๓ คน ของนายชอบไม่ทราบว่าเห็นเหตุการณ์ด้วยหรือไม่ นอกจากนายชอบแล้ว ยังมีภรรยาและบุตรสาวของผู้ตายอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ขณะเกิดเหตุ บุตรสาวผู้ตายอายุ ๑๓ ปี

เมื่อทราบข้อเท็จจริงแล้ว ข้าฯ เห็นว่าเกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้ตาย ข้าฯ ไปร้องขอความเป็นธรรมที่กองปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองปราบแนะนำว่าให้ข้าฯ ไปยื่นขอความเป็นธรรมที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติก่อน เพื่อให้มีคำสั่ง ข้าฯ จึงได้ไปยื่นหนังสือขอความเป็นธรรมใช่ตามที่ทนายให้ดู อ้างส่งศาลหมาย ค.๔

ข้าฯ ไปติดต่อกองปราบปรามอีกครั้งหนึ่ง เพื่อขอให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวนคดีนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้บันทึกไว้ในรายงานประจำวันตามสำเนารายงานประจำวันที่ทนายให้ดู อ้างส่งศาลหมาย ค.๕ เหตุที่ต้องร้องขอความเป็นธรรม เนื่องจากข้าฯ เกรงว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจของ สภ.อ.ท่ายาง และตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี จะไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ตายและข้าฯ

ต่อมา ข้าฯ ได้ไปตรวจสอบการยื่นคำร้องขอความเป็นธรรม ตามหนังสือหมาย ค.๔ ที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยขอคัดคำสั่งตามสำเนาหนังสือที่ทนายให้ดู อ้างส่งศาลหมาย ค.๖ ข้าฯ ทราบต่อมาว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้กองบัญชาการตำรวจภาค ๗ รับผิดชอบสำนวนการสอบสวนคดีนี้ ซึ่งไม่ตรงกับที่ข้าฯ ต้องการ ข้าฯ ต้องการให้กองปราบปรามรับผิดชอบ

ก่อนเกิดเหตุ ผู้ตายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับตำรวจคนใดมาก่อน แต่ก่อนเสียชีวิตผู้ตายเคยโทรศัพท์มาเล่าให้ฟังว่า จ่าสิบตำรวจอรุณ มาแจ้งแก่ผู้ตายว่า ต่อไปนี้เป็นช่วงเวลาของการปราบปรามยาเสพติด ขอให้ตนระวังตัวด้วย ผู้ตายเห็นว่า ตนเองไม่ได้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ทำไมต้องระวังตัว จึงโทรศัพท์มาเล่าเรื่องนี้ให้ข้าฯ ฟัง และเล่าต่อไปว่า จ.ส.ต.อรุณ บอกว่า ก็ให้ปลอดภัยไว้ก่อน จะเอาเสื้อเกราะมาให้ใส่ไว้กันกระสุน

หลังจากผู้ตายโทรศัพท์เล่าให้ฟังแล้ว ข้าฯ เดินทางไปร่วมงานทำบุญวันเกิดของมารดาซึ่งอยู่ที่ อ.ดำเนินสะดวก ผู้ตายก็มาร่วมในงานด้วย พยานเบิกความใหม่ว่า ไปเยี่ยมมารดา ก่อนถึงวันเกิดของมารดา ๓-๔ วัน ผู้ตายสวมเสื้อเกราะมาด้วย ข้าฯ ถามผู้ตายว่าเป็นอะไร ผู้ตายแนะนำว่าเป็นเสื้อเกราะกันกระสุนที่ จ.ส.ต.อรุณ นำมาให้ และ จ.ส.ต.อรุณ รับเงินไป

ต่อมาข้าฯ ทราบจากปากของคุณแอ๊ด ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของศาลจังหวัดเพชรบุรีว่า นายใช้ใส่เสื้อเกราะมาให้ดู จ่ายเงินไป ๓๐,๐๐๐ บาท จ.ส.ต.อรุณ นำเสื้อเกราะมาให้ คุณแอ๊ดกับผู้ตายรู้จักคุ้นเคยกันมานาน ผู้ตายเรียกคุณแอ๊ดว่า น้าแอ๊ด คุณแอ๊ดเป็นสุภาพสตรี ภายหลังคุณแอ๊ดมาคุยกับข้าฯ ว่าผู้ตายใช้เสื้อเกราะไปได้ ๒ วัน จ่ายเงินไป ๓๐,๐๐๐ บาท ไม่คุ้มเลย

หลังจากข้าฯ เห็นเสื้อเกราะที่ผู้ตายสวม ตอนที่ไปเยี่ยมแม่จนถึงวันนี้ ข้าฯ ไม่เคยเห็นเสื้อเกราะตัวนั้นอีกเลย

ข้าฯ ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับตำรวจของจังหวัดเพชรบุรี

ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ กระทำเกินกว่าเหตุ โดยยิงผู้ตายในขณะที่ผู้ตายไม่มีทางต่อสู้

พยานเบิกความย้อนว่า ในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ข้าฯ ไปดูรถยนต์ซึ่งผู้ตายขับในขณะเกิดเหตุ ซึ่งจอดไว้ที่โรงพัก สภ.อ.ท่ายาง สภาพรถด้านขวาของตัวรถยนต์ ยางล้อหน้าและหลังแตก กระจกหน้าทั้งแผ่นตกอยู่ที่หน้าบ้านผู้ตาย ตรงตำแหน่งมือจับด้านประตูคนขับ มีรอยรูกระสุน ๓ รู ตรงบริเวณแคป มีรอยกระสุนด้านซ้ายของรถยนต์ มีรอยถูกกระสุนยิงตั้งแต่กระจกหน้า จนถึงฝาครอบกระบะหลัง มีรอยคราบเลือดติดอยู่ที่เบาะนั่งติดอยู่ที่ประตู

ตอนที่ไปดูบ้านที่เกิดเหตุ ซึ่งผู้ตายเสียชีวิต ข้าฯ เดินดูตามรอยเลือด จากหลังบ้านนายชอบแล้วเลี้ยวขวาผ่านหลังบ้าน ไปถึงบ้านพักคนงาน ซึ่งอยู่หลังบ้านของผู้ตาย จะมีรอยเลือดหยดเป็นทาง ไปหยุดที่บริเวณด้านหลังบ้านพักคนงานของผู้ตาย ข้าฯ คาดว่ารถยนต์คงจะจอดอยู่บริเวณนั้น กล่าวคือ เมื่อผู้ตายโดนยิงมา ก็ขับรถยนต์มาจอดไว้ที่ด้านหลังบ้าน แล้ววิ่งเข้าไปหลบที่ห้องเก็บสัมภาระ”

ต่อมา **วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ศาลจังหวัดเพชรบุรี** ได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ช.๖/๒๕๔๗ เรื่อง ชันสูตรพลิกศพว่า

“ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลากลางคืนหลังเที่ยง นายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ อายุ ๓๗ ปี มีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๑๘ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งกระทำผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น ทำให้เสียทรัพย์ แล้วหลบหนีไป ขณะเจ้าพนักงานตำรวจติดตามเข้าจับกุมได้ยิงต่อสู้กับเจ้าพนักงานตำรวจ จนถูกจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เจ้าพนักงานตำรวจหน่วยปฏิบัติการพิเศษ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ได้ร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงเสียชีวิต เหตุเกิดที่ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เป็นกรณีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติตามหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ ขอให้ศาลไต่สวนและทำคำสั่ง

ศาลปิดประกาศและกำหนดวันที่จะทำการไต่สวน และส่งสำเนาคำร้องแจ้งกำหนดวันนัดไต่สวนให้นางวิเชียร แซ่เล้า ภรรยาของผู้ตาย ทราบแล้ว นางวิเชียรมิได้คัดค้านคำร้อง ต่อมาผู้คัดค้านยื่นคำร้องคัดค้านว่า ผู้คัดค้านเป็นพี่สาวของนายบุญมา แซ่เล้า ผู้ตาย โดยเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ผู้ตายถูกเจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และหรือฆ่าผู้ตายโดยเจตนา ขอใช้สิทธิถามค้านพยานผู้ร้องและนำพยานเข้าสืบ

ทางไต่สวนผู้ร้องนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลา ๒๑ นาฬิกาเศษ นายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ ผู้ตาย ขับรถยนต์กระบะคันหมายเลขทะเบียน บฉ-๙๕๑๐ เพชรบุรี ไปตามถนนเพชรเกษม หมู่ที่ ๓ ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ใช้อาวุธปืนพกข่มขู่ผู้อื่น แล้วขับรถยนต์ไปที่บ้านนายบุญรอด เรืองใจ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ผู้ตายซึ่งเมาสุราเรียกให้นายบุญรอดออกมา แต่นายบุญรอดไม่กล้าออกจากบ้าน ผู้ตายจึงใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้า ๒ นัด หลังจากนั้นผู้ตายขับรถยนต์ไปตามถนนบ้านโค้งข่อย-กระจับ หมู่ที่ ๒ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี แล้วจอดรถยนต์ที่ข้างทาง ต่อมามีนางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ขับรถผ่านมา ผู้ตายยืนที่ข้างประตูรถใช้อาวุธปืนกวักเรียกให้นางสุภัทราหยุดรถ นางสุภัทราเกรงจะเป็นคนร้าย จึงไม่หยุดรถ ผู้ตายใช้อาวุธปืนยิงมาที่รถยนต์นางสุภัทรา ๑ นัด กระสุนปืนถูกกระจกด้านซ้ายแตก ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง

เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ได้รับวิทยุแจ้งว่าผู้ตายก่อเหตุข่มขู่บุคคลอื่น กำลังหลบหนี จึงสั่งให้เจ้าพนักงานตำรวจประกอบด้วย สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง สิบตำรวจโทราเชนทร์ ชวนชม สิบตำรวจโทอุดม อุทัยธรรม และพลตำรวจประสาน สะอาดนัก กับเจ้าพนักงานตำรวจนายอื่น รวม ๘ คน ตั้งจุดสกัดที่หน้าบ้านผู้ตาย ส่วนร้อยตำรวจเอกวีระกับพวก ใช้รถยนต์ขับสวนไปทางวัดโค้งข่อย เมื่อขับรถยนต์เลยบ้านกระจับไปเล็กน้อย พบรถยนต์ผู้ตายสวนทางมา ร้อยตำรวจเอกวีระใช้ไฟสปอร์ตไลท์และสัญญาณไซเรนเรียกให้ผู้ตายหยุด ผู้ตายจอดรถ ขณะที่ร้อยตำรวจเอกวีระจะเข้าใกล้ผู้ตาย ผู้ตายกลับขับรถยนต์หลบหนี ร้อยตำรวจเอกวีระกับพวก วิทยุแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจที่จุดสกัดทราบ พร้อมกับขับรถยนต์ตามไป ระหว่างนั้นที่จุดสกัด นางสุภัทราขับรถยนต์ผ่านมาแจ้งเหตุให้ พลตำรวจประสาน กับพวกทราบ พลตำรวจประสานใช้รถยนต์กระบะส่วนตัวจอดทแยงขวางถนนเพื่อสกัดจับผู้ตาย ต่อมาผู้ตายขับรถยนต์จะผ่านจุดสกัด ไม่ยอมจอดรถให้เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเรียกให้หยุดเพื่อควบคุมตัว ผู้ตายขับรถพุ่งชนรถยนต์พลตำรวจประสาน พร้อมใช้อาวุธปืนยิงกลุ่มเจ้าพนักงานตำรวจที่จุดสกัด สิบตำรวจโทราเชนทร์กับพวก จึงใช้อาวุธปืนยิงโต้ตอบไป ผู้ตายขับรถยนต์หลบหนีเข้าไปทางบริเวณหลังบ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ของนายชอบ โอบอ้อม บิดาของนางวิเชียร แซ่เล้า ภรรยาผู้ตาย ซึ่งปลูกติดกับบ้านเลขที่ ๑๘ ของผู้ตายกับภรรยา พันตำรวจโทนภดล อรัญศรี รองผู้กำกับ (ฝ่ายสืบสวนสอบสวน) สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง มีคำสั่งให้เจ้าพนักงานตำรวจกระจายกำลังล้อมบริเวณไว้ กับมอบหมายให้จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ร่วมกันเข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้ตายให้มอบตัว จ่าสิบตำรวจอรุณรู้จักผู้ตายมาก่อน เจ้าพนักงานตำรวจขอให้นายชอบเข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้ตาย ซึ่งขณะอยู่ในห้องเก็บของชั้นล่างของบ้านก่อน นายชอบเข้าไปขออาวุธปืนพก ขนาด ๙ มม.ได้จากผู้ตาย ๑ กระบอก นำมามอบให้เจ้าพนักงานตำรวจ หลังจากนั้นจ่าสิบตำรวจอรุณ กับสิบตำรวจโทสมเกียรติ เข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้ตาย ระหว่างเข้าไปจ่าสิบตำรวจอรุณเรียกชื่อผู้ตาย แต่ผู้ตายใช้อาวุธปืนยิงออกมา ๒ นัด กระสุนปืนถูกจ่าสิบตำรวจอรุณซึ่งสวมเสื้อเกราะ จ่าสิบตำรวจอรุณและสิบตำรวจโทสมเกียรติ จึงใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายไปจำนวน ๒ นัด และ ๑ นัด ตามลำดับ เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ร้อยตำรวจเอกวันชัย ไชยประเสริฐ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ร่วมกันกับพนักงานอัยการ ปลัดอำเภอท่ายาง และนายแพทย์คำนูญ พัทธยากร ร่วมกันชันสูตรพลิกศพผู้ตาย แล้วทำรายงานความเห็นไว้ว่า กระสุนปืนทำลายอวัยวะสำคัญที่คอที่หน้าอก ตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรีมีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนกรณีผู้ต้องหาถึงแก่ความตาย โดยการกระทำของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ให้รับผิดชอบสำนวน

ผู้คัดค้านนำสืบว่า เจ้าพนักงานตำรวจกระทำเกินกว่าเหตุ ยิงผู้ตายในขณะที่ผู้ตายไม่มีทางต่อสู้

จึงมีคำสั่งว่า ผู้ตายคือนายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ ตายที่บริเวณบ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เหตุและพฤติการณ์ที่ตายคือ ถูกจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทองและสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง เจ้าพนักงานตำรวจใช้อาวุธปืนยิง กระสุนปืนถูกอวัยวะสำคัญที่คอและหน้าอกเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ซึ่งเจ้าพนักงานตำรวจทั้งสองอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่

๒.๒ คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง

เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีนายบุญมา ธรรมรุ่งเจริญ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี วิสามัญฆาตกรรมเมื่อวันที่

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ บริเวณหมู่ที่ ๘ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี และส่งรายงานข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบการพิจารณาในกรณีดังกล่าวข้างต้น มีรายละเอียดดังนี้

ก่อนเกิดเหตุ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ มีปากเสียงทะเลาะกับภรรยา จึงออกจากบ้านไปดื่มสุรา หลังจากดื่มสุราแล้วก็ได้ขับขี่รถยนต์กระบะแวน หมายเลขทะเบียน บฉ-๙๕๑๖ เพชรบุรี ไปตามเส้นทางถนนเพชรเกษมมุ่งหน้าทางทิศใต้ ซึ่งขณะนั้น ส.ต.ท.อิสระพงษ์ สุขอร่าม ซึ่งจะมาปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ สภ.อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ได้ขับขี่รถยนต์มาตามถนนเพชรเกษมขาล่องใต้เช่นกัน นายบุญมาฯ ได้ขับรถยนต์กระบะตีคู่ด้านซ้ายรถยนต์ของ ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯ แล้วหมุนกระจกด้านคนขับลงพร้อมชักอาวุธปืนพกออกมาขู่ ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯเห็นดังนั้นจึงชะลอรถยนต์ที่ตนขับขี่ลง รถยนต์ที่นายบุญมาฯขับขี่มาวิ่งนำหน้าไปและชะลอลงด้วย ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯ ได้เร่งรถยนต์นำหน้าด้วยความเร็วหนีไปถึงสามแยกท่ายาง ซึ่งเป็นช่วงที่สัญญาณไฟเขียวพอดี จึงเลี้ยวรถยนต์เข้าไปยัง สภ.อ.ท่ายาง ขณะที่ขับขี่รถยนต์หนีนั้นสังเกตเห็นนายบุญมาฯขับขี่รถยนต์ตามมาด้วย จนกระทั่งถึง สภ.อ.ท่ายาง ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯ จึงลงจากรถยนต์ขึ้นไปยืนบน สภ.อ.ท่ายาง บริเวณประตู และเห็นรถยนต์ของนายบุญมาฯ ขับขี่ตามเข้าไปหยุดบริเวณเสาธงหน้า สภ.อ.ท่ายาง สักครู่จึงขับออกไปมุ่งหน้าไปทางวัดท่าคอย ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯ จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ขณะนั้นนายบุญมาฯ ขับรถยนต์มาตามถนนสายเขื่อนเพชร-โค้งข่อย นายณรงค์ศักดิ์ หรือหนึ่ง โต้ตอบ ซึ่งขับขี่รถยนต์ตามหลังมาพร้อมกับให้สัญญาณไฟเพื่อจะแซงนำหน้า ขณะที่รถยนต์ของนายณรงค์ศักดิ์ฯกำลังตีคู่กับรถยนต์ของนายบุญมาฯนั้น นายบุญมาฯได้หมุนกระจกด้านคนขับลงพร้อมกับชักอาวุธปืนพกออกมาขู่จ้องใส่ นายณรงค์ศักดิ์ฯจึงเลี้ยวรถยนต์เข้าตลาดโค้งข่อยเพื่อจอดรถที่บ้าน ส่วนนายบุญมาฯได้ขับรถยนต์วิ่งตรงเลยไปแล้วเลี้ยวซ้ายเข้าไปตามถนนสายโค้งข่อย-ท่ายาง และแวะจอดที่บริเวณ หน้าบ้านของนายบุญรอด เรืองใจ เรียกหาตัวนายบุญรอดฯ แต่นายบุญรอดฯ ไม่ออกมาพบ แต่แอบมองดูอยู่ในบ้าน นายบุญมาฯ ได้ใช้อาวุธปืนพกยิงขึ้นฟ้า ๒ นัด แล้วขับรถยนต์ออกไปช้าๆ ประมาณ ๒๐ เมตร ก็ยิงอีก ๒ นัด แล้วขับรถออกไป นายบุญรอดฯ ได้โทรศัพท์แจ้งศูนย์วิทยุ สภ.อ.ท่ายาง ซึ่งขณะนั้นได้มีการสกัดจับนายบุญมาฯ โดย ร.ต.อ.วีระ จิวเมือง กับพวก ซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่ออกตรวจรักษาความสงบเรียบร้อยขณะนั้นได้ให้ พลฯ ประสาน สะอาดนัก กับพวก ตั้งจุดตรวจสกัดจับบนถนนสายโค้งข่อย-ท่ายาง หมู่ ๘ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ส่วน ร.ต.อ.วีระ จิวเมือง พร้อมกำลังอีกส่วนหนึ่ง มุ่งหน้าไปทางโค้งข่อย ตามถนนสายโค้งข่อย-ท่ายาง เมื่อถึงบ้านกระจับพบรถยนต์ที่นางสุภัทรา ประศาสรานุวัตร ขับมากับญาติ จึงเรียกให้หยุด ซึ่งนางสุภัทราฯได้หยุดรถและแจ้งว่าพบชายคนหนึ่งซึ่งขณะนั้นหยุดรถและลงจากรถมายืนบนถนน แล้วใช้อาวุธปืนกวักเรียกให้ตนจอดรถ แต่ตนเกรงจะเป็นคนร้ายจึงไม่หยุด ชายคนดังกล่าวจึงใช้อาวุธปืนที่ถือในมือยิงใส่รถยนต์ของนางสุภัทราฯ ซึ่งนางสุภัทราฯได้ขับรถยนต์กลับไปบ้าน ต่อมา ร.ต.อ.วีระฯกับพวก พบนายบุญมาฯขับขี่รถยนต์ตาม ภายหลังได้ให้สัญญาณไฟเรียกให้หยุด เมื่อนายบุญมาฯหยุดรถ ขณะที่ ร.ต.อ.วีระฯกับพวกเดินเข้าไปหา นายบุญมาฯได้เร่งขับรถยนต์ออกไปโดยเร็วมุ่งหน้ามาทางท่ายาง จึงวิทยุแจ้งให้ชุดที่ตั้งจุดตรวจบนถนนสายท่ายาง-โค้งข่อยทราบว่าคนร้ายใช้ยานพาหนะเป็นรถยนต์กระบะแวน หมายเลขทะเบียน บฉ-๙๕๑๖ เพชรบุรี มุ่งหน้าไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตั้งจุดตรวจ ร.ต.อ.วีระฯกับพวก ได้ติดตามมากระชั้นชิด นายบุญมาฯขับขี่รถยนต์มาพบเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตั้งจุดตรวจดังกล่าวเรียกให้หยุด แต่นายบุญมาฯขับรถยนต์พุ่งเข้าชนพร้อมยิงปืนเข้าใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงมีการยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตั้งจุดตรวจ ไม่สามารถหยุดรถยนต์ของนายบุญมาฯได้

นายบุญมาฯนำรถยนต์เข้าไปจอดไว้หลังบ้านแล้วหลบหนีไป ต่อมา จ.ส.ต.อรุณ โพธิ์ทอง และ ส.ต.ท.สมเกียรติ มั่งคั่ง ได้ติดตามเข้าไปจับกุมนายบุญมาฯ อย่างกระชั้นชิด นายบุญมาฯได้ใช้อาวุธปืนยิงเข้าใส่ถูกจ.ส.ต.อรุณฯ แต่กระสุนไม่สามารถทะลุเกราะกันกระสุนได้ จ.ส.ต.อรุณฯกับพวกจึงใช้อาวุธปืนพกยิงป้องกันตัวถูกนายบุญมาฯ เสียชีวิตที่บ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๘ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี วันที่ ๒๒ ก.พ. ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๕๐ นาฬิกา

อนึ่ง ภ.จว.เพชรบุรี ได้ตั้งคณะทำงานขึ้นทำการตรวจสอบเกี่ยวกับการตายของนายบุญมาฯ จนเสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ นอกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้แล้ว นายบุญมาฯ ยังได้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนพกข่มขู่นายกิตติชัย คำช่วย เมื่อวันที่ ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๖ ที่หมู่ ๗ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี และในวันเดียวกันยังได้ชักอาวุธปืนพกโชว์แสดงตัวเป็นเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติด ที่หมู่ ๑ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี อีกด้วย ซึ่งทั้งสองกรณีอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนขณะนั้น

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ยังได้ส่งเอกสารมาพร้อมคำชี้แจงกล่าวคือ

๒.๒.๑ รายงานการสอบสวน

เรื่องนี้ข้อเท็จจริงมีว่า ตามวัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ กล่าวคือ ก่อนเกิดเหตุ นายบุญมาฯ มีปากเสียงกับภรรยา จึงมีอาการเครียด จากนั้นจึงได้ขับขี่รถยนต์ไปดื่มสุราจนมีอาการเมา และไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่ ส.ต.ท.อิสระพงษ์ฯ และนายณรงค์ศักดิ์ฯ ต่อมาได้ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่หน้าบ้านนายบุญรอดฯ และใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์นางสุภัทราฯ ต่อมา ร.ต.อ.วีระฯ กับพวก ได้เข้าสกัดรถยนต์นายบุญมาฯ เพื่อจับกุม แต่นายบุญมาฯ ได้หลบหนีการจับกุม พลฯ ประสานฯ กับพวก จึงใช้รถยนต์ส่วนตัวเข้าขวางถนนหน้าบ้านนายบุญมาฯ เพื่อสกัดจับกุม แต่นายบุญมาฯ ได้ขับรถยนต์ชนรถยนต์ของ พลฯ ประสานฯ ได้รับความเสียหาย และใช้อาวุธปืนยิงใส่ พลฯ ประสานฯ กับพวก พลฯ ประสานฯ กับพวกจึงใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ของนายบุญมาฯ แต่นายบุญมาฯ สามารถขับขี่รถยนต์หลบหนีไปได้โดยไปจอดรถยนต์ไว้ที่หลังบ้านและหลบหนีไป ต่อมา จ.ส.ต.อรุณ โพธิ์ทอง และ ส.ต.ท.สมเกียรติ มั่งคั่ง พบตัวนายบุญมาฯ จึงจะเข้าจับกุม แต่นายบุญมาฯ ต่อสู้ขัดขวางและใช้อาวุธปืนยิงใส่ จ.ส.ต.อรุณฯ ๒ นัด จ.ส.ต.อรุณฯ กับ ส.ต.ท.สมเกียรติฯ จึงใช้อาวุธปืนยิงใส่นายบุญมาฯ เพื่อป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯ ถึงแก่ความตาย ซึ่ง จ.ส.ต.อรุณฯ กับ ส.ต.ท.สมเกียรติฯ จำต้องใช้อาวุธปืนยิงเพื่อป้องกันสิทธิของตนเองและผู้อื่นให้พ้นภยันตรายอันเกิดจากการที่นายบุญมาฯ ได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่ ซึ่งเป็นเหตุอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภยันตรายอันใกล้จะถึง และการกระทำของ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก ได้กระทำไปพอสมควรแก่เหตุและป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๕๐ น. ที่ หมู่ ๘ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี

บัดนี้การสอบสวนได้เสร็จสิ้นแล้ว สรุปได้ความ ดังนี้

การสอบสวนผู้ร้องมี ๑ ปาก คือ

สอบสวน นางวิเชียร แซ่เล้า ผู้ร้อง ให้การได้ความว่า เป็นภรรยาของนายบุญมาฯ วันเกิดเหตุได้มีปากเสียงกับนายบุญมาฯ จากนั้นนายบุญมาฯได้ขับรถยนต์ออกจากบ้านไป จนก่อนเกิดเหตุเล็กน้อยได้ยินเสียงปืนดังทางหน้าบ้าน จึงออกไปดู พบว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายยิงปืนใส่รถยนต์นายบุญมาฯ ต่อมาพบรถยนต์นายบุญมาฯที่หลังบ้าน แต่ไม่พบตัวนายบุญมาฯ จนประมาณครึ่งชั่วโมงได้มี

เสียงปืนดังจากทางบ้านบิดา จึงไปดู พบว่านายบุญมาฯถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงเสียชีวิตแล้ว

การสอบสวนพยานบุคคลมี ๑๒ ปาก คือ

๑) สอบสวน จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง พยานให้การได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุได้รับแจ้งจากพลฯ ประสานฯ ว่า นายบุญมาฯได้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่และยิงผู้อื่นหลบหนีไป พยานรู้จักกับนายบุญมาฯมาก่อน จึงรับอาสาตามตัวให้ จากนั้นได้ไปที่เกิดเหตุ และทราบว่า นายบุญมาฯอยู่ในห้องเก็บถุงพลาสติกเก่าของนายชอบฯ จึงพร้อมด้วย ส.ต.ท.สมเกียรติฯจะเข้าไปจับกุม แต่ถูกนายบุญมาฯใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ พยานกับพวกจึงใช้อาวุธปืนยิงป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯถึงแก่ความตาย

๒) สอบสวน สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง พยานให้การได้ความว่า หลังจากรับแจ้งเหตุว่านายบุญมาฯได้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่และยิงใส่ผู้อื่นแล้ว ได้ร่วมกับ พลฯ ประสานฯนำรถยนต์ไปขวางถนนเพื่อสกัดจับกุมนายบุญมาฯ แต่นายบุญมาฯได้ขับขี่รถยนต์ชนรถของ พลฯ ประสานฯได้รับความเสียหาย แต่นายบุญมาฯยังสามารถขับขี่รถยนต์หลบหนีไปได้ โดยไปจอดรถยนต์ไว้ที่หลังบ้านและหลบหนีไป ต่อมาทราบว่านายบุญมาฯหลบซ่อนอยู่ในห้องเก็บถุงพลาสติกเก่าของนายชอบฯ จึงพร้อมกับ จ.ส.ต.อรุณฯจะเข้าไปจับกุม และจากนั้นได้ให้การในสาระสำคัญสอดคล้องต้องกันกับคำให้การของจ.ส.ต.อรุณฯทุกประการ

๓) สอบสวน พันตำรวจโทนภดล อรัญศรี พยานให้การได้ความว่า หลังจากรับแจ้งเหตุว่า นายบุญมาฯได้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่และยิงใส่ผู้อื่นแล้ว ได้ร่วมกับพวกไปตรวจสอบ และเมื่อทราบว่านายบุญมาฯหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องเก็บถุงพลาสติกเก่าของนายชอบฯ จึงให้นายชอบฯบอกให้นายบุญมาฯวางอาวุธปืนและมอบตัว นายชอบฯจึงไปนำอาวุธปืนขนาด ๙ มม.ออกมาให้ จากนั้น จ.ส.ต.อรุณฯกับ ส.ต.ท.สมเกียรติฯได้เข้าไปในห้องดังกล่าว และสักครู่มีเสียงปืนดังในห้อง จึงเข้าไปดู ทราบว่าขณะที่ จ.ส.ต.อรุณฯกับพวก จะเข้าไปจับกุม นายบุญมาฯได้ต่อสู้ขัดขวางโดยใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ จึงถูก จ.ส.ต.อรุณฯกับพวกใช้อาวุธปืนยิงป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯถึงแก่ความตาย

๔) สอบสวน นายชอบ โอบอ้อม พยานให้การได้ความว่า เป็นบิดาของนางวิเชียร แซ่เล้า โดยก่อนเกิดเหตุ ขณะนั่งดื่มสุรากับพวกที่หน้าบ้าน ได้มีเสียงปืนดังที่ถนนหน้าบ้าน และเห็นรถยนต์ของนายบุญมาฯแล่นผ่านไป ต่อมาได้เห็นนายบุญมาฯวิ่งจากหลังบ้านเข้าไปในห้องเก็บถุงพลาสติก และพบว่าตามตัวมีโลหิตไหล ต่อมามีเจ้าหน้าที่ตำรวจไปสอบถาม จึงรับอาสาไปหานายบุญมาฯ และนำอาวุธปืนพกสั้นขนาด ๙ มม. ออกมาให้ ขณะนั้นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปหานายบุญมาฯ และมีเสียงปืนดัง จึงทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงนายบุญมาฯเสียชีวิตแล้ว

๕) สอบสวน ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง พยานให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ เป็นหัวหน้าสายตรวจ หลังจากรับแจ้งเหตุว่า นายบุญมาฯได้ก่อเหตุแล้ว จึงนำกำลังไประงับเหตุ ระหว่างทางได้พบนายบุญมาฯขับขี่รถสวนทางกัน จึงให้จอดเพื่อจะเข้าจับกุม ปรากฏว่านายบุญมาฯได้ขับรถหลบหนีไปทางบ้านนายบุญมาฯ จึงได้แจ้งให้สายตรวจสกัดจับกุมที่หน้าบ้านนายบุญมาฯ ต่อมาทราบว่านายบุญมาฯได้ขับรถยนต์ชนรถยนต์ของพลฯ ประสานฯที่จอดสกัดขวางทางไว้ และยังใช้อาวุธปืนยิงใส่พลฯ ประสานฯกับพวก จากนั้นได้ขับขี่หลบหนีไป จึงนำกำลังไปสมทบ และภายหลังได้ทราบว่าขณะ จ.ส.ต.อรุณฯกับพวกจะเข้าไปจับกุม แต่นายบุญมาฯได้ต่อสู้ขัดขวางโดยใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ จึงถูก จ.ส.ต.อรุณฯกับพวก ใช้อาวุธปืนยิงป้องกัน กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯถึงแก่ความตาย

๖) สอบสวน พลตำรวจประสาน สะอาดนัก พยานให้การได้ความว่า หลังจากรับแจ้งจาก

ร.ต.อ.วีระฯว่านายบุญมาฯหลบหนีไป จึงนำรถยนต์ไปจอดขวางถนนเพื่อจับกุมที่ถนนหน้าบ้านนายบุญมาฯ ต่อมาได้มีนางสุภัทราฯเข้าแจ้งเหตุว่า มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ จึงแนะนำให้ไปแจ้งความที่ สภ.อ.ท่ายาง และต่อมานายบุญมาฯได้ขับขี่รถผ่านไป จึงให้สัญญาณหยุด แต่นายบุญมาฯไม่หยุดรถและขับรถยนต์ชนรถของพยานได้รับความเสียหาย กับใช้อาวุธปืนยิงใส่ด้วย ส.ต.ท.ราเชนทร์ฯกับพวก จึงใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ แต่นายบุญมาฯหลบหนีไปได้ ภายหลังได้พบรถยนต์ของนายบุญมาฯที่หลังบ้านของนายบุญมาฯ และนอกนั้นได้ให้การในสาระสำคัญสอดคล้องกันกับคำให้การของ พ.ต.ท.นภดลฯทุกประการ

๗) สอบสวน สิบตำรวจโทราเชนทร์ ชวนชม พยานให้การได้ความในสาระสำคัญสอดคล้องต้องกันกับคำให้การของพลฯ ประสานฯทุกประการ โดยขณะที่นายบุญมาฯใช้อาวุธปืนยิงใส่ตนกับพวกนั้น ตนได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ของนายบุญมาฯด้วย

๘) สอบสวน ร้อยตำรวจเอกวันชัย ไชยเสริฐ พยานให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุเป็นเวรสอบสวน โดยก่อนเกิดเหตุในคดีนี้ ได้รับแจ้งเหตุว่า นายบุญมาฯไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่และยิงผู้อื่น จึงสั่งให้มีการสกัดจับกุมนายบุญมาฯ จนเมื่อนายบุญมาฯเสียชีวิตแล้ว จึงทราบว่า ก่อนที่นายบุญมาฯจะไปก่อเหตุต่างๆนั้น นายบุญมาฯได้มีปากเสียงกับภรรยา นายบุญมาฯจึงมีอาการเครียดและออกนอกบ้านไปดื่มสุรา จนมีอาการเมา จึงไปก่อเหตุดังกล่าว โดยในที่เกิดเหตุที่นายบุญมาฯเสียชีวิต ได้พบอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนขนาด .๔๕ จำนวน ๕ ปลอก และในรถยนต์ของนายบุญมาฯยังพบเครื่องกระสุนอีกหลายรายการ

๙) สอบสวน สิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม พยานให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ ขณะขับขี่รถยนต์ไปตามถนนเพชรเกษม ได้มีรถยนต์คันหนึ่งแล่นแซงทางซ้าย และผู้ขับขี่ชักอาวุธออกข่มขู่ จึงขับรถหนีเข้า สภ.อ.ท่ายาง คนร้ายได้ขับขี่ตาม จึงทราบว่าคนร้าย คือ นายบุญมาฯ ซึ่งตนรู้จักมาก่อน

๑๐) สอบสวน นายณรงค์ศักดิ์ หรือหนึ่ง โต้ตอบ พยานให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ ขณะขับขี่รถยนต์ไปตามถนนสาย ๒ ได้พบรถยนต์คันหนึ่งแล่นนำหน้า ขับส่ายไป-มา ลักษณะคนขับเมาสุรา จึงให้สัญญาณไฟเตือน รถดังกล่าวจึงจอดข้างทาง พยานจึงขับแซงขวา และเมื่อรถเสมอกัน ปรากฏว่าผู้ขับขี่รถดังกล่าวได้ลดกระจกด้านคนขับลง และชูอาวุธปืนพกสั้นไม่ทราบขนาด จ้องใส่พยาน จึงได้ขับรถหลบหนีเข้าหน้าตลาดโค้งข่อย และจะนำรถเข้าไปจอดภายในบ้าน ขณะนั้นคนร้ายได้ขับรถปาดที่ข้างซ้ายรถของพยาน และชักอาวุธปืนพกสั้นใส่พยานอีก พยานจึงจอดรถวิ่งหนีไป ต่อมามีรถยนต์แล่นผ่านและมีชาวบ้านออกมา คนร้ายจึงขับรถหลบหนีไป พยานจำได้ว่ารถคนร้ายเป็นรถกระบะแบบแวน ยี่ห้ออีซูซุ ทะเบียน บฉ-๙๕๑๖ เพชรบุรี ทราบภายหลังว่าคนร้าย คือ นายบุญมาฯ

๑๑) สอบสวน นายบุญรอด เรืองใจ พยานให้การได้ความว่า วันเวลาเกิดเหตุ ขณะอยู่ในบ้านพัก ได้ยินเสียงเรียกหาพยาน จึงแอบดูพบว่า นายบุญมาฯจอดรถยนต์ที่บนถนนหน้าบ้าน โดยนายบุญมาฯยืนถืออาวุธปืนสั้นไม่ทราบขนาด ลักษณะคล้ายคนเมาสุรา พยานกลัวจึงไม่กล้าแสดงตัว นายบุญมาฯจึงยิงปืนขึ้นฟ้า ๒ นัด จากนั้นนายบุญมาฯจึงขับรถช้าๆ และเมื่อห่างออกไปอีกประมาณ ๒๐ เมตร นายบุญมาฯได้ยิงปืนขึ้นฟ้าอีก ๒ นัด และขับขี่รถหลบหนีไปทางท่ายาง พยานจึงได้โทรศัพท์แจ้ง สภ.อ.ท่ายางทราบ ภายหลังจึงเข้าพบพนักงานสอบสวน และจากนั้นได้พาเจ้าหน้าที่ตำรวจไปดูที่เกิดเหตุ พบกระสุนปืนขนาด .๔๕ จำนวน ๔ ปลอก

๑๒) สอบสวน นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร พยานให้การได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ ได้

ขับขี่รถยนต์ไปตามถนนโค้งข่อย-ท่าคอย มีน้องสาวนั่งไปด้วย ปรากฏว่าได้พบคนร้ายจอดรถยนต์อยู่ข้างทาง และใช้อาวุธปืนพกสั้นกวักเรียกให้จอดรถ พยานไม่จอด คนร้ายจึงใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ของพยาน ๑ นัด กระสุนไม่ถูกผู้ใด ตนจึงขับรถยนต์หนีกลับบ้านท่ายาง ระหว่างทางได้สวนกับรถยนต์สายตรวจด้วย เมื่อถึงที่บ้านท่าคอย ได้พบกับสายตรวจอีกชุดที่ตั้งจุดตรวจอยู่ พยานจึงแจ้งเหตุให้ทราบแต่ยังไม่ได้เข้าแจ้งความ ต่อมาได้หารือกับญาติจึงเข้าแจ้งความ ปรากฏว่าได้พบรถยนต์คนร้ายจอดอยู่หน้า สภ.อ.ท่ายาง พยานจำได้ว่าเป็นรถคันเดียวกับที่คนร้ายจอดรอและใช้อาวุธปืนยิงใส่ ได้ทราบภายหลังว่าคนร้าย คือ นายบุญมาฯ และทราบว่าก่อนนายบุญมาฯจะไปก่อเหตุกับพยานนั้น นายบุญมาฯได้ไปก่อเหตุกับผู้อื่นมาแล้ว และหลังจากนายบุญมาฯได้ก่อเหตุกับพยานแล้ว นายบุญมาฯได้ไปก่อเหตุที่อื่นอีก จึงถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะเข้าจับกุมยิงเสียชีวิต และลากรถเข้ามาที่ สภ.อ.ท่ายาง สำหรับรถยนต์ของตนนั้น ภายหลังได้ให้ช่างทำการซ่อมแซม ปรากฏว่าพบหัวกระสุนปืน(ลูก) จำนวน ๑ หัว จึงนำส่งมอบให้พนักงานสอบสวนแล้ว

พยานหลักฐานทางคดีและความเห็นของพนักงานสอบสวน

เรื่องนี้ได้สอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ นายบุญมาฯมีปากเสียงกับภรรยาจึงมีอาการเครียด จากนั้นได้ขับขี่รถยนต์ไปดื่มสุราจนมีอาการเมา และไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่ ส.ต.ต.อิสระพงษ์ฯและนายณรงค์ศักดิ์ฯ ต่อมาได้ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่หน้าบ้านนายบุญรอดฯและใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์นางสุภัทราฯ ต่อมา ร.ต.อ.วีระฯกับพวกได้เข้าสกัดรถยนต์นายบุญมาฯเพื่อจับกุม แต่นายบุญมาฯได้หลบหนีการจับกุม พลฯ ประสานฯกับพวก จึงใช้รถยนต์ส่วนตัวเข้าขวางถนนหน้าบ้านนายบุญมาฯเพื่อสกัดจับกุม แต่นายบุญมาฯได้ขับรถยนต์ชนรถยนต์ของพลฯ ประสานฯได้รับความเสียหาย และใช้อาวุธปืนยิงใส่พลฯ ประสานฯกับพวก พลฯ ประสานฯกับพวกจึงใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ของนายบุญมาฯ แต่นายบุญมาฯสามารถขับขี่รถยนต์หลบหนีไปได้ โดยไปจอดรถยนต์ไว้ที่หลังบ้านและหลบหนีไป ต่อมา จ.ส.ต.อรุณฯและส.ต.ท.สมเกียรติฯพบตัวนายบุญมาฯจึงจะเข้าจับกุม แต่นายบุญมาฯต่อสู้ขัดขวางและใช้อาวุธปืนยิงใส่จ.ส.ต.อรุณฯ ๒ นัด จ.ส.ต.อรุณฯกับส.ต.ท.สมเกียรติฯจึงใช้อาวุธปืนยิงใส่นายบุญมาฯเพื่อป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯจนถึงแก่ความตาย ซึ่งจ.ส.ต.อรุณฯกับส.ต.ท.สมเกียรติฯจำต้องใช้อาวุธปืนยิงเพื่อป้องกันสิทธิของตนเองและผู้อื่นให้พ้นภยันตรายอันเกิดจากการที่นายบุญมาฯได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่ ซึ่งเป็นเหตุอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภยันตรายอันใกล้จะถึง และการกระทำของจ.ส.ต.อรุณฯกับพวกได้กระทำไปพอสมควรแก่เหตุ และป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ จากการตรวจสอบปรากฏว่า นายบุญมาฯได้ก่อเหตุใช้อาวุธปืนพกสั้นออโตเมติกไม่ทราบขนาด ข่มขู่นายกิตติชัย คำช่วย เมื่อวันที่ ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ที่ ม. ๗ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี เรื่องอยู่ระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวน แต่นายบุญมาฯได้เสียชีวิตก่อนที่จะจับกุม และนายบุญมาฯยังได้ก่อเหตุชักอาวุธปืนพกสั้นออโตเมติก ไม่ทราบขนาดออกโชว์และแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงาน ปปส.ต่อหน้าด.ต.ไพศาล หลักชัย เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ที่ ม.๑ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี เรื่องอยู่ระหว่างการสอบสวน แต่นายบุญมาฯได้เสียชีวิตก่อนที่จะจับกุมเช่นกัน

ในการนี้ จ.ส.ต.อรุณฯและส.ต.ท.สมเกียรติฯรับว่า ได้ใช้อาวุธปืนประจำกาย ขนาด .๔๕ ยิงนายบุญมาฯจนเสียชีวิตจริง

ทางคดีมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ปลอกกระสุนปืน กับรถยนต์ (รายละเอียดตามบัญชี

ของกลางที่ตรวจยึดไว้ในคดีอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้) และรายงานการตรวจชันสูตรพลิกศพของแพทย์ เป็นพยานหลักฐานสำคัญ ซึ่งจากการที่ กก.วท.เขต ๓ ได้ตรวจพิสูจน์แล้วพบว่า ปลอกกระสุนปืน ขนาด .๔๕ จำนวน ๕ ปลอก ในที่เกิดเหตุ ใช้ยิงจากปืนนายบุญมาฯ ๒ ปลอก จากปืน จ.ส.ต.อรุณฯ ๒ ปลอก และจากปืน ส.ต.ท.สมเกียรติฯ ๑ ปลอก นอกจากนั้น จากการที่ได้ตรวจเปรียบเทียบปลอกกระสุนปืนและหัวกระสุนปืนฯ กับเหตุอื่นที่นายบุญมาฯก่อเหตุก่อนจะเสียชีวิต ปรากฏว่านายบุญมาฯได้ใช้อาวุธปืนขนาด .๔๕ กระบอกที่พบขณะนายบุญมาฯเสียชีวิต ยิงข่มขู่ที่หน้าบ้านนายบุญรอดฯจริง และใช้อาวุธปืนกระบอกดังกล่าวยิงใส่รถยนต์ของนางสุภัทราฯจริงด้วย

นอกจากนี้ จากการตรวจเช็คหาเขม่าดินปืนจากมือของนายบุญมาฯ แล้วนำส่งตรวจพิสูจน์ ปรากฏว่าตรวจพบธาตุแอนติโมนี่และแบเรียม ในปริมาณที่เชื่อได้ว่านายบุญมาฯได้ใช้อาวุธปืนยิงมาแล้วใหม่ๆด้วย

พฤติการณ์และการกระทำเท่าที่ได้ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานต่างๆ ฟังเป็นข้อยุติได้ว่า นายบุญมา หรือ ชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ อายุ ๓๗ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๘ ม.๘ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี ซึ่งเป็นบุตรของนายใจ นางเซ็งเซี๊ยะ แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ เป็นคนร้ายในคดีที่ถูกกล่าวหาว่า “ใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่น ยิงปืนข่มขู่ผู้อื่น ใช้อาวุธปืนยิงพยายามฆ่าผู้อื่น ทำให้เสียทรัพย์พยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ มีอาวุธปืนปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาต และเป็นกรณีที่ไม่มีเหตุอันจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์” ได้ถูกจ.ส.ต.อรุณฯกับพวก ซึ่งขณะปฏิบัติราชการตามหน้าที่ และจะเข้าจับกุม แต่นายบุญมาฯได้ต่อสู้ขัดขวาง โดยใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ จึงถูกจ.ส.ต.อรุณฯกับพวกใช้อาวุธปืนยิงกระสุนปืนถูกนายบุญมาฯถึงแก่ความตาย โดยเหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๒ ก.พ. ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๕๐ น. ที่ในบ้านเลขที่ ๑๖ ม. ๘ ต.ท่าคอย อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี

การกระทำของ จ.ส.ต.อรุณฯกับส.ต.ท.สมเกียรติฯจำต้องกระทำ โดยการใช้อาวุธปืนยิงนายบุญมาฯ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันสิทธิของตนเองและผู้อื่น เพื่อให้พ้นภยันตรายอันเกิดจากการที่นายบุญมาฯได้ก่อขึ้น ซึ่งใช้อาวุธปืนยิงใส่จ.ส.ต.อรุณฯกับพวก ซึ่งเป็นเหตุอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภยันตรายอันใกล้จะถึง และการกระทำของจ.ส.ต.อรุณฯกับพวกได้กระทำไปพอสมควรแก่เหตุ และป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

เห็นได้ว่า การตายของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือ ธรรมรุ่งเจริญ เกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ วรรค ๓ เห็นควรส่งสำนวนชันสูตรพลิกศพดังกล่าวให้กับพนักงานอัยการ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อทำคำร้องต่อศาลชั้นต้น ทำการไต่สวน และทำคำสั่งเพื่อแสดงเหตุและพฤติการณ์ที่ตาย ผู้ตายคือใคร ตายที่ไหน เมื่อใด และตายโดยการกระทำของผู้ใด เท่าที่จะทราบได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๔

๒.๒.๒ บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา

๑. ที่เกิดเหตุอยู่ห่างจาก สภ.อ.ท่ายาง ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ ๗-๘๐๐ เมตร โดยออกจาก สภ.อ.ท่ายาง ไปตามถนนท่าคอย-โค้งข่อย ข้ามสะพานท่าคอยไปประมาณ ๑๐๐ เมตร จะพบที่เกิดเหตุอยู่ทางขวามือ

๒. ที่เกิดเหตุเป็นห้องเก็บถุงพลาสติกเก่าไว้ขาย อยู่ด้านหน้าบ้านเลขที่ ๑๖ เป็นห้องมีฝาไม้ห่างๆ แบบโปร่งๆ ไม่มีไฟฟ้าในห้องดังกล่าว แต่มีแสงไฟฟ้าจากบริเวณใกล้เคียงพอสามารถมองเห็นภายในห้องได้

๓. จุดที่นายบุญมาฯ ใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก ขณะที่จะเข้าไปจับกุมนั้นเป็นมุมห้องด้านใต้ (ตรงข้ามกับประตูห้อง) ทำให้ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก ใช้อาวุธปืนยิงป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯ ถึงแก่ความตาย

ก่อนเกิดเหตุนายบุญมาฯ ได้มีปากเสียงกับภรรยา จึงไปดื่มสุราจนมีอาการเมา จากนั้นได้ขับขี่รถยนต์ไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่น ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ และยังใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ผู้อื่นด้วย ต่อมา ร.ต.อ.วีระฯ กับพวก รับแจ้งเหตุ จึงไปตรวจสอบ ปรากฏว่าพบนายบุญมาฯ บนถนน จึงจะเข้าจับกุม แต่นายบุญมาฯ ได้หลบหนีไป พลฯ ประสานฯ กับพวก จึงนำรถยนต์ไปขวางถนนเพื่อสกัดจับกุม แต่นายบุญมาฯ ได้ขับขี่รถยนต์ชนรถยนต์ของ พลฯ ประสานฯ ได้รับความเสียหาย และยังใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ แต่นายบุญมาฯ สามารถหลบหนีไปได้ ภายหลังได้ตรวจสอบพบนายบุญมาฯ ในห้องเกิดเหตุ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวกจึงจะเข้าจับกุม แต่นายบุญมาฯ ได้ต่อสู้โดยใช้อาวุธปืนยิงใส่ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก จึงใช้อาวุธปืนยิงป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯ ถึงแก่ความตาย

ข้อสันนิษฐานเบื้องต้น ตามวัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ นายบุญมาฯ ได้ต่อสู้ขัดขวางการจับกุมของ จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก โดยใช้อาวุธปืนยิงต่อสู้ จึงถูก จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก ใช้อาวุธปืนยิงป้องกันตัว กระสุนปืนถูกนายบุญมาฯ ถึงแก่ความตาย โดยขณะนั้น จ.ส.ต.อรุณฯ กับพวก ปฏิบัติหน้าที่ราชการ

๒.๒.๓ แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๔ ภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดี จำนวน ๖ ภาพ (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๕ รายงานการชันสูตรพลิกศพ (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๖ หนังสือนำส่งของกลางไปตรวจพิสูจน์ (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๗ รายงานผลการตรวจพิสูจน์ (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๗.๘ ผลการตรวจพิสูจน์และความเห็น (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๘ รายงานผลการตรวจพิสูจน์เขม่าปืน (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๙ ข้อมูลทะเบียนอาวุธปืน (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๐ การดำเนินคดีอาญากับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๑ รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี จำนวน ๕ แผ่น (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๒ รายการจดทะเบียนรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลคันหมายเลขทะเบียน ขฉ ๙๕๑๖ จังหวัดเพชรบุรี ยี่ห้ออีซูซุ สีดำ จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๔ เจ้าของรถนายบุญมา แซ่เล้า (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๓ ใบเสนอราคาค่าซ่อมรถยนต์ อีซูซุ คันหมายเลขทะเบียน ขฉ ๙๕๑๖ จำนวน

๒๑ รายการ รวมกระจกทั้งด้านหน้า ด้านข้าง ๒ ด้าน และกระจกหลังด้วย ค่าซ่อมจำนวน ๑๔,๕๐๐ บาท (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๔ รายการจดทะเบียนรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล คันหมายเลขทะเบียน บ ๙๓๙๗ จังหวัดเพชรบุรี ยี่ห้อโตโยต้า จดทะเบียนวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๓๗ เจ้าของรถ นางสาวสุดา สะอาดนัก (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๕ ใบเสนอราคาค่าซ่อมรถยนต์โตโยต้า คันหมายเลขทะเบียน บ ๙๓๙๗ จำนวน ๑๔ รายการ ค่าซ่อมจำนวน ๙,๗๖๐ บาท (ซ่อมด้านขวาและด้านหน้าของรถยนต์) (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๖ บัญชีของกลางคดีอาญา (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๘ บัตรประจำตัวประชาชนของนายบุญมา แซ่เล้า (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๑๙ แบบคำร้องขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการต่างๆ หรือจำหน่ายเกี่ยวกับบุคคลและบ้านในทะเบียนบ้าน (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๒๐ ใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๒.๒๑ คำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนกรณีผู้ต้องหาถึงแก่ความตาย (เอกสารภาคผนวก สำนวนการสอบสวน)

๒.๓ คำชี้แจงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

คำชี้แจงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

๒.๓.๑ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ นาฬิกาเศษ ขณะอยู่ในห้องพนักงานสืบสวนที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ได้รับแจ้งทางวิทยุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจชื่อ สิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม ถูกนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่ แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดว่า ถูกข่มขู่อย่างไร พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงรีบรุดไปยังที่เกิดเหตุโดยรถยนต์ส่วนตัว ซึ่งอยู่บริเวณหมู่ที่ ๓ ถนนเพชรเกษม ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ต่อมาได้รับแจ้งทางวิทยุอีกว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ขับรถยนต์กระบะ ยี่ห้ออีซูซุ ชนิดแวน สีดำ มีลำโพงอยู่บนหลังคา ได้ใช้อาวุธปืนข่มขู่ชาวบ้าน บริเวณเขื่อนเพชร หมู่ที่ ๔ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี จึงได้วนรถยนต์กลับมาเพื่อสกัดจับ

ต่อมา พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ได้รับแจ้งทางวิทยุว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านของนายบุญรอด เรืองใจ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี โดยไม่ได้แจ้งรายละเอียดว่า ยิงที่ใด ใช้ปืนอะไร และยิงในลักษณะใด และได้รับการสั่งการจากร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ให้สายตรวจรถจักรยานยนต์ไปตั้งด่านสกัดบนถนนสายโค้งช่อย-ท่าคอย พลตำรวจประสาน สะอาดนัก พร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกประมาณ ๓ - ๔ นาย จึงไปร่วมกับสายตรวจรถจักรยานยนต์ในบริเวณที่ตั้งจุดสกัดจับ รวมเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งหมด ๑๐ กว่านาย เจ้าหน้าที่สายตรวจมีเพียงรถจักรยานยนต์ จึงไม่สามารถใช้จอดขวางทางได้ จำเป็นต้องใช้รถยนต์กระบะส่วนตัวของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จอดขวางถนนไว้ พร้อมติดเครื่องยนต์ทิ้งไว้เพื่อสกัดจับคนร้าย บริเวณจุดสกัดดังกล่าวมีแสงจากไฟฟ้าข้างทาง ไฟสปอร์ตไลต์ และไฟฉายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ได้มีรถยนต์กระบะขับเข้ามา จึงได้ส่งสัญญาณให้หยุดรถ ปรากฏว่าคนขับเป็นหญิงนั่งมาด้วยกันจำนวน ๒ คน ได้แจ้งว่ามีชายคนหนึ่งขับรถยนต์กระบะแวน ยี่ห้ออีซูซุ สีดำ มีลำโพงอยู่บนหลังคา ชายคนดังกล่าวได้ใช้อาวุธปืนโบกตนให้จอดรถ เมื่อตนชะลอรถลงและสังเกตเห็นอาวุธปืน จึงได้ขับรถยนต์ออกไป ชายคนดังกล่าวได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ของตนเข้าบริเวณด้านซ้ายทะลุไปถูกแผงคอนโซลหน้ารถยนต์ แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดว่า ชายคนดังกล่าวอยู่บนถนน หรือบนรถยนต์ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงได้แนะนำให้หญิง ๒ คน ดังกล่าว ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง

ในเวลาต่อมา หลังจากหญิง ๒ คน ดังกล่าว จากไปประมาณ ๓-๕ นาที ได้มีรถยนต์กระบะคันหนึ่งขับมาตามเส้นทางเดียวกับหญิง ๒ คน นั้น และมีรถสายตรวจขับตามหลังมา เนื่องจากถนนช่วงดังกล่าวเป็นเส้นตรงจึงทำให้สังเกตเห็นได้ในระยะไกล เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งตั้งด่านสกัดจึงได้ออกไปยืนขวาง พร้อมกับใช้ไฟสปอร์ตไลต์ส่งสัญญาณให้หยุดรถ แต่รถยนต์กระบะคันดังกล่าวมิได้ชะลอลงแต่อย่างใด และกลับเร่งความเร็วขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้หลบออกด้านข้าง โดยยังคงมีรถยนต์กระบะของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จอดขวางถนนอยู่ ปรากฏว่า เมื่อรถยนต์กระบะคันดังกล่าวเข้ามาในระยะใกล้ประมาณ ๒๐ เมตร ชายดังกล่าวซึ่งทราบทางวิทยุแจ้งว่าเป็นนายชัย ซึ่งรู้จักนายชัย มาก่อน เป็นผู้ระบุชื่อ โดยจากการแจ้งของสิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม และนายบุญรอด เรืองใจ ชายดังกล่าวได้ยื่นอาวุธปืนออกมาทางกระจกรถยนต์ เมื่อได้ยินเสียงยิงปืน จึงหมอบลงกับพื้น พร้อมกับมีเสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด แต่ไม่ทราบว่าใครเป็นคนยิงออกไปบ้าง นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ขับรถยนต์กระบะพุ่งเข้าชนรถยนต์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จอดขวางถนนไว้อย่างรุนแรง จนกระทั่งรถยนต์ที่จอดขวางถอยไปปะทะต้นไม้จึงได้หยุด ทำให้รถยนต์กระบะของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เสียหลักซึ่งอาจเกิดจากการชนอย่างแรงหรืออาจเกิดจากการถูกยิงด้วยอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ยังขับต่อไปอีกประมาณ ๒๐๐ เมตร ซึ่งเป็นถนนตัดคันคลองชลประทานแล้วเลี้ยวขับเลียบไปตามคันคลอง เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนหนึ่งจึงได้ขับรถตามไป และบางส่วนวิ่งตามไปด้วย เพื่อปิดล้อม เนื่องจากบริเวณดังกล่าวเป็นที่ตั้งของบ้านนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ตนเองไม่ได้ตามไปด้วย ทราบว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า รู้จักสนิทสนมกับจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่สังกัดหน่วยปฏิบัติการพิเศษ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเพชรบุรี และมีบ้านอยู่คนละฟากฝั่งคลองกับบ้านของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า จึงได้โทรศัพท์แจ้งว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า แหกด่านตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขอให้จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง มาช่วยเกลี้ยกล่อมให้มอบตัว ซึ่งได้รับคำตอบจากจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ว่าตนเองใกล้ถึงบ้านของตนเองแล้ว ต่อมาอีกสักพักหนึ่งได้ยินเสียงปืนดังขึ้นประมาณ ๓-๔ นัด และทราบภายหลังว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจถูกยิง ส่วนนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกยิงเสียชีวิต พลตำรวจประสาน สะอาดนัก อยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๒๐-๓๐ เมตร เคยมีผู้แจ้งว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ส่วนกรณีนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่นนั้นมีการไกล่เกลี่ยกันได้ โดยร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ทราบดี เพราะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเวรขณะเกิดเรื่องและเคยพบกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ในกรณีดังกล่าวด้วย

๒.๓.๒ ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๗ วัน ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ปฏิบัติหน้าที่เวรควบคุมสายตรวจ ได้รับแจ้งทางวิทยุว่า มีรถยนต์ลักษณะคันใหญ่ ล้อโต ยี่ห้ออีซูซุ สีดำ มีลำโพงอยู่บนหลังคา ไปจอดรถเพื่อซื้อสุราบริเวณข้างทางริมคลองในเขตอำเภอท่ายาง แล้วชักอาวุธออกมาข่มขู่ ซึ่งเข้าใจว่าเป็นนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า อย่างแน่นอน จึงได้ขับรถสายตรวจ

ผ่านไปทางหน้าบ้านของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า และพบว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า กำลังเลี้ยวรถยนต์คันดังกล่าวเข้าไปในบ้านของตน แต่ไม่ได้ตามเข้าไปเนื่องจากเวลาดังกล่าวเป็นยามวิกาล ส่วนกรณีที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่ชาวบ้านนั้น มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเล่าให้ฟัง แต่ไม่เคยพบว่าถูกดำเนินคดีมาก่อน

วันเกิดเหตุ ได้รับแจ้งทางวิทยุว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่บ้านของนายบุญรอด เรืองใจ จึงได้สั่งการให้สายตรวจรถจักรยานยนต์ไปตั้งด่านสกัดนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ณ จุดเกิดเหตุ และได้ขับรถยนต์เพื่อตามหารถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ระหว่างทางได้สวนทางกับรถยนต์คันหนึ่ง ทราบภายหลังว่าเป็นรถยนต์คันที่ผู้หญิงเป็นผู้ขับขี่และถูกนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่และยิงเข้าไปในรถยนต์คันดังกล่าว ต่อมาในวันรุ่งขึ้น รถยนต์คันดังกล่าวจอดอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง จำไม่ได้ว่ารถยนต์ถูกยิงบริเวณไหน แต่ยิงถูกรถยนต์อย่างแน่นอน ต่อมาได้ขับสวนทางกับรถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า จึงได้วนรถกลับเพื่อไล่ตามรถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า มาตลอดจนใกล้จะถึงจุดสกัดจับ ในระยะห่างกันประมาณ ๑ กิโลเมตร แต่สามารถมองเห็นด่านสกัดได้เนื่องจากถนนช่วงดังกล่าวเป็นเส้นตรง และได้ยินเสียงปืนยิงปะทะกันเกิดขึ้นบริเวณจุดสกัด ซึ่งคาดว่าประมาณ ๒๐ นัด หลังจากนั้นประมาณ ๕ นาที ก็ได้ยินเสียงปืนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ เหตุการณ์ได้ยุติลงแล้ว สำหรับบริเวณจุดสกัดพบว่า รถยนต์ของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จอดในลักษณะตะแคงอยู่ข้างทางซึ่งเป็นที่โล่งห่างจากจุดที่จอดสกัดไม่มากนัก สองข้างทางเป็นบ้านคน

๒.๓.๓ ผู้ใหญ่บุญรอด เรืองใจ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลท่าคอย อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา มีชายคนหนึ่งขับรถยนต์แวน สีดำ มีลำโพงอยู่บนหลังคา ไปจอดอยู่ห่างจากบ้านประมาณ ๒๐ เมตร ซึ่งอยู่ในบริเวณรั้วบ้าน และเรียกหาตน ซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไร โดยปกติจะไม่ออกไปนอกบ้านในยามวิกาล จึงให้บุตรสาวออกไปดูว่ามีใครมาและมีธุระอะไร ปรากฏว่าชายคนดังกล่าวอยู่ในอาการมึนเมาไม่ได้สติ บุตรสาวได้บอกว่าบิดาไม่อยู่บ้าน ชายคนดังกล่าวจึงขับรถออกไปจากบริเวณบ้าน ขึ้นไปบนถนน และใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้าจำนวน ๒ นัด ตนได้หลบออกทางหลังบ้านและไปซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดของบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ระหว่างก่อสร้าง ชายคนดังกล่าวได้ขับรถยนต์มาจอดอยู่บริเวณที่มีไฟฟ้าส่องสว่าง จึงทำให้มองเห็นว่าในมือของชายคนดังกล่าวนั้นถืออาวุธปืนออโตเมติก ไม่ทราบขนาด และใช้ยิงอีกจำนวน ๒ นัด โดยการยิงทั้งสองครั้งยิงที่บริเวณถนนทุกครั้ง ตนจึงได้โทรศัพท์ไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางเพื่อแจ้งเหตุ และให้ตรวจสอบว่าชายคนดังกล่าวเป็นใครและมาหาตนด้วยจุดประสงค์ใด โดยแจ้งว่ามีชายขับรถยนต์แวน สีดำ มีตู้ลำโพงอยู่บนหลังคา เข้ามาหาที่บ้าน และใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่อยู่ที่บริเวณหน้าบ้าน แต่ไม่ทราบว่าชายคนดังกล่าวเป็นใครเนื่องจากเวลาดังกล่าวเป็นเวลากลางคืน และไม่ทราบว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้รถยนต์ลักษณะดังกล่าวในคืนนั้น และนายบุญรอด เรืองใจ ไม่ได้ออกไปไหนอีกเลย หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รุดมายังบ้านของตน ในตอนกลางคืนประมาณ ๔-๕ ทุ่ม แต่หาปลอกกระสุนไม่พบ ต่อมาในวันรุ่งขึ้น นายบุญรอด เรืองใจ จึงได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจเก็บปลอกกระสุนปืนในบริเวณที่ยิงทั้ง ๒ จุด จำนวน ๔ ปลอก โดยพบปลอกกระสุนปืนอยู่บริเวณไหล่ถนนที่มีหญ้าปกคลุมอยู่ ซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่คนร้ายยิงประมาณ ๓ เมตร ส่วนจุดที่สองนั้นไม่ทราบว่ายิงบริเวณใด เพราะอยู่ห่างจากหน้าบ้านประมาณ ๒๐ เมตร และเป็นเวลากลางคืน ก่อนหน้าที่ชายดังกล่าวมายิงปืนใส่บ้านของตน ชายดังกล่าวจอดรถยนต์ขวางรถยนต์ของนายหนึ่ง นายหนึ่งจึง

กระพริบไฟสูงเพื่อขอทาง ชายดังกล่าวจึงใช้อาวุธปืนจี้ศีรษะนายหนึ่งด้วย โดยชายดังกล่าวหาว่านายหนึ่งเปิดไฟใส่หน้า แต่นายหนึ่งไม่ได้แจ้งความในคืนนั้น

วันต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เรียกตัวไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางพร้อมทั้งให้ยืนยันรถยนต์คันที่คนร้ายใช้ก่อเหตุ จึงได้ทราบว่าคนร้ายหลังจากที่ได้ก่อเหตุที่บ้านตนแล้ว ยังได้ไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ที่ผู้หญิงเป็นผู้ขับขี่ ซึ่งให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า คนร้ายได้ลงมาจากรถแล้วใช้อาวุธปืนโบกให้จอดรถ และลดกระจกลง พอเห็นอาวุธปืนจึงได้ขับรถออกไป คนร้ายจึงได้ใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในรถของหญิงคนดังกล่าวด้วย โดยยิงเข้าทางด้านขวาลูกกระสุนปืนทะลุไปที่คอนโซลหน้ารถ จุดที่ยิงห่างจากบ้านตนเองประมาณ ๑ กิโลเมตร ซึ่งนายบุญรอด เรืองใจ ได้ยินเสียงปืนนั้นด้วย ผู้หญิงคนดังกล่าวให้การกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเวลาเดียวกับนายบุญรอด เรืองใจ พร้อมกับนายหนึ่ง ลูกกำนันจิต กำนันตำบลท่าคอย ด้วย ผู้หญิงคนดังกล่าว นายบุญรอด เรืองใจ เรียกว่า “เจ๊ชั้น” ทำสวนอยู่ใกล้กับบ้านของนายบุญรอด เรืองใจ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า มีรถยนต์หลายคัน แต่นายบุญรอด เรืองใจ มิได้สนใจว่าใช้รถยนต์ประเภทใด ส่วนเจ๊ชั้นก็ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ยิงรถยนต์ตนเองเช่นกัน ทั้งนายบุญรอด เรืองใจ เจ๊ชั้น และนายหนึ่ง ทราบว่าเป็นการกระทำของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า โดยการสันนิษฐานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเท่านั้น นายบุญรอด เรืองใจ พบกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ครั้งสุดท้ายเมื่อ ๘ ปีก่อนเกิดเหตุ แต่ไม่เคยคุยกันและไม่เคยเจอกันก่อนเกิดเหตุ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือน นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เคยนำปืนลูกซองยาวไปข่มขู่นายสถิต ผลศรัทธา สมาชิกสภาเทศบาล ว่าลักพริกของตน แต่ไม่มีการแจ้งความไว้แต่อย่างใด สำหรับบ้านนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า กับบ้านของนายบุญรอด เรืองใจ อยู่ห่างกันประมาณ ๗ กิโลเมตร

๒.๓.๔ พันตำรวจโทหาญ แก้ววิชิต ชี้แจงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ พันตำรวจโทหาญ แก้ววิชิต มิได้เข้าเวรสอบสวน แต่ปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนพี่เลี้ยงให้แก่พนักงานสอบสวนรุ่นน้อง ได้รับรายงานจากร้อยเวรว่า มีเหตุวิสามัญฆาตกรรม และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในจุดเกิดเหตุประมาณ ๒๐-๓๐ นาย บ้านนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ห่างจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางเพียง ๔๐๐-๕๐๐ เมตร ได้ จึงได้เดินทางไปยังที่เกิดเหตุภายหลังเกิดเหตุแล้วประมาณ ๒ ชั่วโมง เมื่อไปถึงได้มีการชันสูตรพลิกศพกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้เคลื่อนย้ายศพ สภาพศพถูกยิงจากแถบทางด้านขวา ที่แขนและศีรษะ เลือดไหลท่วมตัว แต่ไม่ยืนยันว่าถูกยิงกี่แห่ง และมือขวาถูกยิงจนนิ้วขาดหรือไม่ จึงได้ทำการเก็บหลักฐานของกลางได้แก่ปลอกกระสุนปืนจากรถของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เท่านั้น ซึ่งเป็นปลอกกระสุนจากอาวุธปืนจำนวน ๒ กระบอก ส่วนสภาพของรถยนต์คันที่ใช้ก่อเหตุจากการสังเกตรถยนต์ที่จอดอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง คาดว่า มีร่องรอยกระสุนจำนวน ๕ แห่ง แต่ไม่ได้ตรวจว่ารถยนต์คันดังกล่าวถูกยิงจากปืนกระบอกใด

ในวันเกิดเหตุ สิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม ได้ขับรถยนต์เข้าไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง และแจ้งลักษณะของรถยนต์คันดังกล่าวว่าเป็นรถสีดำ มีลำโพงติดอยู่บนหลังคา แต่จำทะเบียนรถยนต์คันดังกล่าวไม่ได้ ได้ขับรถปาดหน้ารถของตนแล้วชักอาวุธปืนออกมาข่มขู่ ขณะนั้นได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวแทรกขึ้นมาว่าเป็นรถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เพราะขับผ่านสถานีตำรวจทุกวัน

นายณรงค์ศักดิ์ หรือหนึ่ง โต้ตอบ แจ้งเพียงหมายเลขทะเบียนของรถยนต์ที่ใช้ก่อเหตุเท่านั้น แต่ไม่ทราบและไม่รู้จักตัวว่าใครเป็นผู้ยิงขู่

นายบุญรอด เรืองใจ ได้แจ้งเหตุทางโทรศัพท์ว่า มีคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงบริเวณหน้าบ้าน จึงได้นำชี้เพื่อเก็บปลอกกระสุนหลังจากแจ้งเหตุแล้วประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง โดยออกไปเก็บหลักฐานในคืนดังกล่าวเลย พบปลอกกระสุนตกอยู่ในแนวถนนหน้าบ้าน แต่จำไม่ได้ว่ามีจำนวนเท่าใด ส่วนบริเวณที่ตั้งจุดสกัดจับนั้น ไม่ได้ทำการเก็บปลอกกระสุนไว้ เนื่องจากไม่ใช่เวรสอบสวน และคาดว่าเจ้าหน้าที่ร้อยเวรสอบสวนน่าจะเป็นผู้เก็บหลักฐานในเบื้องต้น แต่ปรากฏว่า ร้อยเวรสอบสวนไม่ได้เก็บหลักฐานดังกล่าวไว้ จึงทำให้ไม่ทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจนายใดยิงใส่รถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า บ้าง

นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ได้เข้ามาแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ทราบว่าได้เข้าแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่ตั้งจุดสกัดจับเป็นเบื้องต้นแล้ว แต่ไม่ได้ระบุว่าคนร้ายเป็นผู้ใด เพราะไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ชักปืนยิง โดยยิงจากด้านซ้ายของรถยนต์ แต่นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ได้นำชี้เพื่อเก็บปลอกกระสุนปืนของกลางในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ แต่ไม่พบปลอกกระสุน เนื่องจากนางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ไม่สามารถชี้จุดเกิดเหตุที่แน่นอนได้

คำชี้แจงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๘

๒.๓.๕. จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ชี้แจงด้วยวาจาว่า จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ประกอบอาชีพเสริมเป็นกิจการฟาร์มเลี้ยงไก่อยู่ในหมู่บ้าน จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง รู้จักกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ก่อนเกิดเหตุไม่ถึงปี บ้านอยู่ห่างกันประมาณ ๑ กิโลเมตร นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า นั้นมีปัญหาเมื่อดื่มสุราแล้ว มักมีอาการหวาดระแวงว่ามีรถยนต์ขับตาม และมักใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ชาวบ้าน จนมีการแจ้งความดำเนินคดีและออกหมายจับประมาณ ๓-๔ ครั้ง นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า นับถือและยินยอมให้ว่ากล่าวตักเตือนได้ หากขัดสนเรื่องเงินก็สามารถยืมใช้กันได้ ส่วนการยืมเสื้อเกราะนั้น นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ขอยืมไปใช้ประมาณ ๗-๘ วัน เนื่องจากความหวาดระแวงว่ามีคนจะทำร้าย โดยจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ขอยืมเงินใช้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท แต่ใช้คืนไปแล้ว จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง สนิทสนมกับภรรยาของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า และยังเคยแนะนำให้พานายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไปพบแพทย์ เนื่องจากเวลาดื่มสุราแล้วจะมีอาการหวาดระแวงคนรอบข้าง หลายครั้งที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เมาสุรา มักได้รับคำขอร้องจากภรรยาของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ให้โทรศัพท์ตามตัวกลับบ้านให้

ในวันเกิดเหตุ จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง อยู่บริเวณเขื่อนเพชร ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากพลตำรวจประสาน สะอาดนัก ว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่นายบุญรอด เรืองใจ ใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์ที่ผู้หญิงเป็นผู้ขับขี่ และแหกด่านสกัดจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไปหลบซ่อนตัวอยู่ภายในบ้านของพ่อตาตนเอง เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่าสนิทสนมกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า จึงขอให้จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ไปเกลี้ยกล่อมให้มอบตัว คาดว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกยิงมาก่อนแล้ว

เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ พบเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางจำนวนกว่า ๑๐ นาย ทำการปิดล้อมสถานที่ดังกล่าว และทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขอให้นายชอบ โอบอ้อม พ่อตาของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เข้าไปขออาวุธปืนจากนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ออกมามอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ก่อนที่จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ไปถึง

จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง พร้อมกับสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ได้เข้าไปยังที่ซ่อนตัวของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ตามคำสั่งของพันตำรวจโทนภดล อรัญศรี และได้พบนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า นอนเลือดท่วมตัวอยู่บริเวณมุมห้องเก็บของภายในบ้าน ซึ่งมีลักษณะเป็นห้องสี่เหลี่ยมกว้างประมาณ

๔-๕ เมตร ใช้เก็บของจำพวกถุงพลาสติก กระสอบ โดยจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เดินนำหน้า เมื่อเข้าไปจึงได้ตะโกนบอกนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ว่า “นี่จ่าอ๋อเอง” (นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เรียกจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ว่า “จ่าอ๋อ”) แล้วเดินเข้าไปหา แต่ปรากฏว่าเมื่อเดินเข้าไปใกล้ประมาณ ๑ เมตร ซึ่งมีถุงพลาสติกบังตัวอยู่ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนยิงใส่ กระสุนปืนเข้าบริเวณท้องของจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง จำนวน ๒ นัด แต่ติดเสื้อเกราะกันกระสุน สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง จึงได้ใช้อาวุธปืน ขนาด ๑๑ มม. ยิงสวนออกไปจำนวน ๑ นัด ส่วนจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ได้ใช้อาวุธปืน ขนาด .๔๕ ยิงสวนออกไปเจำนวน ๒ นัด แต่ไม่ทราบว่าถูกหรือไม่ จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้ามาหามจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ไปส่งยังโรงพยาบาลท่ายาง

แพทย์ผู้ทำการรักษาได้ตรวจร่างกายของจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ปรากฏว่าพบเพียงรอยฟกช้ำ ซึ่งแพทย์ให้จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง นอนพักฟื้นอยู่ที่โรงพยาบาลท่ายาง เพียง ๑ ชั่วโมงเท่านั้น ตอนเข้าไปรักษาได้ทำทะเบียนประวัติผู้ป่วยตามปกติ

๒.๓.๖. สิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้บังคับหมู่งานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เมื่อเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ นาฬิกา ได้รับแจ้งจากศูนย์วิทยุว่า สิบตำรวจเอกอิสระพงษ์ สุขอร่าม ถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนข่มขู่ ทราบชื่อภายหลังว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า

ต่อมาได้รับแจ้งอีกว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ใช้อาวุธปืนข่มขู่บนถนนสายโค้งข่อยเขื่อนเพชร และได้รับแจ้งทางวิทยุว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ที่บริเวณหน้าบ้านของนายบุญรอด เรืองใจ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ โดยแจ้งว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ยิงปืนข่มขู่ที่หน้าบ้านตน เพราะรู้จักกันมาก่อน

ขณะนั้น ร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ได้วิทยุแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสายตรวจไปตั้งด่านเพื่อสกัดจับตัวนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า และชุดของสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ได้ไปสมทบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดที่ตั้งจุดสกัดที่บริเวณหน้าบ้านของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า

ก่อนหน้าที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า จะมาถึงจุดสกัดนั้น ได้มีหญิงทราบชื่อภายหลังว่า นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ขับรถยนต์มาที่จุดตั้งด่านสกัด และแจ้งว่าถูกนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนยิงที่กระจกรถยนต์ของตน เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงแนะนำให้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร จึงขับรถออกไปจากจุดสกัดดังกล่าว

ต่อมานายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ขับรถยนต์คันดังกล่าวมาถึง บริเวณตั้งด่านสกัดนั้นมีแสงไฟจากไฟฟ้าข้างทาง พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงได้ขับรถยนต์กระบะไปจอดขวางกลางถนนในลักษณะทแยง เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบออกไปส่งสัญญาณให้หยุดรถ แต่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไม่ยอมหยุดรถ และใช้อาวุธปืนยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่แน่ใจว่ายิงกี่นัด คาดว่าประมาณ ๒-๓ นัด สิบตำรวจโทราเชนทร์ ชวนชม จึงได้ใช้อาวุธปืนยิงไปที่ยางรถยนต์เพื่อหยุดรถ แต่ไม่สามารถหยุดได้ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ขับรถยนต์พุ่งเข้าชนรถยนต์กระบะของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จนเป็นเหตุให้รถยนต์ดังกล่าวหมุนไปจอดอยู่ข้างทางในลักษณะเดิม นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ได้ขับรถออกไปตามถนนสายคลองชลประทานเพื่อที่จะเข้าบ้านของตนเอง จึงได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนหนึ่งรวมทั้งสิบตำรวจโทราเชนทร์ ชวนชม และพลตำรวจประสาน สะอาดนัก ได้ไล่ตามนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไป

พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ได้เข้าไปตรวจค้นที่รถยนต์ของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า พบเครื่องกระสุนปืนและกระป๋องเบียร์ และตามเข้าไปในบ้าน พบนายชอบ โอบอ้อม พ่อตาของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า นั่งดื่มสุราอยู่บนแคร่หน้าห้องที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หลบซ่อนตัวอยู่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ถามหาตัวนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า แต่นายชอบ โอบอ้อม ปฏิเสธว่าไม่เห็น เป็นขณะเดียวกันกับที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ตะโกนเรียกหานายชอบ โอบอ้อม เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้เข้าปิดล้อม และให้นายชอบ โอบอ้อม เข้าไปเกลี้ยกล่อม นายชอบ โอบอ้อม รับปากว่าจะเข้าไปเกลี้ยกล่อมนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ให้

นายชอบ โอบอ้อม ได้เข้าไปแล้วออกมาพร้อมกับอาวุธปืน จำนวน ๑ กระบอก แต่ตัวนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไม่ได้ออกมาด้วย พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงโทรศัพท์ไปตามจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง เนื่องจากเป็นคนในพื้นที่และสนิทสนมกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า อีกทั้งเสียเวลาไปมากแล้ว เกรงว่านายบุญมา แซ่เล้า จะหลบหนีไป จึงต้องการให้เข้าไปเกลี้ยกล่อมนายบุญมา แซ่เล้า ให้มอบตัว หรือหากนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกยิงก็จะได้นำตัวส่งโรงพยาบาล เมื่อจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง มาถึงจึงได้ชักชวนกันเข้าไปในห้องดังกล่าว เพราะพลตำรวจประสาน สะอาดนัก ก็รู้จักกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เช่นกัน จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ได้เรียกชื่อ “ชัย” ไปตลอดทาง พอเข้าใกล้ นายบุญมา แซ่เล้า ได้ยิงปืนออกมา ๒ นัด สิบตำรวจโท สมเกียรติ มั่งคั่ง ซึ่งเดินตามหลังในลักษณะทแยง ได้ยิงสวนกลับไป ๑ นัด แต่ไม่ทราบว่ากระสุนดังกล่าวถูกนายบุญมา แซ่เล้า หรือไม่ และจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ได้ยิงออกไปอีก ๒ นัด เมื่อเห็นว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า แน่นิ่งแล้ว และเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่เข้าไป สิบตำรวจโท สมเกียรติ มั่งคั่ง จึงได้พาจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ไปส่งโรงพยาบาลท่ายางต่อไป

คำชี้แจงของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๘

๒.๓.๗ นางชนิตา ธรรมรุ่งเจริญ (นางวิเชียร โอบอ้อม ชื่อเดิม) และนางสาวกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ ภรรยาและบุตรสาวของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ ตามลำดับ ได้ให้การด้วยวาจาว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑ เดือน นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า อยู่แต่ที่บ้าน และไม่ยอมออกไปขับรถยนต์ไปขายผักตามปกติ ทราบภายหลังว่า เด็กชื่อ “จ๋า” ที่ช่วยดูแล นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า กับนางสาวกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ (ในขณะนั้นยังเป็นเด็กอยู่) ซึ่งเมื่อนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกยิงเสียชีวิต เด็กชื่อ “จ๋า” ได้ตั้งครรภ์อ่อนกับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า

วันที่เกิดเหตุเป็นวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ขณะนั้นได้ยินเสียงปืนที่บริเวณหน้าบ้านนายชอบ โอบอ้อม นางชนิตา และนางสาวกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ ได้วิ่งออกไปดูและพยายามขัดขวางมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจยิงนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า และรถยนต์ของนายบุญมา แซ่เล้า มีรอยถูกยิงมาก่อนแล้ว อีกทั้งยางรถยนต์รั่วแตกไปซีกหนึ่ง แต่นายบุญมา แซ่เล้า ยังขับรถยนต์มาจอดไว้ที่หลังบ้าน เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกนางชนิตา และนางสาวกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ ให้หลีกไป และบอกว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไปยิงคนตายมา และใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ผู้ใหญ่บ้านบุญรอด เรืองใจ ซึ่งผู้ใหญ่บ้านได้แจ้งความไว้ นางชนิตา ธรรมรุ่งเจริญ อาสาไปเจรจากับนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า แต่ไม่พบนายบุญมา แซ่เล้า ส่วนนางสาวกฤติมา ธรรมรุ่งเจริญ อยู่ในอาการเสียสติ ตกใจ และร้องไห้อย่างหนัก สักพักจึงทราบว่านายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า อยู่ในห้องเก็บของ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจกันบรรดาญาติไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องนานประมาณครึ่งชั่วโมง ต่อมาได้ยินเสียงปืนดังขึ้น และนางบุญยิ่ง โอบอ้อม บอกว่า นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า เสียชีวิตแล้ว ศพของนายบุญมา

หรือชัย แซ่เล้า ไม่ได้ส่งไปที่โรงพยาบาล แต่ตั้งศพไว้ที่บ้าน นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ถูกยิงที่มือขวา และบริเวณชายโครง

ส่วนกรณีที่นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไปก่อคดีชักอาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่น ยิงอาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่น ซึ่งการใช้อาวุธปืนในวันดังกล่าวมีผู้อื่นแจ้งว่าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น แต่ไม่ทราบว่าข้อเท็จจริงเป็นประการใด

๒.๓.๘ นายแพทย์คำนูญ พัทธยากร ผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ได้จัดส่งใบแสดงความเห็นแพทย์และสำเนาเวชระเบียนของจ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง ดังนี้

๑. ใบแสดงความเห็นแพทย์ (เอกสารประกอบ ภาคผนวก)

๒. บัตรบันทึกผู้รับบริการภายนอก (เอกสารประกอบ ภาคผนวก)

ข้อ ๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาตรวจสอบ โดยอาศัยบทบัญญัติของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคี เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๙

ข้อ ๒ ข้อ ๓ ย่อย (ก) ให้ความมั่นใจว่าบุคคลใดก็ตามที่สิทธิหรือเสรีภาพของตน อันยอมรับแล้ว ณ ที่นี้ ถูกล่วงละเมิด ย่อมมีทางบำบัดแก้ไขอย่างเป็นผลจริงจัง โดยมิพักต้องคำนึง แม้ว่าการล่วงละเมิดจะเกิดจากการที่บุคคลปฏิบัติการตามหน้าที่ก็ตาม

ข้อ ๖ ข้อ ๑ ย่อย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาตั้งแต่กำเนิด สิทธินี้จะต้องได้รับความคุ้มครองโดยกฎมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตตามอำเภอใจ

พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔

มาตรา ๑๗ ความผิดที่กระทำต่อผู้เสียหายอันอาจขอรับค่าตอบแทนได้ต้องเป็นความผิดตามรายการที่ระบุไว้ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘ ค่าตอบแทนตามมาตรา ๑๗ ได้แก่

(๑) ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการรักษาพยาบาล รวมทั้งค่าฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจ

(๒) ค่าตอบแทนในกรณีที่ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย จำนวนไม่เกินที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ในระหว่างที่ไม่สามารถประกอบการงานได้ตามปกติ

(๔) ค่าตอบแทนความเสียหายอื่นตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

คณะกรรมการจะกำหนดให้ผู้เสียหายได้รับค่าตอบแทนเพียงใดหรือไม่ก็ได้ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงของการกระทำความผิด และสภาพความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ รวมทั้งโอกาสที่ผู้เสียหายจะได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่นด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

๓.๑ นายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า ไปก่อเหตุใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่น และยิงปืนใส่ผู้อื่นจริงหรือไม่

๓.๑.๑ กรณีสิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย ร.๒๕ เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ระบุว่า มีหน้าที่ปราบปรามและจับกุมผู้กระทำผิดกฎหมาย ถูกนายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่นั้น ซึ่งหากมีพฤติกรรมเช่นนี้เกิดขึ้นจริง สิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจตำแหน่งสืบสวนปราบปรามจับกุมผู้กระทำผิดกฎหมาย ควรดำเนินการจับกุม หรือประสานงานติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนายอื่นเข้าทำการจับกุมนายบุญมา แซ่เล้า โดยทันที แต่กลับปรากฏว่าสิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม รีบหนีจากเหตุการณ์ดังกล่าว ไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง เพื่อแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน หลังจากนั้นได้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ประจำที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ซึ่งผิดวิสัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนปราบปราม ข้อเท็จจริงจากคำให้การดังกล่าว จึงไม่สมเหตุสมผลพอที่จะเชื่อได้ว่านายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่สิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม

๓.๑.๒ กรณีนายณรงค์ศักดิ์ หรือหนึ่ง โต้ตอบ ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย ร.๑๒ อ้างว่า ถูกนายบุญมา แซ่เล้า ข่มขู่ด้วยอาวุธปืนเช่นเดียวกัน แต่ให้การต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๖ หลังจากเกิดเหตุแล้วร่วม ๑ เดือน และมิได้ถูกอ้างเป็นพยานในคดีไต่สวนการตายแต่อย่างใด

๓.๑.๓ กรณีนางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย ร.๑๑ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ซึ่งให้การหลังจากเกิดเหตุแล้ว ๓ วัน ว่ารถยนต์ของตนถูกนายบุญมา แซ่เล้า ยิงกระจกด้านซ้ายแตก และพลตำรวจประสาน สะอาดนัก เบิกความต่อศาลจังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ ว่าหญิง ๒ คน ถูกยิงโดนกระจกข้างซ้ายแตก และแนะนำให้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง เบิกความต่อศาลจังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ ว่าหญิง ๒ คนถูกยิงกระจกด้านซ้าย และแนะนำให้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจ

แต่ในการชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ได้ชี้แจงว่าหญิง ๒ คน แจ้งว่า ชายคนดังกล่าวใช้อาวุธปืนยิงใส่รถยนต์เข้าบริเวณด้านซ้ายทะลุไปแผงคอนโซลหน้ารถยนต์ ส่วนนายบุญรอด เรืองใจ ได้ชี้แจงว่า คนร้ายได้ใช้อาวุธปืนยิงเข้าไปในรถของเจ๊ชั้น (นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร) โดยยิงเข้าทางด้านขวา กระสุนปืนทะลุไปที่คอนโซลหน้ารถ ทั้งนี้ นายบุญรอด เรืองใจ มีความสนิทสนมกับเจ๊ชั้น เนื่องจากเจ๊ชั้นทำสวนอยู่ข้างบ้านของตน และให้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ตน นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร และนายณรงค์ศักดิ์ โต้ตอบ ได้ไปให้ปากคำชั้นสอบสวนในวันรุ่งขึ้นหลังจากวันเกิดเหตุ

ครั้นเมื่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้มีหนังสือแจ้งไปยังนางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ให้มาชี้แจงข้อเท็จจริงถึง ๒ ครั้ง โดยขอให้มาชี้แจงในวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ และวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ตามลำดับ ปรากฏว่านางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร ไม่ยอมมาชี้แจงข้อเท็จจริงแต่อย่างใด

๓.๑.๔ กรณีนายบุญรอด เรืองใจ ตามบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน เอกสารหมาย ร.๑๐ เมื่อวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ความว่า วันเวลาเกิดเหตุ ขณะนายบุญรอด เรืองใจ อยู่ที่บ้าน ได้มีเสียงรถยนต์ขับไปจอดที่บนถนนสายท่าคอย-โค้งข่อย (หน้าบ้านหลังใหม่) และต่อมาได้มีเสียงชายคนหนึ่งตะโกนว่า “ผู้ใหญ่รอดอยู่ไหน” นายบุญรอด เรืองใจ จำไม่ได้ว่าเป็นเสียงใคร จึงอ้อมไปทางหลังบ้านเพื่อดูปรากฏว่าพบนายชัยฯ กำลังยืนอยู่ข้างรถยนต์กระบะแบบแวนสีดำ ซึ่งจำได้ว่าเป็นของนายชัยฯ และนายชัยฯ

กำลังถือปืนพกสั้นออโตเมติกไม่ทราบขนาด ยืนหันหน้าเข้าบ้านนายบุญรอด เรืองใจ พร้อมตะโกนตามหานายบุญรอด เรืองใจ ซึ่งดูแล้วเหมือนคนเมาสุรา นายบุญรอด เรืองใจ กลัว จึงไม่กล้าตอบ นายชัยฯ แสดงอาการโกรธ จึงยิงปืนขึ้นฟ้า ๒ นัด โดยยิงเฉียงไปทางหลังคาหน้าบ้านนายบุญรอด เรืองใจ จากนั้นนายชัยฯ และได้ขับขี่รถยนต์ออกไปช้าๆ ประมาณ ๒๐ เมตร นายชัยฯ ได้ชักปืนยิงขึ้นฟ้า โดยหันมาทางบ้านนายบุญรอด เรืองใจ ๒ นัด

แต่นายบุญรอด เรืองใจ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า บ้านของนายบุญมา แซ่เล้า อยู่ห่างจากบ้านนายบุญรอด เรืองใจ ประมาณ ๗ กิโลเมตร นายบุญรอด เรืองใจ แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายางว่า มีรถแวน สีดำ มีอาวุธปืนมายิงที่บ้านนายบุญรอด เรืองใจ โดยแจ้งว่าไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ยิง มาทราบทีหลังจากการเข้าให้การชั้นสอบสวนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าเป็นนายบุญมา แซ่เล้า นายบุญรอด เรืองใจ ไม่ทราบมาก่อนว่านายบุญมา แซ่เล้า ใช้รถแวนสีดำ ส่วนปลอกกระสุนปืนนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมาหาในตอนกลางคืนที่เกิดเหตุ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐-๒๓.๐๐ นาฬิกา โดยมาหาพบในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น สำหรับนายบุญมา แซ่เล้า เคยเจอกันครั้งสุดท้ายประมาณ ๘ ปีมาแล้ว

ส่วนพันตำรวจโทหาญ แก้ววิชิต ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไปเก็บปลอกกระสุนที่บ้านนายบุญรอด เรืองใจ หลังจากการแจ้งเหตุของนายบุญรอด เรืองใจ ประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง โดยปลอกกระสุนปืนพบในคืนเกิดเหตุเลย และเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนให้การในชั้นศาลจังหวัดเพชรบุรี ชั้นพนักงานสอบสวน และชั้นชี้แจงข้อเท็จจริงว่า นายบุญมา แซ่เล้า เป็นผู้ยิงปืนใส่บ้านนายบุญรอด เรืองใจ ทั้งๆ ที่นายบุญรอด เรืองใจ ไม่ยืนยันว่า ผู้ยิงปืนใส่บ้านตนเป็นผู้ใด

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง แทบทุกนายยืนยันว่า ก่อนเกิดเหตุในคืนดังกล่าว นายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่นมาก่อน ครั้นถูกซักถามเมื่อต้องชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ กลับไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจคนใดยืนยันถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว

ดังนั้น จากพยานบุคคลที่สรุปได้จากสิบตำรวจโทอิสระพงษ์ สุขอร่าม นางสุภัทรา ประศาสตรานุวัตร นายณรงค์ศักดิ์ โต้ตอบ และนายบุญรอด เรืองใจ ว่านายบุญมา แซ่เล้า เป็นผู้ใช้อาวุธปืนข่มขู่ และใช้อาวุธปืนยิงข่มขู่ผู้อื่นนั้น ไม่น่าจะเป็นได้ ดูเสมือนเป็นการสร้างพยานหลักฐานเพื่อใส่ร้ายนายบุญมา แซ่เล้า เพียงสถานเดียว แม้แต่นางวิเชียร แซ่เล้า หรือนางชนิตา ธรรมรุ่งเจริญ ยังเบิกความชั้นศาลจังหวัดเพชรบุรีว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจห้ามเข้าไปใกล้ตอนนายบุญมา แซ่เล้า หลบเข้ามาในบ้าน โดยอ้างว่านายบุญมา แซ่เล้า ไปยิงคนตายมา กลัวจะถูกลูกหลง ซึ่งข้ออ้างดังกล่าวเป็นเท็จทั้งสิ้น

๓.๒ นายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนยิงเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จุดสกัด จนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้อาวุธยิงโต้ตอบหรือไม่

พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ได้เบิกความในชั้นศาลจังหวัดเพชรบุรี ว่า สักครู่หนึ่งรถผู้ตายได้วิ่งผ่านมา พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงเดินมาที่ถนนและได้ใช้ไฟฉายส่องสัญญาณให้จอดรถ แต่ปรากฏว่าผู้ตายเร่งความเร็วใส่ เมื่อเข้ามาใกล้ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก เห็นว่ากระจกด้านขวามิได้ปิด ในมือของผู้ตายถืออาวุธปืนพกสั้น เป็นปืนแมกกาซีนสีโครเมียม ขณะนั้น พลตำรวจประสาน สะอาดนัก

ห่างจากผู้ตายประมาณ ๑๐ กว่าเมตร เมื่อผู้ตายเร่งรถเข้ามาใกล้ พลตำรวจประสาน สะอาดนัก จึงกระโดดหลบออก จากนั้นผู้ตายได้ยิงปืนใส่ โดยมีไฟแลบจากกระบอกปืนของผู้ตายประมาณ ๒-๓ นัด ผู้ตายขับรถชนด้านหน้ารถของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก ที่จอดอยู่ ขณะนั้นได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจยิงปืนไปที่ผู้ตายด้วย แต่พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ไม่ได้ยิง เพราะไม่มีอาวุธปืน พลตำรวจประสาน สะอาดนัก เห็นว่ากระสุนปืนถูกรถและน่าจะถูกผู้ตายด้วย

พลตำรวจประสาน สะอาดนัก ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า รถยนต์ของนายบุญมา แซ่เล้า เสียหลักเพราะรถชนกันแรงมาก ขนาดรถยนต์ของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก ที่ใช้จอดขวางถนนได้ถอยไปจนปะทะกับต้นไม้จึงได้หยุดลง แต่สิบตำรวจเอกสมเกียรติ มั่งคั่ง ชี้แจงข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จอดขวางอยู่ ถูกชนจนถอยไปจอดอยู่ข้างถนนบนไหล่ทาง และร้อยตำรวจเอกวีระ จิวเมือง ชี้แจงข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ของพลตำรวจประสาน สะอาดนัก จอดอยู่ในลักษณะตะแคงอยู่ข้างทางซึ่งเป็นที่โล่ง ห่างจากจุดที่ชนไม่มากนัก และสองข้างทางเป็นบ้านคน

ซึ่งจากคำชี้แจงดังกล่าวเห็นว่าขัดแย้งกันจริง นอกจากนี้ กระจกรถยนต์ของนายบุญมา แซ่เล้า ด้านขวามือถูกกระสุนเป็นรอยแตก ซึ่งหากนายบุญมา แซ่เล้า ลดกระจกลงจริง รอยกระสุนจะตรงกับที่บริเวณด้านข้างรถ แต่ปรากฏว่ากระจกมีรอยถูกยิงจนทะลุและยังติดอยู่กับหน้าต่าง ย่อมแสดงว่านายบุญมา แซ่เล้า มิได้ลดกระจกเพื่อยิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจแต่อย่างใด อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้เก็บปลอกกระสุนของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ยิงใส่รถยนต์ของนายบุญมา แซ่เล้า ทำให้ไม่ทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ใดเป็นผู้ยิงนายบุญมา แซ่เล้า ที่จุดสกัดดังกล่าว

๓.๓ นายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนยิงใส่จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง จนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองใช้อาวุธปืนยิงใส่นายบุญมา แซ่เล้า อันเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

จากคำเบิกความของนายชอบ โอบอ้อม ต่อศาลจังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ ว่า “เท่าที่ข้าฯ ทราบ ผู้ตายมีอาวุธปืนอยู่ ๔ กระบอก เพราะผู้ตายเป็นคนชอบอาวุธปืน เป็นปืนมีทะเบียนทั้งหมด” และ “ข้าฯ เข้าไปบอกผู้ตายให้ส่งปืนมา ผู้ตายอยู่ในสภาพนอนหงาย ข้าฯ เห็นเลือดที่ตามตัวของผู้ตาย ข้าฯ พูดขอปืนให้แก่ข้าฯ เป็นปืนพกสั้นขนาด ๙ มม. พร้อมแมกกาซีน แต่กระสุนปืนมิได้ส่งให้ข้าฯ มองผู้ตายแล้ว ผู้ตายไม่มีอาวุธปืนอื่น” นอกจากนี้ นางวิเชียร แซ่เล้า หรือนางชนิตา ธรรมรุ่งเจริญ และนางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ว่า นายบุญมา แซ่เล้า ถูกยิงจนนิ้วชี้ของมือขวาขาด

นอกจากนี้ นางสาวธารทิพย์ เจริญกิจไพศาล ได้เบิกความต่อศาลจังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๗ ว่า “นิ้วชี้ขวาของผู้ตายถูกกระสุน ทำให้เนื้อหายไปเหลือแต่หนัง” ซึ่งหากเป็นเช่นนี้จริง นายบุญมา แซ่เล้า ไม่อาจใช้อาวุธปืนยิงใส่จ่าสิบตำรวจอรุณ โพธิ์ทอง และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ได้ อีกทั้งอาวุธปืนของนายบุญมา แซ่เล้า ที่อ้างว่าใช้ยิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองนายนั้น เป็นอาวุธปืนขนาด .๔๕ ยี่ห้อ SMITH WESSON ไม่ปรากฏเครื่องหมายทะเบียน เลขหมายประจำปืน VDF 7022 (แม็กกาซีน ๑ อัน) จำนวน ๑ กระบอก แต่อาวุธปืนตามข้อมูลทะเบียนอาวุธปืนกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตามเอกสารหมาย ร. ๓๑ แผ่นที่ ๔ เป็นอาวุธปืนขนาด .๔๕ ยี่ห้อโคล์ท เลขหมายประจำปืน SN 21338 E ซึ่งนายชอบ โอบอ้อม และสิบตำรวจโทสมเกียรติ มั่งคั่ง ยืนยันว่าอาวุธปืนของนายบุญมา แซ่เล้า ทุกกระบอกเป็นปืนที่

มีทะเบียนปืนถูกต้อง ซึ่งสิบตำรวจเอกสมเกียรติ มั่งคั่ง เคยเข้าตรวจค้นที่บ้านนายบุญมา แซ่เล้า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ ดังนั้นปืนขนาด .๔๕ ยี่ห้อ SMITH WESSON ดังกล่าว จึงไม่น่าจะใช่อาวุธปืนของนายบุญมา แซ่เล้า อย่างแน่นอน และนายชอบ โอบอ้อม เบิกความยืนยันว่า หลังจากนำอาวุธปืนขนาด ๙ มม. มามอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว นายบุญมา แซ่เล้า ไม่มีอาวุธปืนอีก ดังนั้น ปืนขนาด .๔๕ ยี่ห้อ SMITH WESSON จึงไม่น่าใช่อาวุธปืนของนายบุญมา แซ่เล้า ประกอบกับนิ้วชี้ที่ขาดไป ทั้งๆ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยืนยันว่าพบอาวุธปืนขนาด .๔๕ ยี่ห้อ SMITH WESSON ด้านขวามือของนายบุญมา แซ่เล้า อีกด้วย

ด้วยเหตุดังกล่าว เจ้าหน้าที่ที่ร่วมทำการชันสูตรพลิกศพนายบุญมา แซ่เล้า ได้แก่ นายแพทย์คำนูญ พัทธยากร ผู้อำนวยการโรงพยาบาลท่ายาง นายชยันต์ ศุภระศร พนักงานอัยการ จ่าสิบเอกมานะ บรรณาการ ปลัดอำเภอท่ายาง และร้อยตำรวจเอกวันชัย ไชยเสริฐ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่ายาง ไม่ระบุถึงนิ้วชี้ขวาที่ขาดเหลือแต่หนังดังกล่าว จึงเป็นการชันสูตรพลิกศพที่ไม่ชอบและไม่ตรงกับความจริง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสรุปได้ว่า นายบุญมา แซ่เล้า มิได้ใช้อาวุธปืนยิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสอง จนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองสามารถใช้อาวุธปืนยิงนายบุญมา แซ่เล้า ได้ ซึ่งหากนายบุญมา แซ่เล้า ใช้อาวุธปืนยิงใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ย่อมมีรอยกระสุนปืนที่อาวุธปืนที่อ้างเป็นของผู้ตายด้วย ดังนั้น นิ้วมือที่ขาดต้องเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นแล้ว จึงสมควรให้มีการดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสองดังกล่าว และเจ้าหน้าที่ตำรวจอื่นที่เกี่ยวข้องกับกรณีนี้ทั้งหมด

ข้อ ๔. มาตรการการแก้ไขปัญหา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอต่อรัฐบาล และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดังนี้

๔.๑ ให้รัฐบาลตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนกรณีการเสียชีวิตของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ โดยตั้งจากหน่วยราชการอื่นนอกเหนือจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พร้อมลงโทษผู้ร่วมกระทำความผิดตามโทษานุโทษ ภายในเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔.๒ ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชดใช้ค่าเสียหายกรณีการเสียชีวิตของนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ ให้แก่ทายาทโดยธรรม ภายในเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

๔.๓ ให้หน่วยราชการต้นสังกัดของผู้ร่วมชันสูตรพลิกศพนายบุญมา หรือชัย แซ่เล้า หรือธรรมรุ่งเจริญ ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบการรับรองข้อเท็จจริงอันเป็นเท็จ พร้อมทั้งลงโทษผู้ร่วมกระทำผิดดังกล่าว ภายในเวลา ๙๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๑๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิของผู้ต้องหา

ผู้ร้อง นายธงไชย สายัณห์

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง กรุงเทพมหานคร

นายธงไชย สายัณห์ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยได้ร้องเรียนเป็นหนังสือลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ตามคำร้องเลขรับที่ ๔๐๒/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๔๒ ปี อาชีพพนักงานบริษัทไทยแอร์พอร์ตส์กราวด์เซอร์วิสเซส จำกัด (TAGS) ตำแหน่งพนักงานจัดระวางบรรทุก อยู่บ้านเลขที่ ๓๗๑/๒๘ หมู่ที่ ๓ แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. มีกลุ่มชายฉกรรจ์ ๖ คน อ้างตนเองว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ขอทำการตรวจค้นตัวผู้ร้อง แต่ผู้ร้องได้ขอดูบัตรประจำตัว ทำให้กลุ่มชายฉกรรจ์ดังกล่าวไม่พอใจ จึงได้รุมทำร้ายร่างกายผู้ร้องจนได้รับบาดเจ็บ ได้ใส่กุญแจมือผู้ร้อง นำตัวผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง และนำผู้ร้องไปห้องสอบสวน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำร้ายร่างกายพร้อมทั้งบังคับให้ผู้ร้องรับสารภาพว่า เป็นเจ้าของยาเสพติดซึ่งบรรจุอยู่ในห่อกระดาษ ผู้ร้องกลัวว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเพิ่มจำนวนยาให้มากขึ้นและซ้อมผู้ร้องอีก ผู้ร้องจึงยอมลงชื่อรับสารภาพในข้อหามียาเสพติดไว้ในครอบครอง และต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติงานตามหน้าที่

วันรุ่งขึ้น (วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๕) พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องขอฝากขังผู้ร้องและผู้ร้องได้รับการประกันตัวในวันนั้น

ต่อมาวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องได้แจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสังกัดสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองทำร้ายร่างกาย แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในขณะนั้นไม่ยอมรับแจ้งความ ผู้ร้องจึงไปร้องเรียนที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลซึ่งได้ประสานงานให้แก่ผู้ร้องจนกระทั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองยอมรับแจ้งความตามความประสงค์ของผู้ร้อง

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบโดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร

๑. คำร้องขอฝากขังผู้ต้องหาในคดีหมายเลขดำ ที่พย ๙๙๒๐/๒๕๔๕ ความอาญา ระหว่างพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง โจทก์ กับนายธงไชย สายัณห์ จำเลย

๒. สำเนาคำร้องเรียนถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๕

๓. สำเนาบันทึกประจำวันสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕

๔. สำเนาคำพิพากษาของศาลอาญาคดีหมายเลขดำที่ ย. ๕๓๑๒/๒๕๔๕ คดีหมายเลขแดงที่ ย. ๗๐๕๔/๒๕๔๖ ระหว่าง พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ กับนายธงไชย หรือธงชัย สายัณห์ จำเลย

ประเด็นการตรวจสอบ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาคำร้องเรียนแล้วเห็นควรกำหนดประเด็นการตรวจสอบ ดังนี้

๑. ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายหรือไม่

๒. กระบวนการจับกุมผู้ร้องในฐานะผู้ต้องหาชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

ข้อเท็จจริงที่ได้จากผู้ร้อง ได้ความว่าเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องมีกำหนดเวลาทำงานตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐-๐๕.๐๐ น. เมื่อเวลาประมาณ ๒๔.๐๐ น. ผู้ร้องทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงได้ขออนุญาตหัวหน้างาน เพื่อกลับไปเอาเงินที่บ้านเช่าซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบริษัทฯ (เพราะหลังจากออกเวรในตอนเช้าแล้วผู้ร้องจะนำมารดาไปพบแพทย์ และจะกลับเข้ามาทำงานในเวลา ๐๕.๐๐ น. ของวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๕)

ครั้นเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ผู้ร้องได้เดินกลับมายังที่ทำงานเพื่อเข้าทำงานต่อ ขณะเดินมาถึงสะพานปูนประมาณ ๕๐ เมตร ได้มีชายฉกรรจ์ประมาณ ๖ คน แต่งกายนอกเครื่องแบบข้าราชการ ขอตรวจค้นตัวผู้ร้อง ผู้ร้องจึงบอกว่าถ้าเป็นตำรวจขอให้แสดงบัตรด้วย มีชายคนหนึ่งในกลุ่มนั้นพูดขึ้นว่า “หัวหมอนักหรือมึง” จากนั้น ชายกลุ่มดังกล่าวได้รุมทำร้ายร่างกายผู้ร้อง นำตัวผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง และข่มขู่บังคับให้ผู้ร้องลงชื่อยอมรับสารภาพตามข้อกล่าวหาที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้ง ผู้ร้องยอมลงชื่อรับสารภาพ เพราะกลัวว่าจะถูกซ้อมและเพิ่มจำนวนยาบ้าให้อีก ตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มนั้นข่มขู่ เมื่อผู้ร้องถูกนำตัวมาส่งแก่พนักงานสอบสวน ผู้ร้องรู้สึกเจ็บปวดบาดแผล จึงได้ร้องขอต่อพนักงานสอบสวนให้ส่งตัวผู้ร้องไปให้แพทย์รักษาบาดแผลก่อน แต่ไม่ได้รับอนุญาต เพราะพนักงานสอบสวนอ้างว่าไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจว่างพอที่จะนำตัวผู้ต้องหาไปพบแพทย์

ต่อมาในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองเพื่อให้ดำเนินคดีกับกลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำร้ายร่างกายผู้ร้อง แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมรับแจ้งความร้องทุกข์

วันที่ ๑๕-๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องได้เดินทางไปขอความเป็นธรรมต่อตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งได้ประสานงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองให้รับแจ้งความ มีพันตำรวจโทสุรชัย ประสบจันทร์ เป็นผู้สอบสวนผู้ร้อง ตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐-๒๒.๔๐ น. ของวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ซึ่งใช้ระยะเวลาสอบสวนนานมาก (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาบันทึกประจำวัน ของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ลำดับที่ ๒๑ วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕)

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกร้อง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้มีหนังสือเชิญผู้ถูกร้อง มาให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เกี่ยวกับเรื่องร้องเรียน ดังนี้

๑. ร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ สายวรรณะ (ผู้จับกุม)

๒. ร้อยตำรวจตรีจุลฑะ จันทน (พนักงานสอบสวน)

๓. พันตำรวจโทสุรชัย ประสบจันทร์ (พนักงานสอบสวนคดีที่ผู้ร้องแจ้งความว่าทำร้ายร่างกายผู้ร้อง)

๔. สิบตำรวจตรีสุภาพ รุ่งสำโรง (ผู้จับกุม)

(ก) เจ้าหน้าที่ผู้จับกุม ได้แก่ ร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ สายวรรณะ และสิบตำรวจตรีสุภาพ รุ่งสำโรง ให้ถ้อยคำสรุปความได้เหมือนกันว่า เมื่อเวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมออกตรวจท้องที่ในเขตรับผิดชอบพบผู้ร้องท่าทางมีพิรุธ จึงขอค้นตัว และในขณะตรวจค้นตัวผู้ร้องนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนายมีบัตรประจำตัวแขวนคอไว้ เป็นการแสดงบัตรประจำตัวแล้ว ผลการตรวจค้นพบยาบ้าจำนวน ๑ เม็ด ซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีนส์

ในระหว่างที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะแจ้งข้อกล่าวหา ปรากฏว่าผู้ร้องได้พยายามหลบหนีและใช้ศีรษะกระแทกเข้าใส่ใบหน้าตรงกรามด้านซ้ายของสิบตำรวจโทสุภา รุ่งสำโรง จนได้รับบาดเจ็บ เมื่อได้แจ้งข้อกล่าวหาแล้ว จึงควบคุมตัวผู้ร้องพร้อมของกลางนำตัวส่งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดี

ส่วนบาดแผลที่เกิดกับผู้ร้องนั้น เกิดขึ้นในระหว่างที่กอดรัดฟัดเหวี่ยงกันขณะที่ผู้ร้องพยายามหลบหนี ไม่ได้เกิดจากการทำร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่อย่างใด

(ข) ร้อยตำรวจตรีจุลฑะ จันทน พนักงานสอบสวนให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ในวันเกิดเหตุ คือ วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ ขณะปฏิบัติหน้าที่อยู่ได้รับตัวผู้ร้องไว้เป็นผู้ต้องหาพร้อมของกลาง คือ ยาบ้าจำนวน ๑ เม็ด จากเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมของร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ สายวรรณะ ซึ่งในบันทึกการจับกุมคดีดังกล่าว ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ เมื่อลงบันทึกประจำวันแล้วก็ไม่ได้ทำการสอบสวนโดยละเอียด เพราะได้เวลาออกเวรแล้ว ส่วนสภาพของผู้ร้องในขณะนั้นจะเป็นเช่นใด จำไม่ได้ เพราะเรื่องเกิดขึ้นนานแล้ว

นอกจากนี้ ร้อยตำรวจตรีจุลฑะ จันทน ซึ่งเคยปฏิบัติงานในชุดสืบสวนมาก่อน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพกบัตรประจำตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบว่า ไม่มีการเอาบัตรห้อยแขวนไว้ที่คอ เพราะจะทำให้รุงรังในขณะปฏิบัติงาน และทำให้ผู้ร้ายรู้ว่าเป็นตำรวจ ก็จะหลบหนีไปก่อนเข้าถึงตัวผู้ร้าย

(ค) พันตำรวจโทสุรชัย ประสบจันทร์ ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ได้รับการประสานงานจากเจ้าหน้าที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ให้รับแจ้งความกรณีผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง

ทำร้ายร่างกาย จึงได้สอบสวนผู้ร้องไว้อย่างละเอียดทุกขั้นตอน เพราะเป็นการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่จับกุมว่าทำร้ายร่างกาย และได้รายงานและการสอบสวนถึงกองบัญชาการตำรวจนครบาลแล้ว เหตุที่ต้องใช้เวลาในการสอบสวนนาน เพราะเป็นการสอบสวนอย่างละเอียด ผู้ร้องไม่ต้องมาให้ปากคำหลายครั้ง ประกอบกับมีคดีอื่นเข้ามาแทรกในระหว่างการสอบสวนผู้ร้องด้วย (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาบันทึกประจำวันลำดับที่ ๒๑ วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง)

การดำเนินคดี วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดียาเสพติด ๑ ได้ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลอาญา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ย. ๕๓๑๒/๒๕๔๕ ในข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในความครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต และต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติราชการตามหน้าที่โดยใช้กำลังประทุษร้าย

ศาลอาญาได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ย. ๗๐๕๔/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๖ พิพากษาว่า “.....พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์และจำเลยโดยตลอดแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นตามที่ความนำสืบรับกันว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยในข้อหามีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำนวน ๑ เม็ด และต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงาน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่

โจทก์มีร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ สายวรรณะ และสิบตำรวจโทสุภาพ รุ่งสำโรง ประจักษ์พยานโจทก์ผู้ร่วมจับกุมเบิกความทำนองเดียวกันว่า ในระหว่างพยานทั้งสองร่วมกันออกตรวจท้องที่โดยใช้รถยนต์ส่วนตัวบนถนนช่างอากาศอุทิศ ได้พบจำเลยเดินออกจากชุมชนสะพานปูน โดยมีท่าทางพิรุธ จึงจอดรถซุ่มรออยู่ที่ถนนเชิดวุฒากาศ แล้วเข้าแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงานขอตรวจค้น จึงพบเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๑ เม็ด อยู่ในกระเป๋ากางเกงด้านหน้าของจำเลย ขณะที่ร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ล้มลงที่พื้นจนศอกขวามีรอยถลอกเห็นว่าสำหรับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น พยานโจทก์ผู้ร่วมจับกุมทั้งสองเบิกความว่า จำเลยมีท่าทางพิรุธ หรือพฤติการณ์น่าสงสัย แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดว่า จำเลยมีท่าทางอย่างไรอันเป็นพิรุธ ในบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.๓ ก็ไม่ได้ระบุไว้ กลับได้ความว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน พยานโจทก์ไม่ได้แต่งเครื่องแบบเจ้าพนักงาน ทั้งอยู่ในรถยนต์ส่วนตัวซึ่งแล่นผ่านจำเลยมาจากทางด้านหลัง แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยหันหลังกลับมามองเช่นนี้ โอกาสที่จำเลยจะรู้ได้ว่าพยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานตำรวจอันจะก่อให้แสดงอาการพิรุธออกมาจึงไม่มี

นางสาวทิพย์วรรณ ภูติประวรรณ ซึ่งเป็นแพทย์และเป็นพยานคนกลางที่ไม่มีส่วนได้เสียกับฝ่ายใดก็ยืนยันว่า การตรวจปัสสาวะจะตรวจพิสูจน์หาสารเสพติดในร่างกายได้ ในกรณีเสพมาแล้วไม่เกิน ๓ วัน แต่ผลการตรวจปัสสาวะของจำเลยหลังเกิดเหตุเพียง ๒ วัน ปรากฏไม่พบสารเสพติดตามใบรับรองของแพทย์เอกสารหมาย ล. ๙ จึงไม่มีเหตุผลน่าเชื่อว่า จำเลยจะมีอาการในลักษณะผู้ที่เสพเมทแอมเฟตามีนในช่วยเวลาเกิดเหตุ คำพยานโจทก์ทั้งสองดังกล่าว จึงไม่สมเหตุสมผล

นอกจากนี้ โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใด เป็นข้อสนับสนุนให้เห็นว่า บริเวณชุมชนสะพานปูนมีการแพร่ระบาดของยาเสพติดจริง จึงเป็นการง่ายแก่การกล่าวอ้าง ทั้งเหตุเพียงเท่านี้หาใช่เป็นกรณีมีเหตุอันสมควรสงสัยว่า จะมีสิ่งของในความครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งได้มาโดยการกระทำความผิด หรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด จึงย่อมไม่มีเหตุอันสมควรค้นบุคคลใดในที่สาธารณสถานพฤติการณ์

ในการตรวจค้นของพยานโจทก์จึงมีข้อน่าเคลือบแคลงสงสัย แต่ปรากฏว่าจำเลยก็ยินยอมให้ทำการค้นโดยสมัครใจ จึงแสดงถึงความบริสุทธิ์ใจของจำเลย ขณะที่เมทแอมเฟตามีนของกลางก็มีเพียงเม็ดเดียว มิได้เป็นจำนวนมากมายจนยากที่จะจัดหามาใช้ปรักปรำกันได้ อีกทั้งพยานโจทก์ทั้งสองยังเบิกความถึงเหตุการณ์ในขณะยึดได้จากจำเลยไปในทางแตกต่างกัน โดยร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์เบิกความว่า ค้นหาเมทแอมเฟตามีนจากกระเป๋ากางเกงข้างขวาของจำเลย แต่สิบตำรวจโทสุภาพกลับเบิกความว่า ค้นพบจากกระเป๋ากางเกงข้างซ้าย คำพยานซึ่งไม่ลงรอยกันจนไม่อาจรับฟังเป็นความจริงไปทางหนึ่งทางใดได้เช่นนี้ จึงส่อแสดงพิรุธ ประกอบกับได้ความจากสิบตำรวจโทสุภาพและบันทึกการจับกุมดังกล่าวด้วยว่า มีเจ้าพนักงานตำรวจคนอื่นซึ่งมิได้ถูกจำเลยกล่าวโทษว่า ปฏิบัติหน้าที่มิชอบ ได้ร่วมออกตรวจท้องที่พร้อมกันและจอดรถในที่เกิดเหตุ และพยานโจทก์ทั้งสองไม่ได้ยืนยันว่าเจ้าพนักงานดังกล่าวแยกไปก่อนแล้ว แต่โจทก์กลับมิได้นำสืบเป็นพยานสนับสนุนเพื่อให้โจทก์มั่นคง ทำให้เป็นที่สงสัยว่าจะมีการยึดเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยได้จริงหรือไม่

แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนก็เป็นเพียงพยานบอกเล่าซึ่งมีน้ำหนักน้อย ทั้งจำเลยก็นำสืบปฏิเสธด้วยว่ามิได้ให้การรับสารภาพโดยสมัครใจ เหตุที่รับสารภาพเนื่องจากถูกทำร้ายร่างกายและข่มขู่ว่าจะคัดค้านการขอปล่อยชั่วคราว โดยข้อนำสืบของจำเลยที่อ้างว่าจำเลยได้รับบาดเจ็บที่คิ้วขวาและลำตัว ตามใบรับรองแพทย์เอกสารหมาย ล.๔ และรูปถ่ายบาดแผลหมาย ล.๒ นั้น เจือสมกับที่พยานโจทก์ทั้งสองยอมรับว่าจำเลยมีบาดแผลดังกล่าวจริง

นอกจากนั้น หลังเกิดเหตุไม่นานนัก จำเลยยังได้ร้องเรียนกล่าวโทษว่า เจ้าพนักงานชุดจับกุมปฏิบัติหน้าที่มิชอบทั้งที่สถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองและกองบัญชาการตำรวจนครบาล ตลอดจนทำหนังสือขอความเป็นธรรมต่อพนักงานอัยการ

ดังนี้ พยานโจทก์จึงยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่า จำเลยจะได้กระทำผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นแก่ให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง ส่วนความผิดฐานต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานนั้น ได้ความจากพยานโจทก์ทั้งสองเพียงว่า จำเลยใช้ศีรษะสะบัดไปโดนกรามซ้ายของสิบตำรวจโทสุภาพ และกอดรัดฟัดเหวี่ยงจนร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ล้มลง ซึ่งหากจำเลยมุ่งที่จะต่อสู้ขัดขวางจริงแล้วก็น่าจะเลือกใช้วิธีต่อยหรือเตะมากกว่า แต่หาได้กระทำเช่นนั้นไม่ ทั้งๆที่จำเลยอยู่เพียงลำพัง ฝ่ายเจ้าพนักงานชุดจับกุมมีจำนวนหลายคน และมีรูปร่างใกล้เคียงกับจำเลย ทั้งความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพียง ๑ เม็ด ก็ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงนัก ส่วนที่จำเลยจะต้องถูกปลดออกจากงานในกรณีต้องคำพิพากษาว่ามีความผิดอาญา ตามคำพยานของนายธีรธร ท่าเกษม ก็มิใช่ว่าจะไม่มีงานอื่นทดแทนกันได้แต่อย่างใด จึงไม่ปรากฏว่ามีมูลเหตุจูงใจให้ต่อสู้ขัดขวาง ยิ่งไปกว่านั้น การที่เจ้าพนักงานไม่แต่งเครื่องแบบจะเข้าจับกุมในเวลากลางคืนอาจทำให้สุจริตชนสงสัยว่าจะถูกปล้นทรัพย์อยู่ดังข้ออ้างของจำเลยก็เป็นได้ อีกประการหนึ่ง สิบตำรวจโทสุภาพเพิ่งไปตรวจร่างกายในวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๖.๔๕ นาฬิกา ตามรายงานผลการตรวจชันสูตรบาดแผล เอกสารหมาย จ.๖ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่จำเลยได้ไปตรวจร่างกายเพื่อแสวงหาหลักฐานทางคดีในเวลา ๑๔.๓๕ นาฬิกา ของวันเดียวกัน ตามใบแสดงความเห็นแพทย์ เอกสารหมาย ล.๓ จึงน่าสงสัยถึงเหตุผลที่สิบตำรวจโทสุภาพมิได้ไปตรวจร่างกายเสียในทันที หากแต่เมื่อจำเลยไปตรวจแล้วสิบตำรวจโทสุภาพก็เร่งรีบไปตรวจร่างกายก่อนกำหนดเวลาที่ร้อยตำรวจตรีจุลฑะส่งไปในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ ตามใบบันทึกนำส่งเอกสารหมาย จ. ๕ เสียอีก

ในชั้นสอบสวนจำเลยก็ให้การปฏิเสธในข้อหาต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานโดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามบันทึกแจ้งข้อกล่าวหา เอกสารหมาย จ.๑๑ ดังนี้ รูปเรื่องพอฟังได้เพียงว่าเป็นกรณีจำเลยซึ่งตกอยู่ในภาวะที่กำลังจะถูกพยานโจทก์จับกุม เพียงแต่ดิ้นรนเพื่อให้หลุดพ้นจากการจับกุมเท่านั้น อันเป็นขั้นตอนหนึ่งของการจะหลบหนี เมื่อไม่ได้ความว่าจำเลยกระทำการอื่นใดนอกเหนือไปจากนี้ การกระทำของจำเลยจึงยังฟังไม่ถนัดว่า จำเลยมีเจตนาต่อสู้หรือขัดขวาง การกระทำของจำเลยยังถือไม่ได้ว่าเป็นความผิดฐานต่อสู้หรือขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามหน้าที่ตามฟ้อง พิพากษายกฟ้องโจทก์"

ต่อมา พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดียาเสพติด ๑ ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้น ขณะนี้คดีอยู่ในระหว่างการการพิจารณาของศาลอุทธรณ์

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๘/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ได้พิจารณาแล้ว มีความเห็น ดังนี้

ความเห็นในประเด็นที่หนึ่งที่ว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายหรือไม่

ในการตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้ร้องยืนยันว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งไม่แต่งเครื่องแบบได้มาผลักอกผู้ร้องแล้วอ้างว่าเป็นตำรวจ โดยจะเข้าตรวจค้นตัวผู้ร้อง ผู้ร้องได้ขอดูบัตร แต่ก็ถูกผลักอก และรุมทำร้าย ซึ่งผู้ร้องมีหลักฐานการตรวจร่างกายลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ และภาพถ่ายของบาดแผลที่เกิดขึ้น คณะอนุกรรมการฯ เห็นว่า ขณะเกิดเหตุฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจค้นผู้ร้องหลายคน ไม่น่าเชื่อว่า ผู้ร้องจะกล้าต่อสู้ขัดขวางฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีจำนวนมากกว่าได้ จึงเชื่อว่าผู้ร้องถูกทำร้ายร่างกายในระหว่างการจับกุมตัวตามที่ได้ร้องเรียนจริง

ความเห็นในประเด็นที่สองที่ว่า กระบวนการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

จากการชี้แจงของร้อยตำรวจเอกเกริกฤทธิ์ สายวรรณะ และสิบตำรวจตรีสุภาพ รุ่งสำโรง ซึ่งชี้แจงต่อคณะอนุกรรมการฯ ว่า ที่ตัดสินใจเข้าจับกุมผู้ร้อง เนื่องจากเห็นผู้ร้องเดินออกมาจากชุมชนที่เป็นแหล่งค้ายาเสพติด มีท่าทางมีพิรุธ เมื่อคณะอนุกรรมการฯ ได้สอบถามถึงรายละเอียดว่า "มีพิรุธ" นั้น มีรายละเอียดอย่างไร เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถให้รายละเอียดได้ จึงชี้ให้เห็นว่าการตัดสินใจจับกุมผู้ต้องหาของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดนี้เป็นไปตามอำเภอใจ โดยมิได้มีเหตุผลอื่นมารองรับการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว

คณะอนุกรรมการฯ มีความเห็นว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองเป็นการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิในร่างกาย จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๓๑

นอกจากนี้ การตรวจค้นตัวบุคคลในที่สาธารณะโดยอ้างเหตุว่า "มีพิรุธ" นั้น เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ล่วงละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๔ และมาตรา ๓๑ วรรค ๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

"การจับ คุมขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือกระทำใดอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย"

การใช้อำนาจหน้าที่ดังกล่าวจึงควรใช้อย่างจำกัด มีหลักการ และระมัดระวังไม่ปล่อยให้เป็นการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจอันจะก่อให้เกิดความเสียหายเดือดร้อนแก่ประชาชน ดังเช่นกรณีนี้ คณะอนุกรรมการฯ จึงมีความเห็นว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมของสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง เป็นการกระทำ

อันเป็นการละเมิดสิทธิในร่างกาย และมีการทำร้ายร่างกายผู้ร้องในระหว่างการจับกุมตัวตามที่ได้ร้องเรียนจริง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๘/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๙ มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงมีมาตรการการแก้ไขปัญหาและข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

มาตรการการแก้ไขต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

สถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง

๑. สถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองควรมีการสอบสวนทางวินัยเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมในกรณีนี้ ภายใน ๓๐ วัน

๒. สถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองควรมีหนังสือกำชับเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนาย มิให้ปฏิบัติต่อประชาชนด้วยความรุนแรงดังเช่นกรณีนี้ ภายใน ๓๐ วัน

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑. ควรปรับปรุงระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี บทที่ ๓ ข้อ ๘๕ การค้นในที่สาธารณสถานที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกตำแหน่งทุกชั้นยศอย่างกว้างขวาง โดยมิได้มีหลักเกณฑ์และจำกัดเวลาในการตรวจค้นไว้ อาจทำให้เกิดการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนดังเช่นกรณีนี้ โดยให้ออกระเบียบ ว่าด้วยการค้นตัวบุคคลในที่สาธารณะ กำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนที่ชัดเจนในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ภายใน ๖๐ วัน หลังจากได้รับรายงานฉบับนี้ และให้จัดอบรมทำความเข้าใจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติงานให้ทั่วถึงภายใน ๑๘๐ วัน

๒. ควรกำหนดหลักฐานที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายในการแสดงตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติหน้าที่นอกเครื่องแบบ สำหรับแสดงต่อประชาชนและผู้ถูกตรวจค้นหรือถูกจับกุม พร้อมกับประกาศโฆษณาให้ประชาชนทั่วไปได้รับทราบถึงหลักฐานดังกล่าวด้วย ภายในกำหนด ๑๘๐ วัน

ข้อเสนอแนะต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควรมีหนังสือกำชับไปถึงพนักงานสอบสวนทุกนายให้เคร่งครัดต่อสิทธิของผู้ต้องหาตามรัฐธรรมนูญในขณะปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ผู้ต้องหาได้รับบาดเจ็บต้องส่งผู้ต้องหาไปรับการรักษาพยาบาลก่อนที่จะทำการสอบสวน และคำรับสารภาพของผู้ต้องหาต้องเกิดจากความสมัครใจของผู้ต้องหาเท่านั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๒๐/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคล

ผู้ร้อง นายเจริญศักดิ์ ชาติเวช

ผู้ถูกร้อง พันตำรวจโทพีระพล ณ พัทลุง

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๖๖/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ กรณีผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งตรวจค้นร่างกายและพาหนะในที่สาธารณะโดยไม่เป็นธรรม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มอบหมายให้คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๕ ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้อง ผู้ร้องเป็นราษฎรอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๒๕ หมู่ ๑ ตำบลสมอทอง อำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ร้องเรียนว่า เมื่อปลายปี ๒๕๔๒ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ออกหมายจับญาติของผู้ร้อง ๓ คน เป็นผู้ต้องหาคดีฆ่าคนตาย ผู้ร้องจึงไปพบผู้ถูกร้อง ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการฝ่ายปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ โดยผู้ร้องตกลงที่จะนำผู้ต้องหาเข้ามอบตัวกับผู้ถูกร้อง แต่หลังจากนั้นนายเลิศ ด่านอนุรักษ์ น้าชายของผู้ร้อง กลับนำผู้ต้องหาไปมอบตัวกับนายตำรวจอีกคนหนึ่ง ผู้ถูกร้องจึงโกรธผู้ร้องที่ไม่ทำตามที่รับปากไว้ และตั้งแต่นั้นมาในช่วงระหว่างปี ๒๕๔๒-๒๕๔๓ ผู้ถูกร้องได้กระทำการในลักษณะข่มขู่ผู้ร้อง รวม ๕ ครั้ง คือ

ครั้งแรก ไปหาผู้ร้องที่บ้านพักแล้วแสดงความไม่พอใจเรื่องที่ผู้ร้องนำผู้ต้องหาไปมอบตัวกับนายตำรวจคนอื่น แทนที่จะมอบตัวกับผู้ถูกร้องจากนั้นได้กล่าวข่มขู่ผู้ร้องว่าต่อไปจะอยู่ในพื้นที่อำเภอท่าชนะไม่ได้

ครั้งที่สอง ขณะที่ผู้ร้องสนทนาอยู่กับนายคำนึง อินนาปา และนายวอน สุวรรณ ที่บ้านพักของนายคำนึง เลขที่ ๑๕๗ หมู่ ๑ ตำบลคลองพา อำเภอท่าชนะ ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ รองสารวัตรฝ่ายปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ ได้ขับรถยนต์ผ่านมาแล้วจอดรถและเรียกให้ผู้ร้องไปหา จากนั้นได้ทำการตรวจค้นร่างกายของผู้ร้องโดยไม่แจ้งสาเหตุ

ครั้งที่สาม ขณะที่ผู้ร้องขับรถจักรยานยนต์ผ่านบ้านพักของนางวันดี ช่วยศรัทธา เลขที่ ๗๘ หมู่ ๒

ตำบลสมอทอง อำเภอท่าชนะ เห็นนางวันดี ช่วยศรัทธา กับนางอุไร อุรีรัตน์ และเพื่อนบ้านอีก ๒-๓ คน กำลังยืนคุยอยู่กับผู้ถูกร้องและร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ จากนั้นผู้ถูกร้องได้เรียกผู้ร้องไปทำการตรวจค้นร่างกาย

ครั้งที่สี่ ขณะที่ผู้ร้องขับรถยนต์ไปทำธุระที่หมู่ ๑ ตำบลสมอทอง อำเภอท่าชนะ ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ได้ขับรถยนต์ปาดหน้ารถยนต์ของผู้ร้อง แล้วทำการตรวจค้นร่างกายและรถยนต์ของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงเรียกให้ชาวบ้านละแวกนั้นมาช่วยดูเพราะเกรงจะถูกกลั่นแกล้งยัดสิ่งผิดกฎหมาย

ครั้งที่ห้า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะเดินทางไปที่บ้านพักของผู้ร้องขณะที่ผู้ร้องไม่อยู่ แล้วแจ้งภรรยาของผู้ร้องว่า ผู้ถูกร้องให้มาสอบถามว่าผู้ร้องมีชื่อและนามสกุลอะไรและพักอาศัยอยู่ที่ใด

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ร้องเกรงว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดำเนินการตรวจสอบการกระทำของผู้ถูกร้อง

การดำเนินการตรวจสอบ คณะอนุกรรมการฯ ได้ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนโดยรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากคู่กรณีทั้งสองฝ่ายและจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ร้อง

๑.๑ ผู้ร้องชี้แจงต่อคณะอนุกรรมการฯ ว่า ขอยืนยันข้อเท็จจริงตามข้อร้องเรียน และขอให้ดำเนินการตรวจสอบการกระทำของผู้ถูกร้องว่าเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ร้องหรือไม่

๑.๒ มีพยานบุคคล รวม ๗ ราย ส่งหนังสือถึงคณะอนุกรรมการฯ ยืนยันข้อเท็จจริงตามข้อร้องเรียนของผู้ร้อง ดังนี้

๑.๒.๑ นายคำนึง อินปานา และนายวอน สุวรรณ ร่วมลงชื่อในหนังสือยืนยันเหตุการณ์เมื่อครั้งผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ได้ขับรถยนต์ผ่านหน้าบ้านของนายคำนึง อินปานา ในตอนเช้าแล้วจอดรถและเรียกให้ผู้ร้องไปหาจากนั้นได้ตรวจค้นร่างกายของผู้ร้อง

๑.๒.๒ นางวันดี ช่วยศรัทธา และนางอุไร บุรีรัตน์ ร่วมลงชื่อในหนังสือยืนยันเหตุการณ์เมื่อครั้งผู้ถูกร้องและร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ มาพบและสนทนากับพวกตนที่บ้านพักของนางวันดี ช่วยศรัทธา และเมื่อผู้ถูกร้องเห็นผู้ร้องขับรถจักรยานยนต์ผ่านมาก็ได้เรียกให้ผู้ร้องหยุดแล้วตรวจค้นร่างกาย แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย

๑.๒.๓ สำหรับเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ผู้ร้องอ้างว่า ขณะที่ผู้ร้องขับรถยนต์ไปทำธุระที่หมู่ ๑ ตำบลสมอทอง อำเภอท่าชนะ ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ได้ขับรถยนต์ปาดหน้ารถยนต์ของผู้ร้องแล้วตรวจค้นร่างกายและรถยนต์ของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงเรียกให้ชาวบ้านละแวกนั้นมาช่วยดู เพราะเกรงจะถูกกลั่นแกล้งยัดสิ่งผิดกฎหมายนั้น มีนายพีรพันธ์ สุวรรณรักษ์ นายชัยศักดิ์ แก้วยาว และนายประสิทธิ์ ฉาวเกียรติ ร่วมลงนามในหนังสือยืนยันว่า ประมาณ ๑๘.๐๐ น. เศษ ขณะที่บุคคลทั้งสามนั่งสนทนาอยู่ที่บ้านพักของนายพีรพันธ์ สุวรรณรักษ์ ผู้ร้องได้ขับรถยนต์มาจอดหน้าบ้านจากนั้นผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ก็ขับรถยนต์มาจอดหน้ารถของผู้ร้องแล้วเดินไปลากแขนของผู้ร้องลงมาจากรถแล้วตรวจค้นรถยนต์ของผู้ร้อง และผู้ร้องได้เรียกให้พวกตนให้ไปช่วยดูการตรวจค้นดังกล่าว ซึ่งไม่พบว่ามีสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด

๒. ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ถูกร้อง

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ก่อนที่จะเกิดเหตุร้องเรียนผู้ถูกร้องเคยรู้จักกับผู้ร้องมาก่อนโดยมีเพื่อนตำรวจด้วยกันแนะนำให้รู้จักกัน ต่อมาเมื่อผู้ถูกร้องย้ายไปดำรงตำแหน่งรองผู้กำกับการฝ่ายปราบปราม สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ ระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๑-๑ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ผู้ถูกร้องได้ดำเนินการปราบปรามปัญหาอาชญากรรมโดยเน้นที่ปัญหายาเสพติด ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่าจากการหาข่าวในพื้นที่ได้สืบทราบว่า ผู้ร้องมีพฤติกรรมพัวพันการค้ายาเสพติด โดยในปี ๒๕๔๓ ผู้ร้องมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องยาเสพติดเป็นผู้ค้ายาบ้ารายย่อย ผู้ถูกร้องจึงเริ่มสืบสวนและติดตามพฤติกรรมของผู้ร้องทราบว่าผู้ร้องประกอบอาชีพเลี้ยงไก่ชนบังหน้า แต่มีรายได้ผิดกฎหมายจากการจำหน่ายยาบ้าในท้องที่ ผู้ร้องจึงมีทรัพย์สินมากผิดปกติ เช่น รถยนต์ สวนยาง นอกจากนี้ ผู้ร้องยังเคยก่อเหตุยิงปืนในที่สาธารณะ เพราะถือตนว่ามีความสนิทสนมกับผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะในขณะนั้น เนื่องจากบุคคลทั้งสองต่างเคยช่วยกันหาเสียงให้กับภรรยาของนักการเมืองในพื้นที่คนหนึ่งซึ่งลงสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ดังนั้น เมื่อผู้ถูกร้องมีโอกาสได้พบกับผู้ร้องในที่แห่งใด จึงมีความจำเป็นต้องขอตรวจค้นผู้ร้องเพื่อหายาเสพติดและตรวจการพกพาอาวุธปืนและเพื่อเป็นการกำราบให้ผู้ร้องไม่กล้ากระทำผิด ผู้ถูกร้องจำได้ว่าเคยค้นตัวผู้ร้องประมาณ ๓ ครั้ง ในที่สาธารณะแต่ไม่เคยพบสิ่งผิดกฎหมาย อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ผู้ถูกร้องย้ายออกมาจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ ก็ได้ประสานงานให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะทำการจับกุมผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ตามหมายจับของสถานีตำรวจภูธรตำบลขุนทะเล อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี ในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด และหลังจากนั้นผู้ถูกร้องก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับผู้ร้องอีก ผู้ถูกร้องเห็นว่าสาเหตุที่ผู้ร้องได้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ถูกร้องเป็นเพราะว่าได้รับคำยุยงจากผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ เนื่องจากผู้กำกับการฯ มีเหตุโกรธเคืองขัดแย้งกับผู้ถูกร้อง เพราะผู้ถูกร้องไปปราบปรามการเปิดบ่อนการพนันซึ่งมีรายงานข่าวว่าผู้กำกับการฯเป็นผู้เปิดไฟเขียวให้เปิดบ่อนได้ และหลังจากที่ผู้ถูกร้องเข้าทำการจับกุมบ่อนดังกล่าว ผู้กำกับการฯได้เรียกผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ถูกร้องคือร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ มาตำหนิว่าไปจับกุมทำไม หลังจากนั้นผู้ถูกร้องก็มักจะถูกกลั่นแกล้งร้องเรียนมาโดยตลอด ซึ่งเชื่อว่ามีผู้กำกับการฯเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเพราะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมชอบร้องเรียนผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่เสมอจนเป็นที่ทราบกันดีในระดับหน่วยเหนือ ไม่ว่าจะเป็นกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสุราษฎร์ธานีหรือกองบัญชาการตำรวจภูธร ภาค ๘

ผู้ถูกร้องยืนยันว่าตนได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมา และตั้งแต่รับราชการตำรวจมาไม่เคยมีประวัติถูกดำเนินการทางวินัย อีกทั้งที่ผ่านมาก็มีผลงานการปราบปรามด้านยาเสพติดมากมาย จนได้รับการคัดเลือกจากกรมตำรวจให้เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการปราบปรามยาเสพติดที่มีผลงานดีเด่นของจังหวัดพังงา ในปี ๒๕๓๙ ปรากฏตามหลักฐานหนังสือ บก.อก.บช.ปส. ด่วนมาก ที่ ๐๕๒๑.๑๓๑/๒๐๓๘ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๙

๓. ข้อเท็จจริงจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

คณะอนุกรรมการฯ มีหนังสือถึงกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสุราษฎร์ธานี ขอให้ตรวจสอบว่าผู้ถูกร้องมีพฤติกรรมข่มขู่คุกคามผู้ร้องหรือไม่ ต่อมากองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีหนังสือที่ สฎ ๐๐๒๙.๐๑/๔๓๓๒ ลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๖ แจ้งผลการตรวจสอบ ดังนี้

(๑) เมื่อครั้งผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะ จากการสอบสวนพยานบุคคลในพื้นที่รวม ๖ คน ทุกคนยืนยันสอดคล้องกันกันว่าผู้ถูกร้องเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยเรียบร้อย สามารถเข้ากับผู้นำชุมชนได้เป็นอย่างดี ไม่เคยปรากฏว่ามีพฤติกรรมข่มเหงรังแกชาวบ้าน

(๒) เมื่อครั้งผู้ถูกร้องดำรงตำแหน่งที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านนาเดิม จากการสอบสวนพยาน ๑ คน และชาวบ้านในพื้นที่ ต่างยืนยันว่าไม่เคยทราบข่าวว่าผู้ถูกร้อง มีพฤติกรรมข่มขู่หรือคุกคามชาวบ้านแต่อย่างใด

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องร้องเรียนกรณีนี้ผู้ร้องอ้างว่าผู้ถูกร้องได้ทำการข่มขู่คุกคามหรือตรวจค้นร่างกายและรถยนต์ของผู้ร้องต่างกรรม ต่างวาระ รวม ๕ ครั้ง โดยมีอยู่สองครั้งที่ผู้ร้องเห็นว่ามีลักษณะเป็นการข่มขู่ผู้ร้อง คือ ครั้งที่ผู้ถูกร้องไปหาที่บ้านพักของผู้ร้องแล้วกล่าววาจาในลักษณะข่มขู่ผู้ร้องว่าระวังจะอยู่ในพื้นที่อำเภอท่าชนะไม่ได้ และครั้งที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะไปหาผู้ร้องที่บ้านพัก พบแต่ภรรยาของผู้ร้องแล้วได้สอบถามชื่อและนามสกุล ตลอดจนบ้านเลขที่ของผู้ร้อง ส่วนอีก ๓ ครั้งที่เหลือผู้ร้องเห็นว่าเป็นการกลั่นแกล้งหาเรื่องตรวจค้นร่างกายหรือรถยนต์ของผู้ร้อง คือ ครั้งที่ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ทำการตรวจค้นร่างกายของผู้ร้องต่อหน้านายคำนึง อินนาปา และนายวอน สุวรรณ บริเวณหน้าบ้านพักของนายคำนึง อินนาปา ครั้งที่ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ทำการตรวจค้นร่างกายของผู้ร้องต่อหน้านางวันดี ช่วยศรัทธา และนางอุไร อุรีรัตน์ บริเวณหน้าบ้านพักของนางวันดี ช่วยศรัทธา และครั้งที่ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ตรวจค้นร่างกายและรถยนต์ของผู้ร้องต่อหน้านายพีรพันธ์ สุวรรณรักษ์ นายชัยศักดิ์ แก้วยาว และนายประสิทธิ์ ฉาวเกียรติ บริเวณหน้าบ้านพักของนายพีรพันธ์ สุวรรณรักษ์ โดยไม่มีครั้งใดที่ผู้ถูกร้องตรวจพบสิ่งผิดกฎหมายในการตรวจค้นดังกล่าว และไม่ได้แจ้งเหตุผลในการค้นให้ผู้ร้องทราบ

เมื่อพิจารณาตามพยานหลักฐานที่ปรากฏ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่ากรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าผู้ถูกร้องไปที่บ้านพักของผู้ร้องแล้วกล่าววาจาในลักษณะข่มขู่นั้น ไม่ปรากฏว่ามีพยานบุคคลอื่นใดยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงยังไม่อาจรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าผู้ถูกร้องได้กล่าวถ้อยคำในลักษณะดังกล่าวจริง ประกอบกับถ้อยคำที่ผู้ร้องอ้างว่าผู้ถูกร้องได้กล่าวกับผู้ร้องในครั้งแรกว่าระวังจะอยู่ในอำเภอท่าชนะไม่ได้นั้น หากเป็นความจริงก็มีลักษณะเป็นเพียงการกล่าวด้วยอารมณ์ ซึ่งยังไม่ถึงขนาดจะมีความหมายเป็นการกล่าวข่มขู่หรืออาฆาตมาดร้าย

ส่วนการที่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าชนะไปสอบถามภรรยาของผู้ร้องเกี่ยวกับชื่อนามสกุลและบ้านเลขที่ของผู้ร้องนั้น เป็นการสอบถามข้อมูลตามปกติ จึงไม่อาจถือได้ว่าเข้าข่ายการข่มขู่ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง อีกทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ถูกร้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งดังกล่าว

ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นว่ากรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าถูกข่มขู่ทั้งสองกรณีดังกล่าวข้างต้น ยังไม่มีมูลเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือเป็นการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องแต่อย่างใด

สำหรับกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ได้ทำการตรวจค้นร่างกายหรือรถยนต์ของผู้ร้องโดยไม่มีเหตุอันสมควร รวม ๓ ครั้งดังกล่าวข้างต้นนั้น ปรากฏว่ามีพยานบุคคลรวม ๗ ราย ที่ผู้ร้องอ้างว่าเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ได้ทำหนังสือถึงคณะอนุกรรมการฯ ยืนยันเหตุการณ์สอดคล้องกับที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง และผู้ถูกร้องเองก็ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ ยอมรับว่าเคยตรวจค้นร่างกายหรือรถยนต์ของผู้ร้องจริง รวม ๓ ครั้ง โดยไม่มีครั้งใดที่สามารถตรวจพบสิ่งผิดกฎหมาย และผู้ถูกร้องก็มิได้ยืนยันหรือแสดงหลักฐานให้ปรากฏว่าเป็นการตรวจค้นตามหมายค้นหรือมีเหตุให้ตรวจค้นได้ตามกฎหมาย

ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังเป็นที่ยุติว่าผู้ถูกร้องได้กระทำการตรวจค้นร่างกายหรือรถยนต์ของผู้ร้อง ๓ ครั้ง โดยไม่มีหมายค้นหรือมีเหตุให้ตรวจค้นได้ตามกฎหมาย

ส่วนเหตุผลของผู้ถูกร้องที่อ้างว่า จำเป็นต้องตรวจค้นเนื่องจากผู้ร้องมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องยาเสพติดเป็นผู้ค้ายาบ้ารายย่อย (ปรากฏตามหลักฐานบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดที่ผู้ถูกร้องเสนอต่อคณะอนุกรรมการฯ) มีทรัพย์สินมากผิดปรกติ และเคยก่อเหตุยิงปืนในที่สาธารณะ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกร้องมีโอกาสได้พบกับผู้ร้องในที่แห่งใด จึงมีความจำเป็นต้องขอตรวจค้นผู้ร้องเพื่อหายาเสพติดและตรวจการพกพาอาวุธปืนและเพื่อเป็นการกำราบให้ผู้ร้องไม่กล้ากระทำผิดนั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า ข้ออ้างของผู้ถูกร้องฟังไม่ขึ้น เพราะการตรวจค้นจะต้องมีหมายค้น หรือมีเหตุตามกฎหมายซึ่งเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๙๓ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ทำการค้นบุคคลใดในที่สาธารณสถาน เว้นแต่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้ค้นในเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลนั้นมีสิ่งของในครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งได้มาโดยการกระทำผิด หรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด”

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลของผู้ถูกร้องที่อ้างเป็นสาเหตุในการตรวจค้นก็ไม่ปรากฏว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนคำกล่าวอ้าง โดยมีแต่เพียงหลักฐานสำเนาบัญชีรายชื่อผู้เกี่ยวข้องยาเสพติดที่ปรากฏชื่อของผู้ร้องรวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นเอกสารที่ไม่ปรากฏว่าจัดทำขึ้นโดยหน่วยงานใด และไม่มีการลงชื่อรับรองความถูกต้องของเอกสารให้ถูกต้องตามระเบียบราชการ และหากแม้จะเป็นเอกสารที่ถูกต้องผู้ร้องก็อยู่ในฐานะเป็นเพียงผู้ต้องสงสัยที่ยังไม่มีหลักฐานว่าเป็นผู้กระทำผิด อีกทั้งในการตรวจค้นผู้ร้องทั้ง ๓ ครั้งดังกล่าวไม่เคยมีครั้งใดที่ผู้ถูกร้องสามารถตรวจพบสิ่งผิดกฎหมายใดๆ แสดงให้เห็นว่าเหตุผลที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างในการเข้าตรวจค้นผู้ร้องเป็นเพียงการใช้ความรู้สึกส่วนตัวสันนิษฐานเอาเองตามอำเภอใจ หาได้เป็นเหตุอันควรสงสัยผู้ร้องตามที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาแล้วมีมติว่า การที่ผู้ถูกร้องกับร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ เข้าตรวจค้นร่างกายหรือรถยนต์ของผู้ร้องในสถานที่สาธารณะรวม ๓ ครั้ง เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นหรือมีเหตุให้ตรวจค้นได้ตามกฎหมาย และมีลักษณะเป็นการกลั่นแกล้งคุกคามผู้ร้อง เพราะได้กระทำกับผู้ร้องหลายครั้งในสถานที่สาธารณะต่างๆต่อหน้าประชาชนทั่วไป การกระทำของผู้ถูกร้องจึงเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของผู้ร้องที่ได้รับคุ้มครองตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๑๗ ที่กำหนดว่า “บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เคหสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยพลการหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และจะถูกลบหลู่เกียรติและชื่อเสียงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงหรือลบหลู่เช่นว่านั้น” และได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งมีผลบังคับใช้ในขณะที่ผู้ถูกร้องกระทำการละเมิด กล่าวคือ ตามมาตรา ๓๑ ซึ่งบัญญัติไว้ในวรรคที่หนึ่งว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย” และในวรรคที่สามว่า “การจับ คุมขัง ตรวจค้นตัวบุคคล หรือการกระทำใดอันกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย”

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีข้อเสนอมาตรการการแก้ไขปัญหา ดังนี้

มาตรการการแก้ไขปัญหา

๑. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีพันตำรวจโทพีระพล ณ พัทลุง และร้อยตำรวจตรีสุทัศน์ นาคพันธ์ ตรวจค้นร่างกายและรถยนต์ของนายเจริญศักดิ์ ชาติเวช รวม ๓ ครั้งโดยมิชอบ โดยให้แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานอื่นที่เป็นกลางเข้าร่วมเป็นกรรมการสอบสวนด้วย ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งรายงานฉบับนี้

๒. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาผลการสอบสวนข้อเท็จจริงตาม ข้อ ๑ แล้วดำเนินการตามอำนาจหน้าที่กับผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริง และรายงานผลให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๒๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญา

ผู้ร้อง นางลมัย หงส์วีรกุล

ผู้ถูกร้อง สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๑๑๓/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ กรณีผู้ร้องถูกทำร้ายร่างกายซึ่งได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจกลับไม่ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมอบหมายให้คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๕ ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้อง เมื่อปี ๒๕๔๔ ผู้ร้องเช่าอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑ ซอยเทศบาล ๓ ตำบลปากน้ำ จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นบ้านของนายประสาท (ไม่ระบุนามสกุล) แต่เนื่องจากบุตรสาวของนายประสาทมักมาขอยืมเงินผู้ร้องเป็นประจำ หากผู้ร้องไม่ให้ยืมก็มักแสดงความไม่พอใจ ประกอบกับนายประสาทไม่ยอมแจ้งให้ทราบเมื่อมีบุคคลอื่นโทรศัพท์มาถึงผู้ร้อง ผู้ร้องจึงขอย้ายออกจากบ้านที่เช่า แต่นายประสาทกับบุตรสาวรวม ๒ คน ได้รุมทำร้ายร่างกายผู้ร้องและใช้น้ำผสมสารเคมีสาดใส่ใบหน้าของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ พนักงานสอบสวนได้แนะนำให้เจรจาไกล่เกลี่ยกันก่อน เมื่อคู่กรณียินยอมให้ผู้ร้องย้ายออกจากบ้านได้ ผู้ร้องจึงเดินทางกลับไปที่บ้านแล้วทำการขนย้ายทรัพย์สินส่วนตัวออก แต่ระหว่างนั้นนายประสาทกับพวกได้รุมทำร้ายร่างกายผู้ร้องอีกจนได้รับบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลสมุทรปราการ จากนั้น ผู้ร้องได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ มีร้อยเวรชื่อ ปรีชา (ไม่ระบุนามสกุล) เป็นผู้รับเรื่อง และมีพันตำรวจตรีพิชิตชัย (ไม่ระบุนามสกุล) เป็นผู้กำกับดูแลอีกชั้นหนึ่ง แต่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการเพียงลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานโดยไม่ได้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดแต่อย่างใด

ผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ ที่ไม่ดำเนินคดีกับผู้ที่ทำร้ายร่างกายผู้ร้อง

การดำเนินการตรวจสอบ คณะอนุกรรมการฯ ได้ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนโดยรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานจากจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ร้อง

คณะอนุกรรมการฯได้มีหนังสือที่สม ๐๐๐๓/๑๖๗๖ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากผู้ร้อง แต่ผู้ร้องไม่ได้แจ้งข้อเท็จจริงให้คณะอนุกรรมการฯ ทราบแต่อย่างใด

๒. ข้อเท็จจริงจากฝ่ายผู้ถูกร้อง

คณะอนุกรรมการฯ ได้มีหนังสือที่สม ๐๐๐๓/๑๖๗๕ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ถึงกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงของเรื่องร้องเรียนโดยละเอียด และหากพบว่ามีการกระทำผิดเกิดจริงแต่ยังไม่มีการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ก็ขอให้ชี้แจงด้วยว่าเป็นเพราะเหตุใด รวมทั้งให้ตรวจสอบว่าพนักงานสอบสวนที่ผู้ร้องกล่าวหาพาดพิงทั้งสองรายนั้น ปัจจุบันรับราชการตำแหน่งใดในสังกัดใด

กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ได้มีหนังสือที่สป ๐๐๒๙.๑๑ (๔)/๑๖๔๘ ลงวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ แจ้งผลการตรวจสอบว่า ได้มอบหมายให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วได้ความว่า วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องแจ้งความร้องทุกข์ต่อพันตำรวจโทปรีชา เอี่ยมนุ้ย พนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ กรณีผู้ร้องถูกนายประสาท ล้วนตระกูล และนางสาวสมใจ ล้วนตระกูล บุตรสาว ร่วมกันใช้กำลังทำร้ายผู้ร้องจนบาดเจ็บ พนักงานสอบสวนจึงลงบันทึกประจำวัน ข้อ ๙ เวลา ๑๗.๐๐ น. ของวันเดียวกัน แล้วส่งตัวผู้ร้องไปให้แพทย์โรงพยาบาลเมืองตรวจร่างกาย

วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องได้เข้าแจ้งความต่อพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ พนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ เพื่อดำเนินคดีกับนายประสาทและนางสาวสมใจข้อหาทำร้ายร่างกาย พนักงานสอบสวนจึงลงบันทึกประจำวัน ข้อ ๑๓ เวลา ๑๕.๐๐ น. ของวันเดียวกัน และรับคำร้องทุกข์ไว้ตามคดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔

พันตำรวจโทปรีชา เอี่ยมนุ้ย ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ ๓) สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี ตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๑ ที่ ๓๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ส่วนพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ย้ายไปดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ตามคำสั่งตำรวจภูธรภาค ๑ ที่ ๔๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

จากนั้นเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ ได้มีคำสั่งให้พันตำรวจโทสมยศ คำจันทร์ พนักงานสอบสวน (สบ ๒) เป็นผู้รับผิดชอบสำนวนคดีนี้ต่อไป พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนแล้วเรียกตัวและแจ้งข้อหากับนายประสาท และนางสาวสมใจ เพื่อดำเนินคดีข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้เสนอสำนวนสอบสวนผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสอง แล้วส่งสำนวนพร้อมตัวผู้ต้องหาไปยังอัยการคดีศาลแขวงสมุทรปราการ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการ

ทั้งนี้ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ได้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้คณะอนุกรรมการฯ โดยมีเอกสารสำคัญหลายรายการ สรุปได้ดังนี้

(๑) หนังสือใบนำส่งผู้บาดเจ็บหรือศพให้แพทย์ตรวจชันสูตร ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ออกโดยพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ เพื่อส่งตัวผู้ร้องให้แพทย์โรงพยาบาลเมืองสมุทรตรวจรักษาอาการบาดเจ็บ

(๒) หนังสือผลการตรวจชันสูตรบาดแผลหรือศพของแพทย์ เลขที่ ๒๕๙/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ออกโดย นายแพทย์ปรีชา เรืองเดช โรงพยาบาลเมืองสมุทรปราการ ให้ความเห็นว่าผู้ร้องได้รับบาดเจ็บ ต้องใช้เวลารักษาตัวประมาณ ๓ วัน

(๓) ภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุ (ไม่ระบุวันที่) ซึ่งเป็นภาพที่ผู้ร้อง ยืนชี้ไปที่ประตูหน้าบ้านของบ้านหลังที่เกิดเหตุทำร้ายร่างกายผู้ร้อง บันทึกภาพโดยพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์

(๔) บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุคดีอาญา ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ จัดทำโดยพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ซึ่งมีเอกสารประกอบ คือ แผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุทำร้ายร่างกายผู้ร้องบริเวณบ้านเลขที่ ๑๑ ตำบลโค้งจรเข้ ถนนสุขุมวิท ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

(๕) บันทึกคำให้การของผู้ร้อง ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ บันทึกโดยพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ซึ่งผู้ร้องให้การว่า ผู้ร้องเช่าห้องพักซึ่งอยู่ในบริเวณบ้านของนายประสาท ล้วนตระกูล วันที่เกิดเหตุผู้ร้องมีเรื่องโต้เถียงกับนายประสาท และถูกนางสาวสมใจบุตรสาวของนายประสาทใช้ไม้กวาดขยี้ที่ใบหน้าของผู้ร้อง แล้วฟาดตีที่ศีรษะและไหล่ ส่วนนายประสาทได้ใช้น้ำซึ่งบรรจุในขวดพลาสติกสาดใส่ผู้ร้องบริเวณขาข้างขวา ทำให้ผู้ร้องได้รับบาดเจ็บ

(๖) รายการบุคคลจากฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ ระบุว่า ส.ต.อ.ประสาท ล้วนตระกูล และนางสาวสมใจ ล้วนตระกูล มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านเลขที่ ๑๑ ซอย ๓ ถนนสุขุมวิท ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

(๗) บันทึกพนักงานสอบสวนคดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ ซึ่งบันทึกรายการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน ระบุว่า วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องมาแจ้งความ ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับนายประสาท และนางสาวสมใจ โดยพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ พนักงานสอบสวน ได้รับคำร้องทุกข์ตามคดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ และทำการสอบสวนผู้ร้อง แล้วเดินทางไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ บันทึกตรวจสถานที่เกิดเหตุ จัดทำแผนที่เกิดเหตุสังเขป ในวันเดียวกับที่รับแจ้งความ ต่อจากนั้นไม่มีการดำเนินการอื่นใดอีก จนกระทั่งวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ มีบันทึกว่า พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้มอบสำนวนการสอบสวนคดีนี้ต่อผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ บันทึกว่า พันตำรวจโทสมยศ คำจันทร์ ได้รับมอบสำนวนการสอบสวนไว้ดำเนินการ จนกระทั่งมีการเรียกผู้ต้องหามาแจ้งข้อกล่าวหาในวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๘ และพนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนการสอบสวนเสนอผู้บังคับบัญชาเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

(๘) รายงานการสอบสวน คดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๔ ซึ่งพันตำรวจโทสมยศ คำจันทร์ เสนอความเห็นว่าควรสั่งฟ้อง นายประสาท ล้วนตระกูล ผู้ต้องหาที่ ๑ และนางสาวสมใจ ล้วนตระกูล ผู้ต้องหาที่ ๒ และมีผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการให้ความเห็นชอบว่าควรสั่งฟ้อง

(๙) หนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ ที่ สป ๐๑๒๙ (ส)/๑๕๖๑๔ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ ให้อัยการจังหวัดคดีศาลแขวงสมุทรปราการพิจารณาดำเนินการต่อไป

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ร้องเป็นผู้เช่าห้องพักอยู่ในบริเวณบ้านพักของนายประสาท ล้วนตระกูล เจ้าของห้องเช่า เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องมีเหตุโต้เถียงกับนายประสาท และถูกนายประสาทกับนางสาวสมใจ ล้วนตระกูล บุตรสาว ร่วมทำร้ายร่างกายจนได้รับบาดเจ็บ ผู้ร้องจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ร้องไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลเมืองสมุทร แพทย์ลงความเห็นว่าผู้ร้องได้รับบาดเจ็บตามร่างกายต้องรักษาตัวประมาณ ๓ วัน วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องเข้าแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดอีกครั้ง พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้รับแจ้งความเป็นคดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ และในวันเดียวกันได้บันทึกปากคำผู้ร้อง ไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ และจัดทำบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุและแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุ พร้อมทั้งถ่ายรูปผู้ร้องชี้สถานที่เกิดเหตุไว้เป็นหลักฐาน

แต่หลังจากนั้นเป็นต้นมาไม่ปรากฏว่า พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้ดำเนินอย่างใดเกี่ยวกับคดีอีกจนกระทั่งย้ายไปดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ตามคำสั่งตำรวจภูธร ภาค ๑ ที่ ๔๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ แต่ก็มิได้ส่งมอบสำนวนการสอบสวนคดีนี้ในทันที โดยได้มาส่งมอบสำนวนการสอบสวนให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๘ ปรากฏตามหลักฐานบันทึกพนักงานสอบสวนคดีอาญาที่ ๕๔๙๕/๒๕๔๔ ที่บันทึกรายการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งมีข้อสังเกตว่าเป็นการส่งมอบสำนวนการสอบสวนหลังจากที่คณะอนุกรรมการฯ ได้มีหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/๑๖๗๕ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ถึงกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงของเรื่องร้องเรียนโดยละเอียด โดยย้ำว่าหากพบว่ามีการกระทำผิดเกิดจริงแต่ยังไม่มีการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ก็ขอให้ชี้แจงด้วยว่าเป็นเพราะเหตุใด รวมทั้งให้ตรวจสอบว่าพนักงานสอบสวนที่ผู้ร้องกล่าวหาพาดพิงรับราชการตำแหน่งและสังกัดใดในปัจจุบัน หลังจากนั้นจึงมีการดำเนินการสอบสวนและเรียกตัวผู้ต้องหาทั้งสองมาแจ้งข้อกล่าวหาทำร้ายร่างกายผู้ร้องจนกระทั่งมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา และเสนอสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการจังหวัดพิจารณา เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับบุคคลที่ทำร้ายร่างกายผู้ร้อง ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ซึ่งแม้จะปรากฏว่าพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้ดำเนินการเกี่ยวกับคดีไปบ้าง แต่ก็เป็นเพียงการบันทึกปากคำผู้ร้องและไปตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุพร้อมทั้งถ่ายรูปผู้ร้องชี้สถานที่เกิดเหตุไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น โดยมิได้พยายามนำตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีทั้งที่ตามคำให้การของผู้ร้องระบุชัดว่าผู้ต้องหาพักอาศัยในบ้านสถานที่เกิดเหตุ และยังคงพักอาศัยอยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันปรากฏตามหลักฐานรายการบุคคลในฐานข้อมูลทะเบียนราษฎรที่แสดงข้อมูล ณ วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๘ ว่าผู้กระทำผิดยังคงมีชื่ออาศัยอยู่ในบ้านหลังที่เกิดเหตุเหมือนเดิม จากนั้น พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ก็ได้เว้นการสอบสวนดำเนินคดีนี้ไป แม้เมื่อได้รับคำสั่งให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งที่สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอบางเสาธงก็ยังไม่ส่งมอบสำนวนการสอบสวน คืนให้สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการกลับเก็บเอาไว้ จนกระทั่งคณะอนุกรรมการฯ มีหนังสือถึงกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นหน่วยเหนือของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการให้ทำการตรวจสอบและชี้แจงเรื่องดังกล่าว หลังจากนั้นประมาณสองเดือนเศษ พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ถึงได้ส่งมอบสำนวนให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ ซึ่งได้มีการมอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนอื่นทำการสอบสวนต่อ

และมีความเห็นสั่งฟ้องเสนอพนักงานอัยการจังหวัดในเวลาต่อมา

ดังนั้น การกระทำของพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ครั้งดำรงตำแหน่ง พนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ จึงเข้าข่ายบกพร่องต่อหน้าที่ เรื่องไม่นำตัวผู้ต้องหากระทำผิดคดีอาญาข้อหาทำร้ายร่างกายผู้ร้องมาดำเนินคดีตามกฎหมาย และผู้บังคับบัญชาของพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ก็เข้าข่ายบกพร่องต่อหน้าที่เรื่อง ไม่ควบคุมดูแลให้พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ดำเนินคดีอาญาเรื่องนี้ให้แล้วเสร็จในเวลาอันสมควร และไม่ตรวจสอบว่าเมื่อครั้งพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งพนักงานสอบสวน (สบ ๒) สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอบางเสาธงนั้น ได้ส่งมอบสำนวนการสอบสวนในความรับผิดชอบให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการโดยครบถ้วนถูกต้องแล้วหรือไม่ เป็นเหตุให้การดำเนินคดีเรื่องนี้ล่าช้ามาโดยไม่สมควร

การปฏิบัติหน้าที่ของพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ และผู้บังคับบัญชาในคดีที่ผู้ร้องถูกทำร้ายร่างกายจึงเป็นการกระทำที่กระทบต่อสิทธิการเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาของผู้ร้องที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งมีผลบังคับใช้ในขณะที่ผู้ถูกร้องกระทำการละเมิด กล่าวคือ ตามมาตรา ๖๐ ที่บัญญัติว่า *"บุคคลย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ และได้รับแจ้งผลการพิจารณาในเวลาอันสมควร"* และเป็นการกระทำที่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๐ ซึ่งบัญญัติว่า *"ให้เริ่มการสอบสวนโดยมิชักช้า จะทำการในที่ใด เวลาใด แล้วแต่จะเห็นสมควร โดยผู้ต้องหาไม่จำต้องอยู่ด้วย"* และมาตรา ๑๓๑ ซึ่งบัญญัติว่า *"ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อที่จะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นถึงความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา"*

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วมีมติว่า ตามขั้นตอนการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ เมื่อได้รับการชี้แจงข้อเท็จจริงจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องเรียนแล้ว ต้องให้โอกาสผู้ถูกร้องชี้แจงรายละเอียดและเสนอพยานหลักฐานตามสมควรเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่ถูกร้องเรียนดังกล่าว เพื่อประกอบการพิจารณาตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อไป แต่เนื่องจากในระหว่างการตรวจสอบปรากฏว่า สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการผู้ถูกร้องได้ดำเนินการแก้ไขเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ร้องด้วยการสอบสวนคดีจนเสร็จ และเสนอความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหาไปเรียบร้อยแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นว่าไม่มีเหตุให้ต้องตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนกรณีนี้อีกต่อไป จึงให้งดการเรียกให้ผู้ถูกร้องชี้แจงและเสนอพยานหลักฐานดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการกระทำของผู้ถูกร้องมีผลให้การนำตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดีล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำที่กระทบต่อสิทธิของผู้ถูกร้องในฐานะผู้เสียหายในคดีอาญา เข้าข่ายเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยบกพร่อง ซึ่งควรให้ผู้บังคับบัญชาทำการสอบสวนข้อเท็จจริงว่าการกระทำของผู้ถูกร้องมีมูลเป็นการกระทำผิดวินัยราชการหรือไม่ ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีมติให้อาศัยอำนาจตามนัยมาตรา ๒๕ วรรค ๔ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ เสนอมาตรการการแก้ไขต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่

มาตรการการแก้ไข

๑. ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ กรณีไม่นำตัวผู้ต้องหากระทำผิดคดีอาญาข้อหาทำร้ายร่างกายผู้ร้องมาดำเนินคดีตามกฎหมาย และตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาของ พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ในกรณีไม่ควบคุมดูแลให้พันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ดำเนินคดีอาญาเรื่องนี้ให้แล้วเสร็จในเวลาอันสมควร และในกรณีไม่ตรวจสอบว่าเมื่อครั้งพันตำรวจตรีวิชิตชัย วิงพัฒน์ ได้รับคำสั่งให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งสังกัดอื่นนั้นได้ทำการส่งมอบสำนวนการสอบสวนในความรับผิดชอบให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการโดยครบถ้วนถูกต้องแล้วหรือยัง โดยให้แต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิจากหน่วยงานอื่นที่เป็นกลางเข้าร่วมเป็นกรรมการสอบสวนด้วย ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้ และ

๒. ให้พิจารณาผลการสอบสอบข้อเท็จจริงตาม ข้อ ๑ แล้วดำเนินการกับผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ และแจ้งผลให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานผลการสอบสวนข้อเท็จจริง และ

๓. ให้ทำหนังสือสั่งการแจ้งเวียนให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นและพนักงานสอบสวนทุกนายทราบรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนฉบับนี้เพื่อเป็นกรณีศึกษา โดยให้ปกปิดชื่อบุคคลทั้งหมดที่ปรากฏในรายงานไว้เป็นความลับ และกำชับให้พนักงานสอบสวนทั้งหลายดำเนินการสอบสวนคดีอาญาอย่างเคร่งครัดตามระเบียบกฎหมายและโดยตระหนักถึงสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญา แล้วส่งหนังสือสั่งการฉบับดังกล่าวให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๒๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา กรณีการจับกุมคดียาเสพติด

ผู้ร้อง นางสุนีย์ ต่างใจ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี

นางสุนีย์ ต่างใจ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๖ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๕๔/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๓๒ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑๑ ตำบลบ้านหมอ อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องกับพวกถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี เข้าจับกุมบริเวณหลังห้างสรรพสินค้าทวีกิจ สาขาสระบุรี โดยถูกกล่าวหาว่าร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้เพื่อจำหน่ายและจำหน่าย จำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ร้องไปตรวจค้นที่บ้านของผู้ร้อง แต่ไม่พบสิ่งผิดกฎหมายแต่อย่างใด จึงนำตัวผู้ร้องไปที่บ้านของนายประคอง ศรีธูป ซึ่งอยู่บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ ๗ ตำบลหนองขนาก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการตรวจค้นพบยาบ้าจำนวน ๑๔๘,๐๐๐ เม็ด จึงแจ้งข้อหาว่าร่วมกันมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี แล้วได้ทำร้ายร่างกายผู้ร้อง และบังคับให้ผู้ร้องลงชื่อรับสารภาพ ผู้ร้องกลัวจึงได้ลงชื่อรับสารภาพ

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมและขอให้ตรวจสอบในเรื่องดังกล่าว

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล นางสุนีย์ ต่างใจ

พยานเอกสาร
๑. หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๔๖
๒. สำเนาคำร้องขอฝากขังครั้งที่ ๑ คดีหมายเลขดำที่ พ.๕๔๘๘/๒๕๔๔ ศาลจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔
๓. สำเนาการตรวจร่างกายของนางสุนีย์ ต่างใจ จากสถานพยาบาลเรือนจำจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔
๔. หนังสือคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ที่ สม ๐๐๐๓/๒๓๔๑ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ขอเข้าพบนางสุนีย์ ต่างใจ

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล
๑. พันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์
๒. ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล

พยานเอกสาร
๑. หนังสือที่ สบ ๐๑๒๐(ส)/๗๒๒๓ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๔๖
๒. สำเนาบันทึกการตรวจค้น/จับกุม ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔
๓. สำเนาบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหานายอำนวย พิมพ์สุวรรณ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔
๔. สำเนาหมายจับของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ลำดับที่ ๑๔๑/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้มีโดยสรุป ดังนี้

ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง

๑. เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ คณะอนุกรรมการฯ ได้เข้าเยี่ยมและสอบถามผู้ร้องที่เรือนจำจังหวัดสระบุรี ได้ความว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมกลั่นแกล้ง โดยนำยาเสพติด (ยาบ้า) มายัดเยียดให้และตั้งข้อหาให้กับผู้ร้อง โดยในวันเกิดเหตุวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องพร้อมกับนายวิรัตน์ คงวุฒิ ได้ไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าทวีกิจ และนำเงินไปปล่อยกู้ให้กับนางสมหมาย หรือนางอึ่ง มาลัย เมื่อไปถึงลานจอดรถ ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนหนึ่งเข้าทำการตรวจค้นและจับกุมตัวผู้ร้อง และแจ้งข้อหาว่ามียาเสพติดประเภท ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย จากนั้นได้นำตัวผู้ร้องไปที่บ้านหลังหนึ่ง พบยาบ้าจำนวน ๑๕๒,๐๐๐ เม็ด จึงได้แจ้งข้อหาว่าร่วมกันครอบครองยาเสพติดให้โทษ แล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ในการควบคุมตัวผู้ร้องนั้น มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งได้ตบศีรษะ เตะ และกระทืบที่ลำตัวผู้ร้องหลายครั้ง และได้ใช้กระดาษหนังสือพิมพ์พับหลายชั้นตีที่ศีรษะ พร้อมทั้งขู่ว่าหากไม่ยอมรับสารภาพจะจับกุมมารดาของผู้ร้องด้วย เพื่อให้ผู้ร้องลงชื่อในเอกสารฉบับหนึ่ง แล้วนำผู้ร้องไปฝากขังที่เรือนจำจังหวัดสระบุรี สำหรับร่องรอยการทำร้ายร่างกายมีสำเนาบันทึกการตรวจร่างกายก่อนรับตัวเข้าเรือนจำของนางสุนีย์ ต่างใจ

โดยสถานพยาบาลเรือนจำจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ซึ่งลงความเห็นว่า ผู้ร้องศีรษะบวมโน มีอาการเหม่อลอยซึม

หลังจากนั้น ผู้ร้องได้ยืนยันต่อคณะอนุกรรมการฯ อีกครั้งหนึ่งในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ว่า ไม่เคยรู้จักกับนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ เป็นการส่วนตัว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจเชื่อมโยงเองว่า ผู้ร้องและนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ เป็นเครือข่ายยาบ้า

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกร้อง

๑. สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี ได้มีหนังสือ ที่ สบ ๐๑๒๐(ส)/๗๒๒๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๖ เรื่อง ขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสาร ความว่า ไม่พบประวัติการต้องโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติดของนางสุนีย์ ต่างใจ ความคืบหน้าของคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดสระบุรี ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๖๗/๒๕๔๖ และตามบันทึกการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี ได้ความว่า วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. นำโดยพันตำรวจเอกสุรชัย ควรเดชะคุปต์ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี ได้ร่วมกันทำการจับกุมตัวนายวิรัตน์ คงวุฒิ อายุ ๓๙ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๑๒ หมู่ ๑ ตำบลท่าเจ้าสนุก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา นางสุนีย์ ต่างใจ อายุ ๓๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ ๑๑ ตำบลบ้านหมอ อำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี และนายประคอง ศรีธูป อายุ ๕๘ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ ๗ ตำบลหนองขนาก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พร้อมด้วยของกลาง คือ

๑. ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) เม็ดสีส้มปนสีเขียว ลักษณะกลมแบน มีตัวอักษร wy ประทับบนเม็ดยา จำนวน ๒ มัด (สองมัด) มัดละประมาณ ๒,๐๐๐ เม็ด (สองพันเม็ด) รวมยาบ้ามีประมาณ ๔,๐๐๐ เม็ด (สี่พันเม็ด) ซึ่งยาบ้าดังกล่าวถูกห่อหุ้มด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกใสแบนมีหูหิ้ว มีตราประทับของห้างสรรพสินค้าโลตัส ประทับอยู่ข้างถุง

๒. ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) เม็ดสีส้มปนสีเขียว ลักษณะกลมแบน มีตัวอักษร wy ประทับบนเม็ดยา จำนวน ๗๔ มัด (เจ็ดสิบสี่มัด) มัดละประมาณ ๒,๐๐๐ เม็ด (สองพันเม็ด) รวมยาบ้ามีประมาณ ๑๔๘,๐๐๐ เม็ด (หนึ่งแสนสี่หมื่นแปดพันเม็ด) ซึ่งยาบ้าดังกล่าวบรรจุอยู่ในกล่องเหล็ก ขนาดกว้าง ๑๓ นิ้ว ยาว ๒๒ นิ้ว สูง ๑๒ นิ้ว โดยมีฝาปิด พร้อมล็อคด้วยกุญแจยี่ห้อโซโล

หมายเหตุ ยาบ้าจำนวน ๑ มัด ประกอบด้วย ยาบ้าเม็ดสีส้มปนสีเขียว บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกแบบปิดผนึกสีฟ้า จำนวน ๑๐ ถุง (สิบถุง) ถุงละประมาณ ๒๐๐ เม็ด รัดด้วยกันด้วยหนังยาง ห่อหุ้มด้วยกระดาษสา รัดด้วยหนังยาง ห่อหุ้มด้วยพลาสติกและพันทับด้วยเทปใสอีกชั้นหนึ่ง

ยาบ้าจำนวน ๑ ถุง จะมียาบ้าเม็ดสีเขียวปะปนอยู่ถุงละ ๒ เม็ด

๓. เงินสด จำนวน ๑๒๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนสองหมื่นบาท) ซึ่งได้ถ่ายเอกสารลงบันทึกประจำวันไว้แล้วที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี ข้อที่ ๑ เวลา ๐๙.๐๐ น. ลงวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ และได้นำเงินดังกล่าวบรรจุไว้ในถุงพลาสติกใสแบบมีหูหิ้ว

๔. เงินสด จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาท)

๕. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้ออีริคสัน รุ่น T ๒๙ S หมายเลข ๐๙-๘๐๕๖๓๙๓ ซึ่งเป็นโทรศัพท์มือถือของนางสุนีย์ ต่างใจ จำนวน ๑ เครื่อง

๖. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย หมายเลข ๐๑-๒๕๖๔๕๖๔ ซึ่งเป็นของนายวิรัตน์ คงวุฒิ จำนวน ๑ เครื่อง

๗. อาวุธปืนออโตเมติก ขนาด ๙ มม. ยี่ห้อบราวเซอร์ รุ่น ๙๐ DA จำนวน ๑ กระบอก

๘. ซองบรรจุกระสุนปืนอาวุธปืนดังกล่าว จำนวน ๑ อัน

๙. เครื่องกระสุนปืน ขนาด ๙ มม. บรรจุอยู่ในซองบรรจุกระสุนปืนตามของกลางลำดับที่ ๘ จำนวน ๕ นัด

๑๐. รถยนต์กระบะสองตอน ยี่ห้อมิตซูบิชิ สตาร์ด้า สีเทา-เขียว หมายเลขทะเบียน ภบ ๙๐๔๙ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑ คัน

๑๑. กระเป๋าถือหนังสีดำ จำนวน ๑ ใบ

๑๒. กล่องเหล็กมีฝาปิดขนาดกว้าง ๑๓ นิ้ว ยาว ๒๒ นิ้ว สูง ๑๒ นิ้ว ๑ ใบ

๑๓. กุญแจ ยี่ห้อโซโล พร้อมด้วยลูกกุญแจ จำนวน ๑ ชุด

ทั้งนี้ ได้มีการกล่าวหาว่านายวิรัตน์ คงวุฒิ ร่วมกันจำหน่ายและมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย และพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันควร

นางสุนีย์ ต่างใจ ร่วมกันจำหน่ายและมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย

นายประคอง ศรีธูป ร่วมกันมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย

นายวิรัตน์ คงวุฒิ ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาว่าร่วมกันจำหน่ายและมีไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย และรับสารภาพในข้อกล่าวหาพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุอันควร ส่วนนางสุนีย์ ต่างใจ และนายประคอง ศรีธูป ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา โดยยาบ้าจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด ได้จากการล่อซื้อ และนางสุนีย์ ต่างใจ รับว่ายาบ้าจำนวน ๑๔๘,๐๐๐ เม็ด ที่ค้นได้จากบ้านนายประคอง ศรีธูป นั้น มีนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ อยู่บ้านเลขที่ ๓๐ หมู่ ๙ ตำบลท่าเจ้าสนุก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นคนนำมามอบให้จำหน่าย

เหตุเกิดบริเวณลาดจอดรถห้างสรรพสินค้าทวีกิจคอมเพล็ก ตำบลปากเพรียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ต่อเนื่อง บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ ๗ ตำบลหนองขนาก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น.

เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ พันตำรวจเอกพลังสฤษฎ์ เพ็ชรสดศิลป์ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ได้ออกหมายจับนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ ในข้อหาร่วมกันมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย เมื่อนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ รับทราบข้อกล่าวหาดังกล่าวแล้ว ได้ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ส่วนรายละเอียดตามหมายจับนั้น ผู้ร้องรับว่ายาบ้าจำนวน ๑๔๘,๐๐๐ เม็ด ที่พบที่บ้านนายประคองฯ นั้น นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ เป็นคนนำมามอบให้จำหน่าย

๒. พันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน ที่ลงนามโดยพันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์ มีใจความดังนี้

"ในประเด็นคดีจากคำร้องของนางสุนีย์ ต่างใจ ข้าพเจ้าเคยให้การในชั้นศาลแล้ว นางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้ค้ารายใหญ่ที่ลำเลียงยามาจากภาคเหนือ ข้าพเจ้าเห็นว่าการร้องเรียนจากสระบุรี เนื่องจากข้าพเจ้าได้จับกุมตำรวจ ๒ นาย ยศร้อยตำรวจโท และดาบตำรวจที่ค้ายาเสพติดและจำคุกอยู่ ตำรวจสองนายนี้จะยุแหย่ให้ผู้ค้ายาที่ถูกจับกุมร้องเรียนเพื่อหวังผลในการฎีกา ข้าพเจ้าจับผู้ค้ารายใหญ่ทั้งสิ้น ในการต่อสู้ชั้นศาลผู้ค้าเหล่านี้ได้ต่อสู้ในชั้นศาลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมทำร้ายร่างกาย ข้าพเจ้าจึงเสนอแนะให้กสม.นำคำเบิกความในชั้นศาลมาพิจารณาจะเป็นการดีกว่า

ผู้ค้ารายนี้เป็นเครือข่ายจากพระนครศรีอยุธยา ที่เคยถูกจับที่ตำบลแม่พริกหลายแสนเม็ด และเครือข่ายจะส่งเงินไปช่วยเหลือคดีที่แม่พริก โดยนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้คุมการตลาด แต่ไม่รู้จักผู้ผลิตยาโดยตรง นางสุนีย์ ต่างใจ ได้เชื่อมต่อกับนายวิรัตน์ คงวุฒิ เพื่อนำยามาขายด้าน อ.พระพุทธบาท

วันเวลาเกิดเหตุ ได้ล่อซื้อยาจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด และขยายผลไปพระนครศรีอยุธยา ๗๔๘,๐๐๐ เม็ด ในการจับกุมได้วางแผนอย่างดี เป็นการล่อซื้อปกติ ไม่มีการละเมิดหรือทำร้ายร่างกายแต่อย่างใด เพราะผู้ค้าเชื่อมั่นในตัวผู้ล่อซื้อ ในการให้การชั้นสอบสวน นางสุนีย์ ต่างใจ ให้การโดยละเอียดเพราะสำนึกผิด และต้องการให้ศาลเห็นใจเขาสายลับล่อซื้อไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นใคร

เงินล่อซื้อ บางครั้งใช้เงินส่วนตัว หรือเงินยืมจากราชการ บางครั้งประสานกับหลายหน่วยงานและเคยใช้เงินจำนวนหลายล้าน แต่การใช้เงินของใครมิใช่สาระสำคัญ

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ไม่มีใครอยากจับกุมคนไปขังคุกนานหลายสิบปี หรือประหารชีวิต แต่ที่จับกุมมาล้วนแต่จับไม่ผิดตัว เวลา ๓ ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าจับคดียาเสพติดจำนวน ๓ ล้านเม็ด บางวันจับมากกว่ารายเดียว เมื่อศาลฎีกาตัดสินแล้ว ผู้ค้าเหล่านี้ก็จะยุติการร้องเรียน

คดีนางสุนีย์ ต่างใจ เนื่องจากสงสารแม่กับลูก จึงยอมรับสารภาพอย่างง่ายดาย สามารถประสานงานกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือร่วมกันขยายผล โดยที่ข้าพเจ้ามิได้ทำร้ายร่างกายหรือยึดทรัพย์สินแต่อย่างใด การที่มีสภาพร่างกายเหมือนถูกทำร้ายก่อนเข้าเรือนจำ ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าคิดว่ากรณีนายวิรัตน์ คงวุฒิ น่าสนใจกว่า

ระยะเวลาการจับกุมที่ห้างสรรพสินค้าไปถึงเวลาส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวน ข้าพเจ้าจำระยะเวลาไม่ได้ ขอให้ยึดถือตามบันทึกการจับกุม

สายข่าวได้รายงานโดยสืบสวนมานานและขึ้นบัญชีดำ ในเบื้องต้นข้าพเจ้าไม่สนใจนางสุนีย์ ต่างใจ แต่สนใจบุคคลที่อยู่เหนือไป การจับกุมขยายผลได้กระทำอย่างต่อเนื่อง โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

นางสุนีย์ ต่างใจ ได้ขยายผลถึงนายประคอง ศรีธูป ทันที โดยนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้นำชี้ ถือเป็นเหตุซึ่งหน้า

สภาพบาดแผลในเรือนจำออกหนังสือรับรองบาดแผล ข้าพเจ้าคิดว่าเรือนจำสระบุรีสามารถทำได้

ข้าพเจ้าจำจำนวนคดียาเสพติดที่เรือนจำไม่ได้ แต่มากกว่า ๒๐ เรื่องแน่นอน ส่วนคดีจะขึ้นสู่ศาลฎีกากี่เรื่อง เพราะไม่ได้ตามผล แต่ข้าพเจ้าจะระมัดระวังตัวให้มากที่สุด ในการกล่าวสิ่งใดที่อาจส่งผลต่อการนำหลักฐานไปสู่การพิจารณาของศาลในชั้นอุทธรณ์หรือฎีกา

ข้าพเจ้าต้องการจับกุมผู้ค้าและยาเสพติดออกจากสังคม

ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า ในชุดจับกุมมีเจ้าหน้าที่ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดร่วมด้วยหรือไม่ จำไม่ได้ว่าเคยใช้บัตรป้องกันและปราบปรามยาเสพติดหรือไม่ ผู้เข้าชื่อร่วมจับกุมล้วนมีส่วนร่วมในการทำงาน โดยอาจเกี่ยวข้อง เช่น ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล และการลงชื่อเจ้าตัวต้องลงชื่อด้วยตนเอง ลายมือชื่อของร้อยตำรวจโทฤทธิรงค์ โชติกลาง ก็ต้องเป็นของเขาเอง บันทึกการจับกุมจะไม่มีการลงชื่อแทนกัน ถ้ามีการลงชื่อแทนจะด้วยเหตุผลใดข้าพเจ้าไม่ทราบ

กรณีนายอุทัย บุญน้อม ซึ่งถูกทำร้ายร่างกายเช่นกัน ข้าพเจ้ายืนยันว่า ได้ใช้ความนิ่มนวลในการจับกุมผู้ต้องหา ทั้งรายนางสุนีย์และนายอุทัย จึงได้ผลดีเกินคาด ส่วนจะมีลูกน้องคนใดกระทำการนอกเหนือการควบคุมหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ

หญิงซึ่งถูกจับขณะมีการจับกุมนายอุทัย บุญน้อม ได้อ้างว่าถูกละเมิดทางเพศ และถูกกดบัตร A.T.M. ได้มีการร้องเรียนหลายหน่วยงาน ข้าพเจ้าได้ชี้แจงและผลการสอบสวนก็ไม่พบว่ามีการกระทำตามที่กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าได้สืบหาตามที่ผู้ร้องกล่าวหา ก็ไม่พบทรัพย์สินตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง โดยที่ข้าพเจ้าได้พยายามสืบหาว่าลูกน้องคนใดกระทำการดังกล่าว แต่ก็ไม่พบการกระทำดังกล่าว ข้าพเจ้าได้ยึดทรัพย์เกี่ยวกับผู้ร้องรายนี้หลายรายการ

การกล่าวหาว่าล่วงละเมิดทางเพศ ก็ได้สืบพฤติกรรมลูกน้องก็ไม่พบ เข้าใจว่าเป็นการกล่าวหา เพื่อเบนประเด็นปัญหา การโยกย้ายชุดปฏิบัติงาน เป็นการปรับเปลี่ยนตามการย้ายของผู้บังคับบัญชา ปกติถ้าทำงานร่วมกันดี จะไม่มีการโยกย้าย แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งการ

รายนายอุทัย บุญน้อม ที่ร้องเรียนนี้ เข้าใจว่า เพื่อนำต่อสู้ในชั้นศาลร้องเรียนแก้เกี้ยว หวังผลคดีและต้องการกลั่นแกล้งตำรวจ เพื่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในการทำงาน นายอุทัย บุญน้อม เป็นผู้ค้ารายใหญ่และสำคัญของจังหวัดสระบุรี หลังจับกุมคนเหล่านี้ การค้ายาก็ลดลง นายอุทัย บุญน้อม อยู่ในบัญชีผู้ค้ารายสำคัญในพื้นที่เสาไห้ สระบุรี หนองแค ที่ตำรวจต้องการตัว แต่เป็นคนมีอิทธิพล มีเงินทอง สามารถใช้ลูกผู้มีอิทธิพลทางการเมืองในท้องที่เป็นเครือข่ายค้ายาให้กับตนเอง และส่งยาให้กับผู้ใหญ่บ้านหลายราย

สาเหตุที่การค้ายาลดลงภายหลังการจับกุมนายอุทัย บุญน้อม เพราะผู้ค้ารายย่อยไม่สามารถหาซื้อยาได้ จึงเชื่อว่านายอุทัย บุญน้อม เป็นผู้ค้ายารายสำคัญ เงินล่อซื้อโดยปกติใช้เงินของทางราชการและลงบันทึกไว้ก่อน เป็นการเตรียมตัวก่อนการล่อซื้อ ถ้าเงินไม่มากนักตามแต่ละงบประมาณของแต่ละจังหวัด จะกระทำเตรียมการได้รวดเร็ว แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชาอยู่พร้อมหรือไม่

การสืบค้นตามหาตัวนายอุทัย บุญน้อม จะมีเลข ๑๓ หลัก ในบัญชีผู้ค้า และมั่นใจว่าค้ายา แต่ไม่มีหลักฐานที่จะมัดตัวในชั้นศาล จึงไม่ได้เข้าจับ ต้องล่อซื้อให้มียาเสพติดเป็นของกลาง

ในช่วงสงครามยาเสพติด ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานนี้เพราะสงสารแม่ที่ลูกต้องเป็นเหยื่อยาเสพติด หลังจากนั้นก็ได้ทำเรื่องโจรขโมยรถ ซึ่งข้าพเจ้ารับประกันว่า ไม่เคยจับผิดตัว”

๓. ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล หัวหน้างานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยานที่ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล ได้ลงนามไว้ มีใจความดังนี้

“ข้าพเจ้าอยู่ในชุดจับกุม นางสุนีย์ ต่างใจ นายอุทัย บุญน้อม ไม่ได้อยู่ในชุดสืบสวน แต่ไปร่วมจับกุม โดยได้รับคำสั่งจากร้อยตำรวจเอกชนะ สันติพนารักษ์ ให้มารวมกำลังไปจับกุมที่เขตหนองแค แบ่ง

กำลังไปซุ่มในที่เกิดเหตุ จำได้ว่าแบ่งเป็นกี่ชุด จำไม่ได้ว่าใครเป็นคนให้สัญญาณในการจับกุม ข้าพเจ้าเข้าจับกุมกลุ่มนายอุทัย บุญน้อม ได้หลายคน แต่เพราะไม่ได้เป็นพยาน ศาลจึงไม่ได้ใส่ใจ จับกุมนายอุทัย บุญน้อม แล้วไปทำบันทึกจับกุมที่ห้องสืบสวน แล้วจึงไปส่งพนักงานสอบสวนที่เกิดเหตุ แต่หากจับกุมที่ใกล้สถานีตำรวจภูธรใด จะทำบันทึกที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอนั้นเลย

ของกลางได้นำส่งพนักงานสอบสวนจำไม่ได้ว่าจำนวนเท่าใด คณะอนุกรรมการฯ ให้ดูบันทึกจับกุม การลงชื่อจะลงไม่พร้อมกัน สิบตำรวจตรีหญิงปาริชาติ บุษสระเกษ เป็นผู้ทำบันทึกจับกุม ไม่มีการปลอมลงชื่อ จะลงชื่อกันด้วยตนเอง ถ้าไม่อยู่จะเรียกให้มาลงชื่อภายหลัง ไม่มีการลงชื่อแทน การจับกุมได้ร่วมวางแผนประมาณ ๑๐ กว่าคน นายอุทัย บุญน้อม ข้าพเจ้าจำไม่ได้ การจับกุมเป็นทีมงาน ทำพร้อมกันตั้งแต่ต้นจนจบ แต่งานนี้ข้าพเจ้าไปทำงานอื่นมาก่อน ง่วงจึงหลับไป ในช่วงการควบคุมตัวอยู่ที่โรงพัก หรือสอบสวนเสร็จแล้วจะแจ้งให้พบญาติได้ จำไม่ได้ว่าผู้ต้องหาประสงค์จะพบญาติหรือไม่ จำไม่ได้ว่าใครเป็นผู้นำส่ง พนักงานสอบสวนตอนทำแผนถ่ายรูปข้าพเจ้าไม่ได้ไป ข้าพเจ้าจำไม่ได้ เพราะมีหลายเรื่องต้องอ่านสำนวนการสืบในชั้นศาล

กรณีนางสุนีย์ ต่างใจ ทราบว่าเดิมเป็นแฟนตำรวจไปปล้นฆ่า ต่อมาได้กับสามีคนใหม่ ที่เป็นผู้ค้ายาบ้ารับยาจากรายใหญ่มาอีกต่อหนึ่ง เดิมนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้ค้ารายย่อย แต่พอได้กับนายวิรัตน์ คงวุฒิ ก็เริ่มขยายฐานจากลูกค้าเดิม ที่มีอยู่ก่อน ล่อซื้อจับของกลางได้ที่ตัวจำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด จำนวน ๒ มัด มัดละ ๖,๐๐๐ บาท รวม ๑-๒ แสนบาท สามารถใช้งบจากจังหวัดได้ มีพันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์ เป็นผู้ทำเรื่องใช้เงินล่อซื้อ โดยอาจใช้งบของจังหวัด ยืมได้ถึง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ห้าล้านบาทถ้วน) ถ้าไม่ใกล้ชิดนายต้องใช้เวลาประสานงาน ๒ ชั่วโมง ให้ทำเรื่องขออนุมัติ เสร็จภารกิจต้องส่งคืนภายใน ๑๐ วัน

กระบวนการอนุมัติเงินล่อซื้อ แล้วแต่เทคนิคการประสาน แต่ต้องมีนายตำรวจสัญญาบัตรรับผิดชอบ อุปสรรคในการเบิกขอเงินสำรองได้เก้าแสนไม่มีอุปสรรคใดๆ

ข้อมูลการค้ายาของนางสุนีย์ ต่างใจ มีอยู่ก่อน แต่ที่ทำจะใช้วิธีการล่อซื้อแล้วขยายผล การนำตัวบันทึกปากคำใช้เวลาประมาณชั่วโมงกว่าจากท้องที่ที่เกิดเหตุ แล้วไปขยายผลนำไปเอาของกลางใช้เวลาหลายชั่วโมงก่อนส่ง ใช้เวลาในวันเดียวจับที่ห้างทวีกิจประมาณ ๑๐ โมง ส่งพนักงานสอบสวนประมาณ ๕-๖ โมงเย็น เพราะต้องใช้เวลาทำบันทึกจับกุมทีเดียวเลย ถ้ามีบาดเจ็บอะไรก็จะเขียนไว้ในบันทึกจับกุม และส่งโรงพยาบาลตรวจ เป็นวิธีป้องกันตัวจากการถูกร้องเรียน เพราะผู้ต้องหาจะทำร้ายตนเองเพื่อบอกว่าตำรวจทำร้าย

กรณีนายอุทัย บุญน้อม ไม่มีบาดแผลปรากฏ รวมทั้งนางสุนีย์ ต่างใจ ด้วย ตลอดเวลาการควบคุมจนถึงส่งพนักงานสอบสวน ไม่ทราบว่าเรือนจำตรวจบาดแผลหรือไม่ แต่ที่ทราบมีการตรวจ ถ้าปรากฏว่ามีบาดแผล ต้องแจ้งพนักงานสอบสวน มิได้แจ้งมาที่ข้าพเจ้า และพนักงานสอบสวนจะมาสอบข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่เคยมีเหตุทะเลาะกับนางสุนีย์ ต่างใจ มาก่อน

สายลับกรณีนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาบ้ามาก่อน แล้วกลับใจมาเป็นสายลับให้ข้าพเจ้า แต่ไม่ขอบอกว่าใช่นายสมหมายหรือไม่ จำไม่ได้ว่าได้เดินทางไปบ้านนางสุนีย์ ต่างใจ หรือไม่ แต่นางสุนีย์ ต่างใจ ให้การว่ามียาเสพติดอยู่ที่อยุธยา เพราะบ้านหมอกับอยุธยาอยู่ใกล้กัน เดินทางไปตั้งแต่รับสารภาพ (ก่อนเที่ยง) โดยบอกไปท้องที่ที่อยุธยา นางสุนีย์ ต่างใจ บอกว่าไม่มีคนอยู่แต่เมื่อไปถึงมีคนเฝ้าอยู่ โดยแวะรับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยุธยา บ้านดังกล่าวเป็นบ้านนายวิรัตน์ คงวุฒิ เป็นสวนผลไม้ พบของกลางที่บ้านหลังนั้น รองหัวหน้าชุดจับกุมนำของกลางกลับมาด้วย ไม่ได้ทิ้งไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ จำไม่ได้ว่า

วันนั้นมีเจ้าหน้าที่สายใดถ่ายภาพประกอบการทำแผนหรือไม่ นางสุนีย์ ต่างใจ ใช้เวลาไม่นานในการรับสารภาพโดยใช้วิธีการเกลี้ยกล่อม

เวลาจับกุมต้องค้นตัวผู้ต้องหาด้วย หากไม่มีตำรวจหญิงจะใช้ชาวบ้านที่เป็นผู้หญิงช่วยค้นตัว เพราะระเบียบกำหนดไว้ว่าห้ามตำรวจค้น จะต้องให้ผู้หญิงค้น

เรื่องที่ผู้ต้องหายอมนำไปหาของกลางเพิ่ม ทั้งที่เป็นการเพิ่มโทษตัว เพราะข้าพเจ้าอ้างกฎหมายที่บอกว่าถ้าพาไปหาของกลางเพิ่มศาลจะลดโทษ นางสุนีย์ ต่างใจ จึงยอมนำไปหาของกลางเพิ่มเติม

สายลับจะเป็นพวกที่คลุกคลีอยู่ในแวดวงยาเสพติด หากสายลับข้าพเจ้าทำผิดเสียเอง ข้าพเจ้าจะให้ชุดสืบสวนอื่นเข้าจับกุม เงินรางวัลที่จะให้ คือ เม็ดละ ๓ บาท แต่ไม่เกินสองแสนบาท โดยแบ่งเป็นเงินของสายลับส่วนหนึ่ง โดยมากจะช่วยสายลับในกรณีการช่วยเหลือเรื่องใบขับขี่ เรื่องเล็กๆน้อยๆมากกว่า การตรวจสอบไม่มีการกลั่นแกล้งของสายลับ คือ ต้องไปดูสายลับล่อซื้อด้วย เพราะมีกรณีการหลอกเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยสายลับเยอะเหมือนกัน

ข้าพเจ้าถูกร้องเรียนในปี ๒๕๔๗ จำนวน ๑๓ เรื่อง ร้องเพื่อให้ยุติธรรมการจับกุมบ้าง ร้องเพื่อกลั่นแกล้งเวลาถูกจับกุมแล้ว”

๔. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ได้ยื่นคำร้องขอฝากขังครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ต่อศาลจังหวัดสระบุรี ในคดีหมายเลขดำที่ พ.๕๔๘๘/๒๕๔๔

ต่อมาพนักงานอัยการจังหวัดสระบุรีได้ยื่นฟ้องนางสุนีย์ ต่างใจ กับพวก ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๖๗/๒๕๔๕ ต่อศาลจังหวัดสระบุรี และศาลจังหวัดสระบุรีได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ ๔๕๑๘/๒๕๔๖ จำคุกผู้ร้องตลอดชีวิต ขณะนี้ผู้ร้องถูกจำคุกที่ทัณฑสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการฯได้พิจารณาแล้ว มีความเห็นเป็น ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สร้างพยานหลักฐานเท็จเพื่อจับกุมผู้ร้องหรือไม่

จากการสอบถามผู้ร้องที่เรือนจำจังหวัดสระบุรี ได้ความว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม ยัดยาเสพติด (ยาบ้า) และตั้งข้อหาให้กับผู้ร้อง โดยในวันเกิดเหตุวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องกับนายวิรัตน์ คงวุฒิ ได้ไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้าทวีกิจ และนำเงินไปปล่อยกู้ให้กับนางสมหมาย หรือนางอึ่ง มาลัย เมื่อไปถึงลานจอดรถ ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนหนึ่งเข้าตรวจค้นและจับกุมตัวผู้ร้อง แล้วแจ้งข้อหาว่ามียาเสพติดประเภท ๑ (ยาบ้า) จำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย จากนั้นได้นำตัวผู้ร้องไปที่บ้านหลังหนึ่ง พบยาบ้าจำนวน ๑๔๘,๐๐๐ เม็ด จึงได้แจ้งข้อหาว่าร่วมกันครอบครองยาเสพติดให้โทษ ซึ่งเป็นประเด็นที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวหาว่าผู้ร้องกระทำความผิด แต่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าไม่ได้กระทำความผิด แต่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยัดยาบ้าของกลางให้ และพยายามเชื่อมโยงให้เป็นเครือข่ายการค้ายาเสพติดกลุ่มของนายอำนวย พิมพ์สุวรรณ ทั้งที่นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ กับผู้ร้อง ไม่เคยรู้จักกันมา

อย่างไรก็ตาม กรณีนี้ได้มีการต่อสู้คดีในประเด็นเดียวกันในชั้นการพิจารณาของศาลยุติธรรมอยู่ก่อนที่จะร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการฯ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

ประเด็นที่สอง ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายขณะที่ผู้ร้องอยู่ในความควบคุม ก่อนนำตัวไปฝากขังที่เรือนจำจังหวัดสระบุรี หรือไม่

ในการตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้ร้องยืนยันว่า ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมทำร้ายร่างกายโดยการตีศีรษะ เตะ กระทืบที่ลำตัว และข่มขู่ว่าจะจับกุมมารดาของผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องจำต้องยอมรับสารภาพ ทั้งนี้ได้มีหลักฐานสำเนาการตรวจร่างกายของนางสุนีย์ ต่างใจ จากสถานพยาบาลเรือนจำจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ระบุว่า ผู้ต้องขัง (นางสุนีย์ ต่างใจ) มีอาการซึม เหม่อลอย บริเวณกลางศีรษะบวมโน ไม่มีไข้ จึงเชื่อได้ว่าผู้ร้องถูกทำร้ายร่างกายในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

แต่จากการที่คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้เข้าพบผู้ร้องเพื่อรับฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ผู้ร้องไม่ประสงค์ที่จะให้คณะอนุกรรมการฯตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ คณะอนุกรรมการฯ จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ครั้งที่ ๓๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการฯได้พิจารณามีมติให้ยุติเรื่อง ตามความประสงค์ของผู้ร้อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการฯมีมติเห็นชอบให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ และได้มีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในประเด็นสิทธิผู้ต้องขังต่อกระทรวงยุติธรรม ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกระทรวงยุติธรรม

๑. ในกรณีที่เรือนจำพบว่าผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย หรือได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ให้ดำเนินการเพื่อให้แพทย์ตรวจรักษาและออกใบรับรองแพทย์ให้แก่ผู้ต้องขัง และหากผู้ต้องขังจำต้องได้รับการรักษาทางการแพทย์ ให้แพทย์ดำเนินการในทันที

๒. ในกรณีที่เรือนจำพบว่าผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ให้เรือนจำทำบันทึกอาการเจ็บป่วย หรือการได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้ต้องขัง และให้เรือนจำแห่งนั้นส่งข้อมูลให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เพื่อดำเนินการสอบสวนสาเหตุแห่งการได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจนั้นต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๓๐/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการจับกุมในคดียาเสพติด

ผู้ร้อง นายอุทัย บุญน้อม กับพวก

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดสืบสวนจังหวัดสระบุรี

นายอุทัย บุญน้อม ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๖ ตามเลขรับคำร้องที่ ๓๔๗/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องอายุ ๓๗ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๕ หมู่ที่ ๔ ตำบลเมืองเก่า อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องได้ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้าซิตี้ สีแดง หมายเลขทะเบียน บท ๗๗๘๒ สระบุรี มีนางสาวอัมพร คชบาง นั่งไปด้วย เพื่อไปอำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี เมื่อผู้ร้องได้ขับรถยนต์ไปถึงบริเวณด้านหน้าหินกองเซียงกง ได้มีชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งใช้อาวุธปืนจี้บังคับให้ผู้ร้องและนางสาวอัมพร คชบาง ลงจากรถยนต์และให้ผู้ร้องขึ้นรถยนต์กระบะพร้อมทั้งใส่กุญแจมือไขว้หลัง และปิดตาผู้ร้องด้วยกระดาษกาว ส่วนนางสาวอัมพร คชบาง ได้ไปรถยนต์อีกคันหนึ่ง หลังจากนั้นชายฉกรรจ์ได้พาผู้ร้องไปที่เซฟเฮ้าส์แล้วได้ใช้ไม้ตี และเตะที่ท้องของผู้ร้อง พร้อมกับขู่บังคับให้ผู้ร้องไปซื้อยาบ้า มิฉะนั้นจะฆ่าทิ้งเสีย ผู้ร้องจึงยินยอมทำตาม

ต่อมาผู้ร้องเห็นนางสาวอัมพร คชบาง และบุคคลอื่นอีก คือ นายต้นและนายตั้ม นั่งอยู่ที่รถยนต์คันที่ผู้ร้องขับมา กลุ่มชายดังกล่าวได้เอากระเป๋าเงินรวมทั้งทรัพย์สินของผู้ร้องและของนางสาวอัมพร คชบาง ไป หลังจากนั้นจึงนำผู้ร้องกับพวกไปที่บริเวณทางเข้านิคมอุตสาหกรรมบางแค แล้วให้ยืนถือห่อกระดาษ และได้ถ่ายภาพเก็บไว้ โดยขู่ว่าหากผู้ร้องไม่ทำตามจะฆ่าเสีย ต่อจากนั้นได้นำผู้ร้องกับพวกไปที่หลังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี กลุ่มชายดังกล่าวได้แกะห่อกระดาษเอายาบ้าออกมาวางด้านหน้าผู้ร้องกับพวกแล้วถ่ายรูป จากนั้นจึงนำผู้ร้องกับพวกไปส่งที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอหินกอง ซึ่งในขณะเกิดเหตุนั้นกลุ่มชายฉกรรจ์ดังกล่าวได้กระทำอนาจารนางสาวอัมพร คชบาง อีกด้วย

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ พันตำรวจโทเพิ่มเกียรติ สุริยวงศ์ ได้เรียกตัวผู้ร้องไปสอบสวนและ

แจ้งข้อหาผู้ร้องกับพวกว่ามียาเสพติดไว้เพื่อจำหน่าย ผู้ร้องได้ปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและถูกดำเนินคดี

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ตรวจสอบการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องทั้งหมดเพื่อดำเนินคดี

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล
๑. นายอุทัย บุญน้อม
๒. นายธนพัฒน์ เดชะราช
๓. นายกฤษดา ถนอมพิชัย
๔. นางสาวอัมพร คชบาง
๕. นางสุนีย์ ต่างใจ

พยานเอกสาร
๑. หนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕
๒. บันทึกคำให้การ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖
๓. สำเนาการตรวจร่างกายของนายอุทัย บุญน้อม จากสถานพยาบาลเรือนจำจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕
๔. หนังสือธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุดบรรทัด ที่ ภก๒.สบ.ส ๒๐๙๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๖ เรื่อง เทปบันทึกภาพการเบิกเงินจากตู้เอทีเอ็ม

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล
๑. พันตำรวจโทเพิ่มเกียรติ สุริยวงค์
๒. พันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์
๓. ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล
๔. ดาบตำรวจณัฐพงศ์ สุทธิสาโรจน์

พยานเอกสาร
๑. สำเนาบันทึกการตรวจค้น/จับกุม ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕
๒. สำเนาบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองแค (สาขาหินกอง) ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕
๓. สำเนาบันทึกคำให้การของผู้ร้องและพยาน รวม ๒ ราย

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังมีโดยสรุป ดังนี้

ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง

เมื่อวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ คณะอนุกรรมการฯ ได้เข้าเยี่ยมและสอบถามผู้ร้องที่เรือนจำจังหวัด

สระบุรี ได้ความว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมยัดยาเสพติด (ยาบ้า) และตั้งข้อหาให้กับผู้ร้อง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจระบุว่า ได้มีการออกหาข่าวและทราบเบาะแสว่า ผู้ร้องมีพฤติการณ์ค้ายาเสพติดมาเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ในวันเกิดเหตุ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องถูกจับกุมในเวลา ๑๔.๓๐ น. และในชั้นจับกุมผู้ร้องให้การรับสารภาพ แต่จากเอกสารของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ระบุว่าผู้ร้องถูกนำตัวมาสอบสวนในเวลา ๐๐.๑๐ น. ของวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ ซึ่งก่อนที่ผู้ร้องจะถูกนำตัวมาที่สถานีตำรวจนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจได้นำตัวผู้ร้องไปที่เซฟเฮ้าส์ ทำร้ายร่างกาย ข่มขู่ ทำอนาจารนางสาวอัมพร คชบาง และปล้นทรัพย์ของผู้ร้องเพื่อให้ผู้ร้องรับสารภาพ โดยทรัพย์ของผู้ร้องที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมปล้นไปมีรายการ ดังนี้

๑. บัตรประชาชน
๒. ใบขับขี่รถยนต์ชนิดที่ ๒ ทุกประเภท
๓. ใบขับขี่รถจักรยานยนต์ตลอดชีพ
๔. ใบผู้เสียภาษีอากร
๕. บัตรประกันสุขภาพทั่วหน้า
๖. เงินสด ๓,๐๐๐ บาท
๗. กระเป๋าสตางค์
๘. นาฬิกาข้อมือ
๙. บัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (A.T.M.) ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาสระบุรี
๑๐. บัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ(A.T.M.) ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุดบรรทัด
๑๑. บัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ(A.T.M.) ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาพระพุทธบาท
๑๒. รถยนต์ตู้ ยี่ห้อโตโยต้า หมายเลขทะเบียน นค 860 นครราชสีมา

ส่วนทรัพย์สินของนางสาวอัมพร คชบาง ที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมปล้นไปมีรายการ ดังนี้

๑. เงินสด ๑,๐๐๐ บาท
๒. บัตรประชาชน
๓. ใบขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคล
๔. แหวนเพชร ๒ วง
๕. สร้อยคอทองคำหนัก ๓ บาท พร้อมพระเลี่ยมทอง
๖. สร้อยข้อมือทองคำหนัก ๕ บาท
๗. นาฬิกาข้อมือ

เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวได้นำบัตรเบิกเงินสดอัตโนมัติ (A.T.M.) ที่ยึดไป ไปเบิกถอนเงินสดตามรายการที่ผู้ร้องได้แจ้งรายละเอียดแก่คณะอนุกรรมการฯไปแล้ว จึงขอให้คณะอนุกรรมการฯขอข้อมูลเทปบันทึกภาพจากธนาคารเจ้าของบัตรดังกล่าว เพื่อเป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาด้วย

คณะอนุกรรมการฯ จึงได้มีหนังสือคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ที่ สม ๐๐๐๓/๑๖๔๙ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๖ ขอเทปบันทึกภาพการเบิกเงินจากตู้เอทีเอ็มในบัญชีของผู้ร้องหมายเลขบัญชี ๕๖๐-๐-๑๐๙๔๔-๐ เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ ไปยังผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุดบรรทัด ซึ่งผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุดบรรทัด ได้มีหนังสือที่ ภก ๒.สบ.ส

๒๐๙๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๖ แจ้งว่า เทปบันทึกภาพในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ นั้น ธนาคารฯได้ลบข้อมูลในเทปแล้ว เนื่องจากระบบบันทึกเทปของธนาคารฯ จะมีการหมุนเวียนม้วนเทปมาใช้บันทึกใหม่ทุกรอบ ๙๐ วัน ธนาคารฯจึงไม่มีข้อมูลเทปภาพเหตุการณ์ในวันดังกล่าว

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกร้อง

๑. จากสำเนาบันทึกการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี ได้ความว่า วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๔.๓๐ น. นำโดยพันตำรวจตรีชนะ สันติพนารักษ์ สารวัตรสอบสวนสถานีตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี ได้ร่วมกันทำการจับกุมตัวนายอุทัย บุญน้อม หรือแดง อายุ ๓๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๕ หมู่ ๔ ตำบลเมืองเก่า อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี นางสาวอัมพร คชบาง หรือปุ๊ อายุ ๓๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๒๓/๑ หมู่ ๘ ตำบลพระพุทธบาท อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี นายกฤษดา ถนอมพิชัย อายุ ๒๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๔๐/๒ หมู่ ๘ ตำบลห้วยทราย อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี นายธนพัฒน์ เดชะราช อายุ ๒๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๒๑/๗ ถนนเศรษฐบำรุง ตำบลหนองแค อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี พร้อมด้วยของกลาง คือ

๑. ยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) เม็ดสีส้มปนสีเขียว ลักษณะกลมแบน มีตัวอักษร wy ประทับบนเม็ดยา จำนวน ๑ มัด (หนึ่งมัด) ประมาณ ๒,๐๐๐ เม็ด (สองพันเม็ด) โดยยาบ้า ๑ มัด ประกอบด้วยยาบ้าเม็ดสีส้มปนสีเขียว บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกแบบปิดผนึกสีฟ้า จำนวน ๑๐ ถุง (สิบถุง) ถุงละประมาณ ๒๐๐ เม็ด (สองร้อยเม็ด) รัดรวมด้วยหนังยาง ห่อหุ้มด้วยกระดาษสาบรรจุในถุงพลาสติกใสพันทับด้วยเทปใสอีกชั้นหนึ่ง

๒. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย รุ่น ๓๒๑๐ สีแดง หมายเลข ๐๑-๘๕๑๖๒๑๙ จำนวน ๑ เครื่อง

๓. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย รุ่น ๘๒๑๐ สีน้ำเงิน หมายเลข ๐๑-๗๘๐๑๒๙๖ จำนวน ๑ เครื่อง

๔. โทรศัพท์มือถือ ยี่ห้อโนเกีย รุ่น ๘๒๕๐ สีบรอนซ์ หมายเลข ๐๑-๙๔๘๓๓๔๘ จำนวน ๑ เครื่อง

๕. รถยนต์เก๋ง ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวิค สีน้ำเงินเข้ม หมายเลขทะเบียน ๘อ-๒๐๒๕ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๑ คัน

โดยกล่าวหาว่าร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย สอบถามผู้ต้องหาทั้งหมดให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา

เหตุเกิดบริเวณริมถนนภายในนิคมอุตสาหกรรมหนองแค หมู่ ๑๔ ตำบลห้วยขมิ้น อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕ เวลาประมาณ ๑๔.๓๐ น.

๒. พันตำรวจโทเพิ่มเกียรติ สุริยวงค์ รองผู้กำกับสืบสวนสอบสวนคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยานที่ลงนามโดยพันตำรวจโทเพิ่มเกียรติ สุริยวงค์ มีใจความดังนี้

"ประเด็น นายอุทัย บุญน้อม ร้องเรียนนี้ ข้าพเจ้าเป็นพนักงานสอบสวน วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ หลังเที่ยงคืน ตำรวจนำตัวผู้ต้องหา ๔ คน พร้อมของกลางยาบ้า ๒,๐๐๐ เม็ด โทรศัพท์มือถือ ๓ เครื่อง

พร้อมรถยนต์ ฮอนด้า ชั้นสอบสวน ทั้ง ๔ คนปฏิเสธ ระบุถูกบังคับให้รับสารภาพ อ้างว่า ถูกปิดหูตาบังคับให้ทำแผน ถ่ายรูปกัน ตำรวจที่นำมาเป็นตำรวจสืบสวนสระบุรี ไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า แต่ตำรวจยืนยันว่าวางแผนล่อซื้อยาบ้าจริง ผลการสอบสวนเชื่อข้อมูลตำรวจสืบสวนสระบุรี จึงมีความเห็นสั่งฟ้องนายอุทัย บุญน้อม นางอัมพร คชบาล ศาลลงโทษ ๒๐ ปี ส่วนอีก ๒ คน ลงโทษ ๑๕ ปี

การปฏิเสธในชั้นสอบสวนต่อหน้าข้าพเจ้า ร้อยตำรวจโทบุญชัย คงเจริญ ชุดจับเป็นผู้กล่าวหาการจับกุมในท้องที่ข้าพเจ้า ไม่ได้ประสานงานก่อน

ในการสอบสวน มีบันทึกจากชุดจับกุม แนบมาพร้อมการนำส่งตัว ระบุว่าผู้ต้องหารับสารภาพได้นำตัวส่งข้าพเจ้าก่อนเที่ยงคืน ข้าพเจ้าได้ลงประจำวันหลังเที่ยงคืน

ร้อยตำรวจโทฤทธิรงค์ โชติกลาง ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า มีรายชื่ออยู่หรือไม่ ไม่แน่ใจว่าจะมีผู้ใดเป็นคนนำตัวผู้ต้องหามาส่ง เพราะเหตุการณ์นานแล้ว จำไม่ได้ ข้าพเจ้าจะเน้นการสอบผู้ต้องหา เพราะมีปัญหา

๑) ผู้ต้องหาเป็นลูกของคนในท้องถิ่นนั้น

๒) ข้าพเจ้าบันทึกโดยละเอียด ทุกถ้อยคำรวมประเด็นการบังคับให้รับสารภาพ

ผู้ต้องหาที่ปรากฏต่อหน้าข้าพเจ้า ไม่มีร่องรอยการถูกทำร้าย ไม่มีการส่งมอบเงินสด ไม่มีการส่งเงินล่อซื้อ เพราะข้อเท็จจริงแห่งคดี ยังไม่มีการซื้อ แค่มาดูเงินที่รถและมาดูยาบ้า ยังไม่ทันส่งมอบของกัน

แผนผังที่อนุกรรมการฯ ให้ข้าพเจ้าดู ข้าพเจ้ามิได้ทำ มิได้ลงชื่อ ไม่เคยเกี่ยวข้องหรือจัดทำขึ้นแต่อย่างใด ข้าพเจ้ายืนยันว่าไม่ใช่ลายเซ็นของข้าพเจ้า ขอยืนยันว่า ไม่ใช่เอกสารของราชการ

การทำแผนผังฯ ส่งมอบเป็นภาพถ่ายจากกล้องดิจิตอล ไม่ทราบว่าเป็นเวลากลางคืนหรือไม่ เพราะผู้ต้องหาปฏิเสธ พนักงานสอบสวนได้แต่สอบปากคำรวบรวมเอกสาร โดยระเบียบในชั้นสอบสวนไม่ต้องนำชี้ที่เกิดเหตุ ข้อเท็จจริงอยู่ที่สระบุรี

การฝากขังควบคุมไม่เกิน ๔๘ ชั่วโมง ส่งศาลฝากขังวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ในคำให้การไม่ระบุว่า ถูกซ้อม ระบุแต่ว่า ถูกบังคับให้สารภาพ คณะอนุกรรมการฯแจ้งรายงานบาดแผล เมื่อส่งเข้าเรือนจำข้าพเจ้าไม่ทราบไม่ได้เห็นบาดแผล ตามที่ระบุของเรือนจำ ข้าพเจ้าบันทึกความที่ฟังจากผู้ต้องหา ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าผู้ต้องหาถูกทำร้ายร่างกาย เพราะจากลักษณะภายนอกไม่ปรากฏบาดแผล ข้าพเจ้าระมัดระวังบันทึกปากคำ โดยสอบสวนยาวและละเอียด เพราะเป็นผู้ที่อยู่ในพื้นที่รู้จักทั่วไป

คำให้การของผู้ต้องหา รับฟังไม่ได้ ไม่น่าเชื่อถือ ข้าพเจ้าก็จะไม่ดำเนินการใดๆ เว้นแต่พบว่าถูกซ้อมจริง ก็ดำเนินการตามดุลยพินิจ ผู้ต้องหาทุกคนจะอ้างว่าถูกซ้อม ตามกฎหมายกรณีมีบาดแผลที่ชัดเจนน่าเชื่อถือว่าจริง จะมีการตรวจสอบตรวจร่างกายว่า เป็นจริงหรือไม่? ส่วนใหญ่ ๙๐% ไม่น่าเชื่อถือ และไม่เคยอ้างในชั้นสอบสวนว่า ถูกทำร้ายร่างกาย ผู้ต้องหามักอ้างในชั้นพิจารณาของศาล

การที่มีรายงานบาดแผล ไม่ทราบว่าถูกทำร้ายตอนไหน

ในชั้นสอบสวนผู้ต้องหาอ้างว่า ชุดจับกุมบังคับเอาผ้าปิดตา เอาปืนขู่ นำไปนั่งรถอีกคัน พาไปเซฟเฮาส์ บังคับทำแผนรับสารภาพ แต่ไม่ได้บอกว่าซ้อมทำร้าย คำให้การของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน รับฟังไม่ได้ มีข้อจำกัด ๔๘ ชั่วโมง เป็นเวลากลางคืน จะมัวแต่ปฏิบัติรับฟังคำร้อง คำให้การของผู้ต้องหารับฟังไม่ได้เลย

ข้าพเจ้ายืนยันคำให้การของผู้ต้องหา รับฟังไม่ได้ เพราะรับฟังเอาไปลงโทษไม่ได้เลย ข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้บังคับการก็คงเชื่ออย่างนั้น เพราะชุดสืบจับของจังหวัด ไม่ได้ขึ้นกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอ

ข้าพเจ้าไม่ได้เปิดดูสภาพร่างกาย เพราะผู้ต้องหารายนี้ไม่ได้แจ้งว่า ถูกทำร้าย ยืนยันแต่ว่า ถูกบังคับให้รับสารภาพเท่านั้น

การใช้อาวุธปืนขู่ และนำตัวไปเซฟเฮาส์นั้น ข้าพเจ้าตอบได้ว่าชุดจับ ไม่อาจทำได้ จะต้องนำส่งพนักงานสอบสวน ข้าพเจ้าไม่ได้เชื่อใครระหว่างผู้ต้องหากับผู้จับกุม เป็นเรื่องของศาล ในแผนที่ที่เกิดเหตุข้าพเจ้าได้ลงชื่อไว้ตามที่ ร้อยตำรวจโทบุญชัย คงเจริญ กล่าวอ้างและเป็นผู้จัดทำขึ้น ข้าพเจ้าไปตรวจที่เกิดเหตุ โดยเอาพยานฝ่ายผู้จับกุมเป็นหลัก ส่วนที่ผู้ต้องหาเป็นญาติกับผู้มีชื่อเสียง เคยเป็นผู้เสพหรือผู้ค้าทั้งสองกรณี แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า มีประวัติที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดก่อนหรือไม่ ต้องดูที่สำนวนของพนักงานอัยการ

การที่มีผู้ร่วมลงชื่อจับกุม ๒๓ นาย มีบางคนปฏิเสธว่า ไม่ได้ลงชื่อนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบไม่ได้ตรวจสอบ เพราะเป็นเอกสารที่ชุดจับกุม จัดทำให้ เป็นงานของฝ่ายสืบ

ข้าพเจ้าขอสรุป ความคิดเห็นส่วนตัวว่า ผู้ต้องหาต้องต่อสู้ทุกรูปแบบ ทราบว่าได้ร้องเรียนไปหลายหน่วยงาน มีการตรวจสอบทุกที่ ส่วนของภาพรวมเป็นเช่นนี้ แต่การกระทำของผู้ต้องหา เป็นของจริงได้สืบทราบมาก่อน และผลสุดท้ายศาลก็ได้พิพากษาแล้ว สถานการณ์ยาเสพติดก็เบาไปเยอะ คนร้องต้องร้องเรียนแน่นอน เพราะถูกลงโทษจำคุกหลายปี ในภาคปฏิบัติ ถ้ามีการซ้อมทำร้ายร่างกายกันจริง จะต้องโดนหนักกว่านี้ ไม่ใช่แค่นี้ ซึ่งอาจจะเป็นการถูกกระแทกดันเข้าไปในรถยนต์"

๓. **พันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์** ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ธรายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน ที่ลงนามโดยพันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์ มีใจความดังนี้

"ในประเด็นคดีจากคำร้องของนางสุนีย์ ต่างใจ ข้าพเจ้าเคยให้การในชั้นศาลแล้ว นางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้ค้ารายใหญ่ที่ลำเลียงยามาจากภาคเหนือ ข้าพเจ้าเห็นว่าการร้องเรียนจากสระบุรี เนื่องจากข้าพเจ้าได้จับกุมตำรวจ ๒ นาย ยศร้อยตำรวจโท และดาบตำรวจที่ค้ายาเสพติดและจำคุกอยู่ ตำรวจสองนายนี้จะยุแหย่ให้ผู้ค้ายาที่ถูกจับกุมร้องเรียนเพื่อหวังผลในการฎีกา ข้าพเจ้าจับผู้ค้ารายใหญ่ทั้งสิ้น ในการต่อสู้ชั้นศาลผู้ค้าเหล่านี้ได้ต่อสู้ในชั้นศาลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจซ้อมทำร้ายร่างกาย ข้าพเจ้าจึงเสนอแนะให้ กสม. นำคำเบิกความในชั้นศาลมาพิจารณาจะเป็นการดีกว่า

ผู้ค้ารายนี้เป็นเครือข่ายจากพระนครศรีอยุธยา ที่เคยถูกจับที่ตำบลแม่พริกหลายแสนเม็ด และเครือข่ายจะส่งเงินไปช่วยเหลือคดีที่แม่พริก โดยนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้คุมการตลาด แต่ไม่รู้จักผู้ผลิตยาโดยตรง นางสุนีย์ ต่างใจได้เชื่อมต่อกับนายวิรัตน์ คงวุฒิ เพื่อนำยามาขายด้าน อ.พระพุทธบาท

วันเวลาเกิดเหตุได้ล่อซื้อยาจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด และขยายผลไปพระนครศรีอยุธยา ๗๔๘,๐๐๐ เม็ด ในการจับกุมได้วางแผนอย่างดี เป็นการล่อซื้อปกติ ไม่มีการละเมิด หรือทำร้ายร่างกายแต่อย่างใด เพราะผู้ค้าเชื่อมั่นในตัวผู้ล่อซื้อ ในการให้การชั้นสอบสวน นางสุนีย์ ต่างใจ ให้การโดยละเอียดเพราะสำนึกผิด และต้องการให้ศาลเห็นใจเขา สายลับล่อซื้อไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นใคร

เงินล่อซื้อ บางครั้งใช้เงินส่วนตัว หรือเงินยืมจากราชการ บางครั้งประสานกับหลายหน่วยงานและเคยใช้เงินจำนวนหลายล้าน แต่การใช้เงินของใครมิใช่สาระสำคัญ

ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า ไม่มีใครอยากจับกุมคนไปขังคุกนานหลายสิบปี หรือประหารชีวิต แต่ที่จับกุมมาล้วนแต่จับไม่ผิดตัว เวลา ๓ ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้าจับคดียาเสพติดจำนวน ๓ ล้านเม็ด บางวันจับมากกว่า

รายเดียว เมื่อศาลฎีกาตัดสินแล้ว ผู้ค้าเหล่านี้ก็จะยุติการร้องเรียน

คดีนางสุนีย์ ต่างใจ เนื่องจากสงสารแม่กับลูก จึงยอมรับสารภาพอย่างง่ายดาย สามารถประสานงานกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือร่วมกันขยายผล โดยที่ข้าพเจ้ามิได้ทำร้ายร่างกายหรือยึดทรัพย์สินแต่อย่างใด การที่มีสภาพร่างกายเหมือนถูกทำร้ายก่อนเข้าเรือนจำ ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าคิดว่ากรณีนายวิรัตน์ คงวุฒิ น่าสนใจกว่า

ระยะเวลาการจับกุมที่ห้างสรรพสินค้าไปถึงเวลาส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวน ข้าพเจ้าจำระยะเวลาไม่ได้ ขอให้ยึดถือตามบันทึกการจับกุม

สายข่าวได้รายงานโดยสืบสวนมานานและขึ้นบัญชีดำ ในเบื้องต้นข้าพเจ้าไม่สนใจนางสุนีย์ ต่างใจ แต่สนใจบุคคลที่อยู่เหนือไป การจับกุมขยายผลได้กระทำอย่างต่อเนื่อง โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์

นางสุนีย์ ต่างใจ ได้ขยายผลถึงนายประคอง ศรีธูป ทันที โดยนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้นำชี้ ถือเป็นเหตุซึ่งหน้า

สภาพบาดแผลในเรือนจำออกหนังสือรับรองบาดแผล ข้าพเจ้าคิดว่าเรือนจำสระบุรีสามารถทำได้

ข้าพเจ้าจำจำนวนคดียาเสพติดที่เรือนจำไม่ได้ แต่มากกว่า ๒๐ เรื่องแน่นอน ส่วนคดีจะขึ้นสู่ศาลฎีกากี่เรื่อง เพราะไม่ได้ตามผล แต่ข้าพเจ้าจะระมัดระวังตัวให้มากที่สุด ในการกล่าวสิ่งใดที่อาจส่งผลต่อการนำหลักฐานไปสู่การพิจารณาของศาลในชั้นอุทธรณ์หรือฎีกา

ข้าพเจ้าต้องการจับกุมผู้ค้าและยาเสพติดออกจากสังคม

ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า ในชุดจับกุมมีเจ้าหน้าที่ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดร่วมด้วยหรือไม่ จำไม่ได้ว่าเคยใช้บัตรป้องกันและปราบปรามยาเสพติดหรือไม่ ผู้เข้าชื่อร่วมจับกุมล้วนมีส่วนร่วมในการทำงาน โดยอาจเกี่ยวข้องเช่น ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล และการลงชื่อเจ้าตัวต้องลงชื่อด้วยตนเอง ลายชื่อของร้อยตำรวจโทฤทธิรงค์ โชติกลาง ก็ต้องเป็นของเขาเอง บันทึกการจับกุมจะไม่มีการลงชื่อแทนกัน ถ้ามีการลงชื่อแทนจะด้วยเหตุผลใดข้าพเจ้าไม่ทราบ

กรณีนายอุทัย บุญน้อม ซึ่งถูกทำร้ายร่างกายเช่นกัน ข้าพเจ้ายืนยันว่า ได้ใช้ความนิ่มนวลในการจับกุมผู้ต้องหา ทั้งรายนางสุนีย์และนายอุทัย จึงได้ผลดีเกินคาด ส่วนจะมีลูกน้องคนใดกระทำการนอกเหนือการควบคุมหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ

หญิงซึ่งถูกจับขณะมีการจับกุมนายอุทัย บุญน้อม ได้อ้างว่าถูกละเมิดทางเพศ และถูกกดบัตร A.T.M ได้มีการร้องเรียนหลายหน่วยงาน ข้าพเจ้าได้ชี้แจงและผลการสอบสวน ก็ไม่พบว่ามีการกระทำตามที่กล่าวอ้าง ข้าพเจ้าได้สืบหาตามที่ผู้ร้องกล่าวหา ก็ไม่พบทรัพย์สินตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง โดยที่ข้าพเจ้าได้พยายามสืบหาว่าลูกน้องคนใดกระทำการดังกล่าว แต่ก็ไม่พบการกระทำดังกล่าว ข้าพเจ้าได้ยึดทรัพย์เกี่ยวกับผู้ร้องรายนี้หลายรายการ

การกล่าวหาว่าล่วงละเมิดทางเพศ ก็ได้สืบพฤติกรรมลูกน้องก็ไม่พบ เข้าใจว่าเป็นการกล่าวหา เพื่อเบนประเด็นปัญหา การโยกย้ายชุดปฏิบัติงาน เป็นการปรับเปลี่ยนตามการย้ายของผู้บังคับบัญชา ปกติถ้าทำงานร่วมกันดี จะไม่มีการโยกย้าย แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งการ

รายนายอุทัย บุญน้อม ที่ร้องเรียนนี้ เข้าใจว่า เพื่อนำต่อสู้ในชั้นศาล ร้องเรียนแก้เกี้ยว หวังผลคดี และต้องการกลั่นแกล้งตำรวจ เพื่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในการทำงาน นายอุทัย บุญน้อม เป็นผู้ค้ารายใหญ่และสำคัญของจังหวัดสระบุรี หลังจับกุมคนเหล่านี้ การค้ายาก็ลดลง นายอุทัย บุญน้อม อยู่ในบัญชีผู้ค้า

รายสำคัญในพื้นที่เสาไห้ สระบุรี หนองแค ที่ตำรวจต้องการตัว แต่เป็นคนมีอิทธิพล มีเงินทอง สามารถใช้ลูกผู้มีอิทธิพลทางการเมืองในท้องที่เป็นเครือข่ายค้ายาให้กับตนเอง และส่งยาให้กับผู้ใหญ่บ้านรายหลาย

สาเหตุที่การค้ายาลดลงภายหลังการจับกุมนายอุทัย บุญน้อม เพราะผู้ค้ารายย่อยไม่สามารถหาซื้อยาได้ จึงเชื่อว่า นายอุทัย บุญน้อม เป็นผู้ค้ายารายสำคัญ เงินล่อซื้อโดยปกติใช้เงินของทางราชการ และลงบันทึกไว้ก่อน เป็นการเตรียมตัวก่อนการล่อซื้อ ถ้าเงินไม่มากนักตามแต่ละงบประมาณของแต่ละจังหวัดจะกระทำเตรียมการได้รวดเร็ว แต่ก็ขึ้นอยู่กับผู้บังคับบัญชาอยู่พร้อมหรือไม่

การสืบค้นตามหาตัวนายอุทัย บุญน้อม จะมีเลข ๑๓ หลัก ในบัญชีผู้ค้า และมั่นใจว่าค้ายา แต่ไม่มีหลักฐานที่จะมัดตัวในชั้นศาล จึงไม่ได้เข้าจับ ต้องล่อซื้อให้มียาเสพติดเป็นของกลาง

ในช่วงสงครามยาเสพติด ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานนี้ เพราะสงสารแม่ที่ลูกต้องเป็นเหยื่อยาเสพติด หลังจากนั้น ก็ได้ทำเรื่องโจรขโมยรถ ซึ่งข้าพเจ้ารับประกันว่า ไม่เคยจับผิดตัว”

๔. ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล หัวหน้างานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน ที่ดาบตำรวจชาติชาย กองถวิล ได้ลงนามไว้ มีใจความดังนี้

“ข้าพเจ้าอยู่ในชุดจับกุม นางสุนีย์ ต่างใจ นายอุทัย บุญน้อม ไม่ได้อยู่ในชุดสืบสวน แต่ไปรวมจับกุมโดยได้รับคำสั่งจาก ร้อยตำรวจเอกชนะ สันติพนารักษ์ ให้มารวมกำลังไปจับกุมที่เขตหนองแค แบ่งกำลังไปซุ่มในที่เกิดเหตุจำได้ว่าแบ่งเป็นกี่ชุด จำไม่ได้ว่าใครเป็นคนให้สัญญาณในการจับกุม ข้าพเจ้าเข้าจับกุมกลุ่มนายอุทัย บุญน้อม ได้หลายคน แต่เพราะไม่ได้เป็นพยานศาล จึงไม่ได้ใส่ใจ จับกุมนายอุทัย บุญน้อม แล้วไปทำบันทึกจับกุมที่ห้องสืบสวนแล้วจึงไปส่งพนักงานสอบสวนที่เกิดเหตุ แต่หากจับกุมที่ใกล้สถานีตำรวจภูธรใด จะทำบันทึกที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอนั้นเลย

ของกลางได้นำส่งพนักงานสอบสวนจำไม่ได้ว่าจำนวนเท่าใด คณะอนุกรรมการฯ ให้ดูบันทึกจับกุมการลงชื่อจะลงไม่พร้อมกัน สิบตำรวจตรีหญิงปาริชาติ บุษสระเกษ เป็นผู้ทำบันทึกจับกุม ไม่มีการปลอมลงชื่อจะลงชื่อกันด้วยตนเอง ถ้าไม่อยู่จะเรียกให้มาลงชื่อภายหลัง ไม่มีการลงชื่อแทน การจับกุมได้ร่วมวางแผนประมาณ ๑๐ กว่าคน นายอุทัย บุญน้อม ข้าพเจ้าจำไม่ได้ การจับกุมเป็นทีมงาน ทำพร้อมกันตั้งแต่ต้นจนจบ แต่งานนี้ข้าพเจ้าไปทำงานอื่นมาก่อน ง่วงจึงหลับไป ในช่วงการควบคุมตัวอยู่ที่โรงพัก หรือสอบสวนเสร็จแล้วจะแจ้งให้พบญาติได้ จำไม่ได้ว่าผู้ต้องหาประสงค์จะพบญาติหรือไม่ จำไม่ได้ว่าใครเป็นผู้นำส่งพนักงานสอบสวนตอนทำแผนถ่ายรูปข้าพเจ้าไม่ได้ไป ข้าพเจ้าจำไม่ได้เพราะมีหลายเรื่องต้องอ่านสำนวนการสืบในชั้นศาล

กรณีนางสุนีย์ ต่างใจ ทราบว่า เดิมเป็นแฟนตำรวจไปปล้นฆ่า ต่อมาได้กับสามีคนใหม่ ที่เป็นผู้ค้ายาบ้ารับยาจากรายใหญ่มาอีกต่อหนึ่ง เดิมนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้ค้ารายย่อย แต่พอได้กับนายวิรัตน์ คงวุฒิ ก็เริ่มขยายฐานจากลูกค้าเดิมที่มีอยู่ก่อน ล่อซื้อจับของกลางได้ที่ตัว จำนวน ๒,๐๐๐ เม็ด จำนวน ๒ มัด มัดละ ๖,๐๐๐ บาท รวม ๑-๒ แสนบาท สามารถใช้งบจากจังหวัดได้ มีพันตำรวจโทชนะ สันติพนารักษ์ เป็นผู้ทำเรื่องใช้เงินล่อซื้อ โดยอาจใช้งบของจังหวัดยืมได้ถึง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ห้าล้านบาทถ้วน) ถ้าไม่ใกล้ชิดนายต้องใช้เวลาประสานงาน ๒ ชั่วโมง ให้ทำเรื่องขออนุมัติ

เสร็จภารกิจต้องส่งคืนภายใน ๑๐ วัน

กระบวนการอนุมัติเงินล่อซื้อ แล้วแต่เทคนิคการประสาน แต่ต้องมีนายตำรวจสัญญาบัตรรับผิดชอบ อุปสรรคในการเบิกขอเงินสำรองได้เก้าแสนไม่มีอุปสรรคใดๆ

ข้อมูลการค้ายาของนางสุนีย์ ต่างใจ มีอยู่ก่อน แต่ที่ทำจะใช้วิธีการล่อซื้อแล้วขยายผล การนำตัว บันทึกปากคำ ใช้เวลาประมาณชั่วโมงกว่า จากท้องที่ที่เกิดเหตุ แล้วไปขยายผลนำไปเอาของกลางใช้เวลา หลายชั่วโมงก่อนส่ง ใช้เวลาในวันเดียวจับที่ห้างทวีกิจประมาณ ๑๐ โมง ส่งพนักงานสอบสวนประมาณ ๕ - ๖ โมงเย็น เพราะต้องใช้เวลาทำบันทึกจับกุมทีเดียวเลย ถ้ามีบาดเจ็บอะไรก็จะเขียนไว้ในบันทึกจับกุม และส่งโรงพยาบาลตรวจ เป็นวิธีป้องกันตัวจากการถูกร้องเรียน เพราะผู้ต้องหาจะทำร้ายตนเอง เพื่อบอกว่าตำรวจทำร้าย

กรณีนายอุทัย บุญน้อม ไม่มีบาดแผลปรากฏ รวมทั้งนางสุนีย์ ต่างใจ ด้วย ตลอดเวลาการควบคุม จนถึงส่งพนักงานสอบสวน ไม่ทราบว่าเรือนจำตรวจบาดแผลหรือไม่ แต่ที่ทราบมีการตรวจ ถ้าปรากฏว่ามีบาดแผล ต้องแจ้งพนักงานสอบสวน มิได้แจ้งมาที่ข้าพเจ้า และพนักงานสอบสวนจะมาสอบข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่เคยมีเหตุทะเลาะกับนางสุนีย์ ต่างใจ มาก่อน

สายลับกรณีนางสุนีย์ ต่างใจ เป็นผู้เกี่ยวข้องกับยาบ้ามาก่อน แล้วกลับใจมาเป็นสายลับให้ข้าพเจ้า แต่ไม่ขอบอกว่าใช่นายสมหมายหรือไม่ จำไม่ได้ว่าได้เดินทางไปบ้านนางสุนีย์ ต่างใจ หรือไม่ แต่นางสุนีย์ ต่างใจ ให้การว่ามียาเสพติดอยู่ที่อยุธยา เพราะบ้านหมอกับอยุธยาอยู่ใกล้กัน เดินทางไปตั้งแต่รับสารภาพ (ก่อนเที่ยง) โดยบอกไปท้องที่ที่อยุธยา นางสุนีย์ ต่างใจ บอกว่าไม่มีคนอยู่ แต่เมื่อไปถึงมีคนเฝ้าอยู่ โดยแวะรับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยุธยา บ้านดังกล่าวเป็นบ้านนายวิรัตน์ คงวุฒิ เป็นสวนผลไม้ พบของกลางที่บ้าน หลังนั้น รองหัวหน้าชุดจับกุมนำของกลางกลับมาด้วย ไม่ได้ทิ้งไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ จำไม่ได้ว่าวันนั้นมีเจ้าหน้าที่สายใดถ่ายภาพประกอบการทำแผนหรือไม่ นางสุนีย์ ต่างใจ ใช้เวลาไม่นานในการรับสารภาพ โดยใช้วิธีการเกลี้ยกล่อม

เวลาจับกุมต้องค้นตัวผู้ต้องหาด้วย หากไม่มีตำรวจหญิงจะใช้ชาวบ้านที่เป็นผู้หญิงช่วยค้นตัว เพราะระเบียบกำหนดไว้ว่า ห้ามตำรวจค้น จะต้องให้ผู้หญิงค้น

เรื่องที่ผู้ต้องหายอมนำไปหาของกลางเพิ่ม ทั้งที่เป็นการเพิ่มโทษตัว เพราะข้าพเจ้าอ้างกฎหมายที่บอกว่าถ้าพาไปหาของกลางเพิ่มศาลจะลดโทษ นางสุนีย์ ต่างใจ จึงยอมนำไปหาของกลางเพิ่มเติม

สายลับจะเป็นพวกที่คลุกคลีอยู่ในแวดวงยาเสพติด หากสายลับข้าพเจ้าทำผิดเสียเอง ข้าพเจ้าจะให้ชุดสืบสวนอื่นเข้าจับกุม เงินรางวัลที่จะให้คือ เม็ดละ ๓ บาท แต่ไม่เกิน ๒ แสนบาท โดยแบ่งเป็นเงินของสายลับส่วนหนึ่ง โดยมากจะช่วยสายลับในกรณีการช่วยเหลือเรื่องใบขับขี่ เรื่องเล็กๆน้อยๆมากกว่าการตรวจสอบไม่มีการกลั่นแกล้งของสายลับ คือ ต้องไปดูสายลับล่อซื้อด้วย เพราะมีกรณีการหลอกเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยสายลับเยอะเหมือนกัน

ข้าพเจ้าถูกร้องเรียนในปี ๒๕๔๗ จำนวน ๑๓ เรื่อง ร้องเพื่อให้ยุติธรรมการจับกุมบ้าง ร้องเพื่อกลั่นแกล้งเวลาถูกจับกุมแล้ว”

๕. ดาบตำรวจณัฐพงศ์ สุทธิสาโรจน์ พนักงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง สระบุรี ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ รายละเอียดปรากฏตามบันทึกถ้อยคำพยาน ที่ลงนามโดยดาบตำรวจณัฐพงศ์ สุทธิสาโรจน์ มีใจความดังนี้

“กรณีการจับกุม นายอุทัย บุญน้อม โดยสายลับรายงานว่า นายอุทัย บุญน้อม ขายยาบ้า เขตเสาไห้ โดยจำหน่ายร่วมกับภริยา หลังจากนั้น ผู้บังคับบัญชาได้ร่วมวางแผน วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๕ ตกลงล่อซื้อ จากนั้นชุดได้มอบหมายให้ข้าพเจ้ากับสายลับนำเงินจำนวน ๙๐,๐๐๐ บาท ชุดหนึ่ง ส่วนพันตำรวจโทชนะ

สันติพนารักษ์ อีกชุดได้แยกไป เวลา ๑๔.๓๐ น. นัดหมายกันที่ริมถนนทางเข้าเวลา ๑๔.๐๐ น. นายอุทัย บุญน้อม กับนางสาวอัมพร คชบาง ใช้รถฮอนด้า สีแดง ร่วมกับนายกิจ (กฤษฎา ถนอมพิชัย) ใช้รถฮอนด้า สีน้ำเงินจอดอยู่ข้างๆ

ข้าพเจ้าให้สายลับเข้าไปเจรจา ตกลงขาย ๑ มัด ๒,๐๐๐ เม็ด จากนั้นนายอุทัย บุญน้อม ให้นายกฤษฎา ถนอมพิชัย ขับรถไปประมาณ ๑๕ นาที ระหว่างนั้นนางสาวอัมพร คชบาง (เมียน้อย) นับเงินรอ จนนายกฤษฎานำยาบ้ามาส่งมอบให้กับสายลับ เมื่อเข้ากลับไปเอาเงินที่รถ ได้วิทยุแจ้งว่า ล่อซื้อเรียบร้อยให้เข้าจับกุม และนำตัวของกลางส่งสถานีตำรวจภูธรอำเภอหินกอง หนองแค สระบุรี

ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติไปกับสายลับ เพื่อขอซื้อยาบ้าจากนายอุทัย บุญน้อม

บันทึกการจับกุม ได้ทำส่งสืบสวนกว่าจะขยายผล จึงนำส่งที่หินกอง

การขยายผลจะโยงใยรายใหญ่ต่อไป แต่กรณีนี้ไม่ได้รับความร่วมมือ ผู้ต้องหาปฏิเสธให้ความร่วมมือขยายผล ยอมรับสารภาพว่า ซื้อยาบ้ามาเอง

รายนายอุทัย บุญน้อม ได้รับทราบข่าวจากหนังสือร้องเรียน แต่สืบทราบว่า นายอุทัย บุญน้อม จะไม่เก็บของเอง ใช้เครือข่ายผูกมัดตนเอง แต่จะรับเงินเอง วันนั้นอาจชะล่าใจ เพราะมีสายลับคนเดียวล่อซื้อ

การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบระหว่างชุดปฏิบัติงาน ๒ ชุด

การตรวจค้นผู้ต้องหาหญิง ถ้าไม่มีตำรวจหญิง จะให้ผู้ต้องหาหญิงล้วงสิ่งของจากร่างกายด้วยตนเอง ขณะเกิดเหตุเป็นทางเข้าไม่มีชาวบ้านมามุงดูแต่อย่างใด

สายลับรายนี้สามารถซื้อได้ เคยทำงานมาหลายครั้ง เป็นสายของจ่าเอกชัย การทำงานให้ตำรวจ เพื่อหวังรางวัลนำจับเท่านั้นเอง

หลังจับทำบันทึกจับ แล้วถ่ายรูปประกอบการรับสารภาพ มีร้อยตำรวจเอกบุญชัย คงเจริญ หรือสารวัตร ๒ คน เป็นผู้ถ่ายรูป จึงนำส่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองแค โดยแนบบันทึกการจับกุม แนบพร้อมโดยผู้จับกุม ทุกคนลงชื่อทุกคน และทุกคนเซ็นด้วยตนเอง ไม่มีเซ็นแทน คนร่วมจับกุมจะได้รางวัลเม็ดละ ๒ บาท ดูว่าจะแบ่งให้ใคร ดูจากรายชื่อบันทึกจับกุมเป็นหลักฐาน ถ้าไม่ไปต่อไปนี้ นายจะไม่ให้รางวัล เพราะเป็นการเอาเปรียบ

เงินล่อซื้อในที่ประชุมตกลงกันว่า ๙๐,๐๐๐ บาท ถ้านายอุทัย บุญน้อม ส่งของแล้วเงินนี้ไม่ให้ถึงมือผู้ต้องหา แต่ให้รู้กัน เงิน ๙๐,๐๐๐ บาท หัวหน้าชุดเป็นผู้รับผิดชอบ โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่า เรื่องไม่มีหน้าที่เกี่ยวกับเงิน ข้าพเจ้าทราบว่า ผลคดีนายอุทัย บุญน้อม ต้องโทษ ๒๕ ปี เมียน้อยอีก ๒ คนๆ ละ ๑๕ ปี แต่ข้าพเจ้าไม่แน่ใจเรื่องโทษที่แน่นอน

เมื่อจับแล้วแยกย้ายกันไป ส่วนคนบันทึกจับกุมก็ทำไปแล้วเรียกให้มาลงชื่อหลังจากนั้น

การที่ผู้ร้องอ้างว่า ตำรวจจับนมนางสาวอัมพร คชบาง ดูแล้วไม่น่าจะทำ แต่อาจจะมีการเอื้อมมือระหว่างการจับกุม ชุดข้าพเจ้าทำงานตรงไปตรงมา การร้องเรียนอาจจะเป็นไปได้ว่า นางสาวอัมพร คชบาง อาจจะรู้จักตำรวจบางคน อาจไม่พอใจหรือเคยรู้จักกันกับตำรวจบางรายมาก่อน

ข้าพเจ้าเกิดที่สระบุรีเป็นตำรวจปี ๒๕๒๒ ที่ลพบุรี ประมาณ ๒ ปี จึงย้ายมาอยู่ที่สระบุรี ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักหน้านายอุทัย บุญน้อม มาก่อน การที่ข้าพเจ้าประกบสายลับเพราะเงินจำนวนล่อซื้อมาก สายลับรายนี้เป็นของจ่าเอกชัย ได้รับมอบหมายให้เป็นสายล่อซื้อเพราะสามารถติดต่อนายอุทัย บุญน้อม ให้เชื่อได้ว่าสามารถตกลงซื้อขายได้มาก เพราะสายลับประสงค์ต่อรางวัล สายลับเคยคบค้าและแจ้งว่า สามารถติดต่อ

งานกับนายอุทัย บุญน้อม ได้ และเคยทำงานสำเร็จมาก่อนรายหนึ่งแล้ว

การกลั่นแกล้งระหว่างสายลับจะไม่มี โดยจะดูลักษณะที่ว่า กะล่อนหรือไม่ ถ้าทำไม่ได้ครั้งสองครั้งจะเลิกใช้งาน ถ้าออกนอกลู่นอกทางก็จะจับเหมือนกัน โดยส่วนตัวข้าพเจ้าไม่มีสายลับ ข้าพเจ้าไม่เอา กลัวเข้าตัว ข้าพเจ้าจะทำตามแต่งานที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายเท่านั้น

การพิสูจน์ยาบ้า จะมีร้อยตำรวจโทบุญชัย คงเจริญ เป็นคนตรวจพิสูจน์ด้วยน้ำยา จะปรากฏเป็นสีม่วง ถ้าเป็นยาปลอมก็ต้องนำตัวมาก่อน ในการตรวจสอบโดยข้อเท็จจริง ตำรวจจะตรวจที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้ากับสายลับส่งของกลางแล้ว แล้วจะแยกย้ายกลับ หลังจากหมดหน้าที่ แต่ละคนจะมีงานเฉพาะ ตำรวจไม่ทำงานซ้ำซ้อน การล่อซื้อจะได้ตัวพร้อมของกลาง ได้ผลดีกว่าการตรวจค้นที่บ้าน

กรณีบัตร A.T.M. ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่อง เพราะหมดหน้าที่ล่อซื้อ ข้าพเจ้าก็แยกย้ายกลับ ข้าพเจ้าได้พูดกันที่เรือนจำว่าจะให้ร้อยตำรวจโทจิตร ในเรือนจำ คอยเขียนหนังสือร้องเรียน มีเรื่องร้องเรียนมาเรื่อยๆ ร้อยตำรวจโทจิตรถูกจับที่หนองแค แค้นว่า ตำรวจมาจับกุมกันเอง ได้ตัวได้ของกลาง

ข้าพเจ้าเคยรับราชการที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านหมอ ข้าพเจ้ารู้จักกับแฟนของนางสุนีย์ ต่างใจที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านหมอมาก่อน และหลังจากเล่นการพนัน ก่อคดีชิงทรัพย์ร้านทอง เคยหาเงินมาวิ่งคดีเล่นการพนัน แต่หลุดคดีชิงทรัพย์ และค้ายามาเรื่อยจนถูกจับ ข้าพเจ้าทราบมาว่าเมีย (สุนีย์) ค้ายาบ้าเอง ไม่ได้ปล่อยเงินกู้”

๔. พนักงานอัยการจังหวัดสระบุรี ได้ยื่นฟ้องนายอุทัย บุญน้อม กับพวก ต่อศาลจังหวัดสระบุรี ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๕๗๓/๒๕๔๕ ในข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ผู้ร้องให้การรับสารภาพชั้นสอบสวน

ต่อมาศาลจังหวัดสระบุรีได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๓๘๘/๒๕๔๖ พิพากษาลงโทษจำคุกผู้ร้อง ๒๐ ปี ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาและศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายืน ผู้ร้องได้ยื่นฎีกา ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการฯได้พิจารณาแล้วมีความเห็นเป็น ๓ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยการที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สร้างพยานหลักฐานเท็จเพื่อจับกุมผู้ร้องหรือไม่ เนื่องจากประเด็นนี้เป็นประเด็นที่อยู่ในการพิจารณาของศาลจังหวัดสระบุรี คณะกรรมการฯ จึงไม่มีอำนาจตรวจสอบตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

ประเด็นที่สอง ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจละเมิดสิทธิในทรัพย์สินหรือไม่อย่างไร

เนื่องจากคณะอนุกรรมการฯได้ขอหลักฐานภาพถ่ายโทรทัศน์วงจรปิดการเบิกจ่ายเงินจากตู้เบิกเงินสดอัตโนมัติ (A.T.M.) ของหมายเลขบัญชี ๕๖๐-๐-๑๐๙๔๔-๐ เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ จากธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) นั้น ปรากฏว่าธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ได้แจ้งว่า เทปบันทึกภาพในวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ นั้น ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ได้ลบข้อมูลในเทปแล้ว เนื่องจากระบบบันทึกเทปของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) จะมีการหมุนเวียนม้วนเทปมาใช้บันทึกใหม่ทุกรอบ ๙๐ วัน ธนาคารฯ จึงไม่มีข้อมูล

เทปภาพเหตุการณ์ในวันดังกล่าว

จากเหตุดังกล่าวทำให้คณะอนุกรรมการฯ ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะวินิจฉัยว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจละเมิดสิทธิในทรัพย์สินหรือไม่

ประเด็นที่สาม ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายขณะที่ผู้ร้องอยู่ในความควบคุมก่อนนำตัวไปฝากขังที่เรือนจำจังหวัดสระบุรีหรือไม่

ผู้ร้องยืนยันว่า ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมยาเสพติดของตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรีทำร้ายร่างกายโดยการใช้ไม้ตี เตะ ที่ท้องของผู้ร้อง และขู่บังคับให้ผู้ร้องไปซื้อยาบ้าให้ ผู้ร้องจึงต้องยอมทำตาม และมีหลักฐานใบรับตัวของเรือนจำจังหวัดสระบุรีลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๕ ระบุว่า ผู้ต้องขังชายอุทัย บุญน้อม มีรอยเขียวช้ำบริเวณหน้าอก บริเวณแผ่นหลังมีรอยเขียวช้ำเป็นจุดๆ บริเวณข้อมือทั้ง ๒ ข้างมีรอยบาดแผลถลอกจากการใส่กุญแจมือ จึงเชื่อได้ว่าผู้ร้องถูกทำร้ายร่างกายในระหว่างการควบคุมตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจจริง เป็นสิ่งที่ผู้ร้องไม่สมควรได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ อันเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ ซึ่งบังคับใช้ในขณะเกิดเหตุมาตรา ๓๑ ที่บัญญัติว่า

"บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้าย หรือไร้มนุษยธรรม จะกระทำมิได้ ...."

ทั้งเป็นการไม่ปฏิบัติตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๖ ที่กำหนดว่า

"๑. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาแต่กำเนิด สิทธินี้ต้องได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตโดยอำเภอใจ"

และข้อ ๗ ที่กำหนดว่า *"บุคคลจะถูกทรมาณ หรือได้รับการประติบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยชนธรรม หรือต่ำช้ามิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลจะถูกใช้ในการทดลองทางการแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมอย่างเสรีของบุคคลนั้นมิได้"*

ความเห็นและมติของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ครั้งที่ ๓๙/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการฯได้พิจารณาเห็นว่ามีการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการฯได้พิจารณามีมติเห็นชอบตามความเห็นและมติของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ว่า มีการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการฯจึงกำหนดมาตรการการแก้ไขปัญหา และมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในประเด็นสิทธิผู้ต้องขัง ดังนี้

มาตรการการแก้ไขปัญหา ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติสอบสวนข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมนายอุทัย บุญน้อม ซึ่งนำโดยพันตำรวจเอกสุรชัย ควรเดชะคุปต์ ผู้กำกับการอำนวยการกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี ทั้งนี้ ให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งมีผู้แทนจากหลายหน่วยงานเป็นกรรมการภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานฉบับนี้ และแจ้งผลการสอบสวนข้อเท็จจริง

ให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติทราบ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกระทรวงยุติธรรม

๑. ในกรณีที่เรือนจำพบว่าผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ให้ดำเนินการเพื่อให้แพทย์ตรวจรักษา และออกใบรับรองแพทย์ให้แก่ผู้ต้องขัง และหากผู้ต้องขังต้องได้รับการรักษาทางการแพทย์ ให้แพทย์ดำเนินการทันที

๒. ในกรณีที่เรือนจำพบว่าผู้ต้องขังมีอาการเจ็บป่วย ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ให้เรือนจำทำบันทึกอาการเจ็บป่วย หรือการได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้ต้องขัง ส่งให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เพื่อดำเนินการสอบสวนสาเหตุแห่งการได้รับอันตรายนั้นต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๓๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด

ผู้ร้อง นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ตามเลขรับคำร้องที่ ๖๕๘/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน ผู้ร้องอายุ ๔๓ ปี อาชีพค้าขาย อยู่บ้านเลขที่ ๓๐ หมู่ ๙ ตำบลท่าเจ้าสนุก อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ ผู้ร้องได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จับกุมตามหมายจับของสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่พริก จังหวัดลำปาง ในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด แต่พนักงานอัยการจังหวัดลำปางมีคำสั่งไม่ฟ้อง ผู้ร้องจึงทำเรื่องขอปล่อยตัว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสระบุรี ได้มีคำสั่งอายัดตัวผู้ร้องไว้ และแจ้งข้อหาจำหน่ายยาเสพติดให้กับผู้ต้องหารายหนึ่ง (นางสุนีย์ ต่างใจ) จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ เม็ด โดยผู้ต้องหารายดังกล่าวให้การซัดทอดว่าได้ซื้อยาเสพติด (ยาบ้า) มาจากผู้ร้อง

เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ ศาลได้เบิกตัวผู้ร้องไปขึ้นศาลจังหวัดสระบุรี ซึ่งในระหว่างที่ผู้ร้องถูกคุมขังอยู่ที่ใต้ถุนศาลจังหวัดสระบุรี ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่ง พูดจาข่มขู่ผู้ร้องว่า “ถ้าคดีนี้ศาลยกฟ้องมึง กูจะหาเรื่องเอามึงเข้าคุกให้ได้ หรือไม่พวกกูก็จะอุ้มมึงให้หายไปจากโลกนี้เลย”

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ตรวจสอบพฤติกรรมเจ้าหน้าที่ชุดจับกุมดังกล่าวเพื่อความเป็นธรรมและความปลอดภัยของผู้ร้องและครอบครัว

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ ดังนี้

๑ การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล นายอำนวย พิมพ์สุวรรณ

พยานเอกสาร
๑. หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๖
๒. หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖
๓. หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖
๔. บันทึกคำให้การของผู้ร้อง ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๖

๒ การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร
๑. สำเนาบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ของสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔
๒. สำเนาบันทึกคำให้การของนายวิเชียร เรืองเนตร โดยสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖
๓. สำเนาบันทึกคำให้การของนายอภิเดช ดำดี โดยสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ คณะอนุกรรมการฯ ได้เข้าเยี่ยมเพื่อรับฟังข้อเท็จจริงจากผู้ร้องที่เรือนจำ จังหวัดสระบุรี ซึ่งผู้ร้องได้ยืนยันข้อเท็จจริงตามข้อความในหนังสือร้องเรียน ได้ความว่า เมื่อ พ.ศ.๒๕๔๓ หลังจากที่ผู้ร้องจบการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ร้องได้ประกอบอาชีพค้าขายรับเหมาก่อสร้าง และขายหวยเถื่อน ต่อมาผู้ร้องได้ลงสมัครสมาชิกสภาจังหวัดเขตอำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนคร-ศรีอยุธยา และได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาจังหวัด (สจ.)

ในวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ผู้ร้องได้ไปขอให้ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปล่อยตัวจ่าสิบตรีสุรวุฒิ บรรเลง ซึ่งถูกพันตำรวจโทกฤษณะ คุณากร สั่งขัง จากนั้นผู้กำกับฯ ได้สั่งปล่อยตัวจ่าสิบตรีสุรวุฒิ บรรเลง

ต่อมาจ่าสิบตรีสุรวุฒิ บรรเลง ได้ร้องเรียนผู้บังคับการว่า ได้ถูกพันตำรวจโทกฤษณะ คุณากร กลั่นแกล้ง สั่งกักขัง และผู้บังคับการได้เรียกผู้ร้องไปสอบสวนเกี่ยวกับเรื่องที่จ่าสิบตรีสุรวุฒิ บรรเลง ร้องเรียนพันตำรวจโทกฤษณะ คุณากร

เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ผู้ร้องได้นัดรับประทานอาหารกับพันตำรวจโทสุรเดช จันทร์เขียว และพันตำรวจโทชาญวุฒ คุ้มสภา ที่ร้านครัวหมูน้อย ในระหว่างที่นั่งรับประทานอาหารอยู่นั้น พันตำรวจโทกฤษณะ คุณากร ได้เดินเข้ามาในร้านครัวหมูน้อย มีลักษณะมึนเมาสุรา จากนั้นได้ชกต่อยผู้ร้อง ผู้ร้องได้ชกโต้ตอบกลับไป พันตำรวจโทสุรเดช จันทร์เขียว พันตำรวจโทชาญวุฒิ บรรเลง และเจ้าของร้านอาหารดังกล่าวได้ไกล่เกลี่ยให้เลิกแล้วต่อกัน

วันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ ผู้ร้องได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบสังกัดเข้าทำการตรวจค้นจับกุมรถยนต์ที่บริเวณถนนท่าเรือนครหลวง ขณะนั้นได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอนครหลวงขับรถยนต์ผ่านมาในที่เกิดเหตุ จากนั้นได้แยกผู้ร้องโดยกันตัวออกไป ไม่ได้จับกุมผู้ร้อง

ในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ พันตำรวจโทสุเมธ ธัชเสนีย์ ได้จับกุมผู้ร้องตามหมายจับของสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่พริก จังหวัดลำปาง ซึ่งมีพันตำรวจโทสมพงษ์ สวนครามดี เป็นเจ้าของสำนวน แต่

พนักงานอัยการจังหวัดลำปางสั่งไม่ฟ้องในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด (ยาบ้า) ในเวลาต่อเนื่องกัน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี โดยพันตำรวจตรีอรัญ หลวงพิทักษ์ ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของพันตำรวจโทกฤษณะ คุณากร ได้อายัดตัวผู้ร้องไว้ดำเนินคดีในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด ซึ่งในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ผู้ร้องได้ให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และไม่พบของกลาง ยาเสพติดตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้กล่าวหา รวมทั้งถูกเกี่ยวโยงว่าผู้ร้องร่วมกระทำความผิดกับนางสุนีย์ ต่างใจ นายวิรัตน์ คงวุฒิ และนายประคอง ศรีธูป ซึ่งข้อเท็จจริงผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิดและไม่เคยรู้จักกับบุคคลทั้งสามแต่อย่างใด ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดสระบุรี

เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ ในระหว่างนำตัวผู้ร้องไปพิจารณาคดีที่ศาลจังหวัดสระบุรี และระหว่างรอพิจารณาคดี มีผู้มาพบผู้ร้องที่ห้องควบคุมตัวใต้ถุนศาล โดยพูดจาข่มขู่ผู้ร้องว่า

"คดีมึงถ้าศาลยกฟ้องมึง กูจะหาเรื่องเอามึงติดคุกให้ได้ หรือไม่งั้นพวกกูก็จะต้องอุ้มมึงไป ให้หายไปจากโลกนี้ไปเลย"

สาเหตุที่ผู้ร้องถูกจับกุมและถูกดำเนินคดีดังกล่าว เชื่อว่าถูกกลั่นแกล้งเพราะสาเหตุส่วนตัว

ข้อเท็จจริงจากเอกสารผู้ถูกร้อง จากบันทึกคำให้การของพยาน ซึ่งเป็นผู้ต้องหาในข้อหา ร่วมกันมียาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ ได้จับกุมก่อนหน้าการจับกุมผู้ร้อง รายนายวิเชียร เรืองเนตร นายอภิเดช ดำดี และนางสุนีย์ ต่างใจ ได้ให้การต่อหน้านายอำเภอท่าเรือ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอท่าเรือ ในลักษณะซัดทอดว่า บุคคลดังกล่าวได้ซื้อยาบ้ามาจากผู้ร้องซึ่งเป็นผู้จำหน่ายรายใหญ่ในเขตพื้นที่ภาคกลาง

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๘/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๙ เห็นว่าเรื่องร้องเรียนของผู้ร้องเป็นเรื่องเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ร้องในข้อหาร่วมกันมียาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย โดยอาศัยข้อมูลจากการซัดทอดของผู้ต้องหารายอื่นๆ และพนักงานอัยการได้ฟ้องต่อศาลจังหวัดสระบุรี ตามคดีหมายเลขดำที่ ๒๔๐๙/๒๕๔๕ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๖๙๗/๒๕๔๖ ซึ่งศาลชั้นต้นได้พิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง และคดีถึงที่สุดเมื่อศาลฎีกามีคำพิพากษา เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๙ ให้ยกฟ้อง

คำร้องนี้จึงเป็นกรณีที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล โดยศาลยุติธรรมได้มีคำพิพากษาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า

"ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้

ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องถูกข่มขู่นั้น คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ไม่อาจตรวจสอบได้ เพราะไม่มีพยานหลักฐานระบุชี้ชัดว่า บุคคลผู้ข่มขู่ผู้ร้องเป็นผู้ใด คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการฯได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๙ มีมติเห็นชอบให้ยุติเรื่องตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ เนื่องจากเป็นกรณีที่ศาลยุติธรรมได้มีคำพิพากษาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจตรวจสอบ ตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อสังเกตจากการพิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ เพื่อประกอบการพิจารณานโยบายด้านการปราบปรามยาเสพติดว่า ข้อมูลที่นำไปสู่การตัดสินใจจับกุมผู้ร้อง ได้จากคำซัดทอดของผู้กระทำความผิดเรื่องยาเสพติดในคดีอื่นเพียงทางเดียว โดยถูกเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายค้ายาเสพติด ไม่มีการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล และพยานหลักฐานอื่นที่แน่ชัดก่อนที่จะมีการจับกุม อีกทั้งกรณีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ร้องโดยไม่มีของกลาง ดังนั้น หากเป็นข้อมูลที่ผิดพลาด จะทำให้ผู้บริสุทธิ์ได้รับความเดือดร้อนได้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๓๕/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกกล่าวหาว่าละเมิดลิขสิทธิ์

ผู้ร้อง นายตรีรัตน์ ทิพย์กมล

ผู้ถูกร้อง บริษัท ฮานาโร เทเลคอม อินค์ จำกัด

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๗๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องมีอาชีพขายตุ๊กตาบริเวณตลาดวโรรส อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ร้องได้ถูกตัวแทนบริษัทเจ้าของลิขสิทธิ์ตุ๊กตาดิงก้าจับกุมดำเนินคดีในข้อหาจำหน่ายสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ โดยวิธีการล่อซื้อเมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ร้องชี้แจงต่อตัวแทนของบริษัทฯ ว่า ไม่ทราบว่าตุ๊กตาดังกล่าวเป็นของปลอม เนื่องจากรับมาจากร้านขายส่งและได้กำไรตัวละไม่เกิน ๒๐ บาท ประกอบกับไม่มีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบเช่นเดียวกับเทปเพลงหรือวีซีดี หลังถูกจับกุมผู้ร้องถูกนำตัวไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองเชียงใหม่ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งให้ผู้ร้องทราบว่าคดีละเมิดลิขสิทธิ์เป็นคดีที่ยอมความได้ และทนายความของบริษัทฯได้แจ้งให้ผู้ร้องจ่ายค่าเสียหายประมาณ ๕๐,๐๐๐-๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องยืนยันว่าไม่ทราบว่าตุ๊กตาดังกล่าวเป็นของลอกเลียนแบบหรือเป็นสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ ทนายความจึงเสนอให้ผู้ร้องจ่ายค่าเสียหายจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท ผู้ร้องไม่มีเงินจ่ายค่าเสียหายจึงถูกดำเนินคดี ในชั้นพนักงานสอบสวน ผู้ร้องได้รับการประกันตัวในวงเงินประกันจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ร้องและผู้ต้องหาคนอื่นๆ ได้สอบถามทนายความตัวแทนของบริษัทฯ ว่ามีตุ๊กตาอะไรบ้างที่เป็นสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ เพื่อต่อไปจะได้ไม่นำมาขายอีก ทนายความแจ้งว่าไม่สามารถบอกได้ ผู้ร้องเห็นว่าไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องและผู้ต้องหาอื่นๆ เนื่องจากอาจมีการอาศัยความไม่รู้นี้มาหาประโยชน์ได้

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้พิจารณาตรวจสอบแล้ว ได้รับแจ้งจากสำนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ตามหนังสือ ที่ อส(ชม) ๐๐๓๑/๓๐๒๙ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๘ ว่า ได้ยื่นฟ้องผู้ร้องต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง (ศาลจังหวัดเชียงใหม่) เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เป็นคดีอาญา คดีหมายเลขดำที่ อ.๒๐๕๓/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดง ที่ อ.๑๙๗๖/๒๕๔๗ โดยศาลพิพากษาว่า ผู้ร้องมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๓๑(๑) และมาตรา ๗๐ วรรคสอง ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า แต่เนื่องจากของกลางมีจำนวนน้อย

และพฤติการณ์การกระทำความผิดไม่ร้ายแรง จึงให้รอการกำหนดโทษไว้ ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ และริบของกลางให้ตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากศาลได้มีคำพิพากษาในพฤติการณ์แห่งคดีเดียวกับที่ผู้ร้องได้ร้องเรียนคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๓๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอความเป็นธรรมในการดำเนินคดี

ผู้ร้อง น.ช.ทองนาค ผิวผา

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๑๑๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่าผู้ร้องถูกดำเนินคดีในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน ๑๕ ปี โดยร้อยตำรวจโทรังสรรค์ สอนสิงห์ และพันตำรวจตรีเดชวัตร ทองทวี เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมือง ผู้ร้องเห็นว่าอาจไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากผู้ที่แจ้งความดำเนินคดีกับผู้ร้อง และเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ร้องมาก่อน

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในการดำเนินคดี ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าศาลอาญาได้พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ให้ลงโทษจำคุก ๑๙ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนคดีอยู่ระหว่างฎีกา

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีร้องเรียนดังกล่าวผู้ร้องสามารถที่จะยกขึ้นเป็นประเด็น และนำพยานเข้าสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหาของฝ่ายผู้ถูกร้องเรียนในชั้นพิจารณาของศาลได้ และเป็นประเด็นเดียวกับคดีที่ศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ร้องแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๓๗/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีบุตรชายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและทำร้ายร่างกาย

ผู้ร้อง นายการียา ดือราแม

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปัตตานี

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๑๒๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองจังหวัดปัตตานีได้ทำการจับกุมนายอับดุลเลาะ ดือราแม บุตรชายของผู้ร้อง ในข้อหาวางระเบิดบริษัท พิธาน จำกัด จังหวัดปัตตานี หลังจากจับกุมแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำร้ายร่างกายบุตรชายของผู้ร้องได้รับบาดเจ็บจนต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลปัตตานี ผู้ร้องได้ยื่นหนังสือขอความเป็นธรรมต่อประธานกรรมการอิสลามประจำจังหวัดปัตตานี ซึ่งต่อมาเลขานุการสำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดปัตตานี ได้มอบหนังสือดังกล่าวต่อประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ในคราวลงพื้นที่เพื่อรับฟังข้อเท็จจริงและหารือสถานการณ์ชายแดน ๓ จังหวัดภาคใต้ ณ ที่ทำการสำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดปัตตานี

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในการดำเนินคดี ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้พิจารณาตรวจสอบแล้ว ได้ความว่า โรงพยาบาลจังหวัดปัตตานีชี้แจงว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปัตตานี ได้นำตัวนายอับดุลเลาะ ดือราแม เข้ารับการตรวจเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ เวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา เพื่อเอ็กซเรย์หาสิ่งของซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัยว่า บุตรชายของผู้ร้องได้ใช้ในการกระทำผิดกฎหมาย ผลการเอ็กซเรย์ไม่พบวัตถุทึบแสง และผลการตรวจร่างกายไม่พบบาดแผลตามร่างกายบุตรของผู้ร้องตามที่ร้องเรียนแต่อย่างใด

ต่อมา เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๗ พนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี ได้ยื่นฟ้องนายอาดือนัน เส็ง เป็นจำเลยที่ ๑ นายอภิสิทธิ์ มาหะมะ เป็นจำเลยที่ ๒ นายอับดุลเลาะ ดือราแม บุตรชายของผู้ร้อง เป็นจำเลยที่ ๓ ต่อศาลจังหวัดปัตตานี เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๕๒/๒๕๔๗ ในข้อหาก่อให้ผู้อื่นกระทำผิด พยายามฆ่าเจ้าพนักงาน ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และข้อหาร่วมกันเป็นกบฏ ซึ่งคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า บุตรชายของผู้ร้องเข้ารับการตรวจที่โรงพยาบาลปัตตานี เพื่อเอ็กซเรย์หาสิ่งของซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสงสัยว่าบุตรชายของผู้ร้องได้ใช้ในการกระทำผิดกฎหมาย และผลการตรวจของแพทย์ไม่พบบาดแผลตามร่างกายของบุตรชายผู้ร้อง กรณีไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้กระทำการที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือมีการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้อง นอกจากนั้น ถึงแม้คดีที่บุตรชายของผู้ร้อง ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา ได้ถูกนำเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมแล้ว แต่ในประเด็นการถูกทำร้ายร่างกายนั้น จากการตรวจสอบไม่พบว่ามีการทำร้ายร่างกาย จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติ ให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์

ผู้ร้อง นางระเมียด เอี่ยมสำอาง

ผู้ถูกร้อง บริษัทจี-พาเทนท์ จำกัด

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๑๙๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องประกอบอาชีพตั้งแผงลอยค้าของเก่าเล็กๆ น้อยๆ อยู่บริเวณปากซอยสุขุมวิท ๗๕ เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ มีคนนำแผ่นซีดีเก่าจำนวน ๖ แผ่น มาขายให้ผู้ร้องในราคาแผ่นละ ๑๐ บาท ในวันเดียวกันนั้นได้มีผู้หญิงคนหนึ่งซื้อแผ่นซีดีดังกล่าวไปจำนวน ๒ แผ่น ในราคาแผ่นละ ๒๐ บาท ซึ่งในจำนวนนี้มีแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ทราบต่อมาว่าเป็นแผ่นซีดีละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน ๑ แผ่น หลังจากนั้นผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพระโขนง จับกุมข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพระโขนง ได้นำตัวผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจ และได้มีนายวิเศษ ณ นคร ผู้รับมอบอำนาจของบริษัท จี-พาเทนท์ จำกัด เรียกค่าเสียหายจากผู้ร้อง จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เพื่อต่อรองกับการไม่ดำเนินคดีกับผู้ร้อง แต่ผู้ร้องไม่มีเงินจำนวนดังกล่าว จึงได้ถูกควบคุมตัวไว้ที่สถานีตำรวจ เป็นเวลา ๑ คืน เมื่อเพื่อนบ้านทราบเรื่องของผู้ร้อง จึงประกันตัวผู้ร้องออกมา ต่อมาตัวแทนบริษัทฯ ได้เจรจาต่อรองเรียกค่าเสียหายจากผู้ร้องเป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นข้อต่อรองในการไม่ดำเนินคดีกับผู้ร้อง แต่ผู้ร้องไม่มีเงินจำนวนดังกล่าว

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอให้ช่วยเหลือในทางคดีแก่ผู้ร้อง และขอให้เจรจากับบริษัทฯ เพื่อให้ผู้ร้องไม่ต้องจ่ายเงินค่าเสียหายตามที่บริษัทฯ เรียกร้อง ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ประสานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้รับผิดชอบสำนวน ขอให้มีการเจรจาไกล่เกลี่ยระหว่างฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้เจรจาชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่บริษัท จี เอ็ม เอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย จนเป็นที่พอใจแล้ว ผู้เสียหายจึงไม่มีความประสงค์จะให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ร้องอีกต่อไป และได้มอบอำนาจให้นายอนุชิต ธาตุเสียว ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท จี เอ็ม เอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย ดำเนินการถอนคำร้องทุกข์ตามระเบียบแล้ว ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจนครบาลพระโขนง ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่าพนักงานสอบสวนได้จับกุมผู้ร้องพร้อมกับของกลางในที่เกิดเหตุ และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ไกล่เกลี่ยให้ผู้ร้องและผู้ถูกร้องได้เจรจาเรื่องค่าเสียหายจนเป็นที่พอใจของทั้งสองฝ่าย และผู้ถูกร้องได้ถอนคำร้องทุกข์แล้ว จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน โดยมีข้อสังเกตว่า กรณีนี้ผู้ร้องซึ่งประกอบอาชีพตั้งแผงลอยค้าของเก่าเล็กๆ น้อยๆ เกรงว่าจะต้องยุ่งยาก เสียเวลา และเสียค่าใช้จ่ายในการต่อสู้คดีในศาล จึงยินยอมจ่ายเงินค่าปรับให้กับตัวแทนของบริษัทฯไป โดยที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่ได้พิจารณาถึงเจตนาที่แท้จริง และไม่ได้พิจารณาถึงพฤติการณ์แห่งการกระทำดังกล่าวของผู้ร้อง ซึ่งขายแผ่นซีดีละเมิดลิขสิทธิ์ไปเพียง ๑ แผ่น ในราคาแผ่นละ ๒๐ บาท แต่กลับต้องชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน ๕,๐๐๐ บาท ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์

นอกจากนั้น ในช่วงที่ดำเนินการตรวจสอบ พบว่ามีการอาศัยช่องว่างของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ ไปกระทำละเมิดกับประชาชนที่ไม่รู้กฎหมาย หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ในลักษณะเดียวกันนี้ โดยได้มีการจัดตั้งบริษัทขึ้นมาประกอบกิจการเป็นผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วไปดำเนินการกับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์เอง เมื่อมีการจับกุมและปรับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์แล้ว ผู้รับมอบอำนาจก็จะได้เงินค่าปรับส่วนนั้นไป โดยไม่ต้องนำส่งบริษัทเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยถือเป็นค่าจ้างในการดำเนินการกับผู้ที่กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ เนื่องจากมาตรา ๓๑ ของพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ได้บัญญัติไว้เสมือนเป็นกฎหมายปิดปาก ว่า *"ผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่างานใดได้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานนั้นเพื่อหากำไร ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์..."*

ดังนั้น ในการพิจารณาว่าการกระทำใดมีวัตถุประสงค์เพื่อการค้าหรือเพื่อหากำไร ควรพิจารณาเป็นกรณีๆ ไปว่าผู้กระทำมีเจตนาหรือไม่ นอกจากนั้น ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคดีละเมิดลิขสิทธิ์และผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้กระทำผิด หรือผู้ที่ถูกล่อให้กระทำผิด เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนทั่วไป รวมทั้งจัดเวทีสัมมนาเพื่อหามาตรการและแนวทางที่เหมาะสมในการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และป้องกันการใช้ช่องว่างของกฎหมายดังกล่าวมาแสวงหาผลประโยชน์ ซึ่งคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้จัดให้มีการวิจัย เรื่อง "การศึกษาปัญหาอันเนื่องมาจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗" แล้ว และมีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ควรเพิ่มมาตรการในการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายกับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาการล่อให้กระทำความผิด เพื่อคุ้มครองสิทธิของบุคคล (รายละเอียดตามเอกสารแนบ)

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตว่า ในการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ค้ารายย่อย จึงควรมีการเผยแพร่ผลการวิจัย เรื่อง "การศึกษาปัญหาอันเนื่องมาจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗" ให้สาธารณชนได้รับทราบ รวมทั้งจัดเวทีสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ แล้วนำข้อสรุปจากงานวิจัยและผลการจัดเวทีสัมมนาในเรื่องดังกล่าว มาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย เพื่อนำเสนอรัฐบาลต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีขอภาพถ่ายลักษณะศพจากสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก แต่ได้รับการปฏิเสธ

ผู้ร้อง นายวินัย ศรีวิเศษ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียน ตามคำร้องเลขที่ ๒๐๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๗ ว่า นายชาตรี ศรีวิเศษ น้องชายของผู้ร้อง ซึ่งเช่าห้องพักอยู่ที่หอพักชายกิติมา ซอยรามคำแหง ๔๑ แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ได้เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๗ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก ได้ตรวจสถานที่เกิดเหตุและถ่ายภาพลักษณะศพไว้ จากนั้นได้นำศพของผู้ร้องไปที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก เพื่อให้ผู้ร้องดูศพ ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าน้องชายของผู้ร้องผูกคอตาย แต่ผู้ร้องไม่เชื่อว่าเป็นการฆ่าตัวตาย

ในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้ไปขอภาพถ่ายลักษณะการตายของน้องชายของผู้ร้องที่สถานีตำรวจนครบาลหัวหมาก เพื่อนำไปประกอบการผ่าชันสูตรพลิกศพที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ แต่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีได้ปฏิเสธที่จะให้ภาพถ่าย โดยอ้างว่ายังไม่ได้สรุปสำนวนคดี ผู้ร้องจึงขอให้ประสานกับสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากเพื่อให้ดำเนินการในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว ข้อเท็จจริงสรุปได้ดังนี้

ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้รับภาพถ่ายลักษณะศพ และได้นำไปตรวจสอบที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ซึ่งแพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์ ได้ให้ความเห็นว่า เป็นการฆาตกรรม ผู้ร้องจึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีหนังสือสอบถามสาเหตุการเสียชีวิตไปยังสถาบันนิติวิทยาศาสตร์

สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ได้มีหนังสือ ที่ ยธ ๑๐๐๒/๐๒๓๐๔ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ ว่า จากการพิจารณารูปและรายงานการชันสูตรศพของสถาบันนิติเวชวิทยา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สถาบันนิติวิทยาศาสตร์มีความเห็นว่า มีสิ่งที่ขัดแย้งกับประเด็นการฆ่าตัวตาย คือ พบเลือดตกภายหลังการเสียชีวิต (Lividity) ที่บริเวณหลังด้วย ซึ่งหากศพนอนคว่ำหน้าควรพบเลือดตกที่ด้านหน้า ไม่น่าจะพบบริเวณหลัง

ยกเว้นแต่จะมีการเคลื่อนย้ายศพภายหลังเสียชีวิตแล้ว และจากรายงานการชันสูตรศพ มีรอยช้ำที่หน้าอกและหนังศีรษะ น่าจะเกิดจากการกระแทกกับของไม่มีคมก่อนเสียชีวิต ซึ่งหากผู้เสียชีวิตกระทำต่อตนเอง ไม่น่าจะมีบาดแผลดังกล่าว

วันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้มีหนังสือขอยุติเรื่องร้องเรียน เนื่องจากผู้ร้องได้รับภาพถ่ายลักษณะศพจากสถานีตำรวจนครบาลหัวหมากแล้ว และได้ส่งภาพถ่ายดังกล่าวไปตรวจวิเคราะห์ที่สถาบันนิติวิทยาศาสตร์ จนได้รับทราบความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการเสียชีวิตดังกล่าวข้างต้น ผู้ร้องจึงได้นำสำเนาหนังสือของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ ไปขอรับเงินค่าทดแทนจากสำนักงานประกันสังคม และได้รับเงินค่าทดแทนจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนการดำเนินคดีการเสียชีวิตของน้องชายของผู้ร้องนั้น ผู้ร้องยังคงประสงค์ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามหาตัวคนร้ายมาลงโทษต่อไป

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็น ผู้ร้องได้รับภาพถ่ายลักษณะศพ เพื่อนำไปประกอบการตรวจสอบของสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ และได้รับรายงานการเสียชีวิตของน้องชายของผู้ร้องตามความประสงค์ อีกทั้งได้มีหนังสือขอยุติเรื่องแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องร้องเรียน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกาย

ผู้ร้อง นายธรรมจักร วงศ์พรัด

ผู้ถูกร้อง ร้อยตำรวจเอกจารุวัฒน์ พาหุมันโต สิบตำรวจเอกวิฑูรย์ เทพสถิตย์ สิบตำรวจเอกทนงศักดิ์ รัตนะ และสิบตำรวจโทสมปอง โชติรัตน์

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียน ตามคำร้องที่ ๔๐๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ว่า เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๒๓.๐๐ นาฬิกา ผู้ร้องกับเพื่อนอีก ๓ คน คือ นายสุรพล ภู่ผล นายพิเชษฐ์ วัฒนชน และนายเซี่ยง ไม่ทราบนามสกุล ได้ไปรับประทานอาหารที่ร้านน้องสาว ตลาดตาบา หมู่ที่ ๑ ตำบลเจ๊ะเห อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอตากใบ ๔ นาย คือ ร้อยตำรวจเอกจารุวัฒน์ พาหุมันโต สิบตำรวจเอกทนงศักดิ์ รัตนะ สิบตำรวจโทสมปอง โชติรัตน์ และ สิบตำรวจเอกวิฑูรย์ เทพสถิตย์ ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้ร้องกับนายสุรพล ภู่ผล โดยนายสุรพลฯ ถูกสิบตำรวจเอกวิฑูรย์ฯ ใช้อาวุธปืนตบหน้า และร้อยตำรวจเอกจารุวัฒน์ฯ ใช้อาวุธปืนตบที่คิ้วด้านซ้ายและท้ายทอยจนได้รับบาดเจ็บ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งข้อหาว่าต่อสู้ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน และพยายามฆ่าเจ้าพนักงาน ผู้ร้องจึงได้ร้องเรียนต่อนายสุรสีห์ โกศลนาวิน กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ในคราวลงพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ภาคใต้ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ เพื่อขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้เห็นชอบให้รับเรื่องไว้พิจารณา และมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง เมื่อประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้รับการร้องเรียนในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ได้นำผู้ร้องและพวกไปพบพลตรีขวัญชาติ กล้าหาญ รองแม่ทัพภาค ๔ ณ ค่ายอิงคยุทธบริหาร อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี พร้อมทั้งมอบเรื่องดังกล่าว ตลอดจนเอกสารต่างๆ และรูปถ่ายให้รองแม่ทัพภาค ๔ ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงและแก้ไขเยียวยาในเบื้องต้น ต่อมาปรากฏว่าผู้ร้องได้ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องทั้งหมดต่อศาลจังหวัดนราธิวาส ในข้อหาร่วมกันเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ทำพยานหลักฐานเท็จ ทำร้ายร่างกาย และกลั่นแกล้งให้ผู้อื่นได้รับโทษ เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๕๖๘/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งศาลได้ไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูล จึงได้ประทับรับฟ้องไว้พิจารณา

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แล้ว เห็นว่าเรื่องร้องเรียนดังกล่าวได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม และศาลได้ประทับรับฟ้องไว้พิจารณาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๕/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารจับกุมโดยไม่เป็นธรรม

ผู้ร้อง นายทะมะ อาบ๊ะ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจและทหาร หน่วยเฉพาะกิจทักษิณ จังหวัดนราธิวาส

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๔๐๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ว่า เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารประมาณ ๕๐ นาย ได้จับกุมนายมะยูมิ อาบ๊ะ บุตรชายของผู้ร้อง โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารแจ้งว่าบุตรชายของผู้ร้องเป็นผู้ต้องสงสัยคดีปล้นปืนและโค่นต้นไม้ในวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๗ ที่บ้านจือง่า หมู่ที่ ๖ ตำบลบางบ่อ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส หลังการจับกุมตัว เจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารได้นำบุตรชายผู้ร้องไปสอบสวนที่ค่ายจุฬาภรณ์ และต่อมาได้นำบุตรชายของผู้ร้องไปสอบสวนเพิ่มเติมที่ค่ายอิงคยุทธบริหาร บุตรชายของผู้ร้องได้รับการปล่อยตัวจากค่ายอิงคยุทธบริหารในอีก ๓ วันต่อมา หลังจากนั้นก็ไม่มีเหตุการณ์ใดๆเกิดขึ้น แต่มีเจ้าหน้าที่ทหารมาเยี่ยมบุตรชายของผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องกลัวว่าบุตรชายจะได้รับอันตราย จึงมีความประสงค์ขอให้คุ้มครองความปลอดภัยให้แก่บุตรชายของผู้ร้อง ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้ว ได้ความจากกองทัพภาคที่ ๔ ส่วนหน้า/หน่วยเฉพาะกิจทักษิณ ค่ายอิงคยุทธบริหาร ว่า นายมะยูมิ อาบ๊ะ บุตรชายของผู้ร้องไม่น่าจะมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องการปล้นอาวุธปืนและก่อความไม่สงบในพื้นที่ เพราะในการสอบสวนบุตรชายของผู้ร้องได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีและไม่มีพิรุธแต่อย่างใด ประกอบกับบุตรชายของผู้ร้องเพิ่งได้รับการเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓ ตำบลบางบ่อ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๔๗ จึงเชื่อว่าบุตรชายของผู้ร้องเป็นคนดีทำให้ได้รับความไว้วางใจจากชาวบ้านเลือกให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ในขณะที่ร้องเรียน ผู้ร้องยังไม่มั่นใจในความปลอดภัยของผู้ร้องและบุตรชาย แต่เมื่อกองทัพภาคที่ ๔ ส่วนหน้า/หน่วยเฉพาะกิจทักษิณ ค่ายอิงคยุทธบริหารได้ทำการสอบสวนบุตรชายของผู้ร้องแล้วปรากฏว่าบุตรชายของผู้ร้องไม่มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องการปล้นอาวุธปืน อีกทั้งยืนยันว่าบุตรชายของผู้ร้องเป็นคนดี

และมีความจริงใจต่อเพื่อนบ้าน จนทำให้บุตรชายของผู้ร้องได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ บุตรชายของผู้ร้องจึงพ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีดังกล่าว ดังนั้น ถือได้ว่าเหตุแห่งความไม่ปลอดภัยของบุตรชายของผู้ร้องตามที่ร้องเรียนได้สิ้นสุดลงแล้ว จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีโดยสร้างหลักฐานเท็จ

ผู้ร้อง สิบเอกธนชาติ ยอดธรรม และนายเอกศักดิ์ ศักดาคาร

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๕๘๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องทั้งสองถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี กลั่นแกล้งดำเนินคดีอาญา กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา ขณะที่ผู้ร้องทั้งสองขับรถยนต์จะกลับบ้าน มีชายกลุ่มหนึ่งจำนวนประมาณ ๑๐ คน ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ใช้ปืนจ่อที่ศีรษะของผู้ร้อง บังคับให้ลงจากรถยนต์ และได้ตรวจค้นภายในรถยนต์ โดยได้มีการบันทึกวีดีโอไว้ด้วย แต่ไม่พบยาเสพติดหรือสิ่งผิดกฎหมายอื่นใด จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จับกุมผู้ร้องได้นำตัวผู้ร้องทั้งสองไปสอบสวนที่บ้านหลังหนึ่ง หลังจากการสอบสวน สารวัตรปราบปรามยาเสพติดในชุดจับกุมดังกล่าวแจ้งว่า หากตรวจสอบประวัติการเงินของผู้ร้องแล้วไม่พบข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดก็จะปล่อยตัว จากนั้น พันตำรวจโทกฤษณะ ทรัพย์เดช จากสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี ซึ่งเคยมีเรื่องบาดหมาง ขู่อาฆาตกับผู้ร้อง (สิบเอกธนชาติ ยอดธรรม) มาก่อน ได้เข้ามาในห้องสอบสวน และเจรจากับสารวัตรปราบปรามยาเสพติดคนดังกล่าวว่า ขอตัวผู้ร้อง (สิบเอกธนชาติ ยอดธรรม) ไว้ จนกระทั่งเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา ผู้ร้องทั้งสองถูกนำตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี และเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติดได้เดินทางกลับ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เฝ้าผู้ร้องทั้งสองแจ้งว่า พันตำรวจโทกฤษณะ ทรัพย์เดช ขอคดีไว้ดำเนินการเอง และร้อยตำรวจเอกกมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ ได้แจ้งว่าผู้ร้องทั้งสองถูกจับกุมในข้อหาจำหน่ายยาเสพติด แต่ผู้ร้องทั้งสองปฏิเสธข้อกล่าวหาเนื่องจากไม่ได้กระทำความผิด และไม่ยินยอมลงชื่อในเอกสารหลักฐานทั้งหมดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สร้างขึ้นเอง

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว ข้อเท็จจริงสรุปได้ดังนี้

จากการสอบถามผู้ร้อง ตามหนังสือลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๘ ว่า มีพยานหลักฐานยืนยันความ

บริสุทธิ์ในเรื่องที่ผู้ร้องทั้งสองถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวหาหรือไม่ ผู้ร้องทั้งสองมิได้มีหนังสือชี้แจงในเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด

ต่อมาสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองราชบุรี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ชี้แจงว่าจากการตรวจสอบไม่ปรากฏว่าพันตำรวจโทกฤษณะ ทรัพย์เดช มีเหตุจูงใจที่จะกลั่นแกล้งจับกุมผู้ร้อง อีกทั้งร้อยตำรวจเอกกมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดำเนินสะดวก ช่วยราชการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมยืนยันว่า การจับกุมผู้ร้องทั้งสองได้กระทำไปตามอำนาจหน้าที่ และพยานหลักฐาน ไม่ได้กลั่นแกล้งผู้ร้อง และพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้แก่พนักงานอัยการจังหวัดราชบุรีพิจารณาต่อไปแล้ว ซึ่งต่อมาพนักงานอัยการจังหวัดราชบุรี ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ ชี้แจงว่าได้ฟ้องผู้ร้องทั้งสองเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัดราชบุรีเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๔๗๕/๒๕๔๗ ในข้อหาร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยฝ่าฝืนกฎหมาย มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพกพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควร

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้ผู้ร้องทั้งสองไม่ได้ชี้แจงเกี่ยวกับพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ในเรื่องที่ถูกดำเนินคดีหรือยืนยันว่าผู้ถูกร้องได้สร้างพยานหลักฐานเท็จตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง และเนื่องจากผู้ร้องทั้งสองได้ถูกฟ้องต่อศาลจังหวัดราชบุรีในข้อหาดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากผู้ร้องทั้งสองมีพยานหลักฐานใดก็สามารถที่จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นการพิจารณาของศาลได้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๗/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในชีวิตและร่างกาย กรณีผู้ต้องขังมีร่องรอยบาดแผลจากการถูกทำร้ายร่างกาย

ผู้ร้อง เรือนจำกลางกำแพงเพชร

ผู้ถูกร้อง -

คำร้องเรียน เรือนจำกลางกำแพงเพชร ได้แจ้งกรณีผู้ต้องขังมีร่องรอยการถูกทำร้ายจากภายนอกเรือนจำ ตามคำร้องเลขที่ ๖๒๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ได้ตรวจสภาพร่างกายผู้ต้องขังใหม่ชื่อนายปาน สีขำ ผู้ต้องขังคดีลักทรัพย์ พบบริเวณท่อนแขนด้านขวามีร่องรอยการเข้าเฝือกใหม่ หางตาข้างขวา เหนือคิ้วซ้าย ศีรษะด้านหลัง และด้านหลังใบหูมีร่องรอยการเย็บแผล โดยนายปาน สีขำ ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่เรือนจำว่า เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ขณะที่ผู้ต้องขังเดินทางกลับจากไร่มันที่หมู่บ้านหนองหัวควาย อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ได้พบชายไม่ทราบชื่อ จำนวน ๓ คน เข้ามาถามหาคนชื่อปาน เมื่อผู้ต้องขังแจ้งชื่อตนเองไป ชายทั้ง ๓ คนได้เข้ามาทำร้าย โดยใช้ขวดและไม้รุมตีตน เป็นเหตุให้แขนขวาหัก และได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะ หัวคิ้วซ้าย หางตา และกกหูขวา ผู้ต้องขังได้ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ต่อมาวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ผู้ต้องขังได้ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอโกสัมพีนคร กลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวดำเนินคดีในข้อหาลักทรัพย์ แต่ผู้ต้องขังให้การปฏิเสธ

เรือนจำกลางกำแพงเพชร จึงแจ้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อขอให้ตรวจสอบกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้ว ข้อเท็จจริงสรุปได้ ดังนี้

สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอโกสัมพีนคร จังหวัดกำแพงเพชร ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ นางลำพึง มิ่งเมือง ได้มาร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่า เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ นายปาน สีขำ และนายจิต หรือทะนงค์ นิตตะโย ได้ร่วมกันเข้าไปลักทรัพย์สินในบ้านของตน และพนักงานสอบสวนได้ขอหมายจับนายปานฯ และขอหมายค้นจากศาลจังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งศาลจังหวัดกำแพงเพชร ได้ออกหมายจับเลขที่ ๑๑๓๒/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ และหมายค้น ที่ ค.๓๓๕/๒๕๔๗ ลงวันที่

๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ต่อมาวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้นำหมายค้นและหมายจับดังกล่าว ไปจับกุมตัวนายปานฯ ที่บ้านเลขที่ ๑๔๒ หมู่ที่ ๕ ตำบลโกสัมพี กิ่งอำเภอโกสัมพีนคร จังหวัดกำแพงเพชร พบว่านายปานฯมีบาดแผลตามร่างกายอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งในชั้นจับกุมและสอบสวน นายปานฯได้ให้การสอดคล้องกันว่า บาดแผลที่ใบหน้าและศีรษะของตนเกิดจากการถูกทำร้าย เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอวังเจ้า จังหวัดตาก และได้ร้องทุกข์ไว้แล้ว ส่วนแขนขวาที่หักเกิดจากอุบัติเหตุในการขับขี่รถจักรยานยนต์ ไม่ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจทำร้ายร่างกายขณะจับกุมและควบคุมตัว จากข้อเท็จจริงดังกล่าว สถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอโกสัมพีนครเห็นว่าไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายนายปานฯขณะจับกุม และข้ออ้างของนายปานฯที่ว่าได้เดินทางมาแจ้งความ แต่กลับถูกจับกุมดำเนินคดีในข้อหาลักทรัพย์นั้น ไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด

ต่อมานายปานฯได้ถูกฟ้องที่ศาลจังหวัดกำแพงเพชร เป็นคดีอาญาหมายเลขดำ ที่ ๓๔๘๓/๒๕๔๗ หมายเลขแดง ที่ ๓๓๑๔/๒๕๔๗ ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ ซึ่งศาลจังหวัดกำแพงเพชรได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุก ๒ ปี และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ ๔,๖๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมดำเนินคดีกับนายปานฯตามหมายจับของศาลจังหวัดกำแพงเพชร ในข้อหาลักทรัพย์ และมิได้จับกุมขณะที่นายปานฯไปแจ้งความ ประกอบกับนายปานฯได้ให้การว่าบาดแผลตามร่างกายเกิดจากการถูกทำร้ายและอุบัติเหตุก่อนถูกจับกุม กรณีไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้กระทำการที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้อง จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ใช้อำนาจหน้าที่และอิทธิพลเข้าแทรกแซงการดำเนินคดี

ผู้ร้อง พลตำรวจตรีสานิตย์ โพธิ์พูนศักดิ์

ผู้ถูกร้อง ปกปิดชื่อ

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๖๒๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ว่า เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๗ บุตรสาวของผู้ร้อง ซึ่งในขณะที่ร้องเรียน มีอายุ ๑๗ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา ถูกดาบตำรวจวิรัตน์ หัชบูรณ์ สังกัดกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค ๔ (บก.ตชด.ภาค ๔) จังหวัดสงขลา ล่อลวงไปข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ร้องทราบเรื่องดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๗ เนื่องจากบุตรสาวผู้ร้องคิดฆ่าตัวตาย ในคืนวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๗ จึงได้แจ้งให้สามี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำอยู่ที่จังหวัดตรัง ได้ทราบ สามีของผู้ร้องจึงได้ขอย้ายมาช่วยราชการที่จังหวัดสงขลา เพื่อดูแลบุตรสาว

ต่อมาผู้ร้องและสามีได้ทำหนังสือร้องเรียนไปยังผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของดาบตำรวจวิรัตน์ฯ เพื่อขอให้มีการสอบสวนกรณีดังกล่าว แต่ผู้ถูกร้องเกลี้ยกล่อมไม่ให้ผู้ร้องแจ้งความ ผู้ร้องจึงได้เข้าแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสงขลา เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๗ แต่พนักงานสอบสวนแจ้งว่าไม่สามารถดำเนินคดีข่มขืนกระทำชำเราได้ เนื่องจากไม่ได้มีการร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือน นับแต่วันเกิดเหตุ แต่ผู้ร้องยังสามารถดำเนินคดีในความผิดฐานพรากผู้เยาว์ได้

เมื่อผู้ถูกร้องทราบเรื่อง ได้ให้ผู้ใต้บังคับบัญชามาพูดจาหว่านล้อมให้ผู้ร้องถอนแจ้งความ และจะให้ดาบตำรวจวิรัตน์ฯชดใช้ค่าเสียหาย แต่ผู้ร้องไม่ยอมรับ จึงถูกกลั่นแกล้ง เช่น สั่งให้ผู้บังคับบัญชาของสามีผู้ร้อง มีคำสั่งงดช่วยราชการ ทำให้สามีของผู้ร้องต้องกลับไปปฏิบัติหน้าที่ที่จังหวัดตรังตามเดิม และสั่งระงับคดีที่ผู้ร้องและสามีแจ้งความเพื่อดำเนินคดีกับดาบตำรวจวิรัตน์ฯด้วย

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากเกรงว่าผู้ถูกร้องจะใช้อิทธิพลเข้าแทรกแซง ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบกรณีดังกล่าว โดย

รับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ผู้ถูกร้อง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ นายสุรสีห์ โกศลนาวิน ประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและได้รับฟังการชี้แจงด้วยวาจาจากผู้ร้องและสามี ที่โรงเรียนวชิราโปลีเทคนิค อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ซึ่งได้รับทราบข้อมูลเพิ่มเติมว่า คดีที่ผู้ร้องได้แจ้งความดำเนินคดี ดาบตำรวจวิรัตน์ฯอยู่ในชั้นการพิจารณาของพนักงานอัยการแล้ว โดยมีนายสมยศ เสรีอภินันท์ เป็นพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวน

จากการรับฟังคำชี้แจงด้วยวาจาของผู้ถูกร้องและผู้บังคับบัญชาของสามีผู้ร้อง รวมทั้งการชี้แจงเพิ่มเติมเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ถูกร้อง ตามหนังสือกองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค ๔ ที่ ๐๐๒๔.๔/๐๘๐ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ สรุปได้ว่า ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงให้ผู้ร้องทราบแล้วว่า เรื่องความผิดทางอาญา ผู้ร้องจะต้องไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเอง ซึ่งผู้ร้องได้ไปแจ้งความดำเนินคดีไว้แล้ว ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ส่วนในประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่า ผู้ถูกร้องสั่งระงับคดีที่ผู้ร้องได้แจ้งความไว้นั้น ผู้ถูกร้องไม่เคยติดต่อขอให้ระงับเรื่องดังกล่าว เพราะไม่รู้จักกับพนักงานสอบสวน และได้มีคำสั่งกองบังคับการตำรวจตะเวนชายแดนภาค ๔ ที่ ๒๘๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยดาบตำรวจวิรัตน์ฯแล้ว เรื่องอยู่ในระหว่างดำเนินการ นอกจากนี้ ประธานอนุกรรมการฯได้ขอความร่วมมือผู้ถูกร้องในการดูแลเกี่ยวกับความปลอดภัยของผู้ร้อง เพื่อไม่ให้ถูกข่มขู่คุกคาม ซึ่งผู้ถูกร้องได้ยืนยันว่าจะให้ความเป็นธรรมกับทั้งสองฝ่าย

นอกจากนั้น ประธานอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้เข้าพบนายคนองเดช เลิศจรรยารักษ์ อธิบดีอัยการเขต ๙ สำนักงานอัยการเขต ๙ จังหวัดสงขลา เพื่อขอความร่วมมือในการดูแลคดีที่ผู้ร้องได้แจ้งความดำเนินคดี ให้เป็นไปตามขั้นตอนและกรอบแห่งกฎหมาย ซึ่งอธิบดีอัยการเขต ๙ รับว่าจะกำชับดูแลกรณีดังกล่าวให้เป็นไปอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่ผู้ร้องร้องเรียนได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามกระบวนการทางกฎหมาย ตรงความประสงค์ของผู้ร้องแล้ว จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน แต่ควรมีการติดตามผลการดำเนินคดี ซึ่งยังอยู่ในชั้นพิจารณาของพนักงานอัยการ รวมทั้งควรมีการช่วยเหลือติดตามเยียวยาทางด้านจิตใจแก่หญิงผู้เสียหายด้วย

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว และมอบให้สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติติดตามผลการดำเนินคดี และประสานงานกับผู้เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการในเรื่องการช่วยเหลือเยียวทางด้านจิตใจแก่ผู้เสียหายต่อไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๔๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกหลอกให้กระทำความผิด

ผู้ร้อง นักโทษชายประเสริฐ วงษ์สมัน

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติด

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๔๒๐/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๕ ว่า เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ นาฬิกา ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติดและสายลับของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หลอกลวง ชักจูง และจ้างวานให้ไปขอซื้อยาเสพติด (เมทแอมเฟตามีน) จากเอเย่นต์รายหนึ่ง ที่บริเวณร้านอาหารบัว ถนนศรีนครินทร์ แขวงหนองบอน เขตประเวศน์ กรุงเทพมหานคร ต่อมาผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจปราบปรามยาเสพติดจับกุม และแจ้งข้อหาว่า ผู้ร้องมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาต

ในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวน ผู้ร้องได้ให้การรับสารภาพ ซึ่งผู้ร้องอ้างว่าถูกทำร้ายร่างกายเพื่อให้รับสารภาพ โดยผู้ร้องเป็นเพียงสายล่อซื้อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในการติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากผู้ค้ายาเสพติด แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถจับกุมผู้ค้ายาเสพติดได้ จึงทำการจับกุมผู้ร้องแทน ต่อมาผู้ร้องได้ถูกดำเนินคดีที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ และศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกผู้ร้องเป็นเวลา ๒๐ ปี ๖ เดือน

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในกรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏว่าผู้ร้องถูกฟ้องคดีที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๘๒๐๙/๒๕๔๐ หมายเลขแดงที่ ๗๘๔๒/๒๕๔๑ ในความผิดต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ซึ่งผู้ร้องได้ให้การต่อสู้ว่าถูกหลอกลวงและทำร้ายร่างกายเพื่อให้รับสารภาพ และศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ให้จำคุกผู้ร้องเป็นเวลา ๒๐ ปี ๖ เดือน และริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้ร้องเรียนในประเด็นเดียวกับที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๕๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีโดยไม่เป็นธรรม

ผู้ร้อง นายธรรมสถิตย์ ผลแก้ว ร้องเรียนแทนนายสมหมาย โสภี

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนแทนนายสมหมาย โสภี ตามคำร้องเลขที่ ๖๓๗/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๕ ว่า เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๕ ชุดจับกุมของสถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง นำโดยร้อยตำรวจโทขสุรพันธ์ สุวรรณประดิษฐ์ ได้จับกุมนายสมหมาย โสภี โดยอ้างว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้สืบทราบมาก่อนว่า นายสมหมาย โสภี ได้ลักลอบขายเมทแอมเฟตามีน (ยาบ้า) ในบริเวณปากคลองตลาด ถนนอัษฎางค์ แขวงวังบูรพาภิรมย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จึงได้วางแผนจับกุมโดยใช้สายตำรวจล่อซื้อเมทแอม-เฟตามีน (ยาบ้า) จากนายสมหมาย โสภี ในการจับกุมได้หลักฐานในการกระทำความผิด คือ เมทแอมเฟตามีน จำนวน ๑ เม็ด ธนบัตรที่มีหมายเลขตรงกับสำเนาธนบัตรของสายลับของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้ถ่ายเอกสารไว้ ปลอกปากกาที่มีกลิ่นยาบ้า และธนบัตร เป็นเงินจำนวน ๗๐๐ บาท

ผู้ร้องแจ้งว่า การจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำโดยไม่มีพยานหลักฐาน และพูดจาข่มขู่ เมื่อนำตัวนายสมหมาย โสภี ไปยังสถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง มีการค้นตัวและนำทรัพย์สินของนายสมหมาย โสภี ไปยังอีกห้องหนึ่ง แล้วกลับมาพร้อมกับแจ้งว่าหมายเลขธนบัตรที่ค้นได้จากนายสมหมาย โสภี นั้นมีหมายเลขตรงกับธนบัตรที่ล่อซื้อ และได้ลงบันทึกประจำวันไว้ เมื่อนายสมหมาย โสภี ปฏิเสธ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ชกหน้าท้องนายสมหมาย โสภี และขู่ให้รับสารภาพ นายสมหมาย โสภี จึงรับสารภาพ และถูกนำตัวไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพ นอกจากนี้ ในการจับกุมยังไม่ได้แจ้งให้ญาติของนายสมหมาย โสภี ทราบแต่อย่างใด และผู้ร้องได้แจ้งว่าอาจจะเป็นการกลั่นแกล้งจากศัตรูของนายสมหมาย โสภี ที่สนิทกับเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอให้ตรวจสอบการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพระราชวัง และขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยเชิญร้อยตำรวจโทสุรพันธ์ สุวรรณประดิษฐ์ และร้อยตำรวจโทศรายุทธ บุญธรรม มาชี้แจงข้อเท็จจริง เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๕ สรุปได้ว่า คดีนี้เป็นการจับกุมตามปกติ เนื่องจากได้สืบทราบจากผู้เสพยาเสพติดที่

ถูกจับกุมว่า ได้ซื้อเมทแอมเฟตามีนมาจากนายสมหมาย โสภี จึงได้วางแผนเข้าจับกุม โดยใช้สายลับของเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าล่อซื้อ อันเป็นความผิดซึ่งหน้า เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมีอำนาจจับกุมได้โดยไม่มีหมายจับ และหลังจากจับกุม ผู้ต้องหาก็ได้รับสารภาพเพื่อจะได้รับการลดโทษ

ในการจับกุมดังกล่าว ร้อยตำรวจโทสุรพันธ์ สุวรรณประดิษฐ์ ได้แจ้งให้ผู้ต้องหาทราบถึงสิทธิที่ผู้ต้องหาพึงมี และได้สอบถามความต้องการที่จะพบทนายความแล้ว หลังจากนั้นก็ใช้เวลาสอบสวน ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที พร้อมกับทำบัญชีส่งของกลางไปตรวจสอบ

ต่อมานายสมหมาย โสภี ถูกฟ้องดำเนินคดีที่ศาลอาญาในข้อหามียาเสพติดประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อเสพและจำหน่าย เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย. ๑๔๕๕/๒๕๔๕

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากผู้เสียหายตามคำร้องได้ถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลอาญาแล้ว ในพฤติการณ์แห่งคดีเดียวกับที่ผู้ร้องได้ร้องเรียน กรณีเป็นไปตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๕๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีบริษัท อเมริกันเอ็กเพรส จำกัด ฟ้องคดีไม่เป็นธรรม

ผู้ร้อง นายวัฒนกรณ์ เมธาวิชิต

ผู้ถูกร้อง บริษัท อเมริกันเอ็กเพรส จำกัด

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียน ตามคำร้องเลขที่ ๑๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๖ ว่าผู้ร้องได้สมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิตของบริษัท อเมริกัน เอ็กเพรส จำกัด มีการส่งเอกสารใบแจ้งหนี้และเอกสารอื่นๆตามที่อยู่ของผู้ร้องที่กรุงเทพมหานคร แต่บริษัทอเมริกันฯ ได้ฟ้องคดีผู้ร้องตามที่อยู่ที่ปรากฏตามบัตรประชาชนของผู้ร้อง ที่จังหวัดสมุทรปราการ และไม่ได้ส่งหมายศาลให้ผู้ร้องตามที่อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ทำให้ผู้ร้องไม่ทราบว่าถูกดำเนินคดี ต่อมาศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ร้องชำระเงินจำนวน ๑๕๐,๒๐๗.๐๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ซึ่งคดีนี้ผู้ร้องเป็นหนี้บัตรเครดิตประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำของบริษัท อเมริกันเอ็กเพรส จำกัด เป็นการฟ้องคดีโดยไม่เป็นธรรม ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ร้องเข้าต่อสู้ในคดี และมีการเรียกค่าติดตามทวงถามเกินกว่ากฎหมายกำหนด

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความช่วยเหลือให้ผู้ร้องได้เจรจาลดยอดหนี้กับบริษัท อเมริกัน เอ็กเพรส จำกัด ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้พิจารณาตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว ได้ความว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าวศาลแขวงดุสิต ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ให้ผู้ร้องชำระเงินจำนวน ๑๕๐,๒๐๗.๐๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ให้แก่บริษัท อเมริกันเอ็กเพรส จำกัด

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้ร้องเรียนในประเด็นเดียวกับที่ศาลแขวงดุสิตได้มีคำพิพากษาแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงไม่มีอำนาจดำเนินการตรวจสอบต่อไป ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๕๖/๒๕๔๙

เรื่อง ความเสมอภาค กรณีการกำหนดสัดส่วนหญิงชายที่จะเป็นกรรมการกองทุนหมู่บ้าน

ผู้ร้อง นางพรรณงาม สมณา

ผู้ถูกร้อง -

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๗๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องได้ติดตามร่างพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. .... ในประเด็นสัดส่วนคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้าน และเห็นว่าควรมีการกำหนดสัดส่วนของคณะกรรมการบริหารกองทุนหมู่บ้าน โดยให้มีชายและหญิงในสัดส่วนที่เท่ากัน เพื่อให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมและฝึกทักษะในการทำงานร่วมกับผู้ชาย ซึ่งรัฐควรสนับสนุนและส่งเสริม

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอให้มีการติดตามร่างพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. .... และเรียกร้องให้มีการกำหนดจำนวนชายและหญิงในคณะกรรมการบริหารกองทุนหมู่บ้าน ในสัดส่วนที่เท่ากัน ซึ่งคณะกรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่า ตามร่างพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. .... ยังไม่มีการกำหนดเรื่องสัดส่วนชายและหญิงที่จะเป็นกรรมการในคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้าน จึงได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๐๓/๑๒๒๗ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ขอความร่วมมือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ เพื่อขอให้นำเสนอประเด็นข้อเรียกร้องของผู้ร้องเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในการยกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๓/๘๘๕๕ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ถึงคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่า ได้มีการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและภาคีการพัฒนาต่างๆ เพื่อนำมาประกอบการจัดทำร่างกฎหมายดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ช่วงต้นปี ๒๕๔๖ โดยได้หยิบยกประเด็นที่ผู้ร้องร้องเรียนขึ้นมาหารืออย่างกว้างขวางในหลายเวที และได้ประมวลนำเสนอต่อคณะอนุกรรมการยกร่างพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ เพื่อพิจารณาและดำเนินงานตามขั้นตอนต่อไปด้วยแล้ว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ติดตามการดำเนินการในเรื่องดังกล่าว ปรากฏว่าได้มีการ

ประกาศใช้พระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๘๔ ก วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ และตามมาตรา ๗ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ บัญญัติว่า *"การคัดเลือกกรรมการกองทุนหมู่บ้านตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงชายและหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน'*

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านควรคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชายในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน ซึ่งได้มีการนำประเด็นข้อเรียกร้องของผู้ร้องไปบัญญัติไว้ ตามมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ ตามความประสงค์ของผู้ร้องแล้ว จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๕๗/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี

ผู้ร้อง นักโทษชายอุดม ไกรนรา

ผู้ถูกร้อง -

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๔๘๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องเป็นนักโทษเด็ดขาดเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในคดีฆ่านางเกษร อำลอย โดยศาลชั้นต้นพิพากษาประหารชีวิต และศาลฎีกาพิพากษายืน ผู้ร้องเห็นว่าตนเองมิได้เป็นผู้กระทำความผิด จึงได้ทูลเกล้าขอพระราชทานอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้ร้องได้รับพระราชทานลดโทษเป็นจำคุกตลอดชีวิต ผู้ร้องมีความประสงค์ขอให้ช่วยเหลือผู้ร้องให้พ้นโทษจำคุก เพราะมิได้เป็นผู้กระทำความผิด ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าในเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ศาลฎีกาได้พิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้วว่าผู้ร้องได้กระทำผิดจริง จึงได้พิพากษาลงโทษผู้ร้อง ซึ่งเป็นกรณีที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไม่สามารถดำเนินการตรวจสอบต่อไปได้ ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว แต่เห็นสมควรมีหนังสือแจ้งผู้ร้องว่า หากผู้ร้องมีพยานหลักฐานใหม่ และเป็นพยานหลักฐานสำคัญที่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ร้องเป็นผู้บริสุทธิ์ ก็สามารถขอให้ศาลหยิบยกคดีดังกล่าวขึ้นพิจารณาใหม่ได้ และหากศาลเห็นว่าผู้ร้องมิได้เป็นผู้กระทำความผิด ก็จะพิพากษายกฟ้องและให้ปล่อยตัวผู้ร้องไป

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในข้อหาลักทรัพย์

ผู้ร้อง นางสาวแสงเพชร ผลบุญ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองหงส์ จังหวัดบุรีรัมย์

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๕๖๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนหนองหงส์พิทยาคม ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ลักทรัพย์ของนางยุพดี พิชัยกุล โดยมีสาเหตุเนื่องมาจาก เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องได้ไปซื้อยาที่คลินิกของนางยุพดีฯแต่ไม่มีคนอยู่ที่หน้าบ้าน จึงเดินเข้าไปหลังบ้านได้พบกับนางสาวกังสดาล แพไธสง บุตรของนางยุพดีฯ และได้ถูกนางสาวกังสดาลฯต่อว่าที่ผู้ร้องเข้าไปในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อมาในวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๓ นาย ได้ไปแจ้งต่อนางสุภาวดี บัวทิพย์ อาจารย์โรงเรียนหนองหงส์พิทยาคม ว่าให้ผู้ร้องไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจ เมื่อผู้ร้องไปให้ปากคำกับเจ้าหน้าที่ตำรวจกลับถูกพิมพ์ลายนิ้วมือ ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง จึงร้องเรียนขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังการชี้แจงของผู้ร้อง บิดา มารดา และญาติของผู้ร้อง สรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้ร้องจะเข้าไปในส่วนที่เป็นบ้านพักอาศัยด้านหลังร้านขายยาดังกล่าว ผู้ร้องได้ตะโกนเรียกเพื่อขอซื้อยาหลายครั้ง และได้กล่าวขอโทษต่อนางสาวกังสดาลฯแล้ว การที่พันตำรวจโทสำเริง พิชัยกุล รองผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองหงส์ สามีของนางยุพดีฯได้ไปขอพบผู้ร้องที่โรงเรียน ทำให้ผู้ร้องรู้สึกอับอายและเสื่อมเสียชื่อเสียง นอกจากนั้นยังได้ข่มขู่ให้ผู้ร้องรับสารภาพ และได้มีการเรียกสอบปากคำผู้ร้องหลายครั้ง โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้สอบสวน แต่เมื่อทราบว่าผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ให้ผู้ร้องไปสอบปากคำต่อหน้าพนักงานอัยการ นักจิตวิทยา และบิดาของผู้ร้อง ฝ่ายผู้ร้องจึงเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว

สถานีตำรวจภูธรอำเภอหนองหงส์ชี้แจงว่า ได้รับแจ้งความจากนางยุพดี พิชัยกุล ว่าทรัพย์สินสูญหายไปรวม ๕ รายการ มูลค่า ๑๒๐,๐๐๐ บาท นางยุพดีฯสงสัยว่าผู้ร้องเป็นผู้ลักทรัพย์ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจได้สอบปากคำผู้ร้องต่อหน้าพนักงานอัยการ นักจิตวิทยา และบิดาของผู้ร้อง ซึ่งเป็นการสอบปากคำในฐานะ

พยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ทราบตัวผู้กระทำผิดยังมิได้มีการจับกุมหรือแจ้งข้อกล่าวหาต่อผู้ร้อง เนื่องจากยังขาดพยานหลักฐานบางอย่าง และยังมีบุคคลอื่นที่อาจต้องสงสัยในคดีนี้อีก อีกทั้งยังไม่ได้มีการตั้งข้อกล่าวหาต่อผู้ร้อง ต่อมาบิดามารดาของผู้ร้องได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยประสงค์จะให้เรียกนางยุพดีฯ มาตกลงและให้ชดใช้ค่าเสียหาย ซึ่งพนักงานสอบสวนได้นัดทั้งสองฝ่ายมาพบเพื่อเจรจาตกลงกัน แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ พนักงานสอบสวนจึงแนะนำให้ไปฟ้องร้องดำเนินคดีกันเองต่อไป

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปฏิบัติงานไปตามอำนาจหน้าที่ โดยได้ทำการรวบรวมพยานหลักฐาน และสอบปากคำผู้ร้องไว้ในฐานะพยานปากหนึ่ง และเมื่อปรากฏว่าผู้ร้องเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ก็ได้ทำการสอบสวน โดยมีพนักงานอัยการ นักจิตวิทยา และบิดาของผู้ร้องเข้าร่วมด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อีกทั้งยังมิได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาหรือปฏิบัติต่อผู้ร้องดังเช่นผู้ต้องหาแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม ในการเชิญตัวผู้ร้องไปสอบปากคำ แม้เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่ แต่ก็พึงที่จะระมัดระวังผลกระทบที่อาจเกิดต่อพยาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานที่เป็นเด็ก

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงเห็นว่า กรณีนี้ยังไม่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้อง อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ส่งผลกระทบทางด้านจิตใจและความรู้สึกของผู้ร้อง จึงควรมีการทำความเข้าใจต่อบรรดาครู อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนหนองหงส์พิทยาคม เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งขอให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดบุรีรัมย์ กำชับผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่ในการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน โดยคำนึงถึงสิทธิมนุษยชนและผลกระทบต่อผู้เยาว์ด้วย

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว พร้อมทั้งให้มีหนังสือแจ้งไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนหนองหงส์พิทยาคม เพื่อทำความเข้าใจต่อบรรดาครู อาจารย์ และนักเรียน ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และมีหนังสือถึงผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดบุรีรัมย์ ขอให้กำชับผู้ใต้บังคับบัญชาให้ปฏิบัติหน้าที่ในการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน โดยคำนึงถึงสิทธิมนุษยชนและผลกระทบต่อผู้เยาว์ด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๖๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล กรณีถูกผู้บังคับบัญชากลั่นแกล้ง

ผู้ร้อง ปกปิดชื่อ

ผู้ถูกร้อง ผู้รักษาการแทนคณบดีคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และพวก

คำร้องเรียน ผู้ร้อง ซึ่งเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๖๗๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖ ว่าผู้ถูกร้องได้กระทำละเมิดสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลของผู้ร้อง โดยเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องพบว่าลิ้นชักโต๊ะทำงานและตู้เอกสารของผู้ร้องถูกงัด ผู้ร้องเข้าใจว่าผู้ถูกร้องสั่งงัดลิ้นชักและตู้เอกสารของผู้ร้องในวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยไม่แจ้งให้ผู้ร้องทราบล่วงหน้า เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ร้องลาป่วย ตั้งแต่วันที่ ๒๖ สิงหาคม ถึงวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ร้องได้ส่งใบรับรองแพทย์ให้ผู้ถูกร้องแล้ว แต่ผู้ถูกร้องได้โทรศัพท์ไปที่โรงพยาบาลศรีมหาโพธิ์ จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อสอบถามแพทย์ที่ทำการรักษาผู้ร้อง ว่าผู้ร้องมีอาการป่วยจริงหรือไม่ ซึ่งผู้ร้องเห็นว่าเป็นการกระทำที่เป็นอคติต่อผู้ใต้บังคับบัญชา

ภายหลังผู้ร้องกลับมาปฏิบัติงานได้ถูกผู้ถูกร้องบีบบังคับต่างๆ คือ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกร้องสั่งให้คนงานเคลื่อนย้ายโต๊ะทำงานและโต๊ะคอมพิวเตอร์ของผู้ร้องออกมาด้านนอกห้องทำงาน และมีคำสั่งคณะเภสัชศาสตร์ ที่ ๕๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ มอบหมายให้ผู้ร้องไปปฏิบัติงานที่ห้องเอกสารอ้างอิงของคณะเภสัชศาสตร์

ต่อมาวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้อง ได้แจ้งต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าได้ย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์แล้ว เนื่องจากไม่สามารถทนปฏิบัติงานที่คณะเภสัชศาสตร์ได้

ผู้ร้องเห็นว่าตนถูกกลั่นแกล้ง จึงมีความประสงค์ขอความเป็นธรรม และขอให้ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้วพบว่า กรณีที่ผู้ร้องร้องเรียนเป็นเรื่องการใช้อำนาจในการบริหารงานบุคคลของผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นการบริหารจัดการภายในของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งหากผู้ร้องเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือมีความคับข้องใจ ก็ควรใช้สิทธิในการร้องทุกข์ ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องความขัดแย้งภายในของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งผู้ร้องสามารถใช้สิทธิในการอุทธรณ์ร้องทุกข์ ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องได้ จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๖๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีมิได้แก้อุทธรณ์ เนื่องจากไม่เข้าใจกระบวนการทางกฎหมาย

ผู้ร้อง นางอรุณี นามบุตร

ผู้ถูกร้อง -

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๒๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องได้ให้นายวิชากร สมเพชร เช่าบ้านของผู้ร้อง ซึ่งตั้งอยู่ที่เลขที่ ๑/๑ หมู่ที่ ๔ ตำบลเขาวง อำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อตกแต่งเป็นร้านอาหาร แต่เนื่องจากนายวิชากรฯ มิได้ชำระค่าเช่าให้ครบตามกำหนดที่ตกลงกัน ผู้ร้องจึงแจ้งความต่อร้อยตำรวจตรีไพฑูรย์ ทองเฉิดฉาย ร้อยเวรสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านตาขุน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อขับไล่นายวิชากรฯ ออกจากบ้านเช่า แต่ผู้ร้องกลับถูกแจ้งความในข้อหาบุกรุกบ้านของตนเอง และได้รับแจ้งจากร้อยตำรวจตรีไพฑูรย์ฯ ว่าหากผู้ร้องต้องการบ้านคืนจะต้องจ่ายเงินให้นายวิชากรฯ จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องจึงไม่ติดใจเอาบ้านคืน

ต่อมาปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ น้องชายนายวิชากรฯ เข้ามาดูแลร้านอาหารแทนนายวิชากรฯ เมื่อผู้ร้องไปเก็บค่าเช่า กลับถูกไล่ตี ผู้ร้องจึงแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งสารวัตรสอบสวน ชื่อ วิชาญ กัลยาศิริ ได้แนะนำให้ผู้ร้องฟ้องขับไล่นายวิชากรฯ จนศาลชั้นต้นพิพากษาให้นายวิชากรฯ ออกจากบ้านเช่า นายวิชากรฯ อุทธรณ์ แต่ผู้ร้องไม่ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ เนื่องจากไม่เข้าใจกระบวนการทางกฎหมาย ผู้ร้องเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี จึงร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้แล้ว ปรากฏว่า ผู้ร้องไม่ได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันส่งสำเนาอุทธรณ์ ตามมาตรา ๒๓๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงต้องห้ามตามกฎหมาย ไม่สามารถยื่นคำแก้อุทธรณ์ได้ ซึ่งคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อกฎหมายในการพิจารณาคดีให้ผู้ร้องทราบแล้ว

ความเห็นและมติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีไม่มีประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ต้องพิจารณา จึงมีมติในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๖๕/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีสามีที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสนำบุตรสาวออกนอกประเทศ

ผู้ร้อง นางสาวธนัชพร อรัญยกานนท์

ผู้ถูกร้อง นายจูน ฟาน

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๓๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องกับนายจูน ฟาน สัญชาติจีน ได้อยู่กินฉันท์สามีภรรยาตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ โดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส จนมีบุตรสาว ๑ คน คือ เด็กหญิงมุทิตาภรณ์ ฟาน อายุ ๒ ขวบ ผู้ร้องมีปัญหาทะเลาะกับนายจูนฯหลายครั้ง เมื่อทะเลาะกัน ผู้ร้องได้ออกจากบ้าน นายจูนฯกีดกันไม่ยอมให้ผู้ร้องนำบุตรสาวไปดูแล ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องทราบว่านายจูนฯได้นำบุตรสาวเดินทางไปประเทศจีน และนายจูนฯได้เดินทางกลับประเทศไทยคนเดียวในวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ โดยให้บุตรสาวผู้ร้องพักอาศัยกับญาติของตนที่ประเทศจีน ผู้ร้องจึงได้ไปแจ้งความดำเนินคดีกับนายจูนฯที่สถานีตำรวจนครบาลคลองตัน ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

ต่อมาผู้ร้องได้ขอความช่วยเหลือจากกระทรวงการต่างประเทศ และได้รับแจ้งจากกระทรวงการต่างประเทศ เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๖ ว่า นายจูนฯและบุตรสาวของผู้ร้องได้เดินทางเข้าประเทศจีนจริง แต่ข้อมูลที่นายจูนฯให้ไว้ปรากฏว่าที่อยู่แตกต่างจากที่ปรากฏในหนังสือเดินทาง ซึ่งสถานเอกอัครราชทูตได้ตรวจสอบและขอทราบข้อมูลไปยังสถานที่ที่นายจูนฯเคยทำงานในประเทศจีน แต่เจ้าหน้าที่ของสถานที่ทำงานดังกล่าวแจ้งว่าไม่มีบุคคลใดรู้จักนายจูนฯ และเจ้าหน้าที่ตำรวจของประเทศจีนได้แจ้งว่า จะพยายามติดตามหาตัวบุตรสาวของผู้ร้องอย่างเต็มที่ หากผลเป็นประการใดจะแจ้งให้ทราบต่อไป

เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องได้เข้าแจ้งความต่อร้อยตำรวจเอกสง่า ปัญญา ที่สถานีตำรวจนครบาลคลองตัน โดยกล่าวหาว่า นายจูนฯ พรากผู้เยาว์ หลังจากนั้น ประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ นางเยาวเรศ ชินวัตร โทรศัพท์ขอให้ผู้ร้องถอนแจ้งความและไกล่เกลี่ยเรื่องบุตรสาว โดยได้เสนอให้ผู้ร้องจดทะเบียนสมรสกับนายจูนฯ หรือให้บุตรสาวอยู่ในความดูแลของนายจูนฯ แต่ผู้ร้องได้ปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว

ผู้ร้องเกรงว่าจะไม่ได้รับความเป็นธรรมในกระบวนการยุติธรรม เพราะนายจูนฯมีนางเยาวเรศฯให้การช่วยเหลือ จึงมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว และขอให้บุตรสาวกลับมาอยู่ในความอุปการะของผู้ร้องดังเดิม ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้ว ข้อเท็จจริงสรุปได้ ดังนี้

นางเยาวเรศ ชินวัตร ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงทางโทรสาร ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๗ ชี้แจงข้อเท็จจริงว่าได้รู้จักนายจูนฯขณะเดินทางไปศึกษาที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ต่อมาเมื่อนายจูนฯได้เข้ามาในประเทศไทย นายจูนฯได้เข้าทำงานในบริษัทของนางเยาวเรศฯ และนายจูนฯได้แนะนำผู้ร้องให้รู้จักกับนางเยาวเรศฯ ส่วนปัญหาระหว่างนายจูนฯกับผู้ร้องนั้น นางเยาวเรศฯไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพียงแต่ให้ความอุปการะบุตรสาวของผู้ร้องเท่านั้น โดยนายจูนฯได้มีการติดต่อผ่านเลขานุการส่วนตัวของนางเยาวเรศฯ เพื่อขอนำบุตรสาวของผู้ร้องมาฝากให้เด็กรับใช้ที่บ้านนางเยาวเรศฯช่วยดูแลในระหว่างเวลาที่นายจูนฯไปทำงาน เพราะมารดาของนายจูนฯต้องเดินทางกลับประเทศจีน และในระหว่างนี้นายจูนฯกับผู้ร้องก็ได้เข้าเยี่ยมและดูแลบุตรสาวด้วย ดังนั้น นางเยาวเรศฯจึงมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในปัญหาครอบครัวระหว่างนายจูนฯกับผู้ร้อง และไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือรู้เห็นในการฟ้องร้องดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมของผู้ร้องหรือกรณีที่ผู้ร้องได้ร้องเรียนแต่อย่างใด

สถานีตำรวจนครบาลคลองตันแจ้งว่า ผู้ร้องได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลคลองตัน เพื่อดำเนินคดีกับนายจูนฯ โดยมีร้อยตำรวจเอกสง่า ปัญญา เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีและได้รับคำร้องทุกข์ไว้ ตามคดีอาญาที่ ๑๗๒๕/๒๕๔๖ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้มีความเห็นสั่งฟ้องนายจูนฯเป็นผู้ต้องหา และส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการแล้ว

ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลคลองตัน ได้จับกุมนายจูนฯตามหมายจับของศาลอาญากรุงเทพใต้ ที่ จ ๗๐๔/๒๕๔๗ และได้ส่งตัวนายจูนฯให้พนักงานอัยการดำเนินการ ซึ่งพนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ ๔ ได้ยื่นฟ้องนายจูนฯต่อศาลอาญากรุงเทพใต้แล้ว เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ ตามคดีอาญาหมายเลขดำ ที่ ๓๔๗๒/๒๕๔๗ และศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกนายจูนฯ เป็นเวลา ๓ ปี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี

นอกจากนี้ ศาลยังได้ไกล่เกลี่ยในเรื่องการใช้อำนาจปกครองบุตร โดยในวันจันทร์-วันศุกร์ ให้บุตรสาวอยู่ในความดูแลของนายจูนฯ ส่วนในวันเสาร์-วันอาทิตย์ และช่วงปิดเทอม ให้บุตรสาวอยู่ในความดูแลของผู้ร้อง และบุตรสาวของผู้ร้องได้กลับเข้ามาเรียนหนังสืออยู่ในประเทศไทยแล้ว ทั้งนี้ ผู้ร้องยังเกรงว่าหากพ้นกำหนดการรอการลงโทษ นายจูนฯจะนำบุตรสาวออกนอกประเทศอีก

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของนายจูนฯตามคำร้องเรียน เป็นความผิดทางอาญา ซึ่งศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาแล้ว กรณีเป็นไปตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ อีกทั้งศาลได้ไกล่เกลี่ยในเรื่องการใช้อำนาจปกครองบุตร จนเป็นที่พอใจทั้งฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง จึงเป็นกรณีที่ผู้ร้องได้รับการคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมตามความประสงค์แล้ว

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการตรวจสอบ ที่ ๑๖๖/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีน้องชายถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีโดยมิชอบในข้อหาชิงทรัพย์

ผู้ร้อง นางศรีนวล เงินมี ร้องแทน นายสมชาย มาอินทร์

ผู้ถูกร้อง -

คำร้องเรียน ผู้ร้องได้ร้องเรียนตามคำร้องเลขที่ ๖๘๐/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๖ ว่า นายสมชาย มาอินทร์ น้องชายของผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชัยนาท ดำเนินคดีข้อหาชิงทรัพย์โดยมิชอบ กล่าวคือ เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๖ น้องชายของผู้ร้องไปดื่มสุรากับนายเสริมพันธ์ อิ่มจิตร ผู้ใหญ่บ้าน ที่ร้านแห่งหนึ่งในหมู่ที่ ๒ ตำบลท่าชัย อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท ตั้งแต่เวลาประมาณ ๑๖.๐๐-๒๓.๐๐ นาฬิกา หลังจากนั้นได้แยกย้ายกันกลับบ้าน ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ เวลาประมาณ ๑๙.๒๐ นาฬิกา มีคนร้าย ๒ คน แต่งกายโดยใช้ผ้าปกปิดหน้า ร่วมกันปล้นบ้านของนางผอบ จันทร์ดาบุญ ซึ่งตั้งอยู่หมู่ที่ ๑ ตำบลท่าชัย อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท หลังจากเกิดเหตุสองวัน นางผอบฯกล่าวหาว่าน้องชายของผู้ร้องและนายสมชาย สุขโตปล้นบ้านของตน โดยได้แจ้งให้นายเสริมพันธ์ฯทราบว่า ตนได้ทราบเรื่องดังกล่าวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ ผู้ร้องอ้างว่า นายเสริมพันธ์ฯ ได้ทราบภายหลังว่านายสมยศ หยกประดิษฐ์ เป็นคนปล้นบ้านนางผอบฯ แต่นายสมยศฯ ถูกยิงเสียชีวิตเมื่อปี ๒๕๓๑

ต่อมาปี ๒๕๔๐ น้องชายของผู้ร้องขับรถยนต์ตกถนน และโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่กลับถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในข้อหาชิงทรัพย์ในคดีที่นางผอบฯเป็นผู้เสียหาย และน้องชายของผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชัยนาท ทำร้ายร่างกาย เพื่อให้ยอมรับสารภาพในข้อกล่าวหาดังกล่าว

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ดำเนินการต่อไป

การตรวจสอบข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ได้ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าน้องชายของผู้ร้องถูกดำเนินคดีในข้อหาชิงทรัพย์ และศาลจังหวัดชัยนาทได้มีคำพิพากษา ตามคดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๒๔/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๔ ให้ลงโทษจำคุกจำเลย คือ น้องชายของผู้ร้อง เป็นเวลา ๑๕ ปี และให้คืนหรือชดใช้ราคาทรัพย์ เป็นเงิน ๑๔,๑๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย น้องชายของผู้ร้องได้อุทธรณ์

คำพิพากษาดังกล่าว ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลจังหวัดชัยนาท และน้องชายของผู้ร้องได้ยื่นฎีกาคำพิพากษาดังกล่าวแล้ว

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้เสียหายตามคำร้องได้ถูกฟ้องดำเนินคดีในศาลยุติธรรมในพฤติการณ์แห่งคดีเดียวกับที่ผู้ร้องได้ร้องเรียน กรณีเป็นไปตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่อาจรับเรื่องไว้พิจารณาดำเนินการต่อไปได้ จึงสมควรยุติเรื่องร้องเรียน

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๓๙/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการค้นและการจับกุมโดยไม่เป็นธรรม ในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด

ผู้ร้อง นางนงเยาว์ ชื่นพิศาล นายปิยะ ชื่นพิศาล

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ

นางนงเยาว์ ชื่นพิศาล และนายปิยะ ชื่นพิศาล ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๖ ตามคำร้องเลขรับที่ ๓๕๐/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องทั้งสองอยู่บ้านเลขที่ ๗๘/๑ ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ น. มีเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่งกายนอกเครื่องแบบประมาณ ๑๐ คน มาขอตรวจค้นบ้านของผู้ร้องโดยไม่ได้แสดงหมายค้นแต่อย่างใด ผลการตรวจค้นพบโพยรับแทงบอลจำนวน ๗๐ ใบ ฉลากเบอร์จับอีก ๑ ถุง ในห้องของนายปิยะ ชื่นพิศาล นอกจากนี้ไม่พบสิ่งผิดกฎหมายอื่นใด จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการตรวจค้นอีกครั้ง โดยขอตรวจค้นห้องของนางสาววัลยา ชื่นพิศาล และได้ยัดยาบ้าไว้ในห้องของนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ซึ่งนางสาววัลยา ชื่นพิศาลได้เห็นจ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง เป็นผู้นำยาบ้าใส่ในตะกร้าผ้าในห้องของตน แล้วบอกว่าเจอของแล้ว หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงแสดงหมายค้นและเข้าทำการจับกุมตัวนางสาววัลยา ชื่นพิศาล และนายอัษฎา ชื่นพิศาล ในฐานะเจ้าของบ้าน ข้อหาร่วมกันครอบครองยาเสพติดเพื่อจำหน่าย จำนวน ๘๑๙ เม็ด ส่วนนายปิยะ ชื่นพิศาล เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งข้อหาเล่นการพนัน จากนั้นจึงพาบุคคลทั้งสามไปที่สถานีตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ ปัจจุบันนายอัษฎา ชื่นพิศาล และนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ถูกควบคุมตัวอยู่ที่เรือนจำคลองด่าน ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้คัดค้านการประกันตัว

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ

๑. ขอให้นางสาววัลยา ชื่นพิศาล ได้ชี้ตัวจ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง กับพวก เพื่อดำเนินคดี

๒. ขอให้ตรวจสอบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าตรวจค้นบ้านโดยมีหมายค้นหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงเข้าตรวจเวลากลางคืน

๓. หากเจ้าหน้าที่ตำรวจมีหมายค้น อยากทราบว่า จ่าสิบตำรวจตรีสมพรฯ ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมทำการตรวจค้นด้วยหรือไม่

๔. ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

การดำเนินการของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาตรวจสอบเรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

พยานบุคคล ๑. นางนงเยาว์ ชื่นพิศาล
๒. นายปิยะ ชื่นพิศาล

พยานเอกสาร ๑. หนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๖
๒. หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

พยานบุคคล ๑. พันตำรวจเอกวิรุณ เอี่ยมไพจิตร
๒. จ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง

พยานเอกสาร ๑. สำเนาบันทึกตรวจค้นจับกุม ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๖
๒. สำเนาหมายค้น ที่ ๑๗๓๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๖
๓. สำเนาแผนการระดมปิดล้อมตรวจค้นพื้นที่การแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่ตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

๑. คณะอนุกรรมการฯ ได้สอบถามผู้ร้อง ได้ความว่า ในขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าทำการตรวจค้นนั้นไม่ได้แสดงหมายค้นและการตรวจค้นดังกล่าวเป็นการตรวจค้นในเวลากลางคืน ส่วนยาเสพติดที่ค้นพบในบ้านของผู้ร้องก็ไม่ใช่ของนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ผู้ร้องเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจกลั่นแกล้งเพื่อดำเนินคดียาเสพติดกับครอบครัวผู้ร้อง เนื่องจากนายอัษฎา ชื่นพิศาล เป็นผู้นำชุมชนมีบทบาททางการเมืองในท้องถิ่น

ในการตรวจค้นบ้านผู้ร้องนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไปถึงบ้านของผู้ร้อง ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจบางนายใส่เกราะกันกระสุนและมีอาวุธครบมือ และขึ้นบ้านผู้ร้องไปเคาะหน้าต่างให้คนชั้นบนลงมาเปิดบ้าน ผู้ร้องคิดว่าเป็นการคุกคามในลักษณะขู่ว่าจะใช้กำลัง และละเมิดสิทธิเสรีภาพในเคหสถานของผู้ร้องทั้งนี้ ในขณะตรวจค้น เจ้าหน้าที่ตำรวจให้คนในบ้านหนึ่งคนนำเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายคนไปค้นตามส่วนต่างๆ ของบ้าน และปิดประตูห้องที่ตรวจค้นไม่ให้บุคคลภายนอกเห็นเหตุการณ์ในห้องที่ถูกตรวจค้น ทั้งยังไม่ให้บุคคลภายนอกเข้ามาดูการตรวจค้นด้วย

๒. ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงต่อคณะอนุกรรมการฯ เกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ได้ความว่า การตรวจค้นบ้านของนายอัษฎา ชื่นพิศาล ได้มีการขอออกหมายค้นโดยถูกต้องตามกฎหมายจากศาลจังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๔๖ และรายละเอียดในหมายค้นได้ระบุให้ทำการตรวจค้นในเวลากลางคืนได้ตั้งแต่เวลา ๒๑.๐๐ น. จนกว่าจะเสร็จสิ้น เหตุที่มีการขอออกหมายค้นในเวลากลางคืน เนื่องจากเชื่อว่าผู้จำหน่ายยาเสพติดจะดำเนินการจำหน่ายยาเสพติดในเวลากลางคืนมากกว่าเวลากลางวัน และสายสืบของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รายงานว่า ชุมชนผู้ร้องมีการซื้อขายยาเสพติดกันมากในเวลากลางคืน หากจะค้นในชุมชนของผู้ร้องในเวลากลางวันจะกระทำได้ยาก เพราะในชุมชนผู้ร้องหากมีผู้พบเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาในชุมชนจะมีการแจ้งให้ผู้จำหน่ายยาเสพติดทราบ เพื่อที่จะปิดบังอำพรางสิ่งผิดกฎหมายได้ทันที ทำให้การค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และในวันตรวจค้นดังกล่าวเจ้าหน้าที่ตำรวจได้แสดงหมายค้นก่อนที่จะทำการตรวจค้น และผู้ร้องได้ลงลายมือชื่อในหมายค้นแล้ว

ในการตรวจค้นดังกล่าว มีการค้นหลายห้องพร้อมๆกันจริง แต่ส่วนมากจะมีคนในบ้านอยู่ด้วยกันหลายคน และไม่ได้ปิดประตูห้องที่ถูกตรวจค้นแต่อย่างใด เหตุที่ไม่ให้คนภายนอกเข้ามาดูการตรวจค้นเนื่องจากถ้ามีบุคคลภายนอกเข้ามาอาจจะทำให้การตรวจค้นมีปัญหาหรืออุปสรรค เนื่องจากอาจทำให้พยานหลักฐานเสียหายหรือกระจัดกระจายและคลาดเคลื่อนได้ แต่การตรวจค้นบ้านผู้ร้องในครั้งนั้นได้มีนักข่าวหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งเข้าร่วมในการตรวจค้นด้วย พร้อมทั้งมีผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตรวจค้นเข้าร่วมและสั่งการในการตรวจค้นด้วย และได้เห็นเหตุการณ์ในการตรวจค้นโดยตลอด เหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องปีนบ้านและไปเคาะหน้าต่าง เพราะต้องการเร่งให้คนในบ้านเปิดประตูบ้าน เพราะหากเนิ่นช้าอาจมีการเคลื่อนย้ายสิ่งผิดกฎหมายที่ต้องการค้นหาได้ และต้องการสังเกตพฤติกรรมของคนในบ้านว่ามีการเคลื่อนย้ายหรือปิดบังสิ่งผิดกฎหมายหรือไม่ หากไม่ทำการในลักษณะดังกล่าวอาจจะเป็นโอกาสให้คนในบ้านทำการปิดบัง ซ่อนเร้น หรือเคลื่อนย้ายสิ่งผิดกฎหมาย และอาจทำให้การค้นไม่ประสบผลสำเร็จได้ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องแต่งชุดสนาม ใส่เกราะกันกระสุน และมีอาวุธครบมือนั้น เนื่องจากเป็นการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามหลักปฏิบัติทั่วไป ไม่ถือว่าเป็นการคุกคามสิทธิของผู้ร้องตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง และก็ไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ข่มขู่และทำร้ายร่างกายผู้ร้องแต่อย่างใด

ประเด็นเรื่องจ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง มีหน้าที่เข้าร่วมทำการตรวจค้นหรือไม่นั้น ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ชี้แจงว่า จ่าสิบตำรวจตรีสมพรฯ เป็นชุดปฏิบัติการในการค้นครั้งนี้จริง หมายค้นจะระบุชื่อเฉพาะผู้เป็นหัวหน้ารับผิดชอบการตรวจค้น ส่วนเจ้าหน้าที่ที่จะทำการตรวจค้นได้นั้น ผู้รับผิดชอบการตรวจค้นจะกำหนดเจ้าหน้าที่ในแผนการปฏิบัติการอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งในการตรวจค้นครั้งนี้ หัวหน้าผู้รับผิดชอบ คือ ร้อยตำรวจเอกกฤษฎา ตั้งวิทย์โมไนย รองสารวัตรสืบสวน ตำรวจภูธรภาค ๑ ที่ได้มอบหมายให้จ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง มีหน้าที่เข้าตรวจค้นเป้าหมายที่ ๑ คือ บ้านผู้ร้อง จึงถือได้ว่าจ่าสิบตำรวจตรีสมพร แสงขันทอง เป็นพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมายแม้ไม่มีชื่อในหมายค้น

๓. ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง ได้ความว่า หลังจากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับกุมตัวนายปิยะ ชื่นพิศาล ไปที่สถานีตำรวจภูธรจังหวัดสมุทรปราการแล้ว ได้แจ้งข้อหาเล่นการพนันและให้ประกันตัวออกมา ต่อมาศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุก ๒ เดือน

ต่อมาพนักงานอัยการสำนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ ได้ยื่นฟ้องนายอัษฎา ชื่นพิศาล และนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ต่อศาลจังหวัดสมุทรปราการ ข้อหามียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๔๘๓๕/๒๕๔๖

เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ร้องได้มีหนังสือแจ้งความคืบหน้าเกี่ยวกับคดีของนายอัษฎา ชื่นพิศาล

และนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ต่อคณะอนุกรรมการฯ ว่าศาลได้นัดสืบพยานจำเลย วันที่ ๑, ๒, ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ศาลจังหวัดสมุทรปราการมีคำพิพากษาในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๓๙๐๔/๒๕๔๖ ยกฟ้องนายอัษฎา ชื่นพิศาล ส่วนนางสาววัลยา ชื่นพิศาล ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก ๒๕ ปี

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในประเด็นที่ผู้ร้องร้องว่า ถูกยัดยาเสพติดนั้น เป็นเรื่องที่เป็นประเด็นอยู่ในการพิจารณาของศาล จึงไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงควรยุติเรื่อง

ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องร้องเรียนเกี่ยวกับการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น คณะอนุกรรมการฯ เห็นว่าการตรวจค้นดังกล่าวยังมีข้อบกพร่อง ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดการร้องเรียน จึงมีข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อให้นำไปปรับปรุงการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่อไป ดังนี้

ให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหนังสือกำชับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้องกับการตรวจค้นเคหสถานปฏิบัติดังนี้

๑. ในการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ควรปฏิบัติอย่างเคร่งครัด เช่น ให้แสดงหมายค้นทันทีตั้งแต่แรกที่ทำการตรวจค้น ถ้าจะทำการตรวจค้นหลายห้องพร้อมๆ กัน ควรมีสัดส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าของบ้านใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานซึ่งเป็นบุคคลภายนอกอยู่ร่วมด้วยในขณะตรวจค้น เพื่อป้องกันมิให้เกิดข้อครหาและการร้องเรียนว่าเป็นการกลั่นแกล้ง

๒. ในการเข้าตรวจค้นเคหสถานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ควรปฏิบัติการโดยสุภาพ และเป็นไปตามกฎหมาย ไม่ควรให้มีลักษณะข่มขู่คุกคามให้หวาดกลัว ดังเช่นกรณีนี้ การแต่งกายในชุดสนามพร้อมอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และปีนขึ้นไปที่หน้าต่างชั้น ๒ ของบ้าน พร้อมกับเคาะเรียกคนในบ้านเพื่อให้เปิดประตูบ้านในเวลากลางคืน ถือเป็นการกระทำที่ไม่สมควรและล่อแหลมต่อการเข้าใจผิดว่าเป็นคนร้ายได้

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๙ ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ยุติเรื่อง และให้มีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตามนัยความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๔/๒๕๔๙

เรื่อง สังหารแรงงานพม่า ๖ ศพ ในท้องที่อำเภอแม่สอด

ผู้ร้อง Mazer

ผู้ถูกร้อง กำนัน ผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๑๐ ชุดคุ้มครองหมู่บ้าน ตำบลแม่ปะ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

คำร้องเรียน กลุ่มผู้ร้องซึ่งเป็นแรงงานพม่าทำงานที่โรงงานเซรามิค ที่ตำบลแม่ปะ จังหวัดตาก ได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นคำร้องที่ ๔๒๙/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า มีชายฉกรรจ์ซึ่งเป็นคนไทยกระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วยการจับแรงงานชาวพม่าจำนวน ๖ คน แล้วฆ่าและเผาด้วยยางรถยนต์เพื่ออำพรางคดี เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ณ ท้องที่หมู่ที่ ๔ ตำบลแม่ปะ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

ผู้ร้องมีความประสงค์ขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าว เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดอันตรายกับแรงงานพม่าคนอื่นๆ

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ได้สอบปากคำพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์การจับกุมแรงงานพม่าบริเวณท้องที่หมู่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ และผู้รู้เห็นเหตุการณ์ที่โรงงานแม่สอดเซรามิค จำนวน ๑๐ คน ซึ่งมี ๒ คน ที่เป็นภรรยาของผู้ถูกจับตัวไปฆ่า พยานดังกล่าวต่างให้การสอดคล้องกันว่า เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ แรงงานชาวพม่าจำนวน ๑๐ คน เดินออกจากโรงงานแม่สอดเซรามิค ใช้เส้นทางด้านหลังโรงงานเพื่อไปหางานใหม่ทำ เมื่อเดินทางไปถึงบริเวณตลาดปศุสัตว์ ท้องที่หมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก มีชายไทยจำนวน ๓ คน พร้อมอาวุธ สันนิษฐานว่าเป็นชุดคุ้มครองหมู่บ้าน (ชรบ.) เข้าทำการจับกุม นายเอมิน หนึ่งในแรงงานชาวพม่าที่ถูกจับ รับอาสาจะไปหาเงินจากเพื่อนที่โรงงานแม่สอดเซรามิคมาจ่ายให้กับผู้จับกุมเพื่อแลกเปลี่ยนกับการปล่อยตัวผู้ถูกจับกุม จากนั้นแรงงานชาวพม่าอีก ๙ คน จึงถูกนำไปควบคุมตัวที่บ้านผู้ใหญ่บ้าน เพื่อรอนายเอมินกลับมา

นายเอมิน พร้อมชายไทย ซึ่งเป็น ๑ ใน ๓ ของผู้ที่ทำการจับกุม ได้เดินทางไปโรงงานแม่สอดเซรามิค

ด้วยรถจักรยานยนต์ เมื่อเดินทางไปถึงเพื่อนชาวพม่าของนายเอมิน ได้รุมทำร้ายชายไทยที่เดินทางไปด้วย จนชายไทยดังกล่าวต้องหนีออกจากโรงงาน

ต่อมา นายเอมินได้เดินทางกลับไปหาเพื่อนที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่บ้านผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก นายเอมิน จึงถูกชายกลุ่มหนึ่งรุมทำร้าย ขณะเดียวกันมีแรงงานชาวพม่าที่เป็นผู้ชายอีก ๒ คน เดินทางผ่านมาก็ถูกชายกลุ่มดังกล่าวรุมทำร้ายด้วย ภายหลังจากการทำร้ายได้นำนายเอมิน พร้อมแรงงานชาวพม่าที่ถูกทำร้ายอีก ๒ คน ออกไปจากบริเวณหน้าบ้านของผู้ใหญ่บ้าน และนำแรงงานที่ควบคุมตัวจำนวน ๙ คน ไปยังกองร้อยอาสารักษาดินแดนอำเภอแม่สอด ซึ่งได้ควบคุมตัวไว้เป็นเวลา ๒ วัน

ส่วนนายเอมิน กับแรงงานชาวพม่าอีก ๒ คน ที่ถูกรุมทำร้าย ได้มีการนำตัวกลับไปที่โรงงานแม่สอดเซรามิค มีชายฉกรรจ์ ๓ คน พร้อมพวกที่มีอาวุธครบมือเดินทางไปด้วย และได้มีการค้นหาแรงงานพม่าที่รุมทำร้ายชายไทย ซึ่งผู้ที่ถูกระบุว่ารุมทำร้ายชายไทยมี ๗ คน คือ

๑.	นายเต็งเฮง	อายุ ๒๘ ปี
๒.	นายเอมิน	อายุ ๒๒ ปี
๓.	นายอาง่วยเล	อายุ ๑๙ ปี
๔.	นายหม่อง หม่อง	อายุ ๒๔ ปี
๕.	นายอานาทา	อายุ ๒๒ ปี
๖.	นายมินเฮง	อายุ ๒๘ ปี
๗.	นายเต็งไหน่	อายุ ๓๓ ปี

จากนั้นได้มีการถ่ายรูปกลุ่มแรงงานชาวพม่าที่ถูกระบุว่าทำร้ายร่างกายชายไทย และกลุ่มแรงงานชาวพม่าที่เหลือไว้ ซึ่งในระหว่างการค้นหาและแยกกลุ่มคนดังกล่าวมีการทำร้ายร่างกายแรงงานชาวพม่าด้วยการใช้เหล็กเส้นทุบตี ขณะนั้นมีข้าราชการฝ่ายปกครอง คือ ปลัดอำเภอแม่สอด กำนันตำบลแม่ปะ พร้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจอีก ๒ นาย อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ส่วนผู้ที่ไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ประกอบด้วย ผู้ช่วยผู้จัดการโรงงานแม่สอดเซรามิก ผู้ชายสูงอายุที่ขายก๋วยเตี๋ยวด้านตรงข้ามโรงงาน ซึ่งมาเป็นล่ามแปลภาษาไทย เจ้าของกิจการห้างหุ้นส่วนที่มารับเหมาทำรั้วโรงงาน หัวหน้าพนักงานรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าประตูโรงงาน

จากนั้นกำนันตำบลแม่ปะพร้อมพวกได้นำแรงงานชาวพม่า กลุ่ม ๗ คน ที่ถูกพันธนาการด้วยกุญแจมือเข้าด้วยกันเป็นคู่ ยกเว้นนายเต็งไหน่ ที่ไม่ได้ถูกพันธนาการติดกับผู้ใดไปขึ้นรถกระบะสีขาวออกจากโรงงานมุ่งหน้าไปยังท้องที่หมู่ที่ ๔ ตำบลแม่ปะ และต่อมาพบว่าแรงงานชาวพม่าจำนวน ๖ คน ถูกยิงด้วยปืนและเผานั่งยาง ส่วนนายเต็งไหน่หลบหนีกลับเข้าไปยังประเทศพม่าได้

๒. การรับฟังพยานที่เกี่ยวข้อง

พยานบุคคล ประกอบด้วย

๑. ร้อยตำรวจตรีสมเกียรติ ธรรมใจ ปลัดอำเภอฝ่ายป้องกันของอำเภอแม่สอด ให้การว่าวันเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ ว่ามีชาวพม่าไล่ทำร้ายชุดคุ้มครองหมู่บ้าน (ชรบ.) หลังจากรับแจ้งได้รายงานให้นายอำเภอแม่สอดทราบ และนำกำลังอส.

ไปที่โรงงานแม่สอดเซรามิคซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ เมื่อถึงที่เกิดเหตุพบกับนายสมนึก จ๊ะสุนา ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ และคนอื่นอีกหลายคน ซึ่งยืนยันว่าไม่รู้จักกำนันตำบลแม่ปะ ตลอดจนปฏิเสธว่าไม่ได้รู้เห็นการนำตัวแรงงานชาวพม่าทั้ง ๖ คน ออกจากโรงงาน เพราะเมื่อทำการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทเรียบร้อยแล้วได้ออกจากโรงงานแม่สอดเซรามิคก่อนคนอื่น รวมทั้งไม่ทราบว่ามีการจับกุมชาวพม่าจำนวน ๙ คน และมีการควบคุมตัวอยู่ที่ทำการผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ตำบลแม่ปะ

๒. นายวีระวงศ์ สุวรรณวงศ์ ปลัดอำเภอแม่สอด ได้รับมอบหมายจากนายอำเภอแม่สอด ให้การว่า วันเกิดเหตุนายอำเภอแม่สอดได้รับรายงานว่า แรงงานชาวพม่าไล่ตีชุดคุ้มครองหมู่บ้าน ปลัดป้องกันจึงนำกำลัง อส. จำนวน ๕ นาย ไปไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกิดขึ้น จนกระทั่งไม่มีฝ่ายใดติดใจเอาความต่อกันจึงถอนกำลังกลับ สำหรับชุดคุ้มครองหมู่บ้านมีฐานะเป็นอาสาสมัคร ทางอำเภอจัดฝึกระเบียบแถวและฝึกการใช้อาวุธโดยได้รับการสนับสนุนวิทยากรจากทางกองทัพ ในการปฏิบัติหน้าที่มีฐานะเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานปกติหากชุดคุ้มครองหมู่บ้านทำการจับกุมชาวพม่าหลบหนีเข้าเมือง จะแจ้งให้ปลัดป้องกันนำตัวไปควบคุมไว้ที่กองร้อย อส. อำเภอ ก่อนนำตัวส่งไปยังตำรวจตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งมีการนำส่งวันต่อวัน และหากต้องทำการขยายผล อาจพิจารณาควบคุมตัวต่อ การจับกุมและการควบคุมตัวจะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกรณีนี้กรมการปกครองได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ส่วนเรื่องคดีทางอำเภอไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องเนื่องจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจากส่วนกลางแล้ว

๓. จากการประสานการปฏิบัติกับกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดตาก และสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด พบว่ามีหลักฐานจากการตรวจพิสูจน์สามารถชี้ชัดได้ว่า หัวกระสุนปืน ปลอกกระสุนปืน ที่เก็บได้จากที่เกิดเหตุ ยิงจากปืนขนาด .๓๘ ที่เป็นของกำนันตำบลแม่ปะ แต่ในส่วนหัวกระสุนปืน และปลอกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. เป็นของปืนกระบอกใดยังไม่ทราบชัด

๔. การติดตามพยานที่รอดชีวิต ๑ คน คือ นายเต็งไหน่ ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดตากแจ้งว่า ได้ประสานงานกับทางการพม่าเพื่อตามหาตัวมาเป็นพยานในประเทศไทย แต่เนื่องจากได้มีการส่งมอบพยานที่เป็นภรรยาของนายเต็งไหน่ คือ นางตาลหน่วย ให้พนักงานสอบสวนแล้ว การติดตามตัวนายเต็งไหน่จึงน่าจะเป็นไปได้โดยง่าย

๓. การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

จากการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุพบว่า เป็นบริเวณป่าไผ่เขตติดต่อระหว่างท้องที่หมู่ ๑๐ กับหมู่ ๔ ตำบลแม่ปะ อยู่ห่างจากชุมชนประมาณ ๒-๓ กิโลเมตร บริเวณใกล้เคียงเป็นเพิงพักของชาวกะเหรี่ยงที่ทำหน้าที่เฝ้าไร่ข้าวโพด ปัจจุบันบริเวณที่เกิดเหตุยังมีรอยไฟไหม้ มีลวดยางรถยนต์ที่ไม่เผาไหม้ และมีเศษกระดูกมนุษย์กระจัดกระจายโดยรอบ

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรง และเป็นคดีสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นเป็นประจำในท้องที่อำเภอแม่สอด เช่นเดียวกับการสังหารหมู่ ๑๗ ศพ เมื่อปี ๒๕๔๕ เหตุการณ์ดังกล่าวมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและเป็นที่สนใจของนานาชาติ ประการสำคัญกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนดังกล่าวผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำละเมิดตามที่พยานให้การพาดพิงถึง ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ตั้งแต่ระดับ

หมู่บ้าน ตำบล และอำเภอ ซึ่งมีการส่งมอบประจักษ์พยานชาวพม่าจำนวน ๑๐ ราย ให้กับพนักงานสอบสวนแล้ว ดังนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีมติให้ดำเนินการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ควบคู่กับการประสานการปฏิบัติกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่อย่างต่อเนื่องต่อไป จนกว่าจะมีการยื่นฟ้องคดีต่อศาล

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๖ พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดแม่สอดได้ยื่นฟ้อง นายวุ่น ตามิ่งคำ กำนันตำบลแม่ปะ กับพวกรวม ๖ คน ในฐานความผิดร่วมกันกักขังหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นหรือกระทำด้วยประการใดๆ ให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ย้ายหรือทำลายศพหรือส่วนของศพเพื่อปิดบังการตายหรือเหตุแห่งการตาย มีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองและพกพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามคดีหมายเลขดำที่ ๓๔๓๘/๒๕๔๖ จึงเป็นกรณีที่กระบวนการยุติธรรมได้ทำหน้าที่คุ้มครองสิทธิแรงงานต่างด้าวที่เสียชีวิตแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๖/๒๕๔๙

เรื่อง ชาวอิรักขอความช่วยเหลือกรณีถูกจับกุมข้อหาเดินทางเข้าประเทศโดยไม่มีหนังสือเดินทาง

ผู้ร้อง Mr.Madgied Madced หรือ Aladin

ผู้ถูกร้อง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

คำร้องเรียน Mr.Madgied Madced หรือ Aladin ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามบันทึกคำร้องเลขรับที่ ๕๕๗/๔๖ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเป็นชาวอิรัก ได้เดินทางเข้ามาประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และเข้าพักในโรงแรมย่านประตูน้ำ กรุงเทพมหานคร ต่อมาผู้ร้องถูกขโมยกระเป๋า ซึ่งภายในมีหนังสือเดินทางอยู่ด้วย ในขณะเดียวกันมีผู้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า ผู้ร้องไม่มีหนังสือเดินทาง จึงทำให้ผู้ร้องถูกจับกุมและถูกส่งตัวไปยังสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ต่อมาผู้ร้องทราบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมชาวอิรักได้พร้อมหนังสือเดินทางของผู้ร้อง แต่ไม่มีการดำเนินการใดๆ ผู้ร้องจึงได้ร้องเรียนไปยังสำนักงานสหประชาชาติประจำประเทศไทย นอกจากนี้ผู้ร้องยังร้องเรียนกรณีความแออัดและสภาพความเป็นอยู่ของผู้ต้องกักที่ถูกกักตัวอยู่ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองด้วย

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ มีหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/ ๔๒ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๗ ถึงผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงว่า ภายหลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมชาวอิรักได้พร้อมหนังสือเดินทางของผู้ร้องแล้ว ผู้ร้องยังคงถูกกักตัวอยู่ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองหรือไม่ ซึ่งผู้บัญชาการสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๒.๑๕๑/๐๗๗๔ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ รายงานข้อเท็จจริงให้คณะอนุกรรมการฯทราบว่า จากการตรวจสอบรายชื่อผู้ต้องกักสัญชาติอิรักที่ถูกกักตัวอยู่ในสถานกักตัวคนต่างด้าว สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ไม่ปรากฏรายชื่อผู้ร้องแต่อย่างใด แต่จากการตรวจสอบรายชื่อที่ใกล้เคียงพบว่ามีชาวอิหร่านกระทำผิดข้อหายาเสพติด ซึ่งได้ถูกส่งกลับประเทศแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๗ นอกจากนี้ คณะอนุกรรมการฯ ได้พยายามดำเนินการติดต่อกับสถานทูตอิรัก ประจำประเทศไทย เพื่อขอทราบข้อมูลเพิ่มเติมของผู้ร้อง แต่สถานทูตอิรัก ประจำประเทศไทย ปิดการดำเนินการ จึงไม่สามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า กรณีนี้ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องถูกกักตัวอยู่ที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองแต่อย่างใด มีเพียงบุคคลที่มีชื่อคล้ายคลึงกับผู้ร้องซึ่งถูกส่งตัวกลับประเทศไปแล้วเท่านั้น ประกอบกับเมื่อจะขอทราบข้อเท็จจริงจากสถานทูตอิรัก ประจำประเทศไทย สถานทูตอิรัก ประจำประเทศไทยปิดการดำเนินการลง จึงไม่สามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๐/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ตำรวจออกหมายจับกรณีก่อสร้างบ้านรุกล้ำลำรางสาธารณะ

ผู้ร้อง นางนัธที ดีรัศมี และ นายพรพจน์ สอนบัว

ผู้ถูกร้อง สถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม

คำร้องเรียน นางนัธที ดีรัศมี และนายพรพจน์ สอนบัว ได้ยื่นคำร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นคำร้องที่ ๒๒๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๗ กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทั้งสองปลูกบ้านพักอาศัยบริเวณชุมชนลำประโดง ๑ แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นลำรางสาธารณะมานานหลายปีแล้ว จนกระทั่งวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๕ สำนักงานเขตบางบอนได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องและผู้พักอาศัยในเขตชุมชนนี้ย้ายออกจากพื้นที่ดังกล่าว ผู้ร้องจึงมีหนังสือขอให้สำนักงานเขตบางบอนชะลอการรื้อถอน แต่ก็ไม่เป็นผล ในที่สุดสำนักงานเขตบางบอนได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลท่าข้ามให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องและผู้พักอาศัยอื่นๆ

ต่อมาญาติของผู้ร้องถูกจับกุมดำเนินคดีและส่งฟ้องต่อศาลข้อหาก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต และศาลพิพากษาให้รื้อถอนบ้านพร้อมเสียค่าปรับ ผู้ร้องและผู้พักอาศัยอื่นๆ เกรงว่าจะถูกดำเนินคดีเช่นเดียวกับญาติของผู้ร้อง จึงรื้อถอนบ้านอกจากพื้นที่ดังกล่าวเมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ พร้อมกับทำหนังสือแจ้งไปยังสำนักงานเขตบางบอนเพื่อทราบ แต่ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๔๗ สถานีตำรวจนครบาลท่าข้ามได้ออกหมายจับนายพรพจน์ สอนบัว นางนัธที ดีรัศมี นางสาวมณี สอนบัว และนายมนัส เกิดประสงค์ ซึ่งขณะนั้นนายพรพจน์ สอนบัว ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำจังหวัดฉะเชิงเทราในข้อหารับของโจร

ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่าได้มีการรื้อถอนบ้านพักออกจากพื้นที่ลำรางสาธารณะแล้ว แต่กลับถูกออกหมายจับอีก เป็นการกระทำที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้องทั้งสอง จึงร้องเรียนเพื่อขอให้ประสานงานกับสถานีตำรวจนครบาลท่าข้ามเพื่อระงับการดำเนินคดี

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ความดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

๑. สำเนาหนังสือสำนักงานเขตบางบอน ที่ กท ๙๐๖๓/๒๖๗๕ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๕

แจ้งให้นางสาวมณี สอนบัว และนายพรพจน์ สอนบัว รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง

๒. สำเนาหนังสือถึงผู้อำนวยการเขตบางบอน ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๕ ขอผ่อนผันการรื้อถอนที่พักอาศัยของผู้ร้องและพวก

๓. สำเนาคำสั่งเรื่องรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๒ สำนักงานเขตบางบอน ที่ กท ๙๐๖๓/๕๓๘๘ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๕

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

๑. พ.ต.ท.ชาติชาย จันทา พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม ผู้แทนผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจา ความสรุปว่า กรณีดังกล่าวผู้แทนของสำนักงานเขตบางบอน ได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่า มีการกระทำผิดกฎหมาย ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ออกหมายเรียกผู้ต้องหาให้เข้าพบ แต่ผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตาม จึงต้องออกหมายจับ ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่าได้รื้อถอนไปแล้วแต่ยังถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจออกหมายจับอีกนั้น เนื่องจากผู้ร้องถูกออกหมายจับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่รื้อถอนที่พักอาศัยเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๖ ข้อเท็จจริงจึงไม่น่าจะถูกต้อง และความผิดได้เกิดขึ้นแล้ว ดังนั้น การรื้อที่พักอาศัยในภายหลังไม่ได้ทำให้หมายจับนั้นไม่ชอบธรรมแต่ประการใด ปัจจุบันนายพรพจน์ สอนบัว ถูกจับกุมแล้ว ส่วนนางนัธที ดีรัศมี และผู้พักอาศัยรายอื่น ยังคงหลบหนีอยู่

๒. สำเนาหมายเรียกผู้ต้องหาสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ ระหว่างสำนักงานเขตบางบอน กับนางนัธที ดีรัศมี

๓. สำเนาหมายจับศาลอาญาธนบุรี ที่ จ ๒๗/๒๕๔๕ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ หมายถึงผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม ให้จับตัวนางนัธที ดีรัศมี

๔. สำเนาหมายเรียกผู้ต้องหาสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๕ ระหว่างสำนักงานเขตบางบอน กับนายพรพจน์ สอนบัว

๕. สำเนาหมายจับศาลอาญาธนบุรี ที่ จ ๓๐/๒๕๔๕ วันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ หมายถึง ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม ให้จับตัวนายพรพจน์ สอนบัว

๖. สำเนาคำร้องขอฝากขังผู้ต้องหาครั้งที่ ๑ ศาลอาญาธนบุรี คดีหมายเลขดำ ที่ พ.๑๐๓๙ วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๗ ระหว่างพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม กับนายพรพจน์ สอนบัว

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลท่าข้ามปฏิบัติหน้าที่โดยชอบแล้วหรือไม่

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงทั้งหมดแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่า ผู้ร้องทั้งสองได้กระทำความผิดด้วยการปลูกสร้างที่พักอาศัยรุกล้ำลำรางสาธารณะจริง และสำนักงานเขตบางบอนได้มีหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรแจ้งให้ผู้ร้องทั้งสองทราบเพื่อรื้อถอนที่พักอาศัยแล้ว แต่ผู้ร้องทั้งสองยังคงไม่ปฏิบัติตาม สำนักงานเขตบางบอนจึงเข้าแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม ซึ่งต่อมาพนักงานสอบสวนได้ออกหมายเรียกผู้ร้องทั้งสองไปให้ปากคำ แต่ผู้ร้องทั้งสองก็ยังคงไม่ปฏิบัติตาม พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจตามกฎหมายในการออกหมายจับ

สำหรับประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าได้รื้อถอนที่พักอาศัยแล้วแต่ยังถูกออกหมายจับนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หมายจับของศาลอาญาธนบุรีที่ให้จับตัวผู้ร้องทั้งสองนั้นออกในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ แต่ผู้ร้อง

รื้อถอนที่พักอาศัยในปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ พร้อมกับทำหนังสือแจ้งไปยังสำนักงานเขตบางบอนเพื่อให้ทราบ จึงเป็นการรื้อถอนภายหลังจากหมายจับมีผลบังคับแล้ว ประเด็นที่ผู้ร้องกล่าวอ้างนี้ จึงไม่สามารถรับฟังได้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๑/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับสิทธิเด็ก

ผู้ร้อง นายอนุชาติ อ่อนละมุล

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

ผู้ร้องได้ร้องเรียนทางโทรศัพท์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ตามคำร้องที่ ๒๒๐/๒๕๔๖ เห็นว่ามีการมอมเมาเด็กและเยาวชนในตำบลดอนตูม อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาแล้วได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องอายุ ๒๐ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๑๓ หมู่ ๗ ตำบลดอนพุทรา อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ได้พบเห็นร้านค้า ๒ ร้าน เปิดให้บริการตู้ม้า ซึ่งเป็นการมอมเมาเด็กและเยาวชน ร้านแรกอยู่ที่บ้านหนองควายเฒ่าข้างวัดดอนพุทรา และร้านที่สองอยู่ที่หมู่บ้านหอพี้ ห่างจากร้านแรกไม่มากนัก ซึ่งร้านทั้งสองตั้งอยู่ในตำบลดอนตูม อำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม มาจับกุมและเอาตู้ม้าไป ๒-๓ ครั้ง แต่เจ้าของร้านก็ยังนำตู้ม้ามาตั้งอีก ผู้ร้องจึงต้องการให้มีการดำเนินคดีกับเจ้าของร้าน และหาทางป้องกันไม่ให้เจ้าของร้านนำตู้ม้ามาให้บริการต่อไป

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้มีหนังสือถึงเจ้าหน้าที่ปกครองจังหวัดนครปฐม และเจ้าหน้าที่ตำรวจจังหวัดนครปฐม เพื่อขอทราบว่า จังหวัดนครปฐมมีแนวทางหรือนโยบายในการดำเนินการต่อผู้ประกอบกิจการตู้ม้าอย่างไร หรือมีแนวทางในการป้องกันมิให้มีการประกอบกิจการดังกล่าวอย่างไร

๒.๑ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจังหวัดนครปฐมแจ้งว่า จังหวัดนครปฐมมีนโยบายสนองตอบต่อรัฐบาลในการกวาดล้าง ปราบปรามจับกุมแหล่งอบายมุข โดยได้กำชับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ปกครองสอดส่องกวดขันจับกุมตลอดมา และสำหรับกรณีที่ร้องเรียนจังหวัดได้สั่งการให้ดำเนินการแล้ว ผลประการใดจะแจ้งให้ทราบต่อไป

๒.๒ เจ้าหน้าที่ตำรวจจังหวัดนครปฐมแจ้งว่า ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ในพื้นที่ที่มีการ

ร้องเรียนเคยมีผู้ลักลอบนำตู้ม้าไฟฟ้ามาเปิดให้บริการจริง แต่ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอดอนตูม จังหวัดนครปฐม ได้จับกุมและดำเนินคดีแล้ว ปัจจุบันไม่มีผู้ใดนำตู้ม้ามาเปิดให้บริการในพื้นที่ดังกล่าวอีกต่อไป และได้กำชับให้กวดขันสืบสวนปราบปรามจับกุมอย่างต่อเนื่อง

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องที่ร้องเรียนได้รับการแก้ไขเยียวยาจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นไปตามที่ผู้ร้องพอใจแล้ว จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ผู้ร้อง นายสุรเดช กิจเพียรธรรม

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพญาไท กรุงเทพมหานคร

ผู้ร้องได้ร้องเรียนทางโทรศัพท์ต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๒๙๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๖ ว่า สามีของนางแก้วตา สิงห์ดี ถูกฆาตกรรม แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่าผู้ตายเป็นผู้ค้ายาเสพติดและถูกฆ่าตัดตอน และเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพญาไทได้ยึดรถยนต์ของผู้ตายไว้ ทำให้ภรรยาผู้ตายเดือดร้อน จึงขอให้ช่วยประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพญาไท ให้ช่วยคืนรถยนต์ที่ได้ยึดไว้ให้แก่นางแก้วตา สิงห์ดี ด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องมิใช่ผู้เสียหายจึงให้หยิบยกกรณีนี้ขึ้นพิจารณาและมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องมีอาชีพทนายความ และเป็นทนายความของนางแก้วตา สิงห์ดี ได้ร้องเรียนแทน นางแก้วตา สิงห์ดี ว่า เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ นายชนินท์ แสงนิน ซึ่งเป็นสามีของนางแก้วตา สิงห์ดี ได้ถูกคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงจนเป็นเหตุให้เสียชีวิตภายในรถยนต์ฮอนด้า รุ่น ซีอาร์วี สีดำ คันหมายเลขทะเบียน วย ๗๐๒๖ กรุงเทพมหานคร เหตุเกิดบริเวณถนนกำแพงเพชร ๕ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตั้งประเด็นการสอบสวนการเสียชีวิตดังกล่าวว่า ถูกพวกค้ายาเสพติดด้วยกันฆ่าตัดตอน และอ้างว่าได้พบยาเสพติด (ยาบ้า) ในรถยนต์คันดังกล่าวเป็นจำนวน ๒๐๐ เม็ด หลังจากเกิดเหตุ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ยึดรถยนต์คันดังกล่าวไปเพื่อตรวจสอบ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังไม่มีหลักฐานที่ยืนยันได้ว่านายชนินท์ แสงนิน ผู้ตายเกี่ยวข้องกับยาเสพติด (ยาบ้า) แต่อย่างใด และไม่มีหลักฐานยืนยันว่านางแก้วตา สิงห์ดี มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดด้วยเช่นกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ปฏิเสธไม่ยอมคืนรถยนต์คันดังกล่าวให้แก่นางแก้วตา สิงห์ดี โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจอ้างว่าต้องส่งเรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดเพื่อทำการตรวจสอบต่อไป

อนึ่ง นางแก้วตา สิงห์ดี เป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าว

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

ในระหว่างที่มีการพิจารณาตรวจสอบ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ พบว่า ผู้ร้องได้รับรถยนต์ฮอนด้า รุ่น ซีอาร์วี สีดำ คันหมายเลขทะเบียน วย ๗๐๒๖ กรุงเทพมหานคร คืนจากเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลพญาไทเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงขอถอนเรื่องดังกล่าว

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากผู้ร้องได้รับการเยียวยาแก้ไขแล้ว จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๓/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการตรวจพิสูจน์

ผู้ร้อง นายวินัย นวลจันทร์

ผู้ถูกร้อง ศาลยุติธรรม

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๓๓๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๖ โดยกล่าวอ้างว่า ผู้ร้องได้ร้องแทนนายสมพล เงินศรี ซึ่งเป็นจำเลยในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราว่า นายสมพล เงินศรี เคยยื่นคำร้องขอต่อศาลอาญาเพื่อขอตรวจพิสูจน์ ดีเอ็นเอ ก่อนศาลมีคำพิพากษา แต่ศาลอาญามีคำสั่งไม่อนุญาตตามคำขอ จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ช่วยดำเนินการเพื่อให้ศาลอนุญาตตามคำขอของนายสมพล เงินศรี

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องมิใช่ผู้เสียหายจึงได้หยิบยกกรณีดังกล่าวขึ้นพิจารณา และได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นายสมพล เงินศรี ถูกพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลอาญาเป็นคดีหมายเลขคดีดำที่ ๗๕๙๕/๒๕๔๓ ในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา ชิงทรัพย์ บุกรุก ความผิดต่อเสรีภาพ อาวุธปืน ต่อมานายสมพล เงินศรี ให้การปฏิเสธต่อสู้คดีและได้ยื่นคำร้องขอต่อศาลอาญา ก่อนศาลมีคำพิพากษา เพื่อขอให้มีการตรวจพิสูจน์ดีเอ็นเอของตน เพื่อเปรียบเทียบกับอสุจิของกลาง เนื่องจากในชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน กรุงเทพมหานคร ได้ส่งหลักฐานอสุจิในช่องคลอดของผู้เสียหายไปที่โรงพยาบาลตำรวจและเก็บรักษาไว้ที่สถาบันนิติเวช สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และขอเลื่อนการอ่านคำพิพากษาไปก่อน แต่ศาลอาญามีคำสั่งไม่อนุญาต

ต่อมาวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๕ ศาลอาญาได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๐๒๐/๒๕๔๕ พิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลย ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองและทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๖ เดือน ฐานชิงทรัพย์ในเคหะสถานในเวลากลางคืนโดยมีและใช้อาวุธปืน กับฐานบุกรุกเคหะสถานในเวลากลางคืนโดยมีอาวุธ เป็นการกระทำกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานชิงทรัพย์ในเคหะสถาน ในเวลากลางคืน โดยมีและใช้อาวุธปืน ซึ่งมีบทลงโทษหนักที่สุดคือ จำคุก ๑๕ ปี ฐานข่มขืนกระทำชำเราโดยมีและใช้อาวุธปืน กับฐานกระทำให้ผู้อื่นปราศจาก

เสรีภาพในร่างกาย เป็นการกระทำกรรมเดียว ผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีและใช้อาวุธปืนซึ่งมีโทษหนักที่สุดคือ จำคุก ๑๕ ปี รวมจำคุก ๓๐ ปี ๑๒ เดือน และให้จำเลยชดใช้เงินจำนวน ๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

คดีนี้ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องได้ถูกดำเนินคดีในชั้นศาล และศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ประกอบกับผู้ร้องได้ขอเอกสารคืนและขอถอนเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าวเป็นเรื่องการใช้ดุลพินิจในการมีคำสั่งในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล จึงไม่อาจดำเนินการตรวจสอบเรื่องดังกล่าวได้ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการกลั่นแกล้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้ร้อง นายสถาพร คชพันธ์ และ นายศรชัย จันทร์งาม

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๔๐๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ว่า เมื่อปี ๒๕๓๖ นายสถาพร คชพันธ์ เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จับกุมและมีการซ้อมบังคับให้รับสารภาพ และให้ลงชื่อในบันทึกจับกุม แต่ไม่ได้มีการฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแต่อย่างใด ต่อมาปี ๒๕๔๑ นายสถาพร คชพันธ์ ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จับกุมข้อหาฆ่า ชิงทรัพย์ และนำคำรับสารภาพในกรณีเดิมมาเป็นพยานหลักฐาน ในคดีนี้ ทั้งยังจับกุมนายศรชัย จันทร์งาม ในข้อหาร่วมกันกระทำความผิดกับนายสถาพร คชพันธ์ ทั้งที่นายศรชัย จันทร์งาม เพิ่งมาเป็นลูกจ้างนายสถาพร คชพันธ์ ได้เพียงเดือนเศษเท่านั้น นายสถาพร คชพันธ์ เห็นว่า สาเหตุที่เกิดขึ้นเนื่องจากตนเคยมีปัญหาขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ประกอบกับผู้เสียหายได้ตั้งรางวัลนำจับในคดีนี้ไว้สูง จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาและตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นายสถาพร คชพันธ์ อยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๕ ถนนไชยบุรี ตำบลคูหาสวรรค์ อำเภอเมืองพัทลุง จังหวัดพัทลุง ประกอบอาชีพขายก๋วยเตี๋ยวเรือ อยู่ที่จังหวัดพัทลุง และจังหวัดสงขลา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๖ นายสถาพร คชพันธ์เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จับกุมและมีการซ้อมบังคับให้รับสารภาพ และให้ลงชื่อในบันทึกจับกุม แต่กรณีดังกล่าวไม่ได้มีการฟ้องร้องต่อศาลเป็นคดีแต่อย่างใด ต่อมาปี ๒๕๔๑ นายสถาพร คชพันธ์ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จับกุมข้อหาฆ่า ชิงทรัพย์ โดยเหตุเกิดขึ้นที่ห้างเคแอลเคซุปเปอร์ค้าส่ง ตำบลหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในการจับกุมไม่ได้มีการแสดงหมายจับ และเจ้าหน้าที่ตำรวจยังได้จับตัวนายศรชัย จันทร์งาม ข้อหาร่วมกระทำผิด ทั้งที่นายศรชัย จันทร์งาม เพิ่งมาเป็นลูกจ้าง

นายสถาพร คชพันธ์ ได้เพียงเดือนเศษเท่านั้น นายสถาพร คชพันธ์ และนายศรชัย จันทร์งาม ถูกฟ้องต่อศาลจังหวัดสงขลาเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๓๘/๒๕๔๒ นายสถาพร คชพันธ์ และนายศรชัย จันทร์งาม อ้างว่าพนักงานสอบสวนทำสำนวนอันเป็นเท็จ และร่วมมือกับพยานเบิกความเท็จต่อศาล ทั้งยังมีการปลอมแปลงเอกสารราชการอีกด้วย นายสถาพร คชพันธ์ เห็นว่าตนเคยมีปัญหาขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ประกอบกับผู้เสียหายได้ตั้งรางวัลนำจับในคดีนี้ไว้สูง จึงทำให้นายสถาพร คชพันธ์ และนายศรชัย จันทร์งาม ถูกจับกุมดำเนินคดี และศาลจังหวัดสงขลาได้พิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕๑/๒๕๔๕ โดยพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิต

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในการจับกุมนายสถาพร คชพันธ์ มีการซ้อมบังคับให้รับสารภาพ และให้ลงชื่อในบันทึกจับกุม เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๖ นั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้ฟ้องร้องต่อศาลแต่อย่างใด ดังนั้นในการจับกุมดังกล่าวจึงไม่อาจพิสูจน์ได้ว่ามีการซ้อมบังคับให้รับสารภาพหรือไม่ เพราะนายสถาพร คชพันธ์ ไม่ได้ถูกนำตัวไปฝากขังในเรือนจำ จึงมิอาจพิสูจน์บาดแผลจากบันทึกการตรวจร่างกายของเรือนจำได้ นอกจากนี้ ข้อกล่าวอ้างว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทำสำนวนอันเป็นเท็จและร่วมมือกับพยานในคดีดังกล่าวให้เบิกความอันเป็นเท็จต่อศาล ทั้งยังมีการปลอมแปลงเอกสารราชการด้วย นายสถาพร คชพันธ์ และนายศรชัย จันทร์งาม สามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องนี้เป็นเรื่องเดียวกันกับเรื่องที่พิจารณาคดีในชั้นศาล นายสถาพร คชพันธ์ และนายศรชัย จันทร์งาม สามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลได้ จึงเป็นการต้องห้ามมิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๕/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการกลั่นแกล้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้ร้อง ผู้ใช้นามว่า "จากญาติผู้เสียชีวิต"

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๔๗๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ขอให้ตรวจสอบการฆ่าตัดตอนผู้ค้ายาเสพติดในพื้นที่อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องแจ้งว่าในเขตอำเภอพล จังหวัดขอนแก่น มีเหตุการณ์ฆ่ากันอันเกี่ยวเนื่องกับยาเสพติดเกิดขึ้นหลายราย ดังเห็นได้จากข่าวหนังสือพิมพ์ที่มีการลงสถิติคดีอุกฉกรรจ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอพล จังหวัดขอนแก่น ซึ่งระบุว่า ปี พ.ศ.๒๕๔๓ มีจำนวน ๒๕ คดี ปี พ.ศ.๒๕๔๔ มีจำนวน ๓๑ คดี ปี พ.ศ.๒๕๔๕ มีจำนวน ๑๑ คดี และภายในเดือนมกราคม ๒๕๔๖ ถึงขณะนั้นมีการฆ่าตัดตอนโดยอ้างว่าเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดกว่า ๑๐ ราย ผู้ร้องทราบจากเพื่อนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า การเข่นฆ่าประชาชนดังกล่าวเป็นปฏิบัติการของกลุ่มมือปืนในเขตอำเภอพล จังหวัดขอนแก่น กลุ่มมือปืนดังกล่าว มีสมาชิกดังนี้ ๑. ผู้พันปี๊ด เป็นหัวหน้าใหญ่ ๒. ผู้พันโอ๋ เป็นมือปืนขณะนั้นอยู่จังหวัดหนองคาย ๓. ดาบปัน หรือดาบเป๋ เป็นผู้หากลุ่มเป้าหมาย ๔. ไอ้ต้อม ๕. ไอ้ตุ้ย ๖. ไอ้พร ๗. ไอ้ตุ้ม ทั้งนี้ ผู้ร้องขอให้มีการตรวจสอบว่าสาเหตุการฆ่าในพื้นที่อำเภอพล ดังกล่าวเกิดจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ และเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจับกุมตัวคนร้ายได้หรือไม่ อย่างไร

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ตรวจสอบโดยพิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องแล้ว ปรากฏว่า คำร้องของผู้ร้องรายนี้เป็นคำร้องที่ไม่มีชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง อีกทั้งยังไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะทำการตรวจสอบต่อไปได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เห็นว่าเมื่อไม่สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องได้ จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๗/๒๕๔๙

เรื่อง แจ้งเบาะแสผู้ค้ายาเสพติดและผู้มีอิทธิพล

ผู้ร้อง ไม่ประสงค์ออกนาม

ผู้ถูกร้อง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ตามคำร้องที่ ๕๕๓/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา มีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและเข้าข่ายเป็นผู้มีอิทธิพล

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องอ้างว่า ได้พบเห็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องของ นาย ป. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งก่อนหน้าที่จะได้รับเลือกตั้งนั้น นาย ป. เคยเป็นผู้ผลิตยาบ้ารายใหญ่ของอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้โรงงานมันอัดเม็ดแห่งหนึ่งเป็นที่ผลิตยาบ้า ต่อมา เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานของรัฐได้ตรวจสอบสถานที่ดังกล่าว และได้ให้เงินสินบนเจ้าหน้าที่ดังกล่าวเป็นจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อปกปิดเรื่อง หลังจากนั้น นาย ป. ได้ย้ายเครื่องผลิตยาบ้าไปสำนักงานแห่งอื่นของตน ซึ่งปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ดังกล่าวไปพบเห็นการผลิตยาบ้าด้วยความบังเอิญ แต่ไม่กล้าดำเนินการใดๆ

นอกจากนี้ ในการประมูลงานต่างๆ ของทางราชการในอำเภอดังกล่าวนั้น นาย ป. ได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่ในการเลือกผู้ที่จะเข้ามารับเหมางานต่างๆ โดยเลือกจากคนใกล้ชิดและญาติ และได้รับค่านายหน้าเป็นเปอร์เซ็นต์ อีกทั้ง นาย ป. ได้รับเงินสนับสนุนในการสมัครรับเลือกตั้งจากผู้ที่มีส่วนพัวพันกับยาเสพติดอีกหลายคน แต่บางคนได้เสียชีวิตจากการฆ่าตัดตอนไปแล้ว ประกอบกับ นาย ป. มีกิจการขายสลากกินรวบ (หวยใต้ดิน) รายใหญ่ที่สุดในอำเภอแห่งนั้น และใช้วิธีการหาเสียงและซื้อเสียงด้วยการให้ชาวบ้านซื้อสลากกินรวบ (หวยใต้ดิน) โดยไม่ต้องจ่ายเงินสด รายละ ๒๐๐ บาท เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการลงคะแนนให้กับ นาย ป. และวิธีหาเสียงดังกล่าวจะถูกนำไปใช้กับการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด ในครั้งต่อไป โดยให้คนสนิทของตนเป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง จึงขอให้ตรวจสอบพฤติกรรมของ นาย ป.

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ตรวจสอบโดยพิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องแล้ว ปรากฏว่า คำร้องของผู้ร้องรายนี้เป็นคำร้องที่ไม่มีชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง จึงไม่มีข้อมูลเพิ่มเติมเพียงพอที่จะตรวจสอบต่อไปได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เมื่อไม่สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องได้ จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๑๙/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นายวิโรจน์ รุ่งเรือง

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๖๖๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่ จับกุมในข้อหาชิงทรัพย์ โดยที่ผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิด ต่อมาได้มีการประกันตัวในชั้นศาล จึงทราบตัวผู้ที่ก่อเหตุ แต่เนื่องจากผู้ก่อเหตุรู้จักกับผู้ร้องจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เข้าใจว่าผู้ร้องเป็นผู้กระทำความผิดด้วย ต่อมาศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก ๑๘ ปี ผู้ร้องจึงได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๘ และศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น ผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความยุติธรรม จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาและตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นายวิโรจน์ รุ่งเรือง ผู้ร้อง อยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๑๒ ตำบลปลายพระยา อำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นบ้านของภรรยา เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๙ นายวิโรจน์ รุ่งเรือง ได้ออกจากบ้านเพื่อไปร่วมงานศพของเพื่อนบ้าน เมื่อนายวิโรจน์ รุ่งเรือง ไปถึงได้พบกับเพื่อนสนิทอีก ๒ คน หลังจากฟังพระสวดพระอภิธรรมเสร็จเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ นาฬิกา จึงได้ชวนกันออกไปดื่มสุราที่ร้านอาหารหน้าที่ว่าการอำเภอปลายพระยา ต่อมาเวลาประมาณ ๒๓.๐๐ นาฬิกา ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรอำเภอปลายพระยา จำนวน ๒ นาย ชื่อจ่ารงค์ กับเพื่อนตำรวจอีกหนึ่งนาย เข้ามาร่วมดื่มสุราด้วย เวลาประมาณ ๐๑.๐๐ นาฬิกา ได้มีวิทยุสื่อสารแจ้งจ่ารงค์ว่า มีเหตุปล้นทรัพย์เกิดขึ้น จ่ารงค์กับพวกจึงได้ออกไป โดยได้บอกให้นายวิโรจน์ รุ่งเรือง กับพวก นั่งดื่มสุรารอไปก่อน เมื่อจ่ารงค์กลับมา นายวิโรจน์ รุ่งเรือง มองเห็นบาดแผลเป็นรอยถลอกที่ข้อศอกของจ่ารงค์ แต่จ่ารงค์อ้างว่า รถจักรยานยนต์ล้มระหว่างเดินทางไปที่เกิดเหตุ จนเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ นาฬิกา ทุกคนจึงได้แยกย้ายกันกลับ

อีก ๒ วันต่อมา นายวิโรจน์ รุ่งเรือง ทราบว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับตนในขณะที่ตนเองไม่อยู่บ้าน

มีผู้แนะนำให้นายวิโรจน์ รุ่งเรือง เข้ามอบตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อต่อสู้คดี นายวิโรจน์ รุ่งเรือง จึงเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอปลายพระยา จังหวัดกระบี่ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งข้อหานายวิโรจน์ รุ่งเรือง กับพวก ในข้อหาร่วมกันปล้นทรัพย์และทำร้ายร่างกายผู้อื่น แต่นายวิโรจน์ รุ่งเรือง ได้ปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ต่อมา ศาลจังหวัดกระบี่พิพากษาจำคุก ๑๘ ปี ตั้งแต่วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๓ และผู้ร้องได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๘ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืนคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าวเป็นกรณีเดียวกันกับที่ศาลได้พิจารณาและมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าว ศาลได้พิจารณาและมีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว จึงเป็นการต้องห้าม มิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๐/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ผู้ร้อง ไม่ประสงค์ออกนาม

ผู้ถูกร้อง นักการเมืองท้องถิ่น จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๗๑๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ ว่า ขอให้ตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องขอให้ตรวจสอบพฤติกรรมของ นาย ป. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่ของพรรคการเมืองหนึ่ง เป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนักการเมืองท้องถิ่นของจังหวัดเชียงใหม่ และมีพฤติกรรมทุจริตโครงการจัดซื้อจัดจ้างต่างๆ มากมาย โดยติดสินบนข้าราชการในจังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเทศบาล และเจ้าหน้าที่สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องแล้วปรากฏว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นคำร้องที่ไม่มีชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง และไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะทำการตรวจสอบต่อไปได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เมื่อไม่สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องได้ จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๒/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๗๕๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ว่า ผู้ร้องถูกผู้ค้ายาเสพติดหลอกให้เปิดบัญชีเงินฝากโดยไม่ทราบว่าจะนำบัญชีดังกล่าวไปใช้ในการฟอกเงินที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ต่อมา ผู้ร้องถูกกล่าวหาว่าให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนผู้ค้ายาเสพติด และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จับกุมและบังคับให้ลงชื่อรับสารภาพในข้อหาร่วมกันจำหน่ายยาเสพติด ผู้ร้องจึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พิจารณาและตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปฏิบัติการภาค ๘ จับกุมในข้อหาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนผู้ค้ายาเสพติด สืบเนื่องจากเมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ได้มีการจับกุมอดีตกำนันผู้มีชื่อเสียงในอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี และพรรคพวกของอดีตกำนันคนดังกล่าวได้ให้การซัดทอดไปยังบุคคลอื่น

วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดปฏิบัติการ ภาค ๘ ได้จับกุมพรรคพวกของอดีตกำนันคนดังกล่าวเพิ่มเติม และเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ภาค ๘ ได้ยึดทรัพย์สินและพบสมุดบัญชีเงินฝากซึ่งมีชื่อของนางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน รวมอยู่ด้วย เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้แจ้งให้นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ทราบ และให้ไปรายงานตัว

นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ได้ไปให้ปากคำกับเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร จังหวัดชุมพร พร้อมทั้งชี้แจงเกี่ยวกับความเป็นมาของสมุดบัญชีเงินฝากดังกล่าวว่า ทุกคนถูกหลอกให้เปิดบัญชีด้วยวิธีการต่างๆ กัน โดยไม่ทราบว่าสมุดบัญชีดังกล่าวถูกนำไปใช้ในการฟอกเงินที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีหมายศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อจับกุมนางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน โดยอ้างว่าได้พบสมุดบัญชีเงินฝากของนางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน อยู่ที่ผู้ค้ายาเสพติดอีกรายหนึ่ง ซึ่งในบัญชีเงินฝากดังกล่าวมีเงินจำนวนหลายล้านบาท

วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๖ นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ถูกกล่าวหาว่า ให้ความช่วยเหลือผู้ค้ายาเสพติดและสนับสนุนผู้ค้ายาเสพติด นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหา จึงถูกนำตัวไปฝากขังที่เรือนจำจังหวัดสุราษฎร์ธานี เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้แจ้งข้อหาเพิ่มเติมว่า ร่วมกันจำหน่ายยาเสพติด ทั้งยังบังคับให้นางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ลงชื่อรับสารภาพ ต่อมานางสาวปริศนา ศรีคง กับพวกรวม ๑๐ คน ถูกฟ้องในข้อหาดังกล่าวต่อศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้อง และมีการพิจารณาคดีของศาลแล้ว

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เรื่องดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลแล้ว จึงเป็นการต้องห้ามมิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้” จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๓/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบปรามยาเสพติดของรัฐบาล

ผู้ร้อง ใช้นามว่า "ราษฎรผู้รักสันติแห่งบ้านปางแก"

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๗๗๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ว่า การปฏิบัติงานเกี่ยวกับการปราบปรามยาเสพติดของเจ้าหน้าที่โดยมิชอบ จึงขอให้ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องอ้างว่า ในพื้นที่ตำบลทุ่งช้าง อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน เจ้าหน้าที่ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติหน้าที่ในการปราบปรามยาเสพติดโดยไม่เป็นธรรม และไม่รับฟังความเห็นของผู้นำชุมชน ไม่ตรวจสอบข้อมูลและพยานหลักฐานให้แน่ชัดเสียก่อน

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ตรวจสอบโดยพิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องแล้ว ปรากฏว่า คำร้องของผู้ร้องรายนี้เป็นคำร้องที่ไม่มีชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง อีกทั้งยังไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะทำการตรวจสอบต่อไปได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เมื่อไม่สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องได้ จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีสิทธิในการรักษาพยาบาล

ผู้ร้อง นายสุรินทร์ อัศวเจริญกุล

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่เรือนจำจังหวัดน่าน

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๘๐๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ขอให้ช่วยประสานงานกับผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้บิดาได้รับการรักษาตัวขณะถูกคุมขังในเรือนจำจังหวัดน่าน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ นายเสริมศักดิ์ อัศวเจริญกุล บิดาของผู้ร้อง ซึ่งเป็นชาวไทยเชื้อสายม้ง ขณะนั้นเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ ๖ ตำบลป่ากลาง อำเภอปัว จังหวัดน่าน ถูกจับกุมในข้อหาค้าอาวุธสงครามและมียาเสพติดไว้ในครอบครอง ได้ถูกคุมขังที่เรือนจำจังหวัดน่าน โดยถูกจองจำด้วยโซ่ตรวนขนาดใหญ่ ทั้งๆ ที่เป็นผู้ต้องหา ไม่ใช่จำเลย และมีโรคประจำตัวคือ ม้ามโตเรื้อรัง ถ้าไม่ได้รับการดูแลรักษาจะเกิดอาการกำเริบและม้ามบวมได้ จึงขอความช่วยเหลือให้บิดาของผู้ร้องได้รับการรักษาตัวอย่างต่อเนื่อง

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาและดำเนินการประสานงานกับผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดน่าน เป็นผลให้บิดาของผู้ร้องได้รับการรักษาพยาบาลตามที่ต้องการ

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวได้รับการเยียวยาแก้ไขแล้ว จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๕/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ผู้ร้อง ไม่ประสงค์ออกนาม

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๗ ว่า ขอให้ตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีพฤติกรรมเป็นผู้มีอิทธิพลและค้ายาเสพติด จึงขอให้ตรวจสอบพฤติกรรมเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

ผู้ร้องร้องเรียนว่า กำนัน ข. เป็นกำนันตำบลแห่งหนึ่งของอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ และเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ มีพฤติกรรมเป็นผู้มีอิทธิพลโดยการซ่องสุมมือปืนประมาณ ๒๐ คน มีการสะสมและค้าอาวุธปืนเถื่อน ติดต่อซื้อยาบ้าจากชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อนำมาจำหน่ายในอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ข่มขืนกระทำชำเราลูกเมียชาวบ้าน ปล้นและฆ่าคนที่เคยค้ายาบ้า บังคับให้ชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ เลือกผู้ใหญ่บ้านที่พวกตนสนับสนุน

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้ตรวจสอบโดยพิจารณาข้อเท็จจริงจากคำร้องแล้ว ปรากฏว่า คำร้องของผู้ร้องรายนี้เป็นคำร้องที่ไม่มีชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง อีกทั้งยังไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะทำการตรวจสอบต่อไปได้

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เมื่อไม่สามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องได้ จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๗/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีถูกดำเนินคดีข้อหาบุกรุกและลักทรัพย์โดยมิได้กระทำผิด

ผู้ร้อง นายจรูญ เดิมทำรัมย์

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) จังหวัดบุรีรัมย์

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๗๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องถูกดำเนินคดีข้อหาบุกรุกและลักทรัพย์ โดยมิได้กระทำความผิด ผู้ร้องจึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นายจรูญ เดิมทำรัมย์ ผู้ร้อง ได้ครอบครองและทำประโยชน์ที่ดินแปลงหนึ่งในหมู่ที่ ๔ ตำบลคูเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ มาตั้งแต่บรรพบุรุษ ต่อมา สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) ได้ทำการรังวัดและออกเอกสารประเภท ส.ป.ก.๔-๐๑ ในที่ดินแปลงดังกล่าว มีผลให้ที่ดินไม่สามารถจำหน่ายและจำนองได้

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๗ ได้มีกำนันตำบลคูเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นพี่ชายของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพื้นที่ ได้นำรถแบ็คโฮเข้ามาขุดดินลูกรังบริเวณดังกล่าว และที่ดินของชาวบ้านที่อยู่บริเวณใกล้เคียงอีก ๑๒ ราย เพื่อนำไปขาย ทั้งยังข่มขู่เจ้าของที่ดินทุกราย จนไม่มีใครกล้าเข้าขัดขวาง

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ เจ้าหน้าที่สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมจังหวัดบุรีรัมย์ เข้าใจว่านายจรูญ เดิมทำรัมย์ ขุดดินลูกรังบริเวณดังกล่าวไปขาย จึงได้ยื่นฟ้องนายจรูญ เดิมทำรัมย์ ผู้ร้อง เป็นคดีทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา ในข้อหาบุกรุกเข้าไปขุดดินลูกรังในเขตปฏิรูปที่ดินของสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรม ในท้องที่ตำบลคูเมือง อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องมิได้เป็นผู้กระทำความผิด

ปัจจุบัน คดีแพ่งศาลชั้นต้นได้ยกฟ้อง และอยู่ระหว่างการอุทธรณ์คำพิพากษา ส่วนคดีอาญาอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดบุรีรัมย์

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวได้มีการฟ้องร้องจนกระทั่งศาลได้มีคำพิพากษาแล้ว และเป็นคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล และศาลมีคำพิพากษาแล้ว จึงเป็นการต้องห้ามมิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๒๘/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม กรณีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้ร้อง นายอรุณชัย เลาหมู่

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือตามคำร้องที่ ๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ว่า ผู้ร้องและพวกได้ขับรถยนต์ชนเด็กนักเรียนจนได้รับบาดเจ็บและถูกดำเนินคดีอาญา ข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น ศาลจังหวัดเชียงใหม่ มีคำพิพากษาให้จำคุก ๑๐ ปี ซึ่งผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดเชียงใหม่ จึงขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาตรวจสอบและให้ความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้ว มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ เป็นผู้ดำเนินการ

๑. ความเป็นมา

นายอรุณชัย เลาหมู่ ผู้ร้อง เป็นชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ลีซอ อยู่บ้านเลขที่ ๔๐ บ้านหัวแม่เมือง หมู่ ๗ ตำบลเวียงเหนือ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน อาชีพทำไร่ อดีตเคยเป็นผู้ใหญ่บ้านบ้านหัวแม่เมือง อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ต่อมา วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ เวลาประมาณ ๑๓.๔๕ นาฬิกา นายอรุณชัย เลาหมู่ และนายอะหวู่จะเปีย โข่จา ได้ขับรถยนต์ผ่านหน้าโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเวียงแหง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ มีเด็กนักเรียนจำนวน ๔ คน วิ่งตัดหน้ารถยนต์คันดังกล่าว ด้วยความตกใจจึงเบรกรถอย่างกะทันหัน แต่รถยนต์ได้ชนเด็กนักเรียน หนึ่งในจำนวนนั้นได้รับบาดเจ็บ นอนสลบอยู่ใต้ท้องรถส่วนหน้า นายอรุณชัย เลาหมู่ จึงได้ให้นายอะหวู่จะเปีย โข่จา ลงไปดู ส่วนนายอรุณชัย เลาหมู่ ได้ไปนั่งตรงที่นั่งคนขับเพื่อขยับรถถอยหลัง แต่ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากล้อรถติดคาอยู่กับร่องน้ำข้างไหล่ทาง ชาวบ้านที่มาดูเหตุการณ์จึงได้ช่วยกันดันรถออกจากตัวของเด็กนักเรียนคนดังกล่าว แล้วนายอรุณชัย เลาหมู่ได้อุ้มเด็กคนดังกล่าวไปปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเวียงแหง พอเด็กรู้สึกตัวจึงได้จ้างเหมารถเจ้าหน้าที่สาธารณสุขอำเภอเวียงแหงนำคนเจ็บไปโรงพยาบาล และได้เดินทางกลับมาที่เกิดเหตุอีกครั้ง เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา เมื่อมาถึงได้มีครูจากโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเวียงแหงได้กล่าวหาว่า นายอรุณชัย เลาหมู่ และนายอะหวู่จะเปีย โข่จา หลบหนีและให้ไปมอบตัวกับ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมา ในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ นายอรุณชัย เลาหมู่ ไปมอบตัว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกให้มามอบตัวในวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ แทน

ตั้งแต่เกิดเหตุ นายอรุณชัย เลาหมู่ ได้ให้ความช่วยเหลือคนเจ็บอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งได้จ่ายค่ารักษาพยาบาลและค่าใช้จ่ายอื่นที่เป็นการเอื้ออำนวยความสะดวกและบรรเทาความเสียหายแก่ญาติคนเจ็บ จนกระทั่งญาติคนเจ็บไม่ติดใจเอาความกับนายอรุณชัย เลาหมู่ แต่ในทางปฏิบัตินายอรุณชัย เลาหมู่ ได้รับการกลั่นแกล้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ นายอรุณชัย เลาหมู่ ถูกแจ้งข้อหาพยายามฆ่าและหลบหนีการจับกุม นายอรุณชัย เลาหมู่ ปฏิเสธข้อกล่าวหา ส่วนนายอะหวู่จะเปีย โข่จา ถูกแจ้งข้อหาขับรถโดยประมาททำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ นายอะหวู่จะเปีย โข่จา ให้การรับสารภาพ

ต่อมา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ พิพากษาลงโทษนายอรุณชัย เลาหมู่ ลงโทษจำคุก ๑๐ ปี ลงโทษนายอะหวู่จะเปีย โข่จา จำคุก ๖ เดือน โทษจำคุกรอลงอาญาไว้มีกำหนด ๒ ปี โดยนายอรุณชัย เลาหมู่ ได้ยื่นอุทธรณ์แล้ว

๒. การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว นายอรุณชัย เลาหมู่ สามารถหยิบยกขึ้นต่อสู้ในชั้นศาลได้ และศาลได้มีการพิจารณาและมีคำพิพากษาแล้ว

๓. ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เรื่องดังกล่าวศาลได้มีการพิจารณา และมีคำพิพากษาแล้ว จึงเป็นการต้องห้ามมิให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตรวจสอบ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และมิใช่เป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาลหรือที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเด็ดขาดแล้ว ให้คณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขตามพระราชบัญญัตินี้" จึงให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๓๖/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรมกรณีถูกจับกุมและดำเนินคดีข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์

ผู้ร้อง นายฉัตรชัย จันทบุรี

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา

คำร้องเรียน นายฉัตรชัย จันทบุรี ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นคำร้องที่ ๔๒๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ ขณะผู้ร้องทำงานเป็นดีเจเปิดเพลงอยู่ที่ร้านอาหาร "ทะเลใต้คาราโอเกะ"ตั้งอยู่ที่ตำบลบัวใหญ่ อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่เข้ามาที่ร้าน และเชิญผู้ร้องพร้อมเจ้าของร้านไปสอบสวนที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ของบริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด หลังจากการสอบสวนแล้ว ผู้ร้องถูกนำตัวเข้าห้องขังซึ่งผู้ร้องขอประกันตัวออกมาได้ ต่อมาพนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดบัวใหญ่เพื่อส่งฟ้องผู้ร้อง ซึ่งผู้ร้องได้ประกันตัวออกมาในวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้จับกุมดำเนินคดีเจ้าของร้าน แต่เลือกที่จะดำเนินคดีกับผู้ร้องเพียงฝ่ายเดียว

ผู้ร้องขอให้ตรวจสอบว่า เหตุใดเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่จับกุมและดำเนินคดีกับเจ้าของร้านด้วย

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ตรวจสอบข้อเท็จจริงพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง และผู้ถูกร้อง โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ปรากฏดังนี้

๑.การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง รายละเอียดปรากฏตามสรุปคำร้องเรียนข้างต้น

๒.การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

๑. สำเนาบันทึกการจับกุม สถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ป.จ.ว.ข้อ ๘ คดีอาญาที่ ๓๖๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕

๒. สำเนาบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา สถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ คดีระหว่างนายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด กับนายฉัตรชัย จันทบุรี ความโดยสรุปว่า เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ เวลา ๒๑.๐๐ น. ที่ร้านอาหารทะเลใต้ อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ผู้ร้องทำงานอยู่ที่ร้านโดยทำหน้าที่เป็นดีเจเปิดเพลง

ผู้ร้องได้นำเพลงของวงบางแก้ว เพลงรักครั้งแรก มาเปิด นายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ เข้ามาที่ร้านและแจ้งว่ามาจากบริษัท แกรมมี่ จำกัด นายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ สอบถามว่ามีสติ๊กเกอร์ของบริษัทฯ หรือไม่ ผู้ร้องตอบว่า ไม่มี นายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ จึงชี้ตัวยืนยันให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จับกุมดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานเพลงโดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยเรียกเก็บเงินหรือผลประโยชน์ในทางทรัพย์สินหรือโดยประการอื่นๆ ด้วยวิธีใดก็ตาม

๓. สำเนาคำฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ศปก.๓/๒๕๔๖ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ (ศาลจังหวัดบัวใหญ่) ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ระหว่างพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดบัวใหญ่ กับนายฉัตรชัย จันทบุรี

๔. คำร้องขอถอนคำร้องทุกข์ ศาลจังหวัดบัวใหญ่ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๗ ระหว่างพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดบัวใหญ่ โจทก์ บริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด โจทก์ร่วม กับนายฉัตรชัย จันทบุรี จำเลย

๕. หนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงของสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ที่ นม ๐๙๒๙/ ๒๖๔๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ความโดยสรุปว่า ผลการดำเนินคดีที่ผู้ร้องถูกจับกุมนั้น โจทก์ร่วมได้ถอนคำร้องทุกข์ต่อศาลจังหวัดบัวใหญ่แล้ว เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๗ และเนื่องจากบริษัทผู้เสียหายไม่ร้องทุกข์ดำเนินคดีกับเจ้าของร้าน เพราะเป็นความผิดอันยอมความได้ พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจทำการสอบสวน

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๕ ขณะผู้ร้องทำงานเป็นดีเจอยู่ที่ร้านอาหารทะเลใต้ คาราโอเกะ อำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ผู้ร้องได้เปิดเพลงรักครั้งแรก ของวงบางแก้ว ซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของบริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด นายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากบริษัทฯ ได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา เข้าทำการจับกุมผู้ร้องในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานเพลงโดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยเรียกเก็บเงินหรือผลประโยชน์ในทางทรัพย์สินหรือโดยประการอื่นๆด้วยวิธีใดก็ตาม และส่งฟ้องผู้ร้องต่อศาลจังหวัดบัวใหญ่ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖

ต่อมาวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๗ บริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอถอนคำร้องทุกข์คดีไปจากศาล เนื่องจากได้มีการตกลงประนีประนอมยอมความกันแล้ว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา จับกุมดำเนินคดีผู้ร้องเพียงคนเดียวโดยไม่ดำเนินคดีกับนายจ้างซึ่งเป็นเจ้าของร้าน เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ร้องหรือไม่

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ร้องเปิดเพลงซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของบริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด โดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ นายทรงเศรศวร์ วรรณสถิตย์ ซึ่งเป็นผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทฯ จึงสามารถแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการจับกุมผู้ร้องซึ่งกระทำความผิดได้

ประเด็นที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีผู้ร้องเพียงคนเดียวโดยไม่ได้จับกุมและดำเนินคดีกับนายจ้างซึ่งเป็นเจ้าของร้านด้วยนั้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า เนื่องจากนายทรงเศรศวร์

วรรณสถิตย์ ได้ชี้ตัวยืนยันให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมดำเนินคดีผู้ร้องเพียงผู้เดียว ประกอบกับบริษัท เมกเกอร์เฮด จำกัด ไม่ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับเจ้าของร้าน เนื่องจากความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ เป็นความผิดอันยอมความได้ พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจในการสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ที่ผู้เสียหายไม่ได้ร้องทุกข์ ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่เป็นการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนตามที่ผู้ร้องร้องเรียน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วจึงมีมติให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๓๗/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรมเนื่องจากลูกจ้างซึ่งเป็นคนต่างด้าวถูกทำร้ายร่างกาย

ผู้ร้อง นางสาวเกษมศรี ปัญญาบุญ ร้องแทน นางสาวลินพร เพชรวิไล

ผู้ถูกร้อง นายสามารถ ชาญตาบะ

คำร้องเรียน น.ส.เกษมศรี ปัญญาบุญ ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติแทน น.ส.ลินพร เพชรวิไล ตามคำร้องที่ ๔๓๖/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๓ น.ส.ลินพรฯ อายุ ๑๙ ปี ซึ่งเป็นลูกจ้างของผู้ร้อง และเป็นบุคคลต่างด้าวแต่มีใบอนุญาตทำงานถูกต้องตามกฎหมาย ได้เข้ามาพักอาศัยอยู่กับผู้ร้อง ต่อมาประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๕ น.ส.ลินพรฯ ได้ย้ายออกไปเช่าห้องพักบริเวณซอยจุฬาลงกรณ์ ๕ เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปทำงานที่สถาบันภาษาแห่งหนึ่งในตำแหน่งพนักงานขายเครื่องดื่ม ระหว่างนั้น น.ส.ลินพรฯ ได้รู้จักกับนายสามารถ ชาญตาบะ และคบหากันจนมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง นายสามารถฯ ไม่ได้พักอยู่กับน.ส.ลินพรฯ เป็นการถาวร เพียงแต่แวะมาหาเป็นครั้งคราวเท่านั้น ช่วงเวลาดังกล่าว น.ส.ลินพรฯ ถูกนายสามารถฯ ทำร้ายร่างกายบ่อยครั้งเพราะความหึงหวง

วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ - ๐๒.๐๐ น. นายสามารถฯ ได้ปิดประตูขัง น.ส.ลินพรฯ ไว้ในรถยนต์และทำร้ายร่างกาย รวมถึงนำเรื่องที่ น.ส.ลินพรฯ เป็นคนต่างด้าวมาข่มขู่ เมื่อผู้ร้องทราบข่าวจึงพา น.ส.ลินพรฯ ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลปทุมวัน เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๖ โดยมี พ.ต.ต.ชาติชาย ชอบทางศิลป์ เป็นพนักงานสอบสวนรับผิดชอบคดี และพาไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลตำรวจ

ในวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๑.๓๐ น. ผู้ร้องได้นำเอกสารแสดงการเป็นแรงงานต่างด้าวของ น.ส.ลินพรฯ ไปพบ พ.ต.ต.ชาติชายฯ แต่ไม่พบ ผู้ร้องจึงได้ฝากเอกสารดังกล่าวไว้ ต่อมาผู้ร้องได้โทรศัพท์สอบถามความคืบหน้าของการดำเนินคดีกับ พ.ต.ต.ชาติชายฯ และได้รับแจ้งว่าต้องทำตามขั้นตอนของกฎหมาย ขณะเดียวกันผู้ร้องได้ทราบข่าวจาก น.ส.ลินพรฯ ว่านายสามารถฯ ยังคงโทรศัพท์มาหา และบอกว่าอีก ๒ วัน เจ้าหน้าที่ตำรวจจะเรียกตัวผู้ร้องกับ น.ส.ลินพรฯ ไปให้ปากคำเพิ่มเติม ทำให้ผู้ร้องสงสัยว่านายสามารถทราบข้อมูลได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ผู้ร้องและ น.ส.ลินพรฯ ซึ่งเป็นเจ้าของคดีกลับไม่ได้รับทราบข้อมูลใดๆ น.ส.ลินพรฯ จึงตัดสินใจกลับเข้ามาพักอยู่กับผู้ร้องอีกครั้ง ผู้ร้องเกรงว่าตนและ น.ส.ลินพรฯ จะไม่ได้รับความปลอดภัย จึงร้องขอความเป็นธรรมให้กับตนและ น.ส.ลินพรฯ

ต่อมาวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ คณะอนุกรรมการฯ ได้รับแจ้งข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ร้องว่าไม่ติดใจดำเนินการต่อไป เนื่องจาก น.ส.ลินพรฯ ย้ายกลับไปอยู่กับนายสามารถฯ แล้ว ทำให้ น.ส.ลินพรฯ ไม่ได้อยู่ในความดูแลของผู้ร้องอีกต่อไป

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากผู้ร้องประสงค์ที่จะขอยุติเรื่องร้องเรียน ประกอบกับ น.ส.ลินพรฯ ได้ย้ายไปอยู่กับนายสามารถฯ แล้ว จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนตามความประสงค์ของผู้ร้อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๓๘/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความช่วยเหลือกรณีถูกคุกคามความปลอดภัย

ผู้ร้อง นางสาวพรสรัญ ลิมปิโกมลชัย ที่ ๑ และนางสาวณัฐอมล ลิมปิโกมลชัย ที่ ๒

ผู้ถูกร้อง ว่าที่ร้อยตรี เติมเกียรติ เกิดปั้น

คำร้องเรียน นางสาวพรสรัญ ลิมปิโกมลชัย และนางสาวณัฐอมล ลิมปิโกมลชัย ยื่นคำร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๔๔๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า หลังจากบิดาของผู้ร้องทั้งสองเสียชีวิต ผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกร่วม โดยว่าจ้างว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น ให้ทำหน้าที่ทนายความ เมื่อศาลมีคำสั่งให้ผู้ร้องทั้งสองเป็นผู้จัดการมรดกร่วมกับมารดาเลี้ยงแล้ว ผู้ร้องทั้งสองได้รับคำแนะนำจาก ว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น ว่า มารดาเลี้ยงอาจจะโกงมรดก จึงให้โอนทรัพย์สินบางส่วนให้ตนและจะทำการโอนคืนให้กับบรรดาญาติพี่น้องของผู้ร้องเอง ผู้ร้องทั้งสองหลงเชื่อ จึงโอนที่ดินและทรัพย์สินให้ ว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น ต่อมาปรากฏว่า ว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น ไม่ได้ติดต่อผู้ร้อง และไม่ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำที่ให้ไว้ จึงเข้าแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนในข้อหาฉ้อโกง และร้องเรียนต่อสภาทนายความ ขณะเดียวกันผู้ร้องทั้งสองก็ถูกมารดาเลี้ยงยื่นฟ้องในข้อหายักยอกทรัพย์

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องที่ ๒ ถูกชายคนหนึ่งทำร้ายร่างกายและข่มขู่ที่หน้าสภาทนายความ ภายหลังจากได้เข้าให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการของสภาทนายความ จึงเข้าแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง

ผู้ร้องทั้งสองต้องการให้หามาตรการในการคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ตน

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ปรากฏดังนี้

๑. สำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน สถานีตำรวจนครบาลบางเขน ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ร้องทั้งสองเข้าแจ้งความกล่าวโทษ ว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น ว่าเพิกเฉยในการโอนที่ดินคืน

๒. สำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง ลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องที่ ๒ เข้าแจ้งความกรณีถูกทำร้ายร่างกายและข่มขู่ หน้าสภาทนายความ

๓. สำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องที่ ๒ เข้าแจ้งความกรณีถูกว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น โทรศัพท์ข่มขู่

๔. สำเนาคำสั่งศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๘๔/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๕๔๑๕/๒๕๔๔ ให้นางปรียา ลิมปิโกมลชัย กับนางสาวณัฐปรียา ลิมปิโกมลชัย และนางสาวกันตกานต์ ลิมปิโกมลชัย เป็นผู้จัดการมรดกร่วมของนายปิยะ ลิมปิโกมลชัย

๕. สำเนาคำกล่าวหาคดีมรรยาททนายความ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ผู้ร้องทั้งสองกล่าวหาว่าที่ ร.ต.เติมเกียรติ เกิดปั้น เป็นคดีมรรยาททนายความ และขอให้สภาทนายความพิจารณาให้ความเป็นธรรม

๖. ผู้ร้องที่ ๑ ให้ถ้อยคำด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ความโดยสรุปว่า ผู้ร้องทั้งสองได้ว่าจ้างให้ผู้ถูกร้องทำหน้าที่เป็นทนายความในการยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกับมารดาเลี้ยง หลังจากที่ศาลมีคำสั่งแล้ว ผู้ถูกร้องได้แนะนำให้ผู้ร้องทั้งสองโอนที่ดินและทรัพย์สินให้กับตนเพื่อป้องกันการโกงของมารดาเลี้ยง และจะทำการโอนคืนให้ในภายหลัง ผู้ร้องทั้งสองหลงเชื่อจึงทำตามคำแนะนำ หลังจากนั้นก็ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกร้องจะทำการโอนที่ดินและทรัพย์สินคืนให้แต่อย่างใด เมื่อสอบถามก็บ่ายเบี่ยงมาโดยตลอด จึงได้เข้าแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนในข้อหาฉ้อโกงและร้องเรียนต่อสภาทนายความ เป็นเหตุให้ถูกทำร้ายร่างกายและข่มขู่หลังจากเข้าให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการของสภาทนายความ ปัจจุบันผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นฟ้องเป็นคดีแพ่งเพื่อขอให้มีการแบ่งทรัพย์มรดก และมีการประนีประนอมไกล่เกลี่ยในศาลเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการโอนที่ดินคืน ซึ่งผู้ร้องทั้งสองต้องการให้คุ้มครองความปลอดภัยระหว่างการดำเนินการดังกล่าว ด้วยการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำหน้าที่ติดตามคุ้มกัน

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

เดิมผู้ร้องทั้งสองชื่อนางสาวณัฐปรียา ลิมปิโกมลชัย และนางสาวกันตกานต์ ลิมปิโกมลชัย ตามลำดับ เป็นบุตรของนายปิยะ ลิมปิโกมลชัย ซึ่งถูกฆาตกรรมเสียชีวิต หลังจากนั้นผู้ร้องทั้งสองได้ว่าจ้างให้ผู้ถูกร้องทำหน้าที่เป็นทนายความให้ในการยื่นคำร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกร่วมกับมารดาเลี้ยง ต่อมาเมื่อศาลแพ่งมีคำสั่งในคดีหมายเลขแดงที่ ๕๔๑๕/๒๕๔๔ ให้ผู้ร้องทั้งสองเป็นผู้จัดการมรดกร่วมแล้ว ผู้ถูกร้องได้แนะนำให้ผู้ร้องทั้งสองใช้สิทธิเสียงข้างมากโอนที่ดินและทรัพย์สินบางส่วนให้และจะโอนคืนให้ในภายหลัง เนื่องจากเกรงว่าจะถูกโกงโดยมารดาเลี้ยง ผู้ถูกร้องทั้งสองหลงเชื่อ จึงโอนที่ดินและทรัพย์สินให้ แต่ผู้ถูกร้องกลับบ่ายเบี่ยงในการโอนที่ดินและทรัพย์สินคืนให้ ผู้ร้องทั้งสองจึงเข้าแจ้งความที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนและร้องเรียนต่อสภาทนายความ เป็นเหตุให้ผู้ร้องที่ ๒ ถูกทำร้ายร่างกายหน้าสภาทนายความหลังจากเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการของสภาทนายความ ผู้ร้องที่ ๒ จึงเข้าแจ้งความต่อสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และเข้าแจ้งความอีกครั้งในวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ เนื่องจากผู้ร้องที่ ๒ ถูกโทรศัพท์ข่มขู่ ต่อมาผู้ร้องทั้งสองได้ยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งเพื่อขอให้แบ่งทรัพย์มรดก จนกระทั่งมีการประนีประนอมไกล่เกลี่ยในศาลที่จะโอนที่ดินกลับคืนให้ ปัจจุบันอยู่ระหว่างการดำเนินการโอนที่ดินคืน ซึ่งผู้ร้องทั้งสองต้องการให้คุ้มครองความปลอดภัยระหว่างการดำเนินการดังกล่าว ด้วยการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามคุ้มกัน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ ผู้ร้องทั้งสองถูกคุกคามความปลอดภัยจริงหรือไม่ และมีแนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างไร

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้วพบว่า ผู้ร้องที่ ๒ ได้เข้าแจ้งความต่อสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ และวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๖ ตามลำดับ กล่าวหาผู้ถูกร้องว่าทำร้ายร่างกายและข่มขู่ ประกอบกับผู้ร้องทั้งสองยื่นฟ้องต่อศาลแพ่งขอให้มีการแบ่งทรัพย์มรดก โดยคดีได้มีการไกล่เกลี่ยประนีประนอมกันในศาลแล้ว ขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการโอนที่ดินและทรัพย์สินคืน ซึ่งผู้ร้องทั้งสองเกรงว่าจะถูกทำร้ายร่างกายอีก แม้จะไม่มีพยานหลักฐานที่ยืนยันได้ชัดเจนว่ามีการกระทำตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง นอกจากสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งความของสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้งเป็นหลักฐาน แต่เพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองสิทธิของผู้ร้องทั้งสอง โดยเฉพาะกรณีนี้เกี่ยวพันกับสิทธิในชีวิตและร่างกาย ซึ่งถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนพึงมี และได้รับความคุ้มครองมิให้บุคคลอื่นมาละเมิดหรือลดทอนลง คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงประสานงานไปยังสถานีตำรวจนครบาลในท้องที่ เพื่อขอให้คุ้มครองความปลอดภัยแก่ผู้ร้องทั้งสอง โดยส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจคุ้มกันทุกครั้งที่ผู้ร้องทั้งสองจะต้องไปทำการโอนที่ดินและทรัพย์สินคืน ซึ่งได้รับความร่วมมือจากสถานีตำรวจนครบาลในท้องที่เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นไปตามความประสงค์ของผู้ร้องทั้งสองแล้ว จึงมีมติให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๔๐/๒๕๔๙

เรื่อง ได้รับความเดือดร้อนจากนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพล

ผู้ร้อง นายสังวาล อันทะเกตุ ที่ ๑ และ นายเคน โลเด ที่ ๒

ผู้ถูกร้อง ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพล ตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

คำร้องเรียน นายสังวาล อันทะเกตุ และนายเคน โลเด ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๕๒๙/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องทั้งสองเป็นชาวบ้านตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ได้รับความเดือดร้อนจากนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาล กล่าวคือ ผู้ร้องทั้งสองมีรายชื่ออยู่ในบัญชีกลุ่มเป้าหมายที่พึงเฝ้าระวัง ตามแผนการต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพล ซึ่งในบัญชีระบุว่า ผู้ร้องที่ ๑ ผลิตสุราเถื่อน ผู้ร้องที่ ๒ บุกรุกที่สาธารณะ ซึ่งบัญชีดังกล่าวได้จัดทำโดยศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพลของตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จึงร้องเรียนมาเพื่อขอความเป็นธรรม

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง และผู้ถูกร้อง โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ปรากฏดังนี้

๑.การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

แบบรายงานบัญชีรายชื่อกลุ่มเป้าหมายที่พึงเฝ้าระวัง ตามแผนการต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพลของศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพลตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ปรากฏรายชื่อของผู้ร้องทั้งสองอยู่ในบัญชีดังกล่าว โดยผู้ร้องที่ ๑ ถูกระบุในมูลความผิดว่าผลิตสุราเถื่อน และผู้ร้องที่ ๒ ถูกระบุในมูลความผิดว่าบุกรุกที่สาธารณะ

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

หนังสืออำเภอน้ำพอง ที่ ขก ๐๔๑๗/ ๓๔๑๕ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนจากนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพล ความโดยสรุปว่า การพิจารณากลั่นกรองรายชื่อผู้มีอิทธิพลของอำเภอน้ำพอง ได้มีคำสั่งให้มีคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองรายชื่อผู้มีอิทธิพลระดับตำบลและระดับอำเภอ เพื่อพิจารณากลั่นกรองรายชื่อผู้มีอิทธิพลโดยให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย ซึ่งผู้ร้องทั้งสองเป็นบุคคลที่ผ่านการกลั่นกรองของคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองรายชื่อผู้มีอิทธิพล

ของตำบลบ้านขาม หลังจากนั้น อำเภอได้นำบัญชีรายชื่อที่ผ่านการพิจารณากลั่นกรองของตำบลบ้านขาม เข้าพิจารณากลั่นกรองในคณะกรรมการระดับอำเภอ โดยบุคคลทั้งสองยังไม่เข้าข่ายเป็นผู้มีอิทธิพลตามความหมายของผู้มีอิทธิพลตามนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาลแต่อย่างใด

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุปว่า ผู้ร้องมีรายชื่ออยู่ในแบบรายงานบัญชีรายชื่อกลุ่มเป้าหมายที่พึงเฝ้าระวัง ตามแผนการต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพลของศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะผู้มีอิทธิพลตำบลบ้านขาม ซึ่งตามกระบวนการต้องผ่านการกลั่นกรองในระดับอำเภอต่อไป ปรากฏว่าในการกลั่นกรองระดับอำเภอนั้น ผู้ร้องทั้งสองไม่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อผู้มีอิทธิพลของอำเภอน้ำพองแต่อย่างใด

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องพิจารณา คือ ผู้ร้องทั้งสองได้รับความเดือดร้อนจากนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลหรือไม่

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงแล้ว แม้ในขั้นตอนของการกลั่นกรองของคณะกรรมการระดับตำบลบ้านขามจะมีรายชื่อของผู้ร้องทั้งสองปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อกลุ่มเป้าหมายที่พึงเฝ้าระวังก็ตาม แต่จากการชี้แจงข้อเท็จจริงของอำเภอน้ำพองที่ยืนยันว่า ผู้ร้องทั้งสองไม่เข้าข่ายเป็นผู้มีอิทธิพลตามความหมายของผู้มีอิทธิพลตามนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาลแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสองจึงไม่ใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนจากนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาลตามที่ร้องเรียน ส่วนประเด็นเกี่ยวกับมูลความผิดที่ระบุว่าผู้ร้องผลิตสุราเถื่อนหรือบุกรุกที่สาธารณะในแบบรายงานบัญชีรายชื่อกลุ่มเป้าหมายที่พึงเฝ้าระวังตามแผนการต่อสู้เพื่อเอาชนะ ผู้มีอิทธิพลตำบลบ้านขามจะเป็นจริงหรือไม่ นั้นขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริง ซึ่งผู้ร้องไม่ได้ร้องเรียนในประเด็นดังกล่าวแต่อย่างใด

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วจึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน แต่เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดปัญหาเช่นนี้ในการดำเนินการต่อไปในอนาคต คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เห็นควรกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตามความเหมาะสมภายใต้อำนาจหน้าที่ดังนี้

แนวทางการแก้ไข กรมการปกครองและอำเภอน้ำพอง ควรพิจารณากำหนดแนวทางการดำเนินการในการตรวจสอบประวัติบุคคลที่เข้าข่ายเป็นผู้มีอิทธิพลตามนโยบายปราบปรามผู้มีอิทธิพลของรัฐบาล ให้มีการกลั่นกรองที่เข้มงวดมากที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ เพื่อลดการโต้แย้งความถูกต้องของบัญชีรายชื่อ อันจะเป็นการป้องกันการกระทำที่อาจส่งผลกระทบต่อสิทธิในชื่อเสียง และความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้ที่มีรายชื่อปรากฏในบัญชีได้

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๔๒/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรมกรณีถูกเจ้าของตลาดกลั่นแกล้ง

ผู้ร้อง นางจำลอง กำเหนิดอุย

ผู้ถูกร้อง บริษัท บิ๊ก ดิเวลลอปเมนท์ จำกัด ที่ ๑
เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี ที่ ๒

คำร้องเรียน นางจำลอง กำเหนิดอุย ยื่นคำร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นคำร้องที่ ๖๕๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๖ กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเป็นผู้ค้าเช่าพื้นที่ในตลาดบางใหญ่ซิตี้ อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี ซึ่งที่ดินดังกล่าว ผู้ถูกร้องที่ ๑ ได้เช่ามาจากวัดราษฎร์ประคองธรรม ต่อมาผู้ถูกร้องที่ ๑ ผิดสัญญาเช่ากับวัด จึงถูกฟ้องยึดที่ดินคืน ขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล บรรดาผู้ค้าในตลาดจึงหยุดจ่ายเงินค่าเช่าแผงและค่าน้ำค่าไฟให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ และไปจ่ายให้กับวัดราษฎร์ประคองธรรมแทน ปรากฏว่าผู้ถูกร้องที่ ๑ เรียกให้ผู้ร้องชำระค่าน้ำค่าไฟ รวมทั้งค่าเช่าแผงรวมเป็นเงินประมาณสามหมื่นบาท ผู้ร้องไม่ได้จ่ายให้ จึงถูกผู้ถูกร้องที่ ๑ รื้อร้านและนำของของผู้ร้องไป นอกจากนี้ ยังทำการตัดน้ำ ตัดไฟ ผู้ร้องจึงไปแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ถูกร้องที่ ๒ แต่ไม่มีการดำเนินการใดๆ ทำให้ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อน

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง และผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑.การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

พยานบุคคล

ผู้ร้องเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ในวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๗ ความโดยสรุปว่า กรณีการถูกตัดน้ำ ตัดไฟ รวมถึงการทำให้ของของผู้ร้องเสียหายนั้น หากผู้ร้องได้รับการชดใช้ค่าเสียหายบ้างตามสมควร ก็จะไม่ติดใจดำเนินการใดๆต่อไป

พยานเอกสาร ประกอบด้วย

๑. หนังสือร้องเรียนของผู้ร้อง รายละเอียดปรากฏตามสรุปคำร้องเรียน

๒. บันทึกการเข้าให้ถ้อยคำของผู้ร้อง ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖

๒.การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

พยานบุคคล ประกอบด้วย

๑. บริษัท บิ๊ก ดิเวลอปเมนท์ แพลนเนอร์ จำกัด ได้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรว่า กรณีนี้ผู้ร้องได้ทำการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ที่ศาลแล้ว คณะอนุกรรมการฯ ไม่น่าที่จะมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาดำเนินการต่อ ประกอบกับติดธุระ ทำให้ไม่สามารถเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการฯ ตามกำหนดที่นัดได้ โดยได้ส่งเอกสารคำฟ้องดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการฯ ทราบด้วย

๒. ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ความโดยสรุปว่า ที่ดินซึ่งสร้างเป็นตลาดนั้นเป็นของวัดราษฎร์ประคองธรรม โดยบริษัท บางใหญ่ เรียลเอสเตส จำกัด เป็นผู้ทำสัญญาเช่า ต่อมาผู้ถูกร้องที่ ๑ เข้าควบคุมกิจการของบริษัท บางใหญ่ฯ และถือสัญญาต่อกันเรื่อยมา วัดเห็นว่าไม่เป็นไปตามสัญญา จึงบอกเลิกซึ่งสร้างปัญหาว่าผู้ใดจะมีสิทธิในค่าเช่าแผงค้า ผู้ร้องเห็นว่าที่ดินเป็นของวัด จึงจ่ายค่าเช่าให้กับทางวัด ผู้ถูกร้องที่ ๑ เห็นว่าผู้ร้องไม่จ่ายเงินค่าเช่าแผงให้ จึงนำแผงค้าให้ผู้ค้ารายอื่นเช่า และขนของของผู้ร้องไปไว้ที่บริษัทและแจ้งให้ผู้ร้องไปเอาคืน ผู้ร้องจึงมาแจ้งความ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ลงบันทึกประจำวันไว้ให้ในเบื้องต้นก่อน เนื่องจากยังไม่มีการชี้ขาดเกี่ยวกับสิทธิในการเช่า โดยอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล

พยานเอกสาร ประกอบด้วย

๑. สำเนาคำฟ้องคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๖ ศาลแขวงนนทบุรี ความอาญาระหว่างผู้ร้อง โจทก์ กับผู้ถูกร้องที่ ๑ จำเลย ในข้อหาร่วมกันใช้หรือจ้างวานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์และทำให้เสียทรัพย์

๒. สำเนารายงานประจำวัน สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางใหญ่ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.

๓. สำเนารายงานประจำวัน สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางใหญ่ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.

๔. สำเนาบันทึกลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ กรณีผู้ร้องได้รับเงินค่าเสียหายจำนวน ๔,๐๐๐ บาท จากนายชูชีพ คุ้มจักร์ ทนายความของผู้ถูกร้องที่ ๑ เพื่อยุติการดำเนินคดีทั้งแพ่งและอาญา และทำการถอนคดีดังกล่าว โดยมีนางสุดาทิพย์ พินิจจันทร์ ทนายความของผู้ร้องเป็นผู้เขียนคำร้องและผู้ร้องเป็นผู้ลงนามในฐานะผู้รับเงิน/โจทก์

ความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

ผู้ร้องเป็นผู้ค้าทำสัญญาเช่าแผงค้าไว้กับผู้ถูกร้องที่ ๑ ซึ่งบริเวณที่เป็นตลาดนั้นเป็นที่ดินของวัดราษฎร์ประคองธรรม โดยผู้ถูกร้องที่ ๑ เช่าไว้ แต่ต่อมามีการผิดสัญญาเช่า วัดราษฎร์ประคองธรรมจึงบอกเลิกสัญญาเช่าและเกิดปัญหาเรื่องสิทธิในการเช่า รวมไปถึงค่าเช่า ผู้ร้องเห็นว่าวัดราษฎร์ประคองธรรมเป็นเจ้าของที่ดิน จึงนำเงินค่าเช่าทั้งหมดไปจ่ายให้กับวัดราษฎร์ประคองธรรม เมื่อเห็นผู้ร้องไม่จ่ายเงินค่าเช่าผู้ถูกร้องที่ ๑ จึงนำแผงค้าให้ผู้ค้ารายอื่นเช่า และทำการขนย้ายของของผู้ร้องออกไปจากแผงค้า โดยนำไปไว้ที่บริษัท ผู้ร้องจึงไปแจ้งความกับผู้ถูกร้องที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๒ ได้ทำการลงบันทึกประจำวันไว้ให้ในเบื้องต้นก่อน

เนื่องจากยังไม่มีการชี้ขาดเรื่องสิทธิในที่ดินและกรณีดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล

หลังจากนั้น ผู้ร้องได้ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ ต่อศาลแขวงนนทบุรี เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๖ ในข้อหาร่วมกันใช้หรือจ้างวานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์และทำให้เสียทรัพย์ ซึ่งต่อมาวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้รับเงินค่าเสียหายจากทนายความของผู้ถูกร้องที่ ๑ และจัดทำบันทึกที่จะไม่ติดใจดำเนินคดีทั้งแพ่งและอาญา รวมทั้งไม่ติดใจเรียกร้องค่าเสียหายใดๆ อีก และได้ทำการถอนคดีดังกล่าวแล้ว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ ผู้ถูกร้องที่ ๑ กลั่นแกล้งรื้อร้านยึดของผู้ร้องจริงหรือไม่ เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนผู้ร้องหรือไม่ และประเด็นผู้ถูกร้องที่ ๒ ไม่รับแจ้งความหรือดำเนินการใดๆ ให้ผู้ร้องจริงหรือไม่

ประเด็นผู้ถูกร้องที่ ๑ กลั่นแกล้งรื้อร้านยึดของของผู้ร้องนั้น จากข้อเท็จจริงประกอบพยานหลักฐานพบว่า ผู้ร้องได้ยื่นฟ้องผู้ถูกร้องที่ ๑ เป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๔๖ ต่อศาลแขวงนนทบุรี เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๖ ในความผิดฐานร่วมกันใช้หรือจ้างวานให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์และทำให้เสียทรัพย์ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่าเป็นประเด็นเดียวกับที่ผู้ร้องร้องเรียน กรณีจึงต้องด้วยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไม่มีอำนาจในการตรวจสอบและเสนอมาตรการการแก้ไขได้ ประกอบกับตามบันทึกลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ผู้ร้องได้รับเงินชดใช้ค่าเสียหายในคดีดังกล่าวและไม่ติดใจดำเนินการต่อในส่วนนี้อีก คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีมติให้ยุติเรื่อง

สำหรับประเด็นที่ผู้ร้องเข้าแจ้งความต่อผู้ถูกร้องที่ ๒ แต่ไม่มีการดำเนินการใดๆนั้น จากข้อเท็จจริงและเอกสารประกอบคำร้องเรียนพบว่า ผู้ร้องได้เข้าแจ้งความต่อผู้ถูกร้องที่ ๒ ภายหลังจากถูกขนของออกจากแผงค้า ซึ่งผู้ถูกร้องที่ ๒ ทำการลงบันทึกรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ปรากฏตามสำเนาบันทึกของสถานีตำรวจภูธรอำเภอบางใหญ่ ลงวันที่ ๑๕ และ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ แต่เนื่องจากกรณีสิทธิในที่ดินที่เป็นตลาดนั้นยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล การดำเนินการใดๆก่อนมีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล อาจจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในภายหลัง ประเด็นนี้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๒ ยังไม่ถือเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ร้องแต่อย่างใด จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียนเช่นกัน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๔๓/๒๕๔๙

เรื่อง แรงงานต่างด้าวถูกนายจ้างข่มขืนแต่การดำเนินคดีล่าช้า

ผู้ร้อง ปกปิด

ผู้ถูกร้อง สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

คำร้องเรียน ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นคำร้องที่ ๒๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๗ กล่าวอ้างว่า ได้เข้ามาในประเทศไทยทางอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก เพื่อทำงานเป็นแม่บ้านให้กับนายจ้างคนไทย แต่ถูกนายจ้างข่มขืน โดยหลอกว่าจะพาไปลงทะเบียนแรงงานต่างด้าว เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ผู้ร้องจึงไปขอความช่วยเหลือจากสำนักงาน Burma Lawyers' Council (BLC) เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม และเข้าแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก หลังจากนั้นในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องเข้าพบพนักงานสอบสวนอีกครั้งเพื่อแจ้งชื่อและที่อยู่ของนายจ้างเพิ่มเติม พนักงานสอบสวนได้พาผู้ร้องไปชี้บ้านของนายจ้างและที่เกิดเหตุ แล้วบอกกับผู้ร้องว่าจะติดต่อกลับมา แต่ปรากฏว่าเวลาล่วงเลยมานานก็ยังไม่มีความคืบหน้า

ผู้ร้องต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเร่งจับกุมผู้กระทำผิดมาดำเนินคดี

การตรวจสอบ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง และผู้ถูกร้อง โดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ ปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง

พยานเอกสาร

หนังสือร้องเรียนของผู้ร้อง ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง

พยานบุคคล

พ.ต.ท.ศิริพงษ์ ศรีทัน พนักงานสอบสวน (สบ๓) ปฏิบัติราชการแทนผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด ชี้แจงด้วยวาจาเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๗ ว่าได้ดำเนินคดีตามขั้นตอนภายใต้ระยะเวลาที่เหมาะสมแล้ว โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ และพนักงานอัยการได้ส่งฟ้อง

ผู้ต้องหาต่อศาลจังหวัดแม่สอด ณ วันที่ชี้แจงข้อเท็จจริงนั้น คดีได้สืบพยานโจทก์เสร็จสิ้นแล้ว รอสืบพยานจำเลย โดยในส่วนของผู้ร้องนั้นหลังจากสืบพยานเสร็จสิ้น ได้ส่งตัวกลับไปยังประเทศพม่าแล้ว

พยานเอกสาร

หนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ที่ ตก ๐๓๒๐/๒๙๓๑ ลงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ชี้แจงว่า คดีของผู้ร้องนั้น พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดแม่สอด

ความเห็นของคณะอนุกรรมการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

ผู้ร้องเป็นชาวพม่า ได้เข้ามาทำงานเป็นแม่บ้านให้กับนายจ้างคนไทยในอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ถูกนายจ้างข่มขืนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ โดยนายจ้างหลอกลวงว่าจะพาไปขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าว ผู้ร้องจึงไปขอความช่วยเหลือจากสำนักงาน Burma Lawyers' Council (BLC) เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมและเข้าแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก หลังจากนั้นในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ร้องเข้าพบพนักงานสอบสวนอีกครั้งเพื่อแจ้งชื่อและที่อยู่ของนายจ้างเพิ่มเติม พนักงานสอบสวนได้นำผู้ร้องไปชี้บ้านของนายจ้างและที่เกิดเหตุ ซึ่งต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้กระทำความผิดได้ จึงสอบสวนและมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาให้พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดแม่สอด เพื่อทำการยื่นฟ้องคดี โดยหลังจากสืบพยานโจทก์ในชั้นศาลเสร็จแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจก็นำตัวผู้ร้องส่งกลับประเทศพม่า

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ หรือไม่

พิเคราะห์จากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานพบว่า ภายหลังจากที่ผู้ร้องเข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก พร้อมทั้งแจ้งชื่อ ที่อยู่ของนายจ้างในวันต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทำการจับกุมผู้กระทำผิด พร้อมทำการสอบสวนและมีความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา จากนั้นจึงส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดแม่สอดเพื่อยื่นฟ้องต่อศาลจังหวัดแม่สอด โดยหลังจากสืบพยานโจทก์ในชั้นศาลเสร็จสิ้น ได้ส่งตัวผู้ร้องกลับประเทศพม่า ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก จึงปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายด้วยการสืบสวนหาตัวผู้กระทำผิดและสอบสวนเมื่อจับกุมได้ พร้อมมีความเห็นส่งให้พนักงานอัยการตามขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมแล้ว ยังไม่มีการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นแต่อย่างใด จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๕๒/๒๕๔๙

เรื่อง เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดียาบ้าไม่เป็นธรรม

ผู้ร้อง นายสมบูรณ์ ปัดชา

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี กรุงเทพมหานคร

นายสมบูรณ์ ปัดชา ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นหนังสือลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ คำร้องเลขรับที่ ๓๕/๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ได้ให้นายอนุชัย ปัดชา บุตรชายของผู้ร้อง เป็นสายล่อซื้อยาบ้า โดยมอบเงินให้จำนวน ๗๐๐ บาท แต่บุตรชายของผู้ร้องได้ให้เพื่อนทำการแทน ตำรวจไม่สามารถจับกุมผู้ค้ายาบ้าได้ เพราะผู้ต้องสงสัยหลบหนีไปก่อน

เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. นายเกียรติและนายโจ ได้จับตัวบุตรชายของผู้ร้องโดยอ้างว่าตำรวจให้มาจับ และนำเอาตัวไปที่ห้องสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ตำรวจที่สอบสวนได้ทำร้ายร่างกายและบังคับให้บุตรชายผู้ร้องยอมรับว่ามียาบ้าไว้เพื่อจำหน่าย และจำหน่ายจำนวน ๒๕ เม็ด ในขณะนั้นผู้ร้องได้ขอเข้าพบบุตรชาย แต่ตำรวจไม่ให้เข้าพบ อ้างว่าอยู่ระหว่างทำการสอบสวนห้ามพบ

วันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องขอพบบุตรชายที่สถานีตำรวจนครบาลลุมพินีอีกครั้ง แต่ตำรวจแจ้งว่าส่งตัวไปฝากขังที่เรือนจำกลางคลองเปรมแล้ว

ขณะนี้บุตรชายของผู้ร้องถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำกลางคลองเปรม และศาลได้นัดพิจารณาคดีในวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๖ ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำดังกล่าวของตำรวจเป็นการกลั่นแกล้งดำเนินคดีโดยไม่เป็นธรรมแก่บุตรชายของผู้ร้อง จึงได้นำเรื่องดังกล่าวมาร้องเรียนที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ช่วยเหลือบุตรชายของผู้ร้องให้ได้รับความเป็นธรรม

การตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริง คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ พิจารณาตรวจสอบ

เรื่องนี้ โดยรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ดังนี้

๑. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง ปรากฏดังนี้

พยานบุคคล ๑. นายสมบูรณ์ ปัดชา

๒. นายอนุชัย ปัดชา

พยานเอกสาร ๑. หนังสือร้องเรียนของนายสมบูรณ์ ปัดชา ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖

๒. บันทึกถ้อยคำนายอนุชัย ปัดชา

๒. การรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายผู้ถูกร้อง ปรากฏดังนี้

พยานเอกสาร ๑. หนังสือสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ที่ ตช.๐๐๑๑.(บก.๕) ๐๔/๓๗๙๘ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๖ เรื่อง ชี้แจ้งข้อเท็จจริง

๒. บันทึกข้อความ ลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๖ เรื่อง รายงานชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องกรณีนายสมบูรณ์ ปัดชา ร้องเรียนต่อคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

๓. สำเนารายงานการสอบสวนความเห็นสั่งฟ้องผู้ต้องหา อำนาจศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญาที่ ๕๗/๒๕๔๖ สถานีตำรวจนครบาลลุมพินี

๔. สำเนาบันทึกคำให้การของร้อยตำรวจเอกพัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ เป็นผู้กล่าวหา

๕. สำเนาบันทึกคำให้การของนายอนุชัย ปัดชา เป็นผู้ต้องหา

๖. สำเนาคำให้การของดาบตำรวจวัฒนา น้อยบุรี

๗. สำเนาบัญชีของกลางคดีอาญา ลำดับที่ ๒๖/๒๕๔๖

๘. สำเนาหนังสือนำส่งยาเสพติดไปตรวจพิสูจน์

๙. สำเนาบันทึกการแจ้งสิทธิของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา

การดำเนินการตรวจสอบ คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้ตรวจสอบและรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้โดยสรุป ดังนี้

นายอนุชัย ปัดชา ผู้ต้องหา ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ไม่ประสงค์จะให้การในชั้นพนักงานสอบสวน และยืนยันคำร้องเรียนต่อคณะอนุกรรมการฯว่า ตนถูกทำร้ายร่างกายตามคำร้องของบิดาจริง เมื่อสอบถามถึงรายละเอียดของเรื่องราวที่เกิดขึ้น ผู้เสียหายไม่ได้ให้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนแก่คณะอนุกรรมการฯ ซึ่งได้เดินทางไปสอบข้อเท็จจริงที่เรือนจำทัณฑสถานกลาง คณะอนุกรรมการฯ ได้สอบข้อเท็จจริงจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เพื่อหาหลักฐานการถูกทำร้ายร่างกาย แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานการถูกทำร้ายร่างกายแต่อย่างใด

ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลลุมพินี ได้ทำหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงยืนยันว่า ไม่ได้มีการทำร้ายร่างกายผู้ต้องหาระหว่างการสอบสวน ผู้ต้องหาได้ให้การปฏิเสธ รับเพียงว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) เท่านั้น อีกทั้งขณะสอบสวนได้สอบถามผู้ต้องหาแล้วไม่ต้องการทนายความหรือบุคคลที่ไว้ใจเข้าร่วมฟังการสอบสวน และได้ยืนยันว่าไม่เคยพบนายสมบูรณ์ ปัดชา บิดาของผู้ต้องหาระหว่างสอบสวนเลย

ร้อยตำรวจเอกพัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ เจ้าพนักงานตำรวจ มีหน้าที่สืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดกฎหมายดำเนินคดี ชี้แจงว่า ได้รับแจ้งจากสายลับ (ขอปกปิดนาม) ว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีผู้ลักลอบจำหน่าย

ยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จึงได้ร่วมกันวางแผนล่อซื้อ โดยขออนุมัติเงินล่อซื้อจากผู้บังคับบัญชา จำนวน ๒๐๐ บาท และได้มอบให้สายลับไปทำการล่อซื้อในวันเกิดเหตุ โดยร่วมกับพวกแอบซุ่มดูอยู่บริเวณใกล้เคียงที่เกิดเหตุได้เห็นเหตุการณ์ เมื่อสายลับล่อซื้อยาบ้าได้นำมามอบให้จำนวน ๒ เม็ด พร้อมแจ้งว่าซื้อยาบ้ามาจากผู้ต้องหา เมื่อตรวจสอบแล้วว่าเป็นยาเสพติดจึงได้ยึดเป็นของกลางในคดี

จากนั้นได้ไปทำการจับกุมผู้ต้องหาและขอตรวจค้นตัวผู้ต้องหา โดยเป็นผู้เข้าตรวจค้นตัวผู้ต้องหาเอง ส่วนพวกที่เหลือยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ ผลการตรวจค้นพบของกลางยาเสพติดให้โทษ (ยาบ้า) จำนวน ๒๓ เม็ด และธนบัตรของกลาง ๒ ฉบับ มีหมายเลขตรงกับที่มอบให้สายลับไปล่อซื้อ ซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงขาสั้นด้านหน้าข้างขวาที่ผู้ต้องหาสวมใส่อยู่ สอบถามผู้ต้องหารับว่ามีไว้ขายให้แก่คนทั่วไปในย่านที่เกิดเหตุจริง จึงยึดไว้เป็นของกลาง และควบคุมตัวผู้ต้องหาส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

คณะอนุกรรมการฯได้สอบถามข้อมูลจากพนักงานสอบสวน ได้ความว่า จากพยานหลักฐานน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา ฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๗(๑), ๘, ๑๕ วรรคแรก และประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ.๒๕๓๙) เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ทางคดีมีหลักฐานพอฟ้อง จึงเห็นควรสั่งฟ้อง และเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๔๖ พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดียาเสพติด ๔ (กรุงเทพใต้ ๑) โจทก์ฟ้องนายอนุชัย ปัดชา จำเลย ต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ ฐานความผิดมียาเสพติดให้โทษชนิดเมทแอมเฟตามีนไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาต

ผลคดี ผู้เสียหายถูกดำเนินคดีเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๑๒/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ ๙๙/๒๕๔๘ ศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษายกฟ้อง ริบเมทแอมเฟตามีนของกลาง แต่ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ลงโทษจำคุก ๗ ปี ๔ เดือน และปรับ ๒๖๖,๖๖๖.๖๗ บาท

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๙ แล้วมีความเห็นว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าวไม่พบหลักฐานเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายตามคำร้องเรียนข้างต้น ส่วนกรณีร้องเรียนว่าถูกดำเนินคดีโดยไม่เป็นธรรมนั้น ปรากฏว่าขณะนี้คดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไม่มีอำนาจตรวจสอบในประเด็นนี้ ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงควรยุติการพิจารณา

ข้อสังเกตของคณะอนุกรรมการฯ

๑. ประเด็นที่ผู้ร้องร้องเรียนว่า ไม่ได้รับอนุญาตให้พบบุตรชาย (ผู้ต้องหา) ในระหว่างถูกควบคุมตัวของพนักงานสอบสวนนั้น คณะอนุกรรมการฯพบว่ามีการร้องเรียนในลักษณะนี้เป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดข้อโต้แย้งในภายหลัง สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงควรมีคำสั่งกำชับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมาย เพื่อให้สิทธิของผู้ต้องหาได้รับความคุ้มครองอย่างแท้จริง

๒. ในกรณีที่พบว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดในคนเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจควร

จะพิจารณาเสนอไว้ในสำนวน ให้นำบุคคลดังกล่าวไปรับการบำบัด เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาลด้วย

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/ ๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เห็นชอบตามความเห็นและข้อสังเกตของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงมีมติให้ยุติเรื่อง และแจ้งข้อสังเกตไปยังสำนักงานตำรวจแห่งชาติด้วย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๕๔/๒๕๔๙

เรื่อง สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ร้อง ไม่ปรากฏชื่อ

ผู้ถูกร้อง เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ตามคำร้องเลขรับที่ ๕๖๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนจากเจ้าหน้าที่ตำรวจชุด ๐๕ สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน ๔ นาย จับกุมบุตรสาวของผู้ร้องข้อหาเสพยาเสพติด แต่มิได้ดำเนินคดีใดๆ กลับนำบุตรสาวของผู้ร้องไปข่มขืน และบังคับให้บุตรสาวและหลานสาวของผู้ร้องจำหน่ายยาเสพติดให้กับผู้เสพยาเสพติดย่านสุเหร่านนทบุรีข้างโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า

เมื่อบุตรสาวของผู้ร้องหนีไปต่างจังหวัด ตำรวจได้มาค้นบ้านของผู้ร้องโดยไม่มีหมายค้น และข่มขู่ผู้ร้องให้แจ้งบุตรสาวว่า ถ้าไม่กลับมาจะยัดข้อหามียาเสพติดไว้ในครอบครอง ต่อมาบุตรสาวของผู้ร้องกลับบ้าน เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดดังกล่าวก็นำบุตรสาวของผู้ร้องไปข่มขืนอีก และบังคับให้ส่งยาบ้า ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยมาก

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอให้ช่วยเหลือบุตรสาวและหลานสาวของผู้ร้องกรณีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกระทำการข่มขืนและบังคับให้จำหน่ายยาเสพติด

การดำเนินการของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้สอบถามที่ศูนย์รับเรื่องร้องเรียนถึงที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ของผู้ร้อง แต่ไม่ปรากฏรายละเอียดดังกล่าว จึงไม่สามารถติดต่อผู้ร้องได้ อีกทั้งผู้ร้องก็มิได้ติดต่อกลับแต่อย่างใด คณะอนุกรรมการฯ จึงเห็นควรยุติเรื่อง

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๙ แล้วเห็นว่า เนื่องจากเรื่องร้องเรียนดังกล่าวไม่ได้ระบุชื่อผู้ร้องและสถานที่ติดต่อไว้ ไม่สามารถติดต่อผู้ร้องได้ จึงเห็นควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงมีมติให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๕๖/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรมกรณีถูกขับไล่ออกจากสถานที่ปฏิบัติธรรม

ผู้ร้อง ภิกษุณี ดร.ลี (Bhikkuni Dr.Lee)

ผู้ถูกร้อง -

ภิกษุณี ดร.ลี ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นหนังสือ ตามคำร้องเลขรับที่ ๒๖๙/ ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมอบหมายให้คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ดำเนินการตรวจสอบตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ และระเบียบคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการในการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ.๒๕๔๕

สาระสำคัญของคำร้องเรียน สรุปได้ว่า ผู้ร้องเป็นบุคคลสัญชาติอเมริกา ประกอบอาชีพเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษที่สถาบันเทคโนโลยีภาคใต้ และพักอาศัยอยู่ที่สำนักสงฆ์บ้านห้วยขัน อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ประมาณ ๖ เดือน ปรากฏว่ามีชาวบ้านในพื้นที่กดดันให้ผู้ร้องออกจากสถานที่ปฏิบัติธรรม

ความประสงค์ของผู้ร้องในการร้องเรียน คือ ขอความเป็นธรรมในเรื่องดังกล่าว

อนึ่ง ผู้ร้องได้ร้องเรียนไปยังนางระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดขอนแก่น ด้วย

การพิจารณาของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้พิจารณาคำร้องเรียนนี้จากพยานหลักฐานต่างๆ ดังนี้

๑. พยานหลักฐานฝ่ายผู้ร้อง หนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๔๗

๒. พยานหลักฐานอื่นๆ

พยานเอกสาร ๑.) สำเนาหนังสือศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ ศตส.จ.นศ./๒๑๔ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เรื่อง ร้องทุกข์เนื่องจากไม่ได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๒.) สำเนาบันทึกข้อความ เรื่อง รายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของรองสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอชะอวด ช่วยราชการสถานี

ตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสง ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗

๓.) สำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐานของสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสง

๔.) สำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสง

การดำเนินการตรวจสอบของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ คณะอนุกรรมการฯได้สอบถามข้อมูลจากผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช ดร.นภาศรี มณีวงศ์ เลขานุการคณะอนุกรรมการกิจการสตรีวุฒิสภา และ ดร.สุธีรา ทอมสัน แล้วสรุปได้ว่า สถานที่ปฏิบัติธรรมที่มีกรณีพิพาทนั้น ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เป็นสถานที่ซึ่งชาวบ้านสามารถใช้ร่วมกัน เมื่อผู้ร้องเข้าไปปฏิบัติธรรมในสถานที่ดังกล่าวก็ได้ทำการกั้นรั้วให้เป็นสัดส่วน ทำให้ชาวบ้านในพื้นที่ไม่เข้าใจ ประกอบกับผู้ร้องเป็นชาวต่างชาติซึ่งสื่อสารกับชาวบ้านในพื้นที่ลำบาก ทำให้เกิดข้อขัดแย้งกับชาวบ้านในการใช้พื้นที่ดังกล่าว

ต่อมา ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสงได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจคอยตรวจตราความสงบเรียบร้อยเพื่อป้องกันเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นตามคำร้องขอของนางระเบียบรัตน์ พงศ์พานิช สมาชิกวุฒิสภา และคณะอนุกรรมการฯได้สอบถามไปยังอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีภาคใต้ได้ความว่า ผู้ร้องได้ย้ายมาพำนักที่สถาบันเทคโนโลยีภาคใต้แล้ว

ความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๙ คณะอนุกรรมการฯพิจารณาพยานหลักฐานต่างๆที่เกี่ยวข้องแล้วพบว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น เนื่องมาจากความแตกต่างด้านความคิดเห็นของผู้ร้องกับชาวบ้าน ประกอบกับการสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน ต่อมาภายหลังผู้ร้องได้ออกจากที่พักสงฆ์ และมาพักอาศัยที่สถาบันเทคโนโลยีภาคใต้แล้ว จึงถือว่าความเดือดร้อนที่เป็นเหตุให้ผู้ร้องร้องเรียนนั้นได้ระงับไปแล้ว จึงควรยุติเรื่อง

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๙ มีมติว่า เห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ จึงมีมติให้ยุติเรื่อง

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณาคำร้องเรียน
โดย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

รายงานผลการพิจารณา ที่ ๖๐/๒๕๔๙

เรื่อง ขอความเป็นธรรมกรณีถูกจับบนเรือขนน้ำมันเถื่อนโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ผู้ร้อง นายสัญญา จันทร์มี

ผู้ถูกร้อง นางสาวนิยม อุลมาร

ผู้ร้องได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชน สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้ส่งเรื่องต่อมายังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ตามคำร้องที่ ๗/ ๒๕๔๔ วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ กรณีผู้ร้องและพี่ชายได้รับความเดือดร้อนจากการถูกจับกุมบนเรือบรรทุกน้ำมันเถื่อนโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง จึงขอให้มีการตรวจสอบเพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้องและพี่ชาย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๕ ดำเนินการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนดังกล่าว

การดำเนินการตรวจสอบ คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๕ ได้พิจารณาตรวจสอบ โดยรับฟังคำชี้แจงและพยานหลักฐานของผู้ร้องและจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. คำชี้แจงของผู้ร้อง

ผู้ร้องได้ร้องเรียนว่า เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ ผู้ร้องและนายจรัญ จันทร์มี ซึ่งเป็นพี่ชายได้เดินทางจากบ้านที่จังหวัดพัทลุง เพื่อไปทำงานเป็นลูกจ้างเรือประมงที่บ้านของผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นนายจ้างในจังหวัดชุมพร แต่เนื่องจากเวลาที่ไปถึงในวันดังกล่าวนั้น เรือได้ออกทะเลไปแล้ว ผู้ถูกร้องจึงให้นายสม อุลมาร ซึ่งเป็นบิดาของผู้ถูกร้องพาผู้ร้องและพี่ชายไปส่งที่แพปลาในอำเภอสวี จังหวัดชุมพร เพื่อให้โดยสารเรืออีกลำหนึ่งไปส่งยังเรือของผู้ถูกร้องที่ออกทะเลไปล่วงหน้าแล้ว ผู้ร้องและพี่ชายโดยสารเรือลำดังกล่าวเป็นเวลา ๑ คืน โดยไปถึงเรือของนายจ้างชื่อเรือ ส.บัณฑิตนาวี ในวันอังคารที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เวลาประมาณ ๑๗.๐๐ นาฬิกา ซึ่งบริเวณดังกล่าวอยู่ใกล้เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขณะที่ลงไปในเรือ ผู้ร้องสังเกตเห็นว่าบนเรือมีถังบรรจุน้ำมันอยู่ตามหัวเรือและท้ายเรือ

ต่อมาเวลา ๑๙.๐๐ นาฬิกา ของวันเดียวกัน ขณะที่ผู้ร้องนอนอยู่ในเรือ ได้ถูกตำรวจน้ำเข้าจับกุมเนื่องจากเรือลำดังกล่าวบรรทุกน้ำมันเถื่อน มีนายณรงค์ อุลมาร ไต้ก๋งเรือ ซึ่งเป็นน้องชายของผู้ถูกร้อง เป็นผู้ควบคุม ผู้ร้องและพี่ชายพร้อมลูกเรืออีก ๔ คน ถูกควบคุมตัวไปที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ระหว่างที่ตำรวจดำเนินการสอบสวน ผู้ร้องและพี่ชายได้สารภาพเพราะผู้ถูกร้องได้รับปาก

ว่าจะให้ความช่วยเหลือ แต่ผลปรากฏว่าผู้ร้องต้องถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจ ส่วนพี่ชายถูกศาลตัดสินจำคุกและเสียค่าปรับ

ผู้ร้องขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้อง เนื่องจากทั้งผู้ร้องและพี่ชายต่างไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและรู้เห็นในการขนน้ำมันเถื่อนบนเรือลำดังกล่าว แต่ต้องมารับผลจากการกระทำของผู้อื่น ทำให้ผู้ร้องและพี่ชายต้องสูญเสียอนาคต

๒. การรับฟังพยานหลักฐานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ คณะอนุกรรมการฯ ได้สอบถามข้อเท็จจริงไปยังสถานีตำรวจภูธรอำเภอเกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้รับการชี้แจงว่า เนื่องจากระหว่างกระทำความผิดผู้ร้องมีอายุ ๑๗ ปีเศษ คดีดังกล่าวจึงได้มีการนำขึ้นสู่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสุราษฎร์ธานี ส่วนไต้ก๋งเรือและลูกเรือคนอื่นก็ถูกดำเนินคดีเช่นกัน และเรือลำดังกล่าวได้ถูกตำรวจยึดไว้เป็นของกลาง สำหรับกรณีที่ผู้ถูกร้องซึ่งเป็นเจ้าของเรือลำดังกล่าวไม่ถูกดำเนินคดีนั้น สถานีตำรวจภูธรอำเภอเกาะพะงัน มีหนังสือชี้แจงว่าได้สอบสวนผู้ร้องในฐานะพยานในคดีดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกร้องให้การว่าตนเป็นเจ้าของเรือ และได้ว่าจ้างให้นายณรงค์ อุลมาร ออกทำการประมง แต่นายณรงค์ อุลมาร กลับนำเรือออกไปขนน้ำมัน โดยผู้ถูกร้องไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำดังกล่าว เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงไม่ดำเนินคดีผู้ถูกร้อง

๒.๒ คณะอนุกรรมการฯ ได้ขอสำเนาคำพิพากษาคดีดังกล่าวจากศาลเยาวชนและครอบครัวฯ ปรากฏรายละเอียดตามหนังสือศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ ศย ๓๐๘.๐๑๗/ ๐๑๗๘๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๖ สรุปความได้ว่า ในคดีที่ผู้ร้องตกเป็นจำเลย ศาลเยาวชนและครอบครัวฯ ได้มีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๕๔๑/๒๕๔๓ ว่าผู้ร้องมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา ๒๗, ๒๗ ทวิ ให้จำคุกจำเลย ๖ เดือน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ มีกำหนด ๑ ปี และให้คุมประพฤติจำเลยมีกำหนด ๑ ปี

มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า

๑. กรณีผู้ถูกร้องไม่ถูกดำเนินคดี เพราะพนักงานสอบสวนเห็นว่า ผู้ถูกร้องไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นในการกระทำความผิด จึงสั่งไม่ฟ้องผู้ถูกร้อง อันเป็นอำนาจในการใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องของพนักงานสอบสวน โดยมีพนักงานอัยการเป็นผู้ตรวจสอบและวินิจฉัยความถูกต้องของการสอบสวนอีกชั้นหนึ่ง และสำหรับคดีที่พนักงานอัยการมีความเห็นสั่งฟ้องก็มีแนวคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๕๑๓/ ๑๒ และ ที่ ๒๑๐๓-๐๔/ ๒๕๑๔ วินิจฉัยไว้ว่า คดีที่อัยการฟ้องโดยบรรยายฟ้องว่าได้มีการสอบสวนแล้ว ย่อมสันนิษฐานได้ว่ามีการสอบสวนโดยชอบแล้ว เมื่อจำเลยไม่คัดค้านโดยเสนอเป็นข้อต่อสู้ในทางนำสืบ ถือว่าไม่มีข้อเถียงกัน อีกทั้งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเรื่องร้องเรียนนี้ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใดที่บ่งชี้ว่าคดีนี้ผู้ถูกร้องมีส่วนร่วมกระทำผิดด้วยแต่อย่างใด คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้ยุติเรื่องกรณีนี้

๒. กรณีที่ผู้ร้องถูกดำเนินคดีนั้น ผู้ร้องได้รับสารภาพในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณาของศาล ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาในคดีดังกล่าวแล้ว คดีจึงไม่อยู่ในอำนาจการตรวจสอบของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามนัยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้ยุติเรื่องกรณีนี้

ข้อสังเกต คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อสังเกตว่า คดีอาญาเรื่องนี้เป็นกรณีกระทำผิดเกี่ยวกับการใช้เรือประมงขนส่งและค้าน้ำมันเถื่อน ซึ่งมีคดีประเภทนี้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยที่ผู้ถูกจับกุมดำเนินคดีส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงานที่มารับจ้างเจ้าของเรือประมงทำงานในเรือดังกล่าว ส่วนเจ้าของเรือประมงมักอ้างว่าไม่มีส่วนรู้เห็นกับการนำเรือไปขนน้ำมันเถื่อน ซึ่งเป็นที่น่าสงสัยว่าผู้ต้องหาที่เป็นเพียงลูกจ้างทำงานในเรือจะมีขีดความสามารถในการขนส่งและซื้อขายน้ำมันเถื่อน ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนเป็นเงินจำนวนมากได้อย่างไร หากไม่ได้รับการจ้างวานหรือการสนับสนุนจากผู้เป็นเจ้าของเรือหรือนายทุนคนอื่น ดังนั้น การสอบสวนรวบรวบพยานหลักฐานในคดีลักษณะนี้จึงควรกระทำโดยละเอียดรอบคอบ เพื่อให้สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดทุกรายรวมถึงตัวการที่แท้จริงด้วย จึงจะมีผลเป็นการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมด้านนี้ซึ่งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมด้านพลังงานของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอแนะถึงสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ขอให้กำหนดมาตรการในการสอบสวนเกี่ยวกับความผิดกรณีการนำเรือประมงหรือพาหนะใดๆไปขนส่งและหรือค้าน้ำมันเถื่อน โดยให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดในการดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ที่บัญญัติว่า “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถกระทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา” โดยสำหรับคดีประเภทนี้พนักงานสอบสวนพึงสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่านอกจากผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมในเรือหรือพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิดแล้วยังมีบุคคลอื่นใดอีกหรือไม่ที่มีพฤติการณ์ร่วมกระทำผิดในฐานะเป็นตัวการ “ผู้ใช้” หรือ “ผู้สนับสนุน” ตามนัยมาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

ภาคผนวก

รายนามคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

นายเสน่ห์ จามริก *ประธานกรรมการ*

นายจรัล	**ดิษฐาอภิชัย**	*กรรมการ*	**นายสุทิน**	**นพเกตุ**	*กรรมการ*
คุณหญิงจันทนี	**สันตะบุตร**	*กรรมการ*	**นางสุนี**	**ไชยรส**	*กรรมการ*
นางสาวนัยนา	**สุภาพึ่ง**	*กรรมการ*	**นายสุรสีห์**	**โกศลนาวิน**	*กรรมการ*
นายประดิษฐ์	**เจริญไทยทวี**	*กรรมการ*	**คุณหญิงอัมพร**	**มีศุข**	*กรรมการ*
นายวสันต์	**พานิช**	*กรรมการ*	**นางสาวอาภร**	**วงษ์สังข์**	*กรรมการ*

อำนาจหน้าที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) เป็นองค์กรอิสระที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๙๙ และมาตรา ๒๐๐ และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติประกอบด้วย ประธานกรรมการ และกรรมการ ๑๐ คน ซึ่งวุฒิสภาเป็นผู้คัดเลือกตามรายชื่อที่คณะกรรมการสรรหาได้คัดเลือกนำเสนอ มีวาระการดำรงตำแหน่ง ๖ ปี และดำรงตำแหน่งเพียงวาระเดียว และมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

- ส่งเสริมการเคารพและปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ
- ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำ อันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และเสนอมาตราการการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำ หรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการในกรณีที่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป
- เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อรัฐสภา และคณะรัฐมนตรีเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
- ส่งเสริมการศึกษา วิจัย และเผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
- ส่งเสริมความร่วมมือและประสานงานระหว่างหน่วยงานราชการ องค์การเอกชน และองค์การอื่นในด้านสิทธิมนุษยชน
- จัดทำรายงานประจำปี เพื่อประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนภายในประเทศเสนอต่อรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และเปิดเผยต่อสาธารณชน
- ประเมินผลและจัดทำรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปีเสนอต่อรัฐสภา
- เสนอความเห็นต่อคระรัฐมนตรีและรัฐสภา ในกรณีที่ประเทศไทยจะเข้าเป็นภาคีสนธิสัญญาเกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

โครงสร้างคณะอนุกรรมการ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

คณะอนุกรรมการพิจารณาการรับรององค์การเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน ๕

คณะอนุกรรมการพิจารณายกร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (ฉบับที่..) พ.ศ. ....

คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ๕

คณะอนุกรรมการกลั่นกรองราชการของ กสม. และ สสม.

คณะอนุกรรมการประสานงานด้านสังคม ๓

๑

- คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑ ★
- คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒ ★
- คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓ ★
- คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔ ★
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจตรวจสอบ ★ เรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๔
- คณะอนุกรรมการรวบรวมข้อมูลกรณี ★ เหตุการณ์ความรุนแรงในภาคใต้
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจประสานงาน ★ กรณีธรณีพิบัติภัย (Tsunami)
- คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรม
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อตรวจสอบ ★ เหตุการณ์ความรุนแรงในวันที่ ๒๒ ก.ค. ๕๐

คุ้มครอง ๙ คณะ

๒

- คณะอนุกรรมการด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม และการสูญหายของบุคคล
- คณะอนุกรรมการด้านส่งเสริมโอกาสและความเสมอภาค
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิผู้ต้องขังและนักโทษ

กฎหมาย ๓ คณะ

★ คือ ให้ยกเลิกเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจ

- คณะอนุกรรมการการศึกษาและการพัฒนา
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิที่อยู่อาศัย
- คณะอนุกรรมการสิทธิแรงงาน
- คณะอนุกรรมการต่อต้านการค้ามนุษย์
- คณะอนุกรรมการว่าด้วยสิทธิเสรีภาพทางความคิดเห็น
- คณะอนุกรรมการสิทธิในการสื่อสารและเสรีภาพสื่อมวลชน
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิเด็กและเยาวชน
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนศึกษา
- คณะอนุกรรมการด้านสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม
- คณะอนุกรรมการด้านสุขภาพอนามัยและผู้สูงอายุ ผู้พิการ
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจในการรณรงค์เพื่อต่อต้านการทรมาน

สังคม ๑๓ คณะ

คณะอนุกรรมการประสานงานฐานทรัพยากร ๔

- คณะอนุกรรมการด้านพลังงานและอุตสาหกรรม
- คณะอนุกรรมการสิทธิในทรัพยากรน้ำ ชายฝั่ง และแร่
- คณะอนุกรรมการสิทธิในการจัดการ ที่ดินและป่า
- คณะอนุกรรมการสิทธิในการจัดการ ที่ดินและป่า (ชุดที่ ๒)
- คณะอนุกรรมการด้านทรัพยากร ชีวภาพและทรัพย์สินทางปัญญา
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อตรวจสอบ กรณี ★ การหลุดรอดและแพร่กระจายของมะละกอดัดแปลงพันธุกรรม (GMOs) ในสิ่งแวดล้อม
- คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเพื่อศึกษาและ ★ จัดทำข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

ฐานทรัพยากร ๘ คณะ

รายนามคณะอนุกรรมการ
จัดทำรายงานผลการตรวจสอบ
การละเมิดสิทธิมนุษยชน พ.ศ. ๒๕๔๙

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๑

๑. นายสุรสีห์	โกศลนาวิน	ประธาน
๒. พลตำรวจโทวันชัย	ศรีนวลนัด	อนุกรรมการ
๓. นายกมล	กมลตระกูล	อนุกรรมการ
๔. นายดุลยพิชัย	มหาวีระ	อนุกรรมการ
๕. นายประวิทย์	ร้อยแก้ว	อนุกรรมการ
๖. นางสาวลัคนา	ลักษณ์ศิริ	อนุกรรมการ
๗. นายสุทธิ	สุขยิ่ง	อนุกรรมการ
๘. นางภิรมย์	ศรีประเสริฐ	เลขานุการ
๙. นายภพธรรม	สุนันธรรม	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๒

๑. นางสุนี	ไชยรส	ประธาน
๒. นายจตุรงค์	บุณยรัตนสุนทร	อนุกรรมการ
๓. นายชฤทธิ์	มีสิทธิ์	อนุกรรมการ
๔. นายถาวร	ปิยะวงศ์รุ่งเรือง	อนุกรรมการ
๕. นายสมชาย	ช่วยเกลี้ยง	อนุกรรมการ
๖. นายสุริยกานต์	ชัยเนตร	อนุกรรมการ
๗. นายสัมผัส	พึ่งประดิษฐ์	อนุกรรมการ
๘. นางสาวเกศริน	เตียวสกุล	เลขานุการ
๙. นายสิทธิชน	เกียรติสุขเกษม	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๓

๑. นายวสันต์	พานิช	ประธาน
๒. นายนคร	ชมพูชาติ	อนุกรรมการ
๓. นายบุญแทน	ตันสุเทพวีรวงศ์	อนุกรรมการ
๔. นางสาวลัดดาวัลย์	ตันติวิทยาพิทักษ์	อนุกรรมการ
๕. นางสาวเยาวลักษ์	อนุพันธุ์	อนุกรรมการ
๖. นายอาลยัส	หะยีสาและ	อนุกรรมการ
๗. นางวณี บางประภา	ธิติประเสริฐ	อนุกรรมการ
๘. นายกฤษฎา	งามสินจำรัส	เลขานุการ
๙. นางบุษบง	ฉิมพิมาย	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ๔

๑. นายจรัล	ดิษฐาอภิชัย	ประธาน
๒. นายชัยวัฒน์	สุรวิชัย	อนุกรรมการ
๓. นางรัชฎาภรณ์	แก้วสนิท	อนุกรรมการ
๔. พ.ต.อ.สมพล	รัฐกาญจน์	อนุกรรมการ
๕. นายธนานุวัฒน์	แก้วพงศ์พันธุ์	อนุกรรมการ
๖. นายพิทักษ์	เกิดหอม	อนุกรรมการ
๗. นางทิพย์พาพร	ตันติสุนทร	อนุกรรมการ
๘. นายวีรยุทธ	แผ่สุวรรรณ	เลขานุการ
๙. นายนฤนาท	คุ้มไพบูลย์	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการด้านสิทธิแรงงาน

๑. นายแล	ดิลกวิทยารัตน์	ที่ปรึกษา
๒. นายประดิษฐ์	เจริญไทยทวี	ประธาน
๓. นางสุนี	ไชยรส	อนุกรรมการ
๔. นายชฤทธิ์	มีสิทธิ์	อนุกรรมการ
๕. นายตุลา	ปัจฉิมเวช	อนุกรรมการ
๖. นายบัญญัติ	กลั่นสุวรรณ	อนุกรรมการ
๗. นายบัณฑิตย์	ธนชัยเศรษฐวุฒิ	อนุกรรมการ
๘. นางสาวมาลี	พฤกษ์พงศาวลี	อนุกรรมการ
๙. นายอัญญะรัฐ	เอ่งฉ้วน	เลขานุการ
๑๐. นางภัทรานิษฐ์	เหมวนิช	ผู้ช่วยเลขานุการฯ

คณะอนุกรรมการด้านสิทธิที่อยู่อาศัย

๑. นางสาวอาภร	วงษ์สังข์	ประธาน
๒. นายบรรเจิด	สิงคะเนติ	อนุกรรมการ
๓. นางสาวนาลินี	ศรีกสิกุล	อนุกรรมการ
๔. นายบัณฑร	อ่อนดำ	อนุกรรมการ
๕. นายสุทธิพงษ์	ลายทิพย์	อนุกรรมการ
๖. นางสมศรี	สายทอง	อนุกรรมการ
๗. นางบรรณโศภิษฐ์	เมฆวิชัย	อนุกรรมการ
๘. นางสาวน้ำผึ้ง	คณาฤทธิ์	เลขานุการ
๙. นางสาวกชามาศ	ฐาปนโสภณ	ผู้ช่วยเลขานุการฯ

คณะอนุกรรมการสิทธิในทรัพยากรน้ำและแร่

๑. นายวสันต์	พานิช	ประธาน
๒. นางสุนี	ไชยรส	รองประธาน
๓. นายชาญวิทย์	อร่ามฤทธิ์	อนุกรรมการ
๔. นางภินันทน์	โชติรสเศรณี	อนุกรรมการ
๕. นางรตยา	จันทรเขียร	อนุกรรมการ
๖. นายศศิน	เฉลิมลาภ	อนุกรรมการ
๗. นายหาญณรงค์	เยาวเลิศ	อนุกรรมการ
๘. นายขรรค์ชัย	คงเสน่ห์	เลขานุการ
๙. นางอมรรัตน์	จุฑานิธิ	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจ ตรวจสอบเรื่องที่ร้องเรียนก่อนปี ๒๕๔๕

๑. นายประดิษฐ์	เจริญไทยทวี	ประธาน
๒. คุณหญิงจันทนี	สันตะบุตร	อนุกรรมการ
๓. นางสาวนัยนา	สุภาพึ่ง	อนุกรรมการ
๔. นายวสันต์	พานิช	อนุกรรมการ
๕. นางสุนี	ไชยรส	อนุกรรมการ
๖. นายสุพจน์	เวชมุข	เลขานุการ
๗. นายคมสรรค์	เมธีกุล	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการสิทธิในการจัดการที่ดินและป่า

๑. นางสุนี	ไชยรส	ประธาน
๒. นายบารมี	ชัยรัตน์	รองประธาน
๓. นายประเสริฐ	แรงกล้า	อนุกรรมการ
๔. นายพรชัย	ตันติวิทยาพิทักษ์	อนุกรรมการ
๕. นางสาวรัชดา	ฉายสวัสดิ์	อนุกรรมการ
๖. นางสาวศยามล	ไกยูรวงศ์	อนุกรรมการ
๗. นายอิทธิพล	ศรีเสาวลักษณ์	อนุกรรมการ
๘. นางสาวลดาพร	เผ่าเหลืองทอง	เลขานุการ
๙. นางดวงสมร	หมอกแก้ว	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการสิทธิในการจัดการที่ดินและป่า (ชุดที่ ๒)

๑. นางสุนี	ไชยรส	ประธาน
๒. นายบัญชร	แก้วส่อง	รองประธาน
๓. นายบารมี	ชัยรัตน์	อนุกรรมการ
๔. นายชัยพันธ์	ประภาสะวัต	อนุกรรมการ
๕. นายสุรพล	สงฆ์รักษ์	อนุกรรมการ
๖. นางสาวอมรรัตน์	เกรียงขจร	อนุกรรมการ
๗. นางสาวชนกาญจน์	พันธุเดิมวงศ์	อนุกรรมการ
๘. นางสาวอังคณา	สังข์ทอง	เลขานุการ
๙. นายสงบ	นามวิชัย	ผู้ช่วยเลขานุการ

ดัชนี
รายงานผลการละเมิดสิทธิมนุษยชน
พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๗
: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

รายงานผลการตรวจสอบ

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๕/๒๕๔๕	สิทธิของบุคคลในเกียรติยศชื่อเสียง/ยาเสพติด	นางรัชนีวรรณ จันทร์สะอาด	๓๐-๓๑
๒๔/๒๕๔๕	สิทธิของผู้ต้องหา	นายดวงเฉลิม อยู่บำรุง	๓๒-๓๘
๑/๒๕๔๖	การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารตาม พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗	ปกปิดชื่อ	๔๗-๕๐
๔/๒๕๔๖	ถูกทำร้ายร่างกายถึงตายในห้องควบคุมผู้ต้องหา	นางอำพร ตระกูลเล็ก	๓๙-๔๔
๑๗/๒๕๔๖	เจ้าหน้าที่อนุรักษ์อุทยานแห่งชาติใช้อาวุธปืนยิง	นางอาภรณ์ ชาญณรงค์ กับพวก	๘๖-๘๘
๑๘/๒๕๔๖	ตำรวจปราบปรามยาเสพติดข่มขู่และทำร้ายผู้ต้องหา	นายชยุต ก้องชัยชนะ กับพวก	๘๙-๙๒
๑๙/๒๕๔๖	สิทธิของผู้ต้องหา	นายเชษฐา พวงหัตถ์	๙๓-๙๙
๓๕/๒๕๔๖	การซ้อมผู้ต้องหา	นางสาวดามณี พูลวงศ์	๑๔๙-๑๕๒
๓๘/๒๕๔๖	ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบยาเสพติด	นางนิจนิรันดร์ หาริชัย กับพวก	๑๖๔-๑๖๕
๓๘/๒๕๔๖	ตำรวจดำเนินคดีไม่เป็นธรรม	พระมหาบุญนาค สุวุฑโฒ	๑๖๔-๑๖๕
๔๑/๒๕๔๖	ไม่ได้รับความเป็นธรรมการยึดทรัพย์คดียาเสพติด	นางดาหวัน ขันทองหล่อ	๑๗๖-๑๗๙
๔๒/๒๕๔๖	ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบยาเสพติด	ปกปิดชื่อ	๑๘๐-๑๘๒
๔๓/๒๕๔๖	ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากนโยบายปราบยาเสพติด	นายสมศักดิ์ ถนอมวรกุล	๑๘๓-๑๘๙
๔๔/๒๕๔๖	ถูกยิงเสียชีวิตและให้ข่าวว่าเกี่ยวข้องยาเสพติด	นายสุทัศน์ ศรีษะมุข	๑๙๐-๑๙๒
๑/๒๕๔๗	นายปีเตอร์ อัดลัล ถูกสั่งห้ามเข้าประเทศ ๑๐๐ ปี	นางปณิตา ใสยารัตน์	๑๙๕-๑๙๘
๕/๒๕๔๗	ตำรวจปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นธรรม	แพทย์หญิงสุรางค์ เลิศคชาธาร	๒๑๔-๒๑๗
๖/๒๕๔๗	การเสียชีวิตโดยอ้างว่าค้ายาเสพติด	ปกปิดชื่อ	๒๑๘-๒๒๕
๑๒/๒๕๔๗	การเสียชีวิตและข้อหาค้าเสพติด	ปกปิดชื่อ	๒๕๘-๒๖๑
๑๓/๒๕๔๗	การเสียชีวิตโดยอ้างว่าค้ายาเสพติด	นายสุรเชษฐ์ เหมะรัต	๒๖๒-๒๖๕
๑๖/๒๕๔๗	การค้นโดยไม่มีหมายค้น	ปกปิดชื่อ	๒๘๒-๒๘๖
๑๘/๒๕๔๗	การประกันตัวในอัตราที่สูง	นางกิตติยา แก้วเขียว	๒๘๗-๒๙๒
๒๑/๒๕๔๗	การเสียชีวิตและข้อหาค้าเสพติด	ปกปิดชื่อ	๓๖๙-๓๗๒
๒๓/๒๕๔๗	ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาโดยไม่มีหมายจับ	นายกฤษณา เกตุปราชญ์	๓๒๑-๓๒๔
๒๔/๒๕๔๗	การจับกุมคดียาเสพติดโดยมิชอบ	นายธนาฤทธิ์ วิเศษสุวรรณ	๓๒๕-๓๓๒
๒๕/๒๕๔๗	การเสียชีวิตและข้อหาค้าเสพติด	ปกปิดชื่อ	๓๓๓-๓๔๔
๒๘/๒๕๔๗	การเสียชีวิตและข้อหาค้าเสพติด	ปกปิดชื่อ (คดีน้องฟลุ๊ค)	๓๔๕-๓๖๕

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๘/๒๕๔๕	การขอให้เลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด	นายบุญฤทธิ์ วงศ์ประเสริฐ	๓๙๒
๙/๒๕๔๕	สถานะบุคคล	นางสาวเต็มดวง โกษฐา	๓๙๓
๑๐/๒๕๔๕	การออกโฉนดที่ดิน	นางรัชนี ศรีขจรเกียรติ	๓๙๔-๓๙๕
๑๑/๒๕๔๕	คดีการละเมิดทางเพศ	นางบุปผาวรรณ อังคุระษี	๓๙๖
๑๓/๒๕๔๕	การดำเนินคดีไม่เป็นธรรม	นายดำรงค์ ปัญจะมี	๓๙๘-๓๙๙
๑๕/๒๕๔๕	การดำเนินคดีของตำรวจ	นายอุกฤษ เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา	๔๐๒
๒๙/๒๕๔๕	ขอความเป็นธรรมกรณีเจ้าหน้าที่ศาลไม่รับคำฟ้อง	นายสนิท บุญยัง	๔๑๔
๓๔/๒๕๔๕	การสอบสวนมิชอบ	ร้อยตำรวจเอกภานุวัฒน์ ชัยจันทร์	๔๑๘-๔๑๙
๓๖/๒๕๔๕	การปฏิบัติหน้าที่มิชอบของตำรวจ	นายไพโรจน์ อ่างศิลา	๔๒๑
๓๙/๒๕๔๕	การยึดทรัพย์สินของ ปปง. ไม่เป็นธรรม	นางวิมลศรี ไชยวรศิลป์ และพวก	๔๒๕
๔๐/๒๕๔๕	การจับกุมคดียาเสพติด	นางสาวพงศ์นภา นราศรี	๔๒๖
๔๑/๒๕๔๕	การออกโฉนดที่ดิน	นางเจียม นามคำ	๔๒๗
๖/๒๕๔๖	บริษัทบัตรเครดิต ฟ้องคดีไม่เป็นธรรม	ปกปิดชื่อ	๔๓๙-๔๔๐
๗/๒๕๔๖	สิทธิของผู้พ้นโทษ	ปกปิดชื่อ	๔๔๑
๙/๒๕๔๖	ข้อความช่วยเหลือในคดีอาญา	นายกฤติกร ทันระกา	๔๔๓
๑๐/๒๕๔๖	ตำรวจไม่ให้ความเป็นธรรมคดีละเมิดลิขสิทธิ์	นายสมบูรณ์ พิธิยากูล	๔๔๔-๔๔๕
๑๒/๒๕๔๖	การใช้แรงงานในเรือนจำ	ปกปิดชื่อ	๔๔๘
๒๐/๒๕๔๖	มีชื่อในบัญชีรายชื่อเกี่ยวข้องยาเสพติด	นางสาวประจิน ควรแย้ม	๔๕๙-๔๖๐
๒๒/๒๕๔๖	ขอให้ศาลผ่อนผันการบังคับคดี	นางสมพิศ โลสันเทียะ	๔๖๓
๒๗/๒๕๔๗	ถูกอิทธิพลคุกคามความปลอดภัยในชีวิต	นายพรหมเนตร บาลทิพย์	๔๙๘-๔๙๙
๒๘/๒๕๔๗	การถูกลอบยิงจากผู้มีอิทธิพล	นายสุชิน จัดวงษ์	๕๐๐
๒๙/๒๕๔๗	การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานที่ดิน	นายหิรัญ เผือกฟัก	๕๐๑-๕๐๒
๔๖/๒๕๔๗	ถูกกลั่นแกล้งว่าเป็นผู้ค้ายาเสพติด	ปกปิดชื่อ	๕๒๕
๔๘/๒๕๔๗	ตำรวจกลั่นแกล้งข้อหาผลิตยาเสพติด	ปกปิดชื่อ	๕๒๗
๔๙/๒๕๔๗	ขอให้ตรวจสอบการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด	นายชาลี อินเกตุ	๕๒๘
๕๑/๒๕๔๗	ถูกคุกคามทางเพศจากนักการเมือง	ปกปิดชื่อ	๕๓๐-๓๒

ดัชนี
รายงานผลการละเมิดสิทธิมนุษยชน
พ.ศ. ๒๕๔๘
: สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

รายงานผลการตรวจสอบ

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๑/๒๕๔๘	ขอคืนเงินผู้เยาว์	สมาคมคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค	๓-๑๒
๒/๒๕๔๘	ตำรวจถูกร้องเรียนกระทำละเมิดสิทธิมนุษยชน	นายจิรพันธ์ ศรีปัญจากุล	๑๓-๑๘
๓/๒๕๔๘	ตำรวจกองบังคับการตำรวจปราบปรามละเมิดสิทธิ	กสม.หยิบยกขึ้นตรวจสอบ	๑๙-๒๖
๖/๒๕๔๘	ตำรวจทำร้ายร่างกายเพื่อให้รับสารภาพ	นายดำรง จุลพันธ์ และพวก	๒๗-๓๓
๗/๒๕๔๘	ตำรวจขอออกหมายผู้ต้องหาจับผิดตัว	นายอาหลั่ง หวุ่ยเฌอกู่	๓๔-๔๔
๑๑/๒๕๔๘	การควบคุมตัวเพื่อรอเนรเทศ	นายลู เป็ง เกีย	๔๕-๕๐
๑๒/๒๕๔๘	การหายตัวไปของนายทนง โพธิ์อ่าน	นายอดิศร โพธิ์อ่าน	๕๑-๕๗
๑๖/๒๕๔๘	ผู้ต้องหาถูกทำร้ายร่างกาย	นายรุ่ง ศรีม่วง	๕๘-๖๓
๑๘/๒๕๔๘	บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ถูกตำรวจละเมิดสิทธิ และเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม	นายดุลย์ ศิริกุลพิพัฒน์	๖๔-๗๓
๑๙/๒๕๔๘	ตำรวจตรวจค้นห้องพัก	นายสาการียา แอแว กับพวก	๗๔-๗๘
๒๑/๒๕๔๘	ตำรวจทำร้ายร่างกายในห้องควบคุมผู้ต้องหา	ปกปิดชื่อ	๗๙-๘๖
๑๑๗/๒๕๔๘	ผู้ต้องขังหญิงถูกตำรวจทำร้ายร่างกาย	นางอนงค์กมล แซ่อึ้ง	๘๗-๙๐

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๓/๒๕๔๘	ตำรวจจับผู้ต้องหาผิดตัว	นายภานุวัตร์ ร่มพนารักษ์	๙๑-๙๒
๖/๒๕๔๘	กรณีกะเหรี่ยงก็อดอาร์มี่บุกโรงพยาบาลศูนย์ราชบุรี	ปกปิดชื่อ	๙๓-๙๘
๗/๒๕๔๘	การออกหมายค้น	สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ	๙๙-๑๐๔
๘/๒๕๔๘	อัยการสั่งคดีล่าช้า	นายชัยสิทธิ คณารักสมบัติ	๑๐๕-๑๐๙
๙/๒๕๔๘	เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำร้ายร่างกาย	นายพีระพงษ์ คงธนาสมบูรณ์	๑๑๐-๑๑๓
๑๑/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด	นางสาวคล้ายเดือน ฤทธิพรเจริญ	๑๑๔-๑๑๖
๑๒/๒๕๔๘	ตำรวจบังคับให้รับสารภาพมียาบ้าไว้ในครอบครอง	นายอภิฐา วีรนันท์	๑๑๗-๑๑๙
๑๔/๒๕๔๘	ตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ	นางสาวมาลินี บ้านรักสุขภาพ	๑๒๐-๑๒๓
๑๙/๒๕๔๘	เดือดร้อนจากการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ	นายไกรเพชร พิเคราะห์ฤกษ์	๑๒๔-๑๒๖
๒๓/๒๕๔๘	กรณีถูกจับกุมในข้อหาค้ายาเสพติด	นางเสริมทรง เขยะตา	๑๒๗-๑๒๘

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๒๔/๒๕๔๘	กรณีการขอประกันตัว	พลตำรวจโทชลอ เกิดเทศ	๑๒๙-๑๓๑
๒๕/๒๕๔๘	การตั้งข้อหาร้ายแรงกว่าความเป็นจริง	นายบุญเหลือ ปัดชาศรี	๑๓๒-๑๓๕
๒๗/๒๕๔๘	ตำรวจกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับยาเสพติด	นางเที่ยง สิมลี	๑๓๖-๑๓๙
๒๘/๒๕๔๘	ตำรวจข่มขู่ให้ลงชื่อในเอกสาร	นางสาววาสนา สุขษา	๑๔๐-๑๔๑
๒๙/๒๕๔๘	ถูกจับกุมและดำเนินคดียาเสพติด	นางอารีย์ พรหมลายนาค	๑๔๒-๑๔๔
๓๐/๒๕๔๘	ถูกหาว่าค้ายาเสพติดและเข้าตรวจค้น	นายสมรักษ์ จันทรักษ์	๑๔๕-๑๔๙
๓๑/๒๕๔๘	ผู้ต้องขังถูกทำร้ายร่างกาย	นายรุ่งโรจน์ อินทาทูม	๑๕๐-๑๕๕
๓๓/๒๕๔๘	ตำรวจชายแดนค้นบ้านและยัดยาบ้า	นายจรัล สหเจริญชัย	๑๕๖-๑๕๙
๓๔/๒๕๔๘	การประกันตัวผู้ต้องหาคดีอาญา	ปกปิดชื่อ	๑๖๐-๑๖๒
๓๕/๒๕๔๘	กรณีถูกบังคับโดยไม่เป็นธรรม	นายการุณ สิริคีตกร	๑๖๓-๑๖๔
๓๘/๒๕๔๘	ถูกทำร้ายร่างกายแต่ไม่ทราบผลดำเนินการ	นางสาวพลพิลา นารีรัตน์	๑๖๕-๑๖๘
๔๐/๒๕๔๘	ขอความเป็นธรรมถูกตำรวจจับกุม	ปกปิดชื่อ	๑๖๙-๑๗๐
๔๑/๒๕๔๘	สามีถูกจับกุมทั้งที่ไม่ได้กระทำผิด	นางสาวรอฮานี หนุ	๑๗๑-๑๗๒
๔๓/๒๕๔๘	ถูกทำร้ายร่างกายจากคนที่คุมรถจักรยานยนต์รับจ้าง	นายก้องสิน ทองยา กับพวก	๑๗๓-๑๗๕
๔๖/๒๕๔๘	การเข้าเยี่ยมผู้ต้องหา	นายไซด์สะมะแอ อมีเด็น และพวก	๑๗๖-๑๗๗
๔๙/๒๕๔๘	ตำรวจบังคับให้เป็นสายล่อซื้อยาเสพติด	นายวีระพงศ์ เกิดไกร และพวก	๑๗๘-๑๘๒
๕๐/๒๕๔๘	ตำรวจปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเป็นเหตุให้ถูกคุมขัง	นางจิตราพร เจริญเวียง	๑๘๓-๑๘๗
๕๒/๒๕๔๘	การดำเนินคดีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน	นางมาลี สุขเกษม	๑๘๘-๑๙๐
๕๔/๒๕๔๘	หน่วยงานราชการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่	นางสาวปฐวีกานต์ ศรีหงส์	๑๙๑-๑๙๖
๕๕/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งในคดียาเสพติด	นายสมจิตร รวยพงษ์ง	๑๙๗-๑๙๘
๕๗/๒๕๔๘	ตำรวจดำเนินคดีล่าช้า	นางนงนุช เพียนอด	๑๙๙-๒๐๑
๖๐/๒๕๔๘	สถานทูตอิรักปิดให้บริการ เป็นเหตุให้ถูกจับกุมข้อหาเข้าเมืองผิดกฎหมาย	Watheq Mukawez Hsehab	๒๐๒-๒๐๓
๖๒/๒๕๔๘	ตำรวจอายัดตัวแล้วไม่ได้ดำเนินการใดๆ	นายวิชิต โฉมพงษ์	๒๐๔-๒๐๕
๖๓/๒๕๔๘	ได้รับโทษโดยมิได้กระทำความผิด	นางใจดี สว่างอารมณ์	๒๐๖
๖๔/๒๕๔๘	ถูกดำเนินคดีแจ้งความเท็จโดยมิชอบ	นายสมชาย ยิ้มสุดใจ	๒๐๗-๒๑๐
๖๙/๒๕๔๘	ผู้ต้องขังมีร่องรอยถูกทำร้ายร่างกาย	ปกปิดชื่อ	๒๑๑
๗๐/๒๕๔๘	ผู้ต้องขังมีร่องรอยถูกทำร้ายร่างกาย	ปกปิดชื่อ	๒๑๒-๒๑๓
๗๑/๒๕๔๘	ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี	นายสมพงษ์ อำไพสุทธิพงษ์	๒๑๔-๒๑๕
๗๔/๒๕๔๘	ถูกพิพากษาจำคุกตลอดชีวิตทั้งที่ไม่ได้กระทำผิด	นายสะมะแอ เจ๊ะมะเจ	๒๑๖
๗๘/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งยัดยาเสพติดและดำเนินคดี	นางมณีรัตน์ ดำริห์	๒๑๗-๒๑๙
๗๙/๒๕๔๘	การประกันตัว	นางนิตยา วรรณลัก	๒๒๐-๒๒๑
๘๐/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายสุริยะ เอี่ยมสุข	๒๒๒-๒๒๔
๘๑/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางปราณีต เสนกัลป์	๒๒๕-๒๒๗

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๘๔/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางดวงทิพย์ กาญจนรัตน์	๒๒๘-๒๓๐
๘๕/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายพิเชฐ พยุงแก้ว	๒๓๑-๒๓๓
๘๖/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายสมทรง มาลัยแดง	๒๓๔-๒๓๕
๘๗/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายกฤษณะ จีนชูแก้ว	๒๓๖-๒๓๙
๘๘/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางสาวนาตยา เกตุจินดา	๒๔๐-๒๔๓
๙๐/๒๕๔๘	ตำรวจกล่าวหาว่ามียาเสพติดไว้ในครอบครอง	นางพัชรี แจ้งวงษ์	๒๔๔-๒๔๖
๙๑/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางนันทิยา ชุมสุข	๒๔๗-๒๕๓
๙๒/๒๕๔๘	ตำรวจจับกุมดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายวันชนะ กุศลส่ง	๒๕๔-๒๕๖
๙๓/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางบัณฑิต ลิ้มถวิล	๒๕๗-๒๕๘
๙๔/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นางอัญชลี เข็มทอง	๒๕๙-๒๖๑
๙๖/๒๕๔๘	ตำรวจจับกุมดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายมุสตอฟา เผือกน้อย	๒๖๒-๒๖๔
๙๗/๒๕๔๘	ตำรวจจับกุมดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายชาญยุทธ ขมิ้นเขียว	๒๖๕-๒๖๖
๑๐๙/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายสมพงษ์ สนเอี่ยม	๒๖๗-๒๖๙
๑๑๐/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายสมชาย พึ่งศิลป์	๒๗๐-๒๗๓
๑๑๑/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติดไม่เป็นธรรม	นายมนูญ ชื่นชวน	๒๗๔-๒๗๘
๑๑๔/๒๕๔๘	ขอความเป็นธรรมให้นักโทษในเรือนจำ	Mr.Behzad Moafi	๒๗๙-๒๘๐
๑๑๖/๒๕๔๘	เรือนจำกลางคลองเปรมปฏิบัติไม่เป็นธรรม	นายสมชาย หอมลออ	๒๘๑-๒๘๓
๑๑๙/๒๕๔๘	กรณีเสียชีวิตในอุบัติเหตุ	นางแสวง แก้วดี	๒๘๔-๒๘๕
๑๒๙/๒๕๔๘	ได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของกลุ่มวัยรุ่น	นายจำนอง ยอดคำมี	๒๘๖-๒๘๗
๑๓๑/๒๕๔๘	ถูกขัดขวางไม่ให้เข้าพบรัฐมนตรี	นายประเสริฐ ศรทิพย์	๒๘๘-๒๘๙
๑๔๓/๒๕๔๘	ถูกกลั่นแกล้งจับกุมในข้อหาค้ายาเสพติด	นายอนุสรณ์ ศิริวิศาลสุวรรณ	๒๙๐-๒๙๒
๑๔๔/๒๕๔๘	ตำรวจปล่อยผู้ต้องขังโดยไม่ดำเนินคดี	นายมานิตย์ สุขแก้ว และพวก	๒๙๓-๒๙๖
๑๔๗/๒๕๔๘	ถูกกลั่นแกล้งจับกุมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ	นายประยูร ขำเกื้อ	๒๙๗-๒๙๙
๑๕๑/๒๕๔๘	บุตรชายถูกศาลทหารดำเนินคดีพยายามฆ่าผู้อื่น	นายสมศรี ภูวิเศษ	๓๐๐-๓๐๑
๑๕๕/๒๕๔๘	ถูกกล่าวหาว่ามียาเสพติดไว้ในครอบครอง	นางปรัชญานีย์ แสงทอง	๓๐๒-๓๐๓
๑๖๑/๒๕๔๘	ผู้มีอิทธิพลคุกคามความปลอดภัย	นายปรีชา พุกประเสริฐ	๓๐๔-๓๐๖
๑๖๔/๒๕๔๘	ตำรวจจับกุมข้อหาขายสลากกินรวบ	นางสาวปลอบ สีดำ	๓๐๗-๓๐๘
๑๖๕/๒๕๔๘	สิทธิในการได้รับการประกันตัว	นายวศิน ศิลปวรณ์วิวัฒน์	๓๐๙-๓๑๑
๑๖๖/๒๕๔๘	สิทธิผู้ต้องหา	นายสนิท ผิวชะอุ่ม และพวก	๓๑๒-๓๑๔
๑๖๙/๒๕๔๘	ตำรวจกลั่นแกล้งดำเนินคดียาเสพติด	นายพรชัย สะลอยรัมย์	๓๑๕-๓๒๑
๑๗๐/๒๕๔๘	มารดาถูกลงโทษจำคุกทั้งที่ไม่ได้กระทำความผิด	นางอาทร รักษายศ	๓๒๒-๓๒๔
๑๗๒/๒๕๔๘	ขอความเป็นธรรมถูกดำเนินคดีอาญา	นายดำรงฤทธิ์ ภัมรโกศล	๓๒๕-๓๒๗
๑๗๓/๒๕๔๘	เสรีภาพในชีวิตและร่างกาย	นายอำนวย เขียวอ่อน	๓๒๘-๓๒๙
๑๘๐/๒๕๔๘	คดีอาญากรณีแพทย์กระทำอานาจาร	นายปกรณ์ บูรณุปกรณ์	๓๓๐-๓๓๑

รายงานผลการพิจารณา

เลขที่/ปี	ประเด็นร้องเรียน	ชื่อผู้ร้อง	หน้า
๑๘๑/๒๕๔๘	คดีอาญากรณีผู้นำองค์กรปกครองท้องถิ่นถูกฆ่า	นายทวีศักดิ์ พูลเจริญ (ร้องแทน)	๓๓๒-๓๓๓
๑๘๒/๒๕๔๘	คำพิพากษาของศาลไม่เป็นธรรม	นางสมศรี เฉลิมพงศ์	๓๓๔-๓๓๕
๑๘๔/๒๕๔๘	ขอคัดถ่ายเอกสารในคดีปกครอง	นายเสรีย์ ปรีชารัชช	๓๓๖-๓๓๗
๑๘๖/๒๕๔๘	คดีบุกรุก	นายณัฐพล ทวีคงศักดิ์สกุล	๓๓๘-๓๓๙
๑๘๗/๒๕๔๘	คดีดูหมิ่นซึ่งหน้า	นางบุปผา นาคเนาวทิม	๓๔๐-๓๔๑